Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexandre; Alexander Dumas.
Titel | Title:	Tyve Aar efter : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Frantz Christreus Bogtrykkeri, 1911
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-3 i 1 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Tre Musketerer

AF ALEXANDER DUMAS

TYVE AAR EFTER

ROMAN

ALEXANDER DUMAS

FØRSTE DEL

KØBENHAVN

FRANTZ CHRISTTREUS BOGTRYKKERI

1911

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

Richelieus Genfærd.

I et Værelse i Palais-Cardinal, som vi allerede kjender, sad ved et med Papirer og Bøger bedækket Bord en Mand med Hovedet hvilende i begge sine Hænder.

Bag ved ham fandtes en uhyre Kamin, hvori der flammede et stort Baal, hvis Skin belyste Drømmerens prægtige Klædedragt bagfra, medens Skinnet fra en med Vokslys besat Kandelaber belyste ham forfra.

Naar man saa denne røde Embedsdragt og disse kostbare Kniplinger, naar man saa denne blege Pande, der var bøjet under Vægten af Betragtninger, naar man endelig saa dette Kabinets Ensomhed, Tavsheden i Forværelserne og hørte Gardernes afmaalte Skridt paa Flisegulvet, kunde man gerne have troet, at Kardinal Richelieus Skygge endnu færdedes i hans Værelse.

Men ak! det var desværre kun Skyggen af den store Mand. Frankrigs Svaghed, den kongelige Myndigheds Forfald, de stores Overgreb og Uroligheder, Fjendens Indtrængen over Grænserne, kort sagt alt vidnede om, at Richelieu ikke mere levede.

Men hvad der mere end alt andet viste, at den røde Ordensdragt ikke var den gamle Kardinals, var den alt omtalte Ensomhed, der snarere syntes at tyde paa, at et Genfærd end et levende Væsen færdedes der; det var de mennesketomme Gange og de af Gardere vrimlende Gaarde; det var de spottende Raab, der fra Gaden trængte ind gennem Vinduerne i Værelset, som rystedes af Hævnskrigene fra en hel, mod Ministeren sammensvoren By; det var endelig den fjerne og næsten uafbrudte Larm af Geværskud, der affyredes paa Lykke og Fromme, blot for at vise Garderne, Sveitserne, Musketererne og Soldaterne, der omringede Palais-Royal — thi selv Palais-Cardinal havde skiftet Navn — at Folket ogsaa havde Vaaben.

Dette Richelieus Genfærd var Mazarin.

Mazarin var altsaa alene og følte sig svag.

„Fremmed!“ mumlede han, „Italiener! det er deres Stikord! Med dette Ord til Feltraab havde de myrdet og hængt Concini, og hvis jeg lod dem have deres Villie, vilde de ogsaa myrde og hænge mig ligesom ham, skønt jeg aldrig har gjort dem andet end udsuge dem lidt. De Taaber! de indser altsaa ikke, at deres Fjende ikke er Italieneren, der taler daarligt Fransk, men meget mere dem, der er saa heldige med en ren Pariser-Accent at kunne sige dem smukke Ting.“

„Ja, ja,“ vedblev Ministeren med et fint Smil, der tog sig besynderligt ud paa hans blege Læber; „ja, eders Raab siger mig, at Favoriters Stilling er vaklende, men naar I ved det, maa I ogsaa vide, at jeg ikke er en almindelig Favorit. Grev Essex havde en kostbar, med Diamanter besat Ring, som hans kongelige Elskerinde havde givet ham; jeg har kun en simpel Ring med et Navn og en Dato, men denne Ring er blevet velsignet i Palais-Royals Kapel, og derfor skal de nok lade være at knuse mig. De lægger ikke Mærke til, at jeg med deres evige Raab: Ned med Mazarin! faar dem til at skrige snart leve Hr. de Beaufort, snart leve Hr. Prinsen, snart leve Parlamentet! Nu, Hr. de Beaufort er i Vincennes, Hr. Prinsen vil en Dag, sent eller tidligt, samles med ham der og Parlamentet ...“

Kardinalens Smil antog her et hadefuldt Udtryk, der ikke harmonerede med hans blide Ansigt; „nu vel! Parlamentet... vi faar at se, hvad vi kan gøre med Parlamentet; vi har Orleans og Montargis. Jeg vil se Tiden an, men de, der har begyndt med at skrige: Ned med Mazarin, skal ende med at raabe: Ned med alle disse Folk, enhver efter sin Tur.

Richelieu, som de hadede, medens han levede, og som de løfter til Skyerne nu, da han er død, har været værre faren end jeg, thi han er flere Gange bleven jaget bort, og oftere har han været bange for at blive det. Dronningen vil aldrig jage mig bort, og hvis jeg bliver nødt til at vige for Folket, vil hun følge med mig; hvis jeg flygter, vil hun ogsaa flygte, og vi vil da faa at se, hvad Rebellerne vil foretage sig uden deres Dronning og deres Konge.

Ak! hvis jeg blot ikke var en fremmed, hvis jeg blot var en Franskmand, hvis jeg blot var Adelsmand!“

Og han hensank atter i sine Drømmerier.

Stillingen var virkelig vanskelig, og den forløbne Dag havde forviklet den endnu mere. Mazarin, der altid lededes af sin smudsige

Gernighed, ødelagde Folket med Skattepaalæg, og dette Folk, der, som Generaladvokat Talon sagde, kun havde beholdt Sjælen tilbage og det af den Grund, at man ikke kunde sætte denne til Auktion, Folket, som man søgte at berolige med Sejrsefterretninger, men som fandt, at Laurbær ikke var Kød, hvormed det kunde nære sig, Folket havde længe knurret.

Men det var ikke alt, thi naar det kun er Folket, der knurrer, hører Hoffet det ikke; men Mazarin havde været saa uforsigtig at forgribe sig paa Embederne; han havde nemlig solgt tolv Referendarembeder og da Indehaverne af disse Embeder betalte deres Poster meget dyrt og Tilvæksten af de tolv nye Kolleger maatte trykke Prisen paa dem, havde de gamle forenet sig og svoret paa Evangeliet ikke at taale denne Forøgelse, men gøre Modstand mod Hoffets Forfølgelser, idet de gensidigt lovede hverandre, at, hvis en af dem paa Grund af denne Modstand skulde miste sit Embede, skulde de andre skyde sammen og betale ham den Sum, han havde givet for det.

Følgende Begivenheder havde fundet Sted.

Den syvende Januar havde syv til otte hundrede Købmænd i Paris forsamlet sig og nægtet at betale en ny Skat, der skulde paalægges Husejerne; de havde sendt en Deputation af ti Medlemmer af Forsamlingen til Hertugen af Orleans, der af gammel Vane bejlede til Folkets Gunst. Hertugen af Orleans havde taget imod dem, og de havde erklæret ham, at de var fast bestemte paa ikke at betale denne Skat, selv om de med væbnet Haand skulde forsvare sig mod Kongens Folk, der kom for at inddrive den. Hertugen af Orleans havde med den største Forekommenhed hørt paa dem, givet dem Haab om nogen Moderation og lovet dem at tale derom til Dronningen, hvorpaa han tilsidst lod dem gaa med den sædvanlige Fyrstetalemaade: „Vi faar at se."

Paa deres Side havde Referendarerne den niende indfundet sig hos Kardinalen, og en af dem, der førte Ordet paa alles Vegne, havde talt med saa megen Fasthed og Dristighed, at Kardinalen var bleven ganske forbavset derover; derfor havde han ogsaa sendt dem bort, idet han ligesom Hertugen af Orleans sagde: „Vi faar at se."

For at s e havde man sammenkaldt Raadet og sendt Bud efter Finansernes Overintendant, d'Emery.

Denne d'Emery var i høj Grad hadet af Folket, først og fremmest fordi han var Overintendant over Finanserne og enhver Finansover-

intendant selvfølgelig maa være afskyet, og dernæst — vi kan ikke dølge det — fordi han fortjente at være det.

Man havde altsaa sendt Bud efter ham fra Ministeren og han havde indfundet sig ganske bleg og forskrækket, da, som han sagde, hans Søn den samme Dag nær var bleven myrdet paa Place du Palais. Folkesværmen havde omringet ham og bebrejdet ham hans Kones Luksus, hvilken Dame havde et Værelse, der var betrukket med rødt, guldbroderet Fløjl. Hun var Datter af Nicolas Le Camus, Sekretær i 1617, som var kommet til Paris med tyve Livres, men, idet han forbeholdt sig fyrretyve tusinde Livres om Aaret, nylig havde delt ni Millioner mellem sine Børn.

D'Emerys Søn var nær bleven kvalt, da en af Urostifterne havde foreslaaet at trykke ham saa længe, indtil han gav alt det Guld fra sig igen, som han havde slugt.

Raadet fik ingen Beslutning taget den Dag, da Overintendanten var altfor optaget af denne Begivenhed til at kunne tænke klart.

Den næste Dag var den første Præsident, Mathieu Molé, der, fortæller Kardinal de Retz, ved saadanne Lejligheder var lige saa modig som Hertugen af Beaufort og Prinsen af Condé, det vil sige som de to Mænd, der gik for at være de tapreste i Frankrig, den næste Dag var, siger vi, den første Præsident bleven angreben; Folket havde truet med at ville tage Hævn over ham for de Onder, som man vilde tilføje det, men den første Præsident havde med sin sædvanlige Roligged svaret, at hvis Rolighedsforstyrrerne ikke adlød Kongens Befalinger, vilde han lade Galger oprejse paa de offentlige Pladser og øjeblikkelig hænge de værste Urostiftere mellem dem. Hertil havde disse svaret, at de ikke forlangte bedre end at faa Galgerne oprejst og at de med Fornøjelse skulde hjælpe til at hænge de slette Dommere, der købte Hoffets Gunst for Folkets Elendighed.

Om Eftermiddagen var der atter bleven holdt Raad, hvori man havde besluttet at haandhæve Kongens Myndighed; følgelig blev Parlamentet sammenkaldt til den næste Dag.

Denne Dag, den tolvte, paa hvis Aften denne Historie begynder, var Kongen, den Gang ti Aar gammel og nylig kommet op efter Smaakopper, under Paaskud af at takke Vor Frue for sin Helbredelse, omgivet af sine Gardere, Sveitsere og Musketerer, der var opstillede rundt omkring Palais-Royal, paa Kajerne og Pont-Neuf, efter at han havde hørt Messen, draget til Parlamentet, hvor han i et improviseret

lit de justice ikke alene havde stadfæstet de udstedte Edikter, men endog udstedt fem eller seks nye ... det ene, siger Kardinal de Retz, mere ødelæggende end det andet. Den første Præsident, der, som man har set, de foregaaende Dage havde staaet paa Hoffets Side, havde udtalt sig meget dristigt mod den Maade at føre Kongen til Parlamentet for at tilintetgøre Stemmegivningens Frihed.

Men de, der især gjorde Modstand mod de nye Skattepaalæg, var Præsidenten Blancmesnil og Raadsherren Broussel.

Efter at have givet Edikterne vendte Kongen tilbage til Palais-Royal. En stor Mængde Mennesker havde samlet sig paa hans Vej, men da man vidste, at han kom fra Parlamentet, men derimod ikke vidste, om han havde været der for at yde Folket Retfærdighed eller undertrykke det paa ny, hørtes ikke et eneste Glædesskrig for at lykønske ham i Anledning af hans Helbredelse. Alle Ansigter var tvertimod mørke og ængstelige, nogle havde endog et truende Udtryk.

Efter hans Tilbagekomst forblev Tropperne opstillede, da man frygtede for, at Uroligheder skulde udbryde, naar Resultatet af Parlamentsforhandlingerne blev bekendt, og virkelig havde næppe det Rygte udbredt sig i Gaderne, at Kongen i Stedet for at formindske Skatterne havde forøget dem, førend Folket stimlede sammen og raabte: Ned med Mazarin! Leve Broussel! leve Blancmesnil! thi det havde faaet at vide, at Broussel og Blancmesnil havde talt dets Sag, og skønt deres Veltalenhed havde været til ingen Nytte, følte man sig dem dog lige forbunden.

Man havde villet adsprede Grupperne og faa Skraalerne til at tie, men som det gaar i saadanne Tilfælde, var Sværmen vokset og Raabene tiltaget. Der var netop givet Ordre til Kongens og Svejtsergarden til ikke alene at holde Stand, men endog sende Patrouiller til Gaderne Saint-Denis og Saint-Martin, hvor Folket især stimlede sammen, da Købmændenes Oldermand blev meldt i Palais-Royal.

Han blev straks indladt; han kom for at sige, at hvis man ikke øjeblikkelig hørte op med de fjendtlige Demonstrationer, vilde hele Paris inden to Timer være under Vaaben.

Man overvejede netop, hvad der var at gøre, da Comminges, Lieutenant i Garden, traadte ind med sønderrevne Klæder og blodigt Ansigt. Da Dronningen fik Øje paa ham, undslap et Overraskelsesskrig hende og hun spurgte ham, hvad der var paa Færde.

Som Købmændenes Oldermand havde forudset, havde Forbitral-

sen naaet sit højeste, da Garderne viste sig. Man havde bemægtiget sig Klokkerne og begyndt at ringe Storm med dem. Comminges havde gjort Modstand, arresteret en Mand, der lod til at være en af Hovedlederne, og for at statuere et Eksempel befalet, at han skulde hænges paa Trasoirkorset. Soldaterne havde derpaa slæbt ham bort for at udføre denne Befaling. Men ved Hallerne var de blevne angrebne med Stenkast og Hellebarder; Oprøreren havde benyttet dette Øjeblik til at undfly, havde naaet Gaden des Lombards og var flygtet ind i et Hus, hvis Dør straks var bleven sprængt.

Denne Voldsomhed havde imidlertid ikke ført til noget, da det ikke havde været muligt at finde Forbryderen.

Saaledes stod Sagerne i det Øjeblik, vi introducerer vore Læsere i Kardinal Mazarins Kabinet, det samme, der en Gang havde været Kardinal de Richelieus; vi har set, i hvilken Sindsstemning han lyttede til Folkets Knurren og Geværskuddene, der genlød i hans Værelse.

Paa en Gang løftede han Hovedet i Vejret med sammentrukne Øjenbryn som en Mand, der har taget sin Beslutning, fæstede Øjnene paa et uhyre Stueuhr, der netop slog ti, tog en Pibe, der laa paa Bordet og stødte to Gange i den.

En i Tapetet skjult Dør aabnedes sagte, og en sortklædt Mand nærmede sig tavs og blev staaende bagved hans Stol.

„Bernouin“, sagde Kardinalen uden en Gang at vende sig om; thi da han havde pebet to Gange, vidste han, at det maatte være hans Kammertjener, „hvilke Musketerer har Vagt i Palaiet?“

„De sorte, Deres Naade“.

„Hvilket Kompagni?“ — „Trevilles!“

„Er der nogen Officer af dette Kompagni i Forgemakket?“

„Ja, Lieutenant d'Artagnan“.

„En paalidelig Mand, saa vidt jeg véd?“

„Ja, Deres Naade“.

„Giv mig en Musketeruniform og hjælp mig den paa.“

Kammertjeneren gik ligesaa tavs, som han var kommen, og vendte et Øjeblik efter tilbage med den forlangte Klædning.

Kardinalen begyndte nu tavs og tankefuld at afføre sig den Ceremonidragt, han havde haft paa i Parlamentet, og iføre sig Uniformen, som han, takket være hans Felttog i Italien, bar med en vis Anstand; da han var færdig med at klæde sig paa, sagde han:

„Hent mig Hr. d'Artagnan".

Denne Gang gik Kammertjeneren ud af den midterste Dør, men ligesaa tavs og stille. Man kunde gerne have antaget ham for en Skygge.

Da Kardinalen var bleven alene, saa han sig med en vis Tilfredshed i Spejlet; han var ung endnu; thi han var knap seks og fyrretyve Aar; hans Figur var velskabt og lidt over Middelhøjde, hans Teint frisk, hans Øjne levende, Næsen stor, men godt proportioneret, Panden bred og majestætisk, Haaret kastaniebrunt og lidt krøllet, Skægget lidt sortere end Haaret og altid kæmmet tilbage, hvilket klædte ham godt. Han hængte Skuldergehænget om sig, betragtede med Velbehag sine Hænder, der var meget smukke, og som han viste en særdeles Omhu for, og lagde derpaa et Par Dyreskindshandsker, som han allerede havde taget, og som hørte til Uniformen, fra sig og trak i Stedet for et Par simple Silkehandsker paa.

Kort efter aabnedes Døren atter.

„Hr. d'Artagnan", sagde Kammertjeneren.

En Officer traadte ind.

Det var en Mand paa ni og tredive til fyrretyve Aar, lille, men velskabt, mager, med livlige, kloge Øjne, sort Skæg og graaligt Haar, saaledes som man altid ser hos Folk, der har levet for godt eller for daarligt, især naar de er meget brunette.

D'Artagnan gjorde fire Skridt frem i Værelset, som han kendte, da han havde været der en Gang i Kardinal Richelieus Tid, og da han saa, at der ikke var andre i det end en Musketer af hans Kompagni, lod han sit Blik hvile paa denne Musketer, i hvem han ved første Øjekast genkendte Kardinalen.

Han blev staaende i en ærbødig, men værdig Stilling, en saadan, som passer sig for en Mand af Stand, der ofte i sit Liv har haft Lejlighed til at være sammen med de store.

Kardinalen fæstede sit mere skarpsindige end gennemtrængende Blik paa ham og betragtede ham opmærksomt; efter en Pause paa nogle Sekunder, sagde han derpaa:

„De er Hr. d'Artagnan?"

„Ham selv, Deres Naade", svarede Officeren.

Kardinalen betragtede endnu en Gang dette kloge Ansigt, som Aarene og Erfaringen havde gjort alvorligt, men d'Artagnan udholdt

denne Undersøgelse som en Mand, der i gamle Dage var bleven betragtet af ganske anderledes gennemborende Øjne end de, der nu saa paa ham.

„Min Herre“, sagde Kardinalen, „De skal gaa med mig, eller rettere jeg vil gaa med Dem“.

„Jeg er til Deres Naades Tjeneste“, svarede d'Artagnan.

„Jeg vil selv visitere Posterne omkring Palais-Royal; tror De, at der er nogen Fare forbunden dermed?“

„Fare, Deres Naade?“ udbrød d'Artagnan forbavset, „hvilken skulde det vel være?“

„Man siger, at Folket er meget ophidset“.

„Kongens Musketerers Uniform er meget anset, Deres Naade, og selv om den ikke var det, skulde jeg selvfjerde nok jage et Hundrede af dette Borgerpak paa Flugten“.

„Da saa De dog, hvorledes det gik Comminges“.

„Hr. de Comminges staar i Garden og ikke ved Musketererne“, svarede d'Artagnan.

„Hvilket formodentlig vil sige“, bemærkede Kardinalen smilende, „at Musketererne er bedre Soldater end Garderne“.

„Enhver holder mest af sin egen Uniform, Deres Naade.“

„Undtagen jeg, min Herre“, svarede Mazarin smilende, „thi De ser, at jeg har ombyttet min med Deres“.

„For Pokker, Deres Naade“, udbrød d'Artagnan, „De er altfor beskeden. Hvad mig angaar, saa tilstaar jeg, at hvis jeg bar Deres Eminentses Uniform, vilde jeg være fornøjet med den og forpligte mig til aldrig at bære nogen anden“.

„Javel, men til at gaa ud med i Aften vilde den maaske ikke være sikker nok. Bernouin, min Hat“.

Kammertjeneren bragte en til Uniformen passende bredskygget Hat. Kardinalen satte den paa Hovedet paa en kavallermæssig Maade og sagde, idet han vendte sig om til d'Artagnan:

„De har jo opsadlede Heste i Stalden, ikke sandt?“

„Jo, Deres Naade“.

„Naa, saa lad os komme af Sted“.

„Hvor mange Mand befaler Deres Naade?“

„De har jo sagt, at De med fire Mand vilde paatage Dem at jage hundrede af Pøbelen paa Flugt; men da vi maaske kunde møde to hundrede, saa tag otte“.

„Som Deres Naade befaler, jeg er parat".

„Nu kommer jeg", svarede Kardinalen, „nej, ikke den Vej; lys os, Bernouin".

Tjeneren tog et Vokslys. Med en lille Nøgle, som han tog fra sit Skrivebord, aabnede Kardinalen Døren til en hemmelig Trappe, og et Øjeblik efter befandt de sig i Palais-Royals Gaard.

ANDET KAPITEL.

En Natterunde.

Ti Minutter efter gik den lille Skare ned ad Gaden des Bons Enfants bag ved Skuespilsalen, som Kardinal de Richelieu havde ladet bygge til Opførelsen af Mirame, og i hvilken Kardinal Mazarin, der yndede Musiken mere end Literaturen, fornylig havde ladet de første Operaer opføre, der var blevne givne i Frankrig.

Byen frembød alle Vegne Billedet af den største Forvirring, talrige Hobe ilede gennem Gaderne og standsede for at se Soldaterne passere forbi med en spotsk, truende Mine, der viste, at Borgerne for Øjeblikket havde ombyttet deres sædvanlige fredelige Sindelag med et mere krigerisk. Fra Tid til anden hørtes en stærk Tumult i Retning af Hallekvarteret. Geværskud knaldede fra Gaden Saint-Denis, og undertiden, uden at man vidste hvorfor, begyndte en eller anden Klokke at ringe.

D'Artagnan fortsatte ubekymret sin Vej som en Mand, paa hvem saadanne Narrestreger intet Indtryk gør. Naar en Sværm spærrede Gaden, drev han sin Hest imod den uden at raabe Varsko og ligesom Folk, hvad enten de var Rebeller eller ikke, havde vidst, hvem de havde for sig, gik de til Side og lod Patrouillen passere. Kardinalen misundte ham denne Rolighed, som han tilskrev hans bevægede, farefulde Liv.

Da de nærmede sig Vagten ved Barrieren des Sergens, raabte Skildvagten: Hvem der? D'Artagnan svarede og traadte nærmere efter at have faaet Parolen af Kardinalen; Feltraabet og Parolen var Louis og Rocroy.

Efter at have givet disse spurgte d'Artagnan, om det ikke var Hr. de Comminges, der kommanderede denne Vagt. Skildvagten viste ham en Officer, der stod og talte med en anden Herre, der var til Hest, med

Haanden hvilende paa Hestens Hals. Det var ham, d'Artagnan spurgte efter.

„Der staar Hr. de Comminges", sagde d'Artagnan, da han atter var kommen hen til Kardinalen.

Kardinalen red nu hen til dem, medens d'Artagnan beskedent trak sig tilbage; af den Maade, hvorpaa Officererne, baade ham til Fods og ham til Hest, tog deres Hatte af, saa han, at de havde genkendt Hans Eminentse.

„Bravo, Guitaut!" sagde Kardinalen til Rytteren, „jeg ser, at De trods Deres fire og tredsindstyve Aar bestandig er den samme virksomme og samvittighedsfulde Mand. Hvad var det, De talte om med denne unge Mand?"

„Jeg bemærkede til ham, Deres Naade", svarede Guitaut, „at vi lever i en besynderlig Tid, og at den Dag i Dag har megen Lighed med en af Liguens Dage, hvorom jeg har hørt Tale i min Ungdom. Véd De vel, at man i Gaderne Saint-Denis og Saint-Martin har talt om intet mindre end at bygge Barrikader?"

„Og hvad svarede Comminges Dem, min kære Guitaut?"

„Jeg svarede, Deres Naade", sagde Comminges, „at de for at danne en Ligue kun manglede én Ting, der imidlertid forekom mig at være meget væsentlig, nemlig en Hertug af Guise; forresten gør man ikke to Gange det samme".

„Nej, men de vil, som de siger, danne en Fronde", svarede Guitaut.

„Hvad er en Fronde for noget?" spurgte Mazarin.

„Det er det Navn, som de giver deres Parti, Deres Naade".

„Og hvorfra skriver det Navn sig?"

„Det lader til, at Raadsherren Bachaumont for nogle Dage siden paa Domhuset har sammenlignet Urostifterne med Skoledrengene, der morer sig med at kaste med Slynge i Parises Grave, og som løber fra hverandre, saa snart de faar Øje paa Politilieutenanten, for atter at samles, naar han er gaaet forbi. I Dag og i Gaar var alting à la fronde, Brød, Hatte, Handsker, Muffer, Vifter og hør blot".

I det samme blev et Vindue aabnet; en Mand tog Plads ved det og begyndte at synge:

En Frondevind har rejst sig denne Morgen,
Der, tror jeg, blæser stærkt mod Mazarin.
En Frondevind har rejst sig denne Morgen.

„Den uforskammede!“ brummede Guitaut.

„Deres Naade“, sagde Comminges, som hans Saar havde bragt i daarligt Humør, og som hellere end gerne vilde hævne sig, „skal jeg ikke sende den Slyngel en Kugle for at lære ham ikke at synge saa falsk en anden Gang?“

Og han lagde Haanden paa sin Onkels Pistolhylster.

„Nej, nej!“ raabte Mazarin. „Diavolo, min kære Ven! De vil fordærve mig det hele; alt gaar tværtimod fortræffeligt! Jeg kender Eders Franskmænd, som om jeg havde gjort dem fra den første til den sidste; naar de synger, vil de betale. Under Liguen, som Guitaut talte om før, sang man kun Messer, og derfor gik alting saa daarligt. Kom, Guitaut, kom lad os se, om man holder ligesaa god Vagt ved Quinze-Vingts som ved Barriere des Sergens“.

Hilsende Comminges med Haanden vendte han tilbage til d'Artagnan, der satte sig i Spidsen for den lille Trop, fulgt umiddelbart af Guitaut og Kardinalen, til hvem den øvrige Del af Eskorten sluttede sig.

D'Artagnan drog midt igennem Folkeklyngerne ligesaa sorgløs, som om han og hans Hest havde været af Jern. Mazarin og Guitaut talte ganske sagte sammen. Musketererne, der endelig havde genkendt Kardinalen, fulgte tavse bagefter.

Saaledes naaede de Gaden Saint-Thomas-du-Louvre, hvor Posten Quinze-Vingts stod. Guitaut kaldte paa en Subalternofficer, der straks traadte hen til ham for at give Melding.

„Nu?“ spurgte Guitaut.

„Alt gaar godt her, Hr. Kaptajn“, sagde Officeren, „kun tror jeg, at alt ikke er, som det skulde være, i det Hotel der“.

Og han pegede med Fingeren paa et prægtigt Hotel, der laa paa det Sted, hvor senere Vaudeville blev bygget.

„I det Hotel?“ sagde Guitaut, „men det er jo Hotel de Rambouillet“.

„Jeg véd ikke, om det er Hotel de Rambouillet“, vedblev Officeren, „men hvad jeg véd, det er, at jeg har set en Mængde Folk af et mistænkeligt Udseende gaa ind i det“.

„Bah“, udbrød Guitaut, „det er Digtere“.

„Hør, Guitaut“, sagde Mazarin, „gør mig den Tjeneste at tale med mere Ærbødighed om disse Herrer! De véd nok ikke, at jeg ogsaa i min Ungdom har været Digter, og at jeg skrev Vers i samme Smag som Hr. de Benserades“.

„De, Deres Naade?“

„Ja, jeg. Skal jeg recitere dig nogle af dem?

„Det er ikke Umagen værd, Deres Naade; thi jeg forstaar ikke Italiensk“.

„Nej, men du forstaar Fransk, min gode, brave Guitaut, ikke sandt?“ vedblev Mazarin og lagde fortroligt Haanden paa hans Skulder, „og hvilken Ordre man end giver dig i dette Sprog, vil du udføre?“

„Naturligvis, Deres Naade, det har jeg altid gjort, forudsat at den kommer fra Dronningen“.

„Javist“, sagde Mazarin, knibende Læberne sammen, „jeg véd, at du er hende særdeles hengiven“.

„Jeg har i tyve Aar været Kaptajn i hendes Garde“.

„Af Sted, Hr. d'Artagnan“, sagde Kardinalen, „alt er i sin Orden her“.

Uden at sige et Ord og med den passive Lydighed, der er ejendommelig for en gammel Soldat, travede d'Artagnan videre i Spidsen for Kolonnen.

Han styrede Kursen mod Saint-Roch, hvor den tredje Vagtpost fandtes, læggende Vejen gennem Gaderne Richelieu og Villedot. Den laa meget afsides; thi den stødte næsten op til Volden, og Byen var kun tyndt befolket paa denne Side.

„Hvem kommanderer denne Post?“ spurgte Kardinalen.

„Villequier“, svarede Guitaut.

„For Fanden!“ udbrød Mazarin. „Tal De alene med ham; thi De véd nok, at vi har været Uvenner, siden De fik Ordre til at arrestere Hr. Hertugen af Beaufort; han paastod, at den Ære tilkom ham som Kaptajn i Kongens Garde“.

„Jeg véd det nok, og jeg har mere end hundrede Gange sagt ham, at han havde Uret; Kongen kunde ikke give ham Befaling dertil, eftersom Kongen den Gang knap var fire Aar“.

„Nej, men jeg kunde gøre det, Guitaut, og jeg foretrak Dem“.

Uden at svare sporede Guitaut sin Hest fremad og lod, efter at have givet sig til Kende for Skildvagten, Hr. de Villequier kalde.

Denne kom straks ud.

„Ah, er det Dem, Guitaut“, sagde han i sin sædvanlige gnavne Tone, „hvad Fanden vil De her?“

„Jeg vil spørge Dem, om der er passeret noget her“.

„Hvad skulde der passere? Man raaber: Leve Kongen! Ned

med Mazarin! Det er ikke noget nyt; de Raab har vi allerede længe været vant til".

„Og De stemmer i med?" svarede Guitaut leende.

„Undertiden har jeg paa Ære Lyst nok dertil! Jeg finder, at de har fuldkommen Ret, Guitaut, og jeg vilde med Fornøjelse give fem Aars Sold, som ikke bliver mig betalt, for at Kongen var fem Aar ældre".

„Virkelig! Og hvad skulde der saa ske, naar Kongen var fem Aar ældre?"

„Der skulde ske det, at naar Kongen var fem Aar ældre, vilde han selv give sine Befalinger, og at det vilde være meget behageligere at adlyde Henrik den Fjerdes Sønnesøn end Pietro Mazzarinis Søn. Gudsdød! For Kongen vilde jeg med Fornøjelse lade mig slaa ihjel, men hvis jeg blev dræbt af Mazarin, saaledes som det i Dag nær var gaaet Deres Neveu, vilde intet Paradis, om jeg end ellers befandt mig vel der, kunne trøste mig".

„Godt, godt, Hr. de Villequier," tog nu Mazarin Ordet. „Vær De kun rolig, jeg skal forsikre Kongen om Deres Hengivenhed".

Derpaa vendte han sig om til Eskorten og sagde:

„Alt er i sin Orden, mine Herrer, lad os vende tilbage".

„Godt", sagde Villequier, „Mazarin var selv med! Naa, saa meget des bedre. Jeg har længe haft Lyst til at sige ham min oprigtige Mening lige i Øjnene. De har skaffet mig Lejlighed dertil, Guitaut, og skønt Deres Hensigt maaske ikke har været den bedste, takker jeg Dem dog".

Med disse Ord gjorde han omkring og gik atter ind i Vagtstuen,

Under hele denne natlige Ekspedition, det vil sige i omtrent en Time, havde Kardinalen, medens han vekselvis studerede Comminges, Guitaut og Villequier, haft sin Opmærksomhed henvendt paa én Mand. Denne Mand, der var forblevet ubevægelig ligeoverfor Folkets Trusler, og hvis Ansigt ikke havde forandret sig mere ved Mazarins Spøg end ved de Bemærkninger, der var faldne om ham, denne Mand forekom ham at være et aparte Væsen, der var som skabt for de Begivenheder, der tildrog sig, og navnlig for dem, der først vilde komme.

For Resten var Navnet d'Artagnan ham ikke aldeles fremmed, og skønt han, Mazarin, først var kommet til Frankrig i 1634 eller 1636, altsaa syv til otte Aar efter de i en foregaaende Historie fortalte Begivenheder, forekom det Kardinalen, at han havde hørt ham omtale

som en Mand, der ved en Lejlighed, som han ikke mere erindrede, havde opført sig som et Mønster paa Mod, Snildhed og Troskab.

Disse Tanker havde i den Grad bemægtiget sig ham, at han besluttede ufortøvet at komme paa det rene i saa Henseende. Men de Oplysninger, han ønskede angaaende d'Artagnan, vilde han ikke søge hos denne selv. Af nogle Ord, som Musketerlieutenanten havde ladet falde, havde Kardinalen opdaget hans gascogniske Herkomst, og Italienere og Gascognere kender hinanden altfor godt og ligner hinanden altfor meget, til at de skulde henvende sig til hinanden, naar de ønskede at vide noget om hinanden. Da Kardinalen var kommen til Muren, der omgav Palais-Royals Have, bankede han derfor paa en lille Dør, der var anbragt omtrent der, hvor Café de Foy nu ligger, og efter at have takket d'Artagnan og bedet ham at vente i Gaarden ved Palais-Royal, gav han Guitaut et Tegn til at følge sig. De steg begge af Hesten, kastede Tømmerne til Tjeneren, der havde lukket op for dem, og forsvandt i Haven.

„Min kære Guitaut", sagde Kardinalen, lænende sig til den gamle Gardekaptajns Arm, „De sagde før, at De snart havde været fyrretyve Aar i Dronningens Tjeneste."

„Ja, det er den rene Sandhed", svarede Guitaut.

„Nu, min kære Guitaut", vedblev Kardinalen, „jeg har lagt Mærke til, at De foruden Deres Mod, der er hævet over al Tvivl, og Deres Troskab, der har staaet sin Prøve, har en beundringsværdig Hukommelse".

„Saa det har Deres Naade bemærket?" sagde Gardekaptajnen. „For Fanden, det er ubehageligt for mig".

„Hvorledes det?"

„Fordi det er en Hofmands største Dyd at kunne glemme".

„Men De er ikke Hofmand, Guitaut, De er en tapper Soldat, en af disse Officerer, hvoraf der endnu er nogle tilbage fra Kong Henrik den Fjerdes Tid, men hvoraf der desværre snart ingen flere vil være."

„For Fanden, Deres Naade! Har De ladet mig følge med Dem for at stille mig mit Horoskop?"

„Nej", svarede Mazarin leende, „jeg har taget Dem med mig for at spørge Dem, om De har lagt Mærke til vor Musketerlieutenant".

„Hr. d'Artagnan?"

„Ja".

„Jeg har ikke behøvet at lægge Mærke til ham, Deres Naade, thi jeg har længe kendt ham".

„Hvad er det for en Slags Mand?"

„Ih! Han er en Gascogner", svarede Guitaut forundret over et saadant Spørgsmaal.

„Ja, det véd jeg, men jeg vil gerne vide, om han er en Mand, som man kan stole paa".

„Hr. de Treville nærer en særdeles Agtelse for ham, og, som De véd, hører Hr. de Treville til Dronningens bedste Venner".

„Jeg ønskede at vide, om han er en Mand, der har aflagt sin Prøve?"

„Hvis De mener som tapper Soldat, tror jeg at kunne svare ja. Ved Belejringen af La Rochelle i Passet ved Suze og ved Perpignon har jeg hørt sigt, at han har gjort mere end sin Pligt".

„Men De véd nok, Guitaut, at vi stakkels Ministre ogsaa trænger til andre end tapre Mænd; vi behøver dygtige, forstandige Folk. Har Hr. d'Artagnan ikke paa Kardinalens Tid været indviklet i en Intrige, som han, efter hvad Rygtet sagde, redede sig ud af paa en meget snild Maade?"

„Hvad det angaar, Deres Naade", svarede Guitaut, der godt saa, at Kardinalen vilde have ham til at tale, „maa jeg svare Deres Eminentse, at jeg ikke véd andet eller mere, end hvad Rygtet har kunnet sige Dem. Jeg har aldrig for min egen Person blandet mig i Intriger, og naar andre stundom har betroet mig deres, saa er det en Hemmelighed, der ikke tilhører mig, og Deres Naade vil sikkert billige, at jeg af Hensyn til dem, der har betroet mig den, ikke aabenbarer den".

Mazarin rystede paa Hovedet.

„Ak!", sagde han, „der gives lykkelige Ministre, der véd alt, hvad de ønsker at vide".

„Var det for Alvor, at Deres Naade bad mig betegne Dem en Mand, der har været indviklet i alle den Tids Rænker?"

„For Pokker!" udbrød Mazarin, der begyndte at tabe Taalmodigheden, „jeg har nu i en hel Time ikke bedt Dem om andet, De Jernhoved!"

„Der findes en, for hvem jeg i denne Henseende kan svare, forudsat at han vil tale".

„Lad det være min Sag".

„Det er ikke altid en let Sag, Deres Naade, at faa Folk til at sige, hvad de ikke vil sige".

„Bah! Med Taalmodighed udretter man meget. Nuvel, denne Mand er?"

„Grev de Rochefort".

„Grev de Rochefort"!

„Uheldigvis har han i en fire til fem Aar været aldeles forsvunden, og jeg véd ikke, hvor han er bleven af".

„Men det véd jeg, Guitaut", sagde Mazarin.

„Og saa beklager Deres Eminentse sig over, at De ingenting véd?"

„Men tror De, at Rochefort...", vedblev Mazarin.

„Han var Kardinalens højre Haand, Deres Naade; men det vil komme til at koste Dem en Del, det kan jeg sige Dem; Kardinalen var meget rundhaandet mod sine Kreaturer".

„Ja, ja, Guitaut", sagde Mazarin, „han var en stor Mand, men han havde den Fejl. Tak, Guitaut, jeg skal benytte mig af Deres Raad, og det endnu i Aften".

Da de to Herrer imidlertid var kommen til Palais-Royals Gaard, hilste Kardinalen Guitaut med Haanden, og da han fik Øje paa en Officer, der gik frem og tilbage, nærmede han sig ham.

Det var d'Artagnan, der ventede paa Kardinalens Tilbagekomst, saaledes som denne havde givet ham Ordre til.

„Kom, Hr. d'Artagnan", sagde Mazarin med sin sødeste Stemme, „jeg har en Ordre at give Dem".

D'Artagnan bukkede, fulgte Kardinalen op ad den hemmelige Trappe og befandt sig et Øjeblik efter i Kabinettet, hvortil han først var bleven kaldet.

Kardinalen satte sig foran sit Skrivebord og tog et Blad Papir, hvorpaa han skrev nogle Linier.

D'Artagnan, der var bleven staaende, ventede taalmodigt og uden at røbe den mindste Nysgerrighed; han var bleven en militær Automat, der handlede eller snarere adlød ganske mekanisk.

Kardinalen lagde Brevet sammen og forseglede det.

„Hr. d'Artagnan", sagde han, „De skal bringe denne Depeche til Bastillen og føre den Person, der omtales i den, med Dem tilbage; tag en Vogn og det fornødne Mandskab og pas godt paa Fangen".

Fem Minutter senere genlød Gaarden af en Vogns Rumlen og Hestetrampen.

TREDJE KAPITEL.

To gamle Fjender.

D'Artagnan naaede Bastillen, ligesom Klokken slog halv Ni.

Han lod sig melde hos Guvernøren, der, da han hørte, at han kom fra Ministeren og med en Ordre fra denne, gik ham i Møde til Trappen.

Guvernør i Bastillen var dengang Hr. du Tremblay, en Broder til den berygtede Kapucinermunk Joseph, Richelieus frygtelige Favorit, som man kaldte den graa Eminentse.

Dengang Marechal Bassompierre sad i Bastillen, hvor han opholdt sig tolv Aar godt og vel, talte hans Kammerater engang i deres Friheds-drømme om, naar de vilde komme ud. — Jeg slipper ud til den Tid, sagde En. — Jeg kommer herfra til den Tid, sagde en Anden. Men Bassompierre svarede: Og jeg, mine Herrer, slipper ikke ud, førend Hr. du Tremblay forlader Bastillen. Hermed mente han, at naar Kardinalen døde, vilde Hr. du Tremblay miste sin Post i Bastillen og han, Bassompierre, generholde sin ved Hoffet.

Bassompierres Spaadom gik rigtignok i Opfyldelse, men paa en anden Maade, end han havde tænkt; thi da Kardinalen var død, blev imod Forventning alting paa den gamle Fod. Hr. du Tremblay kom ikke ud og Bassompierre blev, hvor han var.

Hr. du Tremblay var altsaa Guvernør endnu, da d'Artagnan indfandt sig i Bastillen efter Ministerens Befaling; han modtog ham med den største Høflighed, og da han netop stod i Begreb med at sætte sig tilbords, indbød han d'Artagnan til at gøre sig Selskab.

„Det skal være mig en stor Fornøjelse", svarede d'Artagnan, „men hvis jeg ikke tager fejl, staar der paa Konvolutten af Brevet H a s t e r m e g e t."

„Ganske rigtigt", sagde Hr. du Tremblay, „halløj, Major, lad Nr. 26 komme ned".

Naar man kom indenfor Bastillens Mure, ophørte man at være Menneske og blev et Numer.

Det gøs i d'Artagnan, da han hørte Nøglerne rasle; derfor blev han siddende paa Hesten, betragtende Jernstængerne og de uhyre Mure, som han kun havde set fra den anden Side af Gravene og som for en tyve Aar siden havde indjaget ham saa stor Skræk.

Der blev ringet med en Klokke.

„Jeg forlader Dem", sagde Hr. du Tremblay nu, „jeg skal hen

og underskrive Tilladelsen til, at Fangen kan komme ud. Paa Gensyn, Hr. d'Artagnan."

„Fanden tage mig, hvis jeg giver dig dit Ønske tilbage!" mumlede d'Artagnan og ledsagede sine Tanker med et venligt Smil; „jeg er allerede ganske syg, skønt jeg kun har opholdt mig fem Minutter i Gaarden. Naa, jeg ser, at jeg endnu hellere vil dø paa Straa, hvilket formodentlig ogsaa vil blive Enden, end at tjene ti tusinde Livres om Aaret som Guvernør i Bastillen."

Han havde neppe endt denne Monolog, førend Fangen kom tilsyne. Idet d'Artagnan saa ham, for han forundret i Vejret, men fattede sig snart. Fangen steg op i Vognen tilsyneladende uden at have genkendt d'Artagnan.

„Mine Herrer", sagde d'Artagnan til de fire Musketerer, „man har paalagt mig den største Aarvaagenhed med Fangen, og da nu Vogndørene ikke kan lukkes af, vil jeg tage Plads hos ham. Hr. de Lillebonne, vær saa god at føre min Hest".

„Gerne, Hr. Lieutenant," svarede den Tiltalte.

D'Artagnan steg af Hesten, kastede Tømmen til Musketeren, steg ind i Vognen til Fangen, og sagde med en Stemme, der ikke røbede den mindste Bevægelse:

„Til Palais-Royal og i Trav".

Vognen satte sig straks i Bevægelse og benyttende det Øjeblik, da den kørte gennem den mørke Porthvælving, kastede d'Artagnan sig om Fangens Hals og udbrød:

„Rochefort! Det er virkelig Dem! Jeg tager altsaa ikke fejl!"

„D'Artagnan!" raaabte Rochefort forbavset.

„Ak, min stakkels Ven!" vedblev d'Artagnan, „da jeg ikke har set Dem i de sidste fire til fem Aar, ansaa jeg Dem for død."

„Der er, saavidt jeg véd, heller ikke stor Forskel mellem en død og en begravet", svarede Rochefort, „thi jeg har været begravet eller saa omtrent."

„Og for hvilken Forbrydelse sidder De i Bastillen?"

„Man har beskyldt mig for at have begaaet Stratenrøveri."

„De, Stratenrøveri! De gør Nar ad mig, Rochefort!"

„Jeg forstaar Dem. De fordrer nøjere Forklaring, ikke sandt?"

„Ja, det tilstaar jeg."

„Nu vel, saa hør, hvorledes det er gaaet til. En Aften, da jeg havde sviret hos Reinard i Tuilerierne med Hertugen af Harcourt, Fontrailles,

de Rieux og flere andre, foreslog Hertugen af Harcourt at gaa hen til Pont-Neuf og trække Kapperne af Folk. Som De véd, var det en Fornøjelse, som Hertugen af Orleans havde bragt i Mode."

„Men var De da gal, Rochefort! I Deres Alder "

„Nej, men jeg var fuld; imidlertid forekom det mig at være en tarvelig Fornøjelse, hvorfor jeg foreslog Ridder de Rieux at være Tilskuer i Stedet for handlende Person og for at kunne se fra første Plads at bestige Bronzehesten. Som sagt, saa gjort. Takket være Sporerne, der tjente os som Trappetrin, sad vi i et Øjeblik paa Hesten. Vi havde faaet en udmærket Plads og saa ganske fortrinligt. Fire eller fem Kapper var allerede blevne revne af med en overordentlig Behændighed og uden at de, som man havde berøvet dem, havde vovet at sige et Ord, da en eller anden Slyngel, der var mindre sagtmodig end de andre, giver sig til at skrige paa Vagten og skaffer os en Patrouille paa Halsen; Hertugen af Harcourt, Fontrailles og de andre flygter, de Rieux vil gøre det samme, men jeg holder ham tilbage med den Bemærkning, at vi ikke vil blive opdagede, hvor vi sad. Han hører mig ikke, sætter Foden paa Sporen for at stige ned, men Sporen gaar i Stykker, han falder, brækker et Ben og giver sig til at skrige af fuld Hals i Stedet for at holde sin Mund i. Jeg vil nu ogsaa springe ned, men det er for sent og jeg springer lige i Armene paa Bueskytterne, der slæber mig til Chatelet, hvor jeg sover paa mit grønne Øre, sikker paa at slippe ud den næste Morgen. Den samme Dag bliver jeg afhentet og bragt til Bastillen og der har jeg nu været i fem Aar. Tror De, at det er, fordi jeg har begaaet den Helligbrøde at sætte mig op bag Henrik den Fjerde?"

„Nej, De har Ret, min kære Rochefort, det kan ikke være af den Grund, men De vil sandsynligvis nu faa at vide hvorfor."

„Ah, ja, det er sandt, jeg har rent glemt at spørge Dem, hvor De fører mig hen."

„Til Kardinalen."

„Hvad vil han mig?"

„Det ved jeg ikke, eftersom jeg ikke en Gang vidste, at det var Dem, jeg var bleven sendt efter."

„Umuligt, De, der er en Favorit!"

„Jeg en Favorit!" udbrød d'Artagnan. „Ak, min stakkels Greve, jeg er ikke kommet et Skridt videre, end den Gang jeg traf Dem i Meung, hvilket, som De ved, snart er to og tyve Aar siden."

Et dybt Suk endte denne Sætning.

„Imidlertid er De dog kommet med en Kommando?“

„Fordi jeg hændelsesvis befandt mig i Forgemakket; Kardinalen har brugt mig, som han vilde have brugt enhver anden. Men jeg er endnu stedse kun Lieutenant i Musketererne og det har jeg, hvis jeg husker ret, nu været i en og tyve Aar.“

„Ja, der er dog intet ondt tilstødt Dem, og det er allerede meget.“

„Og hvad vilde De have, at der skulde tilstøde mig? Som et latinsk Vers siger, hvilket jeg har glemt eller rettere sagt aldrig kunnet, slaar Lynilden ikke ned i Dalene; jeg er en Dal, min kære Rochefort, og det en af de dybeste.“

„Mazarin er altsaa endnu bestandig Mazarin?“

„Mere end nogen Sinde, min kære, man siger, at han er gift med Dronningen.“

„Gift!“

„Hvis han ikke er hendes Mand, er han ganske vist hendes Elsker.“

„Modstaa en Buckingham og give efter for en Mazarin!“

„Saaledes er Kvinderne,“ bemærkede d'Artagnan filosofisk.

„Ja, Kvinderne, men Dronningerne!“

„Ih, min Gud, i den Henseende er Dronningerne to Gange Kvinder.“

„Og Hr. de Beaufort, er han endnu i Fængsel?“

„Ja, hvorfor?“

„Aa, fordi han vilde kunne hjælpe mig paa fri Fod.“

„De maa ikke opgive Haabet. Naar Mazarin lader Dem hente, er det, fordi han trænger til Dem, og naar han trænger til Dem, ønsker jeg Dem til Lykke. Det er mange Aar siden, at nogen har trængt til mig, og derfor ser De, hvor vidt jeg er kommet.“

„Ja, De maa rigtignok beklage Dem!“

„Hør, Rochefort, jeg vil gøre Dem et Forslag ...“

„Og det er?“

„De ved, at vi er gode Venner.“

„For Pokker! Jeg bærer Mærkerne af vort Venskab i tre Kaardestik.“

„Nu, hvis De atter bliver taget til Naade, saa forglem mig ikke.“

„Det lover jeg Dem, men paa den Betingelse, at De gør Gengæld.“

„Det er et Ord, der har De min Haand.“

„Altsaa, den første Gang, De faar Lejlighed til at tale om mig ...“

„Skal jeg gøre det, og De?“

„Jeg skal gøre det samme."

„Apropos, og Deres Venner, skal jeg ogsaa tale om dem?"

„Hvilke Venner?"

„Athos, Porthos og Aramis, har De glemt dem?"

„Omtrent."

„Hvad er der blevet af dem?"

„Det ved jeg ikke."

„Virkelig!"

„Ja, som De ved, skiltes vi ad; de lever endnu, det er alt, hvad jeg kan sige Dem; fra Tid til anden hører jeg gennem andre fra dem. Men hvor de opholder sig, véd jeg Fanden tage mig ikke. Nej, jeg har paa min Ære ikke andre Venner end Dem, Rochefort."

„Og den berømte ... hvorledes var det, De kaldte den Fyr, som jeg gjorde til Sergent i Regimentet Piemont?"

„Planchet."

„Ja, rigtig, og den berømte Planchet, hvor er han bleven af?"

„Han har giftet sig med en Konditorbutik i Gaden des Lombards; den Fyr har altid holdt meget af Slikkerier. Han er saaledes Borger i Paris og efter al Sandsynlighed i dette Øjeblik i Færd med at gøre Oprør. Som De ser, vil den Skælm blive Raadmand, førend jeg bliver Kaptajn."

„Naa, naa, min kære d'Artagnan, fat Mod! Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest. I Aften vil der maaske indtræde en Forandring i Deres Stilling."

„Amen!" sagde d'Artagnan og lod Vognen holde.

„Hvad er det, De gør?" sagde Rochefort.

„Vi er nu ved vort Bestemmelsessted, og jeg vil ikke have, at man skal se mig stige ud af Deres Vogn; vi kender ikke hinanden."

„De har Ret, Farvel."

„Paa Gensyn; glem ikke Deres Løfte."

Og d'Artagnan steg til Hest og indtog atter sin Plads i Spidsen for Eskorten.

Fem Minutter efter kørte Vognen ind i Palais-Royals Gaard.

„D'Artagnan førte Fangen op ad Hovedtrappen, gennem Forgemakket og Korridoren. Da de havde naaet Døren til Mazarins Kabinet, vilde han lade sig melde, men i det samme lagde Rochefort Haanden paa hans Skulder.

„D'Artagnan," sagde Rochefort smilende, „skal jeg sige Dem, hvad

jeg har tænkt paa hele Vejen, da jeg saa Grupperne af Borgerne, der laante Dem og Deres fire Mand forbittrede Blikke?"

„Sig frem," sagde d'Artagnan.

„At jeg kun behøvede at raabe om Hjælp, for at De og Deres Folk skulde blive massakrerede og jeg selv fri."

„Hvorfor gjorde De det da ikke?"

„Aa, Snak," svarede Rochefort, „vilde det have været venskabeligt? Ja, hvis en anden havde eskorteret mig, saa svarer jeg ikke derfor."

D'Artagnan bøjede Hovedet.

„Mon Rochefort skulde være bleven bedre end jeg?" tænkte han og lod sig melde hos Ministeren.

„Lad Hr. de Rochefort komme ind," raabte Mazarin utaalmodigt, saa snart han havde hørt de to Mænd blive meldt, „og bed Hr. d'Artagnan om at vente, jeg er ikke færdig med ham endnu."

Disse Ord gjorde d'Artagnan ganske glad. Som han havde sagt, var det længe siden, at nogen havde trængt til ham, og Mazarins Befaling med Hensyn til ham forekom ham derfor som et godt Forvarsel.

Hvad Rochefort angik, saa gjorde den ingen anden Virkning paa ham, end at den bragte ham til at være paa sin Post. Da han traadte ind i Kabinettet, fandt han Mazarin siddende ved et Bord i sin sædvanlige Dragt, det vil sige klædt som Monsignor, hvilket var Abbedernes Dragt paa den Tid, med Undtagelse af, at han bar violette Strømper og Kappe.

Døren lukkedes efter ham, Rochefort betragtede Mazarin fra Siden og overraskede Ministeren i at laane ham et stjaalent Blik.

Ministeren var endnu den samme, smukt kæmmet, friseret og parfumeret, og paa Grund af sit Koketteri syntes han at være yngre, end han i Virkeligheden var. Med Rochefort forholdt det sig derimod anderledes; i de fem Aar, han havde tilbragt i Fængsel, var denne Hr. de Richelieus værdige Ven bleven meget gammel; hans sorte Haar var bleven ganske hvidt, og hans mørke Teint havde givet Plads for en Bleghed, der syntes at hidrøre fra Svækkelse. Idet Mazarin fik Øje paa ham, rystede han umærkeligt paa Hovedet med en Mine, som om han vilde sige:

„Det Menneske ser ikke ud til at du til noget som helst."

Efter en Pavse, der i Virkeligheden var meget lang, men som fore-

kom Rochefort at være et Aarhundrede, trak Mazarin et aabent Brev frem af en Mappe og viste Adelsmanden det med de Ord:

„Jeg har fundet et Brev, hvori De forlanger Deres Frihed, Hr. de Rochefort. De er altsaa i Fængsel?“

Rochefort for sammen ved dette Spørgsmaal og svarede:

„Jeg troede, at Deres Eminentse vidste det bedre end nogen anden.“

„Jeg, nej aldeles ikke! Der findes endnu i Bastillen en Mængde Fanger fra Hr. de Richelieus Tid, hvis Navn jeg ikke en Gang kender.“

„Men med mig er det en anden Sag, Deres Naade! Mit Navn kender De, eftersom jeg i Følge Deres Eminentses Ordre er bleven ført fra Chatelet til Bastillen.“

„Tror De?“

„Jeg er vis derpaa.“

„Ja, jeg tror ogsaa, at jeg kan huske det. Har De ikke i sin Tid nægtet at gøre en Rejse til Bryssel for Dronningen?“

„Aha!“ udbrød Rochefort, „saa det er altsaa den virkelige Grund? Jeg har nu i fem Aar søgt efter den. Taabe, som jeg er, at jeg ikke har kunnet falde paa det!“

„Men jeg siger jo ikke, at det er Grunden til Deres Fængsling; forstaa mig vel, det er blot et Spørgsmaal, jeg gør Dem; har De ikke afslaaet at tage til Bryssel i et Ærinde for Dronningen, skønt De tidligere ikke havde noget imod at gøre denne Rejse i den afdøde Kardinals Tjeneste?“

„Netop fordi jeg har været der i den afdøde Kardinals Ærinde, kunde jeg ikke komme der igen for Dronningen. Jeg havde været i Bryssel i en frygtelig Anledning. Det var den Gang, Calais' Sammensværgelse fandt Sted. Jeg blev sendt der hen for at opsnappe Calais' Korrespondance med Erkehertugen, og selv den Gang var jeg paa et hængende Haar nær bleven massakreret, da jeg blev genkendt. Hvorledes vil De nu have, at jeg skulde tage dertil igen! Jeg vilde have skadet Dronningen i Stedet for at gavne hende.“

„Ja, der ser De, min kære Hr. de Rochefort, hvorledes ens bedste Hensigter kan blive misforstaaet. Dronningen har i Deres Vægring set et simpelt Afslag; Hds. Majestæt Dronningen har haft meget at beklage sig over Dem under den salig Kardinal.“

Rochefort smilte foragteligt.

„Naa, Deres Naade“, sagde han, „hvis det er en Fejltagelse, at jeg befinder mig i Bastillen, forekommer det mig ...“

„Ja, ja,“ afbrød Mazarin ham, „den Sag vil sikkert med Lethed kunne ordnes. De er en Mand, der forstaar sig paa den Slags Forretninger, og som kan lede dem.“

„Det var i det mindste Kardinal de Richelieus Mening, og min Beundring for denne store Mand forøges endnu mere derved, at De er saa god at sige mig, at det ogsaa er Deres.“

„Det er sandt,“ svarede Mazarin, „Kardinalen var en stor Politiker, og deri var han mig langt overlegen, der kun er en ganske ligefrem Mand, som aldrig bruger Omsvøb. Det skader mig meget, at jeg er saa aldeles fransk i min Oprigtighed.“

Rochefort bed sig i Læberne for ikke at le.

„Jeg kommer nu til Sagen. Jeg trænger til gode Venner og tro Tjenere; naar jeg siger, at jeg trænger dertil, saa mener jeg, at Dronningen har Brug for saadanne. Forstaa mig vel, jeg foretager intet uden i Følge Dronningens Ordre; det er ikke som med Hr. de Richelieu, der gjorde alting efter sit eget Hoved, og derfor bliver jeg aldrig nogen stor Mand som han; men til Gengæld er jeg en god Mand, Hr. de Rochefort, og det haaber jeg at skulle vise Dem.“

Rochefort kendte denne søde Stemme, der undertiden lignede en Slanges Hvislen.

„Jeg er meget villig til at tro Deres Naade,“ sagde han, „skønt jeg for mit Vedkommende har haft faa Beviser paa den Godhed, hvorom Deres Eminentse taler. Glem ikke, Deres Naade“, tilføjede Rochefort, da han saa, at Mazarin gjorde en Bevægelse, „at jeg i fem Aar har været i Bastillen, og intet vildleder ens Dom mere end at se Tingene gennem et Fængselsgitter.“

„Ak, Hr. de Rochefort! jeg har allerede sagt Dem, at jeg ikke har haft noget at gøre med Deres Fængsling. Dronningen — en Kvindes Vrede gaar lige saa hurtigt, som den kommer, og ingen tænker mere derpaa! ...“

„Jeg kan godt forstaa, Deres Naade, at hun ikke tænker mere derpaa, hun, der har tilbragt disse fem Aar i Palais-Royal i Herlighed og Glæde og omringet af sit Hof; men jeg, der har tilbragt dem i Bastillen ...“

„Min Gud! min kære Hr. de Rochefort, tror De da, at Palais-Royal er et saa morsomt Opholdssted? Nej, tvertimod. Jeg kan forsikre

Dem om, at ogsaa vi har haft mange Fortrædeligheder. Men lad os ikke tale mere herom. Jeg spiller som altid med Kortene paa Bordet. Er De en af vore, Hr. de Rochefort?"

„De kan nok indse, Deres Naade, at jeg hellere end gerne vil være det, men jeg er aldeles ikke inde i Forholdene. I Bastillen har man ingen andre at afhandle Politiken med end Soldater og Fangevogtere, og Deres Naade kan ikke tro, hvor lidt den Slags Folk følger med Tiden. Jeg hører endnu til Hr. de Bassompierres Parti ... Er han endnu en af de sytten Herrer?"

„Han er død, min Herre, det var et stort Tab. Han var Dronningen særdeles hengiven, og saadanne Mænd er sjeldne."

„For Pokker, det tror jeg nok," sagde Rochefort. „Dem, De har, sender De til Bastillen."

„Men hvorved beviser en Mand sin Hengivenhed?" spurgte Mazarin.

„Ved Handling," svarede Rochefort.

„Ah, javel, ved Handling!" gentog Ministeren tankefuld, „men hvor finder man Mænd, der er dygtige til at handle?"

„Jeg har kendt Folk," vedblev Rochefort, der mente, at Øjeblikket nu var kommet til at holde det d'Artagnan givne Løfte, „jeg har kendt Folk, der ved deres Snildhed hundrede Gange har skuffet Hr. de Richelieus Skarpsindighed, ved deres Tapperhed overvundet hans Gardere og Spioner; Folk, der uden Penge, Indflydelse og Anseelse har reddet en Krone for et kronet Hoved."

„Men de Folk, hvorom De taler," bemærkede Mazarin, smilende ved sig selv over, at Rochefort af sig selv begyndte at tale om det, som han ønskede, „disse Folk var ikke Kardinalen hengivne, efter som de kæmpede imod ham."

„Nej, thi i saa Fald vilde de være blevne bedre belønnede; de var saa uheldige at tjene den samme Dronning, for hvem De for et Øjeblik siden ønskede tro Tjenere."

„Men hvorledes kan De vide alt dette?"

„Jeg ved det, fordi disse Folk den Gang var mine Fjender, fordi de kæmpede mod mig, fordi jeg har gjort dem alt det onde, jeg kunde, fordi de ærligt har gjort mig Gengæld, og fordi en af dem, med hvem jeg i Særdeleshed havde at gøre, for omtrent syv Aar siden gav mig et Kaardestik; det var tredie Gang, at jeg modtog et saadant af hans Haand ... og hermed var en gammel Regning afgjort."

„Ak!“ udbrød Mazarin med en beundringsværdig Naivetet, „gid jeg kendte slige Mænd!“

„Deres Naade har i seks Aar haft en af dem udenfor Deres Dør, men i al den Tid har De ikke anset ham for brugelig til noget.“

„Hvem mener De?“

„Hr. d'Artagnan.“

„Gascogneren!“ udbrød Mazarin med en godt forstilt Forundring.

„Denne Gascogner har frelst en Dronning og bragt Hr. de Richelieu til at tilstaa, at han, hvad Snildhed, Dygtighed og Politik angik, kun var en Skoledreng“.

„Virkelig!“

„Som jeg har den Ære at sige Deres Eminentse“.

„Fortæl mig lidt herom, min kære Hr. de Rochefort“.

„Det er en meget vanskelig Sag, Deres Naade“, svarede Adelsmanden smilende.

„Saa vil han selv gøre det“.

„Jeg tvivler om det, Deres Naade“.

„Og hvorfor?“

„Fordi det er en Hemmelighed, der ikke tilhører ham selv, fordi det, som jeg allerede har sagt Dem, er Dronningens Hemmelighed“.

„Og han var alene om et saadant Foretagende?“

„Nej, Deres Naade, han havde tre Venner, tre tapre Mænd, der stod ham bi, saadanne Mænd, som De nylig ønskede Dem“.

„Og disse fire Mænd holdt sammen, siger De?“

„Som om de kun havde været en Mand, som om deres fire Hjerter kun havde banket i et Bryst; men hvad har de fire Mænd ikke ogsaa udrettet?“

„Min kære Hr. de Rochefort. De spænder min Nysgerrighed i en højere Grad, end jeg kan sige Dem. Kunde De ikke fortælle mig den Historie?“

„Nej, men jeg kan fortælle Dem et Eventyr, et virkeligt Feeventyr“.

„O, lad mig høre det, Hr. de Rochefort, jeg holder saa meget af Eventyr“.

„Det er altsaa Deres ramme Alvor?“ sagde Rochefort, idet han søgte at læse i den snedige, forslagne Mands Ansigt.

„Ja!“

„Nuvel, saa hør da. Der var en Gang en Dronning... en mægtig

Dronning, Dronning i et af Jordens største Kongeriger, som en Minister hadede af ganske Hjerte, maaske fordi han en Gang havde elsket hende altfor højt. Søg ikke at komme efter, hvem det var, Deres Naade. De vil dog ikke kunne gætte det. Denne Begivenhed tildrog sig, længe førend De kom til det Land, hvor denne Dronning herskede. Imidlertid kom der til Hoffet en Gesandt, saa rig, saa tapper og elegant, at alle Kvinder blev forelskede i ham, og selv Dronningen var, formodentlig til Erindring om den Maade, hvorpaa han havde udført sit Hverv, saa uforsigtig at give ham et vist Smykke, der paa Grund af sin Beskaffenhed ikke kunde erstattes af noget andet.

Da Dronningen havde faaet dette Smykke til Foræring af Kongen, opfordrede Ministeren denne til at forlange af Fyrstinden, at hun skulde vise sig med det paa det næste Bal. Jeg behøver naturligvis ikke at sige Deres Naade, at Ministeren vidste, at Smykket var fulgt med Ambassadøren, som var meget langt borte paa den anden Side af Havet. Den store Dronning var fortabt som den ringeste af hendes Undersaatter; thi hun maatte uundgaaeligt falde fra sin høje Stilling".

„Virkelig!" udbrød Mazarin.

„Nuvel, Deres Naade, fire Mænd besluttede at frelse hende. Disse fire Mænd var ikke Fyrster eller Hertuger eller formaaende, ja, ikke en Gang rige Mænd; det var fire Soldater med ædle Hjerter og tapre Arme. De tog afsted. Ministeren var bekendt med deres Afrejse og havde posteret Folk paa Vejen for at forhindre dem i at naa deres Maal. Tre af dem blev gjort ukampdygtige, idet de bukkede under for Overmagten; men den fjerde naaede Havnen, dræbte eller saarede dem, der vilde standse ham, satte over Havet og bragte Smykket tilbage til den store Dronning, der paa den bestemte Dag kunde fæste det paa sin Skulder, hvilket nær havde styrtet Ministeren. Hvad siger Deres Naade om dette Træk?"

„Det er stolt!" udbrød Mazarin tankefuld.

„Jeg kunde fortælle Dem ti af samme Slags".

Mazarin gav intet Svar, han tænkte.

Fem eller seks Minutter forløb.

„Har Deres Naade intet mere at spørge mig om?" spurgte Rochefort.

„Jovel. Og Hr. d'Artagnan var en af disse fire Mænd, siger De".

„Det var ham, der ledede Ekspeditionen".

„Og de andre, hvem var de?"

„Med Deres Naades Tilladelse vil jeg overlade til Hr. d'Artagnan selv at nævne dem for Dem. De var hans og ikke mine Venner; han alene vil kunne formaa noget over dem, og jeg kender dem ikke en Gang under deres virkelige Navne".

„De tror mig ikke, Hr. de Rochefort. Nu, jeg vil være fuldkommen oprigtig mod Dem, jeg trænger til Dem, til ham, til alle".

„Lad os begynde med mig, Deres Naade, siden De har ladet mig hente til Dem, og derpaa kan vi gaa over til de andre. De maa derfor ikke forundres over min Nysgerrighed, men naar man har været fem Aar i Fængsel, har man intet imod at vide, hvor man vil blive sendt hen".

„De, min kære Hr. de Rochefort, De skal have en Tillidspost, De skal gaa til Vincennes, hvor Hr. de Beaufort sidder fangen, og passe godt paa ham. Nu, hvad fejler Dem?"

„Hvad De der foreslaar mig er umuligt", svarede Rochefort og rystede paa Hovedet med en skuffet Mine.

„Hvorledes, umuligt? Og hvorfor er det umuligt?

„Fordi Hr. de Beaufort er en af mine Venner, eller rettere sagt jeg en af hans; har Deres Naade glemt, at det var ham, der indestod for mig hos Dronningen?"

„Siden den Tid er Hr. de Beaufort bleven en Fjende af Staten".

„Det er muligt, Deres Naade, men da jeg hverken er Konge eller Dronning eller Minister, er han ikke min Fjende, og jeg kan derfor ikke modtage Deres Tilbud".

„Det kalder De altsaa Hengivenhed? Deres Hengivenhed gavner Dem ikke synderligt, Hr. de Rochefort".

„Desuden, Deres Naade," vedblev Rochefort, „maa De jo kunne indse, at det kun er at ombytte det ene Fængsel med det andet at forlade Bastillen for at flytte ind i Vincennes".

„Sig ligesaa godt straks, at De hører til Hr. de Beauforts Parti, det vilde i det mindste være rigtigt handlet af Dem".

„Jeg har været saa længe indespærret, Deres Naade, at jeg kun hører til et Parti, nemlig deres, der holder af frisk Luft. Brug mig til alt andet, overdrag mig en Mission, lad mig komme i Virksomhed. men især under aaben Himmel, hvis det er muligt."

„Min kære Hr. de Rochefort", sagde Mazarin med sin spotske Mine, „Deres Iver løber af med Dem; De tror, at De er ung endnu,

fordi Deres Hjerte er det, men Kræfterne vil svigte Dem. Tro De mig, det, De især trænger til nu, er Hvile. Holløj der!"

„De tager altsaa ingen Bestemmelse med mig, Deres Naade?"

„Jo, jeg har tværtimod allerede taget en Bestemmelse".

Bernouin traadte ind.

„Kald paa en Retsbetjent", sagde han, „og bliv hos mig", tilføjede han sagte.

Betjenten traadte ind. Mazarin skrev nogle Ord, som han gav Manden, og nikkede derpaa med Hovedet.

„Farvel, Hr. de Rochefort", sagde han.

Rochefort bukkede ærbødigt og sagde:

„Jeg ser, Deres Naade, at jeg bliver ført tilbage til Bastillen."

„De er meget kløgtig".

„Jeg vender tilbage dertil, Deres Naade, men, jeg gentager det, De gør Uret i ikke at bruge mig".

„Dem, en Ven af mine Fjender".

„De skulde bestræbe Dem for at gøre mig til en Fjende af Deres Fjender".

„Bilder De Dem ind, at De er det eneste Menneske, Hr. de Rochefort. Tro De mig, jeg kan finde mange, der langt opvejer Dem".

„Jeg vil ønske det for Deres Naades Skyld".

„Det er godt. Gaa nu, gaa nu. Apropos! De skal ikke mere skrive til mig, Hr. de Rochefort, Deres Breve vil ikke blive læste."

„Jeg har raget Kastanierne ud af Ilden", mumlede Rochefort, idet han forlod Stuen, „og hvis d'Artagnan ikke bliver tilfreds med mig, naar jeg fortæller ham, hvilken Lovtale jeg har holdt over ham, maa han være meget ufornøjelig. Men hvor Fanden fører man mig hen?"

Rochefort blev nemlig ført ned ad den lille Trappe i Stedet for gennem Forgemakket, hvor d'Artagnan ventede. I Gaarden forefandt han sin Vogn og sine fire Mænd, men sin Ven saa han sig forgæves om efter.

„Aha", sagde Rochefort ved sig selv, „det forandrer Sagen betydeligt, og hvis der endnu er mange Folk paa Gaden, skal vi gøre os Umage for at vise Mazarin, at vi Gud være lovet endnu er gode til noget andet end at bevogte Fanger".

Med disse Ord sprang han op i Vognen saa let, som om han havde været en Yngling paa fem og tyve Aar.

FJERDE KAPITEL.

Anna af Østerrig seks og fyrretyve Aar gammel.

Da Mazarin var bleven alene med Bernouin, sad han et Øjeblik hensunken i Tanker; han havde faaet meget at vide, men dog vidste han endnu ikke nok.

„Har Deres Naade intet at befale?“ spurgte Bernouin.

„Jo“, svarede Mazarin, „lys mig, jeg vil aflægge Dronningen et Besøg“.

Bernouin tog en Lysestage og gik i Forvejen.

Der fandtes en hemmelig Gang, som satte Mazarins Værelser og Kabinettet i Forbindelse med Dronningens Værelser; gennem denne Gang kunde Kardinalen til hvilken som helst Tid faa Adgang til Anna af Østerrig.

I Sovekammeret, hvor den nævnte Gang endte, mødte Bernouin Madame Beauvais. Madame Beauvais og Bernouin var det gamle elskende Pars Fortrolige. Madame Beauvais paatog sig at melde Kardinalen hos Anna af Østerrig, der befandt sig i sit Oratorium med den unge Konge, Ludvig den Fjortende.

Anna af Østerrig sad i en rummelig Lænestol med Albuen støttet paa Bordet og Hovedet hvilende i Haanden og betragtede det kongelige Barn, der laa paa Tæppet og bladede i en stor Bog med Afbildninger af Slag.

Madame Beauvais viste sig i Døren til Bedekammeret og meldte Kardinal de Mazarin.

Barnet lagde sig paa Knæ, rynkede Panden og sagde, idet han betragtede sin Moder:

„Hvorfor indfinder han sig saaledes uden at bede om Audiens?“

Anna rødmede let.

„Det er af Vigtighed“, svarede hun, „at en Minister i saadanne Tider som de, hvori vi lever, til en hvilken som helst Tid kan aflægge Dronningen Regnskab for, hvad der passerer, uden at hele Hoffet faar det at vide“.

„Men jeg synes ikke, at Hr. de Richelieu bar sig saaledes ad“, vedblev Barnet.

„De er altfor ung til at kunne huske, hvorledes Hr. de Richelieu bar sig ad“.

„Jeg kan heller ikke huske det, men jeg har spurgt derom, og man har fortalt mig det“.

„Og hvem har fortalt Dem det?“ spurgte Anna af Østerrig med en slet dulgt Ærgrelse.

„Jeg véd, at jeg aldrig maa nævne nogen af dem, der svarer paa mine Spørgsmaal“, svarede Barnet, „thi i modsat Fald vil jeg aldrig faa noget at vide“.

I det samme traadte Mazarin ind. Kongen rejste sig øjeblikkelig, tog sin Bog, lukkede den i og lagde den paa Bordet, ved hvilket han blev staaende for at tvinge Mazarin til ligeledes at blive staaende.

Mazarin saa med sit aarvaagne Blik alt.

Han bukkede ærbødigt for Dronningen og gjorde et dybt Buk for Kongen, der besvarede hans Hilsen med et temmelig stolt Nik med Hovedet; men et Blik fra hans Moder bebrejdede Ludvig den Fjortende de hadefulde Følelser, som han lige fra sin Barndom nærede mod Kardinalen, og med et Smil paa Læberne hørte han paa Ministerens Komplimenter.

Anna af Østerrig søgte at læse i Mazarins Ansigt Grunden til dette uventede Besøg; thi Kardinalen plejede aldrig at indfinde sig hos hende, førend hendes Omgivelser havde forladt hende.

Ministeren gjorde et umærkeligt Tegn med Hovedet, hvorpaa Dronningen sagde til Madame Beauvais:

„Det er paa Tiden, at Kongen kommer til Sengs. Kald paa Laporte“.

Et Øjeblik efter traadte Laporte ind.

Barnet ilede ham i Møde uden at kysse sin Moder.

„Naa, Ludvig“, sagde Anna, „hvorfor kysser du mig ikke?“

„Jeg troede, at De var vred paa mig, Madame, siden De jager mig bort“.

„Jeg jager Dem ikke bort, men De har nylig haft Børnekopper, og jeg er bange for, at det skal anstrenge Dem for meget at være saa længe oppe“.

„Den Frygt nærede De ikke, da De i Dag sendte mig til Parlamentet for at udstede de forhadte Edikter, som Folket saa lydeligt knurrer over“.

„Sire“, sagde Laporte for at give Samtalen en anden Vending, „til hvem ønsker Deres Majestæt, at jeg skal give Lyset?“

„Til hvem Du vil, Laporte“, svarede Barnet, „naar det blot ikke bliver Mancini“, tilføjede han højt.

Hr. Mancini var en Neveu af Mazarin, som denne havde ansat hos Kongen som Ærespage, og paa hvem Ludvig den Fjortende overførte en Del af det Had, han nærede mod sin Minister.

Og Kongen forlod Stuen uden at kysse sin Moder og hilse Kardinalen.

„Det glæder mig at se“, bemærkede Mazarin, „at Hans Majestæt bliver opdraget til at afsky Forstillelse“.

„Jeg beder Dem undskylde ham, Kardinal“, sagde Dronningen, „han er et Barn, der endnu ikke kan vide, hvor meget han skylder Dem“.

Kardinalen smilte.

„Men“, vedblev Dronningen, „De er formodentlig kommen for en eller anden vigtig Sags Skyld, hvad er der paa Færde?“

Mazarin satte sig eller snarere kastede sig i en rummelig Stol og sagde med en melankolsk Mine:

„Der er det paa Færde, at vi efter al Sandsynlighed snart vil blive nødt til at skilles ad, med mindre De skulde drive Deres Hengivenhed for mig saa vidt, at De vil følge med mig til Italien“.

„Og hvorfor det?“ spurgte Dronningen.

„Fordi“, svarede Mazarin, „som der staar i Operaen Thishé:

Hele Verden har sammensvoret sig mod os!“

„De spøger, min Herre“, udbrød Dronningen, idet hun gjorde et Forsøg paa at antage noget af sin gamle Værdighed.

„Ak, nej, Madame“, svarede Mazarin, „jeg spøger aldeles ikke, jeg kunde have meget mere Lyst til at græde, det maa De tro. Læg vel Mærke til, at jeg sagde:

Hele Verden har sammensvoret sig mod os!

Og da De nu er en Del af hele Verden, saa forlader De mig altsaa ogsaa“.

„Kardinal!“

„Min Gud! Saa jeg Dem ikke forleden Dag smile meget naadigt til Hertugen af Orleans eller rettere sagt til det, han sagde til Dem“.

„Og hvad sagde han da til mig?“

„Han sagde til Dem, Madame: „Deres Mazarin er Anstødsstenen; lad ham rejse, saa vil alt gaa godt!“

„Hvad forlanger De, at jeg skal gøre?“

„De er Dronningen, Madame, saa vidt jeg véd."

„Et dejligt Kongerige, som den første den bedste kan rive til sig".

„Imidlertid er De stærk nok til at fjerne dem, der mishager Dem."

„Det vil sige, som mishager Dem!" svarede Dronningen.

„Mig!"

„Naturligvis. Hvem har forvist Fru de Chevreuse, der i tolv Aar blev forfulgt under den anden Regering?"

„Et intrigant Fruentimmer, der vilde fortsætte de Kabaler mod mig, som hun havde begyndt mod Hr. de Richelieu."

„Hvem har jaget Fru de Hautefort bort, denne min tro Veninde, der foretrak min Gunst for Kongens?"

„En Snerpe, der hver Aften, naar hun klædte Dem af, fortalte Dem, at De satte Deres Sjæl paa Spil ved at elske en Præst; ligesom man var Præst, fordi man er Kardinal".

„Hvem har ladet Hr. de Beaufort arrestere?"

„Et Brushovede, der talte om intet mindre end at myrde mig".

„Som De ser, Kardinal, er Deres Fjender ogsaa mine."

„Det er ikke tilstrækkeligt, Madame, Deres Venner maa ogsaa være mine".

„Mine Venner, min Herre!" — Dronningen rystede paa Hovedet. — „Ak, jeg har ikke mere Venner".

„Derfor beder jeg Dem heller ikke, Madame, at se Dem om blandt Deres nuværende Venner, men blandt dem fra gamle Dage".

„Blandt mine Venner fra gamle Dage?" udbrød Dronningen.

„Ja, blandt Deres Venner, blandt dem, der har hjulpet Dem at kæmpe mod Hr. Hertugen af Richelieu, og ja, endog at overvinde ham".

„Hvor mon han vil hen?" mumlede Dronningen og betragtede ængsteligt Kardinalen.

„Ja", vedblev denne, „ved visse Lejligheder har Deres Majestæt med den Kløgt, der er Dem egen, ved Deres Venners Bistand forstaaet at afslaa den nævnte Modstanders Angreb".

„Jeg har lidt", bemærkede Dronningen, „og intet videre".

„Ja", svarede Mazarin, „som Fruentimmerne lider, ved nemlig at hævne sig. Naa, lad os gaa lige til Sagen! Kender De Hr. de Rochefort?"

„Hr. de Rochefort hører ikke til mine Venner", sagde Dronningen, „men var tværtimod en af mine mest haardnakkede Fjender, en af Kardinalens trofasteste Haandlangere. Det troede jeg, at De vidste?"

„Ja, jeg véd det saa godt, at jeg har ladet ham sætte i Bastillen", svarede Mazarin.

„Er han sluppet ud derfra?" spurgte Dronningen.

„Nej, vær De kun rolig, han er der endnu; jeg nævner kun ham for at komme til en anden. — Kender De Hr. d'Artagnan?" vedblev Mazarin, seende Dronningen stift i Øjnene.

Slaget ramte Anna af Østerrig lige i Hjertet.

„Skulde Gascogneren monstro have sladret af Skole?" mumlede hun. Derpaa tilføjede hun højt:

„D'Artagnan? — Vent lidt, ja, det Navn er mig ganske sikkert bekendt. — D'Artagnan, en Musketer, der elskede et Fruentimmer i min Tjeneste, en stakkels lille Skabning, der blev forgivet for min Skyld".

„Er det alt?" spurgte Mazarin.

Dronningen saa forbavset paa ham.

„Men, min Herre", sagde hun, „det lader til at være et formeligt Forhør, De underkaster mig".

„I hvert Tilfælde", svarede Mazarin med sit evige Smil og sin søde Stemme, „behøver De da kun at svare paa, hvad De selv vil".

„Sig mig ligefrem, hvad De ønsker at vide, min Herre, saa skal jeg ufortøvet svare Dem", sagde Dronningen, der begyndte at blive utaalmodig.

„Nuvel, Madame", vedblev Mazarin med et dybt Buk, „jeg ønsker, at De lader mig faa en Part i Deres Venner, saaledes som jeg har stillet den Smule Dygtighed og Talent, hvormed Himlen har begavet mig, til Deres Raadighed. Omstændighederne er alvorlige, og der maa tages kraftige Forholdsregler."

„Igen!" udbrød Dronningen. „Jeg troede, at den Tid var forbi med Hr. de Beauforts Arrestation".

„De har kun set Strømmen, der vilde rive alting med sig, men ikke lagt Mærke til det stille Vand; og dog findes der i Frankrig et Ordsprog om det stille Vand".

„Videre!" sagde Dronningen.

„Nu", vedblev Mazarin, „jeg maa hver Dag døje Forhaanelser af Deres Prinser og titulerede Undersaatter, der alle til Hobe er Automater, som ikke ser, at jeg holder dem i en Traad, som under mit alvorlige, taalmodige Ydre ikke har anet den forbitrede Mands Latter, der har svoret en Gang at blive den stærkeste. Vi har ladet Hr. de

Beaufort arrestere, det er sandt, men han var den mindst farlige af dem alle, der er endnu Hr. Prinsen...".

„Sejrherren ved Rocroy? Har De tænkt derpaa?"

„Ja, Madame, jeg tænker endogsaa meget ofte derpaa, men patienza, som vi Italienere siger. Efter Hr. de Condé er der fremdeles Hertugen af Orleans".

„Hvad siger De? Den første Prins af Blodet, Kongens Onkel!"

„Nej, ikke den første Prins af Blodet og ikke Kongens Onkel, men Chalais', Montmorencys og Cinq-Mars' Morder, der endnu den Dag i Dag forsøger at spille det samme Spil, og som bilder sig ind, at han skal vinde Partiet, fordi han har faaet en anden Modstander, og fordi han i Stedet for en Mand, der truer, nu har en Mand, der smiler, for sig. Men han tager fejl, og jeg har ingen Fordel af at vedligeholde i Dronningens Nærhed den Spire til Uenighed, hvormed den salig Kardinal i tyve Aar fik Kongens Galde til at løbe over".

Anna skjulte rødmende Hovedet i sine Hænder.

„Jeg har ikke i Sinde at krænke Deres Majestæt", vedblev Mazarin, idet han atter antog en roligere Tone, men med en paafaldende Fasthed. „Jeg vil have, at man skal respektere Dronningen og hendes Minister, eftersom jeg i Verdens Øjne ikke er andet end det. Deres Majestæt véd, at jeg ikke, som saa mange siger, er en italiensk Marionetdukke, men alle andre maa ogsaa vide det".

„Nu, hvad skal jeg da gøre?" spurgte Anna af Østerrig, behersket af hans bydende Stemme.

„De skal se at komme paa Navnene paa de tro og hengivne Mænd, der trods Hr. de Richelieu satte over Havet, efterladende blodige Spor paa hele den Vej, de havde passeret, for at bringe Deres Majestæt et vist Smykke, som De havde foræret Hr. de Buckingham".

Anna rejste sig majestætisk og forbitret, og idet hun betragtede Kardinalen med dette stolte og værdige Blik, der i hendes unge Dage havde gjort hende saa mægtig, sagde hun:

„De fornærmer mig, min Herre".

„Endelig", vedblev Kardinalen, fuldendende den Tanke, som Dronningens Bevægelse havde afbrudt, „endelig forlanger jeg, at De i Dag skal gøre det samme for Deres Mand, som De en Gang har gjort for deres Elsker".

„Igen denne Bagvaskelse", udbrød Dronningen, „jeg troede dog, at den Historie var død og begraven, da De hidtil har forskaanet mig

for at høre den, men nu kommer De ogsaa frem med den. Men det er for saa vidt ret heldigt, da jeg derved faar Lejlighed til at udtale mig desangaaende. Men hermed skal denne Sag ogsaa være færdig, forstaar De?"

Dronningen ledte efter en hellig Genstand, hvorpaa hun kunde sværge; af et i Tapetet skjult Skab fremtog hun et lille Rosentræs Skrin, som hun satte paa Bedepulten og vedblev derpaa:

„Jeg sværger ved disse hellige Relikvier; jeg elskede Hr. de Buckingham, men han var ikke min Elsker!"

„Og hvad er det for Relikvier, hvorpaa De aflægger denne Ed, Madame?" spurgte Mazarin smilende, „thi i min Egenskab af Romer er jeg vantroende, kan jeg lade Dem vide; Relikvier og Relikvier er to Ting."

Dronningen tog en lille Guldnøgle frem fra sit Bryst og rakte Kardinalen den.

„Luk selv op, min Herre," sagde hun, „og se selv efter."

Mazarin tog forbavset Nøglerne og aabnede Skrinet, hvori han kun fandt en rusten Kniv og to Breve, hvoraf det ene var plettet af Blod.

„Hvad er dette for noget?" spurgte Mazarin.

„Hvad det er?" spurgte Anna af Østerrig med en kongelig Mine og idet hun strakte sin Arm, der trods Aarene endnu var overordentlig smuk, ud mod Skrinet, „det skal jeg sige Dem. Disse to Breve er de eneste, jeg nogensinde har skrevet til ham. Kniven er den samme, hvormed Felton myrdede ham. Læs Brevene, min Herre, og se, om jeg har løjet."

Behersket af hendes Energi aabnede Mazarin næsten maskinmæssigt Brevene og læste dem. Det ene var det, i hvilket Dronningen forlangte Diamantnaalene tilbage af Buckingham, det var det, d'Artagnan havde overbragt. Det andet var det, som Laporte havde overbragt Hertugen, hvori Dronningen underrettede ham om, at han vilde blive myrdet, og som var kommet for silde.

„Det er godt, Madame," sagde Mazarin, „der er intet at sige hertil."

„Jo, min Herre," sagde Dronningen, idet hun lukkede Skrinet og lagde Haanden paa det, „der er noget at sige dertil, og det er, at jeg altid har været utaknemmelig mod de Mænd, der har reddet mig og som har gjort alt, hvad de kunde, for ogsaa at redde ham; det er, at jeg ikke

har givet denne tapre d'Artagnan, om hvem De for et Øjeblik siden talte, andet end min Haand at kysse og denne Diamant."

Dronningen holdt med disse Ord sin smukke Haand henimod Kardinalen og viste ham en beundringsværdig Sten, der funklede paa hendes Finger.

„Han har, som det syntes, solgt den en Gang, da han var i Forlegenhed", vedblev hun; „han har solgt den for at frelse mig nok en Gang; thi det var for at sende et Bud til Hertugen og for at underrette ham om, at man havde i Sinde at myrde ham."

„D'Artagnan vidste altsaa dette?"

„Han vidste alt. Hvorledes han bar sig ad hermed, det véd jeg ikke. Han solgte den til Hr. des Essarts, paa hvis Finger jeg saa den, og af hvem jeg igen købte den. Men denne Diamant tilhører ham, min Herre, giv ham den derfor tilbage fra mig af, og siden De er saa lykkelig at have en saadan Mand i Deres Nærhed, saa bestræb Dem for at drage Nytte af ham."

„Tak, Madame!" svarede Kardinalen, „jeg skal følge Deres Raad."

„Og nu," sagde Dronningen, ligesom overvældet af sin Bevægelse, „har De mere at sige mig?"

„Nej, Madame," svarede Kardinalen med sin sødeste Stemme. „nej, ikke andet end at bede Dem tilgive mig min uretfærdige Mistanke; men jeg elsker Dem saa højt, at det ikke er underligt, at jeg er skinsyg, endogsaa paa Fortiden."

Kardinalen greb Dronningens Haand, som han galant kyssede, og trak sig derpaa tilbage.

Næppe var han gaaet, førend Dronningen gik ind i sin Søns Værelse og spurgte Laporte, om Kongen var gaaet til Sengs. Laporte pegede paa Barnet, der sov.

Anna af Østerrig traadte op paa Trinene af Sengen og trykkede et sagte Kys paa sin Søns glatte Pande, derpaa gik hun ligesaa stille, som hun var kommet, idet hun blot sagde til Kammertjeneren:

„Sørg for, min kære Laporte, at Kongen viser sig venligere mod Kardinalen, hvem baade han og jeg skylder saa store Forbindtligheder."

FEMTE KAPITEL.

Gascogner og Italiener.

Kardinalen var imidlertid vendt tilbage til sit Kabinet, udenfor hvis Dør Bernouin vaagede. Han spurgte ham, om der intet var passeret i hans Fraværelse og om ingen Efterretning var indløbet ude fra. Da Kammertjeneren svarede benægtende, gav han ham et Tegn til at forlade ham.

Da han var bleven alene, aabnede han Døren til Gangen og derefter den til Forgemakket; paa en Bænk i dette sad d'Artagnan, der af Udmattelse var faldet i Søvn.

„Hr. d'Artagnan!" sagde han sagte.

D'Artagnan rørte sig ikke af Pletten.

„Hr. d'Artagnan!" gentog han højere.

D'Artagnan vedblev at sove.

Kardinalen gik nærmere og berørte hans Skulder med Spidsen af sin Finger.

Denne Gang for d'Artagnan sammen og vaagnede.

„Her er jeg," sagde han, „hvem kalder paa mig?"

„Jeg," svarede Mazarin med sit mest smilende Ansigt.

„Jeg beder Deres Eminence undskylde mig," sagde d'Artagnan, „men jeg var saa træt ..."

„De har intet at bede mig undskylde, min Herre," svarede Mazarin, „thi De er bleven træt i min Tjeneste."

D'Artagnan beundrede Ministerens Venlighed.

„Mon det Ordsprog skulde være sandt," mumlede han mellem Tænderne, „at man kommer sovende til Lykken?"

„Følg med mig, min Herre," sagde Mazarin.

„Godt," mumlede d'Artagnan, „Rochefort har holdt sit Ord, men hvor Fanden er han bleven af?"

Han saa sig om i Kabinettet, men kunde intet Steds opdage Rochefort.

„Hr. d'Artagnan," sagde Mazarin, idet han satte sig og gjorde sig det mageligt i sin Lænestol, „De har altid forekommet mig at være en tapper og galant Mand."

„Det er meget muligt," tænkte d'Artagnan, „men han har tøvet Pokkers længe med at sige mig det."

Imidlertid besvarede han Mazarins Kompliment ved at bukke lige til Jorden for ham.

„Nu," vedblev Mazarin, „Øjeblikket er kommet til at sætte Deres Talenter og Dygtighed paa Prøve."

Officerens Øjne udskød et Glædeslyn, der imidlertid straks slukkedes; thi han vidste, hvor Mazarin vilde hen.

„Befal, Deres Naade," svarede han, „jeg er beredt til at adlyde Deres Eminence."

„Hr. d'Artagnan," vedblev Mazarin, „De har under den forrige Regering udført visse Bedrifter ..."

„Deres Eminence viser mig for megen Ære ved at mindes dem ... Vistnok har jeg erhvervet nogen Berømmelse i Krigen."

„Jeg taler ikke om Deres krigeriske Bedrifter, min Herre," vedblev Mazarin, „thi, skønt de har gjort nogen Opsigt, er de dog blevne fordunklede af de andre."

D'Artagnan blev ganske forbavset.

„Naa!" udbrød Mazarin, „De svarer mig ikke?"

„Jeg venter paa, at Deres Eminence skal sige mig, hvilke Bedrifter De mener," sagde d'Artagnan.

„Jeg mener Eventyret ... Aa! De ved godt, hvad jeg mener."

„Nej, desværre! Deres Naade," svarede d'Artagnan ganske forbavset.

„De er diskret, saa meget des bedre. Jeg sigter til Eventyret med Dronningens Diamantnaale, den Rejse, De foretog med tre af Deres Venner."

„Aha!" tænkte Gascogneren, „mon det er en Snare? Jeg maa være paa min Post."

„Hvilke Venner, Deres Naade?" spurgte d'Artagnan.

„Deres tre Venner fra gamle Dage."

„I gamle Dage, Deres Naade, havde jeg ikke tre, men halvtredsindstyve Venner," svarede d'Artagnan. „Naar man er tyve Aar gammel, kalder man alle Mennesker sine Venner."

„Godt, godt, Hr. Officer!" sagde Mazarin, „Diskretion er en smuk Dyd; men De kunde let komme til at fortryde, at De har været altfor diskret."

„Pythagoras, Deres Naade, paalagde sine Disciple Tavshed i fem Aar for at lære dem at tie."

„Og De har tiet i tyve Aar, min Herre, det er femten Aar længere

end en pythagoræisk Filosof, hvilket forekommer mig ret anstændigt. Tal derfor nu, thi Dronningen løser Dem selv fra Deres Ed."

„Dronningen!" udbrød d'Artagnan med en Forbavselse, der denne Gang var virkelig.

„Ja, Dronningen! Og til Bevis paa, at jeg taler til Dem i hendes Navn, tjener, at hun har bedt mig vise Dem denne Ring, som hun paastaar, at De kender, og som hun har købt tilbage af Hr. des Essarts."

Med disse Ord strakte Mazarin Haanden hen mod Officeren, der med et Suk genkendte den Ring, som Dronningen havde givet ham den Aften, der var Bal paa Raadhuset.

„Ja," sagde d'Artagnan, „jeg kender denne Diamant, den har tilhørt Dronningen."

„I saa Fald ser De nok, at jeg taler til Dem i hendes Navn. Svar mig derfor oprigtigt og spil ikke længere Komedie. Jeg har allerede sagt Dem det, og jeg gentager det, De vil kunne gøre Deres Lykke."

„I Sandhed, Deres Naade, jeg trænger meget til at gøre Lykke. Deres Eminence har i saa lang Tid glemt mig!"

„Der behøves kun otte Dage for at gøre denne Fejl god igen. Hvad Dem angaar, saa er De her, men Deres Venner, hvor er de?"

„Det ved jeg ikke, Deres Naade."

„Hvorledes, De ved det ikke?"

„Nej, det er længe siden, at vi skiltes, thi de har alle tre forladt Tjenesten."

„Men De vil kunne finde dem igen?"

„Ja, hvor de saa end er. Lad mig blot om det."

„Godt! Deres Betingelser?"

„Penge, Deres Naade, saa mange, som vi vil faa Brug for. Jeg husker alt for godt, hvor mange Hindringer Pengemangel undertiden lagde os i Vejen, og uden denne Diamant, som jeg maatte sælge, vilde vi være blevne siddende paa Halvvejen."

„For Fanden! Penge og det mange!" udbrød Mazarin, „hvor De tager paa Vej, Hr. Officer! Ved De vel, at der ingen Penge findes i Kongens Kasse!"

„Saa gør som jeg, Deres Naade, sælg Kronens Diamanter; tro mig, lad os ikke tinge, man udretter aldrig noget stort med smaa Midler."

„Nu, vi vil se at tilfredsstille Dem," svarede Mazarin.

„Richelieu," tænkte d'Artagnan, „vilde allerede have givet mig fem hundrede Pistoler paa Haanden."

„Altsaa tilhører I mig?“

„Ja, hvis mine Venner vil.“

„Men hvis de afslaar det, kan jeg saa gøre Regning paa Dem?“

„Jeg har aldrig udrettet noget ordentligt alene,“ svarede d'Artagnan rystende paa Hovedet.

„Saa se at finde dem.“

„Hvad maa jeg love dem for at bestemme dem til at træde i Deres Eminences Tjeneste?“

„De kender dem bedre end jeg. Lov dem, hvad der passer for enhver af dem.“

„Hvad maa jeg love?“

„Hvis de tjener mig, som de har tjent Dronningen, skal de blive glimrende belønnede.“

„Hvad skal vi gøre?“

„Alt, efter som det lader til, at I kan gøre alt.“

„Naar man har Tillid til Folk, Deres Naade, og man ønsker, at de skal have Tillid til os, maa man udtale sig mere aabent, end Deres Eminence gør.“

„Vær De kun ganske rolig, naar Øjeblikket til at handle er kommet, skal De faa alt at vide,“ svarede Mazarin.

„Og indtil da?“

„Maa De vente og imidlertid opsøge Deres Venner.“

„De er maaske ikke i Paris, Deres Naade, i det mindste er det ikke sandsynligt, og jeg maa altsaa foretage en Rejse for at finde dem. Jeg er kun en fattig Musketerlieutenant, og det er dyrt at rejse.“

„Det er ikke min Hensigt, at De skal vise Dem i noget stort Optog,“ sagde Mazarin; „mine Planer skal holdes hemmelige.“

„Jeg kan ikke rejse for min Sold, Deres Naade, efter som jeg har den til gode for tre Maaneder, og heller ikke for mine Sparepenge, efter som jeg i de to og tyve Aar, jeg har været i Tjenesten, ikke har samlet mig andet end Gæld.“

Mazarin betænkte sig et Øjeblik, som om der foregik en svær Kamp i ham; derpaa gik han hen til et med tredobbelt Laas forsynet Skab, tog en Pose ud af det, som han vejede i Haanden, før end han gav d'Artagnan den, og sagde med et Suk:

„Saa tag da denne, det er Deres Rejsepenge.“

„Hvis det er spanske Dubloner eller blot Gulddalere,“ tænkte d'Artagnan, „kan vi endnu gøre Forretninger sammen.“

Han bukkede for Kardinalen og gemte Posen i sin rummelige Lomme.

„Det er altsaa en afgjort Sag, at De rejser?“ sagde Mazarin.

„Ja, Deres Naade.“

„Skriv mig til hver Dag og lad mig vide, hvorledes det gaar med Deres Underhandlinger.“

„Skal ske, Deres Naade.“

„Godt. Apropos, hvad hedder Deres Venner?“

„Hvad mine Venner hedder?“ gentog d'Artagnan noget urolig.

„Ja, medens De leder efter dem, vil jeg ogsaa lade anstille Efterforskninger, og maaske jeg kunde høre noget om dem.“

„Hr. Grev de la Fère, ellers kaldet Athos; Hr. du Vallon. ellers kaldet Porthos, og Hr. Ridder d'Herblay, nu Abbed d'Herblay, ellers kaldet Aramis.“

Efter at have faaet et af Mazarin selv undertegnet Permissionspas gik d'Artagnan sin Vej.

Han var næppe kommet udenfor, førend han traadte hen til en Lygte, der hængte i Gaarden, og hurtigt aabnede Posen.

„Sølvdalere!“ udbrød han foragteligt, „jeg tænkte det nok! Ah! Mazarin, Mazarin, du har ingen Tillid til mig! Saa meget desto værre for dig! det vil bringe dig Ulykke!“

Imidlertid gned Kardinalen sig i Hænderne og mumlede:

„Hundrede Pistoler, hundrede Pistoler! For hundrede Pistoler er jeg kommet efter en Hemmelighed, som Hr. de Richelieu vilde have givet tyve tusinde Dalere for. Uden at tale om Diamanten“, tilføjede han, idet han med forelskede Øjne betragtede Ringen, som han havde beholdt i Stedet for at give d'Artagnan den; „uden at regne Diamanten, der i det mindste er ti tusinde Livres værd.“

Og Kardinalen forføjede sig til sit Sovekammer ganske glad over den gode Aften, han havde haft, gemte Ringen i et Skrin, der var fuldt af alle Slags Diamanter, thi Kardinalen sværmede for ædle Stene, og kaldte paa Bernouin, for at han skulde klæde ham af, uden at bryde sig mere om de Raab, der af og til hørtes, og de Geværskud, der endnu forstyrrede Roligheden i Paris, skønt Klokken allerede var elleve om Aftenen.

Imidlertid vandrede d'Artagnan til Gaden Tiquetonne, hvor han boede i Hotel de la Chevrette.

Vi skal nu gøre Rede for, hvorfor d'Artagnan havde v[illegible] denne Roli[illegible]

SJETTE KAPITEL.

D'Artagnan fyrretyve Aar gammel.

Ak! siden den Gang vi i vor Roman De tre Musketerer forlod d'Artagnan i Gaden des Fossoyeurs Nr. 12, var der passeret mange Ting og gaaet mange Aar.

D'Artagnan havde ikke svigtet Lejligheden, men Lejligheden havde svigtet d'Artagnan. Saa længe han levede blandt sine Venner, følte han sig ung. Han hørte til disse kloge, aandrige Skabninger, der saa let tilegner sig andres Egenskaber. — Athos gav ham sin Værdighed, Porthos sit gode Humør — Aramis sit elegante Væsen. Hvis d'Artagnan havde kunnet vedblive at leve sammen med sine tre Venner, vilde han være bleven en udmærket Mand. Athos forlod ham først for at trække sig tilbage til den lille Landejendom, som han havde ejet i Nærheden af Blois; dernæst Porthos for at ægte sin Prokuratormadame og endelig Aramis for definitivt at træde ind i den gejstlige Stand og blive Abbed. Fra dette Øjeblik af følte d'Artagnan, der havde sammenblandet sin Fremtid med sine Venners, sig forladt og svag, uden Mod til at fortsætte en Karriere, i hvilken han følte, at han kun kunde blive til noget paa den Betingelse, at enhver af hans Venner saa at sige afstod ham en Del af det elektriske Fluidum, han havde modtaget af Himlen.

Skønt d'Artagnan var bleven Lieutenant i Musketererne, levede han dog meget isoleret; han var ikke som Athos fornem nok til, at de store Huse skulde aabne sig for ham; han var ikke som Porthos forfængelig nok til at indbilde andre, at han omgikkes fornemme Folk, og han var ikke som Aramis Adelsmand nok til at bevare sin medfødte Elegants.

Imidlertid havde d'Artagnan ikke mistet sin medfødte skarpe Forstand; nej, den var tvertimod tiltaget, eller i det mindste var den dobbelt paafaldende paa Grund af hans noget plumpe Ydre; men han havde brugt denne skarpe Forstand til Bagateller og ikke til alvorlige Ting, til at skaffe sig Velvære, saaledes som Soldater forstaar disse Ord, det vil sige til at skaffe sig en god Seng, et godt Bord og en god Værtinde.

Og alt dette havde d'Artagnan i seks Aar fundet i Gaden Tiquetonne, i Hotel de la Chevrette.

I den første Tid af hans Ophold i dette Hotel havde Husets Frue,

en smuk, rødmosset Flamlænderinde paa fem og tyve til seks og tyve Aar, forelsket sig i ham. Efter at de i nogen Tid var blevet generede i deres Kærlighedsforstaaelse af en ubelejlig Ægtemand, hvem d'Artagnan ti Gange havde ladt, som om han vilde rende sin Kaarde i Livet, forsvandt denne Ægtemand for bestandig, efter at han først hemmeligt havde solgt nogle Fade Vin og tilegnet sig alle rede Penge og Kostbarheder. Man ansaa ham for død. Navnlig paastod hans Kone, der smigrede sig med det søde Haab, at hun var Enke, dristigt, at han ikke mere levede. Endelig efter i tre Aar at have levet i en Forbindelse, som d'Artagnan vel vogtede sig for at bryde, da han hvert Aar fandt sit Logi og sin Elskerinde behageligere end før, thi det ene gav ham Kredit paa det andet, fik Elskerinden det urimelige Indfald at ville være Kone og foreslog d'Artagnan at ægte sig.

„O, fy!" svarede d'Artagnan. „Bigami, min kære! Hvad tænker De dog paa?"

„Men han er død, jeg er fuldkommen sikker derpaa."

„Han var en ondskabsfuld Skælm og kunde godt faa i Sinde at komme tilbage for at faa os hængte".

„Nu, hvis han kommer tilbage, kan De dræbe ham, De er saa tapper og behændig!"

„Død og Pine, min kære Veninde; det, De der siger, vilde ogsaa bringe mig i Galgen!"

„De afslaar altsaa min Begæring?"

„Ja, med den største Afsky!"

Den smukke Værtinde var ude af sig selv af Fortvivlelse. Hun vilde gerne have gjort Hr. d'Artagnan ikke blot til sin Mand, men ogsaa til sin Gud; thi han var saa smuk en Mand og havde en saa stolt Knebelsbart!

I det fjerde Aar af denne Forbindelse fandt Toget til Franche-Comté Sted. D'Artagnan fik Ordre til at gøre Felttoget med og traf sine Forberedelser til Afrejsen. Der var en Jamren og en Græden uden Ende og en Ødslen af de højtideligste Løfter om evig Troskab — altsammen, vel at mærke, fra Værtindens Side. D'Artagnan var nemlig en alt for fornem Herre til at love noget; derfor lovede han blot at gøre, hvad han kunde, for at forøge sit Navns Hæder.

Hvad det angaar, da kender man d'Artagnans Person; han skaanede ikke sin Person, og idet han angreb i Spidsen for sit

Kompagni, fik han en Kugle i Brystet, der strakte ham livløs om paa Valpladsen. Man saa ham falde af Hesten, men ikke at staa op igen; man ansaa ham for død, og alle de, der havde Haab om at blive hans Eftermand, sagde paa Lykke og Fromme, at han var det. Man tror let, hvad man ønsker at tro; lige frå Divisionsgeneralerne, der ønsker den kommanderende Generals Død, til Soldaterne, der ønsker Korporalernes Død, ønsker enhver i Arméen en eller andens Død.

Men d'Artagnan var ikke den Mand, der saa let lod sig slaa ihjel. Hele Dagen laa han besvimet paa Valpladsen, men med den indtrædende Nattekulde kom han atter til sig selv; han naaede en Landsby, bankede paa Døren til det smukkeste Hus og blev modtaget som alle Franskmænd, naar de er saarede; han blev forbundet og plejet, og med et bedre Helbred end nogensinde begav han sig en smuk Morgen paa Vejen til Frankrig. Kommen over Grænsen styrede han Kursen til Paris, og da han først havde naaet Paris, forføjede han sig ufortøvet til Gaden Tiquetonne.

Paa Væggen i sit Værelse fandt d'Artagnan en fuldstændig Mandsdragt hængende med Undtagelse af Kaarden.

„Han maa være kommen tilbage", tænkte han, „saa meget desto værre og saa meget desto bedre".

Vi behøver næppe at bemærke, at d'Artagnan tænkte paa Ægtemanden.

Han spurgte sig for; der var kommen nye Opvartere og en ny Tjenestepige. Husets Frue var ude at spadsere.

„Alene?" spurgte d'Artagnan.

„Nej, med Herren".

„Herren er altsaa kommet tilbage?"

„Naturligvis", svarede Pigen naivt.

„Hvis jeg havde Penge", sagde d'Artagnan ved sig selv, „vilde jeg gaa min Vej; men jeg har ingen og maa altsaa blive og følge min Værtindes Raad, idet jeg krydser denne uforskammedes ægteskabelige Planer".

Han var netop færdig med denne Monolog, da Pigen, der havde staaet paa Lur i Døren, pludselig udbrød:

„Ah! Der kommer Madame med Herren".

D'Artagnan saa ned ad Gaden og fik virkelig paa Hjørnet af

Gaden Montmartre Øje paa Værtinden, som stoltserede henad Gaden med en Mine, der mindede ham om hans gamle Ven Porthos.

„Saa det er Herren!“ sagde d'Artagnan ved sig selv. „Det lader til, at han er vokset betydeligt“.

D'Artagnan tog Plads i Salen paa et iøjnefaldende Sted.

Da Værtinden traadte ind, saa hun straks d'Artagnan og udstødte et Skrig.

D'Artagnan, der af dette Skrig sluttede, at han var bleven genkendt, rejste sig op, ilede hen til hende og kyssede hende ømt.

Svejtseren saa forbavset paa Værtinden, der blev ligbleg.

„Hvem er denne Svejtser?“ spurgte d'Artagnan.

„Herren vil ægte mig“, svarede Værtinden.

„Deres Mand er altsaa endelig død?“

„Hvad kommer det Dem ved?“ svarede Svejtseren.

„Det kommer mig meget ved“, svarede d'Artagnan, „eftersom De ikke kan ægte Madame uden mit Samtykke, og eftersom...“.

„Og eftersom...?“ spurgte Svejtseren.

„Og eftersom jeg... ikke giver det“, svarede Musketeren.

Svejtseren blev purpurrød; han var iført sin smukke, guldbroderede Uniform, medens d'Artagnan var indhyllet i en graa Kappe. Svejtseren maalte seks Fod, d'Artagnan kun fem; Svejtseren troede, at han var hjemme og betragtede d'Artagnan som en paatrængende.

„Vil De pakke Dem herfra?“ sagde Svejtseren stampende heftigt med Foden som en Mand, der begynder at blive vred for Alvor.

„Nej, nej! Paa ingen Maade“, svarede d'Artagnan.

„Men vi behøver jo blot at hente Politi“, sagde en Opvarter, der ikke kunde forstaa, at denne lille Mand turde gøre en saa stor Mand Pladsen stridig.

„Du“, sagde d'Artagnan, der begyndte at blive vred og tog Opvarteren i Øret, „Du har den Godhed at holde dig her, og hvis du rører dig af Pletten, river jeg Øret af dig. Hvad Dem angaar, berømte Efterkommer af Wilhelm Tell, saa pakker De Deres Klæder sammen, der hænger i mit Værelse, og som generer mig, og skynd Dem at opsøge Dem et andet Herberg“.

Svejtseren gav sig til at skoggerle.

„Jeg skulde opsøge mig et andet Herberg“, raabte han, „og hvorfor?“

„Ah! Godt, jeg ser, at De forstaar Fransk“, sagde d'Artagnan, „hvis De vil gøre en Tur med mig, skal jeg forklare Dem Resten“.

Værtinden, der kendte d'Artagnan som en udmærket Fægtemester, begyndte at græde og rive sig i Haaret.

Vendende sig til den smukke fortvivlede sagde d'Artagnan:

„Send ham da bort, Madame“.

„Bah!“ genmælede Svejtseren, der havde behøvet nogen Tid til at gøre sig Rede for d'Artagnans Forslag; „bah! Hvem er De, siden De foreslaar mig at gøre en Tur med Dem?“

„Jeg er Lieutenant i Hans Majestæts Musketerer“, svarede d'Artagnan, „og følgelig i enhver Henseende Deres Foresatte. Da der imidlertid her ikke er Tale om Grader, men om Indkvarteringsbilletter, saa véd De nok, hvorledes man plejer at bære sig ad. Hent Deres Kaarde, og den af os, der først kommer her tilbage, tager sit Værelse i Besiddelse“.

Trods Værtindens Jamren, der i Grunden hængte ved sin gamle Kærlighed, men som ikke vilde have haft noget imod, at den hovmodige Musketerer, der havde krænket hende ved at afslaa hendes Haand, fik en Lektion, førte d'Artagnan Svejtseren med sig.

De to Modstandere begav sig til Gravene ved Montmartre; det var Nat, da de naaede dertil. D'Artagnan bad høfligt Svejtseren om at afstaa ham Værelset og ikke komme mere igen, men denne rystede benægtende paa Hovedet og trak sin Kaarde.

„Ja, saa skal De komme til at ligge her“, sagde d'Artagnan, „det er en daarlig Seng, men det er ikke min Skyld, De har selv villet det“.

Med disse Ord trak han ligeledes fra Læderet og krydsede sin Kaarde med sin Modstanders.

Han havde at gøre med en haandfast Karl, men hans Smidighed opvejede den andens Styrke. Tyskerens Kaarde afparerede aldrig Musketerens. Svejtseren fik to Kaardestik, førend han endnu paa Grund af Kulden havde bemærket det; imidlertid nødte Blodtabet og den Udmattelse, som dette foraarsagede ham, ham til at sætte sig ned.

„Naa“, udbrød d'Artagnan, „hvad sagde jeg Dem? Nu sidder De net i det, Stivnakke! Bliv her, saa skal jeg sende Dem Deres Klæder med Opvarteren. Paa Gensyn! Apropos, indloger Dem i Gaden Montorgueil i den boldspillende Kat, der har man det fortræffeligt, hvis det endnu er den samme Værtinde. Farvel!“

Med disse Ord vendte han munter tilbage til sit Logi og sendte ganske rigtig Svejtseren hans Klæder. Opvarteren traf denne Herre siddende paa det samme Sted, hvor d'Artagnan havde forladt ham, ganske forbløffet over sin Modstanders Suffisance.

Opvarteren, Værtinden og hele Huset behandlede d'Artagnan med den samme Hensynsfuldhed, som de vilde have behandlet Herkules, hvis han atter havde vist sig paa Jorden for at begynde forfra paa sine tolv Arbejder.

Men da han var bleven alene med Værtinden, sagde han:

„Nu véd De, min smukke Madeleine, hvilken Afstand der er mellem en Svejtser og en Adelsmand; hvad Dem angaar, saa har De opført Dem som en Knejpeværtinde. Det er værst for Dem, da De ved denne Opførsel har mistet min Agtelse og min Søgning. Jeg har jaget Svejtseren paa Døren for at ydmyge Dem, men jeg vil ikke længere bo her. Holløj, Opvarter! Lad min Vadsæk bringe til Muid d'Amour, Gaden des Bourdonnais. Farvel, Madame".

D'Artagnan udtalte disse Ord paa en baade majestætisk og rørende Maade. Værtinden kastede sig for hans Fødder, bad ham om Tilgivelse og holdt ham tilbage. Hvad skal man sige! Stegespiddet drejede rundt, det brændte rask i Kakkelovnen og den smukke Madeleine græd; d'Artagnan følte Sulten, Kulden og Kærligheden vende tilbage i Forening. Han tilgav, og da han havde tilgivet, blev han.

Saaledes var d'Artagnan atter kommen til at bo i Gaden Tiquetonne, i Hotel de la Chevrette.

SYVENDE KAPITEL.

D'Artagnan befinder sig i en stor Forlegenhed, men en af vore gamle Bekendte kommer ham til Hjælp.

D'Artagnan vankede altsaa tankefuld hjemad, idet han fandt en særdeles Fornøjelse i at betragte Kardinal Mazarins Pengepose og tænkte paa den smukke Diamant, der havde tilhørt ham og som han et Øjeblik havde set glimre paa Premierministerens Finger.

Da han kom ind i Gaden Tiquetonne, saa han, at der var en stor Mængde Mennesker samlet der; i Nærheden af hans Logi fandt et stort Opløb Sted.

„Hm!" mumlede han, „mon der har været Ild i Hotel de la

Chevrette, eller mon den smukke Madeleines Mand endelig for Alvor skulde være kommet tilbage?"

Men det var hverken det ene eller det andet; da d'Artagnan kom nærmere, saa han, at det ikke var udenfor hans Hotel, men udenfor Nabohuset, at Folk var stimlet sammen. Man raabte i Munden paa hverandre og løb omkring med brændende Fakler, og d'Artagnan fik Øje paa Uniformer.

Han spurgte, hvad der var paa Færde.

Man svarede ham, at en Borger med en Snes af sine Venner havde angrebet en af Hr. Kardinalens Gardere eskorteret Vogn, men at Borgerne var blevet slaaet paa Flugt, da Garderne havde faaet Forstærkning. Anføreren var flygtet ind i Huset ved Siden af Hotellet, og man var nu i Færd med at gennemsøge dette.

I sin Ungdom vilde d'Artagnan være ilet til, hvor han havde set Uniformer, og hjulpet Soldaterne mod Borgerne, men nu var han bleven roligere og mere adstadig; desuden havde han Kardinalens hundrede Pistoler i Lommen og vilde derfor ikke vove sig ind i Trængsel.

Uden at gøre flere Spørgsmaal gik han ind i Hotellet.

I gamle Dage vilde d'Artagnan stedse vide alt; nu vidste han altid nok.

Den smukke Madeleine ventede ham ikke, da hun, efter hvad hun selv havde sagt, troede, at han vilde tilbringe Natten i Louvre; hun blev derfor meget glad over hans uventede Tilbagekomst, der traf sig saa meget heldigere, som hun var meget bange for Tumulten udenfor paa Gaden, og hun ikke havde en Svejtser til at forsvare sig.

Hun vilde indlede en Samtale med ham og fortælle ham, hvad der var foregaaet, men d'Artagnan bad hende bringe hans Aftensmad op paa hans Værelse og til denne føje en Flaske gammel Burgunder.

D'Artagnan tog sin Nøgle og sit Lys og gik op paa sit Værelse. For ikke at skade Søgningen havde han ladet sig nøje med et Værelse i fjerde Etage. Den Agtelse, vi nærer for Sandheden, nøder os til at sige, at det laa umiddelbart oven over Tagrenden og lige under Taget.

Her havde han sit Achillestelt. I dette Værelse lukkede d'Artagnan sig inde, naar han ved sin Fraværelse vilde straffe den smukke Madeleine.

Det første, han gjorde, var at gemme sin Pengepose i en gammel Sekretær, hvis Laas imidlertid var ny; derpaa satte han sig til Aftens-

maden, der et Øjeblik i Forvejen var bleven bragt ham tilligemed Vinen, sendte Opvarteren bort og lukkede Døren af.

Det var ikke for at tænke, som man maaske kunde tro, thi efter d'Artagnans Mening burde man kun gøre en Ting ad Gangen. Da han var sulten, spiste han, og derpaa lagde han sig til Sengs. D'Artagnan hørte ikke til de Mennesker, der mener, at Natten bringer Raad, men om Natten sov han. Om Morgenen derimod havde han sine bedste Indskydelser. Han havde ikke i lang Tid haft Lejlighed til at tænke om Morgenen, men han havde altid sovet om Natten.

Ved Daggry vaagnede han, sprang ud af Sengen og begyndte at gaa op og ned i Værelset i dybe Tanker.

„I 43", sagde han ved sig selv, „omtrent seks Maaneder før Kardinalens Død, fik jeg et Brev fra Athos. Hvor var jeg den Gang? Ah! Det var ved Belejringen af Besançon, nu husker jeg det... jeg havde Post i Løbegravene. Hvad skrev han? At han boede paa en lille Landejendom; ja, saaledes var det, en lille Landejendom, men hvor? Jeg skulde netop til at læse dette, da et Vindpust bortførte Brevet. I gamle Dage vilde jeg være rendt efter det, skønt Vinden førte det til et temmelig udsat Sted. Men Ungdom er en temmelig stor Fejl, naar man ikke længere er ung. Jeg lod mit Brev tilligemed Athos' Adresse flyve over til Spanierne, der ikke havde noget Brug for den, og som burde have sendt mig den tilbage. Det kan altsaa ikke nytte noget at tænke paa Athos. Lad os nu se, hvorledes det forholder sig med Porthos.

Jeg har faaet et Brev fra ham, hvori han inviterede mig til en stor Jagt paa hans Gods i September Maaned 1646. Da jeg uheldigvis den Gang var i Bearn i Anledning af min Faders Død, blev Brevet sendt efter mig dertil; men jeg var allerede afrejst, da det ankom. Det blev atter sendt efter mig og kom til Montmédy nogle Dage efter, at jeg havde forladt denne By. Endelig kom det mig i Hænde i September Maaned, men da det var i April 1647 og Indbydelsen gjaldt September 1646, kunde jeg ikke benytte mig af denne. Naa, lad os lede efter dette Brev, det maa findes mellem Adkomstdokumenterne til min Landejendom."

D'Artagnan aabnede en gammel Kasse, der stod i en Krog af Stuen, og som var fyldt med de Dokumenter, der angik d'Artagnans Gods, som for Resten i over to hundrede Aar havde været ude af hans Familie, og udstødte et Glædesskrig, thi han havde genkendt Porthos'

mægtige Haandskrift, og neden under den nogle Linier, skrevne af hans værdige Ægtefælles visne Haand.

D'Artagnan opholdt sig ikke med at læse dette Brev, hvis Indhold han allerede kendte, men sprang lige til Adressen.

Den var Slottet du Vallon.

Porthos havde glemt at betegne den nøjere. I sin Stolthed troede han, at hele Verden maatte kende det Slot, han havde givet sit Navn.

D'Artagnan kastede endnu en Gang Blikket i Porthos' Brev. Der fandtes et Postskriptum, hvori følgende Ord forekom:

„Jeg skriver med den samme Kureer til vor værdige Ven Aramis i hans Kloster".

„I hans Kloster! Ja, det er godt nok, men hvilket Kloster? Der fandtes to hundrede i Paris og tre tusinde i Frankrig. Og maaske har han, da han gik i Kloster, tredje Gang skiftet Navn. Ak! Hvis jeg var en lærd Theolog og kunde huske mere end de Theses, som han i Crevecoeur saa smukt diskuterede med Sognepræsten i Montdidier og Jesuiterprioren, vilde jeg rejse hen og se, hvilke Læresætninger han nu hylder, og maaske jeg deraf kunde slutte mig til, hvilken Helgen han har indviet sig til.

Hvad om jeg gik til Kardinalen og bad ham om en skriftlig Tilladelse til at trænge ind i alle mulige Klostre, endogsaa i Nonneklostrene? Det vilde være et godt Indfald, og maaske jeg kunde finde ham der ligesom Achilles. — Ja, men jeg vilde derved lige fra Begyndelsen af tilstaa min Afmagt. De store er ikke fornøjede, naar man ikke gør det umulige for dem. „Hvis det havde været muligt", siger de, „kunde jeg selv have gjort det". Og de store har Ret. Men stop lidt, jeg har ogsaa faaet et Brev fra ham, den kære Ven, hvori han endogsaa bad mig om en lille Tjeneste, som jeg viste ham. Ja, men hvor har jeg gjort af dette Brev?"

D'Artagnan betænkte sig et Øjeblik og gik derpaa hen til et Klædeskab, hvori hans gamle Klæder hængte; han ledte der efter sin Frakke fra 1648, og da han var en ordentlig Fyr, fandt han den hængende paa et Søm. Han stak Haanden i Lommen og trak et Papir op, det var netop Aramis Brev.

„Hr. d'Artagnan", skrev han, „jeg lader Dem herved vide, at jeg har haft en Strid med en vis Adelsmand, der har sat mig Stævne til i Aften paa Place Royale; da jeg er en Kirkens Mand, og denne Affære kunde skade mig, hvis jeg betroede mig til nogen anden end en saa

paalidelig Ven som Dem, skriver jeg til Dem for at bede Dem være min Sekundant.

Naar De begiver Dem til Stedet gennem Gaden Neuve-Sainte-Catharine, vil De under den anden Lygte til højre finde Deres Modstander. Jeg vil være med min under den tredje.

Deres Aramis."

D'Artagnan søgte at samle sin Hukommelse. Han havde begivet sig til Stedet, truffet sin Modstander, hvis Navn han aldrig havde faaet at vide, og givet ham et Kaardestød i Armen. Derpaa var han gaaet hen til Aramis, der var kommet ham i Møde, efter at han ligeledes havde gjort det af med sin Modstander.

„Det er forbi", havde Aramis sagt. „Jeg tror, at jeg har dræbt den uforskammede. Hvis De skulde trænge til mig, min kære Ven, saa véd De, at jeg er Deres oprigtigt hengivne Ven".

Med disse Ord havde Aramis givet ham Haanden og var derpaa forsvunden i Buegangen.

Han kendte altsaa ligesaa lidt Aramis' som Athos' og Porthos' Opholdssted, og han begyndte for Alvor at blive urolig, da det i det samme forekom ham, at han hørte en Rude blive slaaet i Stykker i sit Værelse. Hans første Tanke var hans Penge, der laa i Sekretæren, og han skyndte sig ud af Kabinettet. Han havde ikke taget fejl; i det samme, som han traadte ind ad Døren, sprang et Menneske ind gennem Vinduet.

„Ha, Kæltring!" raabte d'Artagnan, der antog Manden for en Tyv, og lagde sin Haand paa Kaarden.

„Min Herre!" udbrød Manden, „stik for Himlens Skyld Deres Sværd i Skeden og dræb mig ikke, førend De har hørt mig! Jeg er ingen Tyv, langt fra! Jeg er en skikkelig, bosiddende Borger, der ejer mit eget Hus. Jeg hedder... men jeg tager jo ikke fejl, det er Hr. d'Artagnan!"

„Planchet!" raabte Lieutenanten.

„Til Deres Tjeneste, min Herre," svarede Planchet henrykt, „hvis De endnu kan bruge mig."

„Maaske", svarede d'Artagnan, „men hvordan Fanden kan det falde dig ind at løbe omkring paa Tagene Klokken syv om Morgenen i Januar Maaned?"

„De maa vide, min Herre," begyndte Planchet... „Men, naar alt kommer til alt, bør De maaske ikke vide det."

„Naa, lad høre," sagde d'Artagnan. „Men put først en Serviet i Vinduet og træk Gardinerne for."

Planchet gjorde, som der blev befalet ham, og da han var færdig dermed, sagde d'Artagnan:

„Naa, fortæl mig det saa."

„Først og fremmest, min Herre," sagde den forsigtige Planchet, „vilde jeg gerne vide, hvorledes De staar Dem med Hr. de Rochefort."

„Fortræffeligt. Du ved jo nok, at han nu er en af mine bedste Venner."

„Godt, saa meget des bedre."

„Men hvad har Rochefort at gøre med den Maade, hvorpaa du er trængt ind i mine Værelser?"

„Ja, ser De, min Herre, jeg maa først sige Dem, at Hr. de Rochefort er..."

Planchet betænkte sig.

„For Pokker!" udbrød Hr. d'Artagnan, „jeg ved det nok, han er i Bastillen."

„Det vil sige, han var der", tilføjede Planchet.

„Hvorledes, han var der!" raabte d'Artagnan, „har han maaske været saa heldig at undfly?"

„O, Herre," udbrød Planchet, „naar De kalder det et Held, saa gaar alt godt, jeg maa altsaa fortælle Dem, at det lader til, at man igaar har ladet Hr. de Rochefort hente fra Bastillen."

„For Pokker! det ved jeg nok, eftersom det var mig, der hentede ham."

„Men til Held for ham var det ikke Dem, der bragte ham tilbage; thi hvis jeg havde set Dem blandt Eskorten, saa maa De være overbevist om, min Herre, at jeg endnu nærer saa megen Ærbødighed for Dem..."

„Videre, Dyr! Naa, hvad er der hændet?"

„Nu, der er hændet det, at da Hr. de Rocheforts Vogn i Gaden la Ferronnerie passerede gennem en Folkeklynge, overfusede Eskorten Borgerne, der begyndte at knurre. Fangen mente formodentlig, at Lejligheden var gunstig, nævnte sit Navn og raabte om Hjælp. Jeg var netop tilstede og hørte Grev de Rocheforts Navn, og da jeg mindedes, at det var ham, der havde gjort mig til Sergeant i Regimentet Piemont, sagde jeg ganske højt, at det var en Ven af Hertugen af Beaufort. Folket standsede nu Vognen og kastede Garderne af Hestene. Imidler-

tid aabnede jeg Døren, hvorpaa Hr. de Rochefort sprang ud og forsvandt blandt Mængden. Uheldigvis kom i dette Øjeblik en Patrouille til, der tog Parti med Garderne og angreb os. Jeg trak mig tilbage til Gaden Tiquetonne, ivrigt forfulgt, og søgte Tilflugt her i Huset ved Siden af; man omringede og gennemsøgte det, men til ingen Nytte; paa femte Sal traf jeg en medlidende Person, der skjulte mig under to Madratser. Jeg blev i mit Skjul til Dag, men da jeg antog, at man om Aftenen maaske igen vilde begynde paa Efterforskningerne, vovede jeg mig ud paa Tagene, først og fremmest for at finde en Indgang til og dernæst en Udgang af et eller andet Hus, der ikke blev bevogtet. Dette er min Historie, og det skulde paa Ære gøre mig ondt, min Herre, om De ikke synes om den."

„Vær du uden Frygt i den Henseende," svarede d'Artagnan, „jeg er tværtimod meget glad over, at Rochefort er fri; men læg vel Mærke til een Ting; hvis du falder i Hænderne paa Kongens Folk, vil du uden Naade blive hængt."

„For Pokker! det ved jeg nok," sagde Planchet, „det er netop det, der piner mig, og derfor er jeg saa glad ved at have truffet Dem; thi hvis De vil skjule mig, kan ingen gøre det bedre end De."

„Ja," sagde d'Artagnan, „jeg har ikke noget derimod, skønt jeg risikerer hverken mere eller mindre end min Grad, hvis det blev bekendt, at jeg havde skjult en Oprører."

„O, Herre, De ved nok, at jeg vilde vove mit Liv for Dem."

„Du kan gerne sige, at du har vovet det, Planchet. Jeg glemmer kun det, jeg bør glemme, og hvad denne Sag angaar, saa vil jeg huske den. Sæt dig derfor ned og spis i Ro, thi jeg ser, at du laaner Levningerne af min Aftensmad meget udtryksfulde Blikke."

„Ja, min Herre, thi Naboerskens Skab var daarligt forsynet med kraftige Spiser, og jeg har siden i Gaar Middags ikke nydt andet end en Skive Brød og Konfiturer. Skønt jeg ikke foragter Slikkerier til rette Tid og Sted, har jeg dog fundet Aftensmaden noget let."

„Stakkels Fyr!" sagde d'Artagnan, „naa, hold dig nu skadesløs!"

„O, Herre! De frelser mit Liv to Gange!" udbrød Planchet.

Og han satte sig ved Bordet, hvor han begyndte at sluge i sig ligesom i de gode gamle Dage i Gaden des Fossoyeurs. D'Artagnan vedblev at gaa op og ned ad Gulvet, overvejende al den Nytte, han kunde drage af Planchet under de nuværende Omstændigheder. Imidlertid gjorde Planchet sit bedste for at indhente det forsømte.

Endelig udstødte han et tilfreds Suk, der tydede paa, at den første Sult var stillet.

„Naa," sagde d'Artagnan, der mente at Øjeblikket nu var kommet til at begynde Forhøret; „lad os gaa frem efter Orden; véd du, hvor Athos er?"

„Nej, Herre," svarede Planchet.

„For Fanden! ved du da ikke, hvor Porthos er?"

„Lige saa lidt."

„For Fanden! For Fanden! Og Aramis?"

„Heller ikke."

„For Fanden! for Fanden! for Fanden!"

„Men," sagde Planchet, „jeg ved, hvor Bazin er."

„Hvad for noget! Ved du, hvor Bazin er?"

„Ja, Herre."

„Og hvor er han da?"

„I Notre-Dame."

„Og hvad bestiller han i Notre-Dame?"

„Han er Undergraver der."

„Bazin Undergraver ved Notre-Dame! Er du ogsaa vis paa det?"

„Ja, fuldkommen, jeg har set ham og talt med ham."

„Han maa vide, hvor hans Herre er."

„Rimeligvis."

D'Artagnan betænkte sig et Øjeblik, derpaa tog han sin Kappe og sin Kaarde og lavede sig til at gaa ud.

„Herre," udbrød Planchet med en ynkelig Mine, „forlader De mig saaledes? Betænk, at jeg kun har Dem at sætte mit Haab til."

„Men her vil ingen søge dig," svarede d'Artagnan.

„Men hvis der kom nogen," vedblev den forsigtige Planchet, „maa De huske paa, at Husets Folk, der ikke kender mig, vil antage mig for en Tyv."

„Du har Ret," svarede d'Artagnan, „hør, taler du ikke en eller anden Dialekt?"

„Jeg taler noget, der er bedre endnu, Herre," sagde Planchet, „jeg taler et Sprog, nemlig Flamsk."

„Hvor Fanden har du lært det?"

„I Artois, hvor jeg har tjent i to Aar. Hør en Gang: Goeden morgen, mynheer! ith ben begeeray te weeten the gesond hects omstand."

„Hvad betyder det?"

„Goddag, min Herre! jeg ønskede gerne at vide, hvorledes det er med Deres Helbred."

„Og det kalder han et Sprog! Men lige meget, det træffer sig meget heldigt."

D'Artagnan aabnede Døren, kaldte paa en Opvarter og befalede ham at bede den smukke Madeleine om at komme lidt op til ham.

„Hvad er det, De gør, Herre?" sagde Planchet, „vil De betro vor Hemmelighed til et Fruentimmer?"

„Vær du rolig, hun vil ikke røbe den."

I det samme traadte Værtinden smilende ind, da hun ventede at finde d'Artagnan alene, men da hun fik Øje paa Planchet, for hun forbavset et Skridt tilbage.

„Min kære Værtinde," sagde d'Artagnan, „jeg har den Ære at forestille Dem Deres Broder, der er kommet fra Flandern og som jeg for nogle Dage tager i min Tjeneste."

„Min Broder!" udbrød Værtinden mere og mere forbavset.

„Sig dog Goddag til Deres Søster, Master Peter."

„Wilkom, zuster!" sagde Planchet.

„Goeden dag, broer!" svarede den forundrede Værtinde.

„Saaledes skal det være," vedblev d'Artagnan, „Herren er Deres Broder; De kender ham maaske ikke, men jeg kender ham; han er kommet fra Amsterdam og De kan klæde ham paa, medens jeg er borte. Naar jeg kommer tilbage, det vil sige om en Time, forestiller De ham for mig, og paa Deres Anbefaling tager jeg ham, skønt han ikke kan et Ord Fransk, i min Tjeneste, thi jeg kan ikke nægte Dem noget. Forstaar De?"

„Nej, men jeg kan gætte mig til, hvad De ønsker, og det er alt, hvad der behøves," svarede Madeleine.

„De er en prægtig Kone, min kære Værtinde, og jeg stoler fuldkomment paa Dem."

Med disse Ord forlod d'Artagnan Stuen for at begive sig til Notre-Dame.

OTTENDE KAPITEL.

Den forskellige Indflydelse, som en halv Pistol har paa en Undergraver og en Kordreng.

D'Artagnan tog Vejen over Pont-Neuf, idet han glædede sig over at have fundet Planchet, thi medens han gav sig Mine af at vise den

værdige Krabat en Tjeneste, var det i Virkeligheden d'Artagnan, der modtog en Tjeneste af ham. Intet var ham nemlig i dette Øjeblik kærere end en tapper og kløgtig Tjener. Rigtignok kunde Planchet efter al Sandsynlighed ikke blive længe i hans Tjeneste, men naar han atter indtog sin borgerlige Stilling i Gaden des Lombards, vedblev han at være i d'Artagnans Gæld, der ved at skjule ham hos sig havde frelst hans Liv, og d'Artagnan havde ikke det mindste imod at have Forbindelser i Borgerskabet i det Øjeblik, det lavede sig til at bekrige Hoffet. Det var en Forbindelse i Fjendens Lejr og for en saa kløgtig Mand som d'Artagnan kunde de største Bagateller have store Resultater.

I denne Sindsstemning ankom d'Artagnan til Notre-Dame. Han steg op ad Trappen, traadte ind i Kirken og spurgte en Sakristan, der fejede et Kapel, om han ikke kendte Bazin.

„Undergraver Bazin?" spurgte Sakristanen.

„Ham selv."

„Han assisterer ved Messen der henne i den hellige Jomfrues Kapel."

D'Artagnan skælvede af Glæde, thi trods Planchets Ord havde han troet, at han aldrig vilde finde Bazin; men nu da han holdt den ene Ende af Traaden, lovede han sig selv at naa den anden.

Han knælede lige for Kapellet for ikke at tabe sin Mand af Sigte. Det var heldigvis en stille Messe, der snart vilde være forbi. D'Artagnan, der havde glemt sine Bønner og forsømt at tage en Messebog med, benyttede sin Fritid til at betragte Bazin.

Bazin bar sin Dragt med ligesaa megen Værdighed som Lyksalighed. Det var tydeligt, at han havde naaet sin Ærgerrigheds Maal og at den sølvbeslagne Stav, som han bar i Haanden, forekom ham at være lige saa hæderlig som den Kommandostav, Condé i Slaget ved Freiburg kastede eller ikke kastede ind i de fjendtlige Rækker. Hans Ydre havde undergaaet en til hans Dragt svarende Forandring. Hele hans Legeme var bleven afrundet og de fremspringende Dele af hans Ansigt syntes at være forsvundne. Han havde endnu sin Næse, men Kinderne, der var blevne fyldige, havde taget hver sin Del af den til sig. Hagen forsvandt under Halsen. Noget, der ikke var Fedt, men Oppustethed, havde lukket hans Øjne, Panden var indtil tre Linier fra Øjenbrynene bedækket af Haaret, der havde et helligt Snit. Vi skynder os at tilføje, at Bazins Pande aldrig havde været over halvanden Tomme høj.

Præsten endte Messen paa samme Tid som d'Artagnan sin Under-

søgelse; han udtalte de sakramentale Ord og trak sig tilbage, idet han til d'Artagnans største Forbavselse uddelte sin Velsignelse, som alle modtog knælende. Men d'Artagnans Forbavselse svandt, da han i Præsten kenkendte selve Koadjutoren, den berømte Jean François de Gondi, der, allerede den Gang anende den Rolle, han senere vilde komme til at spille, begyndte ved Hjælp af Almisser at gøre sig populær. I den Hensigt at forøge denne Popularitet læste han fra Tid til anden en Morgenmesse, som kun Almuen plejer at overvære.

D'Artagnan knælede ligesom de andre, modtog sin Del af Velsignelsen og gjorde Korsets Tegn; men idet Bazin gik forbi ham med himmelvendte Øjne og ydmyge Skridt, trak d'Artagnan ham i Kjolen.

Bazin saa ned og gjorde et Spring tilbage, som om han havde faaet Øje paa en Slange.

„Hvad for noget, min kære Bazin", sagde Officeren leende, „modtager De en gammel Ven saaledes?"

„De glemmer, min Herre," svarede Bazin, „at De nær for bestandig havde forspildt min Herres Frelse, og at det ikke var Deres Skyld, at han ikke gik til Grunde som Musketer, skønt han havde et afgjort Kald for Kirken."

„Min kære Bazin," genmælede d'Artagnan, „af det Sted, hvor De træffer mig, maa De kunne se, at jeg har forandret mig meget i enhver Henseende; Fornuften kommer med Alderen, og da jeg ikke tvivler om, at Deres Herre er i Færd med at sikre sin Sjælefrelse, er jeg kommet for hos Dem at faa at vide, hvor han er, for at han kan staa mig bi med sine Raad, saa at jeg ogsaa kan sikre min Frelse."

„Sig snarere for at føre ham med Dem tilbage til Verden. Heldigvis," tilføjede Bazin, „ved jeg ikke, hvor han er; da vi befinder os paa et helligt Sted, vilde jeg ikke vove at lyve."

„Hvad for noget!" udbrød d'Artagnan i højeste Grad skuffet, „De ved ikke, hvor Aramis opholder sig?"

„Har De ikke hørt, Hr. d'Artagnan, at jeg sagde, at jeg ikke vidste det?"

„Jo, ganske vist; men jeg svarer hertil, at det ikke er muligt."

„Imidlertid er det dog sandt, min Herre, den rene Sandhed."

D'Artagnan saa nok, at han ikke vilde kunne faa noget ud af Bazin; det var øjensynligt, at Bazin løj, men han gjorde det med saa megen Haardnakkethed, at det var let at se, at han ikke vilde tilbagekalde sin Løgn.

Da d'Artagnan i Distraktion havde sluppet Bazins Kjole, benyttede denne sin Frihed til at tiltræde Tilbagetoget til Sakristiet, hvor han først ansaa sig for at være i Sikkerhed, da han havde lukket Døren efter sig.

D'Artagnan blev staaende i dybe Tanker med Blikket fæstet paa den Dør, der havde oprejst en Skranke mellem ham og Bazin, da han paa en Gang følte et Slag paa Skulderen.

Han vendte sig om og vilde lige til at udstøde et Skrig af Overraskelse, da den, der havde berørt hans Skulder, lagde Fingeren paa Munden for at paabyde ham Tavshed.

„De her, min kære Rochefort!" sagde han halvhøjt.

„Stille!" hviskede Rochefort. „Vidste De, at jeg var fri?"

„Ja, jeg har faaet det at vide fra første Haand."

„Af hvem?"

„Af Planchet."

„Hvorledes, af Planchet?"

„Naturligvis! det er jo ham, der har befriet Dem."

„Planchet! ... Ja, jeg syntes nok, at jeg skulde kende ham. Man ser heraf, min kære Ven, at en Velgerning aldrig er spildt."

„Men hvad bestiller De her?"

„Jeg er kommet for at takke Gud for min Befrielse," svarede Rochefort.

„Og dernæst? thi jeg forudsætter, at det ikke er det hele."

„For at høre Ordre af Koadjutoren og se, om vi ikke kan spille Mazarin et Puds."

„Urolige Hoved! De holder ikke Fred, førend De atter bliver indespærret i Bastillen."

„O! hvad det angaar, skal jeg nok være paa min Post, det kan jeg forsikre Dem! Den friske Luft er saa herlig! Og derfor," tilføjede Rochefort og indaandede Luften i lange Drag, „vil jeg tage en Tur paa Landet."

„Det vil jeg ogsaa," sagde d'Artagnan.

„Kan man uden at være indiskret spørge, hvor De agter Dem hen?"

„Jeg har i Sinde at opsøge mine Venner." — „Hvilke Venner?"

„Dem, om hvem De spurgte mig i Gaar."

„Athos, Porthos og Aramis? Vil De opsøge Dem?"

„Ja!" — „Paa Ære?"

„Er det maaske saa forunderligt."

„Nej, men det er pudsigt. Paa hvis Vegne skal De opsøge dem?“

„Kan De spørge derom? Gætter De det ikke?“

„Jovel.“

„Men uheldigvis ved jeg ikke, hvor de er.“

„Og naar begiver De Dem paa Vejen for at søge efter dem?“

„Jeg er allerede paa Vejen.“

„Jeg ønsker Dem Held til Deres Foretagende.“

„Tak, lykkelig Rejse!“

„Maaske vi mødes under Vejs.“

„Det er ikke rimeligt.“

‚Hvem ved? Tilfældet er saa lunefuldt.“

„Paa Gensyn. Apropos, hvis Mazarin skulde tale til Dem om mig, saa sig ham, at jeg har bedt Dem at underrette ham om, at han inden kort Tid skal faa at se, om jeg, som han sagde, er for gammel til at handle.“

Og Rochefort fjernede sig med et af sine djævelske Smil, der i gamle Dage saa ofte havde bragt d'Artagnan til at gyse; men denne Gang saa d'Artagnan uden Frygt efter ham og sagde med et melankolsk Smil:

„Gaa kun, Djævel, og gør, hvad du vil, mig er det lige meget; der findes kun en Constance i Verden!“

Idet d'Artagnan vendte sig om, fik han Øje paa Bazin, der nu havde aflagt sin gejstlige Dragt og stod og talte med Sakristanen, til hvem d'Artagnan ved sin Indtræden i Kirken havde henvendt sig. Bazin lod til at være i en meget ophidset Sindsstemning og gestikulerede voldsomt med sine tykke, korte Arme. Det anede d'Artagnan, at han anbefalede Sakristanen den største Tavshed med Hensyn til ham.

D'Artagnan benyttede sig af de to Mænds dybe Passiar til at liste sig ud af Kathedralen og stille sig paa Lur paa Hjørnet af Gaden des Canettes. Bazin kunde ikke forlade Kirken uden at blive set af d'Artagnan.

Fem Minutter efter, at d'Artagnan havde indtaget sin Post, viste Bazin sig paa Pladsen foran Kirken, seende sig om til alle Sider for at forvisse sig om, at han ikke blev beluret, men han kunde ikke opdage vor Officer, der med Undtagelse af Hovedet var aldeles skjult bag et Hus halvtredsindstyve Skridt fra ham. Beroliget vovede han sig ind i Gaden Notre-Dame. D'Artagnan forlod sit Skjul og kom netop tidsnok til at se ham dreje om Hjørnet af Gaden la Juiverie og træde ind i et

Hus af et anstændigt Udseende i Gaden de la Calandre. Vor Officer nærede nu ingen Tvivl om, at den værdige Undergraver boede i dette Hus.

Han traadte indenfor i et lille Værtshus, der laa paa Hjørnet af Gaderne Saint-Eloi og de la Calandre, og forlangte et Krus Hypokras. Det vilde tage en god halv Time at tillave denne Drik og d'Artagnan havde saaledes Tid nok til at udspionere Bazin uden at vække Mistanke.

I Værtshuset henvendte han sig til en lille Knægt paa tolv til femten Aar med et opvakt Ansigt, som han syntes at have set et Kvarterstid i Forvejen i en Kordrengs Kostume. Han gav sig i Samtale med ham, og da Barnet ingen Interesse havde af at tie, erfarede han, at han fra seks til ni om Morgenen fungerede som Kordreng og fra ni til Midnat som Opvarter i Værtshuset.

Medens han passiarede med Barnet, blev en Hest ført frem for Døren af det Hus, hvori Bazin boede. Hesten var fuldt opsadlet. Et Øjeblik efter kom Bazin ud.

„Se en Gang," sagde Barnet, „vor Undergraver skal ud at ride."

„Hvor mon han skal hen?" spurgte d'Artagnan.

„For Pokker, det ved jeg ikke."

„En halv Pistol, hvis du skaffer mig det at vide," vedblev d'Artagnan.

Og han viste ham den fristende Mønt, men uden at give ham den.

„Jeg vil spørge ham ad."

„Paa den Maade vil du netop ikke faa det at vide," sagde d'Artagnan, „vent, til han er redet bort, og spørg dig saa for, saa meget du vil, det bliver din Sag. Den halve Pistol er her."

Med disse Ord puttede han den i Lommen.

„Jeg forstaar Dem," sagde Barnet med det skælmske, listige Smil, der er ejendommeligt for Pariser Gaminen, „nu, vi vil vente."

De kom imidlertid ikke til at vente længe. Fem Minutter senere red Bazin bort i kort Trav, fremskyndende sin Hests Gang med sin Paraply. Bazin havde altid benyttet en Paraply i Stedet for Ridepisk.

Han var næppe drejet om Hjørnet af Gaden de la Juiverie, førend Barnet satte efter ham.

D'Artagnan satte sig ved Bordet, hvor han fra Begyndelsen af havde taget Plads, fuldkommen sikker paa, at han inden ti Minutter vilde vide, hvad han ønskede at vide.

Førend denne Tid var forløben, kom Barnet virkelig tilbage.

„Nu?“ spurgte d'Artagnan.

„Nu,“ svarede den lille Fyr, „jeg ved Besked.“

„Hvor er han taget hen?“

„Den halve Pistol er endnu min?“

„Naturligvis! svar mig.“

„Jeg vilde gerne se den. Laan mig den, for at jeg kan se, om den er ægte.“

„Her er den.“

„Hør en Gang, Borger,“ sagde Barnet, „Herren beder Dem veksle denne i Smaamønt.“

Borgeren stod ved Disken og byttede straks den halve Pistol i Smaamønt.

Barnet stak Smaapengene i sin Lomme.

„Hvor er han saa redet hen?“ spurgte d'Artagnan, der leende havde set paa hans Manøvre.

„Han er taget til Noisy.“

„Hvorfra ved du det?“

„Ih, for Pokker! Det hører der ikke saa megen Kløgt til at faa at vide. Jeg kendte straks Hesten, der tilhører Slagteren, som af og til lejer den ud til Hr. Bazin. Det faldt mig nu ind, at Slagteren ikke saaledes lejede sin Hest ud uden at vide, hvor den skulde hen, skønt jeg ikke anser Hr. Bazin i Stand til at overanstrenge sin Hest.“

„Og han svarede dig, at Hr. Bazin...“.

„Tog til Noisy. For Resten lader det til at være noget, som han jævnligt gør. To eller tre Gange om Ugen rider han derhen“.

„Er der et Kloster i Noisy?“

„Ja, og det er et smukt et, et Jesuiterkloster“.

„Godt“, svarede d'Artagnan, „der er ingen Tvivl derom!“

„Er De saa fornøjet?“

„Ja. Hvad hedder du?“

„Friquet“.

D'Artagnan tog sin Tegnebog frem og opskrev Barnets Navn og Værtshusets Adresse.

Da han havde faaet at vide, hvad han ønskede, betalte han sit Krus Hypokras, som han ikke havde drukket, og vendte hurtigt tilbage til Gaden Tiquetonne.

NIENDE KAPITEL.

Hvorledes d'Artagnan, idet han ledte efter Aramis, opdagede, at denne sad paa Planchets Hest.

Da d'Artagnan kom tilbage, saa han en Mand sidde i Arnekrogen; det var Planchet, men saa fuldstændigt forvandlet, takket være de gamle Klæder, som den bortflygtede Ægtemage havde ladet tilbage, at han næppe kunde kende ham igen. Madeleine forestillede ham for ham i alle Folkenes Paasyn. Planchet holdt en smuk flandersk Tale til Officeren, som denne besvarede med nogle Ord, der ikke hørte til noget Sprog, og dermed var Handelen sluttet. Madeleines Broder traadte i d'Artagnans Tjeneste.

D'Artagnan havde lagt sin Plan. Da han ikke vilde tage til Noisy om Dagen for ikke at blive kendt, havde han Tiden for sig, eftersom Noisy ikke laa mere end tre til fire Mil fra Paris paa Vejen til Meaux.

Han begyndte med at indtage en solid Frokost; hvilket kan være en daarlig Begyndelse, naar man skal bruge sit Hoved, men som er en fortrinlig Forsigtighedsregel, naar man véd, at det er Kroppen, der vil komme til at holde for; derpaa skiftede han Klæder, da han var bange for, at hans Musketeruniform skulde vække Mistanke, og tog den stærkeste og solideste af sine tre Kaarder, som han kun brugte ved højtidelige Lejligheder. Omtrent Klokken to lod han to Heste sadle, og fulgt af Planchet forlod han Byen gennem Barrieren de la Villette. I Huset ved Siden af Hotel de la Chevrette anstilledes endnu de ivrigste Efterforskninger for at finde Planchet.

Halvanden Mil fra Paris gjorde d'Artagnan holdt for at lade Hestene puste ud, da han saa, at han i sin Utaalmodighed alligevel var taget for tidlig bort. Kroen var fuld af Folk af et temmeligt mistænkeligt Udseende, der saa ud til at være i Færd med at foretage en eller anden natlig Ekspedition. En i Kappe indhyllet Mand viste sig i Døren, men da han saa en fremmed, gav han et Tegn med Haanden, hvorpaa to af Svirebrødrene gik ud for at tale med ham.

D'Artagnan nærmede sig med en ligegyldig Mine Værtinden, roste Vinen, der var ganske frygtelig, gjorde hende nogle Spørgsmaal angaaende Noisy og erfarede, at der i Byen kun fandtes to Huse af et anstændigt Udseende, af hvilke det ene tilhørte Hans Naade Ærkebispen af Paris, og hvori for Tiden hans Niece, Fru Hertuginden af Longueville, opholdt sig, og det andet var Jesuiterklosteret, der som

sædvanligt tilhørte de værdige Fædre. Det var umuligt at tage fejl af det.

Klokken fire begav d'Artagnan sig atter paa Vejen i Skridt, da han ikke vilde naa Byen, førend det var blevet ganske mørkt.

Et Ord, som Værtinden havde ladet falde, havde givet d'Artagnans Tanker en særegen Retning. Dette Ord var Fru de Longuevilles Navn.

Fru de Longueville kunde virkelig give en nok at tænke paa; hun var af de fornemste Damer i Landet og en af de smukkeste Kvinder ved Hoffet. Gift med den gamle Hertug af Longueville, som hun ikke elskede, havde hun først gaaet for at være Colignys Elskerinde, hvilken for hendes Skyld havde ladet sig dræbe af Hertugen af Guise i en Duel paa Place Royale; dernæst havde man beskyldt hende for at nære et altfor ømt Venskab for hendes Broder, Prinsen af Condé, hvilket havde vakt megen Forargelse blandt Hoffets gudfrygtige Sjæle.

Alt dette tænkte d'Artagnan paa. Han tænkte paa, at han i Louvre havde set den smukke Fru de Longueville passere forbi sig straalende og blændende. Han tænkte paa Aramis, der, uden at være højere paa Straa end han, i sin Tid havde været gode Venner med Fru de Chevreuse, der ved det gamle Hof havde indtaget den samme Stilling som Fru de Longueville ved dette. Og han spurgte sig selv, hvoraf det kom, at der gives Folk, der opnaar alt, hvad de ønsker, medens der er andre, der kun halvt faar deres Forventninger opfyldte.

Han maatte tilstaa sig selv, at han trods sin Forstand og Snildhed hørte og sandsynligvis vilde vedblive at høre til de sidste, da Planchet nærmede sig ham og sagde:

„Jeg tør vædde paa, Herre, at De tænker paa det samme som jeg".

„Det tvivler jeg dog om, Planchet", svarede d'Artagnan smilende, „men lad os høre, hvad tænker du paa?"

„Jeg tænker paa de mistænkeligt udseende Folk, der svirede i Kroen, hvor vi gjorde holdt".

„Altid forsigtig, Planchet".

„Det er et Instinkt, Herre."

„Naa, hvad sagde da dit Instinkt dig ved denne Lejlighed?"

„Mit Instinkt sagde mig, Herre, at disse Folk var trufne sammen

i Kroen i en slet Hensigt, og jeg tænkte netop paa, hvad mit Instinkt sagde mig i den mørkeste Krog af Stalden, da en i Kappe indhyllet Mand traadte ind i den samme Stald, fulgt af to andre Mænd".

„Aha!" udbrød d'Artagnan, da Planchets Beretning stemte overens med hans egne foregaaende Iagttagelser. „Nu?"

„En af disse Mænd sagde:

„Han maa ganske bestemt være i Noisy eller komme dertil i Aften; thi jeg har genkendt hans Tjener".

„Er du vis derpaa?" spurgte Manden med Kappen.

„Ja, min Prins".

„Min Prins?" afbrød d'Artagnan ham.

„Ja, min Prins. Men hør blot: „Hvis han er der, sig os saa bestemt, hvad der er at gøre!" sagde den Anden.

„Hvad der er at gøre?" gentog Prinsen.

„Ja. Han er ikke den Mand, der saaledes lader sig fange, han vil bruge Kaarden."

„Nu, saa gør som han, men se imidlertid til at fange ham levende. Har I Strikken til at binde ham med og en Knevel til at stikke ham i Munden?"

„Ja, vi har alting."

„Læg Mærke til, at han efter al Rimelighed er forklædt som Kavaller."

„Ja, ja, Deres Højhed, vær De kun rolig."

„Forresten skal jeg selv være tilstede og anføre Eder."

„De svarer for, at Justitien?..."

„Jeg svarer for alt", sagde Prinsen.

„Det er godt, vi skal gøre vort bedste."

Med disse Ord forlod de Stalden.

„Nu," sagde d'Artagnan, „hvad vedkommer det os? Det er af den Slags Begivenheder, der forefalder hver Dag."

„Er De sikker paa, at det ikke gælder os?"

„Os. Og hvorfor?"

„For Pokker! husk de Ord: Jeg har kendt hans Tjener", sagde den Ene; det kunde passe paa mig."

„Ak, Planchet!" sagde d'Artagnan med et Suk, „jeg siger, at de Tider er desværre forbi, da Prinser vilde lade mig myrde. Ak! det var gode Tider! Bryd dig derfor om intet, de Folk vil os ikke noget".

„Er De sikker derpaa, Herre?“

„Ja.“

„Saa er det godt, lad os ikke tale mere derom.“

Og Planchet indtog atter sin Plads bagefter d'Artagnan med den urokkelige Tillid, som han altid havde næret til sin Herre og som 15 Aars Adskillelse ikke havde gjort nogen Forandring i.

Paa den Maade tilbagelagde de omtrent en Mil, efter hvilken Tids Forløb Planchet atter red hen paa Siden af d'Artagnan og sagde:

„Herre.“

„Nu, hvad er der?“ spurgte denne.

„Hør Herre, se engang derhen“, sagde Planchet, „forekommer det Dem ikke, at De ser noget i Mørket? Hør, jeg synes, det er ligesom man hører Hestetrav.“

„Umuligt,“ svarede d'Artagnan, „Jorden er altfor opblødt af Regnen; imidlertid forekommer det mig ogsaa, at jeg ser noget.“

Og han holdt stille for at se sig om og lytte.

„Kan man ikke høre Hestens Skridt, saa kan man da i det mindste høre dens Vrinsken; hør blot.“

I det samme fornam d'Artagnan virkelig en Hests Vrinsken.

„Det er vore Mænd fra Kroen“, sagde han, „men det vedkommer ikke os, lad os fortsætte vor Rejse.“

Og de begav sig atter paa Vejen.

En halv Time senere naaede de de første Huse i Noisy; Klokken kunde vel være mellem halv Ni og Ni om Aftenen.

Efter Landsbyvis var alle Mennesker tilsengs og ikke et eneste Lys saas i hele Byen.

Omtrent midt i Byen paa den fornemste Plads laa en mørk, massiv Bygning mellem to Gader, hvis Facade beskyggedes af uhyre store Lindetræer. D'Artagnan undersøgte omhyggeligt denne Bygning.

„Dette“, sagde han til Planchet, „maa være Erkebiskoppens Slot, den smukke Fru de Longuevilles Opholdssted. Men Klosteret, hvor er det?“

„Klosteret,“ svarede Planchet, „det ligger i Udkanten af Byen, det kender jeg.“

„Nu,“ vedblev d'Artagnan, „sæt i Galop derhen, imidlertid vil jeg spænde min Hests Buggjord fastere og kom saa tilbage og sig mig, om der endnu er Lys hos Jesuiterne.“

Planchet adlød og red bort i Mørket, medens d'Artagnan steg af Hesten og spændte Buggjorden.

Efter fem Minutters Forløb kom Planchet tilbage.

„Der er kun et eneste Vindue oplyst, Herre," sagde han, „paa den Facade, der vender ud mod Markerne."

„Hm!" sagde d'Artagnan, „hvis jeg var Frondør, vilde jeg banke paa her, vis paa at finde et godt Natteleje; hvis jeg var Munk, vilde jeg banke paa derhenne, sikker paa at finde en god Aftensmad. Nu er det derimod mere sandsynligt, at vi vil komme til at sove paa Brostenene og forsmægte af Sult og Tørst".

„Ja", tilføjede Planchet ligesom Buridans berømte Æsel. „Skal jeg imidlertid ikke banke paa?"

„Stille!" sagde d'Artagnan, „det eneste oplyste Vindue er nu mørkt".

„Hører De, Herre?" sagde Planchet.

„Ja, hvad er det for en Støj?"

Det var ligesom en sig nærmende Storm; i det samme kom to Rytterhobe, hver bestaaende af en halv Snes Mand, tilsyne i de to Gader, der begrænsede Huset, og omringede d'Artagnan og Planchet.

„Hm!" udbrød d'Artagnan, trækkende Kaarden og dækkende sig bag sin Hest, medens Planchet udførte den samme Manøvre; „men du skal have Ret, at det er os, de vil til Livs".

„Der er han! Vi har ham!" raabte Rytterne og fo'r med dragne Sabler løs paa d'Artagnan.

„Lad ham ikke slippe", lød en høj Stemme.

„Vær De kun rolig, Deres Højhed".

D'Artagnan troede nu, at Øjeblikket var kommet for ham til at blande sig i Samtalen.

„Hallo, mine Herrer", raabte han med sin gascogniske Accent, „hvad vil De? Hvad søger De?"

„Det skal du snart faa at vide", hylede Rytterne i Kor.

„Stands! Stands!" raabte den, de havde kaldt Deres Højhed; „stands, saa sandt I har eders Liv kært, det er ikke hans Stemme."

„Ja, saa, mine Herrer", vedblev d'Artagnan, „har man maaske mistet Forstanden i Noisy? Tag Eder imidlertid i Agt; thi jeg kan lade eder vide, at den første, der nærmer sig, skal faa min Kaarde at føle".

Anføreren kom nu nærmere.

„Hvad bestiller De her?“ spurgte en hovmodig Stemme, der lød, som om den var vant til at kommandere.

„Og hvad bestiller De selv?“ spurgte d'Artagnan.

„Vær høflig; hvis ikke skal De faa med mig at bestille; thi skønt jeg ikke vil nævne mig, forlanger jeg dog at blive vist den tilbørlige Respekt“.

„De vil ikke navngive Dem, fordi De staar i Spidsen for et Overfald“, sagde d'Artagnan; „jeg derimod, der rejser i lovligt Ærinde med min Tjener, har ikke de samme Grunde til at fortie mit Navn“.

„Godt, godt, hvad hedder De?“

„Jeg vil sige Dem mit Navn, for at De kan vide, hvor De kan træffe mig igen, Herre, eller Deres Højhed, som De behager at lade Dem kalde“, svarede vor Gascogner, der ikke vilde lade, som om han gav efter for den andens Trusler. „Kender De Hr. d'Artagnan?“

„Lieutenant i Kongens Musketerer?“

„Den samme.“ — „Jo, ganske vist.“

„Nu“, vedblev Gascogneren, „saa maa De ogsaa have hørt, at han har en sikker Haand og en skarp Klinge“.

„Er De Hr. d'Artagnan?“ — „Ja!“

„Er De kommet her for at forsvare h a m?“

„Ham, hvilken ham?“ — „Ham, vi søger efter.“

„Det lader til“, vedblev d'Artagnan, „at jeg uden at ane det er kommet ind i Gaadernes Rige“.

„Naa, svar!“ lød den samme hovmodige Stemme, „venter De paa ham her under disse Vinduer? Er De kommet til Noisy for at forsvare ham?“

„Jeg venter ingen“, svarede d'Artagnan, der begyndte at blive utaalmodig, „og jeg har heller ikke i Sinde at forsvare nogen anden end mig selv; men det vil jeg ogsaa gøre af alle Kræfter, det kan jeg lade Dem vide“.

„Det er godt!“ svarede Stemmen, „forføj Dem bort herfra!“

„Forføje mig bort herfra!“ gentog d'Artagnan, hvis Planer denne Befaling krydsede, „det er ikke just saa let en Sag, eftersom baade jeg og min Hest er nær ved at styrte af Udmattelse; medmindre De maaske vil tilbyde mig Aftensmad og Natteleje i Nærheden?“

„Slyngel!“

„Hør, min Herre“, udbrød d'Artagnan, „jeg beder Dem, tæm Deres Tunge; thi hvis De endnu en Gang bruger et saadant Udtryk,

saa skal jeg tvinge Dem til at sluge det, om De saa var Marquis, Hertug, Prins eller Konge, forstaar De?"

„Naa", vedblev Anføreren, „man kan ikke tage fejl, det er en Gascogner, der taler, og følgelig ikke ham, som vi søger. Vor Plan er forfejlet for i Aften, lad os derfor trække os tilbage. Vi træffes igen, Mester d'Artagnan", tilføjede Anføreren, hævende Stemmen.

„Ja, men aldrig under saa gunstige Omstændigheder", svarede d'Artagnan spottende; „thi naar De atter møder mig, vil De maaske være alene, og vil det muligvis være ved højlys Dag."

„Godt, godt!" lød Stemmen, „af Sted, mine Herrer".

Og bandende og skældende forsvandt Troppen i Mørket, slaaende ind paa Vejen til Paris.

D'Artagnan og Planchet beholdt endnu i nogen Tid deres defensive Stilling; men da Rytterne vedblev at fjerne sig, stak de atter Kaarderne i Skeden.

„Der ser du, din Nar", sagde d'Artagnan roligt til Planchet, „at det ikke var os, de vilde i Lag med".

„Men hvem var det da?" spurgte Planchet.

„Det véd jeg paa min Ære ikke, og jeg bryder mig heller ikke om at vide det. Hovedsagen for mig er at slippe ind i Jesuiterklosteret. Derfor til Hest og lad os banke paa. Lad det gaa, som det vil, de kan da for Fanden ikke spise os".

Med disse Ord steg d'Artagnan atter til Hest.

Planchet vilde netop til at gøre det samme, da noget ganske uventet faldt ned paa Bagdelen af hans Hest, der sank i Knæ.

„Hej, Herre! Jeg har en Mand bagpaa!" raabte Planchet.

D'Artagnan vendte sig om og saa virkelig to menneskelige Skikkelser paa Planchets Hest.

„Men det er jo Fanden selv, der forfølger os!" udbrød han og trak sin Kaarde.

„Nej, min kære d'Artagnan", svarede den ubekendte, „det er ikke Fanden, men mig, Aramis. I Galop, Planchet, og drej af til venstre, naar du kommer til Enden af Landsbyen".

Planchet med Aramis bag paa Hesten satte af Sted i Galop. fulgt af d'Artagnan, der begyndte at tro, at han drømte.

TIENDE KAPITEL.

Abbed d'Herblay.

I Udkanten af Byen drejede Planchet til venstre, saaledes som Aramis havde befalet ham, og gjorde holdt udenfor det oplyste Vindue. Aramis sprang af Hesten og klappede tre Gange i Hænderne, hvorpaa Vinduet straks aabnedes og en Tovstige firedes ned.

„Hvis De vil stige op med, min kære Ven", sagde Aramis, „skal det være mig en Fornøjelse at se Dem hos mig".

„Ja, saa", udbrød d'Artagnan, „er det paa den Maade, man kommer op til Dem?"

„For Pokker! Efter Klokken ni om Aftenen gives der ingen anden", svarede Aramis, „Klosterreglementet er meget strengt".

„Om Forladelse, min kære Ven", sagde d'Artagnan, „men det forekom mig, at De sagde for Pokker".

„Tror De?" sagde Aramis leende. „Det er muligt. De gør Dem ingen Forestilling om, min kære Ven, hvilke slette Manérer man lærer i disse forbandede Klostre, og hvilken daarlig Opdragelse disse gejstlige Herrer har, mellem hvilke jeg er nødt til at leve. Men vil De ikke stige med op?"

„Gaa i Forvejen, jeg følger efter".

„For at vise Dem Vejen, Sire, som den salig Kardinal sagde til den salige Konge."

Med disse Ord steg Aramis hurtigt op ad Stigen og naaede i et Øjeblik Vinduet.

D'Artagnan fulgte efter, men langsommere; man kunde tydelige se, at han var mindre fortrolig med denne Manøvre end hans Ven.

„Jeg beder om Forladelse", sagde Aramis, da han bemærkede, hvor langsomt det gik for ham, „hvis jeg i Forvejen havde været underrettet om Deres Besøg, vilde jeg have ladet Gartnerens Stige hente; til mig er denne her tilstrækkelig".

„Herre", sagde Planchet, da han saa, at d'Artagnan næsten var helt oppe, „denne Vej kan være god nok for Dem og Hr. Aramis og i Nødsfald ogsaa for mig, men de to Heste kan ikke klatre op ad Stigen".

„Før dem hen til det Skur derhenne, min Ven", sagde Aramis, pegende paa en Bygning, der laa paa Marken, „der vil De finde baade Straa og Havre til dem".

„Men hvor skal jeg faa noget fra til mig selv?“

„De kan komme tilbage til dette Vindue og klappe tre Gange i Hænderne, saa skal vi fire Proviant ned til Dem. For Pokker! Vær De kun rolig, man dør ikke af Sult her!“

Med disse Ord trak Aramis Stigen op efter sig og lukkede Vinduet.

Imidlertid tog d'Artagnan Værelset i Øjesyn.

Han havde aldrig set et paa en Gang saa krigerisk og elegant Værelse. I hvert Hjørne var anbragt Vaabentrofæer af alle Slags Kaarder og fire store Malerier, forestillende Kardinalen af Lothringen, Kardinal de Richelieu, Kardinal de Lavallette og Ærkebiskoppen af Bordeaux i deres Kampdragter. Intet som helst tydede paa, at det var Opholdsstedet for en Abbed. Tapeterne var af Damask, Tæppet fra Alencon, og især lignede Sengen med sit Kniplingsomhæng og sit forgyldte Fodstykke mere en fin Dames end en Mands, der havde aflagt det Løfte at tjene Himlen ved Afholdenhed og Kødets Spægelse.

„De ser Dem om i mit lille Værelse“, sagde Aramis. „Ak, min kære. Undskyld mig. Hvad skal man sige? Jeg bor som en Kartheuser. Men hvad ser De efter?“

„Jeg leder efter den, der har kastet Stigen ned til Dem; jeg ser ingen, og dog kan den ikke have firet sig selv ned“.

„Nej, det har Bazin gjort“.

„Aha!“ udbrød d'Artagnan.

„Men“, vedblev Aramis, „Mester Bazin er godt dresseret, og da han saa, at jeg ikke var alene, har han trukket sig tilbage. Sæt Dem ned, min kære, og lad os passiare lidt sammen“.

Aramis skubbede en Stol hen til d'Artagnan, hvori denne strakte sig.

„For det første spiser De vel til Aften med mig, ikke sandt?“ spurgte Aramis.

„Ja, hvis De ikke har noget derimod“, svarede d'Artagnan; „det skal endogsaa være mig en stor Fornøjelse; thi Turen har givet mig en djævelsk Appetit“.

„Ak, min stakkels Ven“, sagde Aramis, „De vil kun finde et magert Bord; thi vi ventede Dem ikke“.

„Jeg risikerer da ikke at blive trakteret med en Æggekage fra Crevecoeur?“

„O, nej“, svarede Aramis, „med Guds og Bazins Hjælp vil vi

forhaabentlig finde noget bedre i de værdige Jesuiterfædres Spisekammer. Bazin, min Ven", tilføjede Aramis, „Bazin, kom herind".

Døren aabnedes og Bazin kom til Syne, men da han fik Øje paa d'Artagnan, undslap der ham et Fortvivlelsens Skrig.

„Min kære Bazin", sagde d'Artagnan, „det glæder mig meget at se, med hvilken Suffisance De kan lyve, selv i en Kirke".

„Min Herre", svarede Bazin, „jeg har lært af de værdige Jesuiterfædre, at det er tilladt at lyve, naar man gør det i en god Hensigt".

„Det er godt, Bazin, det er godt; d'Artagnan er nær ved at dø af Sult, og jeg ligeledes; lad os faa noget at spise af det bedste, De har, men giv os fremfor alt en god Vin".

Bazin bukkede til Tegn paa sin Lydighed og forlod med et dybt Suk Stuen.

„Naa, min kære Aramis", sagde d'Artagnan, idet han rettede sit Blik fra Værelset til Beboeren af dette og ved Klæderne endte den Undersøgelse, han havde begyndt med Møblerne, „nu, da vi er alene, saa sig mig, hvor Fanden De kom fra, da De før dumpede ned bag paa Planchets Hest".

„For Pokker, det saa De jo nok", svarede Aramis, „fra Himlen naturligvis".

„Fra Himlen", gentog d'Artagnan, rystende paa Hovedet, „De ser ligesaa lidt ud til at komme derfra som til at skulle derhen".

„Min kære Ven", sagde Aramis med en lapset Mine, som d'Artagnan ikke havde bemærket hos ham, siden han var Musketer, „kom jeg ikke fra Himlen, saa kom jeg i det mindste fra Paradis, hvilket omtrent kommer ud paa et".

„De lærde har altsaa taget fejl", bemærkede d'Artagnan. „Hidtil har man ikke kunnet blive enig om Paradisets Beliggenhed, idet nogle har henført det til Bjærget Ararat, andre til Egnen mellem Euphrat og Tigris; men det lader til, at man har søgt det langt borte, skønt det laa tæt ved. Paradiset er altsaa i Noisy-le-Sec, i Ærkebiskoppen af Paris' Slot. Man forlader det ikke gennem Porten, men gennem Vinduerne; man stiger ikke ned ad Marmortrappen, men ad Lindetræernes Grene, og den Engel med det luende Glavind, der bevogter det, lader til at have ombyttet sit himmelske Navn Gabriel med det mere jordiske Prins af Marcillac".

Aramis brast i en voldsom Latter.

„De er endnu den samme lystige Fætter, min kære", sagde han,

„og De har ikke mistet Deres gascogniske Vittighed. Ja, der er ganske vist noget sandt i alt, hvad De siger; kun maa de ikke tro, at det er Fru de Longueville, i hvem jeg er forelsket".

„For Pokker! Det skal jeg vel vogte mig for!" udbrød d'Artagnan. „Efter at De saa længe har været Fru de Chevreuses Tilbeder, vilde De ikke kunne skænke Deres Hjerte til hendes dødeligste Fjende".

„Ja vist", sagde Aramis noget forlegen, „jeg elskede virkelig en Gang den stakkels Hertuginde meget højt, og man maa visé hende den Retfærdighed at tilstaa, at hun har været os meget nyttig; men hvad skal man sige, hun har maattet forlade Frankrig. Han var en haard Hals, den fordømte Kardinal!" vedblev Aramis med et Blik paa den gamle Ministers Portræt; „han havde givet Ordre til at arrestere hende og bringe hende til Slottet Loches; han vilde paa min Ære have ladet hendes Hoved kappe, saaledes som han gjorde ved Chalais, Montmorency og Cinq-Mars, hvis hun ikke var flygtet, forklædt som Mand, med sin Kammerjomfru, den stakkels Ketty. Efter hvad jeg har hørt sige, havde hun en besynderlig Hændelse i en eller anden Landsby, hvis Navn jeg ikke husker, med en eller anden Præst, som hun bad om Gæstfrihed, og som, da han kun havde ét Værelse og antog hende for en Mand, tilbød hende at dele dette med sig. Mandfolkeklæder klæder rigtignok den kære Marie overordentlig godt, og jeg kender kun et Fruentimmer, hvem de klædte ligesaa godt; derfor digtede man ogsaa følgende Vers om hende:

Sig mig, Laboissière osv.

De kender det vel?

„Nej, syng det for mig, min kære".

Aramis vedblev:

Sig mig, Laboissière,
hvorledes ser jeg ud som Mand?
— De rider, paa min Ære,
langt bedre end os alle sammen.

„Bravo!" udbrød d'Artagnan, „De synger endnu fortræffeligt, min kære Aramis, og jeg hører med Glæde, at Messen ikke har fordærvet Deres Stemme".

„Min kære Ven", svarede Aramis, „ser De, medens jeg var

Musketer, gjorde jeg saa faa Vagter som muligt, nu da jeg er Abbed, synger jeg saa faa Messer som muligt. Men lad os komme tilbage til den stakkels Hertuginde".

„Hvem mener De? Hertuginden af Chevreuse eller Hertuginden af Longueville?"

„Jeg har allerede en Gang sagt Dem, min kære, at der aldeles intet Forhold er mellem mig og Hertuginden af Longueville — maaske en Smule Koketteren, men det er ogsaa det hele. — Nej, jeg mente Hertuginden af Chevreuse. Har De set hende efter hendes Tilbagekomst fra Bryssel efter Kongens Død?"

„Ja, ganske vist, hun var endnu meget smuk".

„Ja", svarede Aramis, „jeg saa hende ogsaa et Par Gange i den Periode og gav hende fortræffelige Raad, som hun ikke fulgte. Jeg havde nær sat Livet til for at overbevise hende om, at Mazarin var Dronningens Elsker, men hun vilde ikke tro mig; hun kendte Anna af Østerrig altfor godt, sagde hun, og hun var altfor stolt til at elske en saa foragtelig Person. Senere tog hun Del i Hertugen af Beauforts Intriger, og den foragtelige Person lod Hr. Hertugen af Beaufort arrestere og landsforviste Fru de Chevreuse."

„De véd vel, at hun har faaet Tilladelse til at vende tilbage?" spurgte d'Artagnan.

„Ja, jeg véd endogsaa, at hun er vendt tilbage. Hun vil formodentlig snart igen gøre dumme Streger."

„Denne Gang vil hun dog maaske følge Deres Raad".

„Denne Gang har jeg ikke set hende", sagde Aramis, „thi hun er bleven meget forandret".

„Det kan man ikke sige om Dem, min kære Aramis; thi De er bestandig den samme; De har endnu Deres smukke, sorte Haar, Deres smækre Figur, Deres Damehænder, der er blevne beundringsværdige Prælathænder".

„Ja, De har Ret", sagde Aramis, „jeg bærer megen Omhu for min Person. Men véd De vel, min bedste, at jeg begynder at blive gammel, jeg er snart syv og tredive Aar".

„Hør, min kære Ven", sagde d'Artagnan smilende, siden vi nu har truffet hinanden, saa lad os blive enige om én Ting, nemlig om den Alder, vi i Fremtiden skal have".

„Hvad mener De?" spurgte Aramis.

„I gamle Dage", vedblev d'Artagnan, „var jeg to eller tre Aar

yngre end De, og jeg er nu, hvis jeg ikke fejler, fyrretyve Aar godt og vel".

„Virkelig?" sagde Aramis. „Naa, saa maa det være mig, der fejler; thi De har altid været en udmærket Regnemester, min kære. Efter Deres Regning skulde jeg altsaa være tre og fyrretyve Aar. For Fanden! Sig det blot ikke i Hotel Rambouillet, det vil skade mig".

„Vær De kun rolig i den Henseende", svarede d'Artagnan, „jeg kommer ikke der".

„Men for Pokker!" udbrød Aramis, „hvad bestiller dog det Dyr af Bazin? Bazin! Skynd Dem dog, Skælm! Vi er nær ved at omkomme af Sult og Tørst!"

I det samme viste Bazin sig med en Flaske i hver Haand.

„Naa, er vi snart færdige?" spurgte Aramis.

„Ja, Herre, øjeblikkelig", svarede Bazin, „men jeg har maattet have Tid til at...".

„Fordi De bestandig tror Dem med Deres Embedskappe paa Skuldrene", afbrød Aramis ham, „og De bruger al Deres Tid til at læse Deres Breviar. Men jeg kan lade Dem vide, at hvis De over Deres kirkelige Forretninger glemmer at polere min Kaarde, skal jeg gøre et Baal af alle Deres Helgenbilleder og stege Dem derved."

Den forfærdede Bazin gjorde Korsets Tegn med den Flaske, han holdt i Haanden. D'Artagnan, der var mere overrasket end nogen Sinde over Forskellen mellem Abbed d'Herblays' og Musketeren Aramis Væsen og Manerer, sad og stirrede paa sin Ven.

Bazin lagde hurtigt en Damaskesdug paa Bordet, hvorpaa han derefter satte en saadan Masse Spisevarer, at d'Artagnan blev ganske forbavset derover.

„Venter De nogen?" spurgte Officeren.

„Nej", svarede Aramis, „men jeg har altid en Reserve; desuden vidste jeg, at De søgte efter mig".

„Fra hvem?"

„Ih, fra Mester Bazin, der antog Dem for Djævelen, min kære, og som skyndte sig til mig for at underrette mig om den Fare, der truede min Sjæl, hvis jeg atter søgte saa slet Selskab som en Musketerofficers."

„O, Herre...", udbrød Bazin med foldede Hænder og en bønlig Mine.

„Naa, intet Hykleri. Det véd De nok, at jeg ikke holder af.

De gjorde meget bedre i at aabne Vinduet og fire et Brød, en Høne og en Flaske Vin ned til Deres Ven Planchet, der i over en Time har staaet og klappet i sine Hænder".

Efter at have givet Hestene Straa og Havre var Planchet nemlig vendt tilbage under Vinduet og havde et Par Gange gengivet det aftalte Signal.

Bazin adlød, bandt de tre nævnte Genstande til Enden af en Snor og firede dem ned til Planchet, der derpaa trak sig tilbage til sit Skur.

„Lad os saa faa noget at spise", sagde Aramis.

„Guds Død!" vedblev d'Artagnan, „hvor De plejer dem!"

„Aa, ja, saamænd. Jeg har for Fastedagenes Vedkommende faaet Dispensation fra Rom, som Hr. Koadjutoren har skaffet mig paa Grund af min Sundhedstilstand, og til Kok har jeg antaget Lafollones Ekskok, De véd nok, Kardinalens gamle Ven, den berømte Gourmand, der i Stedet for Bordbøn sagde: „Min Gud, vis mig den Naade at lade mig godt fordøje, hvad jeg har spist".

„Men ikke desto mindre døde han dog af en slet Fordøjelse", sagde d'Artagnan leende.

„Ja, hvad skal man sige?" svarede Aramis resigneret, „ingen undgaar sin Skæbne".

„Jeg beder Dem undskylde et Spørgsmaal, som jeg vil gøre Dem, min kære Ven", vedblev d'Artagnan.

„Vær saa god, spørg De kun; De véd nok, at der mellem os ikke kan være Tale om at lægge Skjul paa noget".

„Er De bleven rig?"

„Ak nej, min Gud, aldeles ikke; jeg har en tolv Tusinde Livres om Aaret uden at regne et Tusind Dalere, som jeg faar fra Hr. Prinsen".

„Og hvorved fortjener De disse tolv Tusinde Livres?" spurgte d'Artagnan, „ved Deres Digte?"

„Nej, jeg har opgivet Poesien med Undtagelse af, at jeg en Gang imellem skriver en Drikkevise, et galant Digt eller et uskyldigt Epigram. Nej, jeg skriver Prædikener, min kære".

„Hvad for noget, Prædikener?"

„Ja, ganske mageløse Prædikener, efter hvad det i det mindste lader til".

„Som De selv holder?"

„Nej, som jeg sælger".

„Til hvem?"

„Til dem af mine Kolleger, som sætter en Ære i at være store alere".

„Ah, virkelig! Og De har ikke følt Lyst til selv at erhverve Dem denne Hæder?"

„Jo, min kære Ven, men Naturen er løbet af med mig. Naar jeg staar paa Prædikestolen og et smukt Fruentimmer ser paa mig, ser jeg paa hende igen; hvis hun smiler, smiler jeg ogsaa. Jeg taber nu Kontenancen og i Stedet for at tale om Helvedes Pinsler, taler jeg om Paradisets Glæder. Saaledes gik det mig endda i Kirken Saint-Louis i Marais. En Herre lo mig lige op i Ansigtet, hvorpaa jeg holdt op for at sige ham, at han var en Nar. Tilhørerne stormede ud af Kirken for at samle Stene, men imidlertid snakkede jeg saa godt for dem, der var blevne tilbage, at det blev ham, de stenede. Den næste Dag indfandt han sig hos mig, da han troede at have at gøre med en almindelig Abbed".

„Og hvad blev Følgen af hans Besøg?" spurgte d'Artagnan, idet han holdt sig for Maven og lo af fuld Hals.

„Følgen blev, at vi aftalte en Sammenkomst til Aftenen efter paa Palace Royale. For Resten kender De lidt til Sagen".

„Var det maaske den samme uforskammede, mod hvem jeg var Deres Sekundant?" spurgte d'Artagnan.

„Netop! De saa, hvorledes jeg arrangerede den Affære".

„Døde han?"

„Det véd jeg ikke. Men i hvert Fald gav jeg ham Absolution in articulo mortis. Det er nok at dræbe Legemet, uden at man behøver at dræbe Sjælen".

Bazin gjorde en fortvivlet Grimasse, der skulde sige saa meget som, at han vel billigede Moralen, men derimod aldeles misbilligede den Tone, hvori den blev fremført.

„Bazin, min Ven. De lægger nok ikke Mærke til, at jeg kan se Dem i dette Spejl, og at jeg en Gang for alle har forbudt Dem ethvert Tegn paa Bifald eller Mishag. Gør mig den Fornøjelse at give os den spanske Vin og saa at forføje Dem til Dem selv. Min Ven d'Artagnan har forøvrigt ogsaa noget at betro mig, ikke sandt, d'Artagnan?"

D'Artagnan nikkede samtykkende,, hvorpaa Bazin trak sig tilbage efter at have sat den spanske Vin paa Bordet.

Da de to Venner var blevne alene, sad de et Øjeblik tavse overfor hinanden. Aramis lod til at være i Færd med at fordøje, hvorimod d'Artagnan forberedte sig til sin Tale.

Aramis brød først Tavsheden.

ELLEVTE KAPITEL.

De to Venner.

„Hvorpaa tænker De, d'Artagnan, og hvad smiler De ad?"

„Jeg tænker paa, min kære, at den Gang De var Musketer, havde De kun Abbeden i Hovedet, og at nu, da De er bleven Abbed, forekommer De mig at ligne Musketeren vel meget",

„De har Ret", svarede Aramis leende. „Mennesket, min kære d'Artagnan, véd De nok, er et underligt Dyr, der er sammensat af lutter Kontraster. Siden jeg er bleven Abbed, drømmer jeg ikke om andet end om Slag."

„Det kan man se af Deres Møblement, De har alle Slags Kaarder, der maa kunne tilfredsstille selv den vanskeligste Smag. Fægter De endnu lige godt?"

„Jeg fægter lige saa godt som De i gamle Dage, maaske endogsaa bedre; jeg bestiller ikke andet hele Dagen igennem".

„Med hvem?"

„Med en fortræffelig Fægtemester, vi har her i Klosteret".

„Hvorledes, her?

„Ja, her i Klosteret, min kære. I et Jesuiterkloster findes alt."

„Saa vilde De formodentlig have dræbt Hr. de Marcillac, hvis han var kommen alene i Stedet for i Spidsen for tyve Mand".

„Ja", svarede Aramis, „og selv i Spidsen for hans tyve Mand, hvis jeg havde kunnet trække fra Læderet uden at blive genkendt".

„Jeg tror, Gud forlade mig", mumlede d'Artagnan, „at han er bleven endnu mere Gascogner end jeg." Derpaa tilføjede han højt:

„De spurgte mig før, hvorfor jeg var kommet hertil, min kære Aramis."

„Nej, jeg spurgte Dem ikke derom", svarede Aramis, „jeg ventede blot, at De skulde sige mig det".

„Nuvel da, jeg har opsøgt Dem for ganske simpelt at tilbyde Dem et Middel til at dræbe Hr. de Marcillac, naar det maatte behage Dem".

„Hør, hør!" udbrød Aramis, „det kan man kalde et Forslag".

„Som jeg opfordrer Dem til at drage Fordel af, min kære. Naa, svar mig oprigtigt, er De rig med Deres Abbedi paa Tusinde Daler og de tolv Tusinde Livres, som De fortjener ved at skrive Prædikener?"

„Jeg! nej, jeg er saa fattig som Job; jeg tror ikke, at De ved at gennemsøge alle mine Lommer og Skuffer vilde kunne opdrive hundrede Pistoler her."

„Død og Plage! hundrede Pistoler!" mumlede d'Artagnan, „det kalder han at være fattig! hvis jeg altid havde saa mange Penge, vilde jeg anse mig for en Krøsus." Derpaa tilføjede han højt:

„Er De ærgærrig,"

„Som Encelade."

„Nuvel, min Ven, jeg kan tilbyde Dem Rigdom, Magt og Frihed til at gøre, hvad De vil."

En Sky for over Aramis' Ansigt.

„Tal," sagde han.

„Men først maa jeg gøre Dem et Spørgsmaal; beskæftiger De Dem med Politik?"

Et Lyn funklede i Aramis' Øjne, men saa hurtigt, at d'Artagnan ikke bemærkede det.

„Nej," svarede Aramis.

„Isaafald vil ethvert Forslag være Dem lige kærkomment, eftersom De ikke har nogen anden Herre end Gud," sagde Gascogneren leende.

„Det er muligt."

„Har De ikke undertiden, min kære Aramis, tænkt paa vore unge Dage, som vi tilbragte i Lystighed, Svir og Slagsmaal?"

„Jo ganske vist, og jeg har mere end én Gang beklaget, at de var forbi, det var en lykkelig Tid, *de lectabile tempus*.

„Nu, min kære Ven, disse smukke Dage kan vi atter opleve, denne lykelige Tid kan atter vende tilbage! Jeg har faaet det Hverv at opsøge mine Kammerater og jeg har villet begynde med Dem, der var Sjælen i vor Forening."

Aramis bukkede mere høfligt end venskabeligt.

„Jeg skulde atter kaste mig ind i Politiken!" sagde han med svag Stemme og kastede sig tilbage i sin Stol. „Ak, min kære d'Artagnan,

betragt en Gang, hvilket roligt, behageligt Liv jeg fører. Som De ved, har vi mødt altfor megen Utaknemmelighed hos de Store!"

„Det er sandt," vedblev d'Artagnan, „men maaske fortryder de Store, at de har været utaknemmelige."

„I saa Fald vilde det være en anden Sag," sagde Aramis. „Der gives Tilgivelse for enhver Synd. I én Henseende har De forresten Ret, deri nemlig, at hvis vi skulde faa Lyst til atter at blande os i Statssager, saa er det nu det rette Øjeblik dertil."

„Hvoraf ved De, der ikke beskæftiger sig med Politik, det?"

„Min Gud, jeg lever jo mellem Folk, der ikke tænker paa andet. Medens jeg har dyrket Poesien og Kærligheden, har jeg gjort Bekendtskab med Hr. Sarrazin, der hører til Hr. de Contis Parti, med Hr. Voiture, der er paa Koadjutorens Side, og med Hr. de Bois-Robert, der, siden han ikke længere tilhører Kardinal de Richelieu, ikke tilhører nogen eller hele Verden, ligesom De vil. De ser altsaa, at jeg ikke er aldeles ubekendt med de politiske Bevægelser."

„Det tænkte jeg nok," sagde d'Artagnan.

„For Resten, min kære Ven, maa De ikke betragte, hvad jeg siger, som andet end en Munks Ord, som en Mands Bemærkninger, der taler som et Ekko, idet han blot gentager, hvad han har hørt andre sige. Jeg har saaledes hørt sige, at Kardinal Mazarin for Øjeblikket var meget urolig over den Vending, Sagerne har taget. Det lader til, at man ikke nærer den Respekt for hans Befalinger som i sin Tid for vor gamle Fugleskræmsel, den afdøde Kardinals, hvis Portræt De ser der. Hvad man end har kunnet sige om ham, maa man dog tilstaa, min kære Ven, at han var en stor Mand."

„Jeg har ikke i Sinde at modsige Dem i det Kapitel, min kære Aramis, det var ham, der gjorde mig til Lieutenant."

„Jeg har fra Begyndelsen af i et og alt holdt paa Kardinalen; jeg sagde til mig selv, at en Minister aldrig er elsket, men at han tilsidst ved sit Geni vil triumfere over sine Fjender og gøre sig frygtet, hvilket efter min Mening maaske endog er at foretrække for at gøre sig elsket."

D'Artagnan nikkede, som om han bifaldt denne tvivlsomme Udtalelse.

„Saaledes tænkte jeg i Begyndelsen", vedblev Aramis, „men da jeg er meget uvidende i den Slags Sager og Ydmygheden gør det til

en Lov for mig ikke at stole paa min egen Dom, forhørte jeg mig hos andre. Nu, min kære Ven...".

Aramis standsede.

„Nu, hvad for noget?" spurgte d'Artagnan.

„Nu", vedblev Aramis, „jeg maa, skønt det er saarende for min Stolthed, tilstaa, at jeg havde taget fejl".

„Virkelig?"

„Ja, som jeg siger Dem, hørte jeg mig for, og fik af de mest forskellige Personer at vide, at Hr. de Mazarin ikke, som jeg troede, var en Mand med Geni".

„Bah!" udbrød d'Artagnan.

„Nej, han er en obskur Person, der har været Tjener hos Kardinal Bentivoglio, som ved Intriger har opnaaet sin høje Stilling; en Parvenu, en Mand uden Navn, der aldrig vil kunne holde sig i Frankrig. Han vil kunne skrabe en hel Del Penge sammen, bortødsle Landets Indtægter og udbetale sig selv de Pensioner, som den afdøde Kardinal Richelieu betalte til hele Verden, men han vil aldrig herske paa Grund af den stærkeres Ret. Det lader desuden til, at denne Minister ikke er Adelsmand, hvad Væsen eller Hjertet angaar, men at han er en Hofnar, Pulcinello, Pantalon. Kender De ham? Jeg kender ham ikke."

„Ja, der er noget sandt i, hvad De siger", sagde d'Artagnan.

„De gør mig ganske stolt, kære Ven."

„Men De har kun talt om ham selv personlig, og ikke om hans Parti og hans Hjælpekilder".

„Det er sandt, han har Dronningen paa sin Side".

„Det er dog altid noget, forekommer det mig".

„Men han har ikke Kongen".

„Et Barn!"

„Der om fire Aar' er myndig".

„Men vi taler om den nærværende Tid".

„Ja, men Nutiden er ikke Fremtiden, og selv hvad det nærværende Øjeblik angaar, saa har han hverken Parlamentet eller Folket, det vil sige Penge, saa lidt som Adelen eller Prinserne, det vil sige Arméen, paa sin Side."

D'Artagnan kløede sig bag Øret; thi han kunde ikke andet end indrømme, at det var talt fuldkommen rigtigt.

„Det er maaske ikke rigtigt af mig, min stakkels Ven, at jeg har talt saa oprigtigt til Dem; thi De synes mig at helde til Mazarin".

„Jeg!" raabte d'Artagnan, „nej, aldeles ikke".

„De talte før om et Hverv".

„Gjorde jeg det? Saa har jeg taget fejl. Nej, jeg har sagt til mig selv ligesom De: Der trækker et Uvejr op. Nu lad os følge med Vinden og atter begynde paa vort eventyrlige Liv. Vi var fire tapre Riddere og fire inderligt forbundne Hjerter; lad os atter forene, ikke vore Hjerter, der aldrig har været adskilte, men vore Arme og vor Formue. Lejligheden er god til at erobre noget bedre end en Diamant."

„De har Ret, d'Artagnan, altid Ret", svarede Aramis, „og det bedste Bevis herpaa er, at jeg har haft den samme Tanke som De. Hele Verden trænger nu om Stunder til Hjælpetropper; der er blevet gjort mig Forslag, man har hørt om vore fordums Bedrifter, og for at tale ganske ligefrem, saa har Koadjutoren ladet mig gøre Tilbud".

„Hr. de Gondi, Kardinalens Fjende", udbrød d'Artagnan.

„Nej, Kongens Ven", sagde Aramis, „Kongens Ven, læg vel Mærke til det! Talen er om at tjene Kongen, hvilket er en Adelsmands Pligt".

„Men Kongen holder med Hr. de Mazarin, min kære Ven".

„Vistnok, men ikke med sin gode Vilje; i sit Hjerte holder han ikke med ham, og det er netop den Snare, som Kongens Fjender lægger for det stakkels Barn".

„Men det er jo Borgerkrigen, De der foreslaar mig, min kære Aramis".

„Krigen for Kongen".

„Men Kongen vil være ved den samme Armé som Mazarin".

„Men hans Hjerte vil være ved den Armé, som Hr. de Beaufort kommer til at kommandere".

„Hr. de Beaufort? Han sidder jo i Vincennes".

„Sagde jeg Hr. de Beaufort?" sagde Aramis, „nu Hr, de Beaufort eller en anden, ham eller Prinsen".

„Men Prinsen er taget af Sted til Arméen, han er ganske paa Mazarins Side".

„Saavidt jeg véd, er der netop for Øjeblikket en Kurre paa Traaden imellem dem; men for Resten, bliver det ikke Prinsen, saa kan det blive Hr. de Conti...".

„Men Hr. de Conti vil snart blive Kardinal, der søges om Kardinalshatten til ham“.

„Gives der da ikke meget krigeriske Kardinaler?“ spurgte Aramis. „Her for Deres Øjne ser De jo fire Kardinaler, der i Spidsen for en Armé ikke stod tilbage for Hr. de Guebriant og Hr. de Gassion.“

„Men en pukkelrygget General!“

„Hans Pukkel vil ikke kunne ses under Kyradset. Husk for Resten paa, at Alexander haltede, og at Hannibal var enøjet“.

„Mener De, at der er store Fordele at vinde ved at slutte sig til dette Parti?“ spurgte d'Artagnan.

„Ja, først og fremmest mægtige Prinsers Beskyttelse“.

„Og landsforvises af Regeringen“.

„Den Landsforvisning vil blive ophævet af Parlamentet“.

„Det kunde maaske gaa, som De siger, hvis det kunde lykkes at skille Kongen fra hans Moder.“

„Det vil maaske kunne lykkes“.

„Nej, aldrig!“ udbrød d'Artagnan med Overbevisningens Styrke. „Jeg appellerer i saa Henseende til dem selv, Aramis, De, som kender Anna af Østerrig lige saa godt som jeg. Tror De, at hun nogen Sinde kan glemme, at hendes Søn er hendes Sikkerhed, hendes Palladium, Pantet paa hendes egen Magt og Liv? Hun maatte følge ham over paa Prinsernes Side og forlade Mazarin, men De véd bedre end nogen, at hun har vægtige Grunde til aldrig at forlade ham“.

„Maaske De har Ret“, sagde Aramis tankefuld, „derfor vil jeg heller ikke indgaa nogen Forpligtelse“.

„Mod dem, men mod mig?“

„Mod ingen. Jeg er Præst, hvad har jeg at gøre med Politiken? Jeg læser intet Breviar; jeg har en lille Omgangskreds af aandrige Abbeder og fortryllende Kvinder; jo mere indviklede Sagerne bliver, desto mindre Opsigt vil mine gale Streger gøre. Alt vil altsaa gaa efter Ønske, uden at jeg behøver at blande mig deri, og det er afgjort, kære Ven, jeg vil ikke blande mig deri“.

„Hør, min kære Ven“, tog d'Artagnan Ordet, „Deres Filosofi smitter mig paa Ære, og jeg begriber ikke, hvilken Ærgerrigheds-djævel der har besat mig. Jeg beklæder en Post, hvoraf jeg kan leve, og naar den stakkels Hr. de Treville, der begynder at blive gammel, dør, kan jeg blive Kaptajn. Det er en meget smuk Marechalsstav for en gascognisk Adelsmand, og i Stedet for at søge Eventyr vil jeg modtage

Porthos' Indbydelse til at jage paa hans Godser; De véd jo, at Porthos er Godsejer.

„Ja, det tror jeg; han ejer Skove, Moser og Dale i en Omkreds af tre Mil; han er Herre til Bjerge og Sletter og procederer i denne Tid Erkebiskoppen af Noyon om Feudalrettigheder."

„Godt," tænkte d'Artagnan, „jeg ved nu, hvad jeg ønskede at vide, Porthos bor altsaa i Picardiet."

Derpaa tilføjede han højt:

„Og han har atter antaget sit gamle Navn Du Vallon?"

„Ja og har dertil føjet Navnet de Bracieux efter et Gods, der har været Baroni."

„Paa den Maade vil jeg altsaa faa Porthos at se som Baron."

„Udentvivl; Baronnesse Porthos vil især være beundringsværdig."

De to Venner brast i en Skoggerlatter.

„Altsaa," vedblev d'Artagnan, „vil De ikke slutte Dem til Mazarin?"

„Og De ikke til Prinserne?"

„Nej. Saa lad os da ikke slutte os til nogen, men forblive Venner; vi vil hverken være Kardinalister eller Frondører."

„Ja," sagde Aramis, „lad os være Musketerer."

„Endogsaa med Pibekraven?" vedblev d'Artagnan.

„Ja, fremfor alt med Pibekraven", udbrød Aramis, „det er netop det tillokkende derved."

„Saa farvel da," sagde d'Artagnan.

„Jeg vil ikke holde paa Dem, min kære Ven", sagde Aramis, „eftersom jeg ikke ved, hvor jeg skal lægge Dem, og jeg ikke godt kan tilbyde Dem at dele Skuret med Planchet."

„Jeg er jo knap tre Mil fra Paris; Hestene har udhvilet sig og i mindre end tre Timer vil jeg kunne være tilbage."

D'Artagnan skænkede sig et Glas Vin.

„Paa gamle Dage!" sagde han.

„Javel," svarede Aramis, „den Tid er desværre forbi... fugit irreparabile tempus..."

„Bah!" udbrød d'Artagnan, „den kan maaske komme igen. I ethvert Tilfælde bor jeg i Gaden Tiquetonne, Hotel de la Chevrette, hvis De skulde trænge til mig."

„Og jeg i Jesuiterklosteret; fra Klokken seks om Morgenen

til otte om Aftenen er Indgangen gennem Porten, fra otte om Aftenen til seks om Morgenen gennem Vinduet."

„Farvel, min kære Ven."

„Nej, jeg forlader Dem ikke saaledes, lad mig følge Dem paa Vejen."

Med disse Ord tog han sin Kaarde og sin Kappe.

„Han vil forvisse sig om, at jeg virkelig tager bort," sagde d'Artagnan ved sig selv.

Aramis kaldte paa Bazin, men denne sov i Forværelset og Aramis var nødt til at trække ham i Øret for at faa ham vaagen.

Bazin strakte Armene ud, gned sig i Øjnene og prøvede paa at sove ind igen.

„Naa, Syvsover! kom med Stigen, og det i en Fart."

„Men," sagde Bazin, idet han gabede, saa at Munden var nær ved at gaa af Led, „Stigen blev staaende ved Vinduet."

„Jeg mener den anden, Gartnerens; du véd jo nok, at Hr. d'Artagnan havde ondt ved at komme op, og det vil naturligvis være meget værre at komme ned".

D'Artagnan vilde netop forsikre Aramis om, at han meget godt kunde stige ned ad den anden Stige, da han fik en Idé, der bevirkede, at han tav.

Bazin udstødte et dybt Suk og gik hen for at hente Stigen. Et Øjeblik efter var en god, solid Stige stillet op mod Vinduet.

„Naa, det maa jeg sige", udbrød d'Artagnan, „et Fruentimmer vilde kunne stige op ad en Stige som denne."

Aramis laante sin Ven et gennemborende Blik, som om han vilde læse i hans Hjerte, men d'Artagnan lod sig aldeles ikke forbløffe.

For Resten begyndte han i det samme at gaa ned ad Stigen.

Han naaede i et Øjeblik Jorden. Bazin blev staaende ved Vinduet.

„Bliv der", sagde Aramis, „jeg kommer straks tilbage".

De gik derpaa hen til Skuret; da de nærmede sig, kom Planchet til Syne med de to Heste.

„Naa", sagde Aramis, „det kan man kalde en paapasselig Tjener; han er ikke som den dovne Bazin, der ikke mere dur til noget, siden han er bleven en Kirkens Mand. Følg os, Planchet, jeg vil følge eder til Enden af Byen".

De to Venner gik igennem Byen, talende om ligegyldige Ting; da de var kommet til de sidste Huse, sagde Aramis:

„Farvel da, min kære Ven, følg den Vej, der ligger for Dem, Lykken tilsmiler Dem, og lad den ikke slippe Dem af Hænderne, husk paa, at den er en Kourtisane, og behandl den i Overensstemmelse hermed. Farvel!“

„Det er altsaa aldeles afgjort, at mit Forslag ikke behager Dem?“ sagde d'Artagnan.

„Det vilde tværtimod behage mig særdeles“, svarede Aramis, „hvis jeg var et Menneske som andre; men, jeg gentager det, jeg er sammensat af Kontraster; hvad jeg hader i Dag, vil jeg tilbede i Morgen, og omvendt. De indser nok, at jeg ikke kan forpligte mig som De, der har dannet Dem bestemte Anskuelser.“

„Du lyver, Skælm“, sagde d'Artagnan ved sig selv,„du er tværtimod den første, der véd at vælge sig et Maal, og du forfølger det i al Hemmelighed“.

„Farvel da, min kære“, vedblev Aramis, „og Tak for Deres gode Hensigt og især for de kære Minder, som Deres Nærværelse har vakt hos mig.“

Med disse Ord omfavnede de hinanden. Planchet sad allerede til Hest. D'Artagnan sprang i Sadlen, hvorpaa de endnu en Gang trykkede hinanden i Haanden. Rytterne gav deres Heste af Sporerne og fjernede sig ad Vejen til Paris.

Aramis blev staaende midt paa Vejen, til han ikke længere kunde se dem.

Men efter at have tilbagelagt omtrent to hundrede Skridt standsede d'Artagnan pludselig, sprang af Hesten, kastede Tømmen til Planchet og tog sine Pistoler, som han stak i Bæltet.

„Hvad er det, De gør, Herre?“ sagde Planchet ganske forskrækket.

„Hvor fin han end er“, sagde d'Artagnan, „skal han dog ikke tro, at han kan narre mig. Bliv her og rør dig ikke af Pletten; hold dig blot i Skyggen og vent paa mig.“

Med disse Ord sprang d'Artagnan over paa den anden Side af Grøften, der løb langs med Vejen, og satte tværs over Marken, saa at han omgik Byen. Mellem det af Fru Longueville beboede Hus og Jesuiterklosteret havde han bemærket et tomt Rum, der kun lukkedes af en Hæk.

En Time i Forvejen vilde han maaske have haft ondt ved at finde denne Hæk, men Maanen var netop staaet op, og skønt den af og til

skjultes af Skyer, skinnede den dog klart nok til, at man kunde finde Vej.

D'Artagnan naaede altsaa Hækken og skjulte sig bag den. Paa Vejen forbi det Hus, hvor det tidligere omtalte Optrin var foregaaet, havde han bemærket, at det samme Vindue atter var oplyst, og han var overbevist om, at Aramis ikke havde begivet sig hjem, og at han ikke vilde gøre det alene.

Efter et Øjebliks Forløb hørte han virkelig Skridt, der nærmede sig, og en sagte Hvisken af Stemmer.

Ved Begyndelsen af Hækken standsede Skridtene.

D'Artagnan lagde sig paa Knæ og søgte det tætteste Sted af Hækken for at skjule sig der.

I det samme kom til d'Artagnans store Forbavselse to Mænd til Syne; men hans Forbavselse tabte sig snart, da han hørte en blid, klangfuld Stemme; den ene af de to Mænd var en som Kavaller forklædt Kvinde.

„Vær rolig, min kære René", sagde den blide Stemme, „det skal ikke gentage sig oftere; jeg har opdaget en Slags underjordisk Gang, der gaar under Gaden, og vi behøver blot at optage en af Fliserne ved Porten for at komme ind og ud af den."

„O!" udbrød en anden Stemme, som d'Artagnan genkendte som Aramis', „jeg sværger Dem, at hvis Deres Rygte ikke afhang af alle disse Forsigtighedsregler, og jeg kun risikerede mit Liv...".

„Ja, ja, jeg véd, at De er saa tapper og dristig som nogen, men De tilhører ikke alene mig, De tilhører hele vort Parti. Vær derfor forsigtig og fornuftig."

„Jeg adlyder altid, Frue", sagde Aramis, „naar en saa blid Stemme befaler mig."

Og han kyssede ømt hendes Haand.

„Ah!" udbrød Kavalleren med den blide Stemme.

„Hvad er det?" spurgte Aramis.

„Men ser De da ikke, at Vinden har bortført min Hat?"

Aramis løb efter den flygtende Hat, og imidlertid benyttede d'Artagnan Lejligheden til at opsøge et mindre tæt Sted af Hækken, hvorfra han efter Behag kunde betragte den problematiske Kavaller. I det samme kom Maanen, der maaske var ligesaa nysgerrig som Officeren, frem fra en Sky, og ved dens indiskrete Skin genkendte

d'Artagnan Hertuginden af Longuevilles store, blaa Øjne, gule Haar og ædle Hoved.

Aramis kom leende tilbage med en Hat paa Hovedet og en anden i Haanden, og derpaa fortsatte de Vejen til Jesuiterklosteret.

„Godt!" tænkte d'Artagnan, idet han rejste sig op og tørrede Snavset af sine Knæ, „nu har jeg dig, du er Frondør og Fru de Longuevilles Elsker."

TOLVTE KAPITEL.

Hr. Porthos du Vallon de Bracieux de Pierrefonds.

Takket være de af Aramis meddelte Oplysninger vidste d'Artagnan, der allerede i Forvejen havde været bekendt med, at Porthos bar sit Familienavn du Vallon, at han efter sit Gods kaldte sig de Bracieux, og at han paa Grund af dette Gods Bracieux laa i Proces med Erkebiskoppen af Noyon.

Han maatte altsaa søge dette Gods i Omegnen af Noyon, det vil sige paa Grænsen af Isle-de-France og Picardiet.

Hans Rejseplan var snart lagt; han vilde tage til Dammartin, hvor to Veje mødes, af hvilke den ene fører til Soissons, den anden til Compiegne, der vilde han forhøre sig om Godset Bracieux og efter det Svar, han fik, tage enten til højre eller til venstre.

Ved Midnat naaede de Dammartin.

Det var for silde at indhente Oplysninger. Værten i Cygne de la Croix var gaaet til Sengs, og d'Artagnan opsatte det derfor til den næste Dag.

Om Morgenen lod han Værten kalde. Det var en af disse forslagne Normandiere, der aldrig siger Ja eller Nej, og som altid er bange for at kompromittere sig ved at svare paa de Spørgsmaal, der gøres dem. Imidlertid fik d'Artagnan dog ud af ham, at han skulde ureje til højre, og med denne temmelig tvetydige Besked begav han sig atter paa Vejen. Klokken ni om Morgenen var han i Nanteuil, hvor han gjorde holdt for at spise Frokost.

Denne Gang var Værten en jævn og ligefrem Picarde, der, da han i Planchet opdagede en Landsmand, ikke gjorde nogen Vanskelighed ved at meddele de forlangte Oplysninger. Godset Bracieux laa nogle Mil fra Villers-Cotterets.

D'Artagnan kendte Villers-Cotterets fra, at han havde været der

et Par Gange med Hoffet; thi den Gang var Villers-Cotterets en kongelig Residens. Han begav sig altsaa til denne By og steg af i sit sædvanlige Hotel, nemlig Dauphin d'Or.

Her fik han mere tilfredsstillende Underretning; Godset Bracieux laa fire Mil fra denne By, men der kunde det ikke hjælpe, at han søgte Porthos. Denne havde virkelig haft en Trætte med Erkebiskoppen af Noyon paa Grund af Godset Pierrefonds, der grænsede op til hans Ejendom; ked af disse Stridigheder, som han ikke forstód det mindste af, havde han, for at faa en Ende derpaa, købt Pierrefonds og føjet dette nye Navn til dem, han allerede bar. Han kaldte sig nu du Vallon de Bracieux de Pierrefonds og boede paa sin nye Ejendom.

Da Hestene havde tilbagelagt ti Mil den Dag og var meget udmattede, maatte de opsætte til næste Dag at rejse videre. De kunde rigtignok have taget andre Heste, men der var en stor Skov at passere, og, som man mindes, holdt Planchet ikke af Skovene om Natten.

Der var en Ting til, som Planchet ikke holdt af, og det var at begive sig paa Vejen fastende; da d'Artagnan vaagnede, fandt han derfor sin Frokost færdig. En saadan Opmærksomhed kunde man ikke andet end paaskønne, og d'Artagnan satte sig derfor til Bords.

De kom først af Sted henimod Klokken otte. De kunde ikke tage fejl af Vejen, da de skulde følge den fra Villers-Cotterets til Compiegne, og naar de kom ud af Skoven dreje til højre.

Det var en smuk Foraarsmorgen, Fuglene sang i de høje Træer og Solen kastede sine Straaler over Engene.

Paa andre Steder kunde Solen næppe trænge igennem det tætte Løv. Blomster og Blade udsendte en Vellugt, der frydede Hjertet. D'Artagnan, der havde faaet nok af Paris' stinkende Gader, sagde til sig selv, at naar man ejede tre Godser, der stødte op til hverandre, maatte man føle sig saa lykkelig som i et Paradis, derpaa rystede han paa Hovedet og mumlede: „Hvis jeg var Porthos, og d'Artagnan kom for at gøre mig et saadant Forslag, som jeg vil gøre Porthos, véd jeg nok, hvad jeg vilde svare d'Artagnan."

Hvad Planchet angaar, saa tænkte han ikke, men fordøjede.

I Udkanten af Skoven opdagede d'Artagnan den Vej, der var bleven dem opgivet, og ved Enden af denne et uhyre Feudalslots Taarne.

Alt som d'Artagnan nærmede sig Slottet, der først havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed, indsaa han, at hans Ven ikke kunde bo der; thi skønt Taarnene var solide, var de dog aabne og ligesom sønderrevne. De saa ud, som om en Kæmpe havde forhugget dem med Økseslag.

Da d'Artagnan naaede Enden af Vejen, befandt han sig lige for en smuk Dal, i hvis Baggrund en smuk lille Sø saas, omgiven af spredtliggende Huse af et beskedent Ydre, af hvilke nogle var teglhængte, andre straatækte. Efter Stilen at dømme, var dette lille Slot opført i Begyndelsen af Henrik den Fjerdes Regering. Denne Gang tvivlede d'Artagnan ikke om, at han saa Porthos Bolig for sig.

Vejen førte lige til Slottet. D'Artagnan satte sin Hest i Trav, og Planchet fulgte sin Herres Eksempel.

Efter ti Minutters Forløb naaede d'Artagnan en med smukke Popler beplantet Allé, der førte til en Jerngitterport med forgyldte Spidser. Midt i Alléen holdt paa en stor Rødskimmel en Herre, der var klædt i grønt og forgyldt ligesom Gitterporten. Til højre og venstre af ham stod to galonnerede Tjenere, og i nogen Afstand en stor Mængde Bønder.

„Aha!" tænkte d'Artagnan, „mon det skulde være Hr. du Vallon de Bracieux de Pierrefonds? Min Gud! Hvor han er skrumpet sammen, siden han ikke længer kalder sig Porthos?"

„Det kan ikke være ham", sagde Planchet, besvarende d'Artagnans Tanker, „Hr. Porthos er næsten seks Fod høj, og denne holder knap fem Fod."

„Imidlertid viser man ham megen Ærbødighed", bemærkede d'Artagnan.

Med disse Ord sporede han sin Hest hen mod Rødskimmelen, den anselige Herre og Tjenerne. Alt som han kom nærmere, syntes han at skulle kende Personens Træk.

„Du gode Gud, Herre!" udbrød Planchet, der ogsaa troede at skulle genkende ham, „mon det virkelig skulde være ham?"

Ved dette Udraab vendte Manden til Hest sig langsomt om med en meget fornem Mine, og de to Rejsende kunde nu se Mousquetons store, straalende Øjne, pluskindede Ansigt og veltalende Smil.

Det var virkelig Mousqueton, straalende af Sundhed og i bedste Velgaaende, der, da han genkendte d'Artagnan, tværtimod som den

hykleriske Bazin havde baaret sig ad, sprang af Rødskimmelen og med Hatten i Haanden nærmede sig Officeren.

„Hr. d'Artagnan! Hr. d'Artagnan!“ udbrød Mousqueton, „Hr. d'Artagnan! O, hvor min Herre og Husbond, Hr. du Vallon de Bracieux de Pierrefonds, vil blive glad!“

„Den gode Mousqueton! Din Herre er altsaa her?“

„De befinder Dem paa hans Ejendom“.

„Men hvor De er fed og blomstrende!“ vedblev d'Artagnan, der ikke kunde blive ked af at betragte den Forandring, der var foregaaet med den gamle forsultne Tjener.

„Ja, Gud være lovet, min Herre!“ sagde Mousqueton, „jeg befinder mig ret vel“.

„Men du siger slet ikke noget til din gamle Ven Planchet?“

„Til min Ven Planchet! Er det virkelig dig, Planchet?“ udbrød Mousqueton med aabne Arme og Øjnene fulde af Taarer.

„Mig selv“, svarede Planchet, „jeg vilde blot se, om du ikke var bleven stolt“.

„Stolt mod en gammel Ven! Nej, aldrig, Planchet. Det har du ikke kunnet tænke, eller ogsaa kender du ikke Mousqueton.“

„Naa, saa meget des bedre!“ sagde Planchet, idet han steg af Hesten og strakte Armene ud mod Mousqueton. „Du er ikke som den Kanaille den Bazin, der lod mig blive tre Timer i et Skur uden en Gang at lade, som om han kendte mig.“

Og Planchet og Mousqueton omfavnede hinanden med en Hjertelighed, der rørte de Tilstedeværende særdeles, og bragte dem paa den Tanke, at Planchet var en eller anden forklædt fornem Herre.

„Og nu, min Herre“, sagde Mousqueton, da han havde løsrevet sig fra Planchet, der forgæves havde anstrengt sig for at spænde om Mousquetons Liv, „tillad mig nu, min Herre, at forlade Dem; thi jeg ønsker ikke, at min Herre skal erfare Deres Ankomst af nogen anden end mig; han vilde aldrig tilgive mig det, hvis jeg lod en anden komme mig i Forkøbet“.

„Den kære Ven“, sagde d'Artagnan, idet han undgik at give Porthos enten hans gamle eller hans nye Navn, „han har altsaa ikke glemt mig!“

„Glemt Dem!“ udbrød Mousqueton, „der gaar ikke en Dag, min Herre, uden at vi venter at høre, at De er bleven udnævnt til Marechal i Stedet for Hr. de Gassion eller Hr. de Bassompierre.“

Et melankolsk Smil svævede over d'Artagnans Ansigt.

„Og I", vedblev Mousqueton, vendende sig til Bønderne, „bliver her hos Hr. Grev d'Artagnan, medens jeg underretter Hans Naade om hans Ankomst".

Med disse Ord steg han ved Hjælp af to barmhjertige Sjæle atter til Hest og red i Galop op ad Alléen.

TRETTENDE KAPITEL.

Hvorledes d'Artagnan ved atter at træffe sammen med Porthos opdager, at Penge ikke bringer Lykke.

D'Artagnan red igennem Porten og befandt sig nu lige for Slottet; idet han steg af Hesten, kom en Slags Kæmpe tilsyne paa Trappen. Vi maa vise d'Artagnan den Retfærdighed at tilstaa, at med al hans Egoisme bankede hans Hjerte af Glæde ved Synet af denne høje Skikkelse og dette martialske Ansigt, der mindede ham om en god og tapper Mand.

Han ilede Porthos i Møde og kastede sig i hans Arme; hele Tjenerskabet, der i en ærbødig Afstand var opstillet i en Halvkreds, saa til med ydmyg Nysgærrighed. Mousqueton stod i den forreste Række, tørrede sine Øjne; den stakkels Fyr havde ikke hørt op med at græde ligefra det Øjeblik, han havde genkendt d'Artagnan og Planchet.

Porthos tog sin Ven under Armen.

„Hvilken Glæde at se Dem igen, min kære d'Artagnan!" udbrød han med en Stemme, der fra Baryton havde forvandlet sig til Bas; „De har altsaa ikke glemt mig!"

„Glemme Dem! Min kære du Vallon, hvorledes kan man glemme sin Ungdoms lykkelige Dage, sine hengivne Venner og de Farer, man har trodset i Forening med dem? Idet jeg atter ser Dem, staar vort gamle Venskab levende for min Tanke."

„Ja, ja," sagde Porthos, søgende at give sin Knebelsbart det kokette Sving, som den i Ensomheden havde mistet, „vi var ikke tabt bag af en Vogn i vore unge Dage, men gjorde den stakkels Kardinal Livet surt."

Og han sukkede dybt.

„Hoho!" tænkte d'Artagnan, „han er nok ikke saa lykkelig, som han ser ud til."

Derpaa tilføjede han højt:

„Men først og fremmest maa De præsentere mig for Fru du Vallon; jeg husker endnu et vist forbindligt Brev, hvori De var saa god at invitere mig til at besøge Dem og i hvilket hun havde været saa artig at tilføje nogle Linier."

Porthos sukkede anden Gang.

„Jeg har mistet Fru du Vallon for omtrent to Aar siden," sagde han, „og jeg er endnu ganske nedbøjet af dette Tab. Af den Grund har jeg forladt mit Slot du Vallon i Nærheden af Corbeil og er flyttet til mit Gods de Bracieux, hvilken Forandring foranledigede mig til at købe dete. Stakkels Fru du Vallon," vedblev Porthos," sættende et bedrøvet Ansigt op, „hun var just ikke en Kone med et meget føjeligt Sind, men tilsidst vænnede hun sig dog til mine Manerer og rettede sig efter mine Ønsker."

„De er altsaa rig og fri?" spurgte d'Artagnan.

„Ja, jeg er Enkemand og har fyrretyve tusinde Livres om Aaret", sagde Porthos. „Ønsker De ikke at spise Frokost?"

„Jo, meget gerne," sagde d'Artagnan, „Morgenluften har givet mig Appetit."

„Ja," sagde Porthos, „min Luft er fortræffelig."

De traadte ind i Slottet, hvor alt, fra øverst til nederst, var forgyldt.

Et dækket Bord ventede dem.

„Som De ser det her," sagde Porthos, „har jeg det til daglig Brug."

„Død og Pine!" udbrød d'Artagnan, „jeg gør Dem min Kompliment, Kongen har det ikke bedre."

Porthos sukkede for tredie Gang. D'Artagnan havde talt hans Suk.

„Men hør, min kære Ven, sagde han, nysgerrig efter at komme paa det rene med dette Problem, „man skulde næsten tro, at der var noget, der trykkede Dem. Lider De maaske? Hvorledes staar det sig med Sundheden?"

„Den er fortræffelig, min bedste, bedre end nogensinde; jeg vilde kunne dræbe en Okse med et Slag af min Næve."

„Altsaa Familiesorger...".

„Nej; jeg har heldigvis slet ingen Familie."

„Men hvorfor sukker De da?"

„Jeg vil være oprigtig imod Dem, min kære Ven“, sagde Porthos, „jeg er ikke lykkelig.“

„De er ikke lykkelig! De, der har et Slot, Enge, Bjerge og Skove; De, der har fyrretyve tusinde Livres om Aaret, De er ikke lykkelig?“

„Ja, alt det har jeg rigtignok, min kære Ven, men jeg lever alene midt i al min Herlighed.“

„Ah! jeg forstaar Dem, De er omgivet af Venner, som De ikke kan omgaas uden at nedlade Dem.“

Porthos blegnede og tømte et uhyre Glas af sin Vin.

„Nej“, sagde han, „tværtimod. Tænk Dem alle disse Landsbyjunkere have en Titel og paastaa at nedstamme fra Pharamond, Karl den Store eller i det mindste fra Hugo Capet. Da jeg var den sidste, der bosatte mig her i Egnen, maatte jeg jo gøre det første Skridt, og jeg gjorde det ogsaa. Men De véd nok, min kære Ven, at Fru du Vallon...“.

Ved disse Ord gjorde Porthos en lille Pause.

D'Artagnan smilte; thi han saa Revnen i Kyradset og beredte sig til at føre et Stød mod den.

„Men naar alt kommer til alt“, sagde han, „er De jo selv adelig, og Deres Kone kan ikke længer genere Dem.“

„Ganske vist, men De indser nok, at da jeg ikke hører til den historiske Adel som Coucyerne, der nøjedes med at være Sire, og Rohanerne, der ikke vilde være Hertuger, saa gaar disse Folk, der alle sammen er enten Vicomter eller Grever, forud for mig i Kirken, ved Højtideligheder, kort sagt overalt, og jeg kan ikke sige noget dertil. Ak! Hvis jeg blot var...“.

„Baron, ikke sandt?“ sagde d'Artagnan, fuldendende sin Vens Sætning.

„Ja“, udbrød Porthos, idet hans Ansigt opklaredes, „ja, hvis jeg blot var Baron!“

„Godt!“ tænkte d'Artagnan, „med ham vil det nok lykkes mig.“

Og derpaa tilføjede han højt:

„Nuvel, min kære Ven, denne Titel, som De ønsker saa meget, kommer jeg for at tilbyde Dem.“

Porthos gjorde et Spring i Vejret, der gav Genlyd i hele Stuen; to eller tre Fasker tabte Ligevægten og rullede ned paa Gulvet, hvor de gik i Stykker. Mousqueton kom løbende til, hidkaldt af Støjen, og bag

ved saas i Perspektiv Planchet med Munden fuld af Mad og en Serviet i Haanden.

„Kaldte Deres Naade?“ spurgte Mousqueton.

Porthos befalede ved en Gebærde Mousqueton at opsamle Glasskaarene.

„Det glæder mig at se“, sagde d'Artagnan, „at De endnu har den brave Karl i Deres Tjeneste.“

„Han er min Intendant“, sagde Porthos; derpaa sænkede han Stemmen og tilføjede:

„Han har gjort det godt, den Skælm, men“, vedblev han sagtere, „han er mig hengiven og vilde ikke for alt i Verden forlade mig.“

„Og han kalder Dem Deres Naade“, tænkte d'Artagnan.

„Gaa, Mouston“, sagde Porthos.

„De kalder ham Mouston? Det er vel en Forkortelse? Mousqueton er for langt at udtale“.

„Ja“, svarede Porthos, „og desuden lugtede det altfor meget af Kasernen. Men vi talte om Forretninger, da han kom ind.“

„Javel“, sagde d'Artagnan, „lad os imidlertid opsætte til senere at tale derom; Deres Folk kan let fatte Mistanke; maaske findes der Spioner her i Egnen. De indser nok, Porthos, at det er en Sag af Vigtighed, hvorom Talen er.“

„Død og Pine!“ udbrød Porthos. „Nu, lad os gøre en Tur i Parken, medens vi fordøjer Maden.“

„Gerne.“

Og da de begge havde taget godt til sig af Frokosten, begyndte de at spadsere i en prægtig Have; Alléer af Kastanie- og Lindetræer omgav et Rum af omkring syv Tønder Land, hvor Kaninerne tumlede sig i det høje Græs.

„Parken svarer paa Ære til alt det øvrige“, sagde d'Artagnan, „og hvis der er ligesaa mange Fisk i Deres Dam, som der er Kaniner i Kaningaardene, saa er De en lykkelig Mand, min kære Porthos, forudsat at De har beholdt Deres Smag for Jagten og lagt Dem efter at fiske.“

„Jeg overlader Fiskeriet til Mousqueton, min Ven“, svarede Porthos, „det er en simpel Fornøjelse; men jeg jager undertiden, det vil sige, naar jeg keder mig, sætter jeg mig paa en af Marmorbænkene der, lader mit Gevær og min Favorithund, Gredinet, hente og skyder saa Kaniner.“

„Det maa være meget morsomt", bemærkede d'Artagnan.

„Ja, det er meget morsomt", svarede Porthos med et Suk.

D'Artagnan havde holdt op med at tælle dem.

„Derpaa", vedblev Porthos, „henter Gredinet dem og bringer dem selv til Kokken; han er dresseret dertil."

„Hvilket udmærket lille Dyr", sagde d'Artagnan.

„Men nok om Gredinet", vedblev Porthos; „hvis De ønsker det, vil jeg gerne overlade Dem den; thi jeg begynder at blive ked af den; lad os tale om vore Forretninger."

„Gerne", sagde d'Artagnan, „kun maa jeg lade Dem vide, min kære Ven, for at De ikke skal sige, at jeg har behandlet Dem forræderisk, at De vil blive nødt til at føre et andet Liv."

„Hvad mener De?"

„De maa atter iføre Dem Harnisket, spænde Sværdet om Livet og gaa paa Eventyr som i gamle Dage, De husker nok den Tid?"

„Ah! For Fanden!" udbrød Porthos.

„Ja, jeg forstaar Dem nok, De er bleven forkælet, kære Ven, De har lagt Dem Mave til, og Deres Haand har ikke mere denne Elasticitet, som Hr. Kardinalens Gardere har faaet saa mange Beviser paa."

„Ah! hvad min Haand angaar, saa er den god endnu, det kan jeg forsikre Dem", svarede Porthos.

„Saa meget des bedre".

„Vi skal altsaa til at føre Krig?"

„Ja."

„Og med hvem?"

„Har De ikke fulgt Begivenhedernes Gang, kære Ven?"

„Nej, ikke i mindste Maade."

„Holder De med Mazarin eller med Prinserne?"

„Jeg holder med ingen".

„Det vil sige, De holder med os. Saa meget des bedre, Porthos, det er den rigtigste Maade at gøre sin Lykke paa. Nuvel, min kære, jeg vil oprigtigt tilstaa Dem, at jeg er sendt af Kardinalen."

Disse Ord gjorde den samme Virkning paa Porthos, som om man havde levet i 1640 og Talen havde været om den rigtige Kardinal.

„Hvad vil Hans Eminentse mig?" spurgte han.

„Hans Eminentse vil have Dem i sin Tjeneste."

„Og hvem har talt til ham om mig?"

„Rochefort. De husker ham nok?“

„For Pokker, det tror jeg! Det var ham, der i sin Tid skaffede os saa mange Bryderier, den samme, som De successive gav tre Kaardestik.“

„Men De véd nok, at han er bleven vor Ven“, sagde d'Artagnan.

„Nej, det vidste jeg ikke. Han bærer altsaa intet Nag?“

„De udtrykker Dem ikke rigtigt, Porthos“, sagde d'Artagnan, det er mig, der intet Nag bærer.“

Porthos forstod ikke rigtigt denne Distinktion, men som man véd, var Fatteevnen ikke hans stærke Side.

„De siger altsaa“, vedblev han, „at det er Grev de Rochefort, der har talt om mig til Kardinalen.“

„Ja, og Dronningen ligeledes.“

„Hvorledes, Dronningen?“

„For at indgyde os Tillid har hun endogsaa overgivet ham den berømte Diamant, som De véd, at jeg solgte til Hr. des Essarts, og som, jeg véd ikke hvorledes, atter er kommet i hendes Eje.“

„Men det forekommer mig“, bemærkede Porthos med sin sædvanlige Ligefremhed, „at hun havde gjort bedre i at give den til Dem selv.“

„Det er ogsaa min Mening“, svarede d'Artagnan, „men hvad skal man sige, Kongerne og Dronningerne har undertiden nogle besynderlige Indfald. Da det er dem, der har Rigdomme og Æresposter at uddele, er man dem dog, naar det kommer til Stykket, hengiven.“

„Ja, man er dem hengiven“, sagde Porthos. „De er altsaa for Øjeblikket...“.

„Kongen, Dronningen og Kardinalen hengiven, og jeg har oven i Købet ogsaa svaret for Deres Hengivenhed.“

„Og De siger, at De har gjort visse Betingelser for mit Vedkommende?“

„Glimrende Betingelser, min Ven. Under den anden Kardinal har vi ikke forstaaet at drage Fordel af Lykken, jeg tænker ikke herved paa Dem, der har Deres fyrretyve tusinde Livres om Aaret, og som forekommer mig at være den lykkeligste Mand paa Jorden.“

Porthos sukkede.

„Imidlertid“, vedblev d'Artagnan, „forekommer det mig, at en lille Krone vilde tage sig godt ud paa Deres Vogn trods Deres fyrre-

tyve tusinde Livres om Aaret, eller maaske netop paa Grund af dem. Hvad mener De?"

„Ja, ganske vist", svarede Porthos.

„Nuvel, min kære, erobrer den, den sidder paa Spidsen af Deres Kaarde. Vi kan ikke skade hinanden; thi Deres Maal er en Titel, hvorimod mit er Penge. Alt, hvad jeg bryder mig om, er saa mange Penge, at jeg kan opbygge Artagnan, som mine ved Korstogene forarmede Forfædre har ladet forfalde, samt købe en tredive Tønder Land; naar jeg har opnaaet det, trækker jeg mig tilbage til mit Fædrenegods for at dø der i Fred."

„Og jeg", sagde Porthos, „jeg vil være Baron."

„De skal blive det."

„Men har De ikke ogsaa tænkt paa vore andre Venner?" spurgte Porthos.

„Jo vel, jeg har talt med Aramis."

„Og hvad ønsker han? Formodentlig at blive Erkebisp?"

„Aramis", sagde d'Artagnan, der ikke ønskede at nedslaa Porthos' Mod, „tænk Dem, min kære Ven, Aramis er bleven Munk og Jesuit og lever som en Bjørn; han bryder sig om intet og tænker kun paa sin Sjæls Frelse. Mine Tilbud har ikke kunnet bringe ham til at forandre sin Beslutning."

„Det er Skade", sagde Porthos, „han havde en god Forstand. Men Athos?"

„Ham har jeg endnu ikke talt med; men jeg vil tage til ham, naar jeg forlader Dem. Véd De ikke, hvor jeg kan træffe ham?"

„Jo, i Omegnen af Blois, paa et lille Gods, som han har arvet efter en eller anden Slægtning".

„Og som hedder?"

„Bragelonne. Kan De forstaa, min kære Ven, hvad Athos, der var saa adelig som selve Kejseren og har arvet et Gods, der bærer Titel af Grevskab, vil stille op med alle disse Grevskaber? Greve af la Fère og Greve af Bragelonne?"

„Nuvel, jeg vil i Morgen begive mig til ham og bringe ham en Hilsen fra Dem. Jeg er imellem os sagt bange for, at hans Tilbøjelighed for Vin har gjort ham gammel før Tiden."

„Ja, han drak rigtignok meget", sagde Porthos.

„Og desuden var han den ældste af os", sagde d'Artagnan.

„Der var blot nogle faa Aars Forskel i Alder“, vedblev Porthos, „hans Alvorlighed gjorde ham ældre, end han i Virkeligheden var.“

„Det er sandt. Faar vi Athos paa vor Side, er det godt, faar vi ham ikke, nuvel, saa maa vi se at undvære ham. Vi to er saa gode som tolv.“

„Ja“, svarede Porthos, smilende ved Erindringen om sine fordums Bedrifter, „men vi fire vilde have været saa gode som seks og tredive, især da det, efter hvad De siger, vil komme til at gaa haardt til.“

„For Rekrutter vil det blive en haard Dyst, men ikke for os.“

„Saa meget des bedre, saa meget des bedre.“ udbrød Porthos; „De kan ikke gøre Dem noget Begreb om, min kære Vtn, hvorledes Benene knager i mig, siden jeg har taget Ophold her. Undertiden naar jeg om Søndagen gaar fra Messen, galopperer jeg over Naboernes Marker og Jorder for at søge Klammeri; thi jeg føler, at jeg trænger dertil; men det er forgæves, min Ven! Hvad enten det er af Agtelse for mig, eller af Frygt, hvilket er sandsynligere, saa lader man mig ride Kornet ned med mine Hunde, og jeg kommer hjem i et endnu daarligere Humør, det er alt, hvad jeg opnaar. Sig mig en Gang, er det ikke lettere at komme i Slagsmaal i Paris?“

„Hvad det angaar, min kære Ven, har vi det ypperligt; der gives ikke længere Edikter, Kardinalgardere, Jussacer eller andre Støverhunde. Min Gud, ser De vel, man slaas under en Lygte, i et Værtshus, kort sagt alle Vegne. Hr. de Guise dræbte Hr. de Coligny midt paa Place Royale, uden at der blev gjort ham det mindste derfor.“

„Det er jo fortræffeligt“, sagde Porthos.

„Og inden føje Tid“, vedblev d'Artagnan, „vil vi faa ordentlige Slag med Kanoner og Ildebrande; det vil blive en Afveksling.“

„Saa bestemmer jeg mig.“

„Jeg har altsaa Deres Ord?“ spurgte d'Artagnan.

„Ja, det er afgjort. Jeg er Mazarins med Hud og Haar. Men...“.

„Men?“

„Men han maa gøre mig til Baron!“

„For Pokker! det er allerede en afgjort Sag“, sagde d'Artagnan, „jeg har sagt Dem det, og jeg gentager det, at jeg indestaar Dem for Deres Baroni.“

FJORTENDE KAPITEL.

Hvorledes det godtgjordes, at hvis Porthos var misfornøjet med sin Stilling, saa var Mousqueton meget tilfreds med sin.

Medens Porthos paa Tilbagevejen til Slottet vuggede sig i Drømme om sit Baroni, tænkte d'Artagnan paa den menneskelige Naturs Jammerlighed, der altid er misfornøjet med, hvad den har, og ønsker, hvad den ikke har. I Porthos Sted vilde d'Artagnan have været det lykkeligste Menneske paa Jorden, og hvad var det saa, at Porthos manglede i sin Lykke? Fem Bogstaver foran sine Navne og en lille Krone paa Vogndøren.

„Jeg vil altsaa aldrig, hvor gammel jeg end bliver, møde et fuldkomment lykkeligt Ansigt", tænkte d'Artagnan.

Idet han gjorde denne filosofiske Betragtning, syntes Forsynet at ville gøre hans Tanker til Usandhed. Ligesom Porthos havde forladt ham for at give nogle Befalinger til sin Kok, saa han Mousqueton nærme sig. Den brave Karl lod til at være en fuldkommen lykkelig Mand.

„Der er, hvad jeg søgte", sagde d'Artagnan ved sig selv, „men ak! den stakkels Karl véd ikke, hvorfor jeg er kommet."

Mousqueton holdt sig i en ærbødig Afstand. D'Artagnan tog Plads paa en Bænk og opfordrede ham ved et Tegn til at komme nærmere.

„Min Herre", sagde Mousqueton, benyttende sig af den givne Tilladelse, „jeg har en Naade at bede Dem om."

„Tal, min Ven", sagde d'Artagnan.

„Jeg tør ikke rigtig; thi jeg er bange for, at De skal mene, at Lykken har fordærvet mig."

„Du er altsaa lykkelig, min Ven?" spurgte d'Artagnan.

„Saa lykkelig, som det er muligt at være, og dog kan De gøre mig endnu lykkeligere."

„Tal! hvis det kommer an paa mig, er dit Ønske opfyldt."

„Det kommer ene og alene an paa Dem, min Herre."

„Naa, sig frem."

„Min Herre, den Gunst, jeg har at bede Dem om, er at De ikke vil kalde mig Mousqueton, men Mouston. I den Tid, jeg har haft den Ære at være Hs. Naades Intendant, har jeg baaret det sidste Navn, der er værdigere og bedre sætter mig i Respekt hos mine Undergivne.

De ved selv, min Herre, hvor nødvendig Subordinationen er for simple Folk."

D'Artagnan smilte. Porthos gjorde sit Navn længere, medens Mousqueton forkortede sit.

„Nu, Herre?" spurgte Mousqueton skælvende.

„Vær du kun rolig, min kære Mouston," svarede d'Artagnan; „jeg skal ikke glemme din Begæring, og hvis det kan glæde dig, skal jeg ikke engang mere sige du til dig."

„O!" udbrød Mousqueton rødmende af Glæde, „hvis Herren vilde vise mig den Ære, vilde jeg være Dem taknemlig derfor hele mit Liv; men det vilde maaske være at forlange formeget."

„Ak!" tænkte d'Artagnan, „det er kun en ringe Erstatning for de uventede Genvordigheder, jeg foraarsager den stakkels Djævel, der har vist mig en saa venlig Modtagelse."

„Bliver Herren længe hos os?" spurgte Mousqueton med et Ansigt, der straalede som en Pæon.

„Jeg rejser i Morgen, min Ven," svarede d'Artagnan.

„Ak, Herre," vedblev Mousqueton, „De er altsaa blot kommet her for at bedrøve os?"

„Jeg er bange for det," sagde d'Artagnan saa sagte, at Mousqueton, der trak sig bukkende tilbage, ikke kunde høre ham.

Skønt d'Artagnans Hjerte var blevet meget hærdet, følte han dog et Slags Samvittighedsnag; han gjorde sig ingen Samvittighed af at bringe Porthos ind paa en Bane, hvor hans Liv og Formue vilde komme til at staa paa Spil, thi Porthos risikerede med Fornøjelse alt dette for den Barontitel, der i femten Aar havde været hans højeste Ønske; men Mousqueton, der ikke havde noget andet Ønske end at blive kaldt Mouston, var det ikke haardt at rive ham ud af det behagelige Liv, han førte? Disse Tanker beskæftigede ham, da Porthos atter viste sig.

„Til Bords!" raabte Porthos.

„Hvad for noget, til Bords?" udbrød d'Artagnan, „hvad er Klokken da?"

„Ih, min Kære, den er over et."

„Deres Ejendom er et Paradis, Porthos, man glemmer rent Tiden her. Jeg følger Dem, men jeg er ikke sulten."

Medens d'Artagnan saa paa, at Porthos spiste, og selv holdt sig til Flasken, tænkte han bestandig paa Mousqueton, der uden selv at

varte op ved Bordet, hvilket vilde have været under hans nye Værdighed, fra Tid til anden viste sig i Døren og lagde sin Taknemmelighed for Dagen ved at servere de ældste Vine.

Da ved Desserten Porthos paa et Tegn af d'Artagnan havde sendt Tjenerne bort og de to Venner befandt sig alene, sagde d'Artagnan:

„Hvem skal følge med Dem, Porthos?"

„Mouston naturligvis," svarede Porthos, som om det var noget, der fulgte af sig selv.

Det var et haardt Stød for d'Artagnan, der allerede saa Intendantens velvillige Smil afløses af en bedrøvelig Grimase.

„Imidlertid," indvendte d'Artagnan, „er Mouston ikke længere i sin første Ungdom, min kære Ven. Desuden er han bleven meget korpulent, og maaske han heller ikke længere dur til aktiv Tjeneste."

„Jeg ved det nok," svarede Porthos, „men jeg har nu en Gang vænnet mig til ham, og forresten vilde han ikke en Gang forlade mig, dertil holder han altfor meget af mig."

„O, blinde Egenkærlighed!" tænkte d'Artagnan."

„For Resten", vedblev Porthos, „har De jo selv Deres gamle Tjener endnu, den gode, brave, forstandige — hvad var det dog han hed?"

„Planchet. Ja, jeg er truffet sammen med ham igen, men han er ikke længer Tjener."

„Hvad er han da?"

„Med de sejsten hundrede Livres, som De ved, at han tjente nder Belejringen af La Rochelle ved at bringe Brevet til Lord Winter, ar han etableret en lille Konditorbutik i Gaden des Lombards."

„Ah! saa han er Konditor i Gaden des Lombards! Men hvoraf kommer det da, at han er i Deres Tjeneste?"

„Han har gjort nogle dumme Streger og er bange for at blive nappet," svarede d'Artagnan.

Og Musketeren fortalte nu sin Ven, hvorledes han atter havde truffet Planchet.

„Hvis nogen havde sagt Dem, min kære Ven", sagde Porthos, „at Planchet en Gang skulde befri Rochefort, og De skjule ham af denne Grund...".

„Saa vilde jeg ikke have troet ham. Men hvad skal man sige? Begivenhederne forandrer Menneskene."

„Det er et sandt Ord", sagde Porthos, „men hvad der ikke for-

andres, eller i alt Fald bliver bedre ved at forandres, det er Vinen. Smag en Gang paa denne her; det er Xeres, en spansk Vin, som vor Ven Athos holdt meget af."

I det samme kom Intendanten for at spørge sin Herre til Raads angaaende det til den næste Dag aftalte Jagtparti.

„Sig mig en Gang, Mouston," sagde Porthos, „er mine Vaaben i ordentlig Stand?"

D'Artagnan begyndte at tromme paa Bordet for at skjule sin Forlegenhed.

„Deres Naades Vaaben", sagde Mouston, „hvilke Vaaben?"

„Ih, for Pokker, mit Harnisk."

„Hvilket Harnisk?"

„Mit Krigsharnisk."

„Ja, Deres Naade i det mindste tror jeg det."

„Godt; lad de tre bedste Heste sætte i marchfærdig Stand og efterse eller lad efterse mine Vaaben. Til dig selv kan du tage et Par Pistoler og en Jagtkniv."

„Vi skal altsaa rejse, Deres Naade?" spurgte Mousqueton allerede ængstelig til Mode.

D'Artagnan trommede en March.

„Bedre end det, Mouston!" raabte Porthos.

„Skal vi foretage en Ekspedition, Herre?" spurgte Intendanten, hvis Roser begyndte at afløses af Lillier.

„Vi træder atter i Tjenesten, Mouston", svarede Porthos med et Forsøg paa at give sin Knebelsbart det martialske Sving, som den havde tabt.

Disse Ord var som et Tordenslag for Mouston.

„O, min Gud, hvad er det, jeg hører?" spurgte han og laante d'Artagnan et bønligt Blik.

„Hvad skal man sige, min stakkels Mouston?" sagde d'Artagnan, Skæbnen...".

Skønt d'Artagnan havde været saa forsigtig at give Mousquetons Navn den Forkortelse, som han satte saa megen Pris paa, var Slaget dog saa frygteligt, at han forlod Stuen aldeles forstyrret og glemte at lukke Døren.

„Den gode Mousqueton, han er aldeles ude af sig selv af Glæde", sagde Porthos.

Da de to Venner var blevne alene, begyndte de at tale om

Fremtiden og bygge tusinde Luftkasteller. Mousquetons gode Vin bevirkede, at d'Artagnan saa lutter Kvadrupler og Pistoler, og Porthos det blaa Baand og den hertugelige Kappe. Da man kom for at føre dem til deres Soveværelser, sad de og sov ved Bordet.

Den næste Morgen blev Mousqueton imidlertid noget beroliget af d'Artagnan, der fortalte ham, at Krigen sandsynligvis altid vilde blive ført i Hjertet af Paris og i Skudvidde af Slottet du Vallon, der laa i Nærheden af Corbeil, af Bracieux, der laa tæt ved Melun, og Pierrefonds, der laa mellem Compiègne og Villers-Cotterets.

„Men det forekommer mig dog, at i gamle Dage...", indvendte Mousqueton frygtsomt.

„O", svarede d'Artagnan, „man fører ikke Krig nu paa samme Maade som i gamle Dage. Nu til Dags afgør Diplomaterne alt, spørg Planchet."

Mousqueton gik hen for at faa nøjere Oplysninger hos sin gamle Ven, der i enhver Henseende bekræftede d'Artagnans Ord, kun tilføjede han, var Fangerne i denne Krig udsatte for at blive hængte.

„Død og Pine!" udbrød Mousqueton, „saa tror jeg næsten, jeg foretrækker Belejringen af La Rochelle."

Efter at Porthos havde ladet slagte en Ged til sin Gæst, ført ham fra sine Skove til sit Bjerg, og fra dette til sine Damme, efter at have vist ham sine Kaniner, sit Hundekobbel, Gredinet, og kort sagt alt, hvad han ejede, samt ladet anrette tre splendide Maaltider for ham, bad han d'Artagnan, der maatte forlade ham for at fortsætte sin Rejse, om definitive Instruktioner.

„Jeg behøver fire Dage til at rejse herfra til Blois, én Dag til mit Ophold der og tre eller fire Dage til Tilbagerejsen til Paris. Tag derfor hjemme fra om en Uge, stig af i Gaden Tiquetonne i Hotel de la Chevrette og vent der, til jeg kommer tilbage."

„Det er et Ord", sagde Porthos.

„Det er en haabløs Rejse, jeg foretager mig til Athos", sagde d'Artagnan, „men skønt jeg ikke tror, han mere dur til noget, bør man dog ikke glemme de Hensyn, man skylder sine Venner."

De tog Afsked med hinanden paa Grænsen af Godset Pierrefonds, hvortil Porthos havde ledsaget sin Ven.

„I alt Fald bliver jeg ikke alene", sagde d'Artagnan, idet han slog ind paa Vejen til Villers-Cotterets. „Den Fandens Porthos er

endnu en Kraftkarl. Hvis Athos gaar med, er vi tre til at gøre Nar ad Aramis, denne lille forelskede Munk."

I Villers-Cotterets skrev han til Kardinalen:

„Deres Naade, jeg har allerede én at tilbyde Dem, og det en, der er saa god som tyve. Jeg rejser til Blois, da Grev de la Fère bor paa Slottet Bragelonne i Nærheden af denne By."

Derpaa rejste han videre til Blois, fordrivende Tiden med at samtale med Planchet, hvis Selskab var ham til stor Adspredelse paa denne lange Rejse.

FEMTENDE KAPITEL.

To Englehoveder.

De havde en lang Rejse for dem, men d'Artagnan brød sig ikke videre herom, da han vidste, at Hestene var komne godt til Kræfter i Herren til Bracieux' Stalde. Han begav sig derfor med godt Mod paa den fire til fem Dages Rejse, han havde at gøre med sin tro Planchet.

Som alt bemærket red de to Mænd ved Siden af hinanden og talte hele Tiden sammen for at fordrive den med Rejsen forbundne Kedsommelighed. D'Artagnan havde lidt efter lidt aflagt Herren, og Planchet var aldeles krøbet ud af Tjenerens Skind. Siden han var bleven Borger, havde han ofte savnet det frie Liv paa Landevejene saavel som Omgangen med Adelsmænd, og det smertede ham dybt, at han var nødt til at komme i en stadig Berøring med simplere Folk.

Det faldt ham derfor ikke vanskeligt at indtage en Fortroligs Stilling hos den, som han endnu kaldte sin Herre. D'Artagnan havde i mange Aar ikke aabnet sit Hjerte for nogen.

Forresten var Planchet ikke nogen ganske almindelig Kammerat; han var en Mand, der aldrig var i Forlegenhed for et godt Raad; uden at opsøge Faren gyste han dog heller ikke tilbage for den, hvilket d'Artagnan flere Gange havde haft Lejlighed til at bemærke; dernæst havde han været Soldat, og Vaabnene adler, og endelig trængte d'Artagnan ligesaa meget, om ikke mere, til Planchet end denne til ham. D'Artagnan og Planchet ankom altsaa paa denne venskabelige Fod til Omegnen af Blois.

Undervejs sagde d'Artagnan, rystende paa Hovedet, idet han kom tilbage til den Idé, der bestandig beskæftigede ham:

„Jeg véd godt, at min Rejse til Athos er forgæves, men jeg skylder min gamle Ven, den ædleste af dem alle, som jeg har kendt, denne Opmærksomhed."

„Ja, Athos var en stolt Adelsmand", udbrød Planchet.

„Ja, ikke sandt?" sagde d'Artagnan; „men alle disse Dyder har han mistet ved en eneste Fejl."

„Ja, jeg husker det nok", sagde d'Artagnan, „han holdt meget af at drikke, eller rettere sagt, han drak. Men han drak ikke som andre Mennesker. Hans Øjne sagde intet, naar han førte Glasset til Læberne, men aldrig har en Tavshed været mere talende. Det forekom mig, som om jeg hørte ham mumle: „Træd ind, ædle Drik, og forjag mine Sorger." Ingen forstod som han at knække Halsen paa en Flaske."

„Og hvilket sørgeligt Syn venter os ikke nu?" vedblev d'Artagnan. „Den ædle Adelsmand med det stolte Blik, den smukke Kavaller, som Folk altid undrede sig over at se med en simpel Kaarde i Stedet for en Kommandostav, vil være forandret til en krumrygget Olding med en rød Næse og rindende Øjne. Vi vil finde ham liggende paa en Græsplæne, stirrende paa os med stive Blikke, og maaske han ikke en Gang vil genkende os. Gud er mit Vidne, Planchet", vedblev d'Artagnan, „at jeg vilde unddrage mig dette sørgelige Syn, hvis jeg ikke holdt det for min Pligt at vise den berømte Skygge af den hæderlige Grev de la Fère, som vi har elsket saa højt, min Agtelse".

Planchet rystede paa Hovedet uden at svare, det var tydeligt, at han delte sin Herres Frygt.

„Ikke at tale om hans Affældighed", vedblev d'Artagnan, „thi Athos er nu gammel; maaske vi endogsaa vil finde ham lidende Nød; thi han har formodentlig tilsat det lidet, han ejede; og saa Grimaud, mere stum end nogensinde og mere fordrukken end sin Herre... Hør, Planchet, mit Hjerte er nær ved at briste ved Tanken herom."

„Jeg ser ham allerede stammende og ravende", sagde Planchet i en medlidende Tone.

„Naar jeg skal være oprigtig", vedblev d'Artagnan, „er jeg mest bange for, at Athos skal gaa ind paa mit Forslag i et Øjeblik, da han er beruset. Det vilde være en stor Ulykke for Porthos og mig, og

især berede os mange Vanskeligheder, men under hans første Orgie forlader vi ham, og naar han kommer til sig selv, vil han forstaa os".

„I hvert Fald, Herre," bemærkede Planchet, „vil vi snart faa alt at vide, hvad vi har at rette os efter; thi jeg tror, at de høje Mure hist henne, der beskinnes af den nedgaaende Sols Straaler, er Blois' Mure."

„Det er rimeligt nok", svarede d'Artagnan, „og de spidse Klokketaarne, som vi kan se der henne i Skoven, ligner efter Beskrivelsen Chambord."

I dette Øjeblik drejede en af de tunge, med Stude forspændte Vogne, der førte det i Egnens herlige Skove fældede Brænde til Loires Havne, fra en opkørt Sti ind paa den Vej, som de to Ryttere fulgte. Vognen styredes af en Mand med en lang Kæp med et Søm i Enden, hvormed han drev sine langsomme Dyr fremad.

„Hej! Ven!" raabte Planchet til Manden.

„Hvad er til Tjeneste, min Herre?" spurgte Bonden med den rene, for denne Egns Beboere ejendommelige Udtale.

„Vi ønsker gerne at vide Vejen til Grev de la Fère", svarede d'Artagnan; „kender De denne Herre?"

Da Bonden hørte dette Navn, tog han sin Hat af og svarede:

„Mine Herrer, den Skov, hvorfra jeg kører Brænde, tilhører ham; jeg er paa Vejen med det til hans Slot".

Studene drev langsomt videre. D'Artagnan og Planchet fulgte bag efter Vognen, men denne Maade at komme af Sted paa gjorde dem utaalmodige.

„Det er altsaa Vejen", spurgte d'Artagnan, „kan vi følge den uden Fare for at fare vild?"

„Ja, Herre", svarede Manden, „rid De kun i Forvejen i Stedet for at følge bag efter mine langsomme Dyr. Efter en halv Mils Ridt vil De paa Deres højre Haand faa Øje paa et Slot, man kan ikke se det herfra for Poplerne, der skjuler det. Dette Slot er imidlertid ikke Bragelonne, men La Valliére; det rider De forbi, men et godt Stykke borte ligger et stort hvidt Hus med Skifertag, der er bygget paa en af uhyre Sykomorer omgivet Høj, og det er Grev de la Fères Slot."

„Er denne halve Mil lang?" spurgte d'Artagnan; „thi i vort kære Frankrig er der stor Forskel paa Milene."

„Ti Minutters Vej, Herre, for en saa rask Hest som Deres."

D'Artagnan takkede Studedriveren og satte af Sted; men idet han mod sin Vilje ængstedes ved Tanken om at gense den besynderlige Mand, som han havde elsket saa højt, og der ved sine Raad og sit Eksempel havde bidraget saa meget til hans Opdragelse som Adelsmand, sagtnede han lidt efter lidt sin Hests Gang og red videre med sænket Hoved og i dybe Tanker.

Da Vejen kort efter gjorde en Bøjning, laa Slottet La Valliére, som Studedriveren havde sagt, for de Rejsendes Øjne; en Fjerdingvej længere borte aftegnede det hvide, af Sykomorer omgivne Hus sig i Baggrunden af en tæt Skov, som Foraaret havde bedækket med en Blomstersne.

D'Artagnan, der ellers ikke let kom i Affekt, følte ved dette Syn en besynderlig Følelse gennemtrænge sit Hjerte; saa mægtige er hele Livet igennem Erindringerne fra ens Ungdom. Forbavset over at se sin Herre saa bevæget, betragtede Planchet vekselvis d'Artagnan og Huset.

Efter at have redet nogle Skridt længere frem befandt Musketeren sig lige for en Gitterport.

Gennem denne saas en vel vedligeholdt Køkkenhave, en temmelig rummelig Gaard, i hvilken flere Heste blev rørt af Tjenere i forskellige Liberier, samt en Vogn, forspændt med to af Egnens Heste.

„Enten tager vi fejl, eller ogsaa har Manden ført os bag Lyset", sagde d'Artagnan, „dette kan ikke være Athos' Bolig. Min Gud! uden at han skulde være død og hans Ejendom være gaaet over til en af hans Familie, der bærer det samme Navn? Stig af Hesten, Planchet, og hør dig for; jeg tilstaar oprigtigt, at jeg ikke har Mod dertil."

Planchet sprang af Hesten.

„Du kan føje til", vedblev d'Artagnan, „at en forbirejsende Adelsmand ønsker at have den Ære at hilse paa Hr. Grev de la Fère, og hvis du finder dig tilfredsstillet af de Oplysninger, du indhenter, kan du gerne nævne mit Navn."

Trækkende sin Hest efter sig ved Tømmen nærmede Planchet sig Porten og ringede paa Klokken, hvorpaa øjeblikkelig en hvidhaaret Tjener med en trods hans høje Alder temmelig rank Holdning indfandt sig for at tage imod Planchet.

„Er det her, at Grev de la Fère bor?" spurgte Planchet.

„Ja, min Herre, det er her", svarede Tjeneren Planchet, der intet Liberi bar.

„En Herre, der har forladt Tjenesten, ikke sandt?“

„Ganske rigtig.“

„Og som har en Tjener ved Navn Grimaud“, vedblev Planchet, der med sin sædvanlige Forsigtighed ikke troede at kunne forhøre sig for nøjagtigt.

„Hr. Grimaud er for Øjeblikket fraværende“, svarede Tjeneren, maalende Planchet fra øverst til nederst, lidet vant til et saadant Forhør.

„Nu ser jeg, at det er den samme Grev de la Fère, som vi søger“, raabte Planchet glad. „Vær saa god at lukke op for mig; thi jeg ønsker gerne at melde Hr. Greven, at min Herre, en Adelsmand af hans Bekendtskab, er udenfor og ønsker at hilse paa ham.“

„Hvorfor sagde De det ikke straks?“ udbrød Tjeneren og lukkede Porten op. „Men hvor er Deres Herre?“

„Han kommer bagefter.“

Tjeneren aabnede Porten og gik foran Planchet, der gav d'Artagnan et Tegn, hvorpaa denne med bankende Hjerte red ind i Gaarden.

Da Planchet gik op ad Trappen, hørte han en Stemme, der kom fra et Værelse i Stueetagen, sige:

„Nu, hvor er denne Adelsmand? Hvorfor fører man ham ikke herhid?“

Denne Stemme, der ogsaa naaede til d'Artagnan, vakte tusinde Følelser og tusinde forglemte Erindringer i hans Hjerte. Han sprang hurtigt af Hesten, medens Planchet med et Smil paa Læben nærmede sig Husets Herre.

„Men jeg kender denne Fyr“, sagde Athos, der var traadt ud i Døren.

„Ja, Hr. Greve, De kender mig rigtignok, og jeg kender ogsaa Dem. Jeg er Planchet, Hr. Greve, Planchet, De véd nok...“.

Men den skikkelige Tjener var bleven altfor bevæget ved Synet af Adelsmanden, til at han kunde sige mere.

„Hvorledes? Planchet!“ raabte Athos. „Er Hr. d'Artagnan her da ogsaa?“

„Her er jeg, min Ven, her er jeg, kære Athos“, udbrød d'Artagnan stammende og nær ved at segne.

Ved disse Ord malede en synlig Bevægelse sig i Athos' smukke Ansigt og rolige Træk. Uden at tabe d'Artagnan af Syne, ilede han

hen til ham og trykkede ham hjerteligt i sine Arme. D'Artagnan, hvis Forvirring nu var forsvundet, omfavnede ham ligeledes hjerteligt, medens hans Øjne blev fugtige af Taarer.

Athos tog ham ved Haanden, som han trykkede ømt, og førte ham ind i Salen, hvor flere Personer var forsamlede. Alle rejste sig op.

„Jeg forestiller Dem", sagde Athos, „Hr. Chevalier d'Artagnan, Lieutenant ved Hs. Majestæts Musketerer, en hengiven Ven, og en af de tapreste og elskværdigste Adelsmænd, som jeg nogensinde har kendt."

Efter at d'Artagnan, saa godt han kunde, havde besvaret de Komplimenter, der regnede ned over ham, tog han Plads i Kredsen, og medens den et Øjeblik afbrudte Samtale atter blev almindelig, gav han sig til at betragte Athos.

Athos var, besynderligt nok, knap blevet ældre i de forløbne Aar. Hans smukke Øjne, der ikke længere havde den mørke Ring, der er en Følge af Nattevaagen og Orgier, syntes større og klarere end nogen Sinde; hans noget langagtige Ansigt havde vundet i Majestæt, hvad det havde tabt i Livlighed; hans endnu bestandigt beundringsværdigt smukke og kraftfulde Haand prydedes af en Kniplingsmanchet og havde megen Lighed med Titians og van Dycks Hænder; han var smekrere end i gamle Dage, og hans brede Skuldre tydede paa en ikke almindelig Kraft; hans lange, sorte, hist og her graasprængte Haar faldt smagfuldt ned over hans Skuldre, hans Stemme var ligesaa klangfuld som i hans fem og tyvende Aar, og hans prægtige Tænder, som han havde bevaret fuldkommen hvide, gav hans Smil en uudsigelig Ynde.

Grevens Gæster mærkede imidlertid af den stive Tone, hvori Samtalen førtes, at de to Venner brændte af Længsel efter at blive alene, og begyndte derfor at træffe Forberedelser til at tage af Sted, hvilket var en meget vigtig Sag for Folk af den fornemme Verden, den Gang da der fandtes saadanne. Paa en Gang begyndte alle Hundene i Gaarden at gø, og flere af Gæsterne udbrød samtidig:

„Ah! det er Raoul, der kommer tilbage!"

Idet Navnet Raoul blev nævnt, saa Athos paa d'Artagnan, som om han vilde se, hvilket Indtryk dette Navn gjorde paa ham. Men d'Artagnan var endnu knap kommet sig af sin Forbavselse og havde aldeles overhørt, hvad der var blevet sagt. Det var derfor næsten

maskinmæssigt, at han vendte sig om, da en smuk, ung Mand paa femten Aar, der var simpelt, men overordentligt smagfuldt klædt, traadte ind i Salen og med megen Anstand aftog sin med lange, røde Fjer smykkede Hat.

Den nysankomne, der saa uventet fremstilledes, frapperede ham imidlertid. En hel Verden af nye Idéer fo'r ham gennem Hovedet, forklarede ham den med Athos foregaaede Forandring, der hidtil havde forekommet ham aldeles ubegribelig. En paafaldende Lighed mellem Adelsmanden og Barnet forklarede ham Hemmeligheden ved Athos' Genfødelse. Han ventede, brugende baade Øjne og Øren.

„De er kommet tilbage, Raoul?" sagde Greven.

„Ja, min Herre", svarede den unge Mand ærbødigt, „og jeg har udført det Ærinde, De havde betroet mig."

„Men hvad fejler Dem, Raoul?" vedblev Athos bekymret, „De er bleg og lader til at være i stærk Sindsbevægelse."

„Det er, fordi der nylig er tilstødt vor lille Naboerske en Ulykke, min Herre", svarede den unge Mand.

„Frøken de la Valliére!" udbrød Athos ivrigt.

„Hvorledes det?" spurgte flere Stemmer.

„Hun spadserede med sin Pige Marceline i Indelukket, hvor Folkene er beskæftigede med at fælde Træer, da jeg kom forbi og standsede. Hun fik ligeledes Øje paa mig, og idet hun vilde springe ned fra en Brændestabel, hvorpaa hun stod, traadte hun fejl og forvred Foden, saa at hun ikke kunde rejse sig. Jeg tror, at hun har forvredet Ankelen."

„O, min Gud!" udbrød Athos; „har hendes Moder, Fru de Saint-Remy, faaet det at vide?"

„Nej, min Herre, Fru de Saint-Remy er i Blois hos Hertuginden af Orleans. Da jeg er bange for, at hun ikke skulde blive ordentlig forbundet, ilte jeg her hid for at spørge Dem til Raads, min Herre."

„Lad hurtigt et Bud gaa til Blois, Raoul, eller rid selv før der hen."

Raoul bøjede Hovedet.

„Men hvor er Louise?" vedblev Greven.

„Jeg har bragt hende hertil, min Herre, og hun opholder sig hos Charlots Kone, der foreløbig har ladet hende sætte Benet i koldt Vand."

Denne Begivenhed havde givet Athos' Gæster et Paaskud til at

rejse sig, og de tog nu Afsked med ham. Kun den gamle Hertug af Barbé, der var tyve Aar gammel Ven af Familien La Vallière, gik hen for at se til den lille Louise, der græd, men da hun fik Øje paa Raoul straks tørrede sine smukke Øjne og smilte.

Han tilbød at tage den lille Louise med til Blois i sin Vogn.

„De har fuldkommen Ret, min Herre", sagde Athos, „hun vil i saa Fald hurtigere blive samlet med sin Moder; jeg er for Resten temmelig sikker paa, Raoul, at De har baaret Dem uforsigtigt ad, og at det hele er Deres Skyld."

„O, nej, nej, min Herre, jeg forsikrer Dem", udbrød den unge Pige, medens det unge Menneske blegnede ved Tanken om, at han maaske var Skyld i denne Ulykke.

„O, min Herre, jeg forsikrer Dem..." mumlede Raoul.

„Imidlertid kan De følge med til Blois", vedblev Greven venligt, „og bringe Fru de Saint-Remy Deres og min Undskyldning. Naar De har gjort det, kan De komme tilbage."

Farven vendte atter tilbage paa den unge Mands Kinder; efter at have kastet et spørgende Blik paa Greven, tog han i sine allerede kraftfulde Arme den lille Pige, hvis smukke Hoved, der paa en Gang udtrykte Smerte og Glæde, hvilede paa hans Skulder, og bragte hende forsigtigt til Sæde i Vognen. Derpaa sprang han med en fuldendt Rytters Elegance og Behændighed i Sadlen, hilste Athos og d'Artagnan og red hurtigt bort, holdende sig paa Siden af Vognen, paa hvis Indre hans Øjne uafbrudt hvilede.

SEKSTENDE KAPITEL.

Slottet Bragelonne.

Under hele dette Optrin var d'Artagnan bleven staaende med stirrende Øjne og aaben Mund; han havde fundet Athos saa aldeles mod sine Forventninger, at han var ganske maalløs af Forbavselse.

Athos tog ham under Armen og førte ham ned i Haven.

„Medens Aftensmaden bliver tillavet", sagde han smilende, „vil De vel ikke have noget imod, min Ven, at faa lidt Lys i dette Mysterium, der har gjort Dem saa tankefuld?"

„Nej, De har Ret, Hr. Greve", svarede d'Artagnan, over hvem Athos lidt efter lidt havde faaet sin gamle Indflydelse.

Athos betragtede ham med sit blide Smil.

„For det første, min kære d'Artagnan", sagde han, „er der ingen Greve her. Da jeg forestillede Dem for mine Gæster, kaldte jeg Dem Chevalier, for at de skulde vide, hvem De var; men for Dem, d'Artagnan, er jeg — det haaber jeg i det mindste — den gamle Athos, Deres Kammerat og Ven. Er De maaske saa ceremoniel, fordi De ikke mere holder saa meget af mig?"

„Gud bevare mig for det!" udbrød Gascogneren med denne ungdommelige Oprigtighed, som man saa sjældent træffer i den modnere Alder.

„Altsaa vil vi behandle hinanden som i gamle Dage og til en Begyndelse være fuldkommen oprigtige mod hinanden. Alt forbavser Dem her?"

„Ja, i højeste Grad."

„Men hvad der forbavser Dem mest," vedblev Athos smilende, „det er mig, tilstaa det kun."

„Jeg tilstaar det."

„Jeg er ung endnu, ikke sandt? og trods mine ni og fyrretyve Aar er jeg endnu til at genkende?"

„Tværtimod," svarede d'Artagnan, der var nær ved at drive Oprigtigheden for vidt, „De er aldeles ikke til at kende igen."

„Ah! jeg forstaar Dem," sagde Athos let rødmende, „men alt faar en Ende, d'Artagnan, Daarskaberne saavel som alt andet."

„Dernæst forekommer det mig, at der er foregaaet en Forandring i Deres Stilling. De bor fortræffeligt; jeg antager, at dette Hus tilhører Dem."

„Ja, det er et lille Gods, min Ven, som jeg fortalte Dem, at jeg havde arvet, da jeg forlod Tjenesten."

„De har en Park, Heste, Hunde."

Athos smilte.

„Parken er fem Tønder Land, min Ven," sagde han, „hvorfra gaar Køkkenhaven og Udhusene; af Heste har jeg kun to, min Tjeners ikke medregnet. Mine Hunde reducerer sig til fire Jagthunde, tre Mynder og en Lænkehund. Men forresten," tilføjede Athos smilende, „er de ikke bestemt for mig."

„Ja, jeg forstaar Dem," sagde d'Artagnan, „de er for den unge Mand, for Raoul."

Og d'Artagnan smilte uvilkaarligt, idet han saa paa Athos.

„De har gættet rigtigt, min Ven," svarede Athos.

„Og den unge Mand er Deres Gæst, Deres Gudsøn, maaske Deres Slægtning! Ak! hvor De har forandret Dem, min kære Athos."

„Den unge Mand," svarede Athos roligt, „den unge Mand, d'Artagnan, er et forældreløst Barn, der af sin Moder var efterladt hos en fattig Landsbypræst. Jeg har opdraget ham."

„Han maa være Dem meget hengiven."

„Jeg tror, at han elsker mig, som om jeg kunde være hans Fader."

„Men især meget taknemlig."

„Aa, hvad Taknemmeligheden angaar, saa er den gensidig, jeg skylder ham ligesaa meget, som han mig, og — jeg siger det ikke til ham, men til Dem, d'Artagnan, — jeg er ovenikøbet i hans Gæld."

„Hvorledes det?" spurgte Musketeren forundret.

„Ih, min Gud! det er jo ham, der har bevirket den Forandring hos mig, som De ser; jeg hentørredes ligesom et gammelt Træ, der ingen Rod har i Jorden; kun en byb Følelse kunde atter faa mig til at slaa Rod i Livet. En Elskerinde? Dertil var jeg altfor gammel. Venner? Af Dem havde jeg ingen mere. Nuvel! dette Barn har ladet mig finde alt, hvad jeg havde tabt; jeg havde ikke længere Mod til at leve for min egen Skyld, men jeg har levet for hans. Undervisning er meget godt for et Barn, men Eksemplet er langt bedre. Jeg har foregaaet ham med mit Eksempel, d'Artagnan; de Laster, jeg havde, har jeg lagt af, og de Dyder, jeg ikke havde, har jeg ladet som jeg havde. Raoul, d'Artagnan, er bestemt til at blive en saa fuldkommen Adelsmand, som det er muligt at levere i vor vanslægtede Tid."

D'Artagnan betragtede Athos med stigende Beundring. De spadserede i en kølig og skyggefuld Allé, gennem hvis tætte Løv enkelte Solstraaler stjal sig. En af disse faldt paa Athos' Ansigt.

D'Artagnan kom pludselig til at tænke paa Mylady.

„Er De lykkelig?" spurgte han sin Ven.

Athos' gennemborende Øjne syntes ligesom at ville læse d'Artagnans Tanker.

„Ja, lykkelig, som en af Guds Skabninger kan være det her paa Jorden. Men tal rent ud, d'Artagnan, thi De har ikke sagt alt, hvad De tænkte."

„De er et skrækkeligt Menneske, Athos, man kan Intet skjule for Dem," sagde d'Artagnan. „Nuvel, jeg vilde spørge Dem, om De ikke undertiden har Fornemmelser af Rædsel, der ligner..."

„Samvittighedsnag?“ fortsatte Athos. „Jeg fuldender Deres Tanke, min Ven. Jeg svarer hertil baade Ja og Nej. Jeg har ingen Samvittighedsnag, fordi hun, hvis vi havde ladet hende leve, uden Tvivl vilde have fortsat sit Ødelæggelsesværk; men dermed vil jeg ikke sige, min Ven, at jeg tror, at vi havde Ret til at gøre, hvad ...vi gjorde. Alt udgydt Blod kræver maaske en Udsoning. Hun har bødet for det, hun har udgydt, og maaske Turen ogsaa en Gang kommer til os.“

„Jeg har undertiden tænkt ligesom De, Athos,“ bemærkede d'Artagnan.

„Denne Kvinde havde en Søn.“

„Ja.“

„Har De aldrig hørt tale om ham?“

„Nej, aldrig.“

„Han maa nu være en tre og tyve Aar“, mumlede Athos; „jeg tænker ofte paa denne unge Mand, d'Artagnan.“

„Det er besynderligt! Jeg havde ganske glemt ham!“

Athos smilte melankolsk.

„Har De hørt noget fra Porthos?“

„Jeg tog fra ham for fem Dage siden,“ svarede d'Artagnan.

Og nu gav han sit gascogniske Lune Tøjlen, idet han fortalte om alle Porthos' Herligheder paa hans Slot Pierrefonds, og i Forbigaaende lod nogle Ord falde om den fortræffelige Hr. Mouston.

„Det vækker i Sandhed min Beundring,“ tog Athos Ordet, smilende ad d'Artagnans Munterhed, der mindede ham om deres Ungdoms lystige Dage, „at vi endnu efter tyve Aars Adskillelse hænger saa trofast ved hinanden. Venskabet slaar dybe Rødder i hæderlige Hjerter, d'Artagnan; tro mig, det er kun de Slette, der benægter Venskabet, fordi de ikke kan fatte det. Og Aramis?“

„Ogsaa ham har jeg set, men han forekom mig noget kold.“

Athos gav intet Svar herpaa, men begyndte at tale om noget andet.

„Der ser De,“ sagde han, idet han gjorde d'Artagnan opmærksom paa, at de var kommet tilbage til Slottet efter en halv Times Vandring, „vi har nu gjort Turen omkring min Ejendom.“

„Alt er fortræffeligt her og navnlig minder alt om Adelsmanden“, svarede d'Artagnan.

I det Samme hørtes Hovslagene af en Hest.

„Det er Raoul, der kommer tilbage," sagde Athos, „vi kunne nu faa at høre, hvorledes den stakkels lille Pige har det."

Det unge Menneske red virkelig ind i Gaarden bedækket med Støv fra øverst til nederst; efter at have overgivet sin Hest til en Slags Staldkarl, hilste han ærbødigt paa Greven og d'Artagnan.

„Herren der," sagde Athos, læggende sin Haand paa d'Artagnans Skulder, „er Chevalier d'Artagnan, som De ofte har hørt mig omtale, Raoul."

„Min Herre," sagde det unge Menneske og bukkede atter og endnu dybere for d'Artagnan, „Hr. Greven har, hvergang han har villet nævne en uforfærdet Adelsmand, anført Dem som et Eksempel for mig."

Denne Kompliment rørte d'Artagnan; han gav Raoul Haanden og sagde:

„Min unge Ven, alle de Lovtaler, der holdes over mig, falder tilbage paa Hr. Greven her, thi han har i enhver Henseende opdraget mig, og det er ikke hans Skyld, om Eleven ikke er blevet til noget. Men han vil blive holdt skadesløs med Dem, det er jeg vis paa. Deres Ydre behager mig, Raoul, og Deres Kompliment har dybt rørt mig."

Athos følte mere Glæde, end man kan sige; han laante d'Artagnan et taknemmeligt Blik og sendte derpaa Raoul et af disse ejendommelige Smil, som Børn bliver saa glade over, naar de ser dem.

„Godt," tænkte d'Artagnan, hvem dette stumme Minespil ikke var undgaaet, „nu er jeg sikker i min Sag."

„Naa", sagde Athos, „jeg haaber da ikke, at Uheldet har haft farlige Følger?"

„Man ved det ikke endnu, min Herre, da Lægen ikke har kunnet sige noget bestemt paa Grund af Hævelsen; imidlertid er han bange for, at en Sene er bleven beskadiget."

I det Samme meldte en lille Fyr, halv Bonde og halv Tjener, at Maden var serveret.

Athos førte sin Gæst ind i en meget simpel Spisestue, hvis Vinduer paa den ene Side gik ud til Haven og paa den anden til et Drivhus, der var fuldt af prægtige Blomster.

D'Artagnan betragtede Servicet; Sølvtøjet var kostbart og det var tydeligt at se, at det var gammelt Familiearvegods. Paa et Kredentsbord stod en Kande af drevet Sølv, som d'Artagnan standsede for at betragte.

„Det er et guddommeligt Arbejde," udbrød han.

„Ja," svarede Athos, „det er et Mesterværk af en stor florentinsk Kunstner ved Navn Benvenuto Cellini."

„Og det Slag, der er fremstillet paa den?"

„Er det ved Marignano. Det er det Øjeblik, da en af mine Forfædre rækker sit Sværd til Frants den Første, der har brækket sit eget. Ved denne Lejlighed blev Enguerrand de la Fere, min Bedstefader, slaaet til Ridder af Saint-Michelsordenen. Femten Aar senere gav Kongen, der ikke havde glemt, at han havde kæmpet tre Timer med sin Ven Enguerrands Sværd, uden at det var gaaet i Stykker, ham denne Kande og en Kaarde, som De maaske i gamle Dage har set hos mig og som ligeledes er et smukt Stykke Arbejde. Det var Kæmpernes Tid," tilføjede Athos. „Vi er Dværge imod den Tids Mænd. Lad os sætte os, d'Artagnan, og tage fat paa Maden. Apropos," sagde Athos til den lille Tjener, der havde bragt Suppen ind, „kald paa Charlot."

Barnet gik og et Øjeblik efter traadte den Mand ind, som de to Rejsende ved deres Ankomst havde henvendt sig til.

„Min kære Charlot," sagde Athos til ham, „jeg anbefaler til Deres særdeles Omsorg i al den Tid, han opholder sig her, Hr. d'Artagnans Tjener, Planchet. Han holder af god Vin og De har jo Nøglen til Kælderen. Han har længe ligget haardt og vil derfor ikke have noget imod en god Seng; sørg derfor ogsaa herfor, jeg beder Dem."

Charlot bukkede og gik.

„Charlot er ogsaa en brav Mand," sagde Greven, „han har nu tjent mig i atten Aar.

„De tænker paa alt og jeg takker Dem paa Planchets Vegne, min kære Athos," sagde d'Artagnan.

Det unge Menneske gjorde store Øjne ved at høre dette Navn, og saa sig om for at se, om det ogsaa var Greven, d'Artagnan talte til.

„Det Navn forekommer Dem besynderligt, ikke sandt, Raoul?" sagde Athos smilende. „Det var mit Krigsnavn, den Gang Hr. d'Artagnan, to brave Venner og jeg sloges ved La Rochelle under den afdøde Kardinal og Hr. de Bassompierre, der ligeledes er død. Det er et Bevis paa Venskab, naar Herren giver mig dette Navn, og hvergang jeg hører det, er mit Hjerte glad."

„Det var et berømt Navn," sagde d'Artagnan.

„Men," tog Athos Ordet, „d'Artagnan glemmer at fortælle Dem, Raoul, at han var en af sin Tids bedste Fægtemestre; en Haand af

Staal og et sikkert Øje var det, han bød sin Modstander; han var atten Aar, tre Aar ældre end De, Raoul, da jeg første Gang saa ham i Aktivitet og det ligeoverfor prøvede Mænd."

„Og d'Artagnan blev Sejrherre?" spurgte det unge Menneske, der med funklende Øjne havde hørt paa Samtalen.

„Jeg dræbte en, tror jeg," svarede d'Artagnan med et spørgende Blik paa Athos. „Den anden afvæbnede eller saarede jeg, jeg husker ikke mere hvilket."

„Ja, De saarede ham. I Sandhed! De var en haard Hals."

„Jeg ønsker, at De maa faa at vide, Raoul," sagde Athos, „De, der bilder Dem ind at fægte saa godt og hvis Forfængelighed en Gang kunde lide en grusom Skuffelse, jeg ønsker, at De skal vide, hvor farlig en Mand er, der forener Koldblodighed med Færdighed, og jeg kunde aldrig vise Dem et mere slaaende Eksempel herpaa; bed derfor Hr. d'Artagnan, om han imorgen, hvis han ikke er altfor træt, vil give Dem en Lektion."

„For Fanden, min kære Athos, De er jo selv en dygtig Fægtemester, navnlig med Hensyn til de Egenskaber, som De roser hos mig. Endnu i Dag talte Planchet om den berømte Duel ved Karmeliterklostret med Lord Winter og hans Landsmænd. Ja, unge Mand," vedblev d'Artagnan, „der maa et eller andet Sted her findes en Kaarde, som jeg ofte har kaldt den første i Landet."

„Jeg har spoleret min Hand ved at fægte med dette Barn," sagde Athos.

„Der gives Hænder, der aldrig bliver spolerede, min kære Athos," sagde d'Artagnan, „men som spolere mange andres."

Det unge Menneske vilde gerne have forlænget denne Samtale, men Athos gjorde ham opmærksom paa, at deres Gæst maatte være træt og trænge til Hvile. D'Artagnan var høflig nok til at benægte det, men Athos paastod, at han skulde forføje sig til sit Værelse. Raoul ledsagede Gæsten, men da Athos gættede, at han vilde blive saalænge som muligt hos d'Artagnan for at faa ham til at fortælle om deres Ungdomsbedrifter, hentede han ham selv et Øjeblik efter og ønskede med et venskabeligt Haandtryk Musketeren Godnat.

SYTTENDE KAPITEL.

Athos' Diplomati.

D'Artagnan gik til Sengs ikke saa meget for at sove, som for at være alene og tænke paa alt, hvad han havde set og hørt denne Aften.

Det forekom ham, at Athos ikke i alle Henseender var oprigtig og aabenhjertig. Hvem var det unge Menneske, som han sagde, at han havde adopteret, og som havde en saa stor Lighed med ham? Hvad skulde det betyde, at han atter omgikkes Folk, og hvad var Grunden til den overdrevne Ædruelighed, som han havde lagt Mærke til ved Bordet? En tilsyneladende ubetydelig Omstændighed forurolige de især d'Artagnan, nemlig Grimauds Fraværelse, han, hvem Athos i gamle Dage aldrig kunde finde sig i at undvære, og hvis Navn ikke en Gang var bleven nævnt, trods de ligefremme Hentydninger dertil, som d'Artagnan havde gjort. Han havde altsaa ikke mere sin Vens Fortrolighed; Athos var fængslet af en usynlig Lænke eller maaske endog forberedt paa hans Besøg.

Han kunde ikke lade være at tænke paa, hvad Rochefort havde sagt i Notre-Dame Kirken. Mon Rochefort skulde være kommet ham i Forkøbet hos Athos.

Disse Tanker holdt d'Artagnan vaagen trods hans Træthed; han udkastede sin Angrebsplan, og skønt han vidste, at Athos var en haard Modstander, bestemte han dog Udførelsen til den følgende Morgen efter Frokosten.

Paa den anden Side sagde han imidlertid til sig selv, at man paa et saa ubekendt Terræn maatte gaa frem med Forsigtighed, i flere Dage studere Athos' Bekendtskaber, lægge Mærke til og gøre Rede for hans nye Levemaade samt ved at fægte eller gaa paa Jagt med det unge Menneske at faa ham til at sladre af Skole. Men d'Artagnan, der selv havde en særdeles god Forstand, indsaa øjeblikkelig, hvor meget han vilde blotte sig i det Tilfælde, at Athos' skarpe Øje opdagede hans Manøvrer.

Desuden skammede d'Artagnan, der ikke tog i Betænkning at bruge List mod den snu Aramis eller den forfængelige Porthos, sig ved at gaa paa Rævekløer mod den ærlige, ædle Athos. Aramis og Porthos vilde faa større Agtelse for ham, naar de maatte erkende

hans diplomatiske Overlegenhed, hvorimod det modsatte vilde være Tilfældet med Athos.

„Ak, hvorfor er ikke Grimaud, den tavse Grimaud, her?“ tænkte d'Artagnan; „der er meget i hans Tavshed, som jeg vilde have forstaaet. Grimauds Tavshed var saa veltalende.“

Imidlertid var der lidt efter lidt blevet ganske stille i Huset; d'Artagnan havde hørt Dørene blive lukkede, tilsidst havde ogsaa Hundene hørt op at gø og endelig var en Nattergal slumret ind efter i nogen Tid at have slaaet sine Triller i en nærliggende Lund; kun i Værelset neden under hørtes Lyden af Skridt; han antog, at det var Athos' Værelse.

„Han spadserer op og ned og grunder“, tænkte d'Artagnan; „men hvorpaa? Se, det er det ikke muligt for mig at vide. Alt andet kan man gætte, kun ikke det.“

Endelig gik Athos formodentlig til Sengs; thi ogsaa denne Lyd forstummede.

Stilheden og Trætheden i Forening fik endelig Bugt med d'Artagnan; han lukkede Øjnene og sov næsten i samme Øjeblik ind.

D'Artagnan var ingen Syvsover. Næppe faldt Solen paa hans Gardiner, førend han sprang ud af Sengen og aabnede Vinduerne. Det forekom ham, som om man gennem Jalousiet kunde se nogen snuse om i Gaarden. Da d'Artagnan aldrig lod noget som helst gaa upaaagtet forbi, saa han opmærksomt til uden at gøre Støj og genkendte snart Raouls mørkerøde Frakke og brune Haar.

Det unge Menneske aabnede Stalddøren og trak den rødbrune Hest ud, som han havde redet paa Dagen i Forvejen, og sadlede den selv med lige saa megen Hurtighed og Færdighed som den dygtigste Staldkarl. Derpaa førte han Hesten gennem Alléen til højre for Køkkenhaven, aabnede en lille Dør, der gik ud til en Sti, trak Hesten udenfor, lukkede Døren efter sig, og over Murkronen saa d'Artagnan ham nu fare af Sted som en Pil, idet han bukkede sig under de nedhængende Grene.

D'Artagnan havde Dagen før bemærket, at Stien maatte føre til Blois.

Solen var imidlertid kommet højere op; Fuglene i Træerne, Hundene i Gaarden og Kvæget paa Marken begyndte atter at give Livstegn fra sig. For ikke at vække nogen blev d'Artagnan staaende ved Vinduet, indtil han hørte Dørene aabnes og Folk gaa i Huset; derpaa

glattede han sit Haar, børstede Hatteskyggen med sit Ærmeopslag og gik ned. Idet han satte Foden paa det sidste Trappetrin, saa han Athos staa i en bøjet Stilling som en, der leder efter en Daler, han har tabt i Sandet.

„God Dag, min kære Vært", sagde d'Artagnan.

„God Dag, kære Ven. Hvorledes har De sovet?"

„Fortræffeligt, Athos. Min Søvn har været ligesaa god som Sengen, som Aftensmaden og som den Modtagelse, der blev mig til Del i Gaar. Men hvad er det, De saa opmærksomt betragter? De skulde da vel ikke hændelsesvis være bleven Blomsterelsker?"

„De maa ikke gøre Dem lystig over mig, min kære Ven. Paa Landet forandres ens Smag meget, og uden at man lægger Mærke dertil, kommer man til at elske alle disse smukke Ting, som Gud lader fremvokse af Jorden, og som Folk i Byerne ringeagter. Jeg betragtede disse Sværdlillier, som jeg selv har plantet ved Siden af Vandbeholderen, og som i denne Morgen er blevne nedtraadte. Disse Gartnere er de mest ubehændige Folk af Verden. De har ladet Hesten, der har kørt Vand til Reservoiret, træde over i Blomsterbedet."

„Tror De?" sagde d'Artagnan smilende.

Med disse Ord førte han sin Ven ned ad Alléen, hvor en Mængde Fodspor, lig det, der havde nedtraadt Sværdlillierne, var at se.

„Hvor er Raoul?" udbrød Athos, „og hvoraf kommer det, at jeg ikke endnu har set ham?"

„Stille!" sagde d'Artagnan og lagde smilende Fingeren paa Munden.

„Hvad er der paa Færde?" spurgte Athos.

D'Artagnan fortalte nu, hvad han havde set, uden at tabe sin Værts Ansigt af Sigte.

„Ah! nu forstaar jeg det hele", sagde Athos med et Skuldertræk, „den stakkels Knøs er redet til Blois."

„Hvad vil han der?"

„Ih, min Gud, han vil høre til den lille La Vallière, De husker nok Barnet, der forvred sin Fod i Gaar."

„Tror De?" spurgte d'Artagnan vantro.

„Jeg ikke alene tror det, men jeg er overbevist derom", svarede Athos. „Har De ikke lagt Mærke til, at Raoul er forelsket?"

„De gør Nar ad mig! Han skulde være forelsket i dette Barn?"

„Har De ikke lagt Mærke til hende? Hun er den smukkeste lille Skabning, man kan se for sine Øjne, med blondt Haar og blaa Øjne, der har et paa en Gang trodsigt og smægtende Udtryk."

„Men hvad siger De til denne Kærlighed?"

„Jeg siger intet. Jeg ler ad Raoul og gør Nar ad ham. Unge Menneskers første Forelskelse kan virkelig meget ofte have Karakter af sand Lidenskab. Jeg husker endnu, at jeg i Raouls Alder var saa forelsket i en græsk Statue, som den gode Kong Henrik den Fjerde havde foræret min Fader, og jeg troede at skulle miste Forstanden af Sorg, da man fortalte mig, at Pygmalions Historie ikke var andet end en Mythe."

„Det kommer af Lediggang. Da De ikke giver Raoul noget at bestille, søger han selv at beskæftige sig."

„Ja, jeg har derfor tænkt paa at sende ham bort herfra."

„Det vil De gøre vel i."

„Uden Tvivl, men det vil gaa ham nær til Hjertet, og han vil lide ligesaa meget som for en virkelig Kærlighed."

„Børnestreger; Raoul kan imidlertid have godt af at faa andet at tænke paa; hvis De ikke snart sender ham bort herfra, vil De aldrig faa en Mand ud af ham."

„Jeg tror, at jeg vil sende ham til Paris", sagde Athos.

„Ah!" udbrød d'Artagnan.

Og da han mente, at Øjeblikket til at begynde Fjendtlighederne nu var kommet, tilføjede han:

„Hvis De vil, kan De gøre det unge Menneskes Lykke."

„Ah!" udbrød Athos nu.

„Jeg ønsker selv at spørge Dem til Raads om noget, der er faldet mig ind."

„Gør det."

„Tror De, at Øjeblikket er kommet til at tage Tjenesten?"

„Men De er jo i Tjenesten, d'Artagnan."

„Jeg mener aktiv Tjeneste. Er der intet i det Liv, vi førte i gamle Dage, der kan friste Dem, og kunde De ikke, hvis der blev gjort Dem et antageligt Tilbud, være til Sinds i mit og vor Ven Porthos' Selskab at begynde forfra vort muntre, eventyrlige Ungdomsliv?"

„Er det et Forslag, De gør mig?" spurgte Athos.

„Ja, et aabent og ligefremt."

„Om atter at tage Tjenesten?"

„Ja!“

„Hos hvem og mod hvem?“ spurgte Athos, idet han fæstede sit klare, velvillige Blik paa Gascogneren.

„For Fanden! Hvilket Hastværk De har!“

„Jeg holder ikke af Omsvøb. Læg vel Mærke til, d'Artagnan, at en Mand som jeg kun kan tjene én Person eller rettere sagt én Sag, nemlig Kongens.“

„Det er netop det, jeg mener“, sagde Musketeren.

„Ja, men lad os forstaa hinanden ret“, vedblev Athos alvorligt; „hvis De med Kongens Sag mener Hr. de Mazarins, er vi ikke længere enige.“

„Det har jeg jo heller ikke sagt“, svarede Gascogneren forlegen.

„Hør, d'Artagnan“, vedblev Athos, „lad os være ganske oprigtige mod hinanden. Deres Tøven og Udflugter siger mig, hvem der har sendt Dem. Man vover ikke aabent at vedkende sig sin Sag, og naar man rekrutterer for den, hænger man med Ørene og er man forlegen.“

„O, Athos!“ udbrød d'Artagnan.

„De véd nok“, vedblev Athos, „at jeg ikke sigter til Dem, der er Perlen blandt alle brave og modige Mænd. Nej, jeg sigter til denne foragtelige, intrigante Italiener, denne Skolefuks, der spekulerer paa at sætte paa sit Hoved en Krone, som han har stjaalet under en Hovedpude, denne Kujon, der kalder sit Parti Kongens Parti, og som fordrister sig til at lade Prinser af Blodet kaste i Fængsel, idet han mangler Mod til at dræbe dem, saaledes som den store Kardinal gjorde; og en saadan Herre foreslaar De mig, d'Artagnan? Nej, Tak!“

„De er, Gud forlade mig, heftigere end nogen Sinde“, udbrød d'Artagnan; „Aarene har gjort Deres Blod hedere i Stedet for at afkøle det. Hvem siger Dem, at han er min Herre eller at jeg vil gøre ham til Deres?“

„For Fanden“, tænkte Gascogneren, „det er nok ikke raadeligt at betro sine Hemmeligheder til en saa ildesindet.“

„Men hvad er det da, De foreslaar mig, min kære Ven?“ spurgte Athos.

„Min Gud, Sagen er ganske simpel. De lever paa Deres Gods tilsyneladende tilfreds med Deres Stilling. Porthos har halvtres eller maaske tresindstyve tusinde Livres om Aaret. og Aramis har endnu

stedse femten Hertuginder, der trættes om Prælaten, ligesom de gjorde om Musketeren, han er endnu Lykkens Kæledægge. Men jeg, hvad foretager jeg mig her i Verden? Jeg har nu i tyve Aar baaret mit Kyrads og min Bøffellæders Vams uden hverken at komme frem eller tilbage, uden at leve. Jeg er med ét Ord død! Nu, naar der saa aabner sig en Udsigt for mig til at leve lidt op igen, kommer I straks alle og fortæller mig: Han er en Kujon, en Skolefuks, en daarlig Herre! For Pokker, jeg er af samme Mening som I, men find mig en bedre eller skaf mig noget at leve af."

Athos betænkte sig i tre Sekunder, og i disse tre Sekunder fattede han d'Artagnans List; efter at have sagt alt for meget brød han nu pludseligt af for at skjule sit Spil. Han indsaa godt, at det Forslag, der nylig var blevet ham gjort, havde været alvorligt ment, og at d'Artagnan vilde have udtalt sig aldeles uforbeholdent, hvis han blot havde lyttet til.

„Godt!" tænkte han, „d'Artagnan er paa Mazarins Parti".

Fra dette Øjeblik af iagttog han den største Forsigtighed.

D'Artagnan paa sin Side maskerede sit Spil mere end nogen Sinde.

„Men De talte om et Indfald?" sagde Athos.

„Ganske vist. Jeg vilde spørge eder alle til Raads om, hvad der er at gøre; thi naar vi ikke handler i Fællesskab, vil vi aldrig kunne udrette noget."

„Det er sandt. De talte før om Porthos; De har altsaa overtalt ham til at søge Lykken? Men han er jo lykkelig."

„Det er han uden Tvivl; men saaledes er Mennesket nu en Gang der er altid noget, han ønsker."

„Og hvad ønsker Porthos?"

„At blive Baron."

„Ah! det er sandt, det havde jeg glemt", sagde Athos leende.

„Det er sandt", tænkte d'Artagnan; „men hvorfra véd han det? Mon han skulde korrespondere med Aramis? O, hvis jeg vidste det, vilde jeg vide alt."

Raouls Indtrædelse gjorde en Ende paa Samtalen. Athos vilde skænde paa ham, men det unge Menneske var saa bedrøvet, at han ikke havde Mod til at gøre det, og han afbrød sig selv for at spørge, hvad der fejlede ham.

„Er det daarligere med vor lille Naboerske?" spurgte d'Artagnan.

„Ak, min Herre“, svarede Raoul, overvældet af Smerte, „hendes Fald har været meget alvorligt, og Lægen er bange for, at hun vil komme til at halte hele sit Liv.“

„O, det er skrækkeligt!“ udbrød Athos.

„Men hvad der især gør mig fortvivlet, min Herre“, vedblev Raoul, „er, at det er min Skyld.“

„Hvorledes det, Raoul?“ spurgte Athos.

„Jo, var det ikke for at ile mig i Møde, at hun sprang ned fra Brændestabelen?“

„Der er kun én Ting at gøre for Dem, min kære Raoul, nemlig at ægte hende og derved udsone Deres Brøde“, sagde d'Artagnan.

„Ak, min Herre, De driver Spøg med min Sorg, det er ikke smukt af Dem“, svarede Raoul.

Ved disse Ord gik Raoul, der trængte til at være alene for at kunne græde af Hjertens Lyst, op paa sit Værelse, som han ikke forlod før til Frokosttid.

Den gode Forstaaelse mellem de to Venner havde aldeles intet Skaar lidt ved Skærmydslen om Morgenen; de spiste derfor med den bedste Appetit, fra Tid til anden betragtende den stakkels Raoul, der knap rørte Maden.

Under Frokosten ankom to Breve, som Athos læste med megen Opmærksomhed, idet han flere Gange fo'r sammen. D'Artagnan, der sad paa den anden Side af Bordet, men hvis Syn var særdeles skarpt, bandte paa, at det var Aramis' fine Skrift. Det andet Brev var skrevet med en Fruentimmerhaand.

„Hør“, sagde d'Artagnan til Raoul, da han saa, at Athos ønskede at være alene, enten det nu var for at besvare Brevene eller for at tænke, „lad os gaa ind i Fægtesalen, det vil adsprede Dem.“

I det samme traadte Charlot ind med et Brev til d'Artagnan, hvormed det hastede meget, og som var blevet afleveret af et Bud.

Nu var Turen til Athos at iagttage d'Artagnan.

D'Artagnan læste Brevet, uden at det tilsyneladende gjorde noget Indtryk paa ham, og han sagde derpaa med et Skuldertræk:

„Se, saaledes er Tjenesten, min kære Ven, og det er paa Ære fuldkomment rigtigt af Dem, at De ikke vil træde ind i den igen. Hr. de Trevilles er syg, og Kompagniet kan ikke undvære mig. Saaledes er min Permission altsaa udløben.“

„Vender De tilbage til Pars?“ spurgte Athos ivrigt.

„Ih, min Gud, ja“, svarede d'Artagnan, „men kommer De ikke selv dertil?“

Athos rødmede let og svarede:

„Hvis jeg kommer dertil, vil det glæde mig at se Dem der.“

„Halløj, Planchet!“ raabte d'Artagnan ud af Døren, „vi rejser om ti Minutter, giv Hestene Havre.“

Derpaa vedblev han, henvendende sig til Athos:

„Det forekommer mig, at der mangler mig noget her, og det gør mig alligevel ondt, at jeg skal forlade Dem uden at have set den gode Grimaud.“

„Grimaud!“ gentog Athos. „Ja, det er sandt, jeg har selv undret mig over, at De ikke har spurgt til ham. Jeg har laant ham til en af mine Venner.“

„Som kan forstaa hans Tegn?“ spurgte d'Artagnan.

„Det haaber jeg“, svarede Athos.

De to Venner omfavnede hjerteligt hinanden. D'Artagnan trykkede Raouls Haand, lovede Athos at besøge ham, hvis han kom til Paris, og at skrive til ham, hvis han ikke kom, og steg derpaa til Hest. Planchet sad allerede i Sadlen.

Athos vinkede med Haanden, Raoul bukkede dybt, og d'Artagnan og Planchet red ud af Gaarden.

Greven fulgte dem med Øjnene, lænende sig til den unge Mand, der næsten var lige saa høj som han; men saa snart de var forsvundne bag Muren, sagde Greven:

„Vi rejser i Aften til Paris, Raoul.“

„Hvorledes?“ udbrød det unge Menneske blegnende.

„De kan ride hen og sige Farvel til Fru de Saint-Remy og bringe hende en Hilsen fra mig. Klokken syv venter jeg Dem igen.“

Det unge Menneske bukkede med et Ansigt, der paa en Gang røbede Sorg og Taknemmelighed, og gik bort for at lade sin Hest sadle.

D'Artagnan paa sin Side var knap kommet sin Vært af Sigte, førend han tog Brevet op af Lommen og læste det nok en Gang.

„Kom straks til Paris.

I. M...“.

„Det er temmelig tørt“, mumlede d'Artagnan, „og hvis der ikke fandtes et Postskriptum, vilde jeg maaske ikke have forstaaet det, men heldigvis er der et Postskriptum.“

Og han læste det famøse Postskriptum, der forsonede ham med Brevets Tørhed:

„P. S. Henvend Dem til Kongens Skatmester i Blois; sig ham Deres Navn og vis ham dette Brev; De kan hæve to hundrede Pistoler."

ATTENDE KAPITEL.

Hr. de Beaufort.

Vi skal nu fortælle, hvad der imidlertid var hændet, og hvad der foranledigede d'Artagnans Tilbagerejse til Pars.

En Aften, da Mazarin efter Sædvane begav sig til Dronningen, paa den Tid, da alle andre havde forladt hende, kom han forbi Vagtstuen, hvis ene Dør gik ud til hans Forværelse, og da han hørte højrøstet Tale i Vagtstuen og ønskede at vide, hvorom Soldaterne talte, listede han sig nærmere med Katteskridt, stødte Døren op og stak Hovedet ind i Aabningen.

Der fandt en Trætte Sted mellem Garderne.

„Og jeg", sagde en af dem, „svarer Dem for, at hvis Coysel har spaaet det, saa er det lige saa vist, som om det allerede var sket. Jeg kender ham ikke, men jeg har hørt sige, at han er ikke alene Astrolog, men ogsaa Magiker."

„For Fanden, min kære, hvis han er en Ven af dig, saa tag dig i Agt! Du gør ham en daarlig Tjeneste."

„Hvorledes det?"

„Fordi man let kan anlægge Sag imod ham."

„Bah! nutildags brænder man ikke mere Troldmændene."

„Jeg synes imidlertid, at det ikke er saa længe siden, at den afdøde Kardinal lod Urbain Grandier brænde. Jeg kan snakke med derom, da jeg holdt Vagt ved Baalet og saa ham blive stegt."

„Min Bedste, Urbain Grandier var ingen Troldmand, men en Lærd, hvilket er noget ganske andet. Urbain Grandier forudsagde ikke det Tilkommende, han kendte det forbigangne, og det er undertiden langt værre."

„Min Gud", udbrød en anden, der laa paa en Bænk, tilsyneladende sovende, men som imidlertid havde hørt hvert Ord af Samtalen, „min Gud! tror De, at Menneskene kan undgaa deres Skæbne? Hvis det

staar skrevet hist oppe, at Hertugen af Beaufort skal undfly, saa vil han ogsaa gøre det, til trods for alle Kardinalens Forsigtighedsregler".

Det gøs i Mazarin. Han var Italiener og altsaa overtroisk. Han traadte pludselig frem midt imellem Garderne, der, da de saa ham, afbrød deres Samtale.

„Hvad er det, De taler om, mine Herrer?" spurgte han med sin sledske Mine; „at Hr. de Beaufort er undveget, tror jeg?"

„Deres Naade", tog Garderen Ordet, „jeg fortalte simpelt hen disse Herrer, hvad jeg selv har hørt om en Spaadom af en vis Coysel, der paastaar, at Hr. de Beaufort trods sin strenge Bevogtning vil være undveget før Pinsen."

„Denne Coysel er formodentlig en Drømmer, en Nar?" sagde Mazarin stedse smilende.

„Nej", svarede Garderen, der var haardnakket i sin Vantro, „han har forudsagt mange Ting, der er gaaet i Opfyldelse, som for Eksempel, at Dronningen vilde faa en Søn, at Hr. de Coligny vilde blive dræbt i sin Duel med Hertugen af Guise, og endelig at Koadjutoren vilde blive udnævnt til Kardinal. Nu, Dronningen er ikke alene nedkommen med én Søn, men endogsaa to Aar efter med én til, og Hr. de Coligny er bleven dræbt."

„Ja", sagde Mazarin, „men Koadjutoren er endnu ikke Kardinal."

„Nej, Deres Naade", sagde Garderen, „men han vil blive det."

Mazarin gjorde en Grimasse, som om han vilde sige: Han har ikke Kardinalshuen endnu, og tilføjede derpaa:

„Det er altsaa Deres Mening, min Ven, at Hr. de Beaufort vil undvige?"

„Ja, det er saa fuldt og fast min Mening, Deres Naade", svarede Garderen, „at hvis Deres Eminentse i denne Time tilbød mig Hr. de Chavignys Plads som Guvernør paa Slottet Vincennes, saa vilde jeg ikke tage imod den. Dagen efter Pinse vilde det derimod være en anden Sag."

Intet er saa smittende som en urokkelig Overbevisning, den bringer endogsaa Vantro til at vakle, og langtfra at være vantro var Mazarin, som alt bemærket, overtroisk. Han forlod Vagtstuen ganske tankefuld.

I Stedet for at begive sig til Dronningens Værelse vendte Mazarin tilbage til sit Kabinet og lod Bernouin kalde, hvem han befalede næste Morgen ved Daggry at lade den Opsynsmand hente, som han havde

ansat hos Hr. de Beaufort, samt at vække ham, saa snart han havde indfundet sig.

Uden at have nogen Anelse derom havde Garderen berørt Kardinalens ømmeste Sted. I de fem Aar, Hr. de Beaufort havde været i Fængsel, var der ikke gaaet nogen Dag, uden at Mazarin havde tænkt paa, at han vilde slippe ud deraf. Man kunde ikke holde en Sønnesøn af Henrik den Fjerde i Fængsel hele hans Liv, især naar denne Henrik den Fjerdes Sønnesøn ikke var tredive Aar endnu. Men afset fra den Maade, hvorpaa han slap ud, hvilket Had maatte han ikke have fattet til den, som han kunde takke for sit Fangenskab, der havde berøvet ham, som var rig, tapper, berømt, elsket af Kvinderne og frygtet af Mændene, de bedste Aar af hans Liv; thi at opholde sig i et Fængsel kan ikke kaldes at leve.

Denne Tanke havde beskæftiget Ministeren i Søvne, og da Bernouin Klokken Syv om Morgenen traadte ind i hans Sovekammer for at vække ham, var derfor hans første Ord:

„Hvad er der! er Hr. de Beaufort undveget fra Vincennes?"

„Det tror jeg ikke, Deres Naade", svarede Bernouin, hvis officielle Rolighed aldrig fornægtede sig, „men i ethvert Tilfælde vil De kunne høre fra ham, da Opsynsmand La Ramée, der imorges et blevet hentet fra Vincennes, er udenfor og venter paa Deres Eminentses Befalinger."

„Luk op og lad ham komme ind," sagde Mazarin, idet han lagde sin Hovedpude saaledes tilrette, at han kunde modtage ham siddende i sin Seng.

Betjenten traadte ind. Det var en høj, før, pluskindet Mand; hans Ansigt røbede en Rolighed, der gjorde Mazarin ganske bange.

„Den Karl ser mig temmelig enfoldig ud," mumlede han.

Betjenten stod tavs ved Døren.

„Kom nærmere, min Herre," sagde Mazarin.

Opsynsmanden adlød.

„Ved De, hvad man siger her?" vedblev Kardinalen.

„Nej, Deres Eminentse."

„Nu, man siger, at Hr. de Beaufort vil undvige fra Vincennes, hvis han ikke allerede har gjort det."

Betjentens Ansigt røbede den største Forbavselse. Han aabnede paa en Gang sine smaa Øjne og sin store Mund for bedre at indsuge den Spøg, som Kardinalen gjorde ham den Ære at henvende til ham;

men det var ham umuligt længe at bevare sin Alvor lige over for en saadan Formodning, og han brast i en saa voldsom Latter, at hans svære Lemmer rystede, som om han havde faaet et Feberanfald.

Mazarin følte sig henrykt over denne lidet ærbødige Munterhed, men beholdt imidlertid sit alvorlige Ansigt.

Da La Ramée havde let ud og tørret sine Øjne, fandt han det endelig paa Tiden at tale og undskylde sin upassende Lystighed.

„Undvige, Deres Naade!“ udbrød han endelig, „undvige! Ved Deres Eminentse da ikke, hvor Hr. de Baufort er?“

„Jovel, min Herre, jeg ved, at han er i Vincennes Hovedtaarn.“

„Ja, Deres Naade, i et Fængsel, hvis Mure er syv Fod tykke og hvis Vinduer er forsynet med Jernstænger, hvoraf hver enkelt er saa tyk som min Arm.“

„Men han forlader sit Værelse for at spille Mailspil og Langbold.“

„Den Slags Adspredelser er tilladt Fangerne, Deres Naade; men hvis Deres Eminentse ønsker det, skal de blive ham forbudt.“

„Nej, Nej!“ udbrød Mazarin, der var bange for, at Fangen, naar han berøvedes dise Fornøjelser, skulde blive endnu mere forbitret paa ham. „Imidlertid gad jeg nok vide, med hvem han spiller.“

„Han spiller med den vagthavende Officer, Deres Naade, eller ogsaa med mig eller de andre Fanger.“

„Kommer han aldrig under Spillet i Nærheden af Murene?“

„Deres Eminentse kender nok ikke Murene. De er tresindstyve Fod høje og jeg tvivler paa, at Hr. de Beaufort er saa ked af Livet, at han vilde resikere at brække Halsen ved at springe ned fra den.“

„Hm!“ sagde Kardinalen, der begyndte at blive roligere. „De siger altsaa, min kære Hr. La Ramée...?“

„At med mindre Hr. de Beaufort kan forvandle sig til en lille Fugl, svarer jeg for ham.“

„Tag Dem i Agt! De tager Munden altfor fuld,“ vedblev Mazarin, „Hr. de Beaufort har sagt til Soldaterne, der førte ham til Vincennes, at han ofte havde tænkt paa, at han kunde blive kastet i Fængsel, og at han for det Tilfælde havde udtænkt fyrretyve Maader at undvige paa.“

„Hvis der blandt disse fyrretyve Maader havde været en eneste, der havde duet til noget, vilde han for længe siden have været ude, Deres Naade,“ svarede La Ramée.

„Naa, han er ikke saa dum, som jeg troede," mumlede Mazarin.

„For Resten glemmer Deres Naade, at Hr, de Chavigny er Guvernør i Vincennes," vedblev La Ramée, „og at han ikke hører til Hr. de Beauforts Venner."

„Ja, men Hr. de Chavigny er undertiden fraværende."

„Naar han er borte, er jeg der jo."

„Men naar De ogsaa er fraværende?"

„O! naar jeg er fraværende har jeg en Knægt, der aspirerer til at træde i Hans Majestæts Tjeneste og som, det svarer jeg Dem for holder god Vagt. I de tre Uger, han har været i min Tjeneste, har jeg kun en Ting at at bebrejde ham, nemlig at han er altfor haard mod Fangen."

„Hvem er denne Cerberus?" spurgte Kardinalen.

„En vis Hr. Grimaud, Deres Naade."

„Og hvad foretog han sig, førend De ansatte ham i Vincennes?"

„Han levede paa Landet, efter hvad der er blevet mig fortalt af den, der anbefalede ham til mig, han har nok været indviklet i en temmelig ubehagelig Affære, og jeg tror ikke, at han vil have noget imod at undgaa Straffen ved at skjule sig i Kongens Uniform."

„Det er vel ingen Sladderhank?"

„Du gode Gud! Jeg troede længe, at han var stum, Deres Naade, han taler og svarer kun med Gebærder; det lader til, at hans forrige Herre har dresseret ham dertil."

Kardinalen gjorde endnu La Ramée en Mængde Spørgsmaal om Fangen, om den Maade, hvorpaa han blev forplejet, hvorledes han boede, hvilke denne besvarede saa tilfredsstillende, at han næsten beroliget sendte ham bort.

Da Klokken var Ni, stod han op, klædte sig paa og begav sig derpaa til Dronningen for at meddele hende Grunden til, at han ikke havde besøgt hende den foregaaende Aften. Dronningen, der var ligesaa bange for Hr. de Beaufort som Kardinalen og næsten ligesaa overtroisk, lod ham Ord til andet gentage alle La Ramées Løfter og hans Lovtaler over hans Medhjælper. Da Kardinalen var færdig, sagde hun:

„Ak, min Herre! hvorfor har vi ikke en Grimaud hos enhver af Prinserne?"

„Taalmodighed“, svarede Mazarin med sit italienske Smil, „det kommer maaske en Gang, men imidlertid...“.

„Naa, imidlertid?“ — „Vil jeg tage mine Forholdsregler.“

Og derefter var det, at han havde skrevet til d'Artagnan om, at han skulde fremskynde sin Tilbagerejse.

NITTENDE KAPITEL.

Hertugen af Beauforts Adspredelser i Vincennes' Hovedtaarn.

Fangen, der indjog Kardinalen saa stor Angst, og hvis Midler til Flugt forstyrrede hele Hoffets Ro, havde ingen Anelse om den Rædsel, der for hans Skyld herskede i Palais-Royal.

Da han saa, hvor beundringsværdigt godt han blev bevogtet, havde han opgivet ethvert Forsøg paa at undvige, og hele hans Hævn bestod i at udslynge Forbandelser mod Mazarin.

Han havde ogsaa prøvet paa at skrive Viser, men det havde han snart opgivet.

Hertugen af Beaufort var en Sønnesøn af Henrik den Fjerde og Gabrielle d'Estrées, ligesaa god, tapper, stolt og især ligesaa gascognisk som sin Bedstefader, men langt mindre lærd. Efter at han i nogen Tid efter Kong Ludvig den Trettendes Død havde været Yndlingen, den betroede Mand, kort sagt den første ved Hoffet, havde han maattet vige Pladsen for Mazarin og var bleven den anden. Da han Dagen efter fik det daarlige Indfald at blive vred over denne Degradation og var uforsigtig nok til at lade sig mærke dermed, havde Dronningen ladet ham arrestere og bringe til Vincennes af den samme Guitaut, som vi har set optræde i Begyndelsen af denne Historie, og som vi senere vil træffe paa igen. Man havde saaledes ikke alene skilt sig af med hans Person og hans Fordringer, men man tog ikke en Gang den mindste Notits af ham, hvor populær en Prins han end var, og han havde nu i fem Aar beboet et meget lidt kongeligt Værelse i Vincennes' Hovedtaarn.

Den lange Tid, der vilde have modnet enhver andens end Hertugen af Beauforts Tanker, var gaaet hen over hans Hoved uden at frembringe nogen Forandring i det. Enhver anden vilde nemlig have tænkt, at, hvis han ikke havde lagt an paa at trodse Kardinalen, foragte Prinserne og staa paa sine egne Ben uden andre Medhjælpere end nogle melankolske Drømmere, som Kardinal de Retz siger, vilde

han i de fem Aar enten have faaet sin Frihed eller fundet Forsvarere. Disse Betragtninger faldt efter al Rimelighed ikke en Gang Hertugen ind, der i sin lange Indespærring kun var bleven endnu mere halsstarrig, og Kardinalen erholdt hver Dag Efterretninger fra ham, der var intet mindre end behagelige for Hans Eminentse.

Efter at det var gaaet galt for Hr. de Beaufort med Poesien, havde han forsøgt sig i Malerkunsten. Han tegnede Kardinalens Portræt med Kul, og da han paa Grund af sit temmelig ringe Talent for denne Kunst ikke var heldig med at faa Portrættet til at ligne Originalen, skrev han nedenunder: „Ritratto dell illustrissimo facchino Mazarini.“ Hr. de Chavigny, der havde faaet et Nys herom, aflagde ham et Besøg og bad ham om at forslaa Tiden paa anden Maade eller i det mindste tegne sine Portrætter uden Underskrift. Dagen efter var hele Værelset overmalet med Portrætter og Inskriptioner. Som alle Fanger havde Hr. de Beaufort megen Lighed med Børn, der netop har størst Lyst til at gøre, hvad der bliver dem forbudt.

Hr. de Chavigny var bleven underrettet om denne Tilvækst af Profiler. Hr. de Beaufort, der ikke var sikker nok paa sig selv til at male sine Portrætter en face, havde gjort sit Værelse til en formelig Udstillingssal. Denne Gang sagde Guvernøren intet, men en Dag, medens Hr. de Beaufort var beskæftiget med at spille Bold, lod han alle Tegningerne viske ud og Værelset overmale med Vandfarve.

Hr. de Beaufort takkede Hr. de Chavigny, fordi han havde været saa god at lade hans Chartons forny. Denne Gang delte han sit Værelse i flere Rum og helligede ethvert af dem et Træk af Kardinal Mazarins Liv.

Det første skulde forestille illustrissimo facchino Mazarini, modtagende Stokkeprygl af Kardinal Bentivoglio, hvis Tjener han havde været.

Det andet illustrissimo facchino Mazarini, stjælende Premierministerportefølje fra Hr. de Chavigny, der allerede troede at have den.

Det tredje illustrissimo facchino Mazarini spillende Ignatius Loyolas Rolle i Stykket af samme Navn.

Og det fjerde endelig illustrissimo facchino Mazarini, nægtende Laporte, Ludvig den Fjortendes Kammertjener, Klæder med de Ord, at en Konge af Frankrig ikke behøvede at faa Klæder oftere end hvert Fjerdingaar.

Det var storartede Kompositioner, der ganske vist overgik Fan-

gens Talent, hvorfor han ogsaa lod sig nøje med at udkaste en Skitse og skrive Forklaringen nedenunder.

Men Skitserne og Forklaringerne var mere end nok til at støde Hr. de Chavigny, der lod Hr. de Beaufort underrette om, at hvis han ikke opgav at fuldføre de udkastede Tegninger, vilde han berøve ham ethvert Middel dertil. Hr. de Beaufort svarede, at siden man havde berøvet ham Udsigten til at skaffe sig et Navn som Kriger, vilde han skaffe sig et som Maler, og at han, da han ikke kunde blive en Bayard eller en Trivulce, vilde være en Michel Angelo eller en Raphael.

En Dag, da Hr. de Beaufort spadserede i Fængselsgaarden, fratog man ham hans Ild, hans Kul og hans Aske, saa at han, da han atter kom ind i sin Celle, ikke fandt selv den mindste Genstand, hvoraf han kunde have lavet sig et Blyant.

Hr. de Beaufort bandte, rasede, skreg, sagde, at man vilde lade ham omkomme af Kulde og Fugtighed, ligesom Puylaurens, Marchal Ornano og Storprioren af Vendome, hvortil Hr. de Chavigny svarede, at han kun behøvede at give sit Æresord paa, at han ikke mere vilde tegne, eller love ikke mere at udkaste historiske Malerier, hvorpaa han straks skulde faa Brænde og alt, hvad der behøvedes for at tænde Ild i det. Hr. de Beaufort vilde ikke give sit Ord og tilbragte derfor den øvrige Del af Vinteren i Kulde.

Medens Fangen en Gang var gaaet ud, blev Indskrifterne udslettede og Værelset overmalet, saa at der ikke fandtes det mindste Spor af Malerier i det.

Hr. de Beaufort købte nu af en af sine Bevogtere en Hund ved Navn Pistache. Da der intet var i Vejen for, at Fangerne havde en Hund, gav Hr. de Chavigny sit Minde til, at det firføddede Dyr skiftede Ejer. Hr. de Beaufort lukkede sig undertiden i flere Timer i Rad inde med sin Hund. Man anede nok, at Fangen i disse Timer beskæftigede sig med Pistaches Opdragelse, men man vidste ikke, hvilken Retning han gav denne. Da Pistache var tilstrækkeligt dresseret, inviterede Hr. de Beaufort en Dag Hr. de Chavigny og Embedsmændene i Vincennes til en Forestilling, som han vilde give paa sit Værelse. De Indbudte indfandt sig; Værelset var oplyst med saa mange Vokslys, som Hr. de Beaufort havde kunnet opdrive, og Forestillingen tog sin Begyndelse.

Med et Stykke Kalk, som Fangen havde taget af Muren, havde han midt igennem Værelset trukket en hvid Streg, der forestillede en

Snor. Paa første Vink af sin Herre satte Pistache sig paa denne Streg, rejste sig paa Bagbenene og begyndte med et Spanskrør mellem Forbenene at bevæge sig langs ad Linjen, snoende sig ligesom en Linedanser. Efter at have passeret Linjen et Par Gange, gav den Spanskrøret til Hr. de Beaufort og begyndte nu de samme Øvelser uden Balancestang.

Det kløgtige Dyr høstede stormende Bifald.

Dyret skulde nu udpege den af Selskabet, der var den bedste Fangevogter i Frankrig.

Hunden gik tre Gange Kredsen rundt og lagde sig derpaa paa den ærbødigste Maade af Verden for Hr. de Chavignys Fødder.

Hr. de Chavigny lod, som om han fandt Spøgen fortræffelig, og lo med. Da han havde let, bed han sig i Læberne og begyndte at rynke Panden.

Endelig forelagde Hr. de Beaufort Pistache det vanskelige Spørgsmaal til Besvarelse, hvem der var den største Tyv i den bekendte Verden.

Denne Gang løb Pistache Værelset rundt uden at standse ved nogen og fo'r derpaa hen til Døren, som den tudende begyndte at kradse paa.

„Ser De, mine Herrer", sagde Prinsen, „da det kloge Dyr ikke her finder den, som jeg spørger det om, vil det søge ham udenfor. Men vær kun rolig, I skal ikke derfor gaa glip af Svaret. Pistache, min Ven", vedblev Hertugen, „kom her hen."

Hunden adlød.

„Den største Tyv i den bekendte Verden", vedblev Prinsen, „er det Kongens Sekretær, Hr. Le Camus, der kom til Paris med tyve Livres og nu ejer seks Millioner?"

Hunden rystede benægtende paa Hovedet.

„Er det", vedblev Prinsen, „Overintendanten, Hr. d'Emery, der, da hans Søn, Hr. Thoré, giftede sig, gav ham tre hundrede tusinde Livres om Aaret og et Hotel, i Sammenligning med hvilket Tuilerierne er en Ruin og Louvre en forfalden Rønne?"

Hunden rystede benægtende paa Hovedet.

„Det er altsaa heller ikke ham?" vedblev Prinsen. „Naa, lad os se at finde ham; det skulde da ikke ved et Tilfælde være Kardinal Mazarin, hvad?"

Pistache nikkede bekræftende, idet den otte til ti Gange i Træk hævede og sænkede Hovedet.

„Hører De, mine Herrer", sagde Hr. de Beaufort til de Tilstedeværende, der denne Gang ikke en Gang vovede at trække paa Smilebaandet, „Kardinal Mazarin er den største Tyv i den bekendte Verden, det siger i det mindste Pistache.

Vi vil nu gaa over til noget andet.

Mine Herrer", vedblev Hertugen af Beaufort, idet han benyttede den dybe Tavshed, der herskede, til at meddele Programmet for den tredje Afdeling af Forestillingen. „De mindes alle, at Hr. Hertugen af Guise havde lært alle Hundene i Paris at springe for Frøken de Pons, som han havde proklameret som den skønneste blandt de skønne. Nuvel, mine Herrer, det var ingen Ting; thi disse Dyr adlød maskinmæssigt, da de ikke forstod at gøre Forskel mellem dem, for hvem de skulde springe, og dem, for hvem de ikke skulde gøre det. Pistache vil vise Dem saavel som Hr. Guvernøren, at han staar langt over sine Kolleger. Vær saa god at laane mig Deres Stok, Hr. de Chavigny."

Hr. de Chavigny rakte Hr. de Beaufort sin Stok, som denne holdt horizontalt i en Højde af en Fod fra Gulvet.

„Pistache, min Ven", vedblev han, „spring for Dronningen."

Og han hævede Stokken seks Tommer højere.

Hunden sprang ærbødigt over Stokken.

„Pistache, min Ven", vedblev Hertugen, hævende Stokken seks Tommer til, „spring for Kongen."

Hunden tog Tilløb og satte trods Højden med Lethed over Stokken.

„Giv nu Agt", vedblev Hertugen og sænkede Stokken, saa at den næsten berørte Gulvet, „Pistache, min Ven, spring for Kardinal Mazarin."

Hunden vendte Ryggen til Stokken.

„Nu, hvad skal det betyde?" sagde Hr. de Beaufort, beskrivende en Halvcirkel fra Halen til Hovedet af Dyret og atter præsenterende det Stokken, „spring dog, Hr. Pistache."

Men ligesom første Gang gjorde Pistache en halv Vending og vendte Bagdelen til Stokken.

Hr. de Beaufort gentog den samme Manøvre, ledsaget af den samme Opfordring; men nu var Pistaches Taalmodighed udtømt, den

kastede sig rasende over Stokken, rev den ud af Prinsens Hænder og knuste den mellem sine Tænder.

Hr. de Beaufort rev de to Stykker ud af dens Flab og rakte dem med den alvorligste Mine til Hr. de Chavigny, idet han gjorde ham mange Undskyldninger og tillige erklærede, at Forestillingen var forbi for i Aften, men at Pistache, hvis han om tre Maaneder vilde overvære en anden Forestilling, da skulde have lært nogle nye Kunststykker.

Tre Dage efter var Pistache forgivet.

Man ledte efter Forbryderen, men, som man vel kan begribe, forblev han uopdaget. Hr. de Beaufort lod opkaste en Grav med følgende Indskrift:

„Her hviler Pistache, en af de klogeste Hunde, der nogen Sinde har levet."

Til denne Lovtale var der intet at sige, og Hr. de Chavigny kunde ikke forbyde den.

Men Hertugen sagde nu ganske højt, at man havde gjort et Forsøg paa hans Hund med den Gift, man vilde give ham, og en Dag efter Middagsmaden gik han til Sengs, raabende, at han havde Kolik, og at det var Mazarin, der havde ladet ham forgive.

Disse nye Spilopper kom Kardinalen for Øre og gjorde ham meget bange. Han befalede derfor, at Fangen ikke maatte nyde noget, førend der var blevet smagt paa det, og La Ramée blev nu ansat hos Prinsen i Egenskab af Smager.

Hr. de Chavigny havde imidlertid ikke tilgivet Hertugen de Uforskammetheder, hvorfor den uskyldige Pistache allerede havde maattet bøde. Hr. de Chavigny var et Kreatur af den afdøde Kardinal, ja, man sagde endog, at han var hans Søn; han maatte altsaa forstaa sig paa Tyranni, og han gav sig nu til at plage Hr. de Beaufort. Han berøvede ham de Jernknive og Sølvgafler, som man hidtil havde ladet ham beholde, og lod ham give Sølvknive og Trægafler i Stedet for. Hr. de Beaufort beklagede sig, men Hr. de Chavigny lod ham svare, at da han nylig havde hørt, at Kardinalen havde sagt til Fru de Vendome, at hendes Søn vilde blive hele sit Liv i Vincennes Hovedtaarn, havde han frygtet for, at hans Fange, naar han erfarede denne skrækkelige Nyhed, skulde gøre et Forsøg paa at berøve sig Livet. Fjorten Dage efter fandt han Vejen til Langboldpladsen beplantet med to Rækker Træer, der ikke var større end en Lillefinger, og da han spurgte om, hvad dette skulde betyde, blev der svaret ham, at de var bestemt til

en Gang i Tiden at yde ham Skygge mod Solen. Denne Opmærksomhed gjorde ham rasende.

Det faldt ham nu ind, at Tiden var kommet til at tage sin Tilflugt til et af de fyrretyve Midler, og han prøvede først det simpleste, nemlig at bestikke La Ramée; men La Ramée, der havde købt sit Embede for femten hundrede Dalere, holdt altfor meget af dette. I Stedet for at gaa ind paa Fangens Plan, gik han derfor lige til Hr. de Chavigny og underrettede ham om det forefaldne; Hr. de Chavigny posterede øjeblikkelig otte Mand i selve Prinsens Værelse, fordoblede Skildvagterne og forstærkede Vagterne. Fra dette Øjeblik af havde Prinsen, naar han gik ud, ligesom Kongerne paa Teatret, fire Mand foran sig og fire Mand bag efter, uden at regne med dem, der gik paa Fløjene.

Hr. de Beaufort lo i Begyndelsen meget ad denne Strenghed, der var en Adspredelse for ham. Han gentog hvert Øjeblik: Det morer mig, det d i v e r s i f i e r e r mig (Hr. de Beaufort vilde sige diverterer, men som man véd, sagde han ikke altid, hvad han vilde sige). Derpaa tilføjede han: For Resten har jeg endnu ni og tredive Udveje tilbage, naar jeg vil unddrage mig de Æresbevisninger, der vises mig.

Men denne Adspredelse blev tilsidst kedsommelig. Af Praleri holdt Hr. de Beaufort gode Miner i seks Maaneder; men da han efter den Tids Forløb bestandig saa otte Mand sætte sig, naar han satte sig, staa op, naar han stod op, staa stille, naar han stod stille, begyndte han tilsidst at rynke Panden og tælle Dagene.

Denne nye Forfølgelse forøgede hans Had mod Mazarin. Prinsen bandte fra Morgen til Aften og talte ikke om andet end om Ragout paa mazarinske Øren. Det kunde gøre en ganske bange; Kardinalen, der vidste alt, hvad der foregik i Vincennes, trak uvilkaarligt sin Hue ned til Halsen.

En Dag forsamlede Hr. de Beaufort sine Vogtere og holdt trods sin Vanskelighed ved at tale, hvilken var bleven til et Ordsprog, følgende Tale, der rigtignok var udarbejdet i Forvejen:

„Mine Herrer", sagde han, „vil I taale, at en Sønnesøn af den gode Kong Henrik den Fjerde overvældes af Fornærmelser og Forhaanelser? Lad mig slippe ud, mine Herrer Bevogtere; jeg vil da begive mig lige til Louvre og dreje Halsen om paa Mazarin; I skal alle være min Livvagt, jeg vil gøre eder alle til Officerer og aflægge eder med gode Pensioner. Fremad, March!"

Men hvor veltalende Henrik den Fjerdes Sønnesøn end var, rørte han dog ikke disse Stenhjerter, ikke en af dem rørte sig af Pletten. Da Hr. de Beaufort saa dette, skældte han dem ud for Uslinger og gjorde sig dem derved til Fjender.

Naar Hr. de Chavigny undertiden besøgte ham, hvilket regelmæssigt skete to eller tre Gange om Ugen, benyttede Hertugen altid Lejligheden til at true ham.

„Hvad vilde De gøre, min Herre", spurgte han ham, „naar De en Dag saa en Armé af Parisere komme ansættende for at befri mig?"

„Deres Højhed", svarede Hr. de Chavigny med et dybt Buk for Prinsen, „jeg har paa Voldene tyve Stykker Skyts og i Kasematterne tredive tusinde Skud; jeg vilde skyde dem ned med Kanoner."

„Ja, men naar De havde bortskudt Deres tredive tusinde Skud, vilde de tage Taarnet, og naar dette først var gjort, vilde jeg blive nødt til at lade Dem hænge, hvilket ganske vist vilde gøre mig særdeles ondt."

Og Prinsen gjorde et særdeles dybt Buk for Hr. de Chavigny.

„Men jeg, Deres Højhed", genmælede Hr. de Chavigny, „vilde i det Øjeblik, den første Borgerlømmel overskred mine Poterner eller satte Foden paa min Vold, være nødt til min store Sorg at dræbe Dem med min egen Haand, eftersom De er ganske specielt anbefalet til mig, og jeg maa aflevere Dem igen død eller levende."

Og han bukkede atter for Hans Højhed.

„Ja", vedblev Hertugen, „men da de brave Folk sikkert ikke vilde komme her, førend de har hængt Hr. Julio Mazarini, vilde De nok vogte Dem for at lægge Haand paa mig, og De vilde skaane mit Liv af Frygt for, at Pariserne skulde lade Dem splitte ad af fire Heste, hvilket er endnu langt ubehageligere end at blive hængt."

Denne Spøg kunde vare ti Minutter, et Kvarter, eller i det højeste tyve Minutter, men den endte altid med, at Hr. de Chavigny vendte sig om mod Døren og raabte:

„Halløj, La Ramée!"

La Ramée traadte ind.

„La Ramée", vedblev Hr. de Chavigny, „jeg anbefaler Dem ganske særdeles Hr. de Beaufort; vis ham alle de Hensyn, der skyldes hans Navn og hans Rang, og tab ham af den Grund ikke et Øjeblik af Syne."

Derpaa forlod han Hr. de Beaufort, hilsende ham med en ironisk Høflighed, der bragte denne ganske ud af sig selv af Raseri.

La Ramée var altsaa bleven Prinsens tvungne Bordfælle, hans stadige Bevogter og hans Skygge; men — vi kan ikke dølge det — da La Ramée var en munter Fyr, en behagelig Selskabsbroder, en bekendt Drikkebroder, en dygtig Langboldspiller og i Grunden et godt Skind, der i Hr. de Beauforts Øjne kun havde den ene Fejl, at han var ubestikkelig, var hans Selskab snarere adspredende end kedende for Prinsen.

Uheldigvis var det samme ikke Tilfældet med La Ramée, og skønt han satte en vis Pris paa den Ære at være indelukket med en saa vigtig Fange, kunde Fornøjelsen ved at leve sammen med Henrik den Fjerdes Sønnesøn dog ikke opveje den, han vilde have følt ved en Gang imellem at kunne have aflagt sin Familie et Besøg.

Man kan godt være en fortræffelig Fængselsinspektør og dog paa samme Tid en god Fader og Mand. Mester La Ramée tilbad sin Kone og sine Børn, som han kun saa oppe fra Muren, naar de for at skaffe ham denne Trøst spadserede paa den anden Side af Graven, men dette var altfor lidt for La Ramée, og han følte, at hans gode Humør, som han betragtede som Aarsagen til, at han nød et saa godt Helbred, ikke vilde vare længe, hvis det skulde blive saaledes ved. Denne Overbevisning fik forøget Styrke, da Forholdet mellem Hr. de Beaufort og Hr. de Chavigny lidt efter lidt blev saa spændt, at de aldeles hørte op med at se hinanden. La Ramée følte nu Ansvaret tynge dobbelt haardt paa sine Skuldre, og han modtog derfor med begge Hænder det Tilbud, som hans Ven, Marchal de Grammonts Intendant, gjorde ham, at skaffe ham en Assistent. Han talte straks herom til Hr. de Chavigny, der svarede, at han ikke vilde have noget derimod, forudsat at Personen anstod ham.

Denne Person var vor gamle Bekendt Grimaud.

TYVENDE KAPITEL.

Grimaud begynder sin Funktion.

Grimaud fremstillede sig altsaa i Vincennes. Hr. de Chavigny roste sig af at have et ufejlbarligt Øje, hvilket let kunde bestyrke den Tro, at han virkelig var en Søn af Kardinal Richelieu, der ogsaa havde

den Pretention; han undersøgte altsaa opmærksomt Kandidaten og kom til det Resultat, at Grimauds sammengroede Øjenbryn, tynde Læber, krumme Næse og fremstaaende Kindben var ubedragelige Kendetegn. Han henvendte kun tolv Ord til ham, hvilke Grimaud besvarede med fire.

„Det er en fortræffelig Krabat, det saa jeg straks paa ham", sagde Hr. de Chavigny, „lad Dem fæste af Hr. La Ramée og sig ham, at De anstaar mig i enhver Henseende."

Grimaud gjorde omkring og gik hen for at underkaste sig La Ramées langt strengere Undersøgelse. Hvad der gjorde denne vanskeligere at tilfredsstille, var den Omstændighed, at Hr. de Chavigny vidste, at han kunde forlade sig paa ham, og at han selv vilde kunne forlade sig paa Grimaud.

Grimaud havde netop de Egenskaber, der kunde forføre en Opsynsmand, som ønskede en Underopsynsmand; efter at have gjort tusinde Spørgsmaal og kun faaet hvert enkelt besvaret med en Fjerdedel af et Svar, gned La Ramée sig i Hænderne, fornøjet over dette Maadehold med Ord og fæstede Grimaud.

„Instruksen?" spurgte Grimaud.

„Er følgende: Aldrig lade Fangen alene, fratage ham ethvert spidst eller skærende Instrument, forhindre ham i at gøre Tegn til Folk udenfor eller tale for længe med sine Bevogtere."

„Er det det Hele?" spurgte Grimaud.

„Ja, for Øjeblikket", svarede La Ramée. „Muligt indtrædende Omstændigheder vil foranledige nye Ordrer."

„Godt", svarede Grimaud.

Og dermed begav han sig til Hertugen af Beauforts Fængsel.

Hr. de Beaufort havde bedt om en Blykam, fordi han som alle blonde Mandfolk havde noget rødligt Skæg.

Da Grimaud tradte ind, fik han Øje paa Kammen, som Prinsen et Øjeblik i Forvejen havde lagt paa Bordet, og med et dybt Buk bemægtigede han sig den.

Hertugen saa forundret paa denne besynderlige Figur.

Figuren stak Kammen i sin Lomme.

„Holloi! hvad skal det betyde?" udbrød Hertugen, „og hvem er han "

Grimaud svarede intet, men bukkede nok en Gang.

„Er du stum?" raabte Hertugen.

Grimaud rystede paa Hovedet.

„Hvad er du? svar, jeg befaler dig det," sagde Hertugen.

„Opsynsmand," svarede Grimaud.

„Opsynsmand!" udbrød Hertugen, „godt! jeg manglede kun endnu et saadant Galgenfjæs i min Samling. Holla! La Ramée! hejda derude!"

La Ramée indfandt sig skyndsomt.

„Hvad er der paa Færde, min Prins?" spurgte han.

„Hvem er denne Slyngel, der tager min Kam og putter den i sin Lomme?" spurgte Hr. de Beaufort.

„Det er en af Deres Højheds Bevogtere, en fortræffelig Karl, som De, det er jeg overbevist om, vil lære at sætte Pris paa ligesom Hr. de Chavigny og jeg."

„Hvorfor fratager ham mig min Kam?"

„Ja, hvorfor har du frataget Hans Højhed hans Kam?" spurgte La Ramée.

Grimaud trak Kammen op af Lommen, lod Fingeren løbe hen over den og sagde, idet han pegede paa en af Tænderne, det ene Ord:

„Spidst." — „Du har Ret," sagde La Ramée.

„Hvad siger Dyret?" spurgte Hertugen.

„At ethvert spidst Instrument er forbudt Deres Højhed af Kongen."

„Er De gal, La Ramée?" udbrød Hertugen. „Det er jo Dem selv, der har givet mig denne Kam."

„Hvilket var meget urigtigt af mig, Deres Højhed, thi ved at give Dem den har jeg overtraadt min Instrux."

Hertugen kastede rasende Blikke paa Grimaud, der havde givet La Ramée Kammen.

„Jeg forudser, at jeg vil komme til at synes meget lidt om denne Slyngel", mumlede Prinsen.

I et Fængsel gives der ingen Halvhed i Følelser, da alt, baade Mennesker og Ting, er ens Fjende, saa elsker eller hader man undertiden med Rette, men langt oftere af Instinkt. Af den ganske simple Grund, at Grimaud ved første Øjekast havde behaget Hr. de Chavigny og La Ramée, maatte han naturligvis lige fra Begyndelsen af mishage Hr. de Beaufort, eftersom det, der i Guvernørens og Opsynsmandens Øjne var Dyder, i Fangens Øjne blev til Fejl.

Imidlertid vilde Grimaud ikke allerede den første Dag bryde aabent

med Fangen; han vilde ikke vække en øjeblikkelig Modbydelighed, men et rigtigt indgroet Had. Han trak sig derfor tilbage for at give Plads for fire Soldater, der havde været henne at spise Frokost og nu atter tiltraadte deres Tjeneste hos Prinsen.

Prinsen paa sin Side havde travlt med en ny Spas, som han lovede sig megen Fornøjelse af. Han havde forlangt Krebs til sin Frokost den næste Dag og havde i Sinde at tilbringe Dagen med at lave en lille Galge, hvori han vilde hænge den smukkeste midt i sit Værelse. Den røde Farve som den vilde faa ved at blive kogt, kunde ikke tilstede nogen Tvivl om Allusionen, og han vilde saaledes faa den Fornøjelse at hænge Kardinalen in effigie, indtil han kunde blive hængt i Virkeligheden, uden at man kunde bebrejde ham andet, end at han havde hængt en Krebs.

Dagen hengik med Forberedelser til Eksekutionen. Man bliver meget barnagtig i et Fængsel, og Hr. de Beauforts Karakter var saaledes, at han maatte blive det mere end nogen anden. Han gik sin sædvanlige Tur, afbrækkede et Par smaa Grene, der skulde spille en Rolle i hans Plan, og fandt efter megen Søgen et Stykke Glas, der lod til at gøre ham særdeles fornøjet. Da han atter var kommet op paa sit Værelse, rev han sit Lommetørklæde i Strimler.

Intet af alt dette var undgaaet Grimauds spejdende Øje.

Den næste Morgen var Galgen færdig og for at han kunde oprejse den midt i Værelset, tilspidsede han den ene Ende med sit Glasskaar.

La Ramée saa paa ham med en Faders Nysgerrighed, der tænker, at han maaske kan lære en ny Leg til sine Børn, og de fire Soldater saa til med denne ørkesløse Mine, der dengang som nu dannede et Hovedtræk i Soldatens Fysionomi.

Grimaud traadte ind, ligesom Prinsen havde lagt Glasskaaret fra sig; han var imidlertid endnu ikke færdig med at tilspidse Enden af Galgen, men havde afbrudt denne Beskæftigelse for at binde en Traad til den modsatte Ende.

Han laante Grimaud et Øjekast, hvori en Levning af Gaarsdagens onde Lune aabenbarede sig, men da han forud nød den Fornøjelse, som hans nye Paafund ikke kunde undlade at forskaffe ham, tog han ingen videre Notits af ham.

Da han var færdig med at slaa en Sømandsknude paa den ene Ende af Traaden og en Rendeknude paa den anden, og da han havde kastet et Blik paa Fadet med Krebsene og med Øjet valgt den ansee-

ligste af dem, vendte han sig om for at se efter sit Glasskaar. Men det var forsvundet.

„Hvem har taget mit Stykke Glas?“ spurgte Prinsen med rynket Pande.

Grimaud tilkendegav ved Tegn, at det havde han gjort.

„Hvorledes? igen dig! Og hvorfor har du taget det?“

„Ja,“ sagde La Ramée, „hvorfor har du taget Glasset fra Hans Højhed?“

Grimaud, der holdt det i Haanden, pegede paa Kanten af det og sagde: „Skærende“.

„Det er rigtigt, Deres Højhed,“ sagde La Ramée. „Død og Pine! hvilken ubetalelig Akkvisition vi har gjort i den Karl.“

„Hr. Grimaud,“ sagde Prinsen, „for Deres egen Skyld vil jeg raade Dem til ikke at komme mig for nær.“

Grimaud bukkede og trak sig tilbage til den anden Ende af Værelset.“

„Stille, stille, Deres Højhed,“ sagde La Ramée, „lad mig faa Deres lille Galge, saa skal jeg spidse den med min Kniv.“

„De?“ sagde Hertugen leende.

„Ja, jeg, var det ikke det, De ønskede?“

„Jovist. Naa, lad gaa! det vil blive dobbelt morsomt. Se her, min kære La Ramée.“

La Ramée, der ikke forstod Betydningen af Prinsens Ord, tilspidsede imidlertid Foden af Galgen.

„Tak,“ sagde Hertugen, „gør mig nu et lille Hul i Jorden, medens jeg henter Patienten.“

La Ramée lagde sig paa Knæ og gravede et Hul i Jorden. Imidlertid befæstede Prinsen Krebsen til Snoren.

Derpaa anbragte han leende Galgen midt i Stuen.

La Ramée lo ogsaa af sit ganske Hjerte uden egentlig at vide hvoraf, og Soldaterne stemmede i med.

Grimaud alene lo ikke. Han nærmede sig La Ramée og sagde pegende paa Krebsen, der dinglede i Traaden:

„Kardinalen!“

„Hængt af Hans Højhed Prinsen af Beaufort,“ fortsatte Prinsen leende endnu stærkere, „og af Mester Jacques Chrysostome La Ramée, Kongens Inspektør.“

La Ramée udstødte et frygteligt Skrig og styrtede sig over Gal-

gen, som han trak ud af Jorden og øjeblikkelig slog i Stykker. Stykkerne kastede han derpaa ud af Vinduet. Han vilde netop til at bære sig ligedan ad med Krebsen, da Grimaud tog ham den ud af Haanden.

„God til at spise!“ sagde han og puttede den med disse Ord i Lommen.

Denne Gang havde Hertugen moret sig saa kosteligt at han næsten tilgav Grimaud den Rolle, han havde spillet. Men da han i Løbet af Dagen kom til at tænke nærmere paa den Hensigt, hans Bevogter havde haft, og da denne Hensigt forekom ham slet, voksede hans Had meget betydeligt.

Historien med Krebsen gjorde imidlertid til La Ramées store Sorg en umaadelig Opsigt i Vincennes, ja endog udenfor. Hr. de Chavigny, der i sit Hjertes Inderste hadede Kardinalen, sørgede for at fortælle Historien til et Par venskabeligsindede Venner, der straks udbredte den videre.

Dette skaffede Hr. de Beaufort et Par gode Dage.

Blandt sine Bevogtere havde Hertugen lagt Mærke til en, der havde et ret skikkeligt Ansigt, og ham viste han nu en saa meget desto støre Venlighed, som Grimaud med hvert Øjeblik mishagede ham mere. En Morgen da han havde taget denne Mand til en Side og været saa heldig at tale nogle Øjeblikke alene med ham, traadte Grimaud ind og da han saa, hvad der foregik, nærmede han sig ærbødigt Soldaten og Prinsen og tog den første ved Armen.

„Hvad vil De?“ spurgte Hertugen barsk.

Grimaud trak Soldaten et Par Skridt med sig og pegede paa Døren.

„Gaa,“ sagde han.

Soldaten adlød.

„De er utaalelig!“ raabte Prinsen, „men De skal faa min Vrede at føle.“

Grimaud bukkede ærbødigt.

„Jeg skal knække Arme og Ben paa Dem!“ vedblev den forbitrede Prins.

Grimaud trak sig bukkende tilbage.

„Hr. Spion,“ vedblev Hertugen, „jeg skal kvæle Dem med mine Hænder!“

Grimaud bukkede atter og trak sig endnu længere tilbage.

„Og det.“ vedblev Prinsen, „der mente, at det var ligesaa godt

at blive at blive færdig med ham straks, „hverken før eller senere end nu."

Med disse Ord strakte han sine Hænder ud mod Grimaud, der blot stødte Soldaten udenfor og lukkede Døren efter ham.

I det samme følte han Prinsens Hænder klemme hans Skuldre ligesom to Knivtænger, men i Stedet for at raabe om Hjælp eller sætte sig til Modværge førte han blot ganske langsomt sin Pegefinger i Højde med sine Læber og udtalte sagte, idet et Smil opklarede hans Ansigt, det ene Ord:

„Stille!"

En Gestus, et Smil, et Ord var noget saa sjældent hos Grimaud, at Hans Højhed ganske forbavset standsede.

Grimaud benyttede denne Stilstand til at fremtage af Foret i sin Trøje en nydelig lille Billet med et aristokratisk Segl, der trods sit lange Ophold i Hr. Grimauds Klæder dog ikke havde tabt sin første Duft, og rakte Hertugen den uden at sige et Ord.

Hertugen, der blev mere og mere forbavset, slap Grimaud og idet han genkendte Haandskriften, udbrød han:

„Fra Fru de Montbazon?"

Grimaud nikkede bekræftende.

Hertugen rev hurtigt Konvoluten af, for med Haanden over sine blændede Øjne og læste:

„Min kære Hertug!

De kan fuldkomment stole paa den brave Mand, der overleverer Dem denne Billet, thi han tjener hos en Adelsmand, der hører til vort Parti og som har indestaaet os for ham, da han i tyve Aar har haft Lejlighed til at prøve hans Troskab. Han har samtykket i at træde i Deres Opsynsmands Tjeneste og lade sig indespærre med Dem i Vincennes for at hjælpe med ved Deres Flugt, med hvilken vi for Øjeblikket beskæftiger os.

Øjeblikket til Deres Befrielse nærmer sig; vær taalmodig og lad det opretholde Deres Mod, at alle Deres Venner trods Tid og Fraværelse har bevaret deres Følelser uforandrede for Dem.

Deres stedse hengivne

Marie de Montbazon.

„P. S. Jeg underskriver med mit fulde Navn, da det vilde være altfor forfængeligt af mig at tro, at De efter fem Aars Adskillelse endnu skulde kunne huske Begyndelsesbogstaverne til mit Navn."

Hertugen var et Øjeblik ganske maalløs.

Han saa forbavset paa Grimaud og tog derpaa atter fat paa Brevet, som han læste nok en Gang fra Ende til anden.

„O, kære Marie!“ mumlede han, da han var færdig, „det er altsaa virkelig hende, jeg saa i Vognen! Hun tænker endnu paa mig efter fem Aars Adskillelse! Guds Død! en saadan Standhaftighed finder man kun i Astrée.“

Vendende sig om til Grimaud vedblev han derpaa:

„Og Du, min brave Ven, er altsaa villig til at hjælpe mig?“

Grimaud nikkede bekræftende.

„Og du er kommet her ene og alene af den Grund?‘

Grimaud gentog det samme Tegn.

„Og jeg, som vilde kvæle dig!“ udbrød Hertugen.

Han rakte Grimaud Haanden; denne nærmede sig og kyssede den ærbødigt. Athos' fornemme Væsen havde smittet Grimaud.

„Og hvad skal vi nu gøre?“ spurgte Hertugen.

„Klokken er nu elleve“, svarede Grimaud. „Klokken to skal Deres Højhed forlange at spille et Parti Langbold med La Ramée og kaste to eller tre Bolde over Volden.“ — „Godt, og saa?“

„Saa skal Deres Højhed nærme sig Muren og raabe til en Mand, der arbejder i Gravene, at han skal kaste dem tilbage“.

„Jeg fatter det“, sagde Hertugen.

Grimauds Ansigt syntes at røbe en levende Tilfredshed; thi da han var ude af Øvelse med at tale, faldt det ham vanskeligt at føre en Samtale.

„Og nu har jeg kun én Ting at bede Deres Højhed om“, sagde Grimaud, „nemlig at De vil vedblive at vise mig den Ære at hade mig ligesom tidligere.“

„Jeg skal gøre mig Umage derfor“, sagde Hertugen.

Der blev banket paa Døren.

Hertugen gemte sit Brev og sin Pung i Lommen og kastede sig paa Sengen. Som man véd, var det hans Tilflugt, naar han kedede sig mere end almindeligt.

Grimaud gik hen for at lukke op; det var La Ramée, der kom fra Kardinalen, hvor den ovenfor beskrevne Scene havde fundet Sted.

La Ramée kastede et spejdende Blik omkring sig, men da han saa de samme Symptomer paa Antipati mellem Fangen og hans Bevogter, smilte han selvtilfreds.

Grimaud bukkede og gik sin Vej, hvilket han plejede at gøre, naar hans Foresatte indfandt sig.

„Naa, Deres Højhed", sagde La Ramée med sin plumpe Latter, „er De endnu stedse forbitret paa den stakkels Fyr?"

„Ah, er det Dem, La Ramée", sagde Hertugen, „det var paa Ære paa Tiden, at De kom. Jeg kastede mig paa Sengen med Ryggen mod Stuen for ikke at komme i Fristelse at holde mit Løfte om at kvæle denne slyngelagtige Grimaud."

„Jeg tvivler dog paa", sagde La Ramée med en vittig Hentydning til sin underordnedes Stumhed, „at han har sagt noget, der har kunnet mishage Deres Højhed."

„For Pokker, det tror jeg nok! en orientalsk stum! Jeg forsikrer Dem, at det var paa Tiden, at De kom, La Ramée, og at jeg har længtes meget efter at se Dem."

„Deres Højhed er altfor god", svarede La Ramée, smigret af Komplimenten.

„Jeg føler", vedblev Hertugen, „at jeg i Dag vil vise en Ubehændighed, der vil glæde Dem".

„Saa skal vi vel have et Parti Langbold?" bemærkede La Ramée maskinmæssigt.

„Hvis De har Lyst."

„Jeg er til Deres Højheds Tjeneste."

„De er en fortræffelig Mand, min kære La Ramée", sagde Hertugen, „og jeg kunde have Lyst til at blive bestandigt i Vincennes blot for at have den Fornøjelse at tilbringe mit Liv i Deres Selskab."

„Jeg tror ikke, at det vil være Kardinalens Skyld, hvis Deres Højheds Ønske ikke bliver opfyldt", svarede La Ramée.

„Hvorledes det? Har De set ham fornylig?"

„Han har ladet mig hente i denne Morgenstund."

„Virkelig! for at tale med Dem om mig?"

„Hvorom skulde han vel ellers tale? Deres Højhed er i Sandhed hans Mareridt."

Hertugen smilte bittert.

„Ak, hvis De havde taget imod mit Tilbud, La Ramée!"

„Naa, begynder Deres Højhed nu igen paa den Vise; De er virkelig ikke rimelig."

„Jeg har sagt det, La Ramée, og jeg gentager det, at jeg vil gøre Deres Lykke."

„Hvormed? De vil næppe være ude af Fængslet, førend Deres Godser vil være konfiskerede."

„Jeg vil knap være ude af Fængslet, førend jeg vil være Herre i Paris."

„Stille! stille dog! Jeg kan virkelig ikke høre paa saadant noget, det er en smuk Konversation for en af Kongens Officerer! Jeg ser nok, Deres Højhed, at jeg maa søge efter en anden Grimaud."

„Naa, saa lad os ikke tale mere derom. Jeg har altsaa været paa Bane mellem dig og Kardinalen? Hør, La Ramée, Du kunde en Gang, naar han lod dig kalde, laane mig dine Klæder, jeg vilde da gaa i dit Sted og kvæle ham, og, saa sandt jeg er en Adelsmand, vilde jeg, hvis det ikke kunde være anderledes, vende tilbage til Fængslet."

„Jeg ser nok, Deres Højhed, at jeg maa kalde paa Grimaud."

„Naa, det er ogsaa urigtigt gjort af mig. Hvad sagde Skolefuksen til Dig?"

„Jeg vil lade det Ord passere, Deres Højhed", sagde La Ramée med et fint Smil, „fordi det rimer sig paa Minister. Hvad han sagde til mig? Han paalagde mig at passe godt paa Dem".

„Og hvorfor skulde De passe godt paa mig?" spurgte Hertugen urolig.

„Fordi en Astrolog har forudsagt, at De vilde undfly."

„Ah! saa det har en Astrolog forudsagt", sagde Hertugen, idet han mod sin Vilje fo'r sammen.

„Min Gud, ja; de Slyngler af Spaamænd er blot skabt til at plage skikkelige Folk."

„Og hvad svarede du den hæderlige Eminentse?"

„At hvis den omtalte Astrolog gjorde Almanakker, vilde jeg raade ham til ikke at købe nogen af dem."

„Hvorfor det?"

„Fordi De for at undvige først maatte forvandle Dem til en Bogfinke eller en Gærdesmutte."

„Du har desværre Ret. Lad os saa spille et Parti Langbold, La Ramée."

„Jeg beder Deres Højhed undskylde mig, men De maa tilstaa mig en halv Times Opsættelse."

„Hvorfor?"

„Fordi Hans Naade Mazarin er stoltere end De, skønt han ikke er af saa god Ekstraktion og har glemt at invitere mig til Frokost."

„Skal jeg lade bringe Dig noget Frokost herop?"

„Nej, Deres Højhed. Jeg skal nemlig sige Dem, at den Postejbager, der boede lige over for Slottet, og som man kalder Fader Marteau...".

„Nu?"

„Har for otte Dage siden solgt sin Butik til en Postejbager fra Paris, hvem Lægerne, som det lader til, har raadet til at flytte paa Landet."

„Naa, hvad kommer det mig ved?"

„Vent lidt, Deres Højhed. Denne fordømte Postejbager har staaende i sine Vinduer en Masse Sager, der faar Tænderne til at løbe i Vand paa en."

„Lækkermund!"

„Min Gud, Deres Højhed", genmælede La Ramée, „man behøver da ikke at være en Lækkermund, fordi man holder af at spise godt. Det ligger i Menneskets Natur at stræbe efter Fuldkommenhed i at lave Postejer som i alt andet. Deres Højhed maa nu vide, at da denne Fandens Postejbager saa mig staa stille uden for sin Butik, kom han ud til mig og sagde: „Jeg ønsker gerne at have Fangernes Søgning, La Ramée. Jeg har købt Etablissementet af min Forgænger, fordi han forsikrede mig, at han havde Leverancen til Slottet, og dog har Hr. de Chavigny paa min Ære ikke købt saa meget som en lille Tærte hos mig i de otte Dage, jeg har haft Etablissementet, Hr. La Ramée".

„Men", svarede jeg, „det er formodentlig, fordi Hr. de Chavigny er bange for, at Deres Varer ikke dur noget."

„Mine Varer ikke dur noget! Jeg vil lade Dem selv dømme, Hr. La Ramée, og det straks."

„Jeg kan ikke", svarede jeg, „da jeg absolut maa ind paa Slottet."

„Nuvel", sagde han da, „saa besørg Deres Forretninger, eftersom det lader til, at De har Hastværk, og kom igen om en halv Time."

„Om en halv Time?"

„Ja. Har De spist Frokost?"

„Nej!"

„Godt, her er en Postej, der skal vente paa Dem tilligemed en

Flaske gammel Bourgogne." — „Deres Højhed indser nok, at da jeg er fastende, vilde jeg gerne med Deres Højheds Tilladelse...".

Og La Ramée bukkede.

„Gaa da, Dyr", sagde Hertugen, „men læg Mærke til, at jeg kun giver dig en halv Time."

„Tør jeg love Fader Marteaus Efterfølger Deres Højheds Søgning?"

„Ja, forudsat at han ikke kommer Champignons i sine Postejer; du véd nok", tilføjede Prinsen, „at Champignons fra Vincennesskoven er dødelig for min Familie."

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Hvad Fader Marteaus' Efterfølgers Postejer indeholdt.

En halv Time efter indfandt La Ramée sig atter glad og munter som en Mand, der har spist godt og navnlig drukket godt. Han havde fundet Postejerne udmærkede og Vinen fortrinlig.

Vejret var smukt og lagde ingen Hindringer i Vejen for det aftalte Parti. Boldspillet i Vincennes fandt Sted under aaben Himmel, og intet var derfor lettere for Hertugen end at gøre, hvad Grimaud havde bedt ham om, nemlig at sende et Par Bolde ned i Graven.

Man begyndte imidlertid snart at mangle Bolde. La Ramée foreslog at sende en ned i Graven for at opsamle dem, men Hertugen gjorde ham opmærksom paa, at det vilde være at spilde Tiden, og da han, efter at have nærmet sig Volden, der paa dette Sted, som La Ramée havde sagt, i det mindste var halvtredsindstyve Fod høj, saa en Mand, der arbejdede i en af de tusinde smaa Haver, som Bønderne anlægger paa Skraaningen ved Graven, raabte han:

„Hej, min Ven!"

Idet Manden saa op, var Hertugen nær ved at udstøde et Udraab af Forundring. Denne Mand, denne Bonde, denne Gartner var Rochefort, som Prinsen troede sad i Bastillen.

„Hvad er der paa Færde? "spurgte Manden.

Efter Spillet begav Prinsen sig til sit Værelse og gik til Sengs; siden man havde frataget ham hans Bøger, tilbragte han næsten hele Dagen i Sengen.

La Ramée tog Prinsens Klæder under Paaskud af, at de var

støvede og at han vilde lade dem børste, men i Virkeligheden for at være vis paa, at han ikke skulde løbe sin Vej. Den La Ramée var en forsigtig Mand.

Heldigvis havde Prinsen haft Tid til at skjule Bolden under sin Hovedpude.

Saa snart Døren var bleven lukket, sønderrev Hertugen med sine Tænder Boldens yderste Bedækning; thi man havde berøvet ham ethvert skærende Instrument; naar han spiste, maatte han hjælpe sig med Sølvknive med bøjelige Klinger, der ikke kunde skære.

Inde i Bolden fandtes et Brev af følgende Indhold:

„Deres Højheds Venner er paa deres Post, og Befrielsens Time nærmer sig; bestil i Overmorgen en Postej hos den nye Postejbager, der har købt den gamle Butik, og som ikke er nogen anden end Deres Hushovmester Noirmont; aabn først Postejen, naar De er alene; jeg haaber, at De skal blive tilfreds med dens Indhold.

Deres Højheds bestandigt, i Bastillen saavel som andre Steder, hengivne Tjener

Grev de Rochefort."

„P. S. Deres Højhed kan i enhver Henseende forlade sig paa

Hertugen af Beaufort, der atter havde faaet Varme i sit Værelse, efter at han havde afstaaet fra sine Tegneøvelser, brændte Brevet, hvilket han ligeledes med megen Sorg havde gjort med Fru de Montbazons, og han vilde netop til at gøre det samme med Bolden, da det faldt ham ind, at den kunde komme ham til Nytte, hvis han vilde skrive til Rochefort.

Der blev passet godt paa ham; thi ligesom han rørte sig, traadte La Ramée ind.

„Trænger Deres Højhed til noget?" spurgte han.

„Jeg fryser", svarede Hertugen, „og jeg keder mig."

„De er fortræffelig, min Bedste", sagde Hertugen, „det vilde adsprede mig, hvis jeg som De kunde spise Postejer og drikke Burgunder hos Fader Marteaus' Efterfølger."

„Ja, hans Postejer er rigtignok fortrinlige, Deres Højhed, og hans Vin udmærket", svarede La Ramée.

„Godt", tænkte Hertugen af Beaufort, „ethvert Menneske har til at ødelægge sit Legeme og sin Sjæl modtaget af Himlen en af de

syv Dødssynder, hvis han ikke har faaet to; det lader til, at Mester La Ramées er Fraadseri. Lad os benytte os deraf".

Derpaa tilføjede han højt:

„Nu, min kære La Ramée, i Overmorgen er det Højtid."

„Ja, Deres Højhed, det er Pinse."

„Vil De give mig en Lektion i Overmorgen?"

„Hvori?"

„I Fraadseri."

„Gerne, Deres Højhed."

„Men i en Tete-à-Tete. Vi sender Soldaterne hen at spise i Hr. Chavignys Soldaterkro og gør os til Gode med en Smaus, hvis Arrangement jeg overlader til Dem."

„Hm!" sagde La Ramée.

Tilbudet var fristende; men La Ramée var en gammel Praktikus, der kendte alle de Snarer, som en Fange kan lægge. Hr. de Beaufort sagde selv, at han havde fyrretyve Udveje til at flygte fra Fængslet. Mon denne Frokost ikke skjulte en List?

Efter at have betænkt sig et Øjeblik kom han til det Resultat, at da han selv kunde bestille Maden og Vinen, kunde der ingen Kneb begaas hermed. Drikke ham fuld kunde Hertugen ikke have til Hensigt, den blotte Tanke herom fik ham til at le. Desuden fik han et Indfald, der aldeles beroligede ham.

Hertugen havde med et temmelig uroligt Blik fulgt La Ramées stiltiende Monolog, men endelig opklaredes Opsynsmandens Ansigt.

„Naa," sagde Hertugen, „synes De om mit Forslag?"

„Ja, Deres Højhed, paa én Betingelse".

„Og den er?"

„At Grimaud varter os op ved Bordet."

Det var netop det, Prinsen allerhelst ønskede.

Imidlertid havde han Selvbeherskelse nok til at lade, som om han blev ilde stemt derved.

„Fanden i Vold med den Grimaud", udbrød han, „han vil fordærve al min Glæde."

„Jeg vil befale ham at holde sig bag Deres Højhed, og da han aldrig siger noget, vil Deres Højhed hverken kunne se eller høre ham, og med en Smule god Vilje kan De forestille Dem, at han er hundrede Mil borte."

„Hør, min kære Ven, jeg ser nok af alting, at De nærer Mistillid til mig", sagde Hertugen.

„Det er i Overmorgen Pinse, Deres Højhed!"

„Nu, hvad vedkommer Pinsen mig? Er De bange for, at den Helligaand skal stige ned i Skikkelse af en Ildtunge og aabne mit Fængsels Døre?"

„Nej, Deres Højhed, men jeg har jo fortalt Dem, hvad den fordømte Spaamand har forudsagt."

„Og hvad har han da forudsagt?"

„At førend Pinsen var til Ende, vilde Deres Højhed være udenfor Vincennes."

Hertugen trak paa Skuldrene.

„Naa, lad gaa", sagde han med forstilt Godmodighed, „jeg giver mit Samtykke til, at Grimaud er til Stede, da der jo ikke ellers vil blive noget af vort Gilde; men der maa ikke være andre end Grimaud, og De maa sørge for alt. De kan bestille, hvilken Mad De selv vil, den eneste Ret, som jeg forlanger, er en af de Postejer, hvorom De har talt til mig. Bestil den udtrykkelig til mig, for at Fader Marteaus' Efterfølger kan gribe sig rigtigt an, og De kan gerne love ham min Søgning ikke blot for den Tid, jeg opholder mig her i Fængslet, men ogsaa for Eftertiden, naar jeg er sluppet ud herfra."

„De tror altsaa endnu, at De vil slippe ud?" sagde La Rameé.

„For Pokker, ja", svarede Prinsen, „om ikke før, saa ved Mazarins Død; jeg er femten Aar yngre end han. Rigtignok", tilføjede han smilende, „lever man hurtigere i Vincennes."

„Deres Højhed", udbrød La Ramée, „Deres Højhed...".

„Eller man dør tidligere", tilføjede Hertugen af Beaufort, „hvilket kommer ud paa ét."

„Jeg skal bestille Maden, Deres Højhed", sagde La Ramée.

„Tror De, at De kan gøre noget ud af Deres Elev?"

„Det haaber jeg, Deres Højhed", svarede La Ramée.

„Hvis han giver Dem Tid dertil", mumlede Hertugen.

„Hvad siger Deres Højhed?" spurgte La Ramée.

„Min Højhed siger, at De ikke skal skaane Hr. Kardinalens Pung, siden han har været saa god at sørge for vort Underhold."

Ved Døren standsede La Ramée.

„Hvem ønsker Deres Højhed, at jeg skal sende?"

„Hvem De vil, undtagen Grimaud."

„Den vagthavende Officer maaske?“

„Med hans Skakbrædt.“

„Ja“.

Og La Ramée gik sin Vej.

Fem Minutter efter indfandt Officeren sig, og Hertugen af Beaufort var kort efter tilsyneladende fordybet i Skakspillets sublime Kombinationer.

Det er besynderligt, hvilke Revolutioner et Tegn, et Ord, et Haab kan frembringe i et Menneskes Tanker. Hertugen havde været fem Aar i Fængsel, men naar han kastede Blikket tilbage, forekom disse fem Aar, der dog var gaaet meget langsomt, ham ikke saa lange som de to Døgn, de otte og fyrretyve Timer, der laa mellem det næste Øjeblik og det til hans Undvigelse bestemte.

Desuden var der især én Ting, der gav ham meget at tænke paa, nemlig paa hvilken Maade hans Flugt skulde gaa for sig. Man havde blot givet ham Haab om et heldigt Udfald, men skjult de nærmere Omstændigheder. Hvad kunde den hemmelighedsfulde Postej indeholde? Hvilke Venner ventede paa ham? Han havde altsaa endnu Venner efter fem Aars Fangenskab? I saa Fald var han en sjælden begunstiget Prins.

Han glemte rent, at foruden hans Venner havde en Kvinde husket ham, noget, der var langt mere mærkeligt; rigtignok havde hun maaske ikke været ham saa ganske tro, men hun havde dog ikke glemt ham, og det var allerede meget.

Alt dette var mere end nok til at lægge Beslag paa Hertugens Tanker, og derfor gik det ham heller ikke bedre i Skakspillet end Langboldspillet; Hr. de Beaufort begik den ene Buk efter den anden, og Officeren slog ham om Aftenen ligesom La Ramée havde gjort det om Morgenen.

Men disse successive Nederlag havde én Fordel for Prinsen, den nemlig at de fik Tiden til at gaa for ham til Klokken otte om Aftenen. Det var allerede tre Timer vundne; derefter kom Natten og med den Søvnen.

Saaledes tænkte Hertugen i det mindste; men Søvnen er en meget lunefuld Guddom, der netop lader vente paa sig, naar man længes aller mest efter den. Hertugen ventede paa den til Midnat, idet han vendte og drejede sig i Sengen ligesom den hellige Laurentius paa Risten. Endelig faldt han i Søvn.

Men ved Daggry vaagnede han igen. Han havde haft en besynderlig Drøm. Det forekom ham, som om han havde Vinger; han havde villet flyve bort, og i Begyndelsen bar hans Vinger ham meget godt, men efter at han havde naaet en vis Højde, svigtede dette nye Befordringsmiddel ham pludselig, Vingerne gik i Stykker, og det var forekommet ham, som om han styrtede ned i en bundløs Afgrund. Han vaagnede badet i Sved og med ømme Lemmer, ligesom om han virkelig havde gjort et Luftspring.

Han slumrede atter ind for at tumles i endnu mere vanvittige Drømme, næppe havde han lukket Øjnene, førend hans Tanker, der kun drejede sig om en Genstand, nemlig hans Flugt, begyndte at beskæftige sig med denne. Man havde opdaget en underjordisk Gang, gennem hvilken han skulde undfly fra Vincennes; han havde begivet sig ind i den, og Grimaud gik i Forvejen med en Lygte i Haanden; men lidt efter lidt blev Gangen snævrere, og dog fortsatte Hertugen sin Vej. Endelig blev den underjordiske Gang saa snæver, at Flygtningen ikke kunde komme et Skridt længere; Væggene sluttede sig sammen og klemte ham imellem sig; han gjorde uhørte Anstrengelser for at komme fremad, men det var umuligt; og dog saa han i det Fjerne Grimaud skride fremad med sin Lygte; han vilde kalde paa ham, for at han skulde hjælpe ham med at slippe ud af den Snævring, der var nær ved at kvæle ham, men det var ham umuligt at fremføre et Ord. I den modsatte Ende, den, gennem hvilken han var kommet ind, hørte han nu sine Forfølgeres Skridt, der bestandig kom nærmere, han var opdaget, han havde mistet alt Haab om at undfly. Væggene syntes at være i Forstaaelse med hans Fjender og at klemme ham fastere, jo mere nødvendigt det var for ham at komme afsted. Endelig hørte han La Ramées Stemme og fik Øje paa ham. La Ramée rakte Haanden ud og lagde den leende paa hans Skulder, han blev greben og ført tilbage til det samme lave, hvælvede Værelse, hvori Marechal Ornano, Puylaurens og hans Onkel var døde; deres Grave fandtes i Værelset og ved Siden af dem saaes en fjerde, der var aaben og som kun ventede paa et Lig.

Da Hertugen vaagnede igen, anstrengte han sig ligesaameget for at holde sig vaagen,: som han før havde gjort for at falde i Søvn, og da La Ramée indfandt sig, saa han saa bleg og medtaget ud, at denne spurgte ham, om han var syg.

„Ja," sagde en af Soldaterne, der havde ligget i Værelset, men

paa Grund af Tandpine ikke kunde sove, „Hans Højhed har haft en meget urolig Nat og et Par Gange i Drømme endog raabt om Hjælp."

„Hvad fejler Deres Højhed?" spurgte La Ramée.

„Det er din Skyld, du Nar," svarede Hertugen, „der i Gaar gjorde mig ganske fortumlet i Hovedet med al din Snak om Flugt. Jeg drømte, at jeg flygtede og paa Flugten brækkede Halsen."

La Ramée gav sig til at le.

„Ser Deres Højhed," sagde han, „det er et Fingerpeg fra Himlen; jeg haaber ogsaa, at Deres Højhed kun i Drømme vil begaa saadanne Dumheder."

„Du har Ret, min kære La Ramée", sagde Hertugen, aftørrende sin af Sved fugtige Pande, „jeg vil kun drømme om at spise og drikke."

„Stille!" hviskede La Ramée.

Derpaa fjernede han under et eller andet Paaskud den ene Soldat efter den anden.

„Naa," sagde Hertugen, da de var blevne alene.

„Deres Gilde er bestilt," svarede La Ramée.

„Ah", udbrød Prinsen, „og hvilke Retter faar vi? Naa, lad høre, min Hr. Hushovmester."

„Deres Højhed har lovet, at De vilde forlade Dem paa mig."

„Kommer der en Postej?"

„Det tror jeg! en saa stor som et Taarn."

„Lavet af Fader Marteaus' Efterfølger?"

„Jeg har bestilt den."

Har du sagt ham, at den er til mig?"

„Ja."

„Og hvad svarede han?"

„At han skulde gøre sit bedste, for at Deres Højhed kunde blive tilfreds."

„Bravo!" udbrød Hertugen, gnidende sig i Hænderne.

„Død og Plage! hvor Deres Højhed tager paa Vej; jeg har ikke i fem Aar set Dem saa glad som nu."

Hertugen mærkede, at han var gaaet for vidt; men ligesom om Grimaud havde luret ved Døren og indset, at det var paatrængende nødvendigt at give La Ramés Tanker en anden Retning, traadte han netop i det Samme ind og tilkendegav ved et Tegn, at han havde noget at sige ham.

La Ramée traadte hen til Grimaud, der hviskede noget til ham.

Imidlertid fattede Hertugen sig.

„Jeg har forbudt dette Menneske at vise sig her uden min Tilladelse," sagde han.

„Deres Højhed mindes nok Aftalen," sagde La Ramée, „og at han skal varte os op ved det berømte Gilde. Har Deres Højhed glemt Gildet?"

„Nej, men jeg havde glemt Grimaud."

„Træd nærmere, min Ven", sagde La Ramée, „og hør vel efter, hvad jeg nu vil sige dig."

Grimaud traadte nærmere med sit mest fortrædelige Ansigt.

La Ramée vedblev:

„Hans Højhed gør mig den Ære at invitere mig til at spise alene med sig i Morgen."

Grimaud gjorde en Grimasse, som om han vilde sige, at han ikke indsaa, hvorledes det kom ham ved.

„Jovist angaar det Dem," sagde La Ramée, „thi De skal have den Ære at opvarte os, ikke at tale om, at der, hvor sultne og tørstige vi end monne være, dog altid vil blive noget tilovers paa Fadene og i Flaskerne, hvilket noget tilhører Dem."

Grimaud takkede med et Buk.

„Og nu," vedblev La Ramée, „maa jeg bede Deres Højhed undskylde mig, men det lader til, at Hr. de Chavigny tager bort for nogle Dage, og han har ladet mig vide, at han har noget at sige mig før sin Afrejse."

Hertugen søgte at veksle et Blik med Grimaud, men dennes Øjne var aldeles udtryksløse.

„Gaa," sagde Hertugen, „men kom igen snarest muligt."

„Vil Deres Højhed tage Revanche for i Gaar?"

Grimaud nikkede umærkeligt med Hovedet.

„Ja", svarede Hertugen, „men tag Dem i Agt, min kære La Ramée, den ene Dag ligner ikke den anden og idag er jeg bestemt paa at vinde fra Dem."

La Ramée gik; Grimaud fulgte ham med Øjnene, uden at hans øvrige Legeme flytede sig en Linie. Da Døren var bleven lukket, trak han hurtigt et Stykke Papir og en Blyant op af Lommen og sagde:

„Skriv, Deres Højhed."

„Hvad skal jeg skrive "

Grimaud gjorde et Tegn med Fingeren og dikterede:

„Alt er beredt til i Morgen Aften, vær paa Eders Post fra Syv til Ni, hav to Haandheste i Beredskab, vi stiger ned gennem det første Vindue i Galleriet."

„Og saa?" spurgte Hertugen.

„Og saa, Deres Højhed?" gentog Grimaud forundret. „Og saa? Sæt saa Deres Navn under."

„Er det det Hele?"

„Hvad vil Deres Højhed have mere?" spurgte Grimaud, der holdt mest af at fatte sig saa kort som muligt.

Hertugen skrev sit Navn.

„Har Deres Højhed kastet Bolden bort?" vedblev Grimaud.

„Nej jeg mente, at den maaske kunde komme til Nytte. Her er den."

Med disse Ord tog Hertugen Bolden frem under Hovedpuden og rakte den til Grimaud.

Grimaud smilte saa venligt, som det stod i hans Magt.

„Nu?" spurgte Hertugen.

„Nu, Deres Højhed," svarede Grimaud, „jeg syr Brevet ind i Bolden og under Langboldspillet kaster De den over i Graven."

„Men maaske den kan blive borte?"

„Vær kun rolig, Deres Højhed, der vil være en til Stede for at tage den op."

„Men fortæl mig dog lidt om den Maade, hvorpaa vi skal flygte," vedblev Hertugen.

„Det tør jeg ikke," svarede Grimaud, „før end Øjeblikket til at handle er kommet."

„Hvem er det, der skal vente paa mig paa den anden Side af Graven?"

„Det ved jeg ikke, Deres Højhed."

„Men sig mig da idetmindste, hvad der vil være i den famøse Postej, hvis du ikke vil have, at jeg skal blive gal."

„Deres Højhed," svarede Grimaud, „den vil indeholde to Dolke, et Knudetov og en Mundknevel."

„Min kære Grimaud," sagde Hertugen, „du taler ikke meget, men naar du taler, maa man lade dig, at det er gyldne Ord, der udgaar af din Mund."

TO OG TYVENDE KAPITEL.

Et af Marie Michons Æventyr

Omtrent paa samme Tid, som denne Plan til at flygte afhandledes mellem Hertugen af Beaufort og Grimaud, red to Mænd fulgt af en Tjener ind i Paris gennem Gaden Faubourg-Saint-Marcel. Disse to Mænd var Grev de la Fére og Vicomte de Bragelonne.

Det var første Gang, det unge Menneske saa Paris og Athos handlede just ikke i Favør af sin gamle Veninde, Hovedstaden, ved at vise ham den fra denne Side. Den ringeste Landsby i Tourain saa langt behageligere ud end Paris, set fra den Side, der vendte mod Blois. Vi maa derfor til denne saa lovpriste Bys Skam tilstaa, at den ikke gjorde noget videre fordelagtigt Indtryk paa det unge Menneske.

Athos var som altid sorgløs og mild.

De to Rejsende gjorde Holdt i Gaden du Vieup-Colombier udenfor Herberget le Rénard vert, som Athos kendte fra gamle Dage, da han ofte havde besøgt det med sine Venner, men i de forløbne tyve Aar var der foregaaet mange Forandringer med Hotellet, som først og fremmest havde faaet en anden Ejer.

De Rejsende overgav deres Heste til Staldkarlene, og da det var Dyr af ædel Race, paalagde de disse at vise dem den største Omhu, kun at give dem Straa og Havre og at vaske deres Ben og Bringe med lunken Vin. De havde tilbagelagt tyve Mil den Dag. Da de saaledes først havde sørget for deres Heste, hvilket ægte Ryttere altid bør gøre, forlangte de to Værelser til sig selv.

„De maa klæde Dem om, Raul," sagde Athos, „thi jeg agter at præsentere Dem et Sted."

„Idag, min Herre?" spurgte det unge Menneske.

„Om en halv Time."

Det unge Menneske bukkede.

„Apropos, Raoul," vedblev Athos, „klæd Dem omhyggeligt paa; jeg ønsker, at man skal synes godt om Dem."

„Jeg haaber da, min Herre," sagde det unge Menneske smilende „at der ikke er Tale om at gifte mig bort. De kender mit Løfte til Louise."

Turen var nu til Athos at smile.

„Nej, vær De kun rolig," svarede han, „skønt det er en Dame, jeg vil forestille Dem for."

„En Dame?“ spurgte Raul.

„Ja, og jeg ønsker endogsaa, at De vil holde af hende.“

Det unge Menneske saa med en vis Uro paa Greven, men Athos Smil beroligede ham snart.

„Hvor gammel er hun?“ spurgte Vicomten af Bragelonne.

„Min kære Raoul!“ svarede Athos, „lad mig en Gang for alle sige Dem, at det er et Spørgsmaal, man aldrig maa gøre. Naar De kan læse et Fruentimmers Alder i hendes Ansigt, er det unødvendigt at spørge hende derom, naar De ikke kan det, er det indiskret.“

„Er hun smuk?“

„For sejsten Aar siden ansaas hun ikke blot for den smukkeste, men ogsaa for den gratiøseste Dame i hele Frankrig.“

Dette Svar beroligede fuldkommen Vicomten. Athos kunde umuligt tænke paa en Forbindelse mellem ham og et Fruentimmer, der havde været anset for den smukkeste og gratiøseste Dame i Frankrig et Aar, før end han kom til Verden.

Han begav sig altsaa til sit Værelse og lavede sig med det Koketteri, der klæder Ungdommen saa godt, til at følge Athos' Forskrift, nemlig at gøre sig saa smuk som mulig, hvilket for Resten var en meget let Sag, saaledes som Naturen havde udstyret ham.

Da han atter indfandt sig hos Athos, modtog denne ham med det samme faderlige Smil, hvormed han i gamle Dage havde modtaget d'Artagnan, men som røbede en endnu ømmere Kærlighed til Raoul.

Athos kastede et Blik paa hans Fødder, Hænder og Haar, disse tre Kendetegn paa en ædel Race. Hans sorte Haar var efter Datidens Mode skilt i Midten og faldt i Krøller ned om hans noget blege Ansigt; Handsker af graat Dyreskind, der passede til hans Hat, gengav Omridset af en fin elegant Haand, medens hans Støvler, der var af samme Farve som Handskerne og Hatten, indeslutte de en Fod, der syntes at tilhøre et Barn paa ti Aar.

„Naa,“ mumlede han, „hvis hun ikke føler sig stolt af ham, maa hun være meget vanskelig.“

Klokken var tre om Eftermiddagen, med andre Ord den mest passende Tid til at gøre Visitter i. De to Rejsende tog Vejen gennem Gaderne de Grenelle, des Rosirs og Saint-Dominique, hvor de standsede udenfor et prægtigt Hotel, der laa ligeoverfor Jakobinerklosteret og var prydet med Luynes' Vaaben.

„Her er det," sagde Athos.

Han traadte indenfor med disse sikre og faste Skridt, der straks siger Svejtseren, at Vedkommende har Ret til at gøre saaledes. Han gik op ad Trappen, og da han der traf en Tjener, spurgte han denne, om Fru Hertugen af Chevreuse var visibel og om hun kunde tage imod Hr. Grev de la Fère.

Et Øjeblik efter kom Tjeneren tilbage og sagde, at skønt Fru Hertuginden af Chevreuse ikke havde den Ære at kende Hr. Grev de la Fère, bad hun ham dog om at træde nærmere.

Athos fulgte med Tjeneren, der førte ham igennem en lang Række Værelser og endelig standsede udenfor en lukket Dør. De befandt sig nu i Salonen. Athos gav Vicomten af Bragelonne et Tegn til at blive, hvor han var.

Tjeneren aabnede Døren og meldte Hr. Grev de la Fère.

Fru de Chevreuse, som vi i vor Fortælling „De tre Musketerer" saa ofte har omtalt uden at have haft Lejlighed til nærmere at beskrive hende, gik endnu for en meget smuk Kone. Skønt hun paa den Tid allerede var en fire til fem og fyrretyve Aar, saa hun knap ud til at være otte eller ni og tredive; hun havde endnu sit smukke blonde Haar, sine store, levende og kloge Øjne, som Intriger saa ofte havde aabnet og Kærlighed saa ofte lukket, samt sin Nymfefigur, der, naar man saa hende bagfra, gjorde, at hun syntes at være den samme unge Pige, der sprang med Anna af Østerrig over den Grøft i Tuilerierne, der i 1623 berøvede Frankrigs Krone en Arving.

For Resten var hun endnu den samme letsindige Skabning, der lagde saa megen Originalitet for Dagen i sine Elskovsforbindelser, at disse næsten har gjort hendes Familie berømt

Hun befandt sig i et lille Boudoir, hvis Viduer vendte ud mod Haven. Overensstemmende med den Mode, som Fru de Rambouillet havde indført, da hun byggede sit Hotel, var dette Boudoir bedækket med blaat Damask, hvori var indvævede Roser af Guldblade. Det var en høj Grad af Koketteri af en Kone i Fru de Chevreuses Alder at opholde sig i et saadant Boudoir, og især at indtage en saadan Stilling som den, hun i dette Øjeblik indtog, nemlig hvilende paa en Chaiselongue med Hovedet støttet mod Væggen.

Hun holdt i Haanden en halvt aabnet Bog og havde en Pude under den Arm, hvori hun holdt Bogen.

Da Tjeneren meldte den fremmede, rejste hun sig lidt op og rakte nysgerrigt Hovedet frem.

Athos traadte ind.

Der hvilede en saadan Fornemhed over dens Person, der var bleven meldt under et for Fru de Chevreuse fuldkommen ubekendt Navn, at hun rejste sig halvt op og ved en gratiøs Haandbevægelse opfordrede ham til at tage Plads ved Siden af sig.

Athos bukkede og fulgte Opfordringen. Tjeneren vilde netop til at trække sig tilbage, da Athos ved en Gebærde opfordrede ham til at blive.

„Min Frue", sagde han derpaa til Hertuginden, „jeg har haft den Dristighed at fremstille mig i Deres Hotel uden at være kendt af Dem; min Dristighed er lykkedes mig, eftersom De har været saa god at tage imod mig. Jeg er nu saa fri at bede Dem om en halv Times Samtale."

„Tilstaaet, min Herre", svarede Fru de Chevreuse med sit venlige Smil.

„Men det er ikke alt, min Frue. Ja, jeg véd nok, at jeg er meget fordringsfuld; den Samtale, jeg beder Dem om, maa være under fire Øjne, og jeg ønsker særdeles gerne, at den ikke maa blive afbrudt."

„Jeg er ikke hjemme for nogen", sagde Hertuginden af Chevreuse til Tjeneren. „Gaa!"

Tjeneren fjernede sig.

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed, under hvilken de to Personer, der ved første Øjekast i hinanden havde set Folk af den fornemme Verden, uden Forlegenhed betragtede hinanden.

Hertuginden af Chevreuse brød først Tavsheden.

„Nu, min Herre", sagde hun smilende, „ser De ikke, at jeg venter med Utaalmodighed?"

„Og jeg, Frue", svarede Athos, „betragter med Beundring."

„De maa undskylde mig, min Herre", vedblev Fru de Chevreuse, „men jeg længes efter at vide, hvem jeg har den Ære at tale med. De er en Hofmand, det er uomtvisteligt, og dog har jeg aldrig set Dem ved Hoffet. Kommer De maaske fra Bastillen?"

„Nej, Frue", svarede Athos smilende, „men maaske er jeg paa Vejen dertil."

„Ah! sig mig saa i en Fart, hvem De er, og gaa Deres Vej", svarede Hertuginden med denne Oprømthed, der gjorde hende saa

tiltrækkende; „thi jeg er allerede kompromitteret nok, til at jeg ikke behøver, at blive det mere.“

„Hvem jeg er, Frue? Man har jo sagt Dem mit Navn: Grev de la Fère. Dette Navn har De aldrig hørt. I gamle Dage bar jeg et andet, som De maaske har hørt, men ganske sikkert har glemt igen.“

„Sig mig det alligevel, min Herre“.

„Fordum“, vedblev Grev de la Fère, „kaldte jeg mig Athos.“

Fru de Chevreuse gjorde store Øjne; det var tydeligt, at dette Navn ikke var aldeles udslettet af hendes Hukommelse, skønt det var blandet sammen med en Mængde gamle Erindringer.

„Athos!“ sagde hun, „vent lidt...“.

Og hun lagde Haanden paa Panden for at samle sine forvirrede Tanker.

„Skal jeg hjælpe Dem paa Sporet, Frue?“ sagde Athos smilende.

„Ja“, svarede Hertuginden, der allerede var træt af at tænke sig om, „De vilde derved gøre mig en stor Tjeneste.“

„Denne Athos var nøje forbundet med tre unge Musketerer, der hed d'Artagnan, Porthos og...“.

Athos standsede.

„Og Aramis!“ udbrød Hertuginden ivrigt.

„Og Aramis, ganske rigtigt“, vedblev Athos; „De har altsaa ikke aldeles glemt dette Navn?“

„Nej“, svarede hun, „nej, stakkels Aramis; han var en elskværdig Kavaller, elegant, diskret og skrev smukke Vers; jeg tror, at han er skejet ud“, tilføjede hun.

„Ja, han er bleven Abbed.“

„Ak, hvilken Ulykke!“ udbrød Fru de Chevreuse, legende skødesløst med sin Vifte. „I Sandhed, jeg takker Dem, min Herre.“

„Hvorfor, min Frue?“

„Fordi De har opfrisket denne Erindring, der hører til en af min Ungdoms behageligste, hos mig.“

„Saa tillader De mig maaske at minde Dem om en anden?“ sagde Athos.

„Der staar i Forbindelse med ham?“

„Ja og nej.“

„Lad mig alligevel høre den“, sagde Fru de Chevreuse, „af en Mand som Dem kan jeg høre alt.“

Athos bukkede.

„Aramis“, vedblev han, „kendte nøje en ung Lærredshandlerske i Tours.“

„En ung Lærredshandlerske i Tours?“ gentog Fru de Chevreuse.

„Ja, en Kusine til ham, der hed Marie Michon.“

„Ah! hende kendte jeg ogsaa!“ udbrød Fru de Chevreuse, „det er hende, til hvem han skrev under Belejringen af La Rochelle for at underrette hende om et Komplot, der var i Gære mod den stakkels Buckingham.“

„Ganske rigtigt“, sagde Athos; „tillader De mig at tale lidt om hende?“

Fru de Chevreuse saa paa Athos.

„Ja“, sagde hun, „forudsat at De ikke siger alt for meget ondt om hende.“

„Deres Ord giver mig Mod“, sagde Athos, „og jeg gaar altsaa videre. Denne Kusine af Aramis, denne Marie Michon, denne kort sagt Lærredshandlerske, havde trods sin ringe Stilling de fornemste Bekendtskaber; hun kaldte Hoffets første Damer sine Veninder, og Dronningen, hvor stolt hun end er i sin Egenskab af Østerrigerinde og Spanierinde, kaldte hende Søster.“

„Ak!“ udbrød Fru de Chevreuse med et svagt Suk og en let Rynken af Øjenbrynene, der var hende egen, „der er sket mange Forandringer siden den Tid.“

„Og Dronningen handlede fuldkommen rigtigt“, vedblev Athos; „thi hun var hende meget hengiven, i den Grad hengiven, at hun tjente hende som Mellemmand med hendes Broder Kongen af Spanien“.

„Hvilket?“ bemærkede Hertuginden, „nu lægges hende til Last som en Forbrydelse.“

„Og det saa godt“, vedblev Athos, „at Kardinalen, den virkelige Kardinal, en smuk Morgen besluttede at lade den stakkels Marie Michon arrestere og bringe til Slottet Loches. Heldigvis kunde dette ikke gaa saa hemmeligt af, at Vedkommende ikke fik Nys derom. Man havde forudset, at det en Gang vilde blive Enden, og det var derfor blevet aftalt, at Dronningen, naar en Fare truede Marie Michon, skulde sende hende en i Fløjl indbunden Bønnebog.“

„Ganske rigtigt, min Herre, De er godt underrettet.“

„En Morgen indtraf Bogen, overleveret af Prinsen af Marcillac.

Der var ingen Tid at spilde. Til alt Held og Lykke tog Marie Michon og en Pige, hun havde, ved Navn Ketty sig sjældent godt ud i Mandsklæder. Prinsen skaffede Marie Michon en Kavallerdragt og Ketty et Tjenerkostume og forsynede dem med to fortræffelige Heste. De to Flygtninge forlod hurtigt Tours og tog Vejen til Spanien, farende sammen ved den mindste Lyd, følgende de mest afsides Veje, fordi de ikke vovede at passere Hovedvejene, og søgende Gæstfrihed hos den første den bedste, naar de intet Herberg traf."

„I Sandhed, det er fuldkomment rigtigt altsammen!" udbrød Fru de Chevreuse, idet hun slog Hænderne sammen. „Det vilde virkelig være morsomt...".

Hun holdt pludselig inde.

„Om jeg fulgte de to Flygtninge til Maalet for deres Rejse!" udbrød Athos. „Nej, Frue, i den Grad vil jeg ikke misbruge Deres Tid, og vi vil kun ledsage dem til en lille Landsby i Limousin, der ligger mellem Tulle og Angouleme, en lille By, som man kalder Roche-l'Abeille."

Fru de Chevreuse udstødte et Skrig af Overraskelse og betragtede Athos med en Forbavselse, der aflokkede den gamle Musketer et Smil.

„Det havde været en lang og trættende Dagsmarch", vedblev Athos, „og det var meget koldt. Det var den 11. Oktober. Intet Gæstgiversted eller Slot fandtes i Landsbyen, og Bøndernes Huse var fattige og smudsige. Marie Michon var en meget aristokratisk Person; ligesom sin Søster Dronningen var hun vant til frisk Luft og fint Linned, og hun besluttede derfor at bede Præsten om Gæstfrihed."

Athos gjorde en Pause.

„O, bliv ved", sagde Hertuginden, „jeg har jo sagt Dem, at jeg er belavet paa alt."

„De to Rejsende bankede paa. Det var silde, Præsten, der var gaaet til Sengs, raabte: Kom ind, hvorpaa de traadte indenfor; thi Døren var ikke lukket. Tilliden er stor paa Landet. I det Værelse, hvori Præsten laa, brændte en Lampe. Marie Michon, der var den smukkeste Kavaller, man kunde se for sine Øjne, stødte Døren op, stak Hovedet indenfor og bad om Gæstfrihed.

„Med Fornøjelse, min unge Herre", svarede Præsten, „hvis De vil tage til Takke med Levningerne fra min Aftensmad og dele mit Værelse med mig."

De Rejsende raadførte sig et Øjeblik med hinanden, Præsten hørte dem le højt, hvorpaa Herren eller rettere sagt Fruen svarede:

„Jeg takker Dem, Hr. Præst, og tager imod Deres Tilbud."

„Saa spis da og gør saa lidt Støj som muligt", sagde Præsten, „thi ogsaa jeg har været paa Benene hele Dagen og vil ikke have noget imod at nyde liut Søvn i Nat."

Fru de Chevreuses Overraskelse var øjensynligt bleven afløst af Forbavselse, og hun betragtede Athos med en Mine, som det er umuligt at gengive. Man saa, at hun havde Lyst til at tale, og dog tav hun af Frygt for at miste et eneste af den fremmedes Ord.

„Og saa?" spurgte hun.

„Og saa?" gentog Athos. „Ja, nu kommer det vanskeligste."

„Kom med det, kom med det! Man kan sige mig alt. For Resten angaar det jo ikke mig, det er Jomfru Marie Michons Sag."

„Ja, rigtigt", sagde Athos. „Nu, Marie Michon og hendes Pige tog altsaa for sig af Retterne, og efter endt Maaltid traadte den første i Overensstemmelse med den hende givne Tilladelse ind i Værelset, hvor hendes Vært laa, medens Ketty gjorde sig det mageligt i en Lænestol i det forreste Værelse, det samme, hvori de havde spist til Aften."

„I Sandhed, min Herre", sagde Fru de Chevreuse, „hvis De ikke er Djævelen i egen Person, begriber jeg ikke, hvorfra De kender denne Begivenhed saa nøje."

„Det var en fortryllende Kvinde, denne Marie Michon", vedblev Athos, „en af disse letsindige Skabninger, der altid har de forunderligste Indfald, et af disse Væsener, der er skabt til at styrte os i Fordærvelse, saa mange som vi er. Hendes Vært antog hun som sagt for at være Præst, og Koketten syntes nu, at det kunde være en munter Erindring for hendes Alderdom at have styrtet en Abbed i Fordærvelse."

„De forfærder mig paa Ære, Greve!" udbrød Hertuginden.

„Ak!" vedblev Athos, „den stakkels Abbed var ingen Sankt Ambrosius, og Marie Michon var, jeg gentager det, en tilbedelsesværdig Skabning."

„Min Herre", raabte Hertuginden, gribende Athos i Armen, „sig mig straks, hvorfra De véd alt dette, eller jeg lader en Munk hente fra Augustinerklosteret for at sætte Dem i Ban."

Athos gav sig til at le.

„Intet er lettere, min Frue. En Kavaller, der ligeledes rejste i et

vigtigt Ærinde, havde en Time i Forvejen lagt Beslag paa Præstens Gæstfrihed, og det var netop som denne, der var bleven kaldt til en Døende, forlod ikke alene sit Hus, men ogsaa Byen for hele Natten. Den Guds Mand, der nærede uindskrænket Tillid til sin Gæst, som for Resten var Adelsmand, havde overladt ham Huset, Aftensmaden og Sengen. Det var altsaa den gode Abbeds Gæst og ikke selve Abbeden, at Marie Michon havde bedet om Gæstfrihed."

„Og denne Kavaller, denne Adelsmand, der var kommet før hende?"

„Var mig, Grev de la Fère", svarede Athos, idet han rejste sig op og bukkede ærbødigt for Hertuginden af Chevreuse.

Hertuginden var et Øjeblik maalløs, derpaa brast hun i Latter og sagde:

„Det var paa min Ære morsomt, og den letsindige Marie Michon har haft mere Held med sig, end hun havde ventet. Sæt Dem ned, kære Greve, og gaa videre i Deres Fortælling."

„Der staar nu tilbage at anklage mig selv, Frue. Som allerede bemærket rejste jeg selv i et vigtigt Ærinde, og ved Daggry stod jeg derfor op og gik sagte ud af Kammeret, ladende min fortryllende Sovekammerat blive tilbage. I det forreste Værelse sov Pigen, der i enhver Henseende var Fruen værdig, med Hovedet hvilende mod Stoleryggen. Hendes Ansigt slog mig; jeg gik nærmere og genkendte den lille Ketty, som vor Ven Aramis havde faaet ansat hos hende. Paa denne Maade fik jeg at vide, at den fortryllende rejsende var...".

„Marie Michon!" udbrød Fru de Chevreuse levende.

„Marie Michon!" gentog Athos. „Jeg forlod nu Huset, begav mig til Stalden, hvor jeg fandt min Hest sadlet og min Tjener rejsefærdig. Vi drog videre."

„Og De er aldrig senere kommet igennem denne By?" spurgte Fru de Chevreuse ivrigt.

„Jo, et Aar efter, min Frue.

„Nu?"

„Nu! jeg aflagde et Besøg hos den gode Præst og fandt ham aldeles optaget af en Begivenhed, som han ikke kunde begribe. Otte Dage forinden havde han nemlig i en Vugge faaet tilsendt en nydelig Dreng paa tre Maaneder samt en fyldt Pung og et Brev, der kun indeholdt de Ord: „Den 11. Oktober 1633."

„Det var Datum for det besynderlige Eventyr", bemærkede Fru de Chevreuse.

„Ja, men han forstod ikke det mindste heraf og huskede blot, at han havde tilbragt denne Nat hos en døende; thi Marie Michon havde ligeledes forladt Præstegaarden, førend Præsten var kommet tilbage."

„De véd sikkert ogsaa, min Herre, at Marie Michon, da hun i 1643 atter vendte tilbage til Frankrig, øjeblikkelig forhørte sig om Barnet, som Flygtning havde hun ikke kunnet beholde det hos sig, men atter vendt tilbage til Paris ønskede hun at lade det opdrage i sin Nærhed."

„Og hvad svarede Abbeden hende?" spurgte Athos.

„At en fornem Herre, som han ikke kendte, havde været saa god at paatage sig at sørge for dets Fremtid og tage det med sig."

„Det er den rene Sandhed."

„Ah! nu forstaar jeg det! Den fornemme Herre var Dem, hans Fader!"

„Stille! tal ikke saa højt, min Frue, han er udenfor."

„Er han udenfor?" udbrød Fru de Chevreuse og rejste sig hurtig. „Min Søn er udenfor! Marie Michons Søn er her! Jeg vil øjeblikkelig se ham."

„Husk vel paa, min Frue, at han hverken kender sin Fader eller Moder", afbrød Athos hende.

„De har bevaret Hemmeligheden og bragt ham med herhen, da De vidste, hvor lykkelig jeg vilde blive ved at se ham; o, Tak, Tak, min Herre!" udbrød Fru de Chevreuse, gribende hans Haand, som hun prøvede paa at føre til sine Læber, „Tak! De er en ædel Mand, i Sandhed en ægte Adelsmand, min Herre! Men jeg længes efter at se den unge Mand. Hvor er han?"

„Her, ude i Salonen; jeg vil lade ham komme ind, hvis De ønsker det."

Athos gjorde et Skridt hen imod Døren, men Fru de Chevreuse standsede ham.

„Er han smuk?" spurgte hun.

Athos smilte.

„Han ligner sin Moder", svarede han.

I det samme aabnede han Døren og gav det unge Menneske et Tegn, hvorpaa denne viste sig paa Dørtærskelen.

Fru de Chevreuse kunde ikke tilbageholde et Glædesskrig, da hun

saa en saa smuk Kavaller, der langt overgik hendes dristigste Forventninger.

„Kom nærmere, Vicomte", sagde Athos, „Fru Hertuginden af Chevreuse tillader Dem at kysse sin Haand".

Det unge Menneske nærmede sig med et fortryllende Smil, knælede med blottet Hoved og kyssede Fru de Chevreuses Haand.

„Hr. Greve", sagde han, vendende sig til Athos, „det er vist for ikke at gøre mig altfor frygtsom, at De siger, at Fruen er Hertuginden af Chevreuse; er det ikke snarere Dronningen?"

„Nej, Vicomte", sagde Fru de Chevreuse, idet hun tog hans Haand og betragtede ham med et Par glædestraalende Øjne, trak hun ham ned ved Siden af sig. „Nej, jeg er desværre ikke Dronningen; thi hvis jeg var hende, vilde jeg øjeblikkelig gøre alt det for Dem, som De fortjener. Men", tilføjede hun, idet hun kun med Nød og næppe kunde afholde sig fra at trykke sine Læber paa hans Pande, „lad høre, hvilken Løbebane ønsker De at slaa ind paa?"

Athos, der var bleven staaende op, betragtede dem med et ubeskriveligt lykkeligt Ansigt.

„Ih, min Frue," svarede det unge Menneske med sin paa en Gang blide og klangfulde Stemme, „det forekommer mig, at der kun gives en Løbebane for en Adelsmand, nemlig den militære. Hr. Greven har, saa vidt jeg véd, opdraget mig i den Hensigt at gøre mig til Soldat, og han har givet mig Haab om, at han i Paris vilde præsentere mig for en, der maaske kunde anbefale mig til Hr. Prinsen."

„Ja, jeg forstaar Dem, en ung Soldat som De vil helst tjene under en ung General som han. Men vent lidt... Personligt staar jeg mig ikke videre godt med ham paa Grund af min Svigermoders, Fru de Montbazons Uvenskab med Fru de Longueville, men igennem Prinsen af Marcillac... Ja, paa den Maade vil det gaa, Greve. Hr. Grev de Marcillac er en gammel Ven af mig, han vil anbefale vor unge Ven til Fru de Longueville, som vil give ham et Brev til sin Broder, Hr. Prinsen, der elsker hende altfor ømt til ikke øjeblikkeligt at gøre alt, hvad hun forlanger af ham".

„Naa, paa den Maade lader Sagen sig jo fortræffeligt arrangere", sagde Greven. „Kun turde jeg maaske endnu bede Dem om ikke at spilde et Øjeblik. Jeg har mine Grunde til at ønske, at Vicomten allerede i Morgen Aften maa have forladt Paris."

„Ønsker De, Hr. Greve, at man skal vide, at De interesserer Dem for ham?"

„For hans Fremtid vilde det maaske være bedst, at man ikke fik at vide, at han nogensinde har kendt mig."

„O, min Herre!" udbrød det unge Menneske.

„De véd, Bragelonne, at jeg aldrig gør noget uden Grund", sagde Greven.

„Ja, min Herre", svarede det unge Menneske, „jeg véd, at De er det viseste Menneske, og derfor vil jeg ogsaa adlyde Dem, som jeg plejer at gøre."

„Nuvel, Greve, lad mig beholde ham", sagde Hertuginden; „jeg vil sende Bud efter Prinsen af Marcillac, der heldigvis for Øjeblikket opholder sig i Paris, og jeg giver ikke Slip paa ham, førend Sagen er ordnet."

„Tusinde Tak, Frue. Jeg har selv flere Ærinder at besørge i Dag, og naar jeg kommer hjem, det vil sige Klokken seks i Aften, venter jeg at finde Vicomten i Hotellet."

„Hvilken Bestemmelse har De for i Aften?"

„Vi skal til Abbed Scarron, til hvem jeg har et Brev at aflevere, og hvor jeg tror at træffe en af mine gamle Venner."

„Det er godt", sagde Hertuginden, „jeg vil selv tage derhen et Øjeblik, bliv derfor, til jeg er kommet."

Athos bukkede for Fru de Chevreuse og lavede sig til at gaa.

„Naa, Hr. Greve", sagde Hertuginden leende, „forlader man saaledes sine gamle Venner?"

„O!" mumlede Athos, idet han kyssede hendes Haand, „havde jeg blot tidligere vidst, at Marie Michon var en saa fortryllende Person...!"

Med disse Ord forlod han sukkende Boudoiret.

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Abbed Scarron.

I Gaden des Tournelles laa et Hus, som alle Paris' Portechaisebærere og Tjenere meget godt kendte, og dog tilhørte det hverken nogen fornem Herre eller nogen Pengemand. Der blev ingen Gilder holdt der, aldrig spillet og sjældent danset.

Alligevel var det Samlingsstedet for den fornemme Verden, og hele Paris kom der.

Dette Hus beboedes af den lille Scarron.

Man morede sig saa udmærket hos den aandrige Abbed; der blev der fortalt saa mange Nyheder, der blev saa vittigt kommenterede og omstøbte, at enhver ønskede at tilbringe en Time hos den lille Scarron, høre, hvad han sagde, og bringe andre Steder hen, hvad han havde sagt. Mange var saa ivrige efter selv at faa et Ord indført, og hvis de var vittige, kunde de være sikre paa Bifald.

Den lille Abbed Scarron, der for Resten kun var Abbed, fordi han ejede et Abbedi, og ingenlunde, fordi han hørte til den gejstlige Stand, havde i sin Tid været en af de mest kokette Præbendarier i Byen Mans, hvor han boede. En Karnevalsdag havde han rigtig villet more den lille By, hvis Sjæl han var, og til den Ende ladet sig indsmøre med Honning af sin Tjener. Derpaa havde han lukket op for en Dyne og væltet sig ind i Fjerene, saa at han var bleven det mest grotiske flyvende Dyr, som det var muligt at se. I dette besynderlige Kostume begyndte han nu at aflægge Besøg hos sine Venner og Veninder. Først stirrede man forbavset paa ham, men snart begyndte man at huje ad ham; Pøbelen forhaanede ham, Børnene kastede Sten efter ham, og endelig blev han nødt til at tage Flugten for at undgaa Projektilerne. Da han begyndte at flygte, forfulgte alle ham, og Scarron saa ingen anden Maade at undgaa sin Eskorte paa end ved at kaste sig i Floden. Han svømmede som en Fisk, men Vandet var iskoldt. Scarron var meget varm, og da han naaede den anden Bred, var han lam.

Man har anvendt alle bekendte Midler for at gengive ham Brugen af hans Lemmer, og han havde lidt saa meget, at han tilsidst sendte alle Lægerne bort med den Erklæring, at han langt hellere foretrak Sygdommen for at plages af dem. Derpaa var han taget til Paris, hvor hans Rygte som en aandrig Mand var gaaet forud for ham, Her havde han ladet sig gøre en Stol efter hans egen Opfindelse, og da han en Dag i denne Stol besøgte Dronning Anna af Østerrig, havde denne, henreven af hans Aandrighed, spurgt ham, om han ikke ønskede en Titel.

„Jo, Deres Majestæt, der er en Titel, som jeg uhyre gerne vilde have“, svarede Scarron.

„Og den er?“ spurgte Anna af Østerrig.

„Den som Deres Patient“, svarede Abbeden.

Scarron blev derpaa udnævnt til Dronningens Patient med en Pension paa femten hundrede Livres.

Da Scarron fra dette Øjeblik af ikke mere behøvede at være urolig for Fremtiden, havde han levet et lystigt Liv, fortærende baade Kapital og Renter.

En Dag lod en Udsending fra Kardinalen ham imidlertid forstaa, at han gjorde urigtigt i at tage mod Hr. Koadjutoren.

„Og hvorfor det?“ spurgte Scarron, „er han ikke en Mand af god Fødsel?“

„Ganske vist.“

„Elskværdig?“

„Uomtvistelig.“

„Aandrig?“

„Han har heldigvis altfor megen Aand.“

„Naa, hvorfor vil De da have, at jeg skal høre op med at omgaas en saadan Mand?“ spurgte Scarron.

„Fordi han tænker ilde.“

„Virkelig, og om hvem?“

„Om Kardinalen.“

„Hvorledes?“ udbrød Scarron, „jeg vedbliver at se Hr. Gilles Despréaux, der tænker ilde om mig, og saa vil De forlange, at jeg skal ophøre at se Hr. Koadjutoren, fordi han tænker ilde om en anden? Umuligt!“

Herved blev det, og af Modsigelseslyst saa Scarron Hr. de Gondy oftere end før.

Om Morgenen paa den Dag, da vi indfører vore Læsere hos Scarron, og som var den samme, paa hvilken hans Pension var forfalden, havde han som sædvanlig sendt sin Tjener med Kvitteringen for at hæve sit Kvartal ved Pensionskassen, men faaet til Svar:

At Staten ikke havde flere Penge til Hr. Abbed Scarron.

Da Tjeneren bragte Scarron dette Svar, var Hertugen af Longueville hos ham, hvilken straks tilbød ham en dobbelt saa stor Pension som den, Mazarin havde frataget ham; men den forslagne værkbrudne havde vel vogtet sig for at modtage dette Tilbud. Han bar sig saa fiffigt ad, at hele Byen Klokken fire kendte Kardinalens Adfærd. Det var netop Torsdag, den Dag, paa hvilken Abbeden tog imod fremmede; man strømmede derhen i Massevis.

I Gaden Saint-Honoré mødte Athos to Adelsmænd, som han ikke kendte, til Hest ligesom han, fulgt af en Tjener ligesom han, og følgende den samme Vej som han. Den ene af disse tog Hatten af og sagde;

„Har De hørt Magen, min Herre, denne Gnier af Mazarin har frataget den stakkels Scarron hans Pension!"

„Det er uhørt", svarede Athos og tog ligeledes Hatten af.

„Man ser nok, at De er en brav Mand, min Herre", genmælede den samme, der først havde tiltalt Athos, „denne Mazarin er en sand Landeplage."

„Ja, det maa De nok sige, min Herre," svarede Athos.

Og dermed skiltes de med mange gensidige Komplimenter.

„Det træffer sig meget heldigt, at vi netop agter os derhen i Aften," sagde Athos til Vicomten, „vi kan bringe den stakkels Mand vor Kondolence."

„Men hvem er egentlig denne Scarron, der saaledes bringer hele Paris i Bevægelse?" spurgte Raoul; „er han en Minister, der er i Unaade?"

„O, min Gud nej, Vicomte!" svarede Athos, „han er kun en slet og ret Adelsmand med en god Forstand, der er falden i Unaade hos Kardinalen, fordi han har lavet et Epigram om ham."

„Altsaa," vedblev Raoul, „er denne Hr. Scarron en Digter?"

„Ja, nu er De altsaa advaret, Vicomte; pas godt paa Dem selv i dette Hus, tal blot med Gebærder eller bedre, hør blot til."

„Ja, min Here," svarede Raoul.

„De vil se mig tale meget med en Adelsmand af mine Venner, det er Abbed d'Herblay, som De ofte har hørt mig tale om."

„Jeg mindes det, min Herre."

„Nærm Dem os en Gang imellem, ligesom De vilde tale til os, men gør det ikke, og lyt heller ikke til, hvad vi taler om. Denne List vil forskaane os for at blive forstyrrede."

„Godt, min Here, jeg skal nøjagtigt opfylde Deres Befaling."

Athos havde et Par Visitter at gøre i Paris. Klokken syv begav de sig til Gaden des Tournelles, der var aldeies spærret af Portechaisebærere, Heste og Tjenere. Athos banede sig Vej gennem Trængselen, fulgt af det unge Menneske. Den første, han saa, da han traadte ind, var Aramis, der sad ved Siden af en meget rummelig Rullestol, der var forsynet med en Tronhimmel, under hvilken en lille endnu ung,

smilende Skikkelse sad, indhyllet i en Brokades Slobrok. Det var Abbed Scarron, bestandigt spottende, sigende Komplimenter, lidende og kløende sig med en lille Stok.

Da Aramis fik Øje paa Athos, gik han ham i Møde, tog ham ved Haanden og præsenterede ham for Scarron, der modtog denne Gæst med Agtelse og gjorde Raoul en meget aandrig Kompliment. Raoul var ganske forbavset, thi han havde ikke været belavet paa at møde saa megen Majestæt. Imidlertid hilste han med megen Anstand. Athos blev fremdeles forestillet for et Par Herrer af Aramis og da den ved hans Indtrædelse opstaaede Støj igen havde lagt sig, blev Samtalen atter almindelig.

Efter fem Minutters Forløb, hvilken Tid Raoul havde anvendt til at fatte sig og gøre sig bekendt med Forsamlingen, blev Døren aabnet og en Tjener meldte Frøken Paulet.

Athos berørte Vicomtens Skulder.

„Betragt denne Dame, Raoul," sagde han, „thi hun er en historisk Person; det var hende, Kong Henrik den Fjerde var paa Vejen til, da han blev myrdet."

Raoul for sammen; de sidste Dage havde aabnet en hel ny Horizont for ham; denne Dame, der endnu var ung og smuk, havde kendt Henrik den Fjerde og talt med ham.

Alle stimlede sammen om den Nysankomne, thi hun var endnu stedse paa Moden. Hun var høj med en slank Figur og en Skov af gyldne Haar som dem, Titian har givet sine Magdalener. Denne brungule Kulør eller maaske ogsaa det Herredømme, hun havde erhvervet over andre Kvinder havde skaffet hende Tilnavnet Løvinden.

Nutidens smukke Damer, der aspirerer til denne Titel, kan heraf lære, at de ikke, som de maaske tror, skriver sig fra England, men fra deres smukke og aandrige Landsmandinde Frøken Paulet.

Frøken Paulet skred lige hen til Scarron.

„Nu, min kære Abbed", sagde hun med sin rolige Stemme, „De er altsaa fattig? Vi har hørt det i Eftermiddag hos Fru de Rambouillet; Hr. de Grasse fortalte os det."

„Ja, men Staten er nu rig," sagde Scarron, „man maa vide at bringe sit Fædreland Ofre."

„Hr. Kardinalen kan nu købe sig for femten hundrede Livres mere Pomade om Aaret," bemærkede en Frondør, i hvem Athos genkendte den Adelsmand, han havde mødt i Gaden Saint-Honoré.

„Men hvad vil Musen sige?“ sagde Aramis med sin honningsøde Stemme. „Musen, der ikke kan undvære den forgyldte Elendighed? Thi

Si Virgilio puer aut tolerabile desit
Hospitium, caderent omnes a crinibus hydri

„Naa,“ sagde Scarron, idet han rakte Frøken Paulet Haanden, „har jeg end ikke længere min Hydra, saa har jeg i det Mindste min Løvinde.“

Alt, hvad Scarron den Aften sagde, var udmærket; det er den Forfulgtes Privilegium. Hr. Ménage vidste af lutter Henrykkelse ikke, paa hvilket Ben han vilde staa.

Frøken Paulet indtog sin sædvanlige Plads, men før end hun satte sig, kastede hun et Dronningeblik paa hele Forsamlingen og lod sine Øjne hvile paa Raoul.

Athos smilte.

„Frøken Paulet har lagt Mærke til Dem, Vicomte; gaa hen og hils paa hende, udgiv Dem for det, De er, en slet og ret Provinsialist, men fordrist Dem ikke til at tale til hende om Henrik den Fjerde.“

Vicomten nærmede sig rødmende Løvinden og tabte sig snart blandt de Herrer, der omgav hendes Stol.

Der havde allerede dannet sig to bestemt afsondrede Grupper, den nemlig, der omgav Hr. Ménage, og den, der omgav Frøken Paulet. Scarron for fra den ene til den anden, idet han manøvrerede midt imellem de Fremmede med lige saa megen Behændighed, som en erfaren Lods kunde have gjort med et Skib midt imellem Klipper og Skær.

„Naar skal vi tale sammen?“ sagde Athos til Aramis.

„Straks“, svarede denne, „der er ikke kommet Folk nok endnu, man vilde lægge Mærke til os.“

I det samme aabnedes Døren og Tjeneren meldte Hr. Koadjutoren.

Ved dette Navn vendte alle sig om, thi det var et Navn, der begyndte at blive meget berømt.

Athos gjorde som de andre, han kendte kun Abbed de Gondy af Navn.

Den indtrædende var en lille sortklædt, daarligt skabt, kortsynet Mand, der var udygtig til alt andet Haandarbejde end at fægte og skyde med Pistoler og som lige straks rendte paa et Bord, som han nær havde

kastet omkuld, men med alt det var der noget hovmodigt og stolt i hans Ansigt.

Scarron vendte sig om mod ham og rullede ham imøde med sin Stol. Frøken Paulet hilste ham med Haanden fra sin Plads.

„Naa Abbed," sagde Koadjutoren, da han fik Øje paa Scarron, hvilket ikke skete, før end han befandt sig lige ved ham, „De er altsaa i Unaade?"

Det var den staaende Frase, der var bleven gentagen over hundrede Gange den Aften, og Scarron havde sagt lige saa mange Vittigheder i den Anledning. Denne Gang var det nær slaaet ham fejl, men en fortvivlet Anstrengelse reddede ham.

„Hr. Kardinalen har været saa god at tænke paa mig," sagde han.

„Prægtigt!" udbrød Menage.

„Men hvorledes vil De bære Dem ad med at blive ved at modtage os?" spurgte Koadjutoren. „Da Deres Indtægter er blevet formindskede, vil jeg blive nødt til at lade Dem udnævne til Kannik ved Notre-Dame.

„O, nej," sagde Scarron, „jeg vilde kompromitere Dem altfor meget."

„De har altsaa Hjælpemidler, som vi ikke kender."

„Jeg vil laane af Dronningen."

„Men hendes Majestæt ejer intet selv," sagde Aramis, „lever hun ikke under Fællesskabets Regimente?"

Koadjutoren vendte sig om og smilte til Aramis.

I det samme aabnedes Døren og Tjeneren raabte med høj Stemme: „Fru Hertuginden af Chevreuse."

Ved at høre Fru de Chevreuses Navn rejste alle sig op. Scarron styrede hurtigt sin Stol henimod Døren. Raoul rødmede.

Medens der fra alle Sider regnede Komplimenter ned over Hertuginden, ledte hun øjensynligt efter nogen. Endelig fik hun Øje paa Raoul og hendes Øjne straalede, hun bemærkede Athos og blev tankefuld og da hun opdagede Aramis i Vinduesfordybningen, blev hun noget overrasket.

„Apropos," sagde hun ligesom for at forjage de Tanker, der mod hendes Vilie lagde Beslag paa hende, „ved De ikke, Scarron, hvorledes den stakkels Voiture har det?"

„Hvorledes, er Hr. Voiture syg?" spurgte den Herre, der havde tiltalt Athos i Gaden Saint-Honoré; „hvad har han da nu gjort?"

„Han har spillet, uden at sørge for, at hans Tjener havde en frisk Skjorte i Beredskab til ham," svarede Koadjutoren; „han er bleven forkølet og ligger nu for Døden. "

„Hvor er det passeret?"

„Ih, min Gud! hos mig. Tænk Dem, den stakkels Voiture havde gjort det højtidelige Løfte ikke at spille mere; men efter tre Dages Forløb kunde han ikke længere holde det ud og begav sig paa Vejen til Erkebispens Palads, for at jeg skulde løse ham fra hans Løfte. Uheldigvis havde jeg i dette Øjeblik meget vigtige Sager at afhandle med den gode Raadsherre Broussel i mit Studereværelse. Voiture ser Marquis de Luynes sidde ved et Bord, ventende paa en Medspiller. Marquin kalder paa ham og opfordrer ham til at tage Plads ved Bordet. Voiture svarer, at han ikke kan spille, før end jeg har løst ham fra hans Løfte. Luynes forpligter sig i mit Navn til at skaffe ham løst derfra og tager Synden paa sin Samvittighed, hvorpaa Voiture sætter sig ved Bordet og taber fire hundrede Daler; da han gaar bort, bliver han forkølet og han lægger sig til Sengs for ikke mere at staa op."

„Er den kære Voiture da virkelig saa syg?" spurgte Aramis halvt skjult bag Gardinet.

„Ja, han er desværre meget syg," svarede Hr. Ménage, „og denne store Mand vil snart forlade os, *deseret orbem.*"

„Han dø!" sagde Frøken Paulet ærgerlig. „Det vogter han sig nok for! Han er omgivet af Sultaninder ligesom en Tyrk! Fru Saintot er straks taget hen til ham for at lave Bouillon til ham. La Renaudot varmer Lagener til ham og selv vor Veninde, Marquisen af Rambouillet, sender ham Havresuppe."

„De elsker ham nok ikke, min kære Parthenie?" sagde Scarron leende.

„Hvor De er uretfærdig, min kære Patient! Jeg hader ham saa lidt, at jeg med Fornøjelse vilde lade læse Messer for hans Sjæls Fred."

„De hedder ikke for ingen Ting, Løvinden, min Kære," sagde Fru de Chevreuse, „De bider frygteligt."

„Det forekommer mig, at De er meget slem mod en stor Digter, Frue," dristede Raoul sig til at bemærke.

„Han en stor Digter!... Man ser nok, Vicomte, at De, som De nylig fortalte mig, kommer fra Provinserne, og at De aldrig har set ham, han en stor Digter! Han er knap fem Fod!"

„Bravo! bravo!“ udbrød en høj mager sortklædt Mand med en vældig Knebelsbart og en uhyre Kaarde. „Bravo! smukke Paulet! Det er paa Tiden, at den lille Voiture bliver vist hen, hvor han hører hjemme. Jeg erklærer højt og lydeligt, at jeg tror at forstaa mig paa Poesi og at jeg altid har fundet hans afskyelig.“

„Hvem er denne Mand, min Herre?“ sporgte Raoul Athos.

„Hr. de Scudéry.“

„Forfatteren til Clelia og Cyrus den Store?“

„Som han har skrevet i Fællesskab med sin Søster, der i dette Øjeblik taler med den smukke Dame ved siden af Hr. Scarron.“

Raoul vendte sig om og saa to nye Gæster, der nyligt var komne. Den ene var en smuk, svageligt udseende Dame med et sørgmodigt Ansigt, der var omgivet af smukke sorte Haar; den anden, der syntes at være Beskytterinde for den første, var kold, tør og gul og havde et rigtigt Koblerskeansigt.

Raoul gjorde sig selv det Løfte ikke at forlade Huset, før end han havde talt med den unge smukke Pige, der, skønt hun aldeles ikke havde nogen Lighed med hende, dog mindede ham om hans stakkels lille Louise, som han havde ladt lidende tilbage paa Slottet La Valliére og som han midt i denne Sværm af Mennesker et Øjeblik havde glemt.

Imidlertid havde Aramis nærmet sig Koadjutoren, der med et smilende Ansigt havde hvisket ham nogle Ord i Øret. Trods sit Herredømme over sig selv havde Aramis dog gjort en uvilkaarlig Bevægelse.

„Saa le dog,“ sagde Hr. de Rez til ham, „man iagttager os.“

Og han forlod ham for at tale med Fru de Chevreuse, der havde en stor Kreds om sig.

Aramis lod, som om han lo for at føre nogle nysgærrige paa Vildspor, og da han i det Samme saa, at Athos havde taget Plads i Vinduesfordybningen, begav han sig, efter at have henkastet nogle Bemærkninger til Højre og Venstre hen til ham.

De begyndte straks en Samtale, ledsaget af heftige Gebærder.

Raoul traadte hen til dem, saaledes som Athos havde befalet ham.

„Hr. Abbeden meddeler mig en Rondeau af Hr. Voiture, som jeg finder uforlignelig,“ bemærkede Athos højt.

Raoul blev staaende nogle Øjeblikke hos dem, hvorpaa han blandede sig mellem dem, der omgav Fru de Chevreuse og som livligt diskuterede de sidste Tiders Begivenheder.

Da Athos og Aramis havde endt deres Samtale, nærmede Aramis sig Gruppen og tog meget ivrigt Del i Konversationen.

Athos, der endnu stod i Vinduesfordybningen, hørte paa Samtalen med et foragteligt Smil om Munden.

„Kald paa Hr. Grev de la Fère," sagde Fru de Chevreuse til Koadjutoren, jeg vil gerne tale med ham."

„Og jeg," sagde Koadjutoren, „ønsker helst, at man skal tro, at jeg ikke taler med ham. Jeg elsker og beundrer ham, thi jeg kender hans Bedrifter fra gamle Dage, i det mindste nogle af dem, men jeg har ikke i Sinde at hilse paa ham før i over Morgen tidlig."

„Og hvorfor først i over Morgen tidlig?" spurgte Fru de Chevreuse.

„Det skal De faa at vide i over Morgen Aften," svarede Koadjutoren leende.

„De taler i Sandhed som Apokalypsen, min kære Gondy," sagde Hertuginden. „Hr. d'Herblay," tilføjede hun, vendende sig om til Aramis, „vil De ikke være saa god endnu en Gang i Aften at være min Kavaler?"

„Hvorledes Hertuginde!" udbrød Aramis, „i Aften, i Morgen, al Tid, befal blot."

„Nuvel, saa hent mig Grev de la Fère, jeg ønsker at tale med ham."

Aramis gik hen til Athos og vendte tilbage med ham.

„Hr. Greve," sagde Hertuginden, rækkende Athos et Brev, „her er, hvad jeg lovede Dem. Vor Protegé vil finde en glimrende Modtagelse."

„Han vil føle sig meget lykkelig ved at komme i Deres Gæld, min Frue," svarede Athos.

„I den Henseende har De intet at misunde ham, thi jeg kan takke Dem for, at jeg har lært ham at kende", svarede den ondskabsfulde Kvinde med et Smil, der mindede Aramis og Athos om Marie Michon.

Med disse Ord rejste hun sig og forlangte sin Vogn.

„Vicomte", sagde Athos til Raoul, „følg Fru Hertuginden af Chevreuse til Vogns; bed hende gøre Dem den Ære at tage Deres Arm og tak hende."

Den smukke Indianerinde nærmede sig Scarron for at tage Afsked med ham.

„Gaar De allerede?“ sagde han.

„Jeg er, som De ser, en af de sidste. Hvis De hører noget fra Hr. de Voiture, især hvis det er noget godt, saa gør mig den Tjeneste at lade mig det vide i Morgen.“

„O!“ udbrød Scarron, „nu kan han gerne dø.“

„Hvorfor det?“ spurgte den unge Pige.

„Naturligvis, hans Panegyrik er nu færdig.“

Man skiltes leende ad; den unge Pige vendte sig om og laante den stakkels Værkbrudne et deltagende Blik og denne saa efter hende med kærlige Øjne.

Lidt efter lidt opløstes Grupperne. Scarron lod, som om han ikke havde set, at enkelte af hans Gæster havde stukket Hovederne sammen, at der var kommet Breve til flere af dem, og at hans Aftenselskab i det Hele taget havde haft et hemmelighedsfuldt Anstrøg. Men hvad brød Scarron sig om det? Man kunde nu frondere hos ham saa meget, som man lystede; som han selv havde sagt, var han fra om Morgenen at regne ikke mere Dronningens Patient.

Raoul ledsagede Hertuginden til hendes Vogn; da hun havde taget Plads i denne, rakte hun ham sin Haand til Kys. I et af disse lunefulde Indfald, der gjorde hende saa tilbedelsesværdig, og især saa farlig, tog hun ham pludselig om Hovedet og kyssede ham paa Panden med de Ord:

„Gid mine Ønsker og dette Kys maa bringe Dem Lykke, Vicomte!“

Derpaa stødte hun ham tilbage og befalede Kusken at køre til Hotel de Luynes. Vognen for afsted; Fru de Chevreuse hældede sig ud af Vinduet og vinkede til det unge Menneske, der derpaa ganske forbavset begav sig tilbage til Selskabet.

Athos anede, hvad der var passeret, og smilte.

„Kom, Vicomte,“ sagde han, „det er paa Tiden at tage hjem; De rejser i Morgen til Prinsens Arme, og jeg ønsker, at De maa sove godt, den sidste Nat, De er civil.“

„Jeg skal altsaa være Soldat!“ udbrød det unge Menneske; „o, tak, min Herre!“

„Farvel, Greve,“ sagde Abbed d'Herblay, „jeg tager tilbage til mit Kloster.“

„Farvel, Abbed,“ sagde Koadjutoren, „jeg skal præke i Morgen og har endnu meget at bestille i Aften i den Anledning.“

„Farvel, mine Herrer," sagde Greven, „jeg vil sove fire og tyve Timer i Træk, da jeg er nær ved at styrte af Træthed."

De tre Mænd skiltes ad efter at have vekslet et Blik.

Scarron fulgte dem med Øjnene.

„Ikke én af dem vil gøre, hvad han siger," mumlede han smilende, „men lad Dem gaa, de brave Adelsmænd! Hvem ved, om de ikke arbejder paa at skaffe mig min Pension igen! De kan bruge Armene, det er allerede meget; ak! jeg har kun min Tunge, men jeg skal bestræbe mig for at vise, at den ogsaa dur til noget."

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

Saint Denis.

Da det begyndte at gry ad Dag, stod Athos op og lod sig klæde paa; af hans mere end almindelig blege Ansigt og slappe Træk var det let at se, at han havde tilbragt næsten hele Natten uden Søvn. Tværtimod denne saa bestemte Mands Sædvane var der denne Morgen noget vaklende og ubestemt over hans Person.

Det kom af, at han beskæftigede sig med Forberedelserne til Raouls Afrejse, og at han søgte at vinde Tid. Først polerede han selv en Kaarde og prøvede, om den faldt godt i Haanden og om Klingen sluttede ordentligt til Fæstet.

Derpaa gemte han paa Bunden af en Vadsæk, der var bestemt for det unge Menneske, en Pose Louisdoner, kaldte paa Olivain — saaledes hed den Tjener, der havde ledsaget ham fra Blois —, lod ham pakke Vadsækken i hans Nærværelse og passede paa, at alt, hvad et ungt Menneske, der drager i Felten, behøver, kom med i den.

Derpaa aabnede han Døren ind til Vicomtens Værelse og traadte sagte ind.

Solen, der allerede var højt paa Himlen, trængte ind gennem Vinduet, hvis Skodder Raoul, der var kommet sent hjem, havde glemt at lukke om Aftenen. Han sov endnu med Hovedet hvilende paa Armen. Hans lange, sorte Haar skjulte halvt hans smukke Pande.

Athos traadte nærmere og betragtede længe med et melankolsk Ansigt det unge Menneske. Lidt efter lidt hensank Athos i Drømme ved Beskuelsen af denne rene, rige Ungdom. Hans egen Ungdom viste sig atter for ham med alle dens kære Minder. Men mellem den

Gang og nu laa der en Afgrund. Indbildningskraften har Englevinger og flyver af Sted med Lynets Hurtighed, den passerer de Have, hvor vi har været nær ved at lide Skibbrud, det Mørke, hvori vore Illusioner er gaaet til Grunde, og den Afgrund, der har opslugt vor Lykke. Han tænkte paa, at hele den første Del af hans Liv var bleven forspildt af en Kvinde, og han tænkte med Rædsel paa, hvilken Indflydelse Kærligheden kan have paa en, paa en Gang saa fin og kraftig Organisme.

Idet han mindedes alt, hvad han selv havde lidt, forudsaa han alt, hvad Raoul kunde lide, og den dybe og inderlige Kærlighed, der fyldte hans Hjerte, afspejlede sig i det fugtige Blik, hvormed han betragtede det unge Menneske.

I dette Øjeblik vaagnede Raoul. Hans Øjne mødte Athos', og han anede uden Tvivl alt, hvad der i dette Øjeblik foregik i denne Mands Hjerte, der ventede paa hans Opvaagnen, ligesom en Elsker venter paa sin Elskerindes.

„Er det Dem, min Herre?" sagde han ærbødigt.

„Ja, Raoul, det er mig", svarede Greven.

„Hvorfor har De ikke vækket mig?"

„Jeg vilde lade Dem sove saa længe som muligt, min Ven; De maa være træt efter Gaarsdagens Anstrengelser, især da De kom saa silde til Ro."

„O, hvor er De god, min Herre", udbrød Raoul.

Athos smilte.

„Hvorledes befinder De Dem?" spurgte han.

„Særdeles vel, min Herre."

„De vokser endnu", vedblev Athos faderligt, „og i Deres Alder føles Anstrengelser dobbelt."

„O, jeg beder Dem undskylde mig, min Herre", sagde Raoul, der skammede sig over saa megen Opmærksomhed, „men jeg skal om et Øjeblik være paaklædt."

Athos kaldte paa Olivain, og efter ti Minutters Forløb var det unge Menneske færdigt.

„Naa," sagde han derpaa til Tjeneren, „sørg nu for min Bagage."

„Deres Bagage er i Orden", sagde Athos. „Jeg har ladet Deres Vadsæk pakke i mit eget Paasyn, og De vil intet komme til at mangle.

Den er allerede tilligemed Tjenerens Mantelsæk pakket paa Hestene, hvis man har udført mine Befalinger."

„Det er sket, som Hr. Greven befalede", sagde Olivain, „og Hestene venter."

„Og jeg, som sov", udbrød Raoul, „medens De, min Herre, har været saa god at tage Dem af alle disse Smaating. O, De er i Sandhed altfor god imod mig."

„Jeg haaber, at De til Gengæld holder lidt af mig", sagde Athos rørt.

„O, min Herre!" udbrød Raoul, „Gud er mit Vidne, at jeg elsker og ærer Dem."

„Se nu blot til, at De ikke glemmer noget", sagde Athos, ladende som om han saa sig omkring, for at skjule sin Bevægelse.

„Ja, min Herre", svarede Raoul.

Tjeneren traadte i det samme hen til Athos og sagde sagte til ham:

„Hr. Vicomten har ingen Kaande; thi Hr. Greven befalede mig i Gaar Aftes at borttage den, han lagde fra sig."

„Det er godt", svarede Athos, „lad det være min Sag."

Raoul lod ikke til at have bemærket denne Samtale. Han gik ned, hvert Øjeblik betragtende Greven for at se, om Afskedsøjeblikket ikke var kommet, men Athos forholdt sig ganske rolig.

Da de kom til Trappen, saa Raoul tre Heste.

„O, min Herre", udbrød han glad, „De vil altsaa følge mig paa Vejen."

„Ja, jeg vil følge Dem et lille Stykke", sagde Athos.

Raouls Øjne straalede af Glæde, og han sprang let i Sadlen.

Athos steg langsomt til Hest efter at have hvisket noget til Tjeneren, der i Stedet for at følge med gik tilbage til Lejligheden. Raoul, der var henrykt over at være sammen med Greven, saa eller lod, som han intet saa.

De to Adelsmænd tog Vejen over Pont Neuf, Kajerne eller som de den Gang kaldtes Vandingsstedet Pepin og langs med Grand-Chatelets Mur. Idet de drejede ind i Gaden Saint-Denis, indhentedes de af Tjeneren.

Vejen tilbagelagdes i Tavshed. Raoul følte, at Afskedstimen nærmede sig, thi Grevens Blik blev ømmere og ømmere, og de faa Ord, han sagde, røbede den inderligste Kærlighed.

Efter at have passeret Saint-Denis Porten kastede Athos, idet de kom forbi Franciskanerklosteret, Blikket paa Vicomtens Hest.

„Pas paa, Raoul," sagde han, „jeg har allerede ofte sagt Dem det; De maa ikke glemme det, thi det er en stor Fejl hos en Rytter. Se blot, Deres Hest er allerede træt, den er i et Skum, medens min ser ud, som om den kom lige ud af Stalden. De gør den haardmundet ved at trække saa haardt i Bidslet, og, læg vel Mærke til det, De kan ikke manøvrere den med den tilbørlige Hurtighed. En Rytters Frelse beror ofte paa, at hans Hest straks adlyder. Husk vel paa, at De om otte Dage ikke længere vil manøvrere i en Manege, men paa en Valplads."

For ikke at give sin Formaning et altfor alvorligt Anstrøg tilføjede han derpaa:

„Se en Gang, Raoul, hvilken smuk Slette til at jage Agerhøns paa!"

Den unge Mand skrev sig Formaningen bag Øret og var hjertelig taknemmelig for den Delikatesse, hvormed den var bleven givet.

„Forleden Dag lagde jeg Mærke til en anden Ting," vedblev Athos, „nemlig at De, naar De skyder med Pistoler, holder Armen altfor stiv. Herved mister Skuddet sin Sikkerhed. Af tolv Gange vil De derfor de tre Gange forfejle Maalet."

„Som De rammer tolv Gange, min Herre," svarede Raoul smilende.

„Fordi jeg bøjer Armen. Men forstaar De ogsaa, hvad jeg mener, Raoul?"

„Jo, min Herre, jeg har fulgt Deres Raad og set, hvor fortræffeligt det er."

„Lige saadan gaar det, naar De fægter," vedblev Athos; „De angriber Deres Modstander altfor heftigt. Det er en Fejl, der følger med Deres Alder, det ved jeg nok, men ved den stærke Bevægelse bliver Legemet altid blottet, og hvis De har at gøre med en koldblodig Mand, vil han straks gøre det af med Dem."

„Ja, min Herre, saaledes som De saa ofte har gjort, men alle har ikke Deres Færdighed og Mod."

„Det blæser frisk i Dag", bemærkede Athos, „det er en Erindring fra Vinteren. Apropos, naar De kommer i Ilden, og det vil De, da De er anbefalet til en ung General, der holder meget af Krudt, saa husk vel paa, at De aldrig skyder først i en Enkamp; den, der skyder først, rammer sjældent sin Mand, da han skyder med Frygten for

Øje for at komme til at befinde sig vaabenløs lige overfor en bevæbnet Fjende. Naar han skyder, saa lad Deres Hest stejle; denne Manøvre har et Par Gange frelst mit Liv."

„Jeg skal gøre det, om ikke af anden Grund, saa af Taknemmelighed."

„Endelig er der en Ting til, Raoul; hvis De bliver saaret og falder af Hesten og blot har nogle Kræfter endnu, saa kryb ud af den Linje, Deres Regiment har fulgt; det kan komme tilbage, og De vil da blive traadt ihjel af Hestene. I ethvert Tilfælde maa De, naar De bliver saaret, skrive til mig eller lade en anden gøre det; vi forstaar os paa Saar", tilføjede Athos smilende.

„Tak, min Herre", sagde det unge Menneske ganske bevæget.

„Ah! nu er vi i Saint-Denis", mumlede Athos.

I det samme ankom de til Byens Port, der bevogtedes af to Skildvagter, af hvilke den ene sagde til sin Kammerat:

„Der er atter en ung Adelsmand, der ser ud, som om han er paa Vejen til Arméen."

Athos vendte sig om; alt, hvad der selv paa en indirekte Maade beskæftigede sig med Raoul, fik Interesse i hans Øjne.

„Hvoraf kan De se det?" spurgte han.

„Af hans Mine, min Herre", svarede Skildvagten; „for Resten har han jo Alderen. Det er den anden i Dag."

„Er der allerede kommen en anden ung Mand her igennem i Dag?" spurgte Raoul.

„Ja, med en fornem Mine og en smuk Hest; han saa mig ud til at være af fornem Familie."

„I ham vil jeg kunne faa en Rejsekammerat, min Herre," vedblev Raoul, ridende videre, „men ak! han vil ikke kunne faa mig til at glemme, hvad jeg mister."

„Jeg tror ikke, at De indhenter ham, Raoul, thi jeg har noget at tale med Dem om her og det vil maaske vare saa længe, at den unge Mand faar et altfor stort Forspring."

„Som De vil, min Herre."

Imidlertid drog de videre gennem Gaderne, der paa Grund af Festen var fulde af Mennesker, og ankom til den gamle Basilika, hvor den første Messe læstes.

„Lad os stige af Hesten, Raoul", sagde Athos. „De kan holde Hestene, Olivain, og giv mig Kaarden."

Athos tog Kaarden, som Tjeneren rakte ham, hvorpaa de to Adelsmænd traadte ind i Kirken.

Athos rakte Raoul Vievandet.

Det unge Menneske berørte Athos' Haand, bukkede og korsede sig.

Athos sagde et Ord til en af Betjentene, der bukkede og gik i Forvejen hen ad Gravhvælvingerne til.

„Kom, Raoul", sagde Athos, „lad os følge med Manden."

Betjenten aabnede Døren til de kongelige Grave og blev staaende ovenfor, medens Athos og Raoul steg ned. Trappen var oplyst af en Sølvlampe, der hængte paa det nederste Trin. Lige neden under denne stod en Katafalk, der skjultes af et med Guldliljer oversaaet violet Fløjelstæppe.

Det unge Menneske, der var bleven forberedt paa Situationen ved sit eget bedrøvede Hjerte og Kirkens Majestæt, var steget ned med langsomme og højtidelige Skridt, og stod nu med blottet Hoved foran de dødelige Levninger af den sidste Konge.

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed.

Endelig hævede Athos Haanden og sagde, idet han pegede paa Ligkisten:

„Denne Grav gemmer en svag og ubetydelig Mand, hvis Regering imidlertid forherligedes af store Begivenheder; thi for denne Konge vaagede en anden Mand, ligesom Lampen der vaager over og belyser Kisten. Han var den virkelige Konge, Raoul; den anden var kun en Skygge. Og dog har denne Mand ikke en Gang faaet en Grav ved Fødderne af den, for hvis Hæder han opsled sig; thi husk vel paa det, Raoul, om ogsaa denne Mand har gjort Kongen lille, saa har han gjort Kongedømmet stort. Naar han ikke i sin Vrede har knust mig og mine Venner, som flere Gange har krydset hans Planer, var det uden Tvivl, for at jeg i Dag kunde sige til Dem, Raoul: lær at gøre Forskel paa Kongen og Kongedømmet; Kongen er kun et Menneske, Kongedømmet er Guds Aand. Naar De skulde komme i Tvivl om, hvem De bør tjene, saa foretræk det usynlige Princip for det materielle Skin; thi hint er alt. Gud har villet gøre dette Princip haandgribeligt ved at inkarnere det i et Menneske. Det forekommer mig, Raoul, som om jeg ser Deres Fremtid gennem en Sky. Jeg tror, at den bliver bedre end vor. Tværtimod os, der har haft en Minister uden Konge, vil De faa en Konge uden Minister. De vil altsaa kunne tjene, elske og agte Kongen. Hvis Kongen er en Tyran;

thi Enevælden kan let drive Folk til at blive Tyranner, saa tjen, elsk og agt Kongedømmet, det vil sige, det ufejlbarlige, Guds Aand paa Jorden, den himmelske Gnist, der gør Støvet saa stort og helligt, at vi Adelsmænd er ligesaa lidt for dette, ved det nederste Trin af denne Trappe hvilende, Legeme, som selv dette Legeme er for Guds Trone."

„Jeg skal tilbede Gud, min Herre", svarede Raoul, „agte Kongedømmet, tjene Kongen og gøre mig Umage for, hvis jeg dør, at det maa blive for Kongen, for Kongedømmet eller for Gud. Har jeg forstaaet Dem rigtigt?"

Athos smilte.

„De har et ædelt Hjerte", sagde han, „her er Deres Sværd."

Raoul knælede.

„Det er bleven baaren af min Fader, en brav Adelsmand. Jeg har ligeledes baaret det og stundom gjort det Ære, naar Fæstet hvilede i min Haand og Skeden hængte ved min Side. Hvis Deres Haand endnu er for svag til at haandtere dette Sværd, da er det saa meget des bedre, Raoul; thi De vil da have mere Tid til at lære ikke at drage det uden, naar det bør se Dagen."

„Jeg skylder Dem alt, min Herre", sagde Raoul, idet han tog Kaarden af Grevens Haand, „men denne Kaarde er den kostbareste Foræring, De endnu har givet mig. Jeg skal bære den med Erkendtlighed, det sværger jeg Dem."

Og han førte Fæstet til sine Læber og kyssede det ærbødigt.

„Det er godt", sagde Athos, „rejs Dem Vicomte, og omfavn mig."

Raoul rejste sig op og kastede sig rørt i Athos' Arme.

„Farvel", mumlede Greven med bristefærdigt Hjerte, „farvel og tænk paa mig."

„O, bestandigt, bestandigt!" udbrød det unge Menneske. „O, det sværger jeg Dem til, og hvis der tilstøder mig en Ulykke, skal Deres Navn være det sidste, jeg udtaler, Mindet om Dem min sidste Tanke."

Athos gik hurtigt op ad Trappen for at skjule sin Bevægelse, gav Betjenten et Guldstykke, knælede foran Alteret og begav sig derpaa ud af Kirken, ved hvis Dør Olivain ventede med Hestene.

„Olivain", sagde han, pegende paa Raouls Gehæng, „spænd det lidt op, Kaarden hænger for langt ned. De følger nu med Vicomten, til Grimaud støder til eder, naar det er sket, forlader De Vicomten.

Høner De, Raoul. Grimaud er en gammel Tjener, der baade er modig og forsigtig, og han skal ledsage Dem."

„Ja, min Herre", sagde Raoul.

„Saa til Hest, jeg vil se Dem tage af Sted."

Raoul adlød.

„Farvel, Raoul", sagde Greven, „farvel, mit kære Barn!"

„Farvel, min Herre", sagde Raoul, „farvel, min elskede Beskytter."

Athos vinkede med Haanden; thi han vovede ikke at tale, og Raoul fjernede sig med blottet Hoved.

Athos blev staaende og saa efter ham, til han forsvandt ved Omdrejningen af Gaden.

Da kastede han Tømmen til en Bonde, vendte langsomt tilbage til Kirken, knælede i den mørkeste Krog og bad.

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

En af Hr. de Beauforts fyrretyve Maader at undvige paa.

Tiden forløb imidlertid for Fangen som for dem, der beskæftigede sig med hans Flugt; kun gik den langsommere for ham. Tværtimod andre Mennesker, der med Iver fatter en farlig Beslutning, men hvis Mod kølnes, eftersom det afgørende Øjeblik nærmer sig, syntes Hertugen af Beaufort, at Tiden ikke gik hurtigt nok. Afset fra de Planer, som han nærede for Fremtiden, hvilke Planer forøvrigt var meget ubestemte og uklare, var hans Flugt en Begyndelse til den Hævn, der opfyldte hans Hjerte. For det første var den en slem Historie for Hr. de Chavigny, som han havde fattet Had til paa Grund af de Smaaforfølgelser, hvorfor han havde været udsat fra dennes Side; og dernæst var den en endnu værre Historie for Mazarin, som han nærede det dødeligste Fjendskab til. Som man ser, gjorde Hr. de Beaufort Forskel paa Guvernøren og Ministeren, paa den underordnede og Herren.

Hr. de Beaufort, der saa godt kendte det Indre af Palais-Royal, og som ikke var uvidende om Forholdet mellem Dronningen og Kardinalen, forestillede sig i sit Fængsel, hvilken Bevægelse det vilde fremkalde, naar Efterretningen udbredte sig fra Ministerens Kabinet til

Anna af Østerrigs Sovekammer: „Hr. de Beaufort er undvegen!“ Medens Hr. de Beaufort talte saaledes med sig selv, smilte han selvbehageligt; han troede sig allerede udenfor, og idet han i Tankerne indaandede den friske Luft og fo'r af Sted paa en kraftig Hest, raabte han med høj Stemme: Jeg er fri!

Idet han vaagnede af sin Drøm, befandt han sig rigtignok mellem sit Fængsels fire Vægge og saa ti Skridt fra sig La Ramée, der sad og drejede Tommelfingrene om hinanden, og i Forværelset Soldaterne, der lo og drak.

Det eneste, der trøstede ham i dette forhadte Maleri — saa ustadig er den menneskelige Aand — var Grimauds sure Ansigt, der i Begyndelsen havde været ham saa forhadt, men senere var blevet ham saa kært. Grimaud var i hans Øjne en Antinous.

Vi behøver naturligvis ikke at bemærke, at alt dette kun var en Virkning af Fangens feberagtige Tilstand. Grimaud var bestandig den samme og havde derfor bevaret sin Foresatte, La Ramées fulde Tillid; denne stolede nu mere paa ham end paa sig selv; thi, som alt bemærket, følte han i sit inderste Hjerte en vis Svaghed for Hr. de Beaufort.

Den gode La Ramée lovede sig derfor megen Glæde af dette lille Gilde under fire Øjne med sin Fange. La Ramée havde kun én Fejl, han var en Lækkermund; han havde fundet Postejerne gode og Vinen fortræffelig. Fader Marteaus' Efterfølger havde desuden lovet ham en Fasanpostej i Stedet for en Hønsepostej og Chambertin i Stedet for Maconvin.

La Ramée ventede altsaa ligesaa utaalmodigt som Hertugen paa, at Klokken skulde blive seks.

Allerede fra Morgenen af havde han travlt med Forberedelserne, og, da han ikke stolede paa andre end sig selv, i egen Person aflagt et Besøg hos Fader Marteaus' Efterfølger. Denne havde overgaaet sig selv. Han viste ham et sandt Monstrum af en Postej, hvis Laag var prydet med Hr. de Beauforts Vaaben. Postejen var endnu tom, men ved Siden af den laa en Fasan og to Agerhøns, der var saa tæt spækkede, at de lignede Naalepuder. La Ramées Tænder løb i Vand, og han indfandt sig hos Hertugen, gnidende sig i Hænderne.

For at gøre Glæden fuldstændig havde, som alt fortalt, Hr. de Chavigny, der stolede paa La Ramée, begivet sig paa en lille Rejse og var afrejst samme Morgen, hvorved La Ramée var bleven Underguvernør paa Slottet.

Hvad Grimaud angaar, saa saa han mere sur og gnaven ud end nogen Sinde.

Om Formiddagen havde Hr. de Beaufort spillet et Parti Langbold med La Ramée, under hvilket han ifølge en stum Opfordring af Grimaud havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa alt.

Gaaende i Forvejen havde Grimaud betegnet den Vej, de skulde om Aftenen. Spillet fandt Sted i det saakaldte Indelukke i den lille Slotsgaard. Det var et meget øde Sted, hvor der kun fandtes Skildvagter, naar Hr. de Beaufort spillede Langbold, en Forsigtighed, der paa Grund af Murens Højde forøvrigt syntes at være overflødig.

Man skulde gennem tre Porte, førend man kom til dette Indelukke; enhver af disse Porte aabnedes med en særskilt Nøgle, som La Ramée bar hos sig.

Da de betraadte Indelukket, gik Grimaud hen og satte sig ved et Skydehul med Benene hængende ud over Muren. Det var tydeligt, at det var det Sted, hvortil man vilde befæste Rebstigen.

Hele denne Manøvre, som Hertugen af Beaufort godt forstod, var naturligvis aldeles ufattelig for La Ramée.

Partiet begyndte; denne Gang havde Hr. de Beaufort Lykken med sig, og La Ramée blev fuldstændig slaaet.

Fire af Hr. de Beauforts Bevogtere var fulgt med for at opsamle Boldene. Da Spillet var forbi, gav Hr. de Beaufort, spottende over La Ramées Ubehændighed, Soldaterne to Louisdorer, for at de i Forening med deres fire andre Kammerater kunde drikke hans Skaal.

Soldaterne udbad sig Permission af La Ramée, der gav dem denne, men blot for om Aftenen. Indtil da havde La Ramée saa meget at varetage og saa meget at rende efter, og han ønskede ikke, at Fangen i hans Fraværelse skulde være ubevogtet.

Hr. de Beaufort kunde ikke selv have truffet et for ham mere belejligt Arrangement end hans Bevogter.

Endelig slog Klokken seks. Skønt man først skulde gaa til Bords Klokken syv, var Maden allerede færdig og anrettet. Paa et Skænkebord stod den kolossale med Hertugens Vaaben prydede Postej.

Resten af Maaltidet svarede hertil.

Alle Mennesker var utaalmodige, Soldaterne efter at komme hen og drikke, La Ramée efter at sætte sig til Bords, og Hr. de Beaufort efter at undvige.

Grimaud alene forandrede ikke en Mine. Man skulde tro, at Athos havde opdraget ham med denne vigtige Begivenhed for Øje.

Der var Øjeblikke, da Hertugen, naar han saa paa ham, spurgte sig selv, om han ikke drømte og om denne ubevægelige Skikkelse virkelig stod til hans Tjeneste og vilde faa Liv, naar det rette Øjeblik var kommet.

La Ramée sendte Soldaterne bort med den Befaling at drikke paa Prinsens Sundhed; da de var gaaet, lukkede han Døren, gemte Nøglen i sin Lomme og viste Prinsen Bordet med en Mine, som om han vilde sige: „Naar Deres Højhed behagler."

Prinsen saa paa Grimaud, der igen saa paa Uhret; det viste knap et Kvarter til syv, og da Flugten først var bestemt til Klokken syv, var der altsaa tre Kvarter endnu.

For at vinde et Kvarterstid foregav Prinsen, at hans Bog interesserede ham meget, og bad om, at han først maatte læse Kapitlet ud. La Ramée nærmede sig og kikkede over Prinsens Skulder for at se, hvad det var for en Bog, for hvis Skyld han ikke vilde sætte sig til Bords, naar Maden var færdig.

Det var Cæsars Kommentarer, som han selv stik imod Hr. de Chavignys Befaling havde skaffet ham et Par Dage i Forvejen.

La Ramée lovede sig selv, at han aldrig oftere skulde overtræde Fængselsreglementet.

Imidlertid trak han Flaskerne op.

Klokken halv syv rejste Hertugen sig og sagde med alvorlig Stemme:

„Cæsar var ganske bestemt den største af Oldtidens Mænd."

„Finder Deres Højhed?" spurgte La Ramée. — „Ja."

„Nu, jeg sætter Hannibal over ham," vedblev La Ramée.

„Og hvorfor det, Mester La Ramée?" spurgte Hertugen.

„Fordi han ingen Kommentarer har efterladt sig," svarede La Ramée med sin raa Latter.

Hertugen satte sig til Bords, idet han ved et Tegn opfordrede La Ramée til at tage Plads lige overfor sig.

La Ramée lod sig ikke bede to Gange.

Intet Ansigt er saa udtryksfuldt som en Lækkermunds, naar han befinder sig ved et godt dækket Bord; idet La Ramée modtog sin Suppetallerken af Grimauds Haand, bar hans Ansigt derfor Udtrykket af den største Lyksalighed.

Hertugen betragtede ham smilende.

„La Ramée“, udbrød han, „hvis nogen fortalte mig, at der i Frankrig fandtes et lykkeligere Menneske end De, vilde jeg ikke tro det!“

„Og Deres Højhed vilde have fuldkommen Ret“, svarede La Ramée. „Jeg tilstaar ærligt, at naar jeg er sulten, kender jeg ikke noget behageligere Syn end et godt besat Bord, og naar hertil kommer,“ tilføjede La Ramée, „at den, der gør Honnør ved dette Bord, er en Sønnesøn af Henrik den Store, vil Deres Højhed indse, at min Glæde er dobbelt saa stor.“

Prinsen bukkede, og et umærkeligt Smil svævede over Grimauds Ansigt, der stod bagved La Ramée.

„Min kære La Ramée“, sagde Hertugen, „der er ingen, der kan sige saadanne Komplimenter som De.“

„Nej, Deres Højhed“, sagde La Ramée, „nej, jeg siger virkelig kun, hvad jeg tænker, og det er aldeles ingen Kompliment.“

„De er mig altsaa meget hengiven?“ spurgte Prinsen.

„Det vil sige“, svarede La Ramée, „at jeg vilde aldrig forvinde det, hvis Deres Højhed forlod Vincennes.“

„En prægtig Maade at vise sin Hengivenhed paa!“

„Men hvad vilde Deres Højhed foretage sig, naar De kom ud?“ vedblev La Ramée. „Saa snart De igen ragede uklar med Hoffet, vilde De komme i Bastillen i Stedet for i Vincennes. Hr. de Chavigny er ikke elskværdig, det indrømmer jeg“, tilføjede La Ramée og skyllede et Glas Madeira i sig, „men Hr. de Tremblay er dog meget værre.“

„Virkelig“, sagde Hertugen, der morede sig over den Vending, Samtalen tog, og som fra Tid til anden saa paa Uret, hvis Viser bevægede sig med en fortvivlet Langsomhed.

„Hvad kan man vente sig af Broderen til en i Kardinal Richelieus Skole opdragen Kapuciner? Tro mig, Deres Højhed, det er en stor Lykke, at Dronningen, der altid har været Dem bevaagen, i det mindste efter hvad jeg har hørt sige, har sendt Dem herhen, hvor der er smukke Promenader, Boldspil, et godt Bord og frisk Luft.“

„Efter Deres Mening, La Ramée“, sagde Hertugen, „er det altsaa meget utaknemligt af mig, at jeg et Øjeblik har tænkt paa at tage bort herfra?“

„Ja, Deres Højhed, i højeste Grad utaknemligt“, svarede La Ramée, „men Deres Højhed har heller ikke for Alvor tænkt derpaa.“

„Ja, det er maaske dumt af mig“, vedblev Hertugen, „det nægter jeg ikke, men en Gang imellem tænker jeg dog derpaa.“

„Bestandig paa en af Deres fyrretyve Maader, Deres Højhed?“

„Naturligvis!“ svarede Hertugen.

„Hør en Gang, Deres Højhed“, sagde La Ramée, „siden vi taler fortroligt, saa sig mig en af disse fyrretyve Maader.“

„Gerne“, sagde Hertugen. „Grimaud, giv mig Postejen!“

„Jeg er lutter Øre,“ sagde La Ramée, hævende Glasset for at Solens Straaler kunde falde paa dets rubinfarvede Indhold.

Hertugen saa paa Uret, der kun manglede ti Minutter i syv.

Grimaud satte Postejen hen foran Prinsen, der tog sin Sølvkniv for at skære Laaget af; men La Ramée, der var bange for, at der skulde tilstøde det smukke Værk et Uheld, rakte Hertugen sin Kniv, der havde en Klinge af Jern.

„Tak, La Ramée“, sagde Hertugen, tagende Kniven.

„Naa, Deres Højhed“, vedblev Opsynsmanden, „lad mig høre den famøse Maade, hvorpaa De vil flygte.“

„Skal jeg fortælle Dem den, som jeg har gjort mest Regning paa, den, som jeg har besluttet først at prøve?“ spurgte Hertugen.

„Ja, lad mig høre den“, svarede La Ramée.

„Nuvel“, vedblev Hertugen, idet han stak den ene Haand ned i Postejen og med den anden beskrev Kredse med Kniven, „først og fremmest har jeg gjort Regning paa at faa en brav Fyr som Dem, Hr. La Ramée til Bevogter.“

„Naa, det har Deres Højhed jo faaet“, sagde La Ramée, „og saa?“

„Og jeg ønsker mig til Lykke dermed.“

La Ramée bukkede.

„Jeg sagde til mig selv,“ vedblev Hertugen, „hvis jeg en Gang faar en god Fyr som La Ramée om mig, vil jeg sørge for, at en eller anden af mine Venner, hvis Forhold til mig han ikke kender, anbefaler ham en Mand, der er mig hengiven og med hvem jeg kan aftale det fornødne til Iværksættelsen af min Flugt.“

„Godt! godt!“ sagde La Ramée, „ikke saa daarligt tænkt.“

„Ikke sandt?“ vedblev Prinsen, „for Eksempel Tjeneren hos en eller anden brav Adelsmand, der selv var en Fjende af Mazarin, saaledes som enhver Adelsmand bør være.“

„Tys, Deres Højhed," sagde La Ramée, „lad os ikke tale om Politik."

„Naar jeg har faaet denne Mand i min Nærhed," vedblev Hertugen, „forudsat at han er snu og har forstaaet at indgyde min Bevogter Tillid, vil denne forlade sig paa ham og jeg vil da kunne faa Efterretninger udefra."

„Ah, ja vel, men hvorledes erholde Efterretninger udefra."

„Ah! Intet er lettere," sagde Hertugen af Beaufort, „for Eksempel ved at spille Langbold."

„Ved at spille Langbold?" gentog La Ramée, der begyndte at skænke Hertugens Ord mere Opmærksomhed.

„Ja, jeg kaster en Bold ned i Graven, hvor der staar en Mand, som tager den op. I Bolden ligger et Brev; i Stedet for at sende mig denne Bold, hvorom jeg oppe fra Muren har bedt ham, tilbage, kaster han en anden op til mig. Denne anden Bold gemmer ogsaa et Brev. Saaledes har vi udvekslet vore Tanker, uden at nogen har anet det."

„For Fanden! for Fanden!" udbrød La Ramée, kløende sig bag Øret, „det er godt, at Deres Højhed siger mig det, jeg skal have et vaagent Øje med dem, der samler Boldene op."

Hertugen smilte.

„Men," vedblev La Ramée, „naar det kommer til Stykket, er det jo kun en Maade at korrespondere paa."

„Jeg synes, at det allerede er meget."

„Ja, men ikke nok."

„Jeg beder om Forladelse; jeg skriver for Eksempel til mine Venner: Indfind Eder den og den Dag, paa den og den Tid, paa den anden Side af Graven med to Haandheste."

„Naa, og saa?" sagde La Ramée med en vis Uro; „medmindre disse Heste har Vinger, saa at de kan flyve over Volden og hente Dem her, indser jeg ikke, hvortil de skulle gavne."

„Ih, min Gud," sagde Prinsen skødesløst, „Talen er jo ikke om, at Hestene skal flyve over Volden; blot jeg har et Middel til at slippe ned fra den."

„Hvad skulde det være for et?"

„En Tovstige."

„Ja, men en Tovstige kan ikke som et Brev sendes i en Bold," bemærkede La Ramée med et tvungent Smil.

„I en anden Ting, i en anden Ting! hvori?“

„I en Postej for Eksempel.“

„I en Postej?“ udbrød La Ramée.

„Ja,“ vedblev Hertugen; „lad os for Eksempel antage, at min Hushovmester, Noirmont, har købt Fader Marteaus' Etablissement.“

„Nuvel?“ spurgte La Ramée gysende.

„Nuvel! La Ramée, der er en Lækkermund, ser hans Postejer, finder, at de er bedre end hans Forgængeres, og tilbyder mig at smage dem. Jeg modtager Tilbudet paa den Betingelse, at La Ramée vil gøre Selskab. For at være mere ugenert fjerner La Ramée Soldaterne og beholder kun Grimaud til at varte os op. Grimaud er den Mand, som min Ven har skaffet mig, den Tjener, med hvem jeg har truffet Aftale og som er beredt til at staa mig bi. Tiden til min Flugt er bleven fastsat til Klokken syv. Nuvel, naar Klokken mangler nogle Minutter i Syv ...“

„Naar Klokken mangler nogle Minutter i syv?...“ gentog La Ramée med Panden badet i Sved.

„Naar Klokken mangler nogle Minutter i Syv,“ vedblev Hertugen, ladende Handlingen følge paa Ordene, „tager jeg Skorpen af Postejen. Jeg finder i den to Dolke, en Tovstige og en Knevel. Den ene af Dolkene holder jeg La Ramée for Brystet, medens jeg siger til ham: Det gør mig meget ondt, min Ven, men hvis du gør en Bevægelse, hvis du udstøder et Skrig, er du dødsens!“

Som bemærket havde Hertugen, idet han udtalte de sidste Ord, ladet Handlingen følge paa Ordene. Hertugen stod foran ham og holdt Spidsen af Dolken paa hans Bryst med en Mine, der ikke tillod den, til hvem han talte, at nære nogen Tvivl om hans Hensigt.

Imidlertid havde Grimaud ligesaa tavs som altid trukket den anden Dolk, Tovstigen og Postejen og Knevelen ud af Postejen.

La Ramée betragtede med stigende Rædsel enhver af disse Genstande.

„O, Deres Højhed!“ udbrød han med et saa forbløffet A:nsigt, at det til enhver anden Tid vilde have faaet Hertugen til at briste i Latter. „De kan ikke bringe det over Deres Hjærte at dræbe mig!“

„Nej, hvis du ikke lægger Hindringer i Vejen for min Flugt.“

„Men, Deres Højhed, hvis jeg lader Dem flygte, er jeg en ødelagt Mand.“

„Jeg skal erstatte dig Værdien af dit Embede.“

„Er De aldeles bestemt paa at forlade Slottet?“

„For Pokker! Ja.“

„Og hvad jeg saa end siger, vil De ikke forandre Deres Beslutning?“

„Jeg vil være fri i Aften.“

„Men hvis jeg sætter mig til Modværge, hvis jeg gør Anskrig?“

„Saa dræber jeg dig, saa sandt jeg er en Adelsmand.“

I dette Øjeblik slog Uhret.

„Syv,“ bemærkede Grimaud, der endnu ikke havde talt et eneste Ord.

„Syv!“ gentog Hertugen, „som du ser, er jeg bleven forsinket.“

La Ramée gjorde en Bevægelse ligesom for at have sin Samvittighed fri.

Hertugen rynkede Panden og Opsynsmanden følte Spidsen af Dolken paa sit nøgne Bryst.

„Holdt, Deres Højhed,“ sagde han, „det er nok. Jeg skal ikke røre mig.“

„Lad os skynde os,“ sagde Hertugen.

„Blot en Naade, Deres Højhed.“

„Hvad ønsker du? Tal, men skynd dig.“

„Bind mig forsvarligt, Deres Højhed.“

„Hvorfor det?“

„For at man ikke skal tro, at jeg er i Ledtog med Dem.“

„Hænderne,“ bemærkede Grimaud.

„Ikke foran, men bagpaa, bagpaa!“

„Men hvormed?“ spurgte Hertugen.

„Med Deres Højheds Bælte,“ svarede La Ramée.

Hertugen løste sit Bælte og gav det til Grimaud, der bandt La Ramées Hænder, saa at han kunde være fuldkommen tilfreds dermed.

„Fødderne,“ sagde Grimaud.

La Ramée stak Benene frem; Grimaud tog en Serviet, skar den i Strimler og bandt med disse La Ramée.

„Og nu min Kaande,“ sagde La Ramée, „bind Fæstet fast til Skeden.“

Hertugen rev et Baand af sine Benklæder og opfyldte sin Bevogters Ønske.

„Maa jeg nu bede om Knevlen,“ sagde den stakkels La Ramée; „uden den vilde man bebrejde mig, at jeg ikke har gjort Anskrig.“

I et Sekund var La Ramée knevlet og lagt paa Gulvet og et Par Stole væltede, for at det skulde se ud, som om der havde fundet en Kamp Sted. Grimaud tog derpaa i Opsynsmandens Lommer alle de Nøgler, der laa i dem, aabnede først Døren til det Værelse, hvori de befandt sig, og drejede Nøglen to Gange om, da de var komne ud, hvorpaa de begge hurtigt passerede Galleriet, der førte til det lille Indelukke. De tre Porte blev en efter anden aabnede og lukkede med en Hurtighed, der gjorde Grimaud Ære. Endelig naaede de Pladsen, hvor Hertugen plejede at spille Langbold. Den var aldeles øde, ingen Skildvagter og ingen Folk i Vinduerne.

Hertugen ilte op paa Volden og saa paa den anden Side af Graven tre Ryttere med to Haandheste. Hertugen vekslede et Tegn med dem.

Imidlertid befæstede Grimaud Tovet. Det var ikke en Tovstige, men et Nøgle Silke med en Stok, der skulle stikkes mellem Benene, og oprulles af sig selv ved dens Vægt, der sad overskrævs paa den.

„Gaa ned," sagde Hertugen.

„Først, Deres Højhed?" svarede Grimaud.

„Naturligvis," svarede Hertugen; „hvis jeg bliver greben, risikerer jeg kun at blive puttet i Hullet igen; men hvis man faar fat i dig, bliver du hængt."

„Det er rigtigt," svarede Grimaud.

Og sættende sig overskrævs paa Stokken, begyndte han sin farefulde Nedfart. Hertugen saa med en uvilkaarlig Skræk efter ham. Han havde allerede tilbagelagt de tre Fjerdedele af Vejen, da Snoren pludselig sprang og Grimaud styrtede hovedkuls ned i Graven.

Hertugen udstødte et Skrig, men Grimaud gav ikke en Lyd fra sig, og dog maatte han have faaet et slemt Stød, thi han blev liggende paa det Sted, hvor han var faldet.

En af de Mænd, der ventede, lod sig straks glide ned i Graven og bandt Enden af et Tov om Grimauds Skuldre, hvorpaa de to Andre, der holdt i den anden Ende, trak Grimaud op til sig.

„Stig ned, Deres Højhed," sagde Manden i Graven, „det er kun en femten Fods Afstand og Græsset er blødt."

Hertugen var allerede i Færd dermed.

I mindre end fem Minutter havde han naaet Enden af Snoren, hvorfra der, som Adelsmanden havde sagt, kun var femten Fod til

Jorden. Han slap Tovet og faldt paa sine Fødder uden at komme til Skade.

Øjeblikkelig klatrede han op ad Graven, ovenfor hvilken han traf Rochefort. De to andre Adelsmænd kendte han ikke. Den besvimede Grimaud var bleven bundet paa en Hest.

„Mine Herrer," sagde Prinsen, „senere skal jeg takke Dem; for Øjeblikket har jeg intet Sekund at give bort, derfor afsted, afsted! Hvo der elsker mig, følger mig!"

Med disse Ord sprang han i Sadlen og galopperede bort, raabende med en Glæde, som det vilde være umuligt at beskrive:

„Fri!...Fri!...Fri!..."

SEKS OG TYVENDE KAPITEL.

D'Artagnan ankommer i rette Tid.

I Blois hævede d'Artagnan den Sum, som Mazarin i sin Iver for at paaskynde hans Hjemrejse havde bekvemmet sig til at give ham som Forskud for hans fremtidige Tjenester.

Vejen fra Blois til Paris kunde tilbagelægges i fire Dage af en almindelig Rytter. Den tredie Dag om Eftermiddagen henimod fire naaede d'Artagnan Barrieren Saint-Denis. I gamle Dage vilde han kun have været to Dage om denne Vej. Vi har allerede set, at Athos, der var taget bort tre Timer efter ham, var ankommet fire og tyve Timer før.

Planchet var bleven afvant med disse forcerede Rideture og d'Artagnan bebrejdede ham hans Blødagtighed.

„Ih Herre, jeg synes dog, at fyrretyve Mil i tre Dage er ret godt gjort af en, der handler med brændte Mandler."

„Er du virkelig bleven Handelsmand, Planchet, og er det dit ramme Alvor, at du vil vegetere i din Butik, nu da vi har truffet hinanden igen?"

„Ak!" svarede Planchet, „kun De alene er skabt for et saadant Liv. Se en Gang til Hr. Athos, hvo skulde tro, at han er den samme uforfærdede Æventyrer, som vi en Gang har kendt? Han lever nu som en rigtig Jorddrot, som en ægte Landjunker. Hør, Herre, et roligt Liv er i Sandhed det bedste, man kan ønske sig."

„Hykler!“ sagde d'Artagnan, „man mærker nok, at du nærmer dig Paris og at en Strikke og en Galge venter paa dig der!“

I det Samme naaede de to Rejsende Barrieren. Planchet trak sin Hat nedover Øjnene, før end de kom ind i Gaderne, hvor han var godt kendt. og d'Artagnan strøg sin Knebelsbart i Vejret, da han mindedes Porthos, der maatte vente paa ham i Gaden Tiquetonne. Han tænkte paa, hvorledes han skulle faa ham til at glemme sit Herresæde Bracieux og Pierrefonds' homeriske Køkken.

Idet han drejede om Hjørnet af Gaden Montmartre, bemærkede han i et af Hotel de la Chevrettes Vinduer Porthos iført en prægtig himmelblaa, sølvbroderet Vams og gabende, saa at Munden var nær ved at gaa af Led paa ham. De Forbigaaende betragtede med en vis ærbødig Beundring denne smukke og rige Adelsmand, der lod til at være saa ked af sin Rigdom og Storhed.

D'Artagnan og Planchet var forøvrigt næppe drejede om Hjørnet af Gaden, før end Porthos ligeledes genkendte dem.

„D'Artagnan!“ udbrød han, „Gud være lovet, at det er Dem!“

„Goddag, min kære Ven,“ sagde d'Artagnan.

En lille Skare Nysgerrige samlede sig snart om Hestene, som Hotellets Karle allerede havde taget ved Tømmerne, og Rytterne, der talte sammen; men en Rynken af d'Artagnans Øjenbryn adspredte Mængden. der begyndte at blive saa meget tættere, som den ikke vidste, hvorfor den var samlet.

Porthos var imidlertid kommet ned i Porten.

„Ak, min kære Ven,“ sagde han, „hvor mine Heste har det usselt her!“

„Virkelig,“ sagde d'Artagnan, „det gør mig uhyre ondt for de ædle Dyr.“

„Og jeg selv har ogsaa haft det temmelig slet her,“ vedblev Porthos.

„Jeg forstaar Dem, kære Ven, Luften i Gaden Tiquetonne kan ikke taale Sammenligning med den paa Pierrefonds; men vær De kun rolig, De skal nok komme til at nyde en bedre.“

„Naar?“

„Snart, haaber jeg.“

„Naa, saa meget desto bedre.“

Dette Udraab af Porthos ledsagedes af et sagte og dybt Suk, der

kom fra en Krog af Porten. D'Artagnan, der netop var steget af Hesten, saa Mousquetons uhyre Mave aftegne sig paa Muren.

„De føler Dem heller ikke hjemme i dette usle Hotel, min stakkels Hr. Mouston, ikke sandt?" sagde d'Artagnan i en Tone, der ligesaa godt kunde være medlidende som spottende.

„Han finder Køkkenet afskyeligt," svarede Porthos.

„Men hvorfor har han ikke baaret sig ad som i Chantilly?" spurgte d'Artagnan.

„Ak, min Herre, her har jeg ikke Hr. Prinsens Fiskedamme til at fange smukke Karper i eller Hs. Højheds Skove med de delikate Agerhøns. Hvad Kælderen angaar, da har jeg meget omhyggeligt undersøgt den, men den er kun daarligt forsynet."

„Jeg vilde i Sandhed beklage Dem, Hr. Mouston," sagde d'Artagnan, „hvis jeg ikke for Øjeblikket havde andet at gøre."

Derpaa tog han Porthos tilside og vedblev:

„Det er heldigt, at jeg træffer Dem fuldt paaklædt, min kære du Vallon, thi jeg har i Sinde med det Samme at forestille Dem for Kardinalen."

„Bah! virkelig!" udbrød Porthos og gjorde store Øjne.

„Ja, min Ven."

„En Præsentation?"

„Forskrækker det Dem?"

„Nej, men Tanken derom gør mig ganske benauet."

„O, tag Dem det ikke saa nær; De har ikke at gøre med den anden Kardinal og denne vil ikke tilintetgøre Dem med sin Majestæt."

„Lige meget, De indser nok, d'Artagnan, Hoffet!"

„Men, min Ven, der er intet Hof."

„Dronningen!"

„Jeg kunde næsten ogsaa fristes til at sige: der er ingen Dronning. Dronningen? Berolige Dem, vi vil ikke faa hende at se."

„Men De siger jo, at vi skal til Palais-Royal?"

„Ja. For ikke at komme for silde vil jeg laane en af Deres Heste."

„Med Fornøjelse. de staar alle fire til Deres Tjeneste."

„O, for Øjeblikket behøver jeg kun én."

„Skal vore Tjenere ikke følge med?"

„Jo, tag kun Mousquteon med Dem, han vil ingen Skade gøre. Hvad Planchet angaar, saa har han sine Grunde for ikke at komme til Hoffet."

„Hvorfor det?“

„Aa! han har lagt sig ud med Hans Emmentse.“

„Mouston,“ raabte Porthos, „læg Tøjet paa Vulcain og Bayard.“

„Skal jeg selv tage Rustaud, Herre?“

„Nej. tag en Stadshest, Phæbus eller Superbe.“

„Ah!“ udbrød Mousqueton og trak Vejret lettere, „Talen er altsaa kun om en Visit.“

„Min Gud, ja, Mouston, intet andet. Stik imidlertid for en Sikkerhels Skyld Pistolerne i Hylstrene; De vil finde mine ladte i min Sadel.“

Mouston sukkede dybt; thi han forstod ikke den Slags Visiter, som man aflagde, væbnet til Tænderne.

„De har i Sandhed Ret, d'Artagnan“, sagde Porthos, seende efter sin gamle Tjener, „Mouston er tilstrækkelig, han tager sig særdeles fordelagtigt ud.“

D'Artagnan smilte.

„Men vil De ikke klæde Dem om?“ vedblev Porthos.

„Nej, jeg gaar, som jeg er.“

„Men De er jo gennemblødt af Sved og aldeles tilstøvet, og Deres Støvler er overstænkede med Snavs.“

„Denne Forstyrrelse i min Klædedragt vil vidne om min Iver for at opfylde Kardinalens Befalinger.“

I det samme kom Mouston tilbage med tre sadlede Heste.

D'Artagnan sprang i Sadlen saa let, som om han ikke havde været til Hest i de sidste otte Dage.

„Hør“, sagde han til Planchet, „min lange Kaarde...“.

„Jeg“, sagde Porthos, pegende paa en lille Paradekaarde med forgyldt Fæste, „jeg har min Hofkaarde.“

„Tag Deres Feltkaarde, min Ven.“

„Hvorfor?“

„Jeg véd det ikke, men tag den alligevel, lyd mit Raad.“

„Min Feltkaarde, Mouston!“ raabte Porthos.

„Men det er jo et helt krigerisk Optog, Herre!“ udbrød denne; „vi skal altsaa drage i Felten? Sig mig det ligesaa godt straks, saa kan jeg tage mine Forholdsregler.“

„Naar man er i Selskab med os, Mouston“, svarede d'Artagnan, „véd De nok, at det altid er klogest at tage sine Forholdsregler. Enten

har De ingen god Hukommelse, eller ogsaa har De glemt, at vi ikke plejer at tilbringe vore Nætter paa Baller og Serenader."

„Det er desværre sandt", sagde Mousqueton, idet han bevæbnede sig fra Top til Taa, „jeg havde glemt det."

De red bort i temmelig skarpt Trav og ankom til Palais-Royal et Kvarter over otte. Der var mange Mennesker paa Gaden i Anledning af, at det var første Pinsedag, og Folk stirrede forbavset paa de to Ryttere, af hvilke den ene var saa straalende, som om han kom lige fra en Skræders Værksted, og den anden saa tilstøvet, at man skulde have troet, at han kom fra en Valplads.

Da d'Artagnan naaede Forværelset, befandt han sig paa bekendt Grund. Det var netop Musketererne af hans Kompagni, der var paa Vagt. Han lod Dørvogteren kalde og viste ham Kardinalens Brev, der befalede ham at vende tilbage uden at spilde et Minut. Dørvogteren bukkede og traadte ind til Hans Eminentse.

D'Artagnan vendte sig om til Porthos og troede at bemærke en let Skælven hos ham. Han smilte, og bøjende sig hen mod ham hviskede han:

„Fat Mod, min Ven! Vær ikke bange; tro mig, Ørnens Øje er lukket, og vi har kun at gøre med en slet og ret Grib. Vær ligesaa uforsagt som den Dag i Bastionen Saint-Gervais og buk ikke altfor dybt for denne Italiener, det vilde blot give ham ringe Tanker om Dem."

„Godt, Godt!" svarede Porthos.

Dørvogteren kom nu tilbage.

„Træd indenfor, mine Herrer", sagde han, „Hans Eminentse venter Dem."

Mazarin befandt sig i sit Kabinet, beskæftiget med at udstryge saa mange Navne som muligt af en Pensionsliste. Da d'Artagnan og Porthos traadte ind, betragtede han dem fra Siden, men skønt hans Øjne havde straalet af Glæde, da Dørvogteren meldte dem, var han dog nu tilsyneladende aldeles rolig.

„Ah! er det Dem, Hr. Lieutenant?" sagde han, „De har skyndt Dem, det er godt; velkommen tilbage."

„Tak, Deres Naade. Her er jeg til Deres Eminentses Befaling, og Hr. du Vallon ligeledes, den af mine gamle Venner, der skjulte sit adelige Navn under det paatagne Navn Porthos."

Porthos bukkede for Kardinalen.

„En prægtig Kavaller!“ sagde Kardinalen.

Porthos drejede Hovedet fra højre til Venstre og brystede sig.

„Det bedste Sværd i hele Landet, Deres Naade“, vedblev d'Artagnan, „hvilket mange Folk véd, som ikke siger det og ikke kan sige det.“

Porthos bukkede for d'Artagnan.

Mazarin holdt næsten ligesaa meget af smukke Soldater som senere Frederik af Preussen, og han beundrede derfor Porthos' kraftige Hænder, brede Skuldre og sikre Øje; da det imidlertid faldt ham ind, at Musketerernes gamle Forening havde bestaaet af fire Personer, sagde han:

„Og Deres to andre Venner?“

Porthos aabnede Munden, da han nu ansaa det for det rette Øjeblik til at give sit Besyv med; men d'Artagnan blinkede til ham.

„Vore Venner har for Øjeblikket Forfald, men de vil senere støde til os“.

Mazarin hostede svagt.

„Og Herren der har ingen Forhindringer, men er villig til at tage Tjeneste?“ vedblev Mazarin.

„Ja, Deres Naade, og det er af ren Hengivenhed; thi Hr. de Bracieux er rig.“

„Rig!“ gentog Mazarin, paa hvem dette Ord altid gjorde et dybt Indtryk.

„Halvtredsindstyve tusinde Livres om Aaret,“ svarede Porthos.

Det var det første Ord han havde talt.

„Af ren Hengivenhed,“ vedblev Mazarin med sit fine Smil, „altsaa af ren Hengivenhed?“

„Deres Naade tror maaske ikke paa den?“ spurgte d'Artagnan.

„Og De, Hr. Gascogner?“ spurgte Mazarin, støttende begge sine Albuer paa Skrivebordet og læggende Hagen i sine Hænder.

„Man kan have en mere eller mindre hengiven Natur,“ svarede d'Artagnan, „men der maa altid ligge noget paa Bunden af Hengivenheden.“

„Deres Ven for Eksempel, hvad kunde han ønske sig til Gengæld for sin Hengivenhed?“

„Min Ven har tre prægtige Godser, Deres Naade, Vallon i Corbeil, Bracieux ved Soissons og Pierrefonds i Valois; han ønsker blot, at et af hans tre Godser kan blive ophøjet til Baroni.“

„Ikke andet end det?“ udbrød Mazarin, hvis Øjne straalede af Glæde, da han hørte, at han kunde blive Porthos kvit uden at aabne sin Pung; „ikke andet end det? Den Sag kan let bringes i Orden.“

„Jeg bliver Baron!“ raabte Porthos, trædende et Skridt nærmere.

„Jeg sagde Dem det jo“, svarede d'Artagnan og standsede ham, „og Hans Naade gentager det.“

„Og hvad ønsker De, Hr. d'Artagnan?“

„Deres Naade“, sagde d'Artagnan, „i næste September Maaned bliver det tyve Aar siden, at Hr. Kardinal Richelieu gjorde mig til Lieutenant.“

„Ja, og De ønsker nu, at Kardinal Mazarin skulde gøre Dem til Kaptajn?“

D'Artagnan bukkede.

„Nu, det er ingen Umulighed. Vi faar at se, mine Herrer, vi faar at se. Hvilken Tjeneste foretrækker De, Hr. du Vallon? Den i Byen eller i Felten?“

Porthos aabnede Munden for at svare.

„Deres Naade“, sagde d'Artagnan, „det gaar Hr. du Vallon som mig, han holder af den ekstraordinære Tjeneste, det vil sige saadanne Foretagender, der anses for afsindige og umulige.“

Denne Gasconnade mishagede ikke Mazarin, der faldt i Tanker.

„Imidlertid maa jeg tilstaa, at jeg har ladet Dem kalde for at give Dem en rolig Post. Jeg nærer visse Bekymringer. Men hvad er der nu paa Færde?“

En stærk Larm hørtes virkelig i det samme i Forgemakket, og i samme Øjeblik blev Døren aabnet; en aldeles tilstøvet Mand styrtede ind i Kabinettet, raabende:

„Hr. Kardinal! Hvor er Hr. Kardinalen?“

Mazarin, der troede, at man vilde myrde ham, skød sin Lænestol tilbage. D'Artagnan og Porthos stillede sig imellem den indtrædende og Kardinalen.

„Men hvad er der dog paa Færde, min Herre?“ udbrød Mazarin, „siden De saaledes kommer faldende med Døren ind i Huset?“

„Deres Naade“, svarede den Tiltalte, „jeg skal blot sige Dem to Ord i al Hemmelighed. Jeg er Hr. de Points, Officer i Garden og til Tjeneste i Vincennes' Hovedtaarn“.

Officeren var saa bleg og udmattet, at Mazarin, overbevist om, at

han var Overbringer af en vigtig Nyhed, gav d'Artagnan og Porthos Tegn til at gøre Plads for ham.

D'Artagnan og Porthos trak sig tilbage til en Krog af Kabinettet.

„Tak, min Herre, skynd Dem", sagde Mazarin, „hvad er der paa Færde?"

„Hr. de Beaufort er for et Øjeblik siden undvegen fra Vincennes, Deres Naade," svarede Officeren.

Mazarin udstødte et Skrig og blev ligesaa bleg som han, der forkyndte ham denne Nyhed; han faldt næsten tilintetgjort om i sin Lænestol.

„Undvegen!" udbrød han, „Hr. de Beaufort undvegen!"

„Jeg har selv set ham flygte oppe fra Terrassen, Deres Naade."

„Og De skød ikke paa ham?"

„Han var udenfor Skudvidde."

„Men hvad bestilte Hr. de Chavigny da?"

„Han var fraværende."

„Og La Ramée?"

„Har man fundet bagbunden i Fangens Værelse med en Knebel i Munden og en Dolk ved Siden af sig."

„Men det Menneske da, som han havde antaget til sin Medhjælper?"

„Var Hertugens Medvider og er flygtet med ham."

Mazarin udstødte et Suk.

„Deres Naade", sagde d'Artagnan, trædende et Skridt nærmere.

„Hvad vil De?" spurgte Mazarin.

„Det forekommer mig, at Deres Naade spilder den kostbare Tid."

„Hvorledes det?"

„Hvis Deres Eminentse vil befale mig at forfølge Fangen, kan man maaske endnu indhente ham. Frankrig er stort, og den nærmeste Grænse er tresindstyve Mil borte."

„Men hvem skulde sætte efter ham?" spurgte Mazarin.

„Jeg, for Pokker!"

„Og De vilde arrestere ham?"

„Hvorfor ikke?"

„De vil arrestere Hertugen af Beaufort, naar han er bevæbnet, og i aaben Mark?"

„Hvis Deres Naade befalede mig at arrestere Djævelen, vilde jeg tage ham ved Hornene og bringe ham til Dem."

„Jeg ogsaa“, bemærkede Porthos.

„De ogsaa?“ sagde Mazarin, laanende de to Mænd et forbavset Blik. „Men Hertugen vil ikke give sig uden efter en fortvivlet Kamp.“

„Nu!“ udbrød d'Artagnan med lynende Øjne, „saa vil vi slaas. Det er længe siden, at vi har slaaedes, ikke sandt, Porthos?“

„Javel.“

„Og De tror at kunne indhente ham?“

„Ja, hvis vi er bedre beredne end han.“

„Saa tag alle de Gardere, De træffer her, og af Sted.“

„En skriftlig Ordre, Deres Naade, om De behager?“

„Straks!“ sagde Mazarin og tog et Stykke Papir, hvorpaa han skrev nogle Linier.

„Føj til, Deres Naade, at vi kan tage alle de Heste, som vi træffer under Vejs.“

„Ja, ja!“ sagde Mazarin, „og Kongens Tjeneste gaar for alt! Tag væk og af Sted.“

„Godt, Deres Naade.“

„Hr. du Vallon“, sagde Mazarin, „Deres Baroni er paa Hertugen af Beauforts Hest; det gælder kun om at indhente ham. Hvad Dem angaar, min kære d'Artagnan, da lover jeg Dem intet, men hvis De bringer ham tilbage, død eller levende, kan De forlange, hvad De vil.“

„Til Hest, Porthos!“ raabte d'Artagnan, gribende sin Vens Haand.

„Jeg er parat“, svarede Porthos med sin sædvanlige Koldblodighed.

Med disse Ord gik de ned ad Hovedtrappen, førende med sig alle de Gardere, som de mødte paa deres Vej, og raabende: Til Hest! Til Hest!

En halv Snes Mand var snart samlet.

D'Artagnan og Porthos sprang op paa Vulcain og Bayard; Mousqueton besteg Phæbus.

„Følg mig!“ raabte d'Artagnan.

„Af Sted!“ brølte Porthos.

Og trykkende Sporerne i Siderne paa deres ædle Gangere fo'r de gennem Gaden Saint-Honoré som en Stormvind.

„Nu, Hr. Baron, jeg har lovet Dem Motion, og som De ser, holder jeg Ord.“

„Javel, Kaptejn,“ svarede Porthos.

Da de vendte sig om, saa de Mousqueton, der svedte mere end hans Hest, i den skyldige Afstand, og bagefter ham de ti Gardere.

Borgerne kom ud i deres Døre for at se efter Rytterne og Hundene forfulgte dem gøende.

Paa Hjørnet af Kirkegaarden Saint-Jean red d'Artagnan en Mand omkuld, men det var en altfor ubetydelig Begivenhed til, at den skulde have standset Folk, der havde et saadant Hastværk. Troppen red videre, som om Hestene havde haft Vinger.

Ak! der gives ingen ubetydelige Begivenheder i denne Verden, og vi skal senere faa at se, at denne nær havde styrtet Monarkiet.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

Landevejen.

Paa denne Maade passerede de Forstaden Saint-Antoine og red videre ad Vejen til Vincennes; inden kort Tid kom de ud af Byen og fik Landsbyen i Sigte.

Hestenes Hurtighed syntes at tiltage med hvert Skridt, og deres Næsebore begyndte at blive røde som gløende Smelteovne. D'Artagnan, der uafladeligt sporede sin Hest, var to Fod foran Porthos; Mousqueton var ti Hestelængder bagefter, og Garderne var endnu længere tilbage.

Fra Toppen af en lille Forhøjning saa d'Artagnan en Gruppe paa den anden Side af Graven, lige overfor den Del af Taarnet, der vendte mod Saint-Maur. Han sluttede heraf, at Fangen maatte være flygtet ad denne Vej, og at han her vilde kunne faa nærmere Besked. I fem Minutter naaede han Stedet, hvor Garderne lidt efter lidt stødte til ham.

De forsamlede var ivrigt beskæftigede med at betragte Tovet, der endnu hængte ud af Skydehullet. De maalte med Øjnene Højden og tabte sig i en Mængde Gisninger. Oppe paa Volden løb Skildvagterne frem og tilbage med forstyrrede Miner.

En Afdeling Soldater, der kommanderedes af en Sergent, drev Borgerne bort fra det Sted, hvor Hertugen var steget til Hest.

D'Artagnan red hen til Sergenten.

„Det er ikke tilladt at standse her, Hr. Officer", sagde Sergenten.

„Denne Befaling gælder ikke mig", sagde d'Artagnan. „Har man forfulgt Flygtningen?"

„Ja, Hr. Officer, men de er desværre godt beredne."

„Hvor mange er de?"

„Fire kampdygtige og en saaret, som de har taget med."

„Fire!" gentog d'Artagnan med et Blik paa Porthos; „hører De, Hr. Baron, de er kun fire."

Et muntert Smil opklarede Porthos' Ansigt.

„Og hvor langt Forspring har de?"

„To Timer og et Kvarter, Hr. Officer."

„To Timer og et Kvarter, det er ingenting, vi er godt beredne, ikke sandt, Porthos?"

Porthos sukkede ved Tanken om, hvad der ventede hans stakkels Heste.

„Det er godt", vedblev d'Artagnan, „sig mig blot, hvilken Vej de er taget."

„Det er forbudt at sige det, Hr. Officer."

D'Artagnan trak et Papir op af Lommen og sagde:

„En kongelig Ordre."

„Saa henvend Dem til Guvernøren."

„Hvor er han?"

„Paa Landet."

D'Artagnan blev hed i Hovedet og hans Pande lagde sig i Folder.

„Elendige!" udbrød han, „jeg tror, at du gør Nar ad mig. Men bi lidt."

Han aabnede nu Papiret og rakte Sergenten det med den ene Haand, medens han med den anden tog en Pistol op af Sadelhylsteret.

„En kongelig Ordre, siger jeg. Læs og svar straks, eller jeg skyder dig for Panden. Hvilken Vej er de taget?"

Da Sergenten mærkede, at det var d'Artagnans Alvor, svarede han:

„Vejen til Vendome."

„Og af hvilken Port er de redet ud?"

„Af Porten Saint-Maur."

„Hvis du fører mig bag Lyset, Elendige, vil du blive hængt i Morgen", sagde d'Artagnan.

„Hvis De indhenter dem, vil De nok lade være at komme tilbage for at lade mig hænge", mumlede Sergenten.

D'Artagnan trak paa Skuldrene gav sin Eskorte et Tegn og satte atter af Sted.

„Denne Vej, mine Herrer, denne Vej!" raabte han, galopperende af Sted i den angivne Retning.

Men da Hertugen var borte, havde Slutteren fundet det passende at lukke Porten. Han maatte tvinges til atter at lukke op, og det spildte altid ti Minutter.

Da den sidste Hindring var ryddet af Vejen, red Troppen videre med den samme Hurtighed.

Men alle Hestene var ikke lige udholdende; tre af dem standsede efter en Times Ridt og en styrtede.

D'Artagnan, der ikke saa sig tilbage, bemærkede det ikke en Gang; men Porthos meddelte ham det paa sin sædvanlige rolige Maade.

„Naar blot vi to naar Maalet", svarede d'Artagnan, „er det alt, hvad der behøves, eftersom de kun er fire."

„Det er sandt", sagde Porthos.

Og han huggede Sporerne i Siden paa sin Hest.

Efter to Timers Forløb havde Hestene uden at standse tilbagelagt tolv Mil; deres Ben begyndte at vakle og Skummet fra deres Mund oversprøjtede Rytternes Kapper, medens Sveden haglede ned ad dem.

„Lad os hvile et Øjeblik, for at de ulykkelige Dyr kan puste lidt", sagde Porthos.

„Nej, lad os ride videre, selv om de skulde styrte", svarede d'Artagnan. „Jeg ser ganske friske Spor; det er ikke et Kvarter siden, at de kom her forbi."

Vejen var virkelig nedtrampet af Hestehove, og man kunde se Sporene ved Solens sidste Straaler.

De red videre, men efter at de havde tilbagelagt to Mil til, styrtede Mousquetons Hest.

„Holdt!" raabte Porthos, „nu er Phæbus ødelagt."

„Kardinalen vil betale Dem tusinde Pistoler for den."

„O", svarede Porthos, „Pengene er det mindste af det."

„Lad os komme videre og i Galop."

„Ja, hvis vi kan."

D'Artagnans Hest vægrede sig virkelig ved at gaa længere; et sidste Stød med Sporerne bragte den til at styrte i Stedet for at faa den til at gaa videre.

„Ah, for Fanden!" udbrød Porthos, „Vulcain er bleven stivbenet."

„For Pokker!“ raabte d'Artagnan, rykkende sig i Haaret, „der er altsaa ikke andet for end at standse! Lad mig faa Deres Hest, Porthos! Men hvad Fanden er der i Vejen med Dem?“

„Ih, for Pokker, jeg falder“, svarede Porthos, „eller rettere sagt Bayard styrter.“

D'Artagnan vilde se at faa den paa Benene igen, medens Porthos, saa godt han kunde, gjorde sig klar af Stigbøjlerne, men han saa, at Blodet rendte ud af dens Næsebor.

„Alle tre!“ udbrød han. „Nu er alt forbi.“

I det samme hørtes Hestevrinsken.

„Stille!“ udbrød d'Artagnan.

„Hvad er der?“

„Jeg hører en Hest.“

„Det er formodentlig en af vore Kammerater, der indhenter os.“

„Nej“, svarede d'Artagnan, „den er foran os.“

„Det er en anden Sag“, sagde Porthos og lyttede opmærksomt i den af d'Artagnan angivne Retning.

„Herre“, sagde Mousqueton, der havde ladet sin Hest blive liggende paa Landevejen og nu til Fods stødte til sin Herre, „Phæbus kunde ikke længere, og...“.

„Stille dog!“ sagde Porthos.

I det samme hørtes nok en Vrinsken.

„Det er fem hundrede Skridt herfra, foran os“, sagde d'Artagnan.

„Ja, Herre“, bemærkede Mousqueton, „fem hundrede Skridt herfra er der ganske rigtigt et lille Jagthus.“

„Dine Pistoler, Mousqueton“, sagde d'Artagnan.

„De er her, min Herre.“

„Tag De Deres ud af Pistolhylstrene, Porthos.“

„Jeg har dem.“

„Godt“, vedblev d'Artagnan, idet han ligeledes tog sine; „forstaar De mig, Porthos?“

„Ikke ganske.“

„Vi rejser i kongelig Tjeneste.“

„Nu?“

„I Kongens Tjeneste rekvirerer vi disse Heste.“

„Det er rigtigt“, sagde Porthos.

De skred nu alle tre videre, saa tavse som Skygger. Ved en Omdrejning af Vejen saa de et Lys skinne mellem nogle Træer.

„Der har vi Huset“, hviskede d'Artagnan. „Lad mig handle, Porthos, og gør blot ligesom jeg.“

Listende sig fra Træ til Træ kom de Huset paa tyve Skridt nær uden at være bleven set og fik nu ved Hjælp af en i et Skur hængende Lygte Øje paa fire Heste. En Tjener var i Færd med at strigle dem, og ved Siden af dem laa Sadler og Seletøj.

D'Artagnan traadte hurtigt nærmere efter at have givet sine Ledsagere Tegn til at blive noget tilbage.

„Jeg køber disse Heste“, sagde han til Tjeneren.

Denne vendte sig forbavset om, men sagde intet.

„Hører du ikke, hvad jeg siger, Slyngel?“ vedblev d'Artagnan.

„Jo“, svarede den tiltalte.

„Hvorfor svarer du da ikke?“

„Fordi disse Heste ikke er til Salgs.“

„Saa tager jeg dem“, sagde d'Artagnan.

Og han lagde Haanden paa den, der stod ham nærmest. I det samme kom hans Ledsagere til og gjorde ligesom han.

„Men mine Herrer!“ raabte Tjeneren, „de har nylig løbet seks Mil, og det er ikke en halv Time siden, at de blev afsadlede.“

„En halv Times Hvile er tilstrækkelig“, svarede d'Artagnan, „og de vil kun være saa meget desto bedre i Aande.“

Staldkarlen raabte nu om Hjælp og et Slags Intendant kom netop til, som d'Artagnan og hans Ledsagere lagde Sadlerne paa Hestene.

Intendanten vilde gøre Indvendinger.

„Min kære Ven“, sagde d'Artagnan, „hvis De siger et eneste Ord, skyder jeg Dem en Kugle for Panden.“

Med disse Ord viste han ham Løbet af en Pistol, som han derpaa stak under Armen for at fortsætte sin Beskæftigelse.

„Men, min Herre“, sagde Intendanten, „disse Heste tilhører Hr. de Montbazon.“

„Saa meget des bedre“, svarede d'Artagnan, „saa maa det være gode Dyr.“

„Min Herre“, vedblev Intendanten, idet han trak sig tilbage og søgte at naa Porten, „jeg kalder paa mine Folk.“

„Saa kalder jeg ogsaa paa mine“, svarede d'Artagnan. „Jeg er

Lieutenant ved Musketererne og har ti Gardere med mig. Hør en Gang, det er dem, der kommer galopperende. Vi faar nu at se."

Der var intet at høre, men Intendanten troede i sin Angst at høre Hestetrampen.

„Er De færdig, Porthos?" spurgte d'Artagnan.

„Ja!"

„Og De, Mouston?"

„Ja, jeg med."

„Saa til Hest og lad os komme af Sted."

De sprang alle tre i Sadlen.

„Hjælp!" brølte Intendanten, „til Hjælp, Karle!"

„Af Sted!" raabte d'Artagnan, „ellers vil vi nok faa en Salve."

Og de fløj af Sted med Vindens Hurtighed.

„Hjælp!" hylede Intendanten, medens Staldkarlen ilede hen til Nabohuset.

„Tag Dem i Agt for, at De ikke dræber Deres Heste", raabte d'Artagnan leende.

„Fyr!" svarede Intendanten.

Et Lysglimt oplyste Vejen, og paa samme Tid hørte de tre Ryttere Kuglerne pibe gennem Luften.

„De skyder hom Lakajer", bemærkede Porthos. „Man skød bedre i Hr. de Richelieus Tid. Husker De Vejen til Crevecoeur, Mousqueton?"

„Jo, Herre, den højre Side af min Bag smerter mig endnu."

„Er De sikker paa, d'Artagnan, at vi er paa det rigtige Spor?" spurgte Porthos.

„For Pokker! Hørte De ikke?"

„Hvilket?"

„At disse Heste tilhører Hr. de Montbazon."

„Nu, og hvad saa?"

„Nu, Hr. de Montbazon er Fru de Montbazons Mand."

„Og saa?"

„Og Fru de Montbazon er Hr. de Beauforts Elskerinde."

„Ah! nu forstaar jeg det", sagde Porthos, „hun har holdt Heste i Beredskab."

„Netop."

„Og nu sætter vi efter Hertugen med de samme Heste, som han nylig har skiftet."

„De udvikler i Sandhed en forbavsende Kløgt, min kære Porthos“, sagde d'Artagnan i en halvt alvorlig og halvt spøgende Tone.

„Bah!“ svarede Porthos, „saaledes er jeg nu en Gang.“

Paa denne Maade fortsattes Rejsen i en Time. Hestene var ganske hvide af Skum, og Blodet strømmede ned fra deres Sider.

„Halløj, hvad er det, man ser der henne?“ spurgte d'Artagnan.

„Det er heldigt, at De kan se noget i et saadant Mørke“, svarede Porthos.

„Gnister.“

„Nu saa jeg dem ogsaa“, sagde Mousqueton.

„Mon vi skulde have indhentet dem?“

„Godt! en død Hest!“ sagde d'Artagnan, „det lader til, at de ogsaa snart er færdige.“

„Det forekommer mig, at man kan høre Lyden af flere Ryttere“, bemærkede Porthos, idet han lagde sig ud over sin Hests Hals.

„Mod! nu har vi dem!“ udbrød d'Artagnan.

„Men de er mange“, bemærkede Mousqueton, „det er ikke os, der har dem, men dem, der har os.“

„Bah!“ sagde d'Artagnan, „de vil antage os for langt stærkere end dem selv, eftersom vi forfølger dem. De vil blive bange og sprede sig.“

„Ja, det er sikkert nok“, bemærkede Porthos.

„Ser De?“ raabte d'Artagnan.

„Ja, igen Gnister, denne Gang saa jeg dem selv“, sagde Porthos.

„Fremad, fremad!“ raabte d'Artagnan med sin gennemtrængende Stemme, „inden fem Minutter skal vi se Løjer.“

Og de fo'r atter fremad. Hestene, der var rasende af Smerte og Kappelyst, fløj af Sted paa den mørke Vej, paa hvilken man begyndte at skelne en Masse, som var tættere og mørkere end den øvrige Del af Horizonten.

OTTE OG TYVENDE KAPITEL.

Mødet.

Saaledes red man endnu i ti Minutter.

Pludselig skilte to sorte Punkter sig ud fra Massen og kom nærmere; eftersom de blev større, antog de mere og mere Skikkelse af to Ryttere.

„Hoho!“ udbrød d'Artagnan, „man kommer os i Møde.“

„Saa meget værre for dem, der gør det,“ bemærkede Porthos.

„Hvem der?“ raabte en hæs Stemme.

De tre Ryttere standsede ikke og svarede heller ikke; derimod hørte man Kaarder blive trukket ud af Skederne, og Hanerne paa Pistolerne spændtes.

„Tømmen mellem Tænderne!“ befalede d'Artagnan.

Porthos forstod, hvad han mente, og han og d'Artagnan tog hver med venstre Haand en Pistol ud af Hylsteret og spændte Hanen paa den.

„Hvem der?“ lød det anden Gang. „Ikke et Skridt videre eller I er dødsens.“

Ved disse Ord spærrede de to Skikkelser Vejen, og i Stjerneskinnet saas de sænkede Pistolløb at blinke.

„Tilbage!“ raabte d'Artagnan, „eller det er eder, der er dødsens!“

Denne Trusel besvaredes af to Pistolskud; Angriberne kom imidlertid ansættende med en saadan Hurtighed, at de i det samme befandt sig lige overfor deres Modstandere. Et tredje Pistolskud hørtes, afskudt af d'Artagnan, og hans Fjende faldt. Hvad Porthos angaar, saa stødte han saa voldsomt mod sin Modstander, at denne fløj af Hesten og blev liggende en halv Snes Skridt borte.

„Gør det af med ham, Mousqueton, gør det af med ham!“ raabte Porthos.

Med disse Ord fo'r han efter sin Ven, der allerede havde fortsat Forfølgelsen.

„Nu?“ spurgte Porthos.

„Jeg knuste hans Hoved“, svarede d'Artagnan, „og De?“

„Jeg kastede ham blot af Hesten, men hør...“

Et Karabinskud affyredes; det var Mousqueton, der i Forbifarten udførte sin Herres Befaling.

„Bravo!“ sagde d'Artagnan, „det gaar jo fortræffeligt!“

„Aha!“ udbrød Porthos, „der har vi nogle andre Fyre.“

To andre Ryttere havde virkelig skilt sig fra Troppen og nærmede sig hurtigt for at spærre dem Vejen.

Denne Gang ventede d'Artagnan ikke, til han blev tiltalt.

„Plads!“ raabte han. „Plads!“

„Hvem søger De?“ spurgte en Stemme.

„Hertugen!“ brølte Porthos og d'Artagnan paa en Gang.

En Skoggerlatter, der endte i et Suk, svarede dem; d'Artagnan havde gennemboret den lattermilde Person med sin Kaarde.

I det samme hørtes et Skud, det var Porthos og hans Modstander, der fyrede paa hinanden.

D'Artagnan vendte sig om, og da han saa Porthos ved sin Side, sagde han:

„Bravo, Porthos; De har nok dræbt ham!"

„Jeg tror kun, at jeg traf hans Hest", svarede Porthos.

„Hvad skal man sige, min kære Ven? Man kan ikke altid være heldig i Spil. Men hvad Fanden gaar der af min Hest?"

„Den er i Færd med at styrte", svarede Porthos og holdt sin egen an.

D'Artagnans Hest vaklede virkelig og sank i Knæ; derpaa udstødte den en Rallen og strakte Benene fra sig.

Den havde faaet d'Artagnans første Modstanders Kugle i Brystet.

D'Artagnan udstødte en frygtelig Ed.

„Ønsker Herren en Hest?" spurgte Mousqueton.

„For Pokker, om jeg gør!" udbrød d'Artagnan.

„Her er en", vedblev Mousqueton.

„Hvordan Fanden er du kommet til to Haandheste?" spurgte d'Artagnan, idet han sprang op paa den ene af dem.

„Deres Herres er døde, og da jeg mente, at de maaske kunde komme til Nytte, tog jeg dem med."

Imidlertid havde Porthos atter ladet sin Pistol.

„Hurtigt!" raabte d'Artagnan, „der har vi to til."

„For Pokker! mon det bliver saaledes ved til i Morgen tidlig?" udbrød Porthos.

To andre Ryttere nærmede sig virkelig i stærk Karriere.

„Hør, Herre", sagde Mousqueton, „han, som De kastede af Hesten, rejser sig atter."

„Hvorfor har du ikke gjort det af med ham ligesom med den første?"

„Hestene forhindrede mig deri, Herre."

I det samme lød et Skud, og Mousqueton udstødte et Smerteskrig.

„O, Herre!" raabte han, „den anden! netop den anden! Dette Skud er et Sidestykke til det paa Vejen til Amiens."

Porthos vendte sig om som en rasende Løve og red løs paa Rytteren, der var bleven kastet af Hesten og som prøvede paa at drage Sværdet; men førend han endnu havde faaet det ud af Skeden, gav Porthos ham med Fæstet af sit Sværd et saa frygteligt Slag paa Hovedet, at han styrtede til Jorden som en af Slagterens Kølle ramt Stud.

Mousqueton havde sukkende ladet sig glide af Hesten, da hans Saar ikke tillod ham at blive længere i Sadlen.

Da d'Artagnan fik Øje paa Rytterne var han standset og havde atter ladet sin Pistol; for Resten førte hans nye Hest en Karabin ved Sadlen.

„Her er jeg", sagde Porthos, „skal vi vente eller angribe først?"

„Lad os angribe!" raabte d'Artagnan.

„Godt! lad os det!" sagde Porthos.

I det samme affyredes to Pistolskud, det ene af d'Artagnan, det andet af Porthos Modstander. D'Artagnans Kugle borttog hans Fjendes Hat; Porthos Modstanders Kugle gennemborede Halsen paa hans Hest, der styrtede stønnende til Jorden.

„For sidste Gang, hvor vil De hen?" spurgte den samme Stemme.

„Til Helvede!" svarede d'Artagnan.

„Godt, vær kun rolig, der vil De nok komme."

D'Artagnan saa et Musketløb blive sænket i Linje med sig, og da han ingen Tid havde til at tage en Pistol ud af Sadelhylsteret, mindedes han et Raad, som Athos en Gang havde givet ham. Han lod sin Hest stejle.

Kuglen ramte Dyret lige i Bringen. D'Artagnan mærkede, at det vaklede under ham og sprang med sin beundringsværdige Lethed til Jorden.

„For Fanden!" udbrød den samme vibrerende og spottende Stemme, „det er jo et Hesteslagteri og ikke en Kamp mellem Mænd, vi her har for. Til Kaarden, min Herre, til Kaarden!"

Med disse Ord sprang han af Hesten.

„Lad gaa!" raabte d'Artagnan, „i at fægte har jeg netop min Styrke."

I et Spring var d'Artagnan hos sin Modstander, hvis Klinge øjeblikkelig krydsede hans.

Imidlertid laa Porthos paa Knæ bag sin Hest. der vred sig i Dødskampen. med en Pistol i hver Haand.

Kampen mellem d'Artagnan og hans Modstander var nu begyndt. D'Artagnan havde efter Sædvane angrebet med Koldblodighed, men denne Gang havde han truffet en Haand og en Kaarde, der gav ham noget at tænke paa.

„Mordious!" udbrød han med sin gascogniske Accent.

Ved dette Udraab for hans Modstander et Skridt tilbage og søgte, idet han bøjede sit blottede Hoved forover, at skelne d'Artagnans Ansigtstræk.

D'Artagnan, der frygtede en Finte, var paa sin Post.

„Tag Dem i Agt," sagde Porthos til sin Modstander, „begge mine Pistoler er ladt."

„En Grund mere for Dem til at skyde først," svarede denne.

Porthos skød og et Lynglimt oplyste Valpladsen.

Ved dette Glimt udstødte de to andre kæmpende et Skrig.

„Athos!" raabte d'Artagnan.

„D'Artagnan!" udbrød Athos.

Athos løftede sin Kaarde i Vejret og d'Artagnan sænkede sin.

„Aramis!" raabte Athos, „skyd ikke!"

„Aha! er det Dem, Aramis?" sagde Porthos og kastede sin Pistol bort.

Aramis gemte sin i Pistolhylsteret og stak Sværdet i Skeden.

„Min Søn!" udbrød Athos, rækkende d'Artagnan Haanden.

Det var det Navn han i gamle Dage gav ham, naar han var kærlig stemt.

„Athos!" udbrød d'Artagnan vridende sine Hænder, „De forsvarer ham altsaa? Og jeg, der har svoret paa at bringe ham tilbage død eller levende. Ak! jeg er vanæret!"

„Dræb mig," svarede Athos og blottede sit Bryst, „hvis Deres Ære kan reddes ved min Død."

„O, ve mig, ve mig!" vedblev d'Artagnan. „der er kun et Menneske i Verden, der kunde standse mig, og netop ham skal Skæbnen lade mig møde. O, hvad skal jeg sige til Kardinalen?"

„De skal sige ham, min Herre," svarede en Stemme, „at han har sendt de to eneste Mænd imod mig, der var i Stand til at gøre det af med fire Mand, kæmpe uden Tab mod Grev de la Fére og Chevalier d'Herblay og kun overgive sig til halvtredsindstyve Mand."

„Prinsen!" udbrød paa en Gang Athos og Aramis, idet de traadte

tilside for Hertugen af Beaufort, medens Porthos og d'Artagnan ligeledes traadte et Skridt tilbage.

D'Artagnan og Porthos kastede et Blik paa deres Omgivelser og saa, at de var omringede af en Trop Mænd til Hest.

„Af den Larm, I gjorde", vedblev Hertugen, „troede jeg, at I var tyve Mand stærke, og gjorde derfor omkring med alle mine Folk, ked af bestandigt at flygte og længselsfuld efter selv at komme til at bruge mit Sværd lidt. Jeg saa da, at I kun var to".

„Ja, Deres Højhed," tog Athos Ordet, „men to, der, som De selv har bemærket, vejer op mod tyve."

„Naa, mine Herrer," vedblev Hertugen, „kom saa med Deres Kaarder."

„Vore Kaarder!" udbrød d'Artagnan løftende Hovedet i Vejret og atter kommende til sig selv, „vore Kaarder! Aldrig?"

„Aldrig!" gentog Porthos.

Nogle af Mændene gjorde en Bevægelse fremad.

„Et Øjeblik, Deres Højhed," sagde Athos, „blot to Ord."

Og han traadte hen til Prinsen, der bøjede sig ned mod ham, og hviskede et Par Ord til ham.

„Som De vil, Greve," svarede Prinsen, „jeg skylder Dem altfor meget, til at jeg skulde nægte Dem det første, De beder mig om. Rid til Side, mine Herrer," sagde han til sit Følge. „Mine Herrer d'Artagnan og du Vallon, I er fri."

Befalingen blev straks udført og d'Artagnan og Porthos kom til at danne Centrum i en uhyre Cirkel.

„Stig nu af Hesten, d'Herblay, og følg med mig," sagde Athos.

Aramis sprang til Jorden og gik hen til Porthos, medens Athos nærmede sig d'Artagnan. Alle Fire var nu samlede.

„Min Ven," sagde Athos, „fortryder det Dem endnu, at De ikke har udgydt vort Blod?"

„Nej," svarede d'Artagnan, „men det gør mig ondt, at vi, der altid har været saa inderlig forbundne, nu staar imod hinanden; det smerter mig, at vi skulle mødes i fjendtlige Lejre. Ak! Intet vil mere lykkes os."

„Min Gud, nej! Alt er fortabt," sagde Porthos.

„Nuvel, saa slut Eder til os," sagde Aramis.

„Stille, d'Herblay!" sagde Athos, „et saadant Forslag gør man ikke Mænd som disse Herrer. Naar de har taget Mazarins Parti, har

de naturligvis handlet efter deres Overbevisning, ligesom vi har gjort ved at slutte os til Prinserne."

„Imidlertid er vi Fjender," sagde Porthos; „Gudsdød! hvem skulde have troet det?"

D'Artagnan sagde intet, men sukkede.

Athos saa paa dem og trykkede dem i Haanden.

„Mine Herrer," sagde han, „det er en alvorlig Affære og mit Hjerte lider, som om det var bleven gennemboret. Ja, vi er skilt ad, det er den store sørgelige Sandhed, men vi har endnu ikke erklæret hinanden Krig. Maaske vi har vore Betingelser at gøre og en Sammenkomst er derfor uundgaaelig."

„Hvad mig angaar saa forlanger jeg en saadan," sagde Aramis.

„Og jeg modtager den," sagde d'Artagnan stolt.

Porthos nikkede samtykkende.

„Vælg et Sted, hvor vi kunne mødes," vedblev Athos, „der ligger bekvemt for os alle, og lad os i en sidste Sammenkomst definitivt afgøre vor gensidige Stilling."

„Javel," sagde de tre andre.

„I er altsaa enige med mig?" spurgte Athos.

„Aldeles."

„Nuvel, Stedet?"

„Synes i om Place-Royale i Paris?" spurgte d'Artagnan.

Athos og Aramis saa paa hinanden og den sidste nikkede bifaldende.

„Lad gaa, lad det være Place-Royale."

„Naar?"

„I Morgen Aften, hvis I saa synes."

„Paa hvilken Tid?"

„Klokken ti om Aftenen, hvis den Tid konvenerer Eder."

„Meget godt."

„Af denne Sammenkomst," sagde Athos, „vil der fremgaa enten Krig eller Fred, men i ethvert Tilfælde vil vor Ære være reddet, mine Venner."

„Ak!" mumlede d'Artagnan, „vor Soldaterære har vi alle mistet."

„D'Artagnan," tog Athos højtideligt til Orde, „jeg sværger Dem til, at De bedrøver mig ved at tænke herpaa, naar jeg kun tænker paa én Ting, nemlig at vi har krydset Sværd med hinanden. Ja," vedblev han og rystede bedrøvet paa Hovedet, „ja, De har sagt det, Ulykken er over os; kom, Aramis."

„Og lad os, Porthos, vende tilbage til Kardinalen og melde ham vor Skam," sagde d'Artagnan.

„Og glem ikke at sige ham," raabte en Stemme, „at jeg endnu ikke er for gammel til aktiv Tjeneste."

D'Artagnan genkendte Rocheforts Stemme.

„Kan jeg gøre noget for dem, mine Herrer," spurgte Prinsen.

„Ja, bevidne, at vi har gjort, hvad vi kunde, Deres Højhed."

„Vær rolig, det skal jeg. Farvel, mine Herrer; om kort Tid haaber jeg, at vi skulle mødes under Parises Mure, ja maaske i selve Paris, og da kan i faa Revanche."

Med disse Ord hilste Hertugen med Haanden, satte sin Hest i Galop og forsvandt, fulgt af sin Eskorte, der snart tabte sig i Mørket.

D'Artagnan og Porthos befandt sig alene paa Landevejen med en Mand, der holdt to Haandheste.

De troede, at det var Mousqueton, og gik nærmere.

„Hvad ser jeg?" udbrød d'Artagnan, „det er jo Grimaud."

„Grimaud!" raabte Porthos.

Grimaud gjorde et Tegn til de to Venner, at de havde set ganske rigtigt.

„Hvem tilhører disse Heste?" spurgte d'Artagnan.

„Hvem giver os dem?" spurgte Porthos.

„Hr. Grev de la Fére."

„Athos, Athos," mumlede d'Artagnan, „du tænker paa alt, ja du er en ægte Adelsmand."

„Det er heldigt," sagde Porthos, „jeg var ganske bange for, at jeg skulde komme til at vandre til Fods til den næste Poststation."

Med disse Ord sprang han i Sadlen. D'Artagnan sad allerede til Hest.

„Hvor skal du hen, Grimaud?" spurgte d'Artagnan; „forlader du din Herre?"

„Ja," svarede Grimaud, „jeg skal støde til Vicomten af Bragelonne, der er ved Armeen i Flandern."

De red i nogen Tid tavse hen ad Vejen til Paris. Paa en Gang hørte de Jammerklager, der syntes at komme fra en Grøft.

„Hvad kan det være?" spurgte d'Artagnan.

„Det er Mousqueton," svarede Porthos.

„Ja, Herre, det er mig," sagde en klagende Stemme, medens en Skikkelse rejste sig i Vejret.

Porthos ilte hen til sin Hushovmester, som han virkelig havde meget til overs for.

„Du er da ikke farlig saaret, min kære Mouston?“ sagde han.

„Mouston!“ gentog Grimaud, gørende store Øjne.

„Nej, det tror jeg ikke, Herre, men det er et meget generende Saar, jeg har faaet.“

„Hvad er derved at gøre?“ spurgte d'Artagnan; „vi maa absolut tilbage til Paris.“

„Jeg paatager mig at sørge for Mousqueton,“ sagde Grimaud.

„Tak, min gode Grimaud!“ udbrød Porthos.

Grimaud steg af Hesten og rakte Armen til sin gamle Ven, der tog den med Taarer i Øjnene. Grimaud var imidlertid ikke i Stand til at afgøre, om disse Taarer hidrørte fra den Glæde, han følte over at se ham igen, eller fra de Smerter, som hans Saar foraarsagede ham.

D'Artagnan og Porthos fortsatte imidlertid deres Vej til Paris.

Tre Timer senere for en Slags Kurér, der var tilstøvet fra øverst til nederst, forbi dem; det var en Afsending fra Hertugen, der overbragte Kardinalen et Brev, hvori Prinsen, som han havde lovet, bevidnede, at Porthos og d'Artagnan havde gjort alt, hvad de formaaede.

Mazarin havde tilbragt en meget daarlig Nat, da han modtog dette Brev, hvori Prinsen meldte ham, at han var fri og at han stod i Begreb med at paaføre ham en dødelig Krig.

Kardinalen læste det to eller tre Gange, lagde det derpaa sammen og puttede det i Lommen.

„Det eneste, der trøster mig,“ mumlede han, „er, at d'Artagnan, siden han ikke har kunnet faa Fingre i ham, i det mindste har masakreret Broussel. Den Gascogner er ganske bestemt en kostelig Mand, der, selv naar han er uheldig, tjener mine Interesser.“

Kardinalen sigtede til den Mand, som d'Artagnan havde redet overende paa Hjørnet af Kirkegaarden Saint-Jean i Paris, og som ikke var nogen anden end Raadsherren Broussel.

Hr. Hardy's Hus

AF ALEXANDER DUMAS

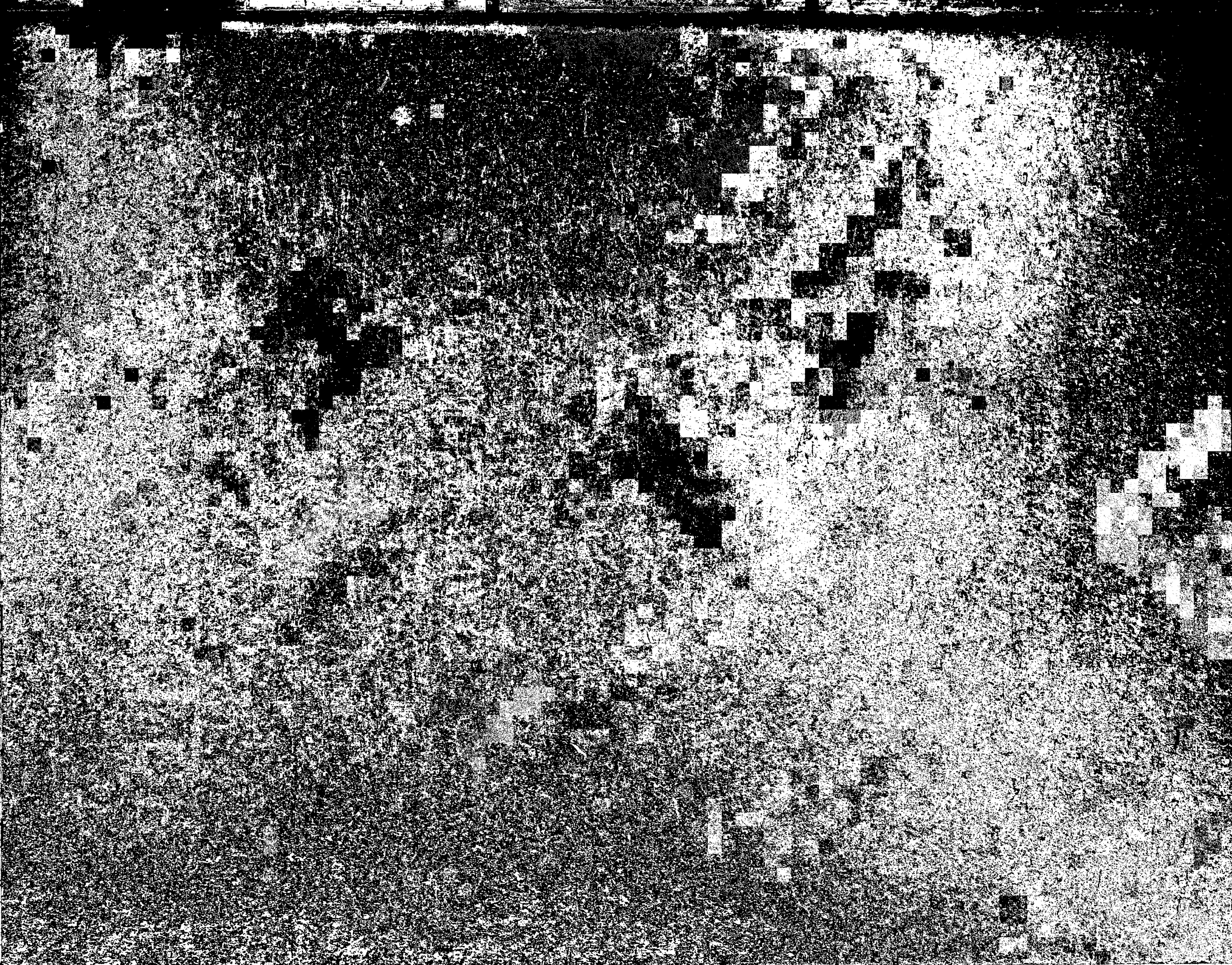

TYVE AAR EFTER

ROMAN

AF

ALEXANDER DUMAS

ANDEN DEL

KØBENHAVN

FRANTZ CHRISTTREUS BOGTRYKKERI

1911

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

Fire gamle Venner bereder sig til at mødes.

„Nu," spurgte Porthos, der stod i Gaarden ved Hotel de la Chevrette, d'Artagnan, som med et ærgerligt og fortrædeligt Ansigt kom tilbage fra Palais-Cardinal, „nu, har han taget daarligt imod Dem, min brave d'Artagnan?"

„Ja, det har han rigtignok; det Menneske er en afskyelig Karl!"

„Hvorledes bar De Dem ad?"

„For Pokker! De indser nok, at der kun var én Maade at fortælle det paa. Da jeg traadte ind til ham, saa han noget skævt til mig; jeg trak paa Skuldrene og sagde:

„Vi var de svageste, Deres Naade."

„Ja, jeg ved det, men fortæl mig den nærmere Sammenhæng."

„De indser nok, Porthos, at jeg ikke kunde gøre dette uden at nævne vore Venner, og at nævne dem var det samme som at bringe dem i Fordærvelse."

„Javel".

„Deres Naade", svarede jeg, „de var halvtreds og vi kun to."

„Ja, men alligevel er der nok, efter hvad jeg hører, bleven vekslet Pistolskud", svarede han.

„Ja, der blev fra begge Sider fyret nogle Skud."

„Saa Sværdene Dagens Lys?" vedblev han.

„Deres Højhed mener nok Nattens?" svarede jeg.

„Ah!" vedblev Kardinalen, „jeg antog Dem for en Gascogner, min kære."

„Jeg er kun Gascogner, naar jeg har Lykken med mig, Deres Naade."

Dette Svar behagede ham; thi han gav sig til at le.

„Det lærer mig at give mine Gardere bedre Heste", sagde han; thi hvis de havde kunnet følge Dem, og enhver havde opført sig som De og Deres Ven, vilde De have kunnet holde Deres Ord og bragt mig ham død eller levende."

„Men jeg synes ikke, at det er saa slemt", bemærkede Porthos.

„Ih, min Gud, nej, kære Ven, men det er Maaden, hvorpaa det bliver sagt. Det er utroligt", afbrød d'Artagnan sig selv, „hvor megen Vin disse Tvebakker sluger. Det er rigtige Svampe. Gimblou! en frisk Flaske!"

Flasken blev bragt med en Hurtighed, der viste, hvilken høj Grad af Agtelse d'Artagnan nød i Etablissementet.

„Jeg stod netop i Begreb med at trække mig tilbage, da han atter kaldte paa mig", vedblev d'Artagnan.

„Fik de ikke fire Heste spolerede eller døde?" spurgte han.

„Jo, Deres Naade."

„Hvor meget var de værd?"

„Tusinde Pistoler", svarede jeg.

„Tusinde Pistoler!" udbrød Porthos, „nej, det er for meget, og hvis han forstaar sig paa Heste, har han maattet tinge med Dem."

„Han havde virkelig stor Lyst dertil, den Gnier; han fo'r i Vejret og saa paa mig. Men jeg saa paa ham igen; han forstod mig endelig, aabnede et Skab og fremtog nogle Anvisninger paa Banken i Lyon."

„Jeg finder paa Ære, at det er meget gentilt af ham", sagde Porthos.

„Gentilt! Mod Folk, der ikke blot har risikeret deres Liv, men ogsaa gjort ham en stor Tjeneste!"

„En stor Tjeneste? Hvad er det for en?" spurgte Porthos.

„For Pokker! det lader til, at jeg har massakreret en Raadsherre ved Parlamentet for ham."

„Hvorledes? Den lille, sorte Mand, som De red om Kuld paa Hjørnet af Kirkegaarden Saint-Jean?"

„Netop, min kære. Han generede ham. Desværre har jeg ikke knust ham aldeles flad, og, som det synes, vil han nok komme sig og genere ham endnu mere".

„Og jeg, der gjorde mig den Ulejlighed at ride til Side! Det er godt, jeg véd det for en anden Gangs Skyld."

„Han burde have betalt mig Raadsherren, den Gnier."

„For Pokker! naar han ikke er rigtig massakreret."

„Hr. de Richelieu vilde have sagt: Fem hundrede Dalere for Raadsherren. Men lad os ikke tale mere herom. Hvor meget har Deres Heste kostet Dem, Porthos?"

„Ak, min Ven, hvis den stakkels Mousqueton havde været her, vilde han kunne have sagt Dem det til hvid og Skilling.“

„Sig mig imidlertid en Pris; det kommer ikke an paa en halv Snes Dalere.“

„Vulcain og Bayard har hver kostet mig omtrent to hundrede Pistoler, og naar jeg ansætter Phæbus til hundrede og halvtreds, tror jeg, at vi er Sandheden temmelig nær“.

„Der bliver altsaa fire hundrede og halvtredsindstyve Pistoler tilbage“, sagde d'Artagnan, veltilfreds med denne Opgørelse

„Ja, men saa er der Seletøjet“, bemærkede Porthos.

„Det er sandt. Hvor meget anslaar De det til?“

„Hundrede Pistoler for det hele, tænker jeg.“

„Lad gaa“, svarede d'Artagnan. „Altsaa bliver der tre hundrede og halvtredsindstyve Pistoler tilbage.“

Porthos nikkede samtykkende.

„Lad os give Værtinden de halvtredsindstyve Pistoler for vor Fortæring og dele de andre tre hundrede“, vedblev d'Artagnan.

„Ja, lad os dele dem“, svarede Porthos.

„En jammerlig Affære“, mumlede d'Artagnan og knugede sine Anvisninger sammen.

„Aa, det er altid bedre end slet intet“, svarede Porthos; „men sig mig en Gang...“.

„Hvilket?“

„Talte han slet ikke om mig?“

„Ah! jo vist!“ udbrød d'Artagnan, der var bange for at nedslaa sin Vens Mod ved at fortælle ham, at Kardinalen ikke med en Stavelse havde omtalt ham, „jo vist, han sagde...“.

„Han sagde?“ gentog Porthos.

„Vent lidt! jeg tror, at jeg husker hans egne Ord; han sagde: Hvad Deres Ven angaar, saa sig ham, at han kan være ganske rólig.“

„Godt!“ sagde Porthos, „dermed siger han jo tydeligt nok, at han endnu har i Sinde at gøre mig til Baron.“

I det samme slog Klokken ni paa det nærliggende Kirketaarn. D'Artagnan fo'r sammen.

„Ah! det er sandt!“ udbrød Porthos, „nu slaar Klokken ni, og Klokken ti skal vi, som De nok mindes, være paa Place-Royale.“

„O! ti dog stille, Porthos!“ udbrød d'Artagnan utaalmodigt, „mind

mig ikke herom. Det er denne Affære, der siden i Gaar har bragt mig i saa daarligt Humør. Jeg gaar ikke."

„Og hvorfor?" spurgte Porthos.

„Fordi det bedrøver mig at gense disse to Mænd, der har bragt vort Foretagende til at strande."

„Vi maa gaa derhen", vedblev Herren til Bracieux; „thi de vil ellers tro, at vi er bange. Vi har budt halvtredsindstyve Fjender Spidsen paa aaben Landevej, skal vi da nu være bange for to Venner paa Place-Royale?"

„Ja, ja, jeg véd det nok", svarede d'Artagnan, „men de har sluttet sig til Prinsernes Parti uden at underrette os derom; Athos og Aramis har behandlet os paa en Maade, der oprører mig. I Gaar opdagede vi Sammenhængen."

„De nærer altsaa virkelig Mistillid til dem?" spurgte Porthos.

„Til Aramis? Ja, siden han er bleven Abbed. De kan ikke forestille Dem, min kære Ven, hvorledes han er bleven."

„Ja, hvad Aramis angaar, er det en anden Sag", sagde Porthos, „og det skulde ikke forundre mig."

„Hr. de Beaufort kan muligt ogsaa gøre et Forsøg paa at gribe os."

„Bah! hvorfor lod han os da løbe, da han havde os? For Resten kan vi jo være paa vor Post: lad os møde bevæbnede og medtage Planchet med hans Karabin."

„Planchet er en Frondør", bemærkede d'Artagnan.

„Gid Fanden havde Borgerkrige!" udbrød Porthos. „Man kan hverken stole paa sine Venner eller sine Tjenere. Hvis den stakkels Mousqueton blot var her! Han vil aldrig forlade mig."

„Ja, saa længe De er rig. Nej, min kæne Ven, det er ikke Borgerknigen, der skiller os ad; det er det, at ingen af os længere er tyve Aar, at Ungdommens Frimodighed og Oprigtighed er veget Pladsen for Egennytte, Ærgerrighed og Egoisme. Ja, De har Ret, Porthos, lad os gaa derhen, men godt bevæbnede. Hvis vi ikke mødte, vilde de sige, at vi var bange. Halløj, Planchet."

Planchet indfandt sig.

„Lad Hestene sadle og tag Deres Karabin."

„Undskyld, min Herre, men hvem gælder det?"

„Ingen", svarede d'Artagnan, „det er blot en simpel Forsigtighedsregel, hvis vi skulde blive angrebne."

„Véd De, Herre, at man har villet dræbe den gode Raadsherre Broussel, Folkets Fader?“

„Virkelig?“

„Ja, men han er bleven hævnet; thi Folket har baaret ham i sine Arme. Siden i Gaar bliver hans Hus formelig belejret af Folk. Han har modtaget Besøg af Koadjutoren, af Fru de Longueville og Prinsen af Conti; Fru de Chevreuse og Fru de Vendome har afgivet deres Kort hos ham.“

„Nu forundrer det mig ikke længere“, hviskede d'Artagnan til Porthos, „at Mazarin helst havde set, at jeg havde gjort det aldeles af med hans Raadsherre.“

„De indser derfor, min Herre, at hvis det var til en lignende Affære som den med Hr. Broussel, at De bad mig medtage min Karabin...“.

„Nej, vær du kun rolig; men hvorfra véd du alt dette?“

„O, fra en sikker Kilde, Herre. Jeg har det fra Friquet.“

„Fra Friquet?“ gentog d'Artagnan. „Det Navn kender jeg.“

„Det er Hr. Broussels Tjenestepiges Søn, en Skælm, der, det svarer jeg Dem for, i et Opløb ikke vil være tabt bag af en Vogn.“

„Er han ikke Kordreng ved Notre-Dame?“ spurgte d'Artagnan.

„Jo, ganske rigtigt, Bazin tager sig af ham.“

„Ah, nu har jeg det. Og Opvarter i en Knejpe i Gaden de la Calandre?“

„Javel!“

„Hvad vedkommer den Dreng Dem?“ spurgte Porthos.

„Han har en Gang gjort mig en Tjeneste“, svarede d'Artagnan, „og ved Lejlighed kan han maaske gøre mig flere.“

„Dem, der nær havde taget Livet af hans Herre?“

„Hvem vil sige ham det?“

„Det er rigtigt.“

I det samme Øjeblik red Athos og Aramis ind i Paris gennem Forstaden Saint-Antoine. De havde bedet under Vejs for at nyde en Forfriskning og skyndte sig nu for ikke at komme for sent. Bazin alene ledsagede dem. Som man vil mindes, var Grimaud blevet tilbage for at pleje Mousqueton og skulde derefter begive sig lige til den unge Vicomte af Bragelonne, der var paa Vejen til Arméen i Flandern.

„Vi maa nu“, bemærkede Athos, „tage ind paa et Gæstgiversted for at skifte Klæder og lægge vore samt Bazins Vaaben fra os.“

„Nej, aldeles ikke, kære Greve; i det Punkt maa De tillade mig ikke alene at være af en anden Mening end De, men ogsaa at forsøge paa at bringe Dem over til min.“

„Og hvorfor det?“

„Fordi det er et krigerisk Stævnemøde, hvortil vi begiver os.“

„Hvorledes! vore Venner...“.

„Er blevet vore farligste Fjender, Athos; tro mig, lad os være paa vor Post.“

„O, min kære d'Herblay!“

„Hvem svarer Dem for, at d'Artagnan ikke har skudt Skylden for sit Nederlag over paa os og fortalt Kardinalen det hele? Hvem svarer Dem for, at Kardinalen ikke vil benytte dette Møde til at lade os gribe?“

„Hvorledes, Aramis? Tror De virkelig, at d'Artagnan og Porthos vilde række Haanden til en saadan Skændighed?“

„Mellem Venner, min kære Athos, vilde det være en Skændighed, det har De Ret i; men mellem Fjender er det blot en Krigslist.“

Athos lagde Armene over Kors og bøjede sit smukke Hoved ned paa Brystet.

„Men hvis de nu kom uden Vaaben, hvilken Skam vilde det da ikke være for os, Aramis?“

„O, i den Henseende kan De være ganske rolig, kære Ven, jeg svarer Dem for, at det ikke vil være Tilfældet. For Resten har vi en Undskyldning i, at vi kommer lige fra Rejsen, og at vi er Rebeller.“

„En Undskyldning, vi? Hvem skulde have troet, at vi nogen Sinde vilde komme til at behøve en Undskyldning lige overfor d'Artagnan og Porthos? O, Aramis, Aramis!“ vedblev Athos og rystede bedrøvet paa Hovedet. „De gør mig til det ulykkeligste Menneske i Verden! Hør, Aramis! jeg saa næsten lige saa gerne, det forsikrer jeg Dem, at man rev mig Hjertet ud af Livet. Gør De, som De vil, Aramis, jeg møder ubevæbnet“.

„Men jeg lader Dem ikke tage af Sted saaledes. Det er ikke Mennesket, ikke Athos, ikke en Gang Grev de la Fère, hvis Liv De ved denne Svaghed sætter paa Spil, nej, det gælder et helt Parti, som De tilhører, og som gør Regning paa Dem.“

„Lad det da være, som De ønsker“, sagde Athos sørgmodig.

Og de red tavse videre.

Da de gennem Gaden du Pas-de-la-Mule naaede den øde Plads, opdagede de under Buegangene paa Hjørnet af Gaden Saint-Catherine tre Ryttere.

Det var d'Artagnan og Porthos, der red frem og tilbage, indhyllede i deres Kapper, som Kaarderne løftede i Vejret. Bagefter dem red Planchet med sin Karabin ved Laaret.

Athos og Aramis steg af Hesten, saa snart de fik Øje paa d'Artagnan og Porthos, og disse gjorde det samme. Da d'Artagnan saa, at de tre Heste i Stedet for at blive holdt af Bazin var blevet bundet til Ringene i Buegangen, befalede han Planchet at gøre det samme.

De nærmede sig nu hverandre, fulgt af Tjenerne, og hilste høfligt paa hverandre.

„Hvor ønsker De, at vi skal tale sammen, mine Herrer?" spurgte Athos, der havde lagt Mærke til, at flere Personer var standset for at se efter dem, som om Talen kunde være om en af disse berygtede Dueller, der endnu var i frisk Minde hos Pariserne og navnlig hos dem, der boede paa Place-Royale.

„Porten er lukket", bemærkede Aramis, „men hvis Herrerne foretrækker Ensomheden under Træerne, vil jeg hente Nøglen i Hotel de Rohan."

D'Artagnan kastede et Blik paa den mørke Plads, og Porthos stak Hovedet ind mellem Jernstængerne for at udforske Mørket.

„Hvis De foretrækker et andet Sted, mine Herrer", sagde Athos, „saa sig det blot."

„Hvis Hr. d'Herblay kan skaffe Nøglen, tror jeg, at dette Sted er det bedste."

Aramis fjernede sig øjeblikkelig efter at have bedt Athos om ikke at blive alene med d'Artagnan og Porthos; men Athos smilte foragteligt og gjorde et Skridt henimod sine gamle Venner, der ikke rørte sig af Pletten.

Aramis, der imidlertid havde begivet sig til Hotel de Rohan, kom snart tilbage med en Mand, der sagde:

„Sværger De det, min Herre?"

„Se her," sagde Aramis og gav ham en Louisdor.

„De vil altsaa ikke sværge? Hr. Adelsmand," vedblev Portneren, rystende paa Hovedet.

„Hvor kan man sværge paa saadant?" udbrød Aramis. „Det

eneste, jeg kan forsikre Dem om, er, at disse Herrer for Øjeblikket er vore Venner".

„Ja, sikkerlig", sagde Athos, d'Artagnan og Porthos paa en Gang.

D'Artagnan havde hørt Samtalen og forstaaet Meningen.

„Der ser De", sagde han til Porthos.

„Hvad ser jeg?"

„At han vilde ikke sværge."

„Sværge, hvorpaa?"

„Manden forlangte, at Aramis skulde sværge paa, at vi ikke vilde ind paa Pladsen for at slaas."

„Og Aramis vilde ikke sværge derpaa?"

„Nej".

„Saa maa vi være paa vor Post."

Athos havde imidlertid ikke tabt dem af Syne, Aramis aabnede Porten og traadte til Side for at gøre Plads for d'Artagnan og Porthos. Idet d'Artagnan traadte indenfor, blev hans Kaardefæste hængende ved Porten, og for at faa det løst var han nødt til at slaa sin Kappe til Side. Idet han gjorde dette, faldt en Straale fra Maanen paa de skinnende Pistolkolber.

„Ser De," sagde Aramis, læggende Haanden paa Athos' Skulder, og pegende paa det Arsenal, som d'Artagnan bar i sit Bælte.

„Ja, desværre", svarede Athos sukkende og traadte derpaa indenfor. Aramis var den sidste og lukkede Porten i Laas efter sig. De to Tjenere blev udenfor, men da de ogsaa nærede Mistro til hinanden, holdt de sig i behørig Afstand fra hinanden.

ANDET KAPITEL.

Place-Royale.

Vejen til Midten af Pladsen tilbagelagdes i Tavshed; men da Maanen netop i det samme traadte frem fra en Sky, fandt de, at dette Sted var for aabent og begav sig derfor ind under Lindetræerne.

Med visse Mellemrum fandtes Bænke opstillede; foran en af disse standsede de fire Herrer. Paa et Tegn af Athos satte d'Artagnan og Porthos sig ned. Athos og Aramis blev derimod staaende foran dem

Efter et Øjebliks Tavshed, under hvilken enhver af dem følte Vanskeligheden ved at begynde paa Forklaringen, sagde Athos:

„Mine Herrer, vor Nærværelse her er et Bevis paa, hvor kraftigt vort gamle Venskab er, ikke én af os er blevet borte."

„Hør, Hr. Greve", sagde d'Artagnan, „i Stedet for at gøre hinanden Komplimenter, som maaske ingen af os fortjener, saa lad os før forklare os for hinanden som Mænd, der har Hjertet paa det rette Sted."

„Det er alt, hvad jeg forlanger", svarede Athos. „Jeg er selv oprigtig, tal derfor ligefrem til mig; har De noget at bebrejde Abbed d'Herblay eller mig?"

„Ja", tog d'Artagnan atter til Orde; „da jeg havde den Ære at besøge Dem paa Slottet Bragelonne, gjorde jeg Dem Forslag, som De meget vel forstod; men i Stedet for at svare mig som en Ven førte De mig bag Lyset som et Barn, og det Venskab, hvorom De taler, blev ikke forstyrret i Gaar, da vore Sværd mødtes, men den Gang De paa Deres Slot forstilte Dem for mig."

„D'Artagnan!" sagde Athos i en bebrejdende Tone.

„De har bedet mig tale ligefrem", sagde d'Artagnan, „og det gør jeg; De ønsker at vide, hvad jeg tænker, og jeg siger det. Den samme Bebrejdelse har jeg at gøre Dem, Hr. Abbed d'Herblay. Ogsaa De har misbrugt min Tillid."

„De er i Sandhed ganske besynderlig, min Herre", svarede Aramis. „De kom til mig for at gøre mig Forslag, men gjorde De det? Nej? De sonderede mig og intet videre. Nuvel, hvad svarede jeg Dem? At Mazarin var en Skolefuks, og at jeg ikke vilde tjene ham Men mere sagde jeg heller ikke. Sagde jeg, at jeg ikke vilde tjene nogen anden? Tværtimod, jeg lod Dem forstaa, at jeg tilhørte Prinserne. Vi spøgte endogsaa, hvis jeg ikke tager fejl, om det meget sandsynlige Tilfælde, at Kardinalen vilde overdrage Dem at arrestere mig. Hørte De ikke til et Parti? Jo, ganske vist! Nu, hvorfor skal vi da ikke ogsaa gøre det? De havde Deres Hemmelighed, ligesom vi havde vor; vi har ikke udvekslet dem, saa meget des bedre, det viser, at vi forstaar at gemme vore Hemmeligheder".

„Jeg bebrejder Dem intet, min Herre", svarede d'Artagnan, „jeg har kun omtalt Deres Opførsel, fordi Hr. Grev de la Fère talte om Venskab."

„Og hvorledes finder De den?" spurgte Aramis stort.

Blodet for d'Artagnan til Hovedet, han rejste sig op og svarede: „Jeg finder, at den passer godt for en Jesuiterelev."

Da Porthos saa d'Artagnan rejse sig, gjorde han det samme. De fire Mænd stod altsaa lige overfor hverandre i en truende Stilling.

Ved d'Artagnans Svar gjorde Aramis en Bevægelse, ligesom han vilde lægge Haanden paa Sværdet.

Athos standsede ham.

„D'Artagnan", sagde han, „De er kommet her i Aften endnu ganske rasende over vort Eventyr i Gaar. Jeg troede, at De havde et altfor ædelt Hjerte til, at et Nederlag, tilføjet Deres Forfængelighed, kunde faa Bugt med et tyveaarigt Venskab. Naa, tal kun lige til mig; tror De at have noget at bebrejde mig? Hvis jeg har fejlet, d'Artagnan, skal jeg tilstaa min Fejl."

Athos' alvorlige, klangfulde Stemme havde endnu sin gamle Indflydelse paa d'Artagnan, medens derimod Aramis', der var blevet skarp og skrigende, naar han var vred, opirrede ham. Derfor svarede han Athos:

„Jeg tror, Hr. Greve, at De havde noget at betro mig paa Slottet Bragelonne, og at Herren der", vedblev han, pegende paa Aramis, „ligeledes havde noget at meddele mig i sit Kloster. Hvis jeg imidlertid havde villet undersøge Forskellen mellem Folk, som Hr. d'Herblay modtager ad en Tovstige, og dem, som han modtager ad en Træstige, skulde jeg nok have tvunget ham til at tale."

„Hvad blander De Dem i?" raabte Aramis bleg af Vrede ved Tanken om, at han muligt var bleven beluret af d'Artagnan og set sammen med Fru de Longueville.

„Jeg blander mig i, hvad der vedkommer mig, og forstaar at lade, som om jeg ikke har set, hvad der ikke vedkommer mig, men jeg hader Hykleri, og til denne Kategori henregner jeg Musketerer, der agerer Abbeder, og Abbeder, der agerer Musketerer, og", tilføjede han, vendende sig om til Porthos, „heri er Herren der enig med mig."

Porthos, der hidtil ikke havde sagt noget, svarede med et Ord og en Gestus.

Han sagde nemlig J a og trak fra Læderet.

Aramis sprang et Skridt tilbage og trak ligeledes blank.

D'Artagnan bøjede sig forover, beredt til at angribe eller forsvare sig.

Men nu udstrakte Athos Haanden med en bydende Gebærde, tog paa en Gag Sværd og Skede, sønderbrød det første over sit Knæ og kastede Stykkerne bort.

Derpaa vendte han sig om til Aramis og sagde:

„Bræk Deres Kaarde, Aramis!“

Da Aramis imidlertid tøvede, vedblev Athos:

„De maa“, hvorpaa han med en sagtere og blidere Stemme tilføjede: „Jeg ønsker det!“

Endnu mere bleg, men overvunden af denne Stemme sønderbrød Aramis den bøjelige Klinge og indtog derpaa med korslagte Arme og skælvende af Forbitrelse en afventende Stilling.

Ved denne Handling trak d'Artagnan og Porthos sig noget tilbage, d'Artagnan lod Kaarden blive i Skeden, og Porthos stak atter sit Sværd i Skeden.

„Aldrig“, tog nu Athos Ordet, idet han langsomt bevægede sin højre Haand mod Himlen, „aldrig, det sværger jeg for Guds Aasyn, som ser og hører os i denne højtidelige Nat, aldrig skal mit Sværd krydse eders, aldrig skal mit Øje tilkaste eder et uvenligt Blik, og aldrig skal mit Hjerte rumme en hadefuld Tanke. Vi har levet sammen, elsket og hadet sammen; vi har udgydt og blandet vort Blod sammen, og maaske der er et endnu mægtigere Baand end Venskabets mellem os, nemlig Forbrydelsens; thi vi har alle fire dømt og ladet aflive et menneskeligt Væsen, som vi maaske ikke var berettigede til at sende ud af denne Verden, skønt det snarere syntes at høre hjemme i Helvede end her paa Jorden. Hvad kan Kardinal de Mazarin være for os, der har overvundet en Mand som Richelieu? Hvad er den eller den Prins for os, der har befæstet Kronen paa en Dronnings Hoved? D'Artagnan, jeg beder Dem tilgive, at jeg i Gaar har krydset Sværd med Dem; Aramis gør Porthos den samme Undskyldning. Had mig nu, hvis De kan, men jeg sværger, at jeg trods Deres Had kun vil nære Agtelse og Venskab for Dem. Gentag nu mine Ord, Aramis, og lad os saa, hvis De ønsker det, og hvis det ligeledes er Deres Ønske, forlade vore gamle Venner for stedse.“

Der indtraadte et Øjebliks højtidelige Tavshed, som blev afbrudt af Aramis.

„Jeg sværger“, sagde han med rolig Pande, men med en Stemme, der endnu skælvede af den sidste Levning af Vrede, „jeg sværger, at jeg ikke længere nærer noget Had til Dem, der har været mine Venner; det gør mig ondt, at jeg har kæmpet mod Dem, Porthos; og endelig sværger jeg, ikke blot at mit Sværd aldrig oftere skal true

Deres Bryst, men ogsaa at jeg for Fremtiden ikke vil nære den ringeste fjendtlige Følelse imod Dem. Kom, Athos."

Athos gjorde et Skridt fremad, ligesom han vilde gaa sin Vej.

„O, nej, nej, gaa ikke!" udbrød d'Artagnan, uimodstaaelig henreven af sit varme Blod og sin Sjæls medfødte Redelighed; „gaa ikke, thi ogsaa jeg har en Ed at gøre. Jeg sværger, at jeg vil udgyde min sidste Draabe Blod for at bevare en Mands Agtelse som Dem, Athos, og en Mands Venskab som Dem, Aramis."

Med disse Ord kastede han sig i Athos' Arme.

„Min Søn!" udbrød Athos, trykkende ham til sit Hjerte.

„Og jeg", sagde Porthos, „jeg sværger intet, men jeg er nær ved at kvæles. Hvis jeg skulde blive nødt til at kæmpe mod eder, tror jeg, at jeg vilde lade mig gennembore; thi jeg har aldrig elsket andre end eder i denne Verden."

Og den skikkelige Porthos brast i Taarer og kastede sig i Aramis' Arme.

„Mine Venner", tog Athos atter Ordet, „det var, hvad jeg haabede og ventede af to Hjerter som eders; ja, jeg har sagt det, og jeg gentager det, vi er uigenkaldelig sammenknyttede, skønt vi gaar forskellige Veje. Jeg respekterer Deres Anskuelser, d'Artagnan, saavel som Deres Overbevisning, Porthos; men skønt vi kæmper for modsatte Interesser, saa lad os dog vedblive at være Venner. Ministre, Prinser, Konger vil afløse hinanden, Borgerkrigens Flamme vil udslukkes, men vi, det føler jeg, vil blive tilbage."

„De taler som en Engel", udbrød Porthos.

„De er den største af alle Mænd", sagde d'Artagnan, „og staar langt over alle os andre".

Et ubeskriveligt glad Smil oplivede Athos' Ansigt.

„Det er altsaa en Aftale", sagde han, „Deres Haand, mine Herrer. Er I Kristne?"

„For Pokker!" udbrød d'Artagnan.

„Ved denne Lejlighed vil vi i alt Fald være det for at blive vor Ed tro", svarede Aramis.

„Jeg er villig til at sværge ved alt, hvad det skal være", sagde Porthos, „selv om det var ved Mohamed. Fanden tage mig, om jeg nogen Sinde har været saa lykkelig som i dette Øjeblik."

Og den gode Porthos tørrede sine Øjne, der var ganske fugtige.

„Har en af eder et Kors?" spurgte Athos.

Porthos og d'Artagnan saa paa hinanden og rystede paa Hovedet.

Aramis smilte og fremtog et Diamantkors, der hang i en Perlesnor om hans Hals.

„Her er et," sagde han.

„Nu," vedblev Athos, „lad os sværge ved dette Kors, der trods det Materiale, hvoraf det er dannet, dog er et Kors, lad os sværge altid og trods alt at holde sammen, og lad denne Ed ikke alene binde os, men ogsaa vore Efterkommere. Behager denne Ed eder?"

„Ja," svarede de med een Stemme.

„O, De Forræder!" hviskede d'Artagnan, idet han bøjede sig over mod Aramis, „De har ladet os sværge ved en Frondøses Krucifix."

TREDIE KAPITEL.

Færgen ved Oise.

Vi haaber, at Læseren ikke aldeles har glemt den unge Rejsende, som vi forlod paa Vejen til Flandern.

Da Raoul ikke længere kunde se sin Beskytter, sporede han sin Hest dels for at forjage sine smertelige Tanker og dels for at Olivain ikke skulde se hans bedrøvede Ansigt.

Efter nogle Forsøg paa at knytte en Samtale med Olivain mærkede han imidlertid, at det i Længden vilde blive noget kedeligt at tilbringe mange Dage saaledes, og han mindedes Grevens Bemærkninger om de Byer, de kom igennem, og om hvilke ingen kunde give ham saa værdifulde Oplysninger som Athos, den lærdeste og mest underholdende af alle Ledsagere.

Men ogsaa en anden Erindring formørkede Raouls Aasyn. I Laurens havde han nemlig bag en Poppellund set et lille Slot, der havde mindet ham saa levende om Slottet Valliére, at han havde gjort Holdt i ti Minutter for at betragte det i Nærheden, hvorpaa han sukkende var redet videre uden engang at svare Olivain, der ærbødigt havde spurgt ham om Grunden til dette Ophold. Ved Synet af dette Sted havde Raoul i Tankerne tilbagelagt et Rum af halvtredsindstyve Mil og ladet sit Liv passere Revue for sig lige fra det Øjeblik, han havde taget Afsked med den lille Louise, til det, da han havde set hende første Gang, og hvert Egekrat, hvert Skifertag mindede ham om, at han i Stedet for

at vende tilbage til sine Barndoms Venner hvert Øjeblik fjernede sig mere fra dem og maaske for bestandigt havde forladt dem.

Med et sorgbespændt Hjerte og et tungt Hoved befalede han Olivain at føre Hestene til en lille Kro, som han opdagede paa Landevejen. Han steg af Hesten, standsede under en smuk Gruppe blomstrende Kastanietræer, der omsværmedes af en Mængde Bier, og sagde til Olivain, at han skulde bede Værten bringe ham Papir og Blæk og sætte det paa et Bord, der syntes bestemt til at skrive ved.

Olivain adlød og fortsatte sin Vej, medens Raoul satte sig med Albuen støttet til Bordet og Blikket svævende ud over det smukke Landskab.

Raoul havde omtrent siddet ti Minutter hensunken i Drømmerier, da han saa en Person med et rødt Ansigt, der med en Serviet om Livet, en dito over Armen og en hvid Hue paa Hovedet nærmede sig ham med Papir, Pen og Blæk.

„Det lader til, at alle Adelsmænd har de samme Indfald," sagde Individet, „thi det er ikke et Kvarter siden, at en ung Herre med et lige saa fornemt Udseende som De og omtrent af samme Alder gjorde Holdt ved disse Træer, lod dette Bord og denne Stol bringe og spiste her med en gammel Herre, der saa ud til at være hans Hovmester, en Postej, som de ikke har levnet det mindste af, samt drak en Flaske gammel Maçonvin, hvoraf der ikke er en Draabe tilbage. Men heldigvis har vi endnu af den samme Vin og den samme Slags Postejer, og hvis Herren vil give sine Ordrer ..."

„Nej, min Ven," svarede Raoul smilende, „jeg takker Dem, men jeg trænger for Øjeblikket ikke til andet end det, hvorom jeg har ladet Dem anmode. Jeg vil prise mig meget lykkelig, hvis Blækket blot er sort og Pennen god."

Værten lagde Papir, Pen og Blæk paa Bordet. Heldigvis var Pennen taalelig og Raoul satte sig til at skrive.

Værten blev staaende foran ham og betragtede med en Slags uvilkaarlig Beundring hans paa engang saa alvorlige og blide Ansigt. Skønheden har altid været og vil altid blive en Dronning.

„Det er ikke en Rejsende som han før," sagde Værten til Olivain, der var vendt tilbage til Raoul for at se, om han ikke trængte til noget. „og Deres unge Herre har ingen Appetit."

„Endnu for tre Dage siden havde Herren Appetit, men hvad skal man sige? Han har mistet den siden i Forgaars."

Olivain og Værten begav sig derpaa til Kroen, den første fortællende den anden alt, hvad han vidste om sin unge Herre.

Imidlertid skrev Raoul.

„Min Herre!

Efter fire Timers Marche har jeg gjort Holdt for at skrive Dem til, thi jeg savner Dem hvert Øjeblik og jeg er hele Tiden nær ved at vende mig om ligesom for at svare Dem. Jeg var saa bedrøvet over, at vi skulde skilles, at jeg kun meget svagt har bevidnet Dem den Kærlighed og Taknemmelighed, jeg nærer for Dem. De vil imidlertid undskylde mig, min Herre, thi Deres Hjerte er saa ædelt, at De har maattet forstaa alt, hvad der foregik i mit. Skriv mig til, min Herre, jeg beder Dem, thi Deres Raad er en Del af min Tilværelse, og desuden er jeg, hvis jeg tør sige det, noget urolig, da det forekom mig, at De selv traf Forberedelser til en eller anden farlig Ekspedition, hvorom jeg ikke vovede at spørge Dem, da De selv intet meddelte mig derom. De ser altsaa, at jeg trænger meget til at høre fra Dem. Siden De ikke længere er i Nærheden af mig, frygter jeg hvert Øjeblik for at gøre noget, der er galt. De har været mig en kraftig Støtte, min Herre, og derfor føler jeg mig nu saa ene.

Vis mig den Velvillie, min Herre, hvis De hører noget fra Blois, da at fortælle mig lidt om min lille Veninde, Frøken de la Vallière, hvis Helbredstilstand, som De ved, ikke var saa aldeles god, dengang vi rejste. De vil kunne forstaa, min Herre og kære Beskytter, hvor dyrebar Erindringen om den Tid, jeg har tilbragt hos Dem, er mig. Jeg haaber, at De undertiden vil tænke paa mig, og hvis De en Gang imellem svarer mig, vil jeg føle mig overordentlig glad, da det vil være mig et Bevis paa, at jeg har forstaaet at vinde Deres Kærlighed og Bevaagenhed.“

Da dette Brev var færdigt, følte Raoul sig roligere, og efter at have overbevist sig om, at Olivain og Værten ikke passede paa ham, trykkede han et Kys paa Papiret.

Imidlertid havde Olivain drukket sin Flaske og spist sin Postej. Ogsaa Hesten havde udhvilet sig. Raoul gav Værten et Tegn til at komme nærmere, kastede en Daler paa Bordet, steg derpaa til Hest og afleverede i Senlis Brevet paa Posthuset.

Den Hvile, Rytterne og Hestene havde nydt, satte dem i Stand til at fortsætte Rejsen uden at standse. I Verberie befalede Raoul Olivain at forhøre sig om den unge Adelsmand, der var foran dem.

Det var ikke tre Timer siden, at han var kommet gennem Byen, men han var godt bereden og travede rask af Sted.

„Lad os se at indhente denne Adelsmand," sagde Raoul til Olivain; „han rejser ligesom vi til Armeen og det vil være et behageligt Selskab for os."

„Tillad mig at bemærke, min Herre," svarede Olivain ærbødigt, „at vi allerede har anstrengt vore Heste meget i Dag. Jeg tror, at det vil være bedst at blive her i Nat og rejse videre i Morgen tidlig. Ti Mil kan være tilstrækkelig for den første Dagsmarche."

„Hr. Grev de la Fère ønsker, at jeg skal skynde mig," svarede Raoul, „og at jeg skal støde til Hr. Prinsen paa den fjerde Dags Morgen; lad os derfor tage videre til Noyon, det vil være en Dagsmarche som den, vi gjorde paa Rejsen fra Blois til Paris. Vi vil komme dertil Klokken otte. Hestene vil have hele Natten at hvile sig i og i Morgen tidlig Klokken fem begiver vi os atter paa Vejen."

Olivain vovede ikke at gøre Indvendinger herimod, men fulgte brummende bagefter.

„Vær saa god," mumlede han mellem Tænderne, „sæt kun alle Deres Kræfter til den første Dag, i Morgen vil De i Stedet for tyve Mil kun tilbagelægge ti, i over Morgen fem og inden tre Dage ligger De for Anker i Sengen. Alle unge Mennesker er nogle Hanskvaster."

Som man ser, var Olivain ikke opdraget i Planchets og Grimauds Skole.

Raoul følte sig i Virkeligheden træt, men trods Olivains Indvendinger red han stærkere og stærkere til. Ad en smuk lille Vej, der førte til et Færgested og som, efter hvad man havde forsikret ham, forkortede Vejen en Mil, kom han til en Høj, fra hvis Top han opdagede Floden. En lille Trop Ryttere holdt ved Flodbredden, parat til at indskibe sig. Raoul tvivlede ikke om, at det var Adelsmanden og hans Følge; han raabte til dem, men han var for langt borte endnu, til at hans Stemme kunde høres. Saa træt hans Hest end var, lod han den nu staa an i Galop; men en Ujævnhed i Terrainet skjulte snart de Rejsende for ham, og da han naaede en ny Høj, var Færgen stødt fra og styrede over mod den anden Bred.

Da Raoul saa, at han ikke kunde komme tidsnok til at blive sat over med de Rejsende, gjorde han holdt for at vente paa Olivain.

I det samme hørtes et Skrig, der syntes at komme fra Floden.

Raoul vendte sig om til den Side, hvorfra Skriget kom, og raabte, idet han med Haanden skyggede for Øjnene mod den blændende Sol:

„Olivain! hvad er der paafærde dernede?“

Et nyt Skrig hørtes, mere gennemtrængende end det første.

„O, Herre,“ svarede Olivain. „Færgetovet er sprunget og Baaden driver bort med Strømmen. Men hvad er det, man ser i Vandet?“

„Det er en Hest og en Rytter,“ udbrød Raoul.

„De drukner!“ raabte Olivain.

Det var ganske rigtigt og Raoul var ligeledes kommet til Vished om, at en Ulykke var hændet og at et Menneske var i Færd med at drukne. Han gav sin Hest Tøjlen og trykkede Sporene i Siden paa den, hvorpaa Dyret, rasende af Smerte, satte over et Slags Rækværk, der omgav Indskibsningsbroen, og faldt ned i Floden.

„O, min Gud,“ raabte den fortvivlede Olivain, „hvad mon Greven vilde sige, hvis han saa Dem?“

„Hr. Greven vilde have gjort ligesom jeg,“ svarede Raoul og drev sin Hest fremad.

„Men jeg! men jeg!“ raabte Olivain bleg og fortvivlet, „hvorledes skal jeg komme over?“

„Spring, Kujon!“ raabte Raoul, svømmende videre.

Henvendende sig til den Rejsende, der plaskede i Vandet tyve Skridt fra ham, raabte han derpaa:

„Mod, min Herre, Mod, Hjælpen er nær.“

Olivain red snart fremad og snart tilbage, lod sin Hest stejle, men satte endelig, idet Skammen fik Bugt med hans Angst, ud i Floden, raabende: „Jeg er dødsens, vi er forlorne!“

Imidlertid blev Færgen hurtigt revet bort med Strømmen og man hørte dem, der var i den, raabe om Hjælp.

En Mand med graa Haar var sprungen fra Færgen ud i Floden og svømmede med kraftige Tag henimod den Person, der var nær ved at drukne; men han kom kun langsomt nærmere, da han maatte svømme mod Strømmen.

„Mod,“ raabte Raoul, „Mod!“

„Det er for silde,“ mumlede det unge Menneske,„det er for silde!“ Vandet gik over hans Hoved og kvalte hans Stemme.

Raoul sprang af Hesten, som han overlod til sig selv, og naaede med et Par Tag Adelsmanden. Han greb fat i Hestens Skumkæde og trak dens Hoved op over Vandet; Dyret aandede nu friere og fordob-

lede sine Anstrengelser, ligesom om det havde kunnet forstaa, at man var kommet det til Hjælp. Paa samme Tid greb Raoul en af det unge Menneskes Hænder og førte den hen til Manken, hvori den greb fat. Vis paa, at Rytteren ikke vilde slippe sit Tag, beskæftigede Raoul sig nu nu kun med Hesten, som han styrede hen mod den modsatte Bred, idet han hjalp den at kløve Bølgerne og opmuntrede den.

Paa en Gang snublede Dyret mod en Banke og fik derpaa Fodfæste i Sandet.

„Frelst!“ raabte Manden med det graa Haar.

„Frelst!“ mumlede Adelsmanden mekanisk, idet han slap Manken og lod sig glide ned af Sadlen i Raouls Arme.

Raoul var ikke mere end en halv Snes Skridt fra Flodbredden; herhen bragte han den besvimede Adelsmand og lagde ham i Græsset, hvorpaa han løste hans Halstørklæde og knappede hans Frakke op.

Et Minut senere var den graahaarede hos ham.

Olivain var ligeledes kommet i Land og Færgefolkene gjorde deres bedste for at naa Bredden ved Hjælp af en Stang, der tilfældigvis befandt sig i Baaden.

Takket være Raouls og den unge Kavallers Ledsagers Anstrengelser, vendte Blodet lidt efter lidt tilbage til den døendes blege Kinder; han slog Øjnene op og saa sig forvirret omkring, men lod snart sit Blik hvile paa den, der havde frelst ham.

„O, det var Dem, jeg søgte efter, min Herre,“ udbrød han, „uden Dem vilde jeg være død, tre Gange død.“

„Men som De ser, min Herre, kan man leve op igen,“ svarede Raoul, „og vi slipper denne Gang med et koldt Bad.“

„O, min Herre, hvor jeg er Dem taknemmelig!“ udbrød den gamle Herre.

„Ah! er De der, min gode d'Arminges! jeg har gjort Dem dygtig bange, ikke sandt? Men det er Deres egen Skyld. Hvorfor har De som min Hovmester ikke lært mig at svømme bedre?“

„Ak! Hr. Greve,“ svarede Oldingen, „hvis der var hændet Dem en Ulykke, vilde jeg aldrig have vovet at vise mig for Marechalen.“

„Men hvorledes gik det egentlig til?“ spurgte Raoul.

„Paa den simpleste Maade af Verden, min Herre,“ svarede den, der blev tituleret Greve. „Vi havde omtrent tilbagelagt de to Tredie-dele af Vejen, da Færgetovet sprang. Den Raaben og Larmen, der herved opstod, forskrækkede min Hest, der sprang ud i Vandet. Jeg

svømmede daarligt og turde derfor ikke paa egen Haand begive mig paa Vejen til Land. I Stedet for at understøtte min Hests Anstrengelser trættede jeg den blot, og jeg var i Færd med at drukne paa den galanteste Maade af Verden, da De ankom i rette Tid og trak mig op af Vandet. Derfor, min Herre, hvis De ikke har noget derimod, vil vi for Fremtiden holde sammen i Liv og Død."

„Jeg staar aldeles til Deres Tjeneste, min Herre," svarede Raoul med et Buk.

„Jeg hedder Grev de Guiche," vedblev Adelsmanden, „og min Fader er Marechal de Grammont. Og da De nu ved, hvem jeg er, saa gør mig den Ære at sige mig, hvem De er."

„Jeg er Vicomte de Bragelonne," svarede Raoul, rødmende over, at han ikke saaledes som Grev de Guiche havde gjort, kunde nævne sin Fader.

„Deres Ansigt, Vicomte, Deres Godhed og Mod drager mig hen til Dem; De har allerede erhvervet Dem hele min Erkendtlighed. Lad os omfavne hinanden, jeg beder Dem om Deres Venskab."

„Min Herre," svarede Raoul, idet han gengældte Grevens Haandtryk, „ogsaa jeg elsker allerede Dem af mit ganske Hjerte."

„Hvorhen agter De Dem, Vicomte?" spurgte Grev de Guiche.

„Til Hr. Prinsens Arme, Greve."

„Der skal jeg ogsaa hen," udbrød det unge Menneske glædedrukken. „O, hvor det er heldigt, vi ville i hinandens Selskab affyre det første Pistolskud."

Ridende ved hinandens Side tilbagelagde de Vejen fra Floden til Gæstgiverstedet, den ene glædende sig over Livet, som han havde været nær ved at miste, den anden takkende Gud, fordi han havde levet længe nok til at udføre noget, som hans Beskytter maatte synes om.

FJERDE KAPITEL.

Skærmydselen.

Opholdet i Noyon var kort. Enhver tænkte kun paa at nyde den højst nødvendige Søvn. Grev de Guiche blev vækket Klokken fem om Morgenen af Raoul, der kom for at sige ham Godmorgen. Man spiste i en Hast Frokost og Klokken seks havde man allerede tilbagelagt to Mil.

Den unge Greves Konversation var meget underholdende for Raoul. Derfor lyttede han meget opmærksomt til, medens den unge Greve hele Tiden talte. Opdragen i Paris, hvor Raoul kun havde været en eneste Gang og ved Hoffet, som Raoul aldrig havde set, fortalte han om sine Pagestreger og sine to Dueller, som han havde haft trods Edikterne og sin Hovmesters Aarvaagenhed, noget, der interesserede Raoul overordentligt. Raoul havde ikke været hos andre end Hr. Scarron og han fortalte Guiche om de Personer, som han havde truffet der. Guiche kendte alle: Fru de Neuillan, Frøken d'Aubigné, Frøken de Scudéry, Frøken Paulet, Fru de Chevreuse. Han gjorde alle til Skive for sin Vittighed og Raoul skælvede for, at han ogsaa skulle gøre sig lystig over Fru de Chevreuse, for hvem han nærede en virkelig og dyb Interesse; men hvad enten det nu var af Instinkt eller af Hengivenhed for Fru de Chevreuse, saa sagde han ikke andet end godt om hende. Disse Lovtaler gjorde Raouls Venskab for Greven endnu inderligere.

Derefter drejede Samtalen sig om galante Eventyr og Kærlighedsforbindelser. Ogsaa i denne Henseende maatte Bragelonne indskrænke sig til at være Tilhører. Han hørte altsaa til og medens Greven fortalte om tre eller fire temmelig flygtige Eventyr, forekom det ham, at ogsaa han, ligesom han selv, bar paa en hemmelig Kærlighed.

De Guiche var, som alt fortalt, blevet opdraget ved Hoffet og kendte alle dettes Intriger. Det var det Hof, hvorom Raoul havde hørt Grev de la Fère tale saa meget; kun havde det forandret sig meget, siden Athos kom til det. Alt, hvad Grev de Guiche fortalte, var derfor nyt for hans Rejsekammerat. Den unge skumlende og vittige Greve lod alle passere Revue. Selv Dronningen gik ikke fri, og Kardinal Mazarin maatte ligeledes holde for.

Paa denne Maade forløb Tiden hurtigt. Grevens Hovmester, en Mand af Verden, der, som hans Elev sagde om ham, var lærd lige til Tænderne, mindede flere Gange Raoul om Athos' grundige Lærdom og aandrige, bidende Vittighed; men med Hensyn til Anstand, Finfølelse og ydre Adel kunde ingen sammenlignes med Grev de la Fère.

Hestene, der var blevet skaanet mere end Dagen før, standsede omtrent Klokken fire om Eftermiddagen i Arras. Da man nu nærmede sig Krigens Skueplads, besluttede man at blive i denne By til

næste Morgen, eftersom Spanierne undertiden benyttede sig af Natten til at gøre Strejftog lige til Arras.

Den franske Armé stod fra Pont-à-Marc til Valenciennes, støttende sig til Douai. Prinsen selv sagdes at have sit Hovedkvarter i Bethune.

Den fjendtlige Armé strakte sig fra Cassel til Courtray, og da den begik alle Slags Voldsomheder, havde de stakkels Beboere paa Grænsen forladt deres enligt liggende Boliger for at søge Tilflugt i de befæstede Byer. Arras var aldeles overfyldt af Flygtninge.

Man talte om et nær forestaaende Slag, der skulde være afgørende; thi Hr. Prinsen havde hidtil kun ventet Forstærkninger, som endelig var komne. De unge Mennesker glædede sig over, at de var saa heldige at komme i rette Tid.

De spiste til Aften sammen og sov i det samme Værelse. De var begge i den Alder, da Venskabet hurtigt sluttes, og det forekom dem, som om de havde kendt hinanden lige fra Fødslen, og at det vilde være umuligt for dem at skilles ad.

Aftenen gik hen med at tale om Krigen. Tjenerne pudsede Vaabnene, de unge Mennesker ladede deres Pistoler for det Tilfælde, at de skulde falde i et Baghold, og vaagnede om Morgenen ganske fortvivlede, da de begge havde drømt, at de var kommet for silde til at tage Del i Slaget.

Om Morgenen udbredte det Rygte sig, at Prinsen af Condé havde rømmet Bethune, for at trække sig tilbage til Carvin, idet han dog havde efterladt Besætning i den førstnævnte By. Men da denne Efterretning ikke var paalidelig, besluttede de unge Mennesker at fortsætte Rejsen til Bethune, eftersom de altid under Vejs kunde dreje af til højre og gaa til Carvin.

Grev de Guiches Hovmester kendte til Punkt og Prikke Egnen. Han foreslog at følge en Genvej, der løb midt imellem Vejene til Lens og Bethune. I Ablain kunde man indhente nærmere Oplysninger. Det blev overdraget Værten at gøre Grimaud bekendt med den forandrede Rejserute.

Klokken syv om Morgenen fortsattes Rejsen.

De Guiche, der var ung og hidsig, sagde til Raoul:

„Her er vi tre Herrer og tre Tjenere; vore Tjenere er godt bevæbnede, og Deres ser mig ud til at være en haard Hals.“

„Jeg har aldrig set ham i Aktivitet“, svarede Raoul, „men han er en Bretagner, og det taler til hans Fordel.“

„Nuvel“, vedblev de Guiche, „jeg er vis paa, at han ved forefaldende Lejlighed vil opføre sig bravt; hvad mig angaar, saa har jeg to paalidelige Folk, der har tjent under min Fader; vi udgør altsaa seks Kombattanter, og hvis vi træffer paa en lille Trup, der er vor lig i Styrke, ja, endogsaa stærkere end vi, saa vil vi angribe den, ikke sandt, Raoul?“

„Ganske vist, min Herre“, svarede Vicomten.

„Halløj, unge Menneske!“ udbrød Hovmesteren, der nu blandede sig i Samtalen, „hvor er I hidsige paa det! Mine Instrukser, Hr. Greve? De glemmer nok, at jeg har Ordre til at bringe Dem uskadt til Hr. Prinsen. Naar De først er stødt til Arméen, kan De for mig lade Dem dræbe, saa meget De vil, hvis det kan more Dem; men indtil da kan jeg lade Dem vide, at jeg i min Egenskab af Øverstkommanderende befaler Tilbagetoget og selv smører Haser ved den første Fjerbusk, jeg faar Øje paa.“

De Guiche og Raoul saa smilende til hinanden.

Egnen blev imidlertid mere og mere kouperet, og fra Tid til anden mødte de smaa Afdelinger af flygtende Bønder, der drev deres Kvæg foran sig og paa Vogne bortførte deres kostbareste Ejendele.

Man naaede uden videre Hændelser Ablain. Her erfarede man, at Prinsen virkelig havde forladt Bethune og stod mellem Cambrin og La Venthie. Bestandigt efterladende den nødvendige Besked til Grimaud, slog man nu ind paa en Genvej, der i en halv Time bragte den lille Trup til en Biflod af Lys.

I nogen Tid havde en temmelig tæt Skov vist sig for dem i Horisonten. Da de var kommet den paa hundrede Skridt nær, tog Hr. d'Arminges sine sædvanlige Forholdsregler og sendte Grevens to Tjenere i Forvejen.

Tjenerne forsvandt mellem Træerne, og Hovmesteren og de to unge Mennesker fulgte leende og passiarende bagefter i en Afstand af omtrent hundrede Skridt. Olivain var omtrent lige saa langt bagefter dem, da paa en Gang fem til seks Musketskud knaldede. Hovmesteren raabte holdt, og de unge Mennesker adlød og holdt deres Heste an. I det samme kom de to Tjenere tilbage i Galop.

De unge Mennesker, der var utaalmodige efter at erfare Grunden til denne Skyden, red Tjenerne i Møde, efterfulgt af Hovmesteren.

„Er I blevet angrebet?“ spurgte de ivrigt.

„Nej“, svarede Tjenerne, „vi er rimeligvis ikke en Gang blevet set, Skudene affyredes et hundrede Skridt foran os i det tykkeste af Skoven, og vi vendte tilbage for at spørge efter nærmere Ordre.“

„Min Mening“, tog Hr. d'Arminges Ordet, „og i Nødsfald min Befaling, er, at vi vender om; der kan være et Baghold skjult i denne Skov.“

„I har altsaa ikke set noget?“ spurgte Greven Tjenerne.

„Jo, det forekom mig“, sagde den ene af dem, „som om jeg saa gulklædte Ryttere liste sig omkring ved Floden.“

„Det er ganske rigtigt“, svarede Hovmesteren, „vi er faldet i et Baghold af Spaniere. Tilbage, mine Herrer, tilbage!“

De unge Mennesker saa paa hinanden, i det samme hørtes et Pistolskud ledsaget af Raab om Hjælp.

Hovmesteren havde allerede gjort omkring. De unge Mennesker sporede deres Heste fremad, Raoul raabende: „Hid hid, Olivain!“ og Grev de Guiche raabende: „Følg mig, Urbain og Blanchet!“

Førend Hovmesteren kunde komme sig af sin Forbavselse, var de allerede forsvundet i Skoven.

Fem Minutter efter naaede de Stedet, hvorfra Larmen syntes at komme. De sagtnede nu deres Ridt og rykkede forsigtigt fremad.

„Stille“, hviskede de Guiche, „der er nogle Ryttere“.

„Ja, to til Hest, og tre, som er steget af.“

„Kan De se, hvad de bestiller?“

„Ja, det forekommer mig, at de plyndrer en saaret eller død Mand.“

„Det maa være et skændigt Snigmord“, bemærkede de Guiche.

„Imidlertid er det dog Soldater“, svarede Bragelonne.

„Ja, men Marodører, det vil sige Stratenrøvere.“

„Lad os sætte ind paa dem“, udbrød Raoul.

„Javel“, svarede de Guiche.

„Mine Herrer!“ raabte den stakkels Hovmester, „mine Herrer, for Himlens Skyld...“.

Men de unge Mennesker hørte ham ikke. De red af Sted om Kap, og Hovmesterens Skrig havde ikke andet Resultat end at gøre Spanierne opmærksomme.

De to, der var til Hest, red straks imod de unge Mennesker, medens de tre andre fortsatte Udplyndringen af to Rejsende; thi ved

at nærme sig Stedet saa de unge Mennesker to i Stedet for et Legeme ligge udstrakt paa Jorden.

I ti Skridts Afstand fyrede de Guiche, men fejlede sin Mand; den Spanier, der red løs paa Raoul, skød nu, og Raoul følte ligesom et Piskeslag over sin venstre Arm. Paa fire Skridts Distance gav han Ild, og truffen midt i Brystet styrtede Spanieren tilbage paa sin Hest, der fo'r af Sted med ham.

I dette Øjeblik saa Raoul gennem en Sky Mundingen af en Musket blive rettet imod sig. Athos' Ord faldt ham nu ind, og med Lynets Hurtighed lod han sin Hest stejle, netop som Skudet gik af.

Hesten gjorde et Sidespring, strakte alle fire fra sig og faldt saaledes, at Raouls Ben kom til at ligge under den.

Spanieren kom til og tog sin Musket om Løbet for at knuse Raouls Hoved med Skæftet.

I den Stilling, hvori han laa, kunde han uheldigvis hverken trække Sværdet eller faa Pistolen ud af Sadelhylsteret; han saa Skæftet blive svunget over sit Hoved og mod sin Vilje vilde han netop lukke Øjnene, da Guiche i et Spring styrtede sig over Spanieren og satte ham sin Pistol for Brystet.

„Overgiv Dem!" raabte han til ham, „eller De er dødsens."

Musketten faldt af Hænderne paa Soldaten, der øjeblikkelig overgav sig.

Guiche kaldte paa en af sine Tjenere, overgav ham Fangen til Bevogtning med Ordre til at skyde ham ned ved det første Forsøg, han gjorde paa at flygte, sprang derpaa af Hesten og nærmede sig Raoul.

„I Sandhed, min Herre", sagde Raoul leende, skønt hans Blegghed forraadte den Bevægelse, hvori han ganske naturligt befandt sig som Følge af, at det var hans første Vaabendaad, „De betaler hurtigt Deres Gæld og har ikke længe villet være min Skyldner. Uden Dem," tilføjede han, gentagende Grevens Ord, „vilde jeg have været død, tre Gange død."

„Da min Fjende tog Flugten", svarede de Guiche, „var der ikke noget, der hindrede mig i at komme Dem til Hjælp. Men er De haardt saaret? De er ganske blodig."

„Jeg tror, at jeg har faaet noget, der ligner en Rift i Armen", svarede Raoul. „Hjælp mig at blive klar af min Hest, saa haaber jeg, at intet skal forhindre vor Rejses Fortsættelse."

Hr. d'Arminges og Olivain var allerede af Hestene og i Færd med

at løfte Hesten i Vejret. Raoul fik endelig sin Fod ud af Stigbøjlen og sit Ben frem under Hesten, hvorefter han i et Øjeblik var paa Benene.

„Intet knust?“ spurgte de Guiche.

„Nej, Gud være lovet“, svarede Raoul. „Men hvad er der blevet af de ulykkelige, som Slynglerne var i Færd med at myrde?“

„Vi er kommet for silde, jeg tror, at de har dræbt dem og derpaa taget Flugten med deres Bytte. Mine to Tjenere er henne hos Ligene.“

„Lad os gaa hen og se, om de er aldeles døde, og om man ikke kan yde dem nogen Hjælp“, sagde Raoul. „Olivain, vi har arvet to Heste, men jeg har mistet min. Tag den bedste af de to til Dem, og lad mig faa Deres.“

Derpaa nærmede de sig Stedet, hvor Ofrene laa.

FEMTE KAPITEL.

Munken.

To Mennesker laa paa Jorden, den ene ubevægelig med Ansigtet nedad, gennemboret af tre Kugler og svømmende i sit Blod ... Han var død.

Den anden, der af de to Tjenere var sat med Ryggen op mod et Træ, bad ivrigt med Øjnene hævede mod Himlen og foldede Hænder. Han havde faaet en Kugle i det øverste af Laaret.

De unge Mennesker gik først hen til den døde og saa forbavsede paa hinanden.

„Det er en Præst“, sagde Bragelonne, „han bærer Tonsur. O, de Niddinger, der lægger Haand paa Herrens Tjenere!“

„Kom herhen, Herre“, sagde Urbain, en gammel Soldat, der havde gjort alle Felttogene med Kardinalhertugen. „Kom herhen... Den anden er der ikke noget at gøre ved, medens denne maaske endnu er til at redde.“

Den saarede smilte sørgmodigt.

„Redde mig, nej“, svarede han, „men hjælpe mig til at dø, ja.“

„Er De Præst?“ spurgte Raoul.

„Nej, min Herre.“

„Jeg spørger blot derom, fordi Deres Ulykkeskammerat forekommer mig at høre til Kirken“, vedblev Raoul.

„Det er Sognepræsten i Bethune, min Herre; han var paa Vejen til et sikkert Sted med sin Kirkes hellige Kar og Kapitelskatten; thi Hr. Prinsen forlod i Gaar vor By, og maaske Spanierne vil være der i Morgen; da det var bekendt, at Fjenden strejfede om i Egnen, og at det var et farefuldt Hverv, vilde ingen gaa med ham, hvorfor jeg tilbød mig.“

„Og de elendige har angrebet eder og skudt paa en Præst?“

„Mine Herrer“, svarede den saarede, seende sig omkring, „jeg lider meget, og dog ønsker jeg gerne at blive bragt til et Hus.“

„Hvor De kunde blive hjulpen?“ spurgte de Guiche.

„Nej, hvor jeg kunde skrifte.“

„Men maaske“, bemærkede Raoul, „er De ikke saa farlig saaret, som De tror.“

„Tro mig, mine Herrer“, svarede den Saarede, „der er ingen Tid at spilde, Kuglen er trængt ind i de indvendige Dele.“

„Er De Læge?“ spurgte de Guiche.

„Nej“, svarede den døende, „men jeg forstaar mig lidt paa Saar, og mit er dødeligt. Lad mig derfor bringe et Sted hen, hvor jeg kan komme til at tale med en Præst, eller vær saa god at bringe en til mig her. Gud vil belønne denne hellige Handling. Det gælder min Sjæls Frelse; thi mit Legeme er fortabt.“

„Vær rolig, min Herre“, sagde de Guiche, „jeg lover Dem højt og helligt, at De skal faa den Trøst, De beder om. Sig os blot, hvor der er et Hus, hvor vi kan søge Hjælp, og en By, hvor vi kan hente en Præst.“

„Tak, Gud belønne eder. Naar De følger Landevejen, vil De en halv Mil herfra træffe en Kro og omtrent en Mil paa den anden Side af denne Landsbyen Greney. Begiv Dem til Sognepræsten; hvis han ikke er hjemme, saa forføj Dem til Augustinerklosteret, der er det sidste Hus i Byen paa højre Haand, og bring mig en Broder, lige meget om han er Munk eller Præst, naar han blot af vor hellige Kirke har modtaget Magt til at absolvere *in articulo mortis*.

„Bliv hos den ulykkelige, Hr. d'Arminges“, sagde de Guiche, „og sørg for, at han bliver transporteret bort med saa megen Lempe som muligt. Lad en Baare danne af Grene og læg vore Kapper paa den;

to af vore Tjenere skal bære ham, medens den tredje kan blive tilbage for at afløse. Lad os to, Vicomte, imidlertid opsøge en Præst."

De to unge Mennesker galopperede bort i den opgivne Retning, medens Grev de Guiches Hovmester sørgede for, at en Baare blev dannet.

Efter ti Minutters Forløb naaede de to unge Mennesker Kroen.

Uden at stige af Hesten kaldte Raoul paa Værten, underrettede ham om, at der snart vilde blive bragt en saaret til hans Hus og bad ham om at gøre alt i Stand til hans Forbinding, samt, hvis der i Nærheden boede en Læge eller Kirurg, da at lade denne hente, Budets Betaling paatog han sig at sørge for.

Værten, der saa to unge, fornemme, kostbart klædte Herrer for sig, lovede alt, hvad man forlangte. Efter at have set Værten begynde paa at gøre Forberedelser til den saaredes Modtagelse red vore to Ryttere hurtigt videre i Retning af Greney.

De havde tilbagelagt over en Mil og allerede faaet Øje paa de første Huse i Landsbyen, hvis røde Tage stak stærkt af mod de dem omgivende grønne Træer, da de saa komme dem i Møde en paa et Mulæsel ridende Munk, som de paa Grund af hans bredskyggede Hat og graa uldne Kutte antog for en Augustiner. Skæbnen selv syntes at lade dem møde den, som de søgte.

De nærmede sig Munken.

Han var en Mand paa to og tyve Aar, der øjensynlig ved strenge Bodsøvelser var bleven gammel før Tiden. Hans Ansigt var gulblegt, hans korte Haar, der knap naaede nedenfor Hatten, var meget blond og hans lyseblaa Øjne syntes at mangle alt Udtryk.

„Er De ikke gejstlig, min Herre?" spurgte Raoul med sin sædvanlige Høflighed.

„Hvorfor spørger De mig om det?" svarede den fremmede flegmatisk.

„Fordi vi ønsker at vide det", sagde de Guiche stolt.

Den fremmede berørte sit Muldyr med Hælen og red videre.

De Guiche var i et Spring foran ham og spærrede ham Vejen.

„Svar, min Herre!" udbrød han, „man har spurgt Dem høfligt, og ethvert Spørgsmaal fordrer et Svar."

„Jeg antager ikke, at jeg behøver at sige, hvem jeg er, til den første den bedste, der faar i Sinde at spørge mig derom."

De Guiche havde Møje med at styre sin Lyst til at knække Arme og Ben paa Munken.

„For det første", svarede han, idet han betvang sin Vrede, „er vi ikke de første, de bedste; min Ven der er Vicomte de Bragelonne og jeg er Grev de Guiche. Er De Præst, saa opfordrer jeg Dem i Menneskelighedens Navn til at følge med mig for at hjælpe et Menneske; er De det ikke, saa er det en anden Sag, men saa kan jeg i den Høfligheds Navn, som De synes at være saa aldeles ubekendt med, lade Dem vide, at jeg skal revse Dem for Deres Uforskammethed."

Munken, der fra bleg blev ganske graa i Ansigtet, smilte paa en saa besynderlig Maade, at Raoul, der ikke havde tabt ham af Syne, blev ganske underlig derved.

„Det er en eller anden spansk eller flandersk Spion", sagde han og lagde Haanden paa Pistolkolben.

Munken laante Raoul et truende Blik.

„Naa, min Herre", sagde de Guiche, „vil De saa svare?"

„Jeg er Præst, mine Herrer", svarede det unge Menneske.

Og hans Ansigt antog atter sit flegmatiske Udtryk.

„I saa Fald, min Fader", sagde Raoul, idet han atter stak sine Pistoler i Hylsteret og talte i en ærbødig Tone, der ikke kom fra Hjertet, „vil De, som min Ven har sagt, kunne faa Lejlighed til at virke i Deres Kald; en ulykkelig saaret er paa Vejen til en nærliggende Kro; han ønsker at tale med en Herrens Tjener; vore Folk ledsager ham."

„Jeg skal begive mig derhen", svarede Munken.

Med disse Ord sporede han sit Muldyr.

„Lad os følge efter ham", sagde de Guiche, „det er det sikreste."

„Jeg vilde netop foreslaa det samme", svarede Raoul.

De unge Mennesker begav sig atter paa Vejen, holdende Skridt med Munken, som de fulgte i et Pistolskuds Distance.

Efter fem Minutters Forløb vendte Munken sig om for at se, om de fulgte ham.

„Ser De", sagde Raoul, „vi gjorde rigtig i at følge bagefter."

„Den Munk har et afskyeligt Ansigt", sagde Grev de Guiche.

„Ja, afskyeligt", svarede Raoul, „især Udtrykket i det; disse gule Haar, livløse Øjne og Læber, der bliver borte, saa snart han aabner Munden."

„Ja, ja", sagde de Guiche, der havde lagt mindre Mærke hertil,

eftersom Raoul havde betragtet ham, medens de Guiche førte Ordet; „ja, et frastødende Ansigt, men disse Munke fører et saa strengt Liv, den megen Fasten gør dem blege, Bodsøvelserne gør dem til Hyklere og ved at begræde Livets Goder, som de har mistet, og som vi nyder, bliver deres Øjne sløve og døde."

„Imidlertid vil den stakkels Mand faa sin Præst", sagde Raoul; „men Synderen ser rigtignok ud til at have en bedre Samvittighed end Skriftefaderen. Hvad mig angaar, saa tilstaar jeg, at jeg er vant til at se Præster, der har et mere tiltalende Udvortes."

„Ja, ser De", svarede de Guiche, „denne her er en af de omvandrende Brødre, der færdes paa Landevejene for at tigge, indtil et godt Embede en Gang falder ned fra Himlen til dem; de er for det meste Udlændinge, Skotter, Irlændere, Danske. Jeg har før set af dem."

„Ligesaa stygge?" — „Nej, men dog grimme nok."

„Den stakkels saarede, der skal dø mellem Hænderne paa en saadan Munk!"

„Bah! Absolutionen kommer jo ikke fra den, der giver den, men fra Himlen," svarede Guiche. „Imidlertid, naar jeg skal være oprigtig, vilde jeg hellere dø uden Absolution end have at gøre med en saadan Skriftefader. Er De ikke af samme Mening, Vicomte? Jeg saa, at De famlede ved Deres Pistol, som om De havde den største Lyst til at knuse hans Hoved."

„Jo Greve, det er besynderligt, men Synet af dette Menneske har indgydt mig en ubeskrivelig Rædsel. Har De ikke undertiden uformodet truffet en Slange paa Deres Vej?"

„Nej, aldrig," svarede de Guiche.

„Nu, det er hændet mig i vore Skove ved Blois, og jeg mindes, at den første Gang, jeg saa en saadan betragte mig med sine stive Øjne, blev jeg staaende bleg og ubevægelig og ligesom fortryllet, indtil Grev de la Fère ..."

„Deres Fader?" afbrød de Guiche ham.

„Nej, min Formynder," svarede Raoul rødmende. — „Meget vel."

„Indtil," vedblev Raoul, „Grev de la Fère sagde til mig: Naa, Bragelonne, træk fra Læderet. Først da ilte jeg hen til Krybet og overhuggede det i to Stykker, netop som det hvislende rejste sig paa sin Hale for at angribe mig. Nu, jer forsikrer Dem, at jeg akkurat havde den samme Fornemmelse ved Synet af dette Menneske, da han saa paa mig, idet han sagde: Hvorfor spørger De mig om det?"

„De fortryder altsaa, at De ikke har hugget ham i to Stykker ligesom Slangen?“

„Ja næsten,“ svarede Raoul.

I det samme fik de Øje paa den lille Kro; paa den anden Side af denne saas Toget med den saarede nærme sig langsomt, ledsaget af d'Arminges. To Mænd bar den døende, medens den tredie førte Hestene.

De unge Mennesker sporede deres Heste.

„Der har vi den saarede,“ sagde de Guiche, idet han kom paa Siden af Augustinermunken, „vær saa god at skynde Dem lidt, Hr. Munk.“

Raoul holdt sig saa langt som muligt borte fra Munken og vendte Hovedet om til den anden Side.

De unge Mennesker red nu forud for Skriftefaderen i Stedet for at følge bagefter ham, og skyndte sig hen til den saarede, hvem de meddelte den gode Nyhed. Denne rejste sig op for at se i den angivne Retning, og da han saa Munken nærme sig, faldt han med glædestraalende Ansigt tilbage paa Baaren.

„Vi har nu gjort for Dem, hvad vi kunde,“ sagde de unge Mennesker, „og da vi har Hast med at støde til Prinsens Arme, maa vi fortsætte vor Rejse. De undskylder os, ikke sandt, min Herre? Men man siger, at der vil blive leveret et Slag, og vi vilde ikke gerne komme for silde.“

„Rejs, mine unge Herrer,“ svarede den saarede, „og vær velsignede begge to for eders Barmhjertighed. I har virkelig, som I siger, gjort for mig, hvad I kunde, jeg kan kun endnu en Gang sige: Gud bevare eder, eder og dem, I har kære!“

„Vi rider i Forvejen, min Herre,“ sagde de Guiche til sin Hovmester, „De kan indhente os paa Vejen til Cambrin.“

Værten stod i Døren og havde truffet alle Forberedelser til at tage imod den saarede, og en Karl var redet bort for at hente Lægen i Lens, der var den nærmeste By.

„Godt,“ sagde Værten, „det skal ske, som I ønsker, men vil De ikke blive for at faa Deres Saar forbundet, min Herre?“ tilføjede han, idet han henvendte sig til Bragelonne.

„O, mit Saar har ikke noget at betyde,“ svarede Vicomten, „og det vil være tidsnok at se til det paa det næste Bedested. Hav blot den Godhed, hvis en Rytter skulde komme hertil og spørge efter et ungt

Menneske, der rider paa en Fuchs og er ledsaget af en Tjener, da at sige ham, at De har set mig, men at jeg er rejst videre og at jeg har i Sinde at spise til Middag i Mazingarbe og overnatte i Cambri. Denne Rytter er nemlig min Tjener."

„Vilde det ikke være bedre og sikkrere, om jeg spurgte ham om hans Navn og sagde ham Deres?" spurgte Værten.

„Man kan ikke være for forsigtig," svarede Raoul; „jeg hedder Vicomte de Bragelonne og min Tjener Grimaud."

I det samme kom den Saarede fra den ene Side og Munken fra den anden Side; de unge Mennesker gjorde Plads for Baaren. Munken steg af sit Mulæsel og befalede at føre det hen i Stalden, men uden at tage Tøjet af den.

„Hr. Munk," sagde de Guiche, „skrift denne brave Mand og bryd Dem ikke om Deres eller Deres Muldyrs Fortæring, thi alt er betalt."

„Tak, min Herre," svarede Munken med et af disse Smil, der havde faaet Bragelonne til at skælve.

„Kom, Greve," sagde Raoul, for hvem Munkens Nærværelse syntes at være utaalelig, „kom, jeg føler mig ilde her."

„Tak, endnu en Gang tak, mine unge Herrer," sagde den saarede, „og glem mig ikke i Eders Bønner."

„Vær kun rolig," svarede de Guiche, idet han sporede sin Hest for at indhente Bragelonne, der allerede var en Snes Skridt forud.

I det samme blev Baaren af de to Tjenere bragt ind i Huset. Værten og hans Kone, der var kommet til, stod paa Trappen. Den saarede syntes at lide frygteligt og dog tænkte han kun paa, om Munken fulgte med.

Ved Synet af denne blege, blodige Mand greb Konen sin Mand haardt i Armen.

„Nu, hvad er der paa Færde?" spurgte denne. „Befinder du dig ilde?"

„Nej, men se!" svarede Værtinden og viste sin Mand den saarede. „kender du ham ikke igen?"

„Jo i Sandhed!" udbrød Værten. „Ve vort Hus. Det er den forrige Bøddel fra Bethune."

„Den forrige Bøddel fra Bethune!" mumlede den unge Munk, idet han standsede, medens hans Ansigt røbede den Modbydelighed, som hans Skriftebarn indgød ham. Han fortsatte imidlertid i Tavs-

hed Vejen til det Værelse i Stueetagen, hvor Tjenerne allerede havde lagt den døende paa en Seng.

Da de to Tjenere saa den Guds Mand træde hen til den saaredes Hovedgærde, forlod de Værelset og lukkede Døren for den døende og Munken.

D'Arminges og Olivain ventede paa dem; de steg nu alle fire til Hest og red bort i Trav ad den Vej, ad hvilken Raoul og hans Ledsager allerede var forsvundne.

I det samme, som Hovmesteren og hans Følge ligeledes forsvandt, standsede en ny Rejsende foran Kroen.

„Hvad ønsker Herren?" spurgte Værten endnu ganske bleg og skælvende over den Opdagelse, han nylig havde gjort.

Den Rejsende gjorde en Gebærde som en Mand, der drikker, og idet han steg af Hesten, pegede han paa denne og gjorde en Gebærde som en Mand, der strigler.

„Ah! for Fanden," tænkte Værten, „denne her er nok stum."

„Herren ønsker ellers ikke noget?" spurgte han.

„Jovel," svarede den Rejsende.

„Hvad ønsker Herren da?"

„At vide, om De har set noget til en ung Adelsmand paa femten Aar, der red paa en Fuchs og ledsagedes af en Tjener."

„Vicomte de Bragelonne?" spurgte Værten.

„Netop."

„Saa er De altsaa Hr. Grimaud?"

Den Rejsende nikkede.

„Deres unge Herre," vedblev Værten, „var her for et Kvarter siden; han vil spise til Middag i Mazingarbe og overnatte i Cambrin."

Da Grimaud var sikker paa at træffe sin unge Herre, inden Dagen var forbi, syntes han at blive roligere, tørrede sin Pande og skænkede sig et Glas Vin, som han drak i Tavshed.

Han havde netop sat sit Glas paa Bordet og var i Færd med at fylde det for anden Gang, da et frygteligt Skrig lød fra det Værelse, hvori Munken og den døende befandt sig.

Grimaud rejste sig op.

„Hvad er det?" sagde han, „hvorfra kommer det Skrig?"

„Fra den saaredes Værelse," svarede Værten.

„Hvilken saaret?" spurgte Grimaud.

„Den gamle Bøddel i Bethune, der er bleven myrdet af spanske

Marodører, som man har bragt hertil og som for Øjeblikket skrifter for en Augustiner; det lader til, at han lider meget."

I det samme hørtes et svagere Skrig end det første, men som fulgtes af en lang Stønnen.

De tre Personer saa gysende paa hverandre.

„Vi maa se efter, hvad det er," sagde Grimaud.

„Det lyder, ligesom naar et Menneske bliver kvalt," mumlede Værten.

„Jesus!" udbrød hans Kone, korsende sig.

Hvis Grimaud talte lidt, saa véd man, at han handlede saa meget des mere. Han styrtede altsaa hen til Døren og ruskede stærkt i den; men den var lukket af indvendig fra.

Grimaud saa sig omkring og fik Øje paa et Brækjern, der tilfældigvis laa i en Krog; han sprang hen til det, og førend Værten kunde forhindre det, havde han sprængt Døren.

Værelset var oversvømmet af Blod, der sivede gennem Madratsen; den saarede rallede, og Munken var intet Steds at se.

„Munken?" raabte Værten, „hvor er Munken?"

Grimaud ilte hen til et aabent Vindue, der vendte ud til Gaarden.

„Han maa være flygtet denne Vej," raabte han.

„Tror De?" spurgte Værten forstyrret. „Staldkarl, se efter, om Munkens Mulæsel er i Stalden."

„Der er intet Mulæsel", raabte den tiltalte.

Grimaud rynkede Panden, Værten foldede Hænderne og saa sig forvildet omkring. Hans Kone havde ikke vovet at træde indenfor, men stod forfærdet i Døren.

Grimaud traadte hen til den saarede og betragtede hans markerede Træk, der vakte saa skrækkelige Erindringer hos ham.

En Dolk var lige til Fæstet boret i den venstre Side af Bøddelens Bryst.

„Hent Hjælp!" sagde Grimaud, „jeg bliver hos ham."

Værten forlod Værelset aldeles ude af sig selv; hans Kone var allerede flygtet, den Gang hendes Mand skreg.

SJETTE KAPITEL.

Absolutionen.

Følgende havde imidlertid tildraget sig i Værelset.

Som vi har set, var det ikke frivilligt, men tværtimod meget imod sin Vilje, at Munken fulgte med den saarede, der paa en saa besynderlig Maade var blevet ham anbefalet. Maaske han vilde have forsøgt paa at flygte, hvis der havde været nogen Mulighed derfor; men de to Adelsmænds Trusler, deres Følge, der var bleven tilbage efter dem, og som uden Tvivl havde faaet deres Instruks, og, for at sige alt, selve Eftertanken havde bestemt Munken til lige til Enden at spille sin Rolle som Skriftefader. Da han først var kommet ind i Værelset, traadte han straks hen til den saaredes Hovedgærde.

Bøddelen kastede et hurtigt Blik paa sin Trøsters Ansigt og sagde forundret:

„De er meget ung, min Fader."

„De Folk, der bærer min Dragt, har ingen Alder", svarede Munken tørt.

„Ak! tal venligere til mig, min Fader", vedblev den saarede, „jeg trænger til en Ven i mine sidste Øjeblikke."

„Lider De meget?" spurgte Munken.

„Ja, men mere paa Sjælen end paa Legemet."

„Vi vil frelse Deres Sjæl", sagde den unge Mand, „men er De virkelig, som Folkene siger, Bøddelen i Bethune?"

„Det vil sige", svarede den saarede ivrigt, uden Tvivl bange for, at Bøddelnavnet skulde jage hans Trøster fra ham, „jeg har været det, men jeg er det ikke længere; det er femten Aar siden, at jeg afstod mit Embede. Jeg er endnu til Stede ved Eksekutionerne, men jeg henretter ikke længere selv."

„De nærer altsaa Afsky for Deres Stilling?"

Bøddelen sukkede dybt.

„Saa længe jeg kun henrettede i Lovens og Retfærdighedens Navn", svarede han, „har min Stilling ikke berøvet mig Søvnen, men siden hin frygtelige Nat, da jeg lod mig bruge som Redskab for en Privathævn og med Hjertet fuldt af Had løftede Sværdet mod en af Guds Skabninger, siden den Dag...".

Bøddelen tav og rystede fortvivlet paa Hovedet.

„Tal", sagde Munken, der havde sat sig ved Fødderne af den

saaredes Seng, og som begyndte at føle Interesse for et Skriftemaal, der indlededes paa en saa forunderlig Maade.

„Ak!“ udbrød den døende, idet den længe tilbageholdte Smerte endelig brød frem, „ak! og dog har jeg søgt at kvæle mine Samvittighedsnag ved tyve Aars gode Gerninger; ved enhver Lejlighed har jeg udsat mit Liv for at redde dem, der var i Fare, og jeg har bevaret flere menneskelige Tilværelser til Gengæld for dem, som jeg har udslukket. Men det er ikke alt; den Formue, som jeg havde erhvervet ved Udøvelsen af min Haandtering, har jeg uddelt til de Fattige, jeg er bleven en stadig Gæst i Guds Hus, og de Folk, der før skyede mig, har vænnet sig til at se mig. Alle har tilgivet mig, nogle endog elsket mig, men dog tror jeg ikke, at Gud har tilgivet mig; thi Mindet om denne Henrettelse forfølger mig bestandigt, og hver Nat forekommer det mig, som om jeg saa dette Fruentimmer staa foran mig.“

„Et Fruentimmer? Det er altsaa et Fruentimmer, De har myrdet?“ udbrød Munken.

„De ogsaa!“ raabte Bøddelen, „De bruger altsaa ogsaa det Ord, der uophørligt genlyder i mine Øren, myrdet! Jeg har altsaa myrdet og ikke henrettet hende! Jeg er altsaa en Morder og ikke en Retfærdighedens Haandlanger!“

Og han lukkede Øjnene og stønnede lydeligt.

Munken var uden Tvivl bange for, at han skulde dø, førend han fik sagt mere; thi han vedblev ivrigt:

„Videre; jeg véd intet; naar De har endt Deres Fortælling, vil Gud og jeg dømme Dem.“

„O, min Fader“, vedblev Bøddelen uden at aabne Øjnene, som om han frygtede for at se en eller anden frygtelig Genstand, „det er især om Natten, og naar jeg sætter over en Flod, at jeg overfaldes af den Rædsel, som det ikke er mig muligt at betvinge; da forekommer det mig, at min Haand bliver tung, som om mit Sværd endnu tyngede i den, at Vandet bliver blodrødt, og at alle Naturens Stemmer, Løvets Hvisken, Vindens Mumlen, Bølgernes Skvulpen forener sig til en fortvivlet, frygtelig Stemme, der raaber til mig: Plads for Guds Retfærdighed!“

„Afsindighed!“ mumlede Munken, rystende paa Hovedet.

Bøddelen aabnede Øjnene, vendte sig om til den unge Mand og greb ham i Armen.

„Afsindighed!“ gentog han, „Afsindighed, siger De! O, nej,

det var Aften, da jeg kastede hendes Lig i Floden, og de Ord, som min Samvittighed bestandig gentager for mig, udtalte jeg selv i mit Hovmod. Efter at have været et Redskab for den menneskelige Retfærdighed troede jeg at være bleven det for Gud."

„Men lad høre, hvorledes gik det til? tal!" sagde Munken.

„En Aftenstund kom en Mand til mig og viste mig en Ordre. Jeg fulgte med ham; fire fornemme Herrer ventede paa mig og førte mig bort med sig. Jeg var hele Tiden bestemt paa at gøre Modstand, hvis den Forretning, man forlangte, at jeg skulde udføre, forekom mig uretfærdig. Vi tilbagelagde fem eller seks Mil i en ubehagelig Tavshed, næsten uden at veksle et eneste Ord; endelig viste de mig gennem Vinduet paa en lille Hytte et Fruentimmer, der sad med Albuen støttet mod et Bord, og sagde til mig:

„Det er hende, De skal henrette!"

„Frygteligt!" udbrød Munken, „og De adlød?"

„Min Fader, denne Kvinde var et Uhyre; hun havde, sagde man, forgivet sin Mand, forsøgt paa at myrde sin Svoger, der befandt sig mellem de omtalte Mænd, og kort i Forvejen forgivet en ung Kone, der var hendes Medbejlerinde, og endelig havde hun, førend hun forlod England, ladet Kongens Yngling snigmyrde."

„Buckingham?" raabte Munken.

„Ja, Buckingham, saaledes hed han."

„Hun var altsaa Englænderinde?"

„Nej, hun var fransk, men havde giftet sig i England."

Munken blegnede, tørrede sin Pande og slog Skodden for Døren. Bøddelen, der troede, at han forlod ham, faldt stønnende tilbage paa Sengen.

„Nej, nej, her er jeg," sagde Munken og skyndte sig tilbage til ham. „Bliv ved; hvem var disse Mænd?"

„Den ene var en Udlænding, en Englænder, tror jeg, de fire andre var Franskmænd og iført Musketeruniform."

„Deres Navne?" spurgte Munken.

„Jeg kendte dem ikke. De fire andre Herrer kaldte imidlertid Englænderen Mylord."

„Og Fruentimmeret var smuk?"

„Ung og smuk! O, ja, navnlig smuk! Jeg ser hende endnu knæle ved mine Fødder og bede med Hovedet bøjet tilbage. Jeg har

aldrig siden kunnet forstaa, hvorledes jeg kunde afhugge dette smukke, blege Hoved."

Munken lod til at være meget bevæget. Han skælvede over hele Kroppen.

„Og De har dræbt hende?" udbrød han. „De har ladet Dem bruge som et Redskab for disse fejge, der ikke havde Mod til selv at dræbe hende! De har ikke haft Medlidenhed med hendes Ungdom, Skønhed og Svaghed. De har dræbt denne Kvinde?"

„Som jeg har sagt Dem, min Fader", svarede Bøddelen, „skjulte denne Kvinde desværre under sit himmelske Ydre en djævelsk Sjæl, og da jeg saa hende, da jeg mindedes alt det onde, hun havde tilføjet mig selv...".

„Dem? Hvad kunde hun have gjort Dem? Tal!"

„Hun havde forført min Broder, der var Præst, og styrtet ham i Ulykke; hun var flygtet med ham fra sit Kloster."

„Med din Broder?"

„Ja, min Broder havde været hendes første Elsker, og hun var Aarsag til hans Død. O, min Fader, min Fader! se ikke saaledes paa mig. Jeg er altsaa brødefuld! Og De vil altsaa ikke tilgive mig?"

Munken lagde Baand paa sig selv, idet han svarede:

„Jo vist, jo vist! jeg vil tilgive Dem, naar De vil sige mig alt."

„O!" udbrød Bøddelen, „alt, alt, alt!"

„Svar mig. Naar hun har forført Deres Broder... De siger jo, at hun har forført ham, ikke sandt?"

„Jo!"

„Naar hun har været Aarsag til hans Død?... De siger jo, at hun har foranlediget hans Død?"

„Ja", gentog Bøddelen.

„Saa maa De ogsaa kende hendes Pigenavn."

„O, min Gud", stønnede Bøddelen, „min Gud! Det er ligesom jeg skulde dø. Absolution, min Fader, Absolution!"

„Hendes Navn!" raabte Munken, „og De skal faa den."

„Anna de Bueil!" hviskede den saarede.

„Anna de Bueil!" raabte Munken, idet han rejste sig op og løftede Hænderne mod Himlen. „Anna de Bueil! Du sagde jo Anna de Bueil, ikke sandt?"

„Ja, ja, det var hendes Navn. Absolver mig nu; thi jeg dør!"

„Jeg skulde give dig Absolution!“ udbrød Præsten med en Latter, der fik Haarene til at rejse sig paa den saaredes Hoved; „jeg er ikke Præst.“

„Er De ikke Præst?“ raabte Bøddelen, „hvem er De da?“

„Det skal jeg snart sige dig, Elendige!“

„O, min Gud!“

„Jeg er John Francis Winter!“

„Jeg kender Dem ikke!“ udbrød Bøddelen.

„Vent lidt! Du skal snart lære mig at kende; jeg er John Francis Winter“, gentog han, „og denne Kvinde...“.

„Nu, denne Kvinde?“

„Var min Moder!“

Nu var det, at Bøddelen udstødte det første frygtelige Skrig, som var bleven hørt udenfor.

„O, tilgiv mig! tilgiv mig!“ mumlede han, „om ikke i Guds, saa i det mindste i Deres eget Navn; om ikke som Præst, saa dog som Søn.“

„Tilgive dig!“ raabte den falske Munk, „tilgive dig! Gud vil maaske gøre det, men jeg gør det aldrig.“

Idet han derpaa fremtog en Dolk og borede den i hans Bryst, tilføjede han:

„Se der, det er min Absolution!“

Nu hørtes det andet, svagere Skrig, der paafulgtes af en dyb Stønnen.

Bøddelen, der havde rejst sig op, faldt tilbage paa Sengen. Hvad Munken angaar, saa lod han Dolken blive siddende i Saaret og ilede hen til Vinduet, som han aabnede. Gennem en lille Have listede han sig derpaa hen til Stalden, tog sit Mulæsel, som han trak ud af en Bagport, og skyndte sig til den nærliggende Skov. Her kastede han sin Munkekutte af sig og fremtog af sin Vadsæk en fuldstændig Kavallerdragt, som han iførte sig, hvorpaa han til Fods begav sig til den nærmeste Poststation, hvor han lejede en Hest og i største Skynding fortsatte Rejsen til Paris.

SYVENDE KAPITEL.

Grimaud taler.

Grimaud var bleven alene tilbage hos Bøddelen, da Værten var gaaet for at hente Hjælp, og hans Kone bad.

Efter et Øjebliks Forløb slog den saarede Øjnene op.

„Hjælp!“ mumlede han, „Hjælp! O, min Gud, min Gud! skulde der ikke i hele Verden findes en Ven, der vil hjælpe mig til at leve eller dø?“

Han førte med Møje Haanden til Brystet, hvor han stødte mod Dolkegrebet.

„Ak!“ udbrød han som en Mand, der besinder sig, og lod derpaa atter sin Arm synke ned.

„Vær ved godt Mod“, sagde Grimaud, „man er gaaet for at hente Hjælp.“

„Hvem er De?“ spurgte den saarede og fæstede sine opspilede Øjne paa Grimaud.

„En gammel Bekendt“, svarede Grimaud.

„De?“

Den saarede gjorde sig Umage for at mindes den talendes Ansigtstræk.

„Ved hvilken Lejlighed er vi truffet sammen?“ spurgte han.

„En Nat for tyve Aar siden; min Herre hentede Dem i Bethune og tog Dem med til Armentières.“

„Nu kender jeg Dem“, sagde Bøddelen, „De er en af de fire Tjenere.“

„Ganske rigtig.“

„Hvorfra kommer De?“

„Jeg kom forbi og gjorde holdt i Kroen for at lade min Hest hvile sig lidt. Man fortalte mig, at Bøddelen fra Bethune laa saaret her i Huset, da De udstødte to Skrig. Ved det første ilte vi til, og ved det andet sprængte vi Døren.“

„Og Munken?“ spurgte Bøddelen, „har De ikke set Munken?“

„Hvilken Munk?“

„Den Munk, der var lukket inde hos mig.“

„Nej, han var her ikke længere; det lader til, at han er flygtet gennem Vinduet. Er det ham, der har saaret Dem?“

„Ja“, svarede Bøddelen.

Grimaud gjorde en Bevægelse som for at gaa.

„Hvad vil De gøre?“ spurgte den saarede.

„Sætte efter ham.“

„Vogt Dem vel for det.“

„Hvorfor?“

„Han har hævnet sig, og han har gjort ret. Nu haaber jeg, at Gud vil tilgive mig; thi min Brøde er bleven udsonet.“

„Forklar Dem“, sagde Grimaud.

„Dette Fruentimmer, som Deres Herre og De lod mig dræbe...“.

„Mylady?“

„Ja, Mylady, det er sandt, saaledes kaldte I hende...“.

„Hvad vedkommer Mylady Munken?“

„Hun var hans Moder.“

Grimaud var nær ved at falde og stirrede i sløv Forbavselse paa den døende.

„Hans Moder?“ gentog han.

„Ja, hans Moder.“

„Han kender altsaa hendes Hemmelighed?“

„Jeg antog ham for en Munk og betroede ham den derfor i mit Skriftemaal.“

„Ulykkelige!“ udbrød Grimaud, idet hans Haar rejste sig alene ved Tanken om de Følger, denne Opdagelse kunde have; „Ulykkelige! Jeg haaber da, at De ikke har nævnt nogen?“

„Jeg har ingen nævnt, da jeg ikke kendte andre Navne end hans Moders Pigenavn, paa hvilket han genkendte hende; men han véd, at hans Onkel var mellem hendes Dommere.“

Med disse Ord sank han udmattet tilbage paa Puderne. Grimaud vilde komme ham til Hjælp og nærmede sin Haand til Dolken.

„Rør mig ikke“, sagde Bøddelen, „hvis Dolken blev trukket ud, vilde jeg dø.“

Grimaud blev staaende med Haanden udstrakt; men pludselig slog han sig med Haanden for Panden og udbrød:

„Hvis dette Menneske nogen Sinde erfarer, hvem de andre er, er min Herre fortabt.“

„Skynd Dem, skynd Dem!“ raabte Bøddelen, „advar ham, hvis han lever endnu; advar hans Venner, tro mig, min Død vil ikke være Opløsningen paa dette frygtelige Eventyr.“

„Det er frygteligt!“ mumlede Grimaud, „og dog havde dette

Fruentimmer fortjent sin Skæbne. Er De ikke endnu af samme Mening?"

„Naar man staar i Begreb med at dø", svarede Bøddelen, „er andres Forbrydelser meget smaa i Sammenligning med ens egne."

Han faldt tilbage og lukkede Øjnene.

Grimaud vaklede mellem Medlidenhed, der forbød ham at forlade dette Menneske i hans hjælpeløse Tilstand, og Frygten, der bød ham at rejse straks for at meddele Grev de la Fère den Nyhed, han nylig havde erfaret, da han hørte Fodtrin i Gangen og saa Værten træde ind med Kirurgen, som man endelig havde fundet.

Flere nysgerrige fulgte med; thi det passerede var allerede kommet ud mellem Folk.

Lægen traadte hen til den syge, der lod til at være besvimet.

„Først maa Staalet trækkes ud af Brystet", sagde han og rystede udtryksfuldt paa Hovedet.

Grimaud mindedes, hvad den saarede nylig havde sagt, og saa til den anden Side.

Kirurgen trak Frakken til Side, rev Skjorten itu og blottede Brystet.

Som alt fortalt var Dolken boret i Brystet lige til Fæstet.

Kirurgen tog fat i Grebet af Dolken, idet han trak til, aabnede den saarede Øjnene og stirrede frygteligt vildt omkring sig. Da Klingen var kommet helt ud af Saaret, styrtede en Blodstrøm ud af den saaredes Mund, og idet han trak Vejret, flød Blodet ud af Saaret. Den døende fæstede Blikket paa Grimaud med et besynderligt Udtryk, udstødte en kvalt Rallen og udaandede med det samme.

Grimaud tog nu den blodbestænkte Dolk, der laa i Værelset og indgød alle Rædsel, gav Værten Tegn til at følge med, betalte med en Rundhaandethed, der var hans Herre værdig, sin Fortæring og steg derpaa til Hest.

Grimaud havde først tænkt paa at vende tilbage til Paris, men da det faldt ham ind, at hans længere Udebliven vilde gøre Raoul urolig, satte han sin Hest i Galop og holdt ti Minutter efter udenfor Mulet Couronné, det eneste Gætsgiversted i Mazingarbe.

Raoul sad ved Bordet tilligemed Grev de Guiche og dennes Hovmester, men Eventyret om Morgenen havde udbredt en Forstemthed over de to unge Mennesker, som Hr. d'Arminges' Munterhed ikke kunde adsprede.

Paa en Gang gik Døren op og Grimaud kom til Syne, bleg, tilstøvet og endnu stærkt overstænket af den ulykkelige Bøddels Blod.

„Grimaud, min gode Grimaud!“ udbrød Raoul, „kommer du endelig! Undskyld, mine Herrer, han er ingen Tjener, men en Ven.“

Idet han derpaa rejste sig og ilede hen til ham, vedblev han:

„Hvorledes har Greven det? savner han mig noget? Har du set ham, siden vi skiltes? Svar mig; jeg har ogsaa saa meget at fortælle dig. I de tre Dage har vi oplevet saa mange Eventyr; men hvad fejler du? Hvor du er bleg og blodig! Hvorfra skriver dette Blod sig?“

„Ja, han er virkelig blodig“, sagde Greven og rejste sig op. Er De saaret, min Ven?“

„Nej, min Herre,“ svarede Grimaud, „det er ikke mit Blod.“

„Hvis er det da?“ spurgte Raoul.

„Den ulykkeliges, som I lod tilbage i Kroen, og som er død i mine Arme.“

„I dine Arme? dette Menneske? Men véd du, hvem han var?“

„Ja“, svarede Grimaud, „han var den forrige Bøddel i Bethune.“

„Og han er død?“

„Ja!“

De unge Mennesker saa paa hinanden.

„Hvad skal man sige, mine Herrer?“ sagde d'Arminges, „det er Naturens Lov, som ikke en Gang en Bøddel gør en Undtagelse fra. Saa snart jeg havde set hans Saar, fik jeg daarlige Tanker om ham, og som I véd, var det ogsaa hans egen Mening, eftersom han forlangte at tale med en Munk.“

Ved det Ord Munk blegnede Grimaud.

„Naa, til Bords“, sagde d'Arminges, der som alle Mænd paa den Tid og navnlig af hans Alder ikke tillod nogen Følsomhed mellem Retterne.

„Ja, min Herre, De har Ret,“ sagde Raoul. „Naa, Grimaud, lad dig give noget at leve af, forlang, hvad du vil, og naar du har hvilet dig, vil vi snakke sammen.“

„Nej, min Herre, nej“, svarede Grimaud, „jeg kan ikke blive her et Øjeblik, jeg maa straks tilbage til Paris.“

„Hvad for noget? du vil tilbage til Paris? Du tager fejl, det er Olivain, der skal rejse, og dig, der skal blive.“

„Det er tværtimod Olivain, der skal blive, og mig, der skal rejse Jeg er kommet ene og alene for at underrette Dem herom."

„Men hvorfor denne forandrede Bestemmelse?"

„Det kan jeg ikke sige Dem."

„Forklar dig."

„Jeg kan ikke forklare dig."

„Naa, hvad er det for en Passiar? Du spøger nok."

„Hr. Vicomten véd, at jeg aldrig spøger."

„Jaa vel, men jeg véd ogsaa, at Hr. Grev de la Fère har sagt, at du skal blive hos mig, og Olivain vende tilbage til Paris. Jeg vil følge Hr. Grevens Befaling."

„Ikke i dette Tilfælde, Herre."

„Vil du maaske være mig ulydig?"

„Ja, Herre; thi det er nødvendigt."

„Du bliver altsaa haardnakket ved din Beslutning?"

„Ja, jeg rejser; lykkelig Rejse, Hr. Vicomte!"

Med disse Ord bukkede Grimaud og vendte sig om for at gaa. Rasende og urolig paa en Gang løb Raoul efter ham og greb ham i Armen.

„Grimaud!" raabte han, „bliv, jeg befaler det!"

„Vil De have, at Greven skal blive myrdet?" spurgte Grimaud.

Grimaud bukkede og lavede sig atter til at gaa.

„Grimaud, min Ven," vedblev Vicomten. „Du maa ikke tage saaledes bort. Du maa ikke forlade mig i en saadan Ængstelse. Tal, Grimaud, for Himlens Skyld! tal!"

Og Raoul faldt om i en Stol.

„Jeg kan kun sige Dem én Ting, Herre; thi det er ikke min Hemmelighed, som De forlanger at vide. De har mødt en Munk, ikke sandt?"

„Jo."

„Og maaske De kan kende ham igen, hvis De mødte ham?"

„O, ja, det kan jeg", udbrød Raoul.

„Jeg ogsaa!" sagde de Guiche.

„Nuvel", vedblev Grimaud, „hvis De nogen Sinde møder ham igen, hvor det end monne være, paa Landevejen, paa aaben Gade, i Kirken, saa træd ham under Fødder og knus ham uden Barmhjertighed, som De vilde gøre ved en Slange eller Øgle; knus ham og forlad

ham kun død, thi fem Menneskers Liv staar paa Spil, saalænge han lever."

Og uden at sige et Ord mere forlod Grimaud hurtigt Værelset, benyttende sig af den Forbavselse og Skræk, hvori hans Ord havde sat Tilhørerne.

„Nu, Greve," sagde Raoul og vendte sig om til de Guiche, „sagde jeg Dem ikke, at denne Mand gjorde samme Indtryk paa mig som en Slange?"

Et Par Minutter efter hørtes Hestetrav paa Vejen. Raoul ilte til Vinduet.

Det var Grimaud, der rejste tilbage til Paris. Han hilste Vicomten, idet han svingede med sin Hat, og forsvandt kort efter ved en Omdrejning af Vejen.

Undervejs faldt to Ting Grimaud ind, for det første, at hans Hest med den Marche, han satte op, ikke vilde bære ham ti Mil; for det andet, at han ingen Penge havde.

Men Grimaud havde en ligesaa frugtbar Indbildningskraft, som han talte lidt.

Paa det første Bedested solgte han sin Hest og rejste videre med Posten.

OTTENDE KAPITEL.

Et Middagsgilde som i gamle Dage.

De forhenværende Musketerers anden Sammenkomst havde ikke været højtidelig og truende som den første. Athos havde med sin sædvanlige overlegne Forstand indset, at Enigheden hurtigst og fuldstændigt vilde blive genoprettet ved Bordet; og da hans Venner af Frygt for hans Maadeholdenhed ikke vovede at tale om de gode gamle Gilder i Pomme du Pin eller Parpaillot, foreslog han selv først at samles ved et godt besat Bord og rigtigt slaa sig løs.

Forslaget behagede alle og navnlig d'Artagnan, der savnede sin Ungdoms muntre Dage, thi hans Aand havde i lang Tid maattet lade sig nøje med utilstrækkelig og daarlig Føde, som han selv sagde. Porthos, der stod paa Nippet til at blive Baron, var henrykt over at finde en Lejlighed til hos Athos og Aramis at studere fornemme Folks Væsen og Manerer. Aramis vilde gennem d'Artagnan og Porthos høre Nyt fra Palais-Royal.

Athos var den eneste, der ikke havde nogen Bihensigt og som lededes af rent Venskab.

Man blev altsaa enig om at mødes hos en berømt Traktør i Gaden de la Monnaie, hvis Beværtningsted bar Navnet Eremitagen. Den første Sammenkomst blev bestemt til den følgende Onsdag, Klokken otte om Aftenen.

Den nævnte Dag indfandt de fire Venner sig punktlig til den aftalte Tid. Porthos havde været ude at prøve en ny Hest, d'Artagnan kom fra Louvre, hvor han havde været paa Vagt, Aramis havde besøgt et af sine kvindelige Skriftebørn i Kvarteret og Athos, der havde opslaaet sin Bolig i Gaden Gueguenaud, var lige ved Haanden. De blev derfor meget overraskede ved at mødes udenfor Døren til Eremitagen.

Begyndelsen af Samtalen mellem de fire Venner var noget tvungen og Maaltidet begyndte temmelig stift. Det var tydeligt, at d'Artagnan tvang sig til at le, Athos til at drikke, Aramis til at fortælle og Porthos til at tie. Athos lagde Mærke til den almindelige Forlegenhed og befalede, for hurtigt at faa den forjaget, at bringe fire Flasker Champagne.

Ved denne med Athos' sædvanlige Rolighed givne Ordre opklaredes Gascognerens Ansigt og glattedes Porthos' Pande.

Aramis blev forbavset. Han vidste nemlig ikke alene, at Athos ikke mere drak, men at han endogsaa følte en vis Modbydelighed for Vin.

Aramis' Forundring tiltog, da han saa Athos fylde sit Glas til bredfuldt Maal og drikke som i gamle Dage. D'Artagnan fyldte og tømte ligeledes ofte sit Glas. Aramis og Porthos drak hinanden til. I et Øjeblik var de fire Flasker tomme.

De fire Venner begyndte at tale højere, den ene i Munden paa den anden, og indtog hver sin Yndlingsstilling ved Bordet. Aramis knappede to Knapper op paa sin Frakke, og da Porthos saa det, knappede han alle sine op.

I Begyndelsen drejede Samtalen sig om Slag og Dueller og derpaa talte man om de haarde Kampe mod ham, som man nu kaldte den store Kardinal.

„Da vi nu har rost de døde tilstrækkeligt," sagde Aramis leende, „saa lad os skumle lidt over de levende. Jeg kunde nok have Lyst til at skumle lidt over Mazarin. Er det tilladt?"

„Vær saa god," sagde d'Artagnan skoggerleende, „gener Dem ikke."

Og man blev nu enige om, at Porthos og d'Artagnan skulde have Lov til at gøre sig lystige over Prinserne paa den Betingelse, at Athos og Aramis maatte skumle over Mazarin.

„I har paa Ære Grund til at bære Nag til denne Mazarin," sagde d'Artagnan til sine to Venner, „thi jeg kan forsikre Eder om, at han ikke er meget velvilligt stemt mod Eder."

„Virkelig?" spurgte Athos. „Hvis jeg troede, at den Slyngel kendte mig ved Navn, vilde jeg lade mig døbe om af Frygt for, at nogen skulde tro, at jeg kendte ham."

„Han kender Dem ikke ved Navn, men af Deres Gerninger; han ved, at det er to Adelsmænd, der især har hjulpet til Hr. de Beauforts Flugt, og han lader ivrigt søge efter Eder, det kan jeg svare Eder for."

„Ved hvem?"

„Ved mig."

„Hvorledes, ved Dem?"

„Ja, endnu i Morges lod han mig hente for at spørge mig, om jeg ikke havde faaet noget at vide."

„Om de to Adelsmænd?"

„Ja."

„Og hvad svarede De ham?"

„At det endnu ikke var lykkedes mig, men at jeg skulde spise til Middag med to Personer, der vilde kunne give Oplysninger om dem."

„Sagde De det!" udbrød Porthos med et vældigt Grin i sit brede Ansigt. „Bravo! Gør det Dem ikke bange Athos?"

„Nej," svarede Athos, „jeg frygter ikke for Mazarin."

„Sig mig en Gang, hvad De egentlig er bange for," sagde Aramis.

„For intet, i det mindste hvad Nutiden angaar."

„Og Fortiden?" spurgte Porthos.

„Fortiden! Ja, med den er det en anden Sag," svarede Athos sukkende; „Fortiden og Fremtiden."

„Er De maaske bange for Deres unge Raoul?" spurgte Aramis.

„Aa, man bliver ikke dræbt i den første Affære," sagde d'Artagnan.

„Heller ikke i den anden," sagde Aramis.

„Aa lige saa lidt i den tredje," tilføjede Porthos. „Bliver man dræbt, kan man for Resten komme sig igen, hvad man kan se af os."

„Nej," sagde Athos, „jeg frygter ikke for Raoul, thi jeg haaber, at han vil opføre sig som en Adelsmand, og falder han, nuvel, saa vil det ske med Ære. Skulde denne Ulykke ramme ham, nu..."

Athos for med Haanden over sin blege Pande.

„Nu?" spurgte Aramis.

„Nu, saa vil jeg betragte det som et Sonoffer."

„Jeg ved, hvad De mener," bemærkede d'Artagnan.

„Jeg ogsaa," sagde Aramis, „men saadant noget skal man ikke tænke paa, Athos; hvad der er sket, det er sket."

„Jeg forstaar det ikke," sagde Porthos.

„Affæren i Armentières," hviskede d'Artagnan.

„Affæren i Armentières?" gentog Porthos.

„Mylady..."

„Ah! det er sandt, det havde jeg rent glemt."

Athos fæstede sit gennemborende Blik paa ham og sagde:

„Har De glemt det, Porthos?"

„Ja, paa min Ære, og det for længe siden."

„De føler altsaa ingen Samvittighedsnag derover?"

„Nej paa Ære!" sagde Porthos.

„Og De Aramis?"

„Jeg tænker undertiden derpaa," svarede Aramis, „som paa et af disse Tilfælde, der kunde give Anledning til Diskussion."

„Og De, dArtagnan?"

„Naar jeg tænker paa den Tid, har jeg kun den stakkels Madame Bonacieux' livløse Legeme for mig. Ja, ja," mumlede han, „jeg har mange Gange beklaget Offeret, men aldrig Mordersken."

Athos rystede paa Hovedet med en fortvivlet Mine.

„Husk vel paa", sagde Aramis, „at hvis De indrømmer, at den guddommelige Retfærdighed blander sig i de menneskelige Anliggender, saa er denne Kvinde bleven straffet ifølge Guds Vilje. Vi var blot Redskaber, ikke videre."

„Men den fri Vilje, Aramis?"

„Hvorledes bærer Dommeren sig ad? Han har ogsaa sin frie Vilje og dømmer dog uden Frygt. Hvad gør Bøddelen? Han er Herre over sin Arm og slaar dog uden at føle Samvittighedsnag."

„Bøddelen!" mumlede Athos, idet hans Tanker øjensynlig dvælede ved en eller anden Erindring.

„Jeg véd nok. at det er skrækkeligt", sagde d'Artagnan, „men

naar jeg tænker paa, at vi har dræbt Englændere, Rochellensere, Spaniere, ja endog Franskmænd, der ikke har gjort andet end at tage Sigte paa os og fejle os, der aldrig har begaaet anden Uret end at krydse Sværd med os og ikke parere hurtigt nok, saa føler jeg mig paa Ære undskyldt for min Andel i Mordet paa dette Fruentimmer!"

„Nu, da De har mindet mig derom, Athos", sagde Porthos, „ser jeg tydeligt det hele Optrin for mig. Mylady befandt sig der, hvor De staar (Athos blegnede), og jeg stod der, hvor d'Artagnan sidder. Ved min Side havde jeg en Kaarde, der var saa skarp som en Damascenerklinge; — De husker den nok, Aramis; thi De kaldte den altid Balizarde. Nu, jeg sværger eder til, at hvis Bøddelen fra Bethune ikke havde været til Stede... han var jo fra Bethune?... ja, nu husker jeg det..., saa vilde jeg selv have halshugget denne Forbryderske. Hun var et slet Fruentimmer."

„Og hvortil nytter det desuden at tænke mere derpaa?" tilføjede Aramis i denne sorgløse Tone, som han havde lagt sig til, siden han var traadt i Kirkens Tjeneste. „Hvad der er sket, er sket. Vi vil skrifte denne Handling, naar vi ligger paa vort yderste, og Gud véd langt bedre end vi, om det er en Forbrydelse, et Fejltrin eller en fortjenstfuld Handling. Angre det gør jeg paa Ære ikke. Det eneste, der fortryder mig er, at hun var et Fruentimmer."

„Det mest beroligende ved det hele er," sagde d'Artagnan, „at der ikke er noget Spor tilbage."

„Hun havde en Søn", bemærkede Athos.

„Ja, jeg véd det," sagde d'Artagnan, „De har fortalt mig det. Men hvem véd, hvad der er blevet af ham. Tror De, at hans Onkel Winter har opklækket denne Slange. Winter har ladet Sønnen lide Moderens Skæbne."

„I saa Fald har han handlet skammeligt", svarede Athos, „thi Barnet havde intet gjort."

„Barnet er Fanden tage mig død", udbrød Porthos. „Der er jo saa taaget i dette afskyelige Land, efter hvad d'Artagnan i det mindste har fortalt mig...".

I det samme, som Porthos' Ord maaske vilde have bragt Munterheden tilbage paa de mere eller mindre mørke Pander, hørtes Skridt ude i Gangen og der blev banket paa Døren.

„Kom ind!" raabte Athos.

„Mine Herrer“, sagde Værten, „der er en Mand, der ønsker at tale med en af Eder.“

„Med hvem?“ spurgte de fire Venner.

„Med den, der kalder sig Grev de la Fère.“

„Det er mig“, sagde Athos, „hvorledes kalder han sig?“

„Grimaud“.

„Allerede tilbage!“ udbrød Athos blegnende. „Hvad mon der da er hændet Bragelonne?“

„Lad ham komme ind,“ sagde d'Artagnan, „lad ham komme ind.“

Grimaud, der imidlertid var steget op ad Trappen, skyndte sig ind i Værelset og affærdigede Værten med en Bevægelse med Haanden.

Grimauds Bevægelser, Bleghed, svedte Ansigt og tilstøvede Klæder røbede, at han var Overbringer af en vigtig og skrækkelig Efterretning.

„Mine Herrer“, sagde han, „Fruentimmeret havde et Barn, Barnet er bleven Mand; Tigerinden havde en Unge, Tigeren er udvokset og paa Rov efter eder, tag eder i Agt!“

Athos betragtede med et melankolsk Smil sine Venner. Porthos førte Haanden til Siden efter sin Kaarde, der hængte paa Væggen; Aramis greb en Bordkniv, og d'Artagnan sprang op.

„Hvad mener du, Grimaud?“ spurgte den sidste.

„At Myladys Søn har forladt England, at han er i Frankrig, at han er paa Vejen til Paris, hvis han ikke allerede er kommet dertil.“

„For Fanden!“ udbrød Porthos, „er du ogsaa vis i din Sag?“

„Ja“, svarede Grimaud.

En lang Tavshed fulgte ovenpaa denne Erklæring. Grimaud var saa forpustet og udmattet, at han faldt om paa en Stol.

Athos skænkede et Glas Champagne og rakte ham det.

„Naa“, sagde d'Artagnan, „lad ham kun komme til Paris, vi har haft at gøre med anderledes Karle end ham. Lad ham komme.“

„Ja“, sagde Porthos med et ømt Blik paa sin paa Væggen hængende Kaarde, „vi venter ham, lad ham komme.“

„For Resten er han jo kun et Barn“, bemærkede Aramis.

„Et Barn!“ udbrød Grimaud og sprang op fra Stolen. „Véd De, hvad dette Barn har gjort? Forklædt som Munk har han ved at skrifte Bøddelen fra Bethune opdaget den hele Historie, og efter at have skriftet ham, efter at have erfaret alt, har han i Stedet for Absolution boret denne Dolk i Hjertet. Se, den er endnu ganske rød

og fugtig, thi det er ikke mere end tredive Timer siden, den blev trukket ud af Saaret."

Med disse Ord kastede Grimaud den af Munken forglemte Dolk paa Bordet.

D'Artagnan, Porthos og Aramis rejste sig og greb uvilkaarligt til deres Kaarder.

Athos alene blev siddende rolig og tankefuld paa sin Stol.

„Og du siger, at han er klædt som Munk, Grimaud?"

„Ja, som Augustinermunk."

„Hvorledes ser han ud?"

„Efter hvad Værten sagde er han paa min Højde, meget bleg med lyseblaa Øjne og blond Haar."

„Og... han har ikke set Raoul?" spurgte Athos.

„Tværtimod, de har mødt hinanden. Det er netop Vicomten, der har ført ham til den døendes Seng."

Athos rejste sig op uden at sige et Ord og spændte sin Kaarde om sig.

„Men, mine Herrer", sagde d'Artagnan med en tvungen Latter, „vi bærer os virkelig ad som Fruentimmere. Skal vi fire Mænd, der uden at blinke med Øjnene har holdt Stand mod Arméer, skælve for et Barn?"

„Men dette Barn kommer i Guds Navn", bemærkede Athos.

Og de forlod skyndsomt Traktørstedet.

NIENDE KAPITEL.

Karl den Førstes Brev.

Læseren maa nu følge med os over Seinen til Porten af Karmeliterklosteret i Gaden Saint-Jacques.

Klokken er elleve om Formiddagen, og de fromme Søstre har nylig læst en Messe for Karl den Førstes Vaabens Held. En Kone og en ung Pige, begge klædt i sort, har forladt Kirken og er vendt tilbage til deres Celle.

Konen knæler paa en Bedeskammel af malet Træ, og nogle Skridt fra hende staar den unge Pige og græder.

Konen har en Gang maattet være smuk, men man ser, at Taarer har gjort hende gammel. Den unge Pige er henrivende, og hendes

Taarer gør hende endnu smukkere. Konen ser ud til at være fyrretyve, den unge Pige fjorten Aar gammel.

„Min Gud", bad den knælende, „bevar min Ægtefælle og min Søn og tag mit Liv."

„Min Gud," sagde den unge Pige, „bevar min Moder for mig!"

„Deres Moder kan ikke mere gøre noget for Dem i denne Verden, Henriette," sagde den bedende og vendte sig om. „Deres Moder har hverken Trone, Ægtefælle, Sønner, Penge eller Venner; Deres Moder, mit stakkels Barn, er forladt af hele Verden."

Med disse Ord kastede hun sig i sin Datters Arme og begyndte at hulke.

„Fat Mod, Moder", sagde den unge Pige.

„Ak! Kongerne er ulykkelige i Aar", sagde Moderen og støttede Hovedet mod sin Datters Skulder; „ingen i dette Land tænker paa os, thi enhver tænker kun paa sine egne Affærer. Saa længe Deres Broder var her, opretholdt han mit Mod; men han er rejst og er for Øjeblikket ude af Stand til at lade sin Fader eller mig høre fra sig. Jeg har pantsat mine sidste Smykker og solgt mine og Deres Klæder for at betale Lønnen til hans Tjener, der nægtede at følge ham, hvis jeg ikke bragte dette Offer. Nu maa vi leve paa Nonnernes Bekostning."

„Men hvorfor henvender De Dem da ikke til Deres Søster, Dronningen?" spurgte den unge Pige.

„Ak! mit Barn", svarede den bedrøvede, „Dronningen, min Søster, er ikke mere Dronning, en anden regerer i hendes Navn. De vil nok en Gang lære at forstaa dette."

„Nuvel, saa til Deres Neveu, Kongen. Skal jeg tale til ham? De véd, Moder, hvor højt han elsker mig."

„Ak! Kongen, min Neveu, er endnu ikke Konge, og De véd nok, at Laporte mange Gange har fortalt os, at han selv mangler alt."

„Saa lad os tage vor Tilflugt til Gud", sagde den unge Pige.

Og med disse Ord knælede hun ved Siden af sin Moder.

De to Kvinder, der bad saaledes, knælende paa den samme Bedeskammel, var Henrik den Fjerdes Datter og Datterdatter, Karl den Førstes Gemalinde og Datter.

Ligesom de var færdige med at bede, bankede en Nonne sagte paa Døren til deres Celle.

„Træd ind. Søster", sagde den ældste af de to Kvinder, idet hun aftørrede sine Taarer og rejste sig op.

Nonnen aabnede ærbødigt Døren paa Klem.

„Jeg beder Deres Majestæt undskylde mig, hvis jeg forstyrrer Dem i Deres Betragtninger", sagde hun, „men i Taleværelset opholder sig en fremmed Herre, der kommer fra England, og som beder om at maatte have den Ære at overrække Deres Majestæt et Brev."

„O, et Brev! et Brev fra Kongen maaske! Formodentlig Nyheder fra Deres Fader! Hører De Henriette?"

„Jo, Madame, jeg hører og haaber."

„Hvem er denne Herre?"

„En Adelsmand paa fem og fyrretyve til halvtredsindstyve Aar."

„Hans Navn? Har han ikke sagt sit Navn?"

„Mylord Winter!"

„Mylord Winter!" udbrød Dronningen, „min Mands Ven! O, lad ham komme ind, lad ham komme ind."

Og Dronningen ilede Sendebudet i Møde og greb ivrigt hans Haand.

Da Lord Winter var traadt ind, knælede han ned og overrakte Dronningen et i et Guldfutteral gemt Brev.

„Ak, Mylord", udbrød Dronningen, „De bringer os tre Ting, som vi ikke har set i langsommelig Tid: Guld, en hengiven Ven og et Brev fra Kongen, vor Gemal og Herre."

Winter bukkede paany, men han var altfor bevæget til at tale.

„Mylord", sagde Dronningen, pegende paa Brevet, „De vil forstaa, at jeg længes efter at erfare dets Indhold."

„Saa trækker jeg mig tilbage, Madame", sagde Winter.

„Nej, bliv", sagde Dronningen, „vi kan godt læse det i Deres Nærværelse. Indser De ikke, at jeg har tusinde Spørgsmaal at gøre Dem?"

Winter trak sig nogle Skridt tilbage.

Moder og Datter havde ligeledes trukket sig tilbage til en Vinduesfordybning og slugte begærligt følgende Brev:

„Madame og kære Ægtefælle!

Det afgørende Øjeblik er nu kommet. Alle de Hjælpemidler, som Gud har ladet mig beholde tilbage, er koncentrerede i Lejren ved Naseby, hvorfra jeg i al Hast skriver dette Brev til Dem. Her

vil jeg afvente mine oprørske Undersaatters Armé og endnu en Gang kæmpe mod dem. Sejrer jeg, bliver Kampen langvarig, taber jeg, er det aldeles ude med mig. I sidste Fald (ak! naar det er kommet saa vidt med os, maa man være belavet paa alt!), vil jeg forsøge at naa Frankrig. Men kan, vil man der modtage en ulykkelig Konge, der medbringer et saa sørgeligt Eksempel til et Land, som allerede sønderslides af indre Uroligheder? Deres Visdom og Kærlighed vil sige mig, hvorledes jeg har at forholde mig. Overbringeren af dette Brev vil sige Dem, Madame, hvad jeg ikke vover at betro Papiret. Han vil forklare Dem, hvilket Skridt jeg venter af Dem. Jeg har ligeledes bedet ham bringe mine Børn min Velsignelse og Dem, Madame og kære Ægtefælle, Forsikringen om min uskrømtede Kærlighed."

I Stedet for „Kong Karl" var Brevet underskrevet „Karl, endnu Konge."

Dette sørgelige Brev, under hvis Læsning Winter havde iagttaget Dronningens Ansigt, gav hende imidlertid et Glimt af Haab.

„Hvad Magt ligger der paa, om han er Konge, overvundet, landflygtig og proskriberet", udbrød hun, „naar han blot lever! Ak, en Trone er nu til Dags en altfor farlig Stilling til at jeg skulde ønske, at han beholdt den. Men sig mig en Gang, Mylord", vedblev Dronningen, „hvorledes staar Kongens Sager? Skjul intet for mig. Er hans Stilling virkelig saa fortvivlet, som han selv antager?"

„Ja, Madame, den er desværre endnu mere fortvivlet, end han selv tror. Hans Majestæt har et saa godt Hjerte, at han ikke kan fatte Hadet, og et saa ærligt Hjerte, at han ikke aner Forræderiet. England er greben af en Svimmelhedsaand, der, er jeg bange for, først vil udslukkes med hans Blod."

„Men Lord Montrose?" vedblev Dronningen. „Jeg har hørt Tale om store og herlige Fremskridt, om Sejre ved Inverlashy, Auldone, Alfort og Kilsyth. Jeg har ligeledes hørt sige, at han marcherede mod Grænsen for at støde til sin Konge."

„Ja, Madame, men paa Grænsen mødte han Lesly. Han havde trættet Sejrens Gudinde ved overmenneskelige Bedrifter, og hun svigtede ham. Slagen ved Philippaugh saa Montrose sig nødt til at afskedige Levningerne af sin Armé og flygte forklædt som Tjener. Han opholder sig for Tiden i Bergen i Norge."

„Gud holde sin Haand over ham!“ udbrød Dronningen. „Det er i det mindste en Trøst at vide, at De, der saa mange Gange har vovet Livet for os, befinder sig i Sikkerhed. Og nu, Mylord, da jeg kender Kongens fortvivlede Stilling, saa lad mig høre, hvad De har at sige mig fra min kongelige Gemal.“

„Kongen ønsker, Madame, at De skal se at komme efter Kongens og Dronningens Hensigter ham angaaende“, svarede Winter.

„Ak“, svarede Dronningen, „som De véd, er Kongen ikke andet end et Barn og Dronningen en Kvinde, og det oven i Købet en meget svag Kvinde. Hr. de Mazarin er den eneste, der har noget at sige.“

„Mon han vil spille den samme Rolle i Frankrig som Cromwell piller i England?“

„O, nej, han er en forslagen og sleben Italiener, der maaske drømmer om en saadan Forbrydelse, men aldrig vil vove at begaa den. Tværtimod Cromwell, der har begge Kamrene i Lommen, har Mazarin i sin Kamp med Parlamentet kun Dronningen at støtte sig til.“

„En Grund mere for ham til at beskytte en Konge, som forfølges af Parlamenterne.“

Dronningen rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Hvis jeg skal dømme fra mig selv, Mylord“, svarede hun, „vil Kardinalen intet gøre for os, men snarere maaske optræde imod os. Da min Datters og min Nærværelse i Frankrig allerede er ham nok imod, vil det i en langt højere Grad blive Tilfældet med Kongens. Mylord“, tilføjede Henriette med et melankolsk Smil, „det er haardt og næsten en Skam at maatte sige det, men vi har tilbragt Vinteren i Louvre uden Penge, uden Linned og næsten uden Brød, og ofte har vi af Mangel paa Brænde maattet blive i Sengen.“

„Afskyeligt!“ udbrød Winter. „Henrik den Fjerdes Datter, Kong Karls Gemalinde! Hvorfor henvendte De Dem ikke, Madame, til den første den bedste af os?“

„En saadan Gæstfrihed nyder en Dronning hos den Minister, som Kongen vil anmode om Gæstfrihed.“

„Men jeg har hørt Tale om en Forbindelse mellem Hans Højhed Prinsen af Wales og Mademoiselle d'Orleans“, bemærkede Winter.

„Ja, jeg havde et Øjeblik Haab om, at den vilde komme i Stand. Børnene elskede hinanden; men Dronningen, der først havde rakt Haanden dertil, skiftede paa en Gang Mening, og Hr. Hertugen af Orleans, der i Begyndelsen havde opmuntret deres Kærlighed, forbød

sin Datter at tænke mere paa denne Forbindelse. Ak, Mylord," tilføjede Dronningen uden en Gang at tænke paa at tørre Taarerne af sine Øjne, „det er langt bedre at kæmpe, som Kongen har gjort, og dø, som han maaske vil gøre, end at leve som en Tigger, saaledes som jeg gør."

„Fat Mod, Madame, fat Mod", svarede Winter; „fortvivl ikke. Det er i Kronen Frankrigs Interesse at bekæmpe Oprøret hos sin nærmeste Nabo. Mazarin er en Statsmand, der vil indse Nødvendigheden heraf."

„Men", indvendte Dronningen tvivlende, „er De sikker paa, at man ikke er kommet Dem i Forkøbet?"

„Hvem mener De?" spurgte Winter.

„Ih, Joyrerne, Pridgerne, Cromwellerne."

„En Skræder, en Vognmand og en Brygger? Nej, Madame, jeg kan ikke tro, at Kardinalen vil indlade sig med saadanne Mennesker."

„Men hvad er han da selv?" spurgte Madame Henriette.

„Ja, men Hensynet til Kongens og Dronningens Ære...".

„Naa, lad os da haabe, at han vil gøre noget for den. De er saa veltalende, Mylord, at De beroliger mig. Giv mig Deres Arm og lad os begive os til Ministeren."

„Madame", svarede Winter med et dybt Buk, „en saadan Ære gør mig ganske forvirret."

„Men", vedblev Madame Henriette og standsede, „hvis han gav os et Afslag og Kongen tabte Slaget?"

„Saa vil Hans Majestæt flygte til Holland, hvor jeg har hørt sige, at Hans Højhed Prinsen af Wales opholder sig."

„Vil Hans Majestæt paa sin Flugt kunne gøre Regning paa mange Tjenere som Dem?"

„Nej, desværre, Madame," svarede Winter, „men jeg har forudset dette Tilfælde og vil derfor søge allierede i Frankrig."

„Allierede!" gentog Dronningen rystende paa Hovedet.

„Finder jeg blot nogle Venner fra gamle Dage, Madame, indestaar jeg for alt", svarede Winter.

„Saa af Sted da, Mylord", svarede Dronningen; „Gud høre Dem."

Dronningen steg ind i sin Vogn, som Winter ledsagede til Hest, fulgt af to Tjenere

TIENDE KAPITEL.

Cromwells Brev.

Paa samme Tid, som Madame Henriette forlod Karmiliterklosteret for at begive sig til Palais-Royal, steg en Rytter af Hesten udenfor Porten af den kongelige Bolig og underrettede Vagten om, at han havde noget af Vigtighed at meddele Kardinal Mazarin.

Skønt Kardinalen ofte var bange, var han dog, da han endnu oftere trængte til Oplysninger og Meddelelser, temmelig let at faa Adgang til. Den virkelige Vanskelighed fandtes ikke ved den første Dør, og selv ved den anden kom man temmelig let igennem, men ved den tredje vaagede foruden Vagten og Dørvogteren den tro Bernouin, den Cerberus, som intet Ord kunde lokke og ingen Tryllekvist, selv om den var af Guld, fortrylle.

Ved den tredje Dør maatte altsaa den, der søgte om Audiens, underkaste sig et formeligt Forhør.

Rytteren, der havde bundet sin Hest i Gaarden, gik op ad Hovedtrappen og sagde, idet han henvendte sig til Vagten i den første Sal:

„Jeg ønsker at tale med Hr. Kardinal Mazarin."

„Passér", svarede Soldaterne uden at løfte Øjnene fra deres Kort og Terninger.

Rytteren traadte ind i den anden Sal, hvor Musketerer og Dørvogtere holdt Vagt. Han gentog sin Begæring.

„Har De et Audiensbrev?" spurgte en Dørvogter og traadte hen til den audienssøgende.

„Ja, men det er ikke udstedt af Kardinal de Mazarin."

„Saa træd indenfor og henvend Dem til Hr. Bernouin", sagde Dørvogteren.

Med disse Ord aabnede han Døren til det tredje Værelse.

Enten det nu var tilfældigt, eller det var hans sædvanlige Post, nok Bernouin stod lige indenfor Døren og havde hørt alt.

„Det er mig, Herren søger", sagde han, „fra hvem er det Brev, De har til Hans Eminentse?"

„Fra General Oliver Cromwell," svarede den Fremmede, „vær saa god at melde Hans Eminentse dette Navn og lad mig vide, om han vil tage imod mig eller ikke."

Og han blev staaende med denne mørke og stolte Holdning, der var ejendommelig for Puritanerne.

Efter at have maalt den unge Mand fra Top til Taa med et inkvisitorisk Blik traadte Bernouin ind til Kardinalen, hvem han bragte den Besked, han havde faaet af den fremmede.

„En med et Brev fra Oliver Cromwell?“ sagde Mazarin, „hvad for en Slags Mand er det?“

„En rigtig Englænder, Deres Naade, med rødt Haar, blaagraa Øjne og for Resten stiv og stolt.“

„Lad ham afgive sit Brev.“

„Hans Naade beder om Brevet“, sagde Bernouin, da han atter var kommet ud i Forværelset.

„Hans Naade vil ikke faa Brevet uden tillige at modtage Overbringeren“, svarede den unge Mand; „men for at overbevise Dem om, at jeg virkelig er Overbringer af et Brev, saa se her.“

Bernouin betragtede Seglet, og da han heraf saa, at Brevet virkelig var fra General Oliver Cromwell, lavede han sig til at vende tilbage til Mazarin.

„De kan tilføje“, sagde den unge Mand, „at jeg ikke er et slet og ret Sendebud, men en overordentlig Gesandt.“

Bernouin vendte tilbage til Kabinettet. Efter nogle Sekunders Forløb kom han tilbage og sagde, idet han aabnede Døren:

„Træd nærmere, min Herre.“

Mazarin havde behøvet alle disse Omsvøb for at komme sig af den Bevægelse, hvori dette Brev havde bragt ham; men hvor skarpsindig han end var, anstrengte han sig dog forgæves for at udfinde Grunden til, at Cromwell vilde indlede Underhandlinger med ham.

Den unge Mand traadte ind med Hatten i den ene Haand og Brevet i den anden. Mazarin rejste sig op.

„De har et Kreditiv til mig, min Herre?“ sagde han.

„Ja, her er det, Deres Naade“, sagde den unge Mand.

Mazarin tog Brevet, brækkede det og læste:

„Hr. Mordaunt, en af mine Sekretærer, vil overlevere dette Introduktionsbrev til Hans Eminentse, Kardinal Mazarin i Paris; han er desuden Overbringeren af et andet, konfidentielt Brev til Hans Eminentse.“

Oliver Cromwell.“

„Meget vel, Hr. Mordaunt“, sagde Mazarin, „giv mig det andet Brev og sæt Dem ned.“

Den unge Mand tog et andet Brev op af sin Lomme, gav Kardinalen det og satte sig ned.

Hensunken i Tanker tog Kardinalen Brevet og vendte og drejede det mellem Hænderne uden at aabne det; men for at føre Overbringeren bag Lyset begyndte han efter Sædvane at udspørge ham, overbevist, som han var af Erfaringen, om, at faa kunde skjule noget for ham, naar han paa en Gang udfrittede og betragtede dem.

„De er meget ung, Hr. Mordaunt", sagde han, „til at udføre en Gesandts vanskelige Hverv, der undertiden mislykkes for de ældste Diplomater."

„Jeg er tre og tyve Aar, Deres Naade; men Deres Eminentse tager fejl, naar De siger, at jeg er ung. Jeg er ældre end De, skønt jeg ikke har Deres Visdom."

„Hvorledes det, min Herre?" spurgte Mazarin, „jeg forstaar Dem ikke."

„Jeg mener, Deres Naade, at de Aar, hvori man er ulykkelig, tæller dobbelt, og jeg har været ulykkelig i tyve Aar."

„Ak! nu forstaar jeg Dem", sagde Mazarin, „De er fattig, ikke sandt?"

Derpaa tilføjede han ved sig selv:

„Disse oprørske Englændere er alle til Hobe Tiggere og Bønder."

„Jeg skulde en Gang have arvet en Formue paa seks Millioner, Deres Naade, men man har berøvet mig den."

„De er altsaa ingen Almuesmand?" spurgte Mazarin forbavset.

„Hvis jeg bar min Titel, vilde jeg være Lord, og hvis jeg bar mit virkelige Navn, vilde De have hørt et af Englands berømteste Navne."

„Hvad hedder De da?" spurgte Mazarin.

„Mordaunt", svarede den unge Mand med et Buk.

Mazarin indsaa, at Cromwells Gesandt ønskede at bevare sit Inkognito.

Han tav et Øjeblik, men imidlertid betragtede han den unge Mand med endnu større Opmærksomhed.

Den fremmede var ubevægelig.

„Gid Fanden havde disse Puritanere!" mumlede Mazarin, „de er udhuggede af Marmor."

Derpaa tilføjede han højt:

„Men De har vel Slægtninge?"

„Ja, én, Deres Naade."

„Saa hjælper han Dem vel?"

„Jeg har tre Gange indfundet mig hos ham for at bede om Hjælp, men hver Gang har han ladet mig jage paa Døren af sine Tjenere."

„O, min Gud, min kære Hr. Mordaunt!" udbrød Mazarin i Haab om ved sin forstilte Medlidenhed at lokke den unge Mand i en Snare, „min Gud, hvor Deres Fortælling interesserer mig! De kender altsaa ikke Deres Herkomst?"

„Først for kort Tid siden er jeg bleven bekendt med den."

„Og indtil dette skete...".

„Betragtede jeg mig som et forladt Barn."

„De har altsaa aldrig set Deres Moder?"

„Jo, Deres Naade; medens jeg var Barn, kom hun tre Gange til min Amme; den sidste Gang mindes jeg endnu saa tydeligt, som om det var i Dag."

„De har en god Hukommelse, Hr. Mordaunt."

„Aa ja, Deres Naade", sagde den unge Mand med en saa besynderlig Stemme, at Kardinalen følte en Gysen gemmenfare sig.

„Hvem har opdraget Dem?" spurgte Mazarin.

„En fransk Amme, der jagede mig bort, da jeg var fem Aar, fordi ingen vilde betale hende; ved Afskeden nævnede hun den for mig, om hvem min Moder ofte havde talt til hende."

„Hvad blev der da af Dem?"

„Da jeg grædende tiggede mig frem paa Landevejen, blev jeg optaget i Huset hos en Præst i Kingston, der opdrog mig i den kalvinistiske Tro, lærte mig alt, hvad han selv kunde, og hjalp mig med at opspore min Familie."

„Og Deres Efterforskninger?"

„Var frugtesløse; Hændelsen kom mig til Hjælp."

„Opdagede De, hvad der var blevet af Deres Moder?"

„Jeg erfarede, at hun var bleven myrdet af den omtalte Slægtning samt fire af hans Venner, men jeg vidste allerede, at Karl den Første havde berøvet mig mit Adelskab og alle mine Godser."

„Ah! nu forstaar jeg, hvorfor De tjener Hr. Cromwell. De hader Kongen."

„Ja, Deres Naade, jeg hader ham", svarede den unge Mand.

Mazarin saa med Forbavselse det djævelske Udtryk, hvormed den unge Mand udtalte disse Ord.

„Deres Historie er frygtelig, Hr. Mordaunt, og rører mig dybt, men til Held for Dem tjener De en almægtig Herre. Han kan hjælpe Dem i Deres Efterforskninger. Vi og vore lige véd mange Ting."

„En god Hund behøver kun at se til den ene Ende af et Spor for at naa den anden, Deres Naade."

„Men ønsker De ikke, at jeg skal tale til den Slægtning, som De før talte om?" spurgte Mazarin, der gerne vilde skaffe sig en Ven hos Cromwell.

„Tak, Deres Naade, jeg vil selv tale til ham."

„Men har De ikke sagt, at han har behandlet Dem slet?"

„Han vil behandle mig bedre, naar han igen ser mig."

„De kender altsaa et Middel, hvorved De kan røre ham?"

„Jeg véd, hvorledes jeg skal gøre mig frygtet af ham."

Mazarin saa paa det unge Menneske, men slog straks sine Øjne ned for hans lynende Blik og aabnede Cromwells Brev, da han ikke skøttede om at fortsætte Samtalen.

Lidt efter lidt antog den unge Mands Øjne deres sædvanlige døde Udtryk, og han faldt i dybe Tanker. Da Mazarin havde læst de første Linjer, skottede han til Mordaunt for at se, om han ikke blev beluret, men da han bemærkede hans Ligegyldighed, trak han umærkeligt paa Skuldrene og sagde:

„Lad I kun eders Forretninger besørge af Folk, der paa samme Tid varetager deres egne Affærer! Naa, lad os se, hvad det Brev siger for godt."

Vi gengiver det her ordret:

„Til Hans Eminentse
Hr. Kardinal Mazarini.

Jeg har ønsket at lære Deres Naades Anskuelser at kende med Hensyn til Sagernes Stilling i England. De to Riger ligger altfor nær ved hinanden til, at Frankrig ikke skulde beskæftige sig med vore Affærer, ligesom vi beskæftiger os med Frankrigs. Englænderne er næsten alle enige i at bekæmpe Kong Karls og hans Tilhængeres Tyranni. Stillet i Spidsen for Bevægelsen af den offentlige Tillid, kan jeg bedre end nogen anden vurdere dens Natur og Følger. For Øjeblikket holder jeg Marken og agter at levere Kong Karl et afgørende Slag. Jeg vil vinde det; thi Nationens Haab og den hellige Aand er med mig. Efter dette tabte Slag har Kongen ingen flere Hjælpe-

midler i England eller Skotland, og hvis han ikke bliver fanget eller dræbt, vil han forsøge at naa Frankrig for at hverve Tropper og skaffe sig Penge. Frankrig har allerede taget imod Dronning Henriette og rimeligvis imod sin Vilje givet Borgerkrigen i mit Fødeland Næring; men Madame Henriette er en Datter af Frankrig, og Frankrig skyldte at vise hende Gæstfrihed. Med Hensyn til Kong Karl forholder det sig derimod anderledes; ved at modtage og hjælpe ham vil Frankrig misbillige det engelske Folks Handlinger og i en saa væsentlig Grad skade England og navnlig den Regering, som det agter at give sig, at en saadan Fremgangsmaade vilde blive lig aabenbare Fjendtligheder...".

Urolig over den Vending, som Brevet tog, hørte Mazarin op med Læsningen og skottede til den unge Mand.

Denne var endnu fordybet i sine Tanker.

Mazarin tog atter fat paa Brevet:

„Det er derfor absolut nødvendigt for mig, Deres Naade, at vide, hvad jeg har at holde mig til med Hensyn til Frankrigs Hensigter; dette Riges og Englands Interesser, skønt ledet i en modsat Retning, nærmer sig imidlertid mere til hinanden, end man skulde tro. England trænger til Ro i det Indre for at kunne gøre det fuldstændig af med sin Konge, Frankrig behøver Fred for at befæste sin unge Monarks Trone; I trænger lige saa meget som vi til denne Fred; det Indre, som vi takket være vor Regerings Energi, er i Begreb med at opnaa.

Eders Stridigheder med Parlamentet, eders Uenighed med Prinserne, der i Dag kæmper for eder og i Morgen imod eder, Folkets Uroligheder, der ledes af Koadjutoren, Præsident Blancmesnil og Raadsherre Broussel, kort sagt al den Forvirring og den Tøjlesløshed, der findes blandt de forskellige Stænder i Riget, maa indgyde eder Frygt for en eventuel Krig med Udlandet; thi i dette Tilfælde vilde England, opflammet af den Begejstring, som de nye Ideer har vakt, forene sig med Spanien, der allerede bejler til dets Alliance. Kendende Deres Naades Klogskab og den Stilling, Begivenhederne har bragt Dem i, har jeg derfor troet, at De vil foretrække at koncentrere Deres Kræfter i det Indre af Frankrig og overlade Englands nye Regering til sig selv. Denne Nevtralitet bestaar alene i at fjerne Kong

Karl fra Frankrigs Territorium, og i hverken med Vaaben, Penge eller Tropper at understøtte denne for Deres Land aldeles fremmede Konge.

Mit Brev er aldeles konfidentielt, hvorfor jeg ogsaa sender Dem det ved en af mine fortroligste Venner. Oliver Cromwell har troet at gøre bedre i at henvende sig til en klog Mand som Mazarini end til en Dronning, der vistnok har en beundringsværdig Karakterstyrke, men dog er altfor meget en Slave af de tomme Fordomme om Fødsel og guddommelig Magt.

Farvel, Deres Naade; hvis jeg ikke har Svar om fjorten Dage, vil jeg betragte mit Brev som ikke skrevet.

Oliver Cromwell."

„Hr. Mordaunt", sagde Kardinalen med hævet Stemme ligesom for at vække Drømmeren, „om mit Svar paa dette Brev vil blive fuldkommen tilfredsstillende for General Cromwell, vil ene og alene bero paa den Sikkerhed, jeg faar for, at ingen faar at vide, at jeg har svaret derpaa. Rejs derfor til Boulogne og vent der paa mit Svar; lov mig at rejse i Morgen tidlig."

„Det lover jeg, Deres Naade", svarede Mordaunt, „men hvor mange Dage vil Deres Eminentse lade mig vente paa Svaret?"

„Hvis De ikke har faaet det inden ti Dage, kan De rejse."

Mordaunt bukkede.

„Det er ikke alt," vedblev Mazarin, „Deres private Hændelser har rørt mig dybt, min Herre, ikke at tale om, at jeg efter Hr. Cromwells Brev maa betragte Dem som Ambassadør. Sig mig derfor, jeg gentager det, hvad kan jeg gøre for Dem?"

Mordaunt betænkte sig et Øjeblik og vilde netop til at aabne Munden for at tale, da Bernouin skyndsomst traadte ind og hviskede Kardinalen i Øret:

„Deres Naade, Dronning Henriette har i dette Øjeblik, ledsaget af en engelsk Adelsmand, overskredet Palais-Royals Port."

Mazarin gjorde et Hop paa Stolen, der ikke undgik den unge Mand.

„Min Herre," sagde Kardinalen, „De har jo forstaaet mig, ikke sandt? Jeg har valgt Boulogne, fordi jeg antager, at ethvert Sted i Frankrig er Dem lige godt; men hvis De foretrækker et andet, saa sig det blot. De vil kunne indse, at jeg, der er nødt til at tage saa mange Hensyn, kan ønske, at man bliver uvidende om Deres Nærværelse i Paris."

„Jeg skal rejse, min Herre," svarede Mordaunt og gjorde nogle Skridt hen mod den Dør, ad hvilken han var kommet ind.

„Nej, ikke den Vej, min Herre!" udbrød Mazarin ivrigt, „vær saa god at gaa igennem dette Galleri, hvorfra De vil komme til Vestibulen. Jeg ønsker ikke, at nogen skal se Dem gaa herfra, vor Sammenkomst maa være en Hemmelighed."

Mordaunt fulgte med Bernouin, der førte ham ind i en tilstødende Sal og overgav ham til en Dørvogter.

Derpaa skyndte han sig tilbagè til sin Herre for at melde Dronning Henriette, der allerede gik igennem Spejlgalleriet.

ELLEVTE KAPITEL.

Mazarin og Madame Henriette.

Kardinalén rejste sig op og skyndte sig at gaa Dronningen af England i Møde. Han traf hende midt i Galleriet, der laa foran hans Kabinet.

Han viste denne Dronning uden Følge og Optog en saa meget desto større Ærbødighed, som han følte ved sig selv, at han fortjente Bebrejdelser for sin Gerrighed og Mangel paa Hjerte.

Men Supplikanter forstaar at give deres Ansigter alle Slags Udtryk og Henrik den Fjerdes Datter smilte, da hun mødte den, som hun hadede og ringeagtede.

„Aha!" tænkte Mazarin, „hvilket smilende Ansigt! Mon hun skulde komme for at laane Penge af mig?"

Og han kastede et uroligt Blik paa sit Pengeskrin, ja han drejede endog den prægtige Diamant indad, hvis Glans ledte Opmærksomheden hen paa hans forøvrigt hvide og smukke Haand. Uheldigvis havde denne Ring ikke samme Virkning som Gyges', der gjorde sin Herre usynlig, naar han bar sig ad som Mazarin.

Mazarin havde overordentlig gerne villet være usynlig i dette Øjeblik, thi det anede ham, at Madame Henriette var kommet for at bede ham om noget; naar en Dronning, som han havde behandlet slet, viste sig saaledes med et Smil paa Læberne i Stedet for en Trudsel, maatte hun komme som Supplikantinde.

„Hr. Kardinal," sagde den ophøjede Dame, „jeg havde først haft i Sinde at tale om den Sag, der har bragt mig herhid, med Dronningen,

min Søster, men jeg har forandret min Beslutning, da det faldt mig ind, at Politiken først og fremmest vedkommer Mændene."

„Deres Majestæt overvælder mig med denne smigrende Udmærkelse," svarede Mazarin.

„Han er meget naadig," tænkte Dronningen, „mon han skulde have gættet min Hensigt?"

Man var imidlertid kommet ind i Kardinalens Kabinet. Han bad Dronningen tage Plads og efter at han havde gjort sig det mageligt i sin Lænestol, sagde han:

„Den ærbødigste af Deres Tjenere venter paa Deres Befalinger."

„Ak, min Herre," svarede Dronningen, „jeg er kommet ud af Vane med at befale, men er derimod bleven vænnet til at bede. Jeg kommer med en Bøn til Dem, og vil prise mig overmaade lykkelig, hvis jeg maatte blive bønhørt af Dem."

„Jeg er lutter Øre, Madame," sagde Mazarin.

„Hr. Kardinal, Talen er om den Krig, som Kongen, min Gemal, fører mod sine oprørske Undersaatter. De ved maaske ikke, at man slaas i England," sagde Dronningen med et sørgmodigt Smil, „og at man om kort Tid vil slaas paa en endnu mere afgørende Maade, end man hidtil har gjort?"

„Det er mig aldeles ubekendt, Madame," svarede Kardinalen med et let Skuldertræk. „Vore egne Krige lægger desværre Beslag paa en stakkels Ministers Tid og Tanker, der er saa uduelig og svag som jeg."

„Nuvel, Hr. Kardinal," vedblev Dronningen, „saa vil jeg da fortælle Dem, at min Gemal, Karl den Første, staar i Begreb med at levere et afgørende Slag. I Tilfælde af, at Lykken svigter ham" — Mazarin gjorde en Bevægelse — „man maa være belavet paa det værste," vedblev Dronningen, i Tilfælde af, at han er uheldig, ønsker han at trække sig tilbage til Frankrig og leve der som en simpel Privatmand. Hvad siger De dertil?"

Kardinalen havde hørt til uden ved en Mine at røbe det Indtryk, Dronningens Ord havde gjort paa ham, idet hans Ansigt hele Tiden bevarede sit falske, søde Smil. Da Droningen tav, sagde han med sin honningsøde Stemme:

„Tror De, Madame, at Frankrig i den ophidsede Tilstand, hvori det for Tiden befinder sig, er et passende Opholdssted for en detroniseret Konge? Kronen sidder allerede temmelig løst paa Kong Ludvig den Fjortendes Hoved, hvorledes skulde den da bære en dobbelt Byrde?"

„Denne Byrde har ikke været synderlig tung, hvad mig angaar," faldt Dronningen ham i Talen med et sørgmodigt Smil, „og jeg forlanikke, at man skal gøre mere for min Gemal, end man har gjort for mig. Som De ser, er vi meget beskedne af kongelige Personer at være, min Herre."

„O, hvad Dem angaar, Madame," skyndte Kardinalen sig at sige for at afbryde de Forklaringer, som han saa var i Anmarch, „hvad Dem angaar, er det en anden Sag; en Datter af Henrik den Fjerde, denne store, ædle Konge..."

„Hvis Svigersøn De ikke desto mindre nægter Gæstfrihed, ikke sandt, min Herre? De burde imidlertid huske paa, at da denne store, ædle Konge en Gang var banlyst, ligesom min Mand vil blive det, søgte og fandt han Hjælp i England. Men Dronning Elisabeth var rigtignok heller ikke hans Niece."

„*Peccato*!", udbrød Mazarin, slaaet af Marken af denne trærfende Bemærkning. „Deres Majestæt forstaar mig ikke. De bedømmer mine Hesigter galt, uden Tvivl fordi jeg udtrykker mig slet paa Fransk."

„Saa tal Italiensk, min Herre. Vor Moder, Dronning Maria af Medici, lærte os dette Sprog, før end Kardinalen, Deres Forgænger, jagede hende i Landflygtighed. Det er forøvrigt forbavsende at se, hvor lidt Medlidenhed man føler for den samme Kong Henriks Familie, som man nærer en saa dyb Beundring for."

Sveden perlede i store Draaber paa Mazarins Pande.

„Denne Beundring er tvertimod saa stor og virkelig, Madame," svarede Mazarin, „at hvis Kong Karl den Første, hvem Gud bevare for al Ulykke! kom til Frankrig, vilde jeg tilbyde ham mit eget Hus. Men det vilde desværre ikke være noget sikkert Tilflugtssted. Folket vil en Dag afbrænde dette Hus, ligesom det gjorde ved Marechal d'Ancres. Stakkels Concino Concini! Og dog vilde han kun Frankrigs Vel."

„Ja, ligesom Deres Eminentse," bemærkede Dronningen ironisk.

Mazarin lod, som om han ikke forstod den dobbelte Mening i de Ord, han selv havde sagt og vedblev at beklage Concino Concinis Skæbne.

„Men hvad Svar giver De mig, Hr. Kardinal?" udbrød Dronningen tilsidst utaalmodig.

„Tillader Deres Majestæt mig at give Dem et Raad?" spurgte Mazarin.

„Tal, min Herre," svarede Dronningen. „En saa klog Mands Raad maa sikkert være godt."

„Tro mig, Madame, Kongen bør forsvare sig lige til det sidste."

„Det har han gjort, min Herre, og det sidste Slag, som han agter at levere med langt ringere Stridskræfter end hans Fjenders, beviser, at han ikke har i Sinde at overgive sig uden Kamp; men hvis han nu skulde blive overvundet?"

„Nu vel, Madame, i saa Fald er det min Mening — jeg ved, at det er meget dristigt af mig at give Deres Majestæt Raad — men det er min Mening, at Kongen ikke bør forlade sit Rige. Man glemmer hurtigt de fraværende Konger; hvis han gaar til Frankrig, er hans Sag tabt."

„Men hvis det er Deres Mening og De virkelig nærer Interesse for ham, saa send ham Hjælpetropper og Penge, thi jeg kan ikke længere gøre noget for ham, jeg har solgt min sidste Diamant for at hjælpe ham. Jeg har intet mere tilbage, som De ved, ja De ved det bedre end nogen anden, min Herre. Hvis jeg havde et Smykke tilbage, vilde jeg have købt Brænde derfor for at varme mig og min Datter i den forløbne Vinter."

„Ak, Deres Majestæt ved ikke, hvad De forlanger af mig," svarede Mazarin. „Den Dag, da en Konge benytter fremmede Tropper for at generobre sin Trone, tilstaar han, at han ikke længere har nogen Støtte i sine Undersaatters Kærlighed."

„Til Sagen, Hr. Kardinal," sagde Dronningen utaalmodigt, „til Sagen, svar mig ja eller nej, hvis Kongen bestemmer sig til at blive i England, vil De saa sende ham Hjælpetropper? Hvis han kommer til Frankrig, vil De saa give ham et Tilflugtssted?"

„Madame," svarede Kardinalen tilsyneladende med den største Oprigtighed, „jeg haaber at skulle vise Deres Majestæt, hvor hengiven jeg er Dem, og hvor meget jeg ønsker at ende en Sag, som ligger Dem saa meget paa Hjertet. Deres Majestæt vil da forhaabentlig ikke mere tvivle om min Iver for at tjene Dem."

Dronningen bed sig i Læberne og bevægede sig utaalmodigt paa Stolen.

„Naa, hvad vil De da gøre?" spurgte hun endelig, „tal."

„Jeg vil uopholdelig spørge Dronningen til Raads, og derpaa vil vi ufortøvet foredrage Sagen for Parlamentet."

„Med hvilket De ligger i Krig, ikke sandt? De vil maaske over-

drage Broussel at referere Sagen. Det er nok, Hr. Kardinal, det er nok. Jeg forstaar Dem. Gaa De kun til Parlamentet; thi dette Parlament, der er en Fjende af Kongerne, har givet Datteren af den store, ædle Kong Henrik den Fjerde, som De beundrer saa meget, den eneste Hjælp, der har reddet hende fra at dø af Sult og Kulde i denne Vinter."

Med disse Ord rejste Dronningen sig med en majestætisk Forbitrelse.

Kardinalen rakte sine foldede Hænder ud imod hende og udbrød:

„Min Gud, Madame! hvor De miskender mig!"

Men uden en Gang at vende sig om til den, der udgød disse Krokodilletaarer, skred Dronning Henriette igennem Kabinettet, aabnede selv Døren, gik igennem Skaren af Eminentsens Gardere og de Hofmænd, der ventede for at gøre ham deres Opvartning, og tog Lord Winter, der stod alene, under Armen. Stakkels Dronning, for hvem alle endnu af Etikette bøjede sig, men som i Virkeligheden kun havde en eneste Arm at støtte sig til.

„Det har virkelig gjort mig ondt," sagde Mazarin, da han var bleven alene, „og det er en ubehagelig Rolle at spille. Men jeg har Intet sagt hverken til den ene eller til den anden. Hm! den Cromwell er en haard Hals for Kongerne og jeg beklager hans Ministre, hvis han tager nogle. Bernouin!"

Bernouin traadte ind.

„Se efter, om den unge Mand med den sorte Frakke og det korte Haar, som De for et Øjeblik siden indførte hos mig, endnu er i Paladset."

Bernouin gik. Kardinalen benyttede den Tid, da han var borte, til at dreje sin Ring om, gnide Diamanten og beundre dens Vand.

Bernouin vendte tilbage med Comminges, der kommanderede Vagten.

„Da jeg fulgte den unge Mand ud, som Deres Eminentse spørger efter," sagde Comminges, „nærmede han sig Glasdøren, der fører ind til Galleriet, og saa forundret paa en eller anden Genstand, formodentlig paa det Maleri af Raphael, der hænger ligefor Døren. Efter et Øjebliks Forløb gik han ned ad Trappen. Saavidt jeg ved, besteg han en Graaskimmel og forlod Paladsets Gaard. Men begiver Deres Naade sig ikke til Droningen?"

„Hvorfor skulde jeg gøre det?"

„Hr. de Guitaut, min Onkel, fortalte mig fornylig, at Hendes Majestæt havde faaet Efterretninger fra Armeen."

„Det er godt, jeg skal straks være hos hende."

I det Samme indfandt Villequier sig, sendt af Dronningen for at hente Kardinalen.

Comminges havde set fuldkommen rigtigt. Mordaunt havde virkelig gjort, som han havde fortalt. Idet han passerede det med det store Spejlgalleri paralleltløbende Galleri, havde han faaet Øje paa Winter, der ventede paa Dronningen.

Ved dette Syn standsede den unge Mand pludseligt, ikke for at beundre Raphaels Maleri, men ligesom forstenet ved Synet af en frygtelig Genstand. Hans Øjne udvidede sig og en Gysen gennemfor hans Legeme. Man skulde troet, at han vilde sprænge den Glasmur, der skilte ham fra hans Fjende; thi hvis Comminges havde set, med hvilket hadefuldt Udtryk den unge Mand betragtede Winter, vilde han intet Øjeblik have tvivlet om, at den engelske Herre var hans dødelige Fjende.

Men han standsede, uden Tvivl for at samle sine Tanker, thi i Stedet for at give efter for sin første Indskydelse, at fare løs paa Lord Winter, gik han langsomt ned ad Trappen, forlod med sænket Hoved Paladset, steg til Hest og gjorde Holdt paa Hjørnet af Gaden Richelieu. Med Blikket ufravendt hvilende paa Porten ventede han nu paa, at Dronningens Vogn skulde køre ud af Gaarden.

Han kom ikke til at vente længe, thi Dronningen blev knap et Kvarter hos Mazarin; men dette Kvarter forekom ham saa langt som et Aarhundrede. Endelig kørte den tunge Maskine, som den Gang kaldtes en Vogn, pibende ud af Porten, og Winter, ligesom før til Hest, bøjede sig paany over mod Vinduet for at tale med Hendes Majestæt.

TOLVTE KAPITEL

Hvorledes de ulykkelige undertiden forveksle Tilfældet med Forsynets Tilskikkelser.

„Nu, Madame?" spurgte Winter, da Dronningen havde fjernet sine Tjenere.

„Det er gaaet, som jeg sagde, Mylord."

„Har han givet Dem et Afslag?"

„Sagde jeg Dem det ikke i Forvejen?"

„Kardinalen nægter at tage imod Kongen, Frankrig nægter en ulykkelig Fyrste Gæstfrihed? Det er første Gang, at saadant er sket, Madame."

„Jeg har ikke sagt Frankrig, Mylord, men Kardinalen, og han er ikke en Gang fransk."

„Men Dronningen, har De ikke talt med hende?"

„Det vilde ikke have ført til noget," svarede Madame Henriette og rystede sørgmodigt paa Hovedet, „Dronningen siger aldrig ja, naar Kardinalen har sagt nej. Ved De ikke, at alt gaar efter denne Italieners Hoved? Jeg kommer tilbage til, hvad jeg sagde Dem før, det skulde ikke undre mig, om vi var kommet i Forkøbet af Cromwell; han var meget forlegen, medens han talte med mig og dog urokkelig i at afslaa min Begæring. Lagde De desuden ikke Mærke til Forstyrrelsen i Palais-Royal, denne Gaaen og Kommen af Folk, der havde travlt? Mon der ikke skulde være indløben en eller anden Efterretning, Mylord?"

„Ikke fra England, Madame; jeg har ilet saa meget, at jeg er vis paa, at ingen kan være kommet mig i Forkøbet; jeg tog bort for tre Dage siden, slap ligesom ved et Mirakel igennem den puritanske Arme og tog derpaa Postbefordring med min Tjener Tony. De Heste, vi rider paa, har vi købt i Paris. For Resten er jeg vis paa, at Kongen vil afvente Deres Majestæts Svar, før end han foretager sig noget."

„Meld ham, Mylord," vedblev Dronningen fortvivlet, „at jeg intet formaar, at jeg har lidt lige saa meget, ja mere end han, eftersom jeg er nødt til at spise Landflygtighedens Brød og bede om Gæstfrihed hos falske Venner, der ler ad mine Taarer, samt at han maa dø som en Konge. Jeg vil begive mig til ham for at dø ved hans Side."

„Madame! Madame!" udbrød Winter, „Deres Majestæt maa ikke tabe Modet, maaske vi endnu har et Haab tilbage."

„Vi har ingen andre Venner i hele Verden end Dem! O, min Gud, min Gud!" raabte Madame Henriette med Blikket mod Himlen, „har du taget alle de ædle Hjerter, der fandtes paa Jorden, til dig?"

„Det haaber jeg ikke, Madame," svarede Winter tankefuld, „jeg har talt til Dem om fire Mænd."

„Hvad vil De stille op med fire Mæd?"

„Fire trofaste Mænd, der ikke er bange for at dø, kan udrette meget, tro De mig, Madame, og de, hvorom jeg taler, har i sin Tid udført store Bedrifter."

„Og hvor er disse fire Mænd?“

„Ja, det ved jeg ikke. I de sidste tyve Aar har jeg ikke hørt noget til dem. Hvergang Kongen har været i Fare, har jeg tænkt paa dem.“

„Og disse Mænd var Deres Venner?“

„En af dem har haft mit Liv i sin Haand og skænket mig det; jeg ved ikke, om han er vedblevet at være min Ven, men siden den Tid har jeg i det mindste været hans.“

„Lever disse Mænd i Frankrig, Mylord?“

„Jeg tror det.“

„Lad mig høre deres Navne; maaske jeg har hørt dem omtale og kunde hjælpe Dem med at finde dem.“

„Den ene af dem hed Chevalier d'Artagnan.“

„Hvis jeg ikke tager fejl, Mylord, er denne Chevalier d'Artagnan Lieutenant i Garden, jeg har hørt ham omtale; men denne Mand er jeg bange for tilhører aldeles Kardinalen.“

„Det vilde være det værste, der kunde hændes,“ sagde Winter, „og hvis det er Tilfældet, begynder jeg næsten at tro, at der virkelig hviler en Forbandelse over os.“

„Men de andre,“ sagde Dronningen, der klyngede sig til dette sidste Haab, som en Skibbruden til Vraget, „de andre, Mylord!“

„Den anden — jeg har ved et Tilfælde hørt hans Navn, thi før end de fire Adelsmænd sloges med os, havde de sagt os deres Navne, — den anden hed Grev de la Fère. Hvad de to andre angaar, da har jeg glemt deres rigtige Navne, eftersom jeg altid plejede at kalde dem med de Navne, de havde antaget.“

„Min Gud! det vilde imidlertid være en stor Lykke at finde dem,“ sagde Dronningen, „siden De tror, at disse værdige Adelsmænd kunde være Kongen til Nytte.“

„Ja, hvis de endnu er de samme som tidligere,“ svarede Lorden; „husk Dem en Gang om, Madame; har De aldrig hørt Tale om, at Dronning Anna af Østerrig en Gang reddedes af den største Fare, hvori en Dronning nogen Sinde har befundet sig?“

„Jo, den Gang hun havde en Kærlighedsforstaaelse med Hr. Buckingham; der var nok nogle Diamantnaale med i Spillet.“

„Ganske rigtigt, Madame; det er disse Mænd, der reddede hende; naar De ikke kender dem, er det, fordi Dronningen har glemt dem, i Stedet for at hun burde have gjort dem til de første i Riget.“

„Led efter dem, Mylord, led efter dem, hvis De finder dem og hvis de samtykkker i at rejse med Dem til England, vil jeg give hver af dem et Hertugdømme den Dag, vi atter tager vor Trone i Besiddelse, og desuden saa meget Guld, som der behøves til at brolægge White-Hall. Led derfor efter dem, Mylord, led efter dem, jeg beder Dem."

„Det skal jeg, Madame," svarede Winter, „og jeg vilde sikkert nok finde dem, naar jeg blot havde mere Tid til min Raadighed; men Deres Majestæt maa erindre, at Kongen med Angst venter paa Deres Svar."

„Saa er vi altsaa fortabte!" udbrød Dronningen fortvivlet.

I det samme aabnedes Døren og den unge Henriette viste sig. Dronningen betvang øjeblikkelig sin Smerte og gav Winter Tegn til at forandre Genstand for Samtalen.

Men den unge Prinsesse lod sig ikke føre bag Lyset; hun standsede paa Dørtærskelen, sukkede dybt og sagde, idet hun henvendte sig til Dronningen.

„Hvorfor græder De altid uden mig, Moder?"

Dronningen smilte, men i Stedet for at svare, sagde hun:

„Hør, Winter, en Ting har jeg i det mindste vundet ved kun halvt at være Dronning, nemlig at mine Børn kalder mig Moder i Stedet for Madame."

Derpaa vendte hun sig til sin Datter og sagde:

„Hvad vil De, Henriette?"

„En Kavaler har indfundet sig i Louvre, Moder," svarede den unge Prinsesse, „og beder om Tilladelse til at gøre Deres Majestæt sin Opvartning; han kommer fra Armeen og har, siger han, et Brev til Dem fra Marechal de Grammont, tror jeg."

„Hvem er denne Kavaler, Henriette?" vedblev Dronningen.

„Jeg saa ham fra Vinduet, Madame; det er et ungt Menneske paa knap sejsten Aar, og han kalder sig Vicomte de Bragelonne".

Dronningen gjorde smilende et Tegn med Hovedet, hvorpaa den unge Prinsesse aabnede Døren og Raoul kom til Syne.

Han traadte tre Skridt frem mod Dronningen og knælede.

„Madame", sagde han, „jeg bringer Deres Majestæt et Brev fra min Ven, Hr. Grev de Guiche, der har sagt mig, at han har den Ære at høre til Deres Tjenere; dette Brev indeholder en vigtig Nyhed og Forsikringen om hans Ærbødighed."

Ved Navnet Guiche blev den unge Prinsesse blodrød, og Dronningen laante hende et strengt Blik.

„Men De sagde jo, Henriette, at Brevet var fra Marechal de Grammont“, sagde Dronningen.

„Jeg troede, Madame...“, stammede den unge Pige.

„Det er min Fejl, Madame“, sagde Raoul, „thi jeg lod mig melde, som om jeg kom fra Marechal de Grammont; paa Grund af et Saar i den højre Arm har han ikke kunnet skrive selv, men ladet Grev de Guiche gøre det for sig.“

Dronningen brækkede Brevet og læste:

„Madame og Dronning!

„Da jeg paa Grund af et Saar, som jeg har faaet i den højre Haand, ikke selv kan have den Ære at skrive til Dem, lader jeg Dem tilskrive ved min Søn, Grev de Guiche, der, som De véd, ligesom hans Fader er Deres underdanige Tjener, for at melde Dem, at vi nylig har vundet et Slag ved Lens, og at denne Sejr maa give Kardinal Mazarin og Dronningen stor Indflydelse paa Europas Sager. Hvis Deres Majestæt vil lyde mit Raad, saa benyt dette Øjeblik til at faa Regeringen til at gøre noget for Deres ophøjede Gemal. Hr. Vicomte de Bragelonne, der vil have den Ære at overrække Dem dette Brev, er en Ven af min Søn, hvis Liv han efter al Sandsynlighed har reddet; han er en Adelsmand, paa hvem Deres Majestæt fuldkommen kan forlade sig, hvis De skulde have en mundtlig eller skriftlig Ordre at give mig.

Jeg har den Ære i dybeste Underdanighed at være

Marechal de Grammont.“

Da Dronningen kom til det Sted i Brevet, der handlede om den Tjeneste, Raoul havde vist Greven, kunde denne ikke lade være at se over til den lille Prinsesse; i hendes Øjne læste han en inderlig Taknemmelighed imod sig; der kunde ingen Tvivl være om, at Kong Karl den Førstes Datter elskede hans Ven.

„Slaget ved Lens vundet!“ udbrød Dronningen. „De er lykkelige her, de vinder Slag! Ja, Marechal de Grammont har Ret, det vil forandre Sagernes Stilling; men jeg er bange for, at det ingen Indflydelse vil have paa vore Sager, naar det blot ikke skader dem. Denne Efterretning er ganske ny, min Herre“, vedblev Dronningen, „og jeg

er Dem meget taknemmelig, fordi De har ilet med at bringe mig den; uden Dem, uden dette Brev vilde jeg først i Morgen, maaske i Overmorgen have erfaret den."

„Louvre er det andet Palads, hvor denne Efterretning bliver meldt, Madame", sagde Raoul; „ingen kender den endnu, og jeg har maattet tilsværge Hr. Grev de Guiche at levere dette Brev til Deres Majestæt, endogsaa førend jeg omfavnede min Formynder."

„Er Deres Formynder en Bragelonne, ligesom De?" spurgte Lord Winter. „Jeg har i gamle Dage kendt en Bragelonne; lever han endnu?"

„Nej, min Herre, han er død, og det er efter ham, tror jeg, at min Formynder, der var hans nærmeste Slægtning, arvede det Gods, hvis Navn jeg bærer."

„Og Deres Formynder, min Herre?" spurgte Dronningen, der ikke kunde lade være at føle Interesse for det smukke unge Menneske, „hvad hedder han?"

„Grev de la Fère, Madame", svarede det unge Menneske med et Buk.

Winter fo'r overrasket sammen, og Dronningen saa leende paa ham.

„Grev de la Fère!" udbrød hun, „var det ikke saaledes De sagde?"

Winter vilde endnu ikke tro sine egne Øren.

„Hr. Grev de la Fère!" udbrød han ligeledes. „O, min Herre, svar mig, jeg beder Dem; er Grev de la Fère ikke en smuk, tapper Herre, der tjente som Musketer under Ludvig den Trettende, og som nu kan være en syv og fyrretyve til otte og fyrretyve Aar gammel?"

„Jo, min Herre, det passer i enhver Henseende."

„Og som tjente under et antaget Navn?"

„Under Navnet Athos. Først for ganske nylig har jeg hørt hans Ven, Hr. d'Artagnan, give ham dette Navn."

„Det er ham, Madame, det er ham. Gud være lovet! Er han i Paris?" vedblev han henvendende sig til Raoul.

„Hr. Grev de la Fère bor i Gaden Guenégaud i Hotellet Grand Roi Charlemagne."

„Tak, min Herre. Bed den kære Ven om at blive hjemme, jeg skal straks hilse paa ham."

„Det vil være mig en Glæde at adlyde Dem, min Herre, hvis Hendes Majestæt vil give mig Tilladelse til at gaa."

„Gaa, Hr. Vicomte de Bragelonne", sagde Dronningen, „gaa og vær forvisset om vor Bevaagenhed."

Raoul bukkede ærbødigt for de to Fyrstinder, hilste paa Lord Winter og gik.

Winter og Dronningen talte endnu i nogen Tid sagte sammen, for at den unge Prinsesse ikke skulde høre dem; men denne Forsigtighed behøvedes ikke; thi hun underholdt sig med sine egne Tanker.

Da Winter vilde til at gaa, sagde Dronningen:

„Hør, Mylord, jeg har hidtil bevaret dette Diamantkors, der er et Arvestykke efter min Moder, og dette Saint-Michels Ordenstegn, der tilhører min Gemal; de er omtrent halvtredsindstyve tusinde Livres værd. Jeg har svoret før at dø af Hunger end at skille mig ved disse dyrebare Minder; men nu, da de kan blive til Nytte for ham eller hans Forsvarere, bør jeg ofre alt for dette Haab. Tag dem, og hvis De behøver Penge til Deres Rejse, saa sælg dem uden Betænkning, Mylord, sælg dem. Men hvis det er Dem muligt at bevare dem, saa vid, Mylord, at De derved vil bevise mig den største Tjeneste, som en Adelsmand kan vise sin Dronning, og at den, der, naar Lykken atter smiler til mig, bringer mig disse to Klenodier, vil blive velsignet af mig og mine Børn."

„Madame", svarede Winter, „Deres Majestæt skal finde en tro Tjener i mig. Jeg iler med at deponere disse kostbare Sager paa et sikkert Sted, og jeg skal ikke røre dem, hvis andre Hjælpekilder staar mig aaben; men vore Godser er konfiskerede, vore rede Penge er forbrugt, og vi maa sælge alt, hvad vi ejer. Om en Time begiver jeg mig til Grev de la Fère, og i Morgen skal Deres Majestæt have endeligt Svar."

Dronningen rakte Winter Haanden, som denne ærbødigt kyssede; idet hun derpaa vendte sig om til sin Datter, sagde hun:

„De havde noget at bringe dette Barn fra hendes Fader, Mylord."

Winter blev ganske forbavset; thi han vidste ikke, hvad Dronningen mente.

Den unge Henriette nærmede sig smilende og rødmende og rakte Adelsmanden sin Pande.

„Sig min Fader", sagde hun, „at hvad enten han er Konge eller

Flygtning, Sejrherre eller overvundet, mægtig eller fattig, saa har han i mig den ærbødigste og kærligste Datter."

„Det véd jeg, Madame", svarede Winter og berørte Henriettes Pande med sine Læber.

Derpaa gik han, læggende Vejen gennem de store, øde og mørke Værelser og aftørrende de Taarer, som han, hvor afstumpet han end var bleven ved et halvhundredaarigt Hofliv, dog ikke kunde holde tilbage ved Synet af den kongelige Ulykke.

TRETTENDE KAPITEL.

Onkel og Neveu.

Winters Hest og Tjener ventede paa ham udenfor Slottet. Han begav sig tankefuld paa Vejen til sin Bolig, idet han fra Tid til anden vendte sig om for at betragte Louvres sorte Facade. Herved fik han Øje paa en Rytter, der kom frem fra Muren og fulgte efter ham i nogen Afstand. Han mindedes nu at have set en lignende Skikkelse, da han forlod Palais-Royal.

Lord Winters Tjener, der red nogle Skridt bagefter sin Herre, fulgte ligeledes med et uroligt Blik denne Rytter.

„Tony", sagde Adelsmanden, givende sin Tjener et Tegn til at komme nærmere.

„Her er jeg, Deres Herlighed."

„Har De lagt Mærke til det Menneske, der følger efter os."

„Ja, Mylord."

„Hvem er det?"

„Det véd jeg ikke; han har imidlertid fulgt efter Deres Herlighed fra Palais-Royal, har ventet udenfor Louvre paa Dem og følger nu efter Dem derfra."

„Formodentlig en af Kardinalens Spioner", sagde Winter ved sig selv, „det er bedst at lade, som om man ikke har lagt Mærke til ham."

Givende sin Hest af Sporerne fordybede han sig derpaa i den Labyrint af Gader, der førte til hans i Marais beliggende Bolig; da Lord Winter i lang Tid havde boet paa Place-Royale, havde han ganske naturligt indlogeret sig i Nærheden af sin gamle Bolig.

Den ubekendte satte sin Hest i Galop.

Winter gjorde holdt udenfor sit Logi og gik op, lovende sig selv at holde Øje med Spionen; men da han lagde Hat og Handsker fra sig paa et Bord, saa han i et foran ham hængende Spejl et Ansigt i Døren.

Han vendte sig om; Mordaunt stod for ham.

Winter blegnede og blev staaende op. Mordaunt blev staaende ved Døren, kold og truende som Kommandantens Statue.

„Min Herre", sagde Winter efter et Øjebliks Tavshed; „jeg troede at have ladet Dem forstaa, at denne Forfølgelse trætter mig; forlad mig derfor, eller jeg maa kalde paa mine Folk for at lade Dem jage paa Døren ligesom i London. Jeg er ikke Deres Onkel; jeg kender Dem ikke."

„Onkel", sagde Mordaunt med sin hæse, spottende Stemme, „De tager fejl, De vil ikke lade mig kaste paa Døren denne Gang som i London, De vil ikke vove det. Hvad det angaar, at De nægter at være min Onkel, saa kan jeg lade Dem vide, at jeg har erfaret noget, som jeg ikke vidste for et Aar siden."

„Hvad bryder jeg mig om, hvad De har erfaret!" udbrød Winter.

„O, De bryder Dem meget derom, Onkel, det er jeg vis paa, og om et Øjeblik vil De være af samme Mening som jeg", tilføjede han med et Smil, der bragte Lorden til at gyse. „Da jeg første Gang fremstillede mig for Dem i London, var det for at spørge Dem om, hvad der var blevet af min Formue; da jeg anden Gang indfandt mig hos Dem, var det for at spørge Dem om, hvem der havde sat en Plet paa mit Navn. Denne Gang kommer jeg for at gøre Dem et ganske anderledes frygteligt Spørgsmaal, for at spørge Dem ligesom Gud den første Morder: „Kain, hvad har du gjort med din Broder Abel?" — Mylord, hvad har De gjort med Deres Søster, Deres Søster, som var min Moder?"

Winter formaaede ikke at udholde hans brændende Blik.

„Deres Moder?" spurgte han.

„Ja, min Moder, Mylord", gentog den unge Mand med et Kast med Hovedet.

Winter gjorde en voldsom Anstrengelse for at beherske sig og udbrød:

„Spørg Helvede derom, Ulykkelige, maaske det vil give Dem Svar."

Den unge Mand traadte nu nærmere, indtil han befandt sig lige

overfor Lord Winter, og idet han slog Armene over Kors, sagde han med hul Stemme og et Ansigt, der var ganske blaat af Smerte og Forbitrelse:

„Jeg har spurgt Bøddelen fra Bethune, og han har svaret mig."

Winter faldt om i en Stol, ligesom ramt af Lynet, og søgte forgæves at svare.

„Ja, ikke sandt", vedblev Mordaunt, „dette Navn forklarer alt, denne Nøgle aabner Afgrunden. Min Moder har arvet sin Mand, og De har myrdet min Moder! Mit Navn tilsikrede mig min Faders Formue, og derfor har De berøvet mig mit Navn og tilranet Dem min Formue. Nu forundrer det mig ikke mere, at De ikke kendes ved mig. Det er upassende at kalde den sin Neveu, som man har plyndret og gjort til en Stodder."

Disse Ord gjorde den modsatte Virkning af den, Mordaunt havde ventet sig. Idet Winter mindedes, hvilket Uhyre Mylady havde været, rejste han sig rolig og højtideligt med et strengt Blik paa den unge Mand.

„De ønsker at trænge ind i denne frygtelige Hemmelighed, min Herre", sagde han. „Nuvel, saa lad det da ske! De skal faa at vide, hvad det var for et Fruentimmer, som De i Dag kræver mig til Regnskab for. Hun havde efter al Sandsynlighed forgivet min Broder, og for at arve mig vilde hun ligeledes bringe mig af Dage. Jeg har Beviser derfor; hvad siger De dertil?"

„Jeg siger, at hun var min Moder."

„Ved en tidligere god og brødefri Mand lod hun den ulykkelige Hertug af Buckingham myrde. Hvad siger De til denne Forbrydelse, som jeg kan bevise?"

„Hun var min Moder!"

„Vendt tilbage til Frankrig forgav hun i Augustinerklosteret i Bethune en ung Kone, der elskedes af en af hendes Fjender. Kan denne Forbrydelse ikke overbevise Dem om Straffens Retfærdighed? Jeg har Beviser for den."

„Hun var min Moder!"

„Med disse Mord paa sin Samvittighed og truende endnu som en Panterinde, der tørster efter Blod, faldt hun endelig for Mænd, som hun havde bragt til Fortvivlelse, og som aldrig havde gjort hende det mindste ondt. Denne Bøddel, som De har set, og som, efter hvad De siger, har fortalt Dem alt, har tillige maattet fortælle Dem, at

han med Glæde hævnede sin Broders Skændsel og Selvmord paa hende. Efter et ryggesløst Liv som ung Pige, efter at have bedraget sin Mand, myrdet og forgivet, er hun død, forbandet af Himlen og Jorden. Se, saaledes var denne Kvinde!"

Med krampagtigt sammenknugede Hænder, Ansigtet dryppende af Sved og Haaret strittende udbrød Mordaunt i et frygteligt Anfald af Raseri:

„Ti, min Herre, hun var min Moder! Jeg kender ikke hendes Udsvævelser, Last og Forbrydelser! Men jeg véd, at jeg havde en Moder, at fem Mænd, der havde sammensvoret sig mod en Kvinde. hemmeligt, ved Nattetid, som fejge Uslinger har myrdet hende! Jeg véd, at De var blandt dem, min Herre. og at De har sagt ligesom de andre og højere end dem: H u n m a a d ø! Læg derfor vel Mærke til mine Ord, bevar dem i Deres Hukommelse og glem dem aldrig. For dette Mord, der har berøvet mig alt, Navn og Formue, der har gjort mig til en Forbryder, vil jeg først og fremmest kræve Dem til Regnskab og derefter dem, der var Deres Medskyldige, naar jeg lærer dem at kende."

Med lynende Øjne og Fraaden for Munden og knyttet Næve gjorde Mordaunt et Skridt fremad mod Winter.

Denne lagde Haanden paa Kaarden og sagde med et Smil som en Mand, der i tredive Aar har leget med Døden:

„Vil De myrde mig, min Herre? I saa Fald kender jeg i Dem min Neveu; thi da er De Deres Moders Søn."

„Nej", svarede Mordaunt, idet han betvang sig, „nej, jeg vil ikke dræbe Dem, i det mindste ikke for Øjeblikket, thi uden Dem vil jeg ikke kunne finde de andre. Men naar jeg har opdaget dem, da skælv, min Herre; jeg har myrdet Bøddelen fra Bethune uden Medlidenhed, og han var dog den mindst brødefulde af eder alle."

Med disse Ord gik den unge Mand og skred ned ad Trappen med saa megen Rolighed, at han ikke blev bemærket. Paa det nederste Trin kom han forbi Tony, der kun ventede paa et Raab fra sin Herre for at ile til ham.

Men Winter kaldte ikke; aldeles overvældet og tilintetgjort blev han staaende og lyttede; da Lyden af den bortilendes Hests Trin tabte sig, faldt han om i en Stil med det Udbrud:

„Jeg takker dig, min Gud, for, at han kun kender mig!"

FJORTENDE KAPITEL.

Fadergiæder.

Medens det nys beskrevne trygtelige Optrin fandt Sted hos Lord Winter, sad Athos ved Vinduet i sit Værelse med Albuen støttet mod et Bord og Hovedet hvilende i Haanden og hørte opmærksomt paa Raoul, der fortalte ham sine Eventyr paa Rejsen og de nærmere Omstændigheder ved Slaget.

Adelsmandens smukke, ædle Ansigt røbede, med hvilken ubeskrivelig Glæde han lyttede til det unge Menneske. Han havde glemt Fortiden og Fremtiden. Athos var lykkelig, lykkelig, som han aldrig havde været det.

„Og De var til Stede og deltog i dette store Slag, Bragelonne?“ spurgte den forhenværende Musketer.

„Ja, min Herre.“

„Og det gik haardt til, siger De?“

„Hr. Prinsen angreb selv elleve Gange i Spidsen for Kolonnerne.“

„Han er en stor Kriger, Bragelonne.“

„Han er en Helt, min Herre; jeg tabte ham ikke et eneste Øjeblik af Syne. O, hvor det maa være herligt, min Herre, at hedde Condé og bære sit Navn med saa megen Ære.“

„Rolig og glimrende, ikke sandt?“

„Jo, rolig som ved en Parade og glimrende som i et Selskab. Vi angreb Fjenden i Skridt; han havde forbudt os at skyde først, og vi marscherede mod Spanierne, der stod paa en Høj, med Musketten paa Skuldrene. I tredive Skridts Afstand fra dem vendte Prinsen sig om til sine Soldater og sagde: „Børn, I vil faa en frygtelig Salve, men saa vil I ogsaa snart være færdige med disse Karle“. Der herskede en saadan Stilhed, at baade Venner og Fjender kunde høre hans Ord. Derpaa løftede han Kaarden i Vejret og raabte:

„Blæs, Trompetere!“

„Godt, godt! naar Lejligheden gives, vil De gøre ligesaa, Raoul, ikke sandt?“

„Det tror jeg, min Herre; thi jeg fandt, at det var smukt og stort. Da vi var kommet Fjenden paa tyve Skridt nær, saa vi alle Musketterne sænke sig som en glimrende Linje; thi Solen skinnede paa Løbene. I Skridt, Børn, i Skridt, sagde Prinsen, nu er Øjeblikket kommet.“

„Var De bange, Raoul?“ spurgte Greven.

„Ja, min Herre“, svarede det unge Menneske naivt, „jeg følte ligesom en Kuldegysning i Hjertet, og ved Kommandoen: Fyr! der udtaltes paa Spansk i de fjendtlige Rækker, lukkede jeg Øjnene og tænkte paa Dem.“

„Virkelig, Raoul?“ sagde Athos og trykkede hans Haand.

„Ja, min Herre, i samme Øjeblik hørtes en saadan Torden, at man skulde tro, at Helvede aabnede sig, og de, der ikke blev dræbt, følte Heden af Ilden. Jeg aabnede atter Øjnene, forbavset over ikke at være dræbt eller i det mindste saaret; Tredjedelen af Eskadronen laa paa Jorden, lemlæstet og blødende. I det samme mødte jeg Prinsens Øjne, og nu tænkte jeg kun paa én Ting, nemlig paa, at han saa paa mig. Jeg sporede min Hest og befandt mig midt imellem Fjenderne.“

„Var Prinsen fornøjet med Dem?“

„Det sagde han i det mindste, min Herre, da han befalede mig at følge til Paris med Hr. de Chatillon, der er kommet for at melde Dronningen denne Nyhed og overbringe de erobrede Faner. „Rejs“, sagde Prinsen til mig, „Fjenden vil ikke i de første fjorten Dage blive samlet, og før behøver jeg Dem ikke. Omfavn dem, De har kær, og sig til min Søster, Fru de Longueville, at jeg takker hende for den Foræring, hun har givet mig i Dem.“ Og jeg rejste, min Herre,“ tilføjede Raoul, idet han smilte kærligt til Greven, „da jeg troede, at De vilde blive glad ved at se mig igen.“

Athos trak det unge Menneske hen til sig og kyssede ham paa Panden.

„De har gjort Deres Sager godt, Raoul“, sagde han. „De har Hertuger til Venner, en Marechal af Frankrig til Beskytter, en Prins af Blodet til General, og den samme Dag, De er kommet tilbage, bliver De modtaget af to Dronninger; det er ikke daarligt for en Novice.“

„Ak, min Herre“, udbrød Raoul pludselig. „De minder mig om noget, som jeg rent har glemt af lutter Iver for at fortælle Dem mine Bedrifter. Hos hendes Majestæt Dronningen af England traf jeg en Adelsmand, der, da jeg nævnte Deres Navn, udstødte et Udraab af Forundring og Glæde, han kaldte sig Deres Ven, spurgte mig om Deres Adresse og vil aflægge Dem et Besøg.“

„Hvad hedder han?“

„Det turde jeg ikke spørge om, min Herre; men skønt han

udtrykte sig meget elegant, mærkede jeg dog af hans Udtale, at han var Englænder."

„Ah!" udbrød Athos.

Og han bøjede Hovedet ligesom for at tænke sig om. Da han atter saa op, mødte hans Øjne en Mand, der stod i den halvt aabne Dør og betragtede ham kærligt.

„Lord Winter!" udbrød Athos. — „Athos, min Ven!"

De to Adelsmænd holdt et Øjeblik hinanden tæt omfavnede. Derpaa tog Athos hans Haand, saa paa ham og sagde:

„Hvad fejler De, Mylord? De ser lige saa bedrøvet ud, som jeg er glad."

„Ja, min kære Ven, det er sandt, og jeg vil endogsaa sige mere; thi Synet af Dem forøger min Angst."

Winter saa sig omkring, som om han ønskede at være alene med Greven. Raoul, der indsaa, at de to Venner havde noget at tale om, forlod Stuen.

„Nu, da vi er alene", sagde Athos, „saa lad os tale lidt om Dem."

„Lad os tale om os", svarede Winter, „han er her."

„Hvem?" — „Myladys Søn."

Athos, der atter hørte dette Navn, der syntes at forfølge ham som et skæbnesvangert Ekko, betænkte sig et Øjeblik, rynkede derpaa Panden og sagde i en rolig Tone: „Jeg véd det."

„De véd det?"

„Ja, Grimaud har truffet ham mellem Bethune og Arras og er vendt tilbage for at underrette mig om hans Nærværelse."

„Grimaud kendte ham altsaa?"

„Nej, men han var til Stede ved en Mands Sotteseng, som kendte ham."

„Ved Bøddelen fra Bethunes?" udbrød Winter.

„De véd det?" spurgte Athos forbavset.

„Han har forladt mig for et Øjeblik siden", svarede Winter, „efter at have fortalt mig alt. Ak, min Ven! hvilket frygteligt Optrin!"

„Jeg frygter ham ikke", sagde Athos roligt. „Bøddelen fra Bethune har han kunnet dræbe i et Anfald af Raseri; men nu maa det have lagt sig."

Winter smilte sørgmodigt og rystede paa Hovedet.

„De kender ikke den Race", sagde han.

„Bah!“ svarede Athos med et tvungent Smil „den Vildhed kan ikke have vedligeholdt sig i anden Generation. Desuden har Forsynet advaret os, min Ven, for at vi kan være paa vor Post. Der er intet andet for os at gøre end at vente. Men, som jeg sagde før, lad os tale lidt om Dem. Hvad bringer Dem til Paris?“

„Nogle Sager af Vigtighed, som jeg gerne skal meddele Dem. Men hvad er det, jeg har hørt hos Hendes Majestæt Dronningen af England? D'Artagnan holder med Mazarin! Tilgiv mig min Ligefremhed, min Ven, jeg hverken hader eller dadler Kardinalen, og Deres Anskuelser vil altid være mig hellige; hører De maaske ogsaa til denne Mands Parti?“

„Hr. d'Artagnan staar i Tjenesten“, svarede Athos, „han er Soldat og adlyder den bestaaende Regering. Hr. d'Artagnan er ikke rig og kan ikke leve uden sin Lieutenantspost. Millionærer som De, Mylord, er sjældne i Frankrig.“

„Ak,“ sagde Winter, „jeg er for Tiden ligesaa fattig, om ikke fattigere end han. Men lad os vende tilbage til Dem.“

„De ønsker at vide, om jeg er Mazariner. Nej, tusinde Gange, nej. Tilgiv min Ligefremhed“.

Winter sprang op og trykkede Athos i sine Arme.

„Tak, Greve“, sagde han, „Tak for denne gode Efterretning. De gør mig atter lykkelig. Ah! De er ikke Mazariner! Gudskelov for det. Er de Herrer Porthos og Aramis endnu Deres Venner?“

„Føj kun d'Artagnan til, Mylord. Vi er endnu fire hengivne Venner ligesom i gamle Dage, men naar Talen er om at tjene Kongen eller bekæmpe Kardinalen, om at være Mazariner eller Frondør, er vi kun to.“

„Hr. Aramis holder formodentlig med Hr. d'Artagnan?“ spurgte Lord Winter.

„Nej“, svarede Athos, „Hr. Aramis gør mig den Ære at dele mine Anskuelser.“

„Kan De ikke skaffe mig denne fortræffelige, aandrige Ven i Tale?“

„Ganske vist, saa snart De ønsker det.“

„Har han forandret Stilling?“

„Han er bleven Abbed, det er det hele.‘

„De gør mig ganske bange. Han har altsaa opgivet sit eventyrlige Liv?“

„Tværtimod“, svarede Athos smilende, „han har aldrig været saa meget Musketer, som siden han er bleven Abbed, og De vil genfinde en rigtig Galaor. Skal jeg lade Raoul hente ham?“

„Tak, Hr. Greve, han er næppe hjemme paa denne Tid. Men siden De tror at kunne svare for ham...“.

„Som for mig selv“.

„Tør De love at møde mig med ham i Morgen Klokken to paa Pont de Louvre?“

„Hvor skal vi hen, Mylord?“

„Til hendes Majestæt Dronningen af England, der har anmodet mig om at præsentere Dem for sig, Greve.“

„Hendes Majestæt kender mig altsaa?“

„Jeg kender Dem.“

„De taler i Gaader“, sagde Athos, „men lige meget, naar De blot kan raade Dem, forlanger jeg ikke mere. Vil De gøre mig den Ære at spise til Aften med mig, Mylord?“

„Tak, Greve“, svarede Winter, „men naar jeg skal være ærlig, saa har det unge Menneskes Besøg berøvet mig Appetitten og vil formodentlig ogsaa berøve mig Søvnen. Hvad foretager han sig i Paris? Han er ikke kommet for at træffe mig; thi han var uvidende om min Rejse. Den unge Mand forfærder mig, Greve, han er mig et Forvarsel om en blodig Fremtid.“

„Hvad bestiller han i England?“

„Han er en af Oliver Cromwells ivrigste Tilhængere.“

„Hvad har han vundet ham for denne Sag? Hans Fader og Moder var, tror jeg, Katoliker.“

„Hans Had til Kongen.“

„Til Kongen?“

„Ja, Kongen har erklæret ham for Bastard, berøvet ham hans Godser og forbudt ham at bære Navnet Winter.“

„Hvad kalder han sig da nu?“

„Mordaunt.“

„Puritaner og forklædt som Munk, rejsende alene paa Frankrigs Landeveje.“

„Som Munk, siger De?“

„Ja, vidste De ikke det?“

„Jeg véd kun, hvad man har sagt mig.“

„Paa denne Maade er han ved et Tilfælde kommet til at høre Bøddelen fra Bethunes Skriftemaal."

„Nu fatter jeg det hele! Han er udsendt af Cromwell."

„Til hvem?"

„Til Mazarin; Dronningen har gættet rigtigt, vi var komne i Forkøbet; nu er alt tydeligt for mig. Farvel, Greve, i Morgen."

„Men det er meget mørkt", bemærkede Athos, „og De har maaske ingen Tjener med Dem?"

„Jeg har Tony, en god, men enfoldig Karl."

„Hallo, Olivain, Grimaud, Blaisois, tag eders Musketter og kald paa Vicomten."

Blaisois var den store Knøs, halv Bonde og halv Tjener, som vi har set paa Slottet Bragelonne melde, at Maden var serveret, og som Athos havde opkaldt efter hans Provins.

Fem Minutter efter, at denne Befaling var givet, indfandt Raoul sig.

„Vicomte", sagde Athos, „De skal eskortere Mylord til hans Logi og ikke lade nogen nærme sig ham."

„Men Hr. Greve", sagde Winter, „hvem antager De mig dog for?"

„For en fremmed, der ikke kender Paris", svarede Athos, „og hvem Vicomten skal vise Vej."

Winter trykkede hans Haand.

„Grimaud", sagde Athos, „gaa i Spidsen og pas godt paa Munken!"

Grimaud fo'r sammen, derpaa nikkede han og ventede paa, at de skulde komme af Sted, idet han med en tavs Veltalenhed kærtegnede Kolben paa sin Musket.

„I Morgen, Greve," sagde Winter.

„Ja, Mylord."

Den lille Trup begav sig paa Vejen til Gaden Saint-Louis, Olivain skælvende som Sofia ved ethvert tvetydigt Lysglimt, Blaisois med en temmelig mandig Holdning, fordi han var uvidende om, at der var nogen Fare, og Tony seende til højre og venstre, men uden at sige et Ord, eftersom han ikke talte Fransk.

Winter og Raoul gik ved Siden af hinanden og talte sammen.

Grimaud, der efter Athos' Ordre gik i Spidsen med en Fakkel i den ene Haand og Musketten i den anden, ankom til Winters Logi,

bankede paa Porten og bukkede derpaa, efter at der var blevet lukket op, for Mylord uden at sige et Ord.

Paa Hjemvejen gik det ligesaa; Grimauds gennemtrængende Øjne saa intet andet mistænkeligt end en Skygge, der lurede paa Hjørnet af Gaden Guénégaud og Kajen. Det forekom ham, at han allerede paa Udvejen havde bemærket denne natlige Lurer. Han styrede lige hen imod ham, men førend han kunde se ham, forsvandt Skikkelsen i et Stræde, hvori Grimaud ikke fandt det raadeligt at vove sig ind.

Man meldte Athos, at alt var gaaet godt, og da Klokken var ti, begav enhver sig til sit Værelse.

Da Greven den næste Morgen vaagnede, blev han overrasket ved at se Raoul sidde udenfor sin Seng. Det unge Menneske var paaklædt og læste i en ny Bog af Hr. Chapelain.

„Allerede oppe, Raoul", sagde Greven.

„Ja, min Herre", svarede det unge Menneske tøvende, „jeg har sovet daarligt."

„De, Raoul, har De sovet daarligt? Er der noget, der trykker Dem?"

„De vil maaske sige, min Herre, at jeg har stor Hast med at forlade Dem, skønt jeg næppe er kommet, men...".

„De har altsaa kun to Dages Permission, Raoul?"

„Tværtimod, min Herre, jeg har ti; det er heller ikke Lejren, jeg ønsker at begive mig til."

Athos smilte.

„Hvor da", sagde han, „med mindre det maaske er en Hemmelighed, Vicomte De er jo næsten en Mand, eftersom De har gjort Deres første Felttog, og De har Ret til at gaa, hvorhen De lyster, uden at sige mig det."

„Saa længe jeg har den Lykke at have Dem til Beskytter, min Herre, vil jeg aldrig tro at have Ret til at frigøre mig for et Formynderskab, der er mig saa dyrebart. Jeg ønsker blot at tage til Blois for en Dags Tid. De ser paa mig, og vil formodentlig le ad mig."

„Nej, tværtimod", svarede Athos, kvælende et Suk, „nej, jeg ler ikke, Vicomte. Det er jo saa naturligt, at De har Lyst til at tage til Blois."

„Altsaa tillader De mig det", udbrød Raoul glad.

„Javist, Raoul."

Klokken ti var alt beredt til Afrejsen. Medens Athos saa Raoul

stige til Hest, kom en Tjener med en Hilsen til ham fra Fru de Chevreuse. Han skulde sige Grev de la Fère, at hun havde erfaret hans unge Protegés Hjemkomst saavel som hans Opførsel i Slaget, og at det vilde glæde hende meget at bringe ham sin Lykønskning.

„Sig Fru Hertuginden", svarede Athos, „at Hr. Vicomten er i Færd med at stige til Hest for at begive sig til Hotel de Luynes."

Derpaa vinkede han med Haanden til Raoul, at han kunde tage af Sted.

Ved nærmere Eftertanke kom Athos for Resten til det Resultat, at det maaske var allerbedst, at Raoul i dette Øjeblik blev fjernet fra Paris.

FEMTENDE KAPITEL.

Atter en Dronning, der beder om Hjælp.

Athos havde allerede om Morgenen sendt et Brev til Aramis med Blaisois, den eneste Tjener, han havde beholdt tilbage. Blaisois traf Bazin i Færd med at iføre sig sin Embedsdragt. Han havde nemlig den Dag Tjeneste i Notre-Dame.

Athos havde paalagt Blaisois at se at faa Aramis selv i Tale. Blaisois, der var en ligefrem, enfoldig Knøs, som slavisk fulgte en modtagen Ordre, havde altsaa forlangt at tale med Abbed d'Herblay, og trods Bazins Forsikring, at han ikke var hjemme, trængte han i den Grad paa, at Bazin blev meget vred. Da Blaisois saa Bazins gejstlige Kostume, brød han sig ikke videre om hans Forsikringer, men vilde tiltvinge sig Adgangen i den Tro, at Bazin var begavet med alle sin Dragts Dyder, nemlig kristelig Taalmodighed og Barmhjertighed.

Men Bazin, der endnu stedse var Musketertjeneren, naar Blodet steg ham til Hovedet, greb et Kosteskaft og begyndte at slaa løs paa Blaisois, raabende:

„De har fornærmet Kirken, min Ven, De har fornærmet Kirken".

I det samme kom Aramis til Syne, idet han forsigtigt aabnede Døren til sit Sovekammer paa Klem.

Bazin satte nu ærbødigt sin Kost til Jorden, som han havde set Sveitseren gøre med sin Hellebard i Notre-Dame, medens Blaisois med et bebrejdende Blik til Cerberus tog Brevet op af Lommen og rakte Aramis det.

„Fra Grev de la Fère," sagde Aramis, „det er godt."

Derpaa tog han atter Hovedet til sig uden en Gang at spørge om Grunden til Spektaklet.

Blaisois begav sig forstemt paa Tilbagevejen til Hotellet Grand Roi Charlemagne. Athos spurgte, hvorledes han havde besørget sit Ærinde, hvorpaa han fortalte sit Eventyr.

„Tosse!“ sagde han leende, „du sagde altsaa ikke, at du kom fra mig?“

„Nej, Herre.“

„Men hvad sagde Bazin, da han hørte, at du var i min Tjeneste?“

„Aa, han gjorde mig en Mængde Undskyldninger og tvang mig til at drikke to Glas meget god Muskatvin, hvori jeg dyppede tre til fire fortrinlige Tvebakker; men det er det samme, han er forbandet grov. En Degn, fy!“

„Godt,“ tænkte Athos, „naar Aramis blot har faaet mit Brev, vil han komme, hvad der end maatte være i Vejen.“

Klokken ti var Athos med sin sædvanlige Punktlighed paa Pont du Louvre. Her traf han Lord Winter, der ankom i samme Øjeblik.

De ventede omtrent ti Minutter.

Lord Winter begyndte at blive bange for, at Aramis ikke skulde komme.

„Taalmodighed,“ sagde Athos, hvis Øjne ufravendt hvilede i Retning af Gaden du Bac. „Taalmodighed, jeg ser en Abbed, der giver et Mandfolk et Puf og hilser paa en Dame, det maa være Aramis.“

Det var virkelig ham; en ung Borger, der stod og gabede hen i Vejret, gav Aramis et Skub, saa at han fløj en halv Snes Skridt bort. I det samme gik et af hans Skriftebørn forbi, og da hun var ung og smuk, hilste Aramis hende med sit venligste Smil.

I et Øjeblik var han hos dem.

Som man kan begribe, var Mødet mellem ham og Winter meget rørende.

„Hvor skal vi hen?“ spurgte Aramis; „skal vi ud at slaas? Saa maa jeg hjem og hente en Kaarde, da jeg er gaaet ud uden en saadan i Dag.“

„Nej,“ svarede Winter, „vi skal aflægge et Besøg hos Hendes Majestæt Dronningen af England.“

„Ah! meget vel,“ svarede Aramis.

Da de ankom til Louvre, gik Lord Winter først ind. En eneste Portner bevogtede Porten. Ved Dagens Lys kunde Athos, Aramis og

Englænderen rigtigt iagttage den usle Bolig, som en gerrig Barmhjertighed havde overladt den ulykkelige Dronning. Store Sale, der var blevne berøvede deres Møbler, Vinduer, som ikke kunde lukkes og hvori Ruderne manglede; ingen Tapeter, Vagt eller Tjenere; saaledes var det Syn, der mødte Athos' Øjne og hvorpaa han gjorde sin Ledsager opmærksom ved at støde ham paa Armen.

„Mazarin bor bedre," bemærkede Aramis.

„Mazarin er næsten Konge," svarede Athos, „og Madame Henriette er næsten ikke mere Dronning."

Dronningen lod til at vente dem med Utaalmodighed, thi saa snart hun hørte nogen røre sig i den foran hendes Værelse liggende Sal, aabnede hun selv Døren for at tage imod sine Gæster.

„Træd nærmere og vær velkomne, mine Herrer," sagde hun.

Adelsmændene traadte indenfor og blev staaende, men paa et Tegn af Dronningen tog Athos Plads. Han var alvorlig og rolig; Aramis derimod var rasende, thi denne kongelige Elendighed havde opbragt ham.

„De betragter min Luksus," sagde Madame Henriette, idet hun bedrøvet saa sig omkring.

„Madame," svarede Aramis, „jeg beder Deres Majestæt om Forladelse, men jeg er ikke i Stand til at skjule min Forbitrelse, naar jeg ser, hvorledes det franske Hof behandler Henrik den Fjerdes Datter."

„Herren er ikke Kavaler?" spurgte Dronningen Lord Winter.

„Herren er Abbed d'Herblay", svarede denne.

Aramis rødmede.

„Jeg er rigtignok Abbed, Madame," sagde han, „men imod min Tilbøjelighed, thi jeg har aldrig haft Kald for den gejstlige Stand. Min Præstekjole hænger kun ved én Knap og jeg er altid færdig til atter at blive Musketer. Da jeg ikke vidste, at jeg skulde have den Ære at se Deres Majestæt, udmejede jeg mig i Morges med disse Klæder, men Deres Majestæt vil ikke desto mindre i mig finde den hengivneste Tjener, naar det maatte behage Dem at befale mig et eller andet."

„Hr. Chevalier d'Herblay", tog Winter atter Ordet, „er en af de af Hans Majestæts Kong Ludvig den Trettendes tapre Musketerer, som jeg har talt om til Deres Majestæt. Herren der," vedblev han vendende sig om til Athos, „er den ædle Grev de la Fère, der er Deres Majestæt saa hæderligt bekendt."

„Mine Herrer," sagde Dronningen, „jeg er ikke alene den elendigste af Dronninger, men den ulykkeligste af alle Mødre og den mest beklagelsesværdige Ægtefælle; mine Børn, i det mindste to af dem, Hertugen af York og Prinsesse Charlotte, er langt fra mig, udsatte for vore Fjenders Had; Kongen, min Gemal, fører en saa sørgelig Tilværelse i England, at det ikke vil sige meget, naar jeg forsikrer Dem, at han søger Døden som noget ønskeligt. Se her, mine Herrer, dette Brev har han sendt mig med Lord Winter. Læs det."

Athos og Aramis gjorde Indvendinger.

„Læs det," sagde Dronningen.

Athos læste højt det Brev, som vi allerede kender og hvori Kong Karl forespurgte sig, om han vilde blive modtagen i Frankrig

„Nu?" spurgte Athos, da han var færdig.

„Nu, han har afslaaet det," svarede Dronningen.

De to Venner vekslede et foragteligt Smil.

„Hvad er der nu at gøre, Madame? spurgte Athos.

„Føler De nogen Medlidenhed med saa megen Ulykke?" spurgte Dronningen med bevæget Stemme.

„Jeg har haft den Ære at spørge Deres Majestæt, hvad De ønskede, at d'Herblay og jeg skulde gøre for Dem; vi er parate."

„O, min Herre, De har i Sandhed et ædelt Hjerte!" udbrød Dronningen rørt. „Siden I er saa ædelmodige at ville ofre Eder for en stakkels Fyrstinde, som hele Verden forlader, saa hør, hvad I kunne gøre for mig. Kongen er alene med nogle Adelsmænd, som han hver Dag frygter for at miste, midt imellem Skotterne, som han nærer Mistro til, skønt han selv er Skotte. Siden Lord Winter har forladt ham, lever jeg ikke længere, mine Herrer. Nu, jeg forlanger meget, maaske altfor meget, thi jeg har ingen Ret til at forlange det af eder, rejs over til England, foren eder med Kongen, vær hans Venner og Beskyttere, hold Eder ved hans Side i Slaget, forlad ham ikke i hans Hus hvor Baghold, langt farligere end alle Krigens Farer, hver Dag lurer paa ham; og til Gengæld for dette Offer, mine Herrer, lover jeg Eder, ikke at belønne Eder — jeg tror, at dette Ord vilde saare Eder — men at elske eder som en Søster og foretrække eder for alle Mennesker undtagen min Ægtefælle og mine Børn."

Med disse Ord hævede Dronningen højtideligt sine Øjne mod Himlen.

„Naar skal vi rejse, Madame?" spurgte Athos.

„De samtykker altsaa?“ raabte Dronningen glad.

„Ja, Madame, Deres Majestæt forekommer mig imidlertid at gaa altfor vidt ved at love os et Venskab, der er langt over vore Fortjenester. Vi tjener Gud, Madame, ved at tjene en saa ulykkelig Fyrste og en saa dydig Dronning. Madame, vi tilhører Dem med Legeme og Sjæl.“

„Ak, mine Herrer!“ udbrød Dronningen rørt til Taarer, „det er mit første glade Øjeblik i fem Aar. Ja, I tjene Gud, og da min Magt er altfor begrændset til at belønne et saadant Offer, saa vil han belønne Eder, han, der læser i mit Hjerte, hvor taknemlig jeg er ham og Eder. Red min Ægtefælle, red Kongen. Jeg bliver her. Er der noget, jeg kan gøre for Eder, saa sig det blot, thi jeg er fra dette Øjeblik af Eders Veninde og det er ikke mere end billigt, at jeg tager mig af Eders Sager, medens I beskæftiger Eder med mine.“

„Jeg beder kun Deres Majestæt at indbefatte mig i Deres Bønner“, sagde Athos.

„Og jeg,“ sagde Aramis, „staar alene i Verden og har ingen anden at tjene end Deres Majestæt.“

Dronningen rakte dem sin Haand, som de kyssede, og hviskede til Winter:

„Hvis de mangler Penge, Mylord, saa betænk Dem ikke et Øjeblik. Tag Diamanterne af de Klenodier, jeg har givet Dem, og sælg dem til en Jøde. De vil kunne faa en halvtreds til tredsindstyve tusinde Livres for dem. Brug disse, hvis det er nødvendigt, men sørg blot for, at disse Adelsmænd bliver behandlede, som de fortjener, det vil sige som Konger.“

Dronningen havde to Breve, det ene fra sig selv, det andet fra hendes Datter, Prinsesse Henriette, men begge to adresserede til Kong Karl. Hun gav Athos det ene og Aramis det andet, for at de, hvis Tilfældet skulde skille dem ad, kunde have noget at legitimere sig med hos Kongen. Derpaa trak de sig tilbage.

Da de var komne ned ad Trappen, standsede Winter og sagde:

„Gaa I til den ene Side, saa gaar jeg til den anden, for at vi ikke skal vække Mistanke, og lad os mødes i Aften Klokken ni ved Porten Saint-Denis. Vi rejser med mine Heste, saa længe de kan holde det ud, og tager derpaa Postbefordring. Endnu en Gang tak mine gode Venner, Tak i mit eget og i Dronningens Navn.“

De tre Adelsmænd trykkede hverandre i Haanden. Winter gik ned ad Gaden Saint-Honoré, medens Athos og Aramis fulgtes ad.

„Naa," sagde Aramis, da de var blevne alene, „hvad synes De om denne Affære, min kære Greve?"

„Daarligt", svarede Athos, „daarligt."

„Men De gik jo saa begejstret ind paa Forslaget?"

„Det gør jeg altid, naar Talen er om at forsvare et stort Princip, min kære d'Herblay. Kongerne kan kun være stærke ved Adelen, men Adelen kan kun være mægtig ved Kongerne. Naar vi derfor understøtte Monarken, tjener vi tillige vor egen Sag."

„Vi vil blive myrdede derovre," svarede Aramis, „jeg hader Englænderne, de er tølperagtige som alle Folk, der drikker Øl."

„Er det da bedre at blive her og gøre en Tur til Bastillen eller til Vincennes paa Grund af vor Delagtighed i Hertugen af Beauforts Flugt?" spurgte Athos. „Tro mig, Aramis, der er ingen Grund til at være bedrøvet. Vi undgaar Fængsel og handle som Helte, Valget er let."

„Det er sandt, men ved enhver Sag, min kære Ven, maa man først besvare det rigtignok taabelige, men dog nødvendige Spørgsmaal: „Har De Penge?"

„Omtrent et Hundrede Pistoler, som min Forpagter sendte mig Dagen før min Afrejse fra Bragelonne; men heraf maa jeg lade et halvt Hundrede blive tilbage til Raoul; en ung Adelsmand maa leve sømmeligt. Jeg har altsaa kun omtrent halvtredsindstyve Pistoler tilbage. Og De?"

„Naar jeg vender alle mine Lommer og Skuffer, er jeg vis paa, at jeg ikke vil finde ti Louisdorer. Heldigvis er Lord Winter rig."

„Lord Winter er for Øjeblikket ødelagt, da Cromwell hæver hans Indkomster."

„Nu kunde man have Nytte af Baron Porthos," sagde Aramis.

„Hvor jeg under disse Omstændigheder savner d'Artagnan!" udbrød Athos.

„Hvilken fuld Pung!"

„Hvilken tapper Arm!"

„Lad os se at vinde Dem."

„Hemmeligheden er ikke vor, Aramis, og lad os derfor ikke betro os til nogen. Først vilde det, hvis vi gjorde et saadant Skridt, let faa Udseende af, at vi tvivlede om os selv."

„De har Ret. Hvad vil De foretage Dem fra nu af og til i Aften? Hvad mig angaar, saa er jeg nødt til at opsætte to Ting."

„Er det Ting, der kan opsættes?"

„For Pokker! det er nok nødvendigt."

„Og hvad er det for Ting?"

„For det første et Kaardestik til Koadjutoren, som jeg traf i Gaar Aftes hos Fru de Rambouillet og som talte i en besynderlig Tone til mig."

„Fy! en Strid mellem Præster! en Duel mellem allierede!"

„Hvad skal man sige, min Kære? Han er en Slagsbroder, jeg ligesaa; han strejfer omkring paa Gaderne, jeg ligesaa; hans Præstekjole trykker ham, og jeg har faaet nok af min; undertiden tror jeg, at han er Aramis og jeg Koadjutoren, i den Grad ligner vi hinanden. Denne Slags Sosia keder mig, og for Resten er han et Brushoved, der vil bringe vort Parti i Forlegenhed. Jeg er overbevist om, at hvis jeg gav ham et Ørefigen, som jeg gjorde i Morges ved den lille Borger, der stod mig i Vejen, vilde Sagerne faa et andet Udseende."

„Og jeg, min kære Aramis," svarede Athos roligt, „tror, at det kun vilde forandre Hr. de Rez' Udseende. Lad derfor den Sag fare; for Resten tilhører ingen af eder længere sig selv, De tilhører Dronningen af England og han Fronden; naar derfor den anden Ting, som De beklager ikke at kunne faa udrettet, ikke er vigtigere end denne..."

„O, den er meget vigtig."

„Saa besørg den straks."

„Uheldigvis kan jeg ikke selv bestemme Tiden. Det var i Aften, netop i Aften."

„Jeg forstaar Dem," sagde Athos smilende, „ved Midnat?"

„Omtrent."

„Den Slags Sager kan opsættes, min kære Ven, især naar man ved sin Tilbagekomst har en saa god Undskyldning..."

„Ja, hvis jeg kommer tilbage."

„Hvis De ikke kommer tilbage, kan det jo være Dem ligegyldigt. Vær dog en Smule fornuftig og husk paa, min kære Ven, at De ikke længere er tyve Aar."

„Nej, desværre! Gid jeg blot var det!..."

„Ja," svarede Athos, „jeg tror, at De vilde gøre en hel Del dumme Streger mindre. Men vi maa skilles ad. Jeg har et Par Visiter at gøre

og et Brev at skrive. Hent mig Klokken otte, eller skal jeg vente til Aftensmaden Klokken syv?"

„Meget vel," svarede Aramis, „jeg har tyve Visiter at gøre og ligesaa mange Breve at skrive."

Hermed skiltes de fra hinanden. Athos gjorde en Visit hos Fru de Vendôme, afgav sit Kort hos Fru de Chevreuse og skrev følgende Brev til d'Artagnan:

„Kære Ven, jeg rejser bort med Aramis i et vigtigt Anliggende. Jeg vilde gerne sige Farvel til Dem, men min Tid er meget knap. Glem ikke, at jeg skriver Dem til for at sige Dem, hvor meget jeg elsker Dem.

Raoul er taget til Blois og véd intet om min Rejse; vaag over ham i min Fraværelse saa meget, som det er Dem muligt. Hvis De ikke skulde høre fra mig om tre Maaneder fra Dato, saa sig til ham, at han skal aabne en til ham adresseret Pakke, som han vil finde i Blois i min Jernkasse, hvortil jeg sender Dem Nøglen.

Hils Porthos fra Aramis og mig. Paa Gensyn eller muligvis farvel."

Han lod Brevet besørge af Blaisois.

Til den aftalte Tid mødte Aramis, klædt som Kavaler med sin gamle Kaarde ved Siden, som han saa ofte havde trukket og som han var mere oplagt end nogen Sinde før til at drage.

„Hør," sagde han, „jeg tror virkelig, at det er urigtigt af os at rejse saaledes uden at efterlade et Par Ord til Afsked til Porthos og d'Artagnan."

„Det er gjort, kære Ven", svarede Athos, „det har jeg sørget for, jeg har sagt Farvel til dem begge to fra Dem og mig."

„De er en fortræffelig Mand, min kære Greve", sagde Aramis, „De tænker paa alt."

„Nu, har De forligt Dem med Tanken om denne Rejse?"

„Ja, aldeles, og jo mere jeg tænker derpaa, desto gladere er jeg over at forlade Paris i dette Øjeblik."

„Jeg ogsaa," svarede Athos; „det eneste, der gør mig ondt, er, at jeg ikke har omfavnet d'Artagnan; men den Djævel er saa snu, at han vilde have gættet, hvad der er i Gære."

Mod Slutningen af Maaltidet indfandt Blaisois sig.

„Her er et Svar til Dem ,Herre, fra Hr. d'Artagnan," sagde han

Med disse Ord gav han sin Herre en lille, rund Skindpose.

Athos aabnede den og fremtog en lille, saaledes lydende Billet:

„Min kære Greve!

Naar man rejser, og især naar man bliver borte i tre Maaneder, har man aldrig for mange Penge; jeg mindes endnu den Tid, da vi havde det knapt, og sender Dem herved Halvdelen af min Pungs Indhold, det er Penge, som det er lykkedes mig at presse ud af Mazarin. Gør derfor ikke altfor slet Brug af dem.

Hvad det angaar, at jeg ikke mere skulde faa Dem at se, saa tror jeg ikke et Ord deraf; naar man har Deres Hjerte og Kaarde, slipper man igennem overalt.

Derfor paa Gensyn, men ikke Farvel.

Jeg behøver ikke at sige Dem, at jeg har elsket Raoul som mit eget Barn fra den første Dag, jeg saa ham; imidlertid vil jeg oprigtigt bede til Gud, at jeg ikke maa blive hans Fader, skønt jeg vilde være stolt af at have en Søn som ham.

Deres d'Artagnan.

P. S. De halvtredsindstyve Louisdorer, som jeg sender Dem, tilhører naturligvis ligesaa vel Aramis som Dem."

Athos smilte og hans smukke Øjne tilsløredes af Taarer. D'Artagnan, som han altid havde elsket saa ømt, holdt altsaa endnu af ham.

„Her er virkelig halvtredsindstyve Louisdorer," sagde Aramis, idet han heldte Pungens Indhold ud paa Bordet, og det alle med Kong Ludvig den Trettendes Portræt. Nu, hvad har De i Sinde at gøre med disse Penge, Greve, vil De beholde dem eller sende dem tilbage?"

„Jeg vil beholde dem, Aramis, og det selv om jeg ikke trængte til dem. Hvad der bydes af et godt Hjerte, maa ogsaa modtages af et godt Hjerte. Tag fem og tyve, Aramis, og giv mig de andre."

„Naa, det glæder mig, at De er af samme Mening som jeg. Skal vi saa tage afsted?"

„Naar De vil, men har De ingen Tjener med Dem?"

„Nej, den Nar af Bazin har, som De ved, begaaet den Dumhed at lade sig gøre til Degn ved Notre-Dame, og han kan ikke forlade sin Kirke."

„Naa, saa kan De tage Blaisois, som jeg dog ingen Brug har for, da jeg selv har Grimaud."

„Med Fornøjelse," svarede Aramis.

I det samme viste Grimaud sig i Døren.

„Færdige," sagde han med sin sædvanlige Lakonisme.

„Saa lad os komme afsted," sagde Athos.

Hestene stod virkelig sadlede udenfor Døren. De to Venner steg til Hest og Tjenerne fulgte deres Eksempel.

Paa Hjørnet af Kajen mødte de Bazin, der kom løbende med Tungen ud af Halsen.

„Gud være lovet! at jeg kommer tidsnok, Herre!" udbrød han.

„Hvad er der paa Færde?"

„Hr. Porthos var i dette Øjeblik hjemme hos Dem og afleverede denne til Dem med de Ord, at De maatte have den før Deres Afrejse."

„Godt," svarede Aramis og tog imod den Pung, som Bazin rakte ham.

„Vent lidt, Hr. Abbed, der er ogsaa et Brev."

„Du ved, at jeg har sagt dig, at hvis du kaldte mig andet end Chevalier, vilde jeg knække Arme og Ben paa dig. Naa, kom med Brevet."

„De kan umuligt læse det," sagde Athos, „her er jo saa sort som i en Gryde."

„Vent lidt," sagde Bazin.

Med disse Ord slog han Ild og tændte en Voksstabel, som han brugte til at tænde Kirkelysene med.

Ved Skinnet af dette Lys læste Aramis følgende Brev:

„Min kære d'Herblay!

Jeg hører fra d'Artagnan, der har bragt mig en Hilsen fra Dem og Grev de la Fère, at De er i Begreb med at foretage en Rejse, der maaske vil vare to eller tre Maaneder; da jeg ved, at De ikke holder af at bede Deres Venner om noget, sender jeg Dem herved af mig selv to hundrede Pistoler, som De kan gøre med hvad De vil, og som De kan betale mig tilbage ved Lejlighed. De skal ikke være bange for at genere mig; hvis jeg trænger til Penge, lader jeg nogle hente fra et af mine Slotte, alene Bracieux indbringer mig tyve tusinde Livres i Guld. Naar jeg derfor ikke sender Dem flere, er det ene og alene af den Grund, at jeg er bange for, at De ikke vilde modtage en altfor stor Sum.

Jeg henvender mig til Dem, fordi De nok ved, at Grev de la Fère

altid har imponeret mig, skønt jeg elsker ham af mit ganske Hjerte, men naturligvis er Pengene ligesaaa godt til ham som til Dem.

Jeg er, som jeg haaber, at De ikke tvivler om, Deres hengivne

Du Vallon de Bracieux
de Pierrefonds."

„Naa, hvad siger De dertil?" spurgte Aramis.

„Jeg siger, min kære d'Herblay, at det næsten er en Gudsbespottelse at tvivle om Forsynet, naar man har saadanne Venner."

SEKSTENDE KAPITEL.

Hvori det godtgøres, at den første Indskydelse altid er den bedste.

De tre Adelsmænd slog ind paa Vejen til Picardiet, og efter to Dages og én Nats Rejse naaede de henimod Aften i et smukt Vejr Boulogne, en den Gang næsten øde By, der kun var bygget paa Højen; den saakaldte nedre By eksisterede den Gang ikke. Boulogne var en stærk Stilling.

Da de ankom til Byens Port, sagde Lord Winter:

„Lad os bære os ad her ligesom i Paris, mine Herrer, nemlig skilles ad for ikke at vække Opsigt; jeg kender et lidet besøgt Gæstgiversted, hvis Vært er mig meget hengiven. Der tager jeg hen; thi der maa ligge Brev til mig. Tag I derimod ind i Byens første Hotel, l'Epée du Grand Henri, og indfind eder efter to Timers Forløb ved Havnen, hvor vort Skib maa ligge sejlfærdigt".

Saaledes skete det. Lord Winter red videre langs med de ydre Boulevarder for at komme ind i Byen gennem en anden Port, medens de to Venner red ind ad den, udenfor hvilken de havde gjort holdt; to hundrede Skridt indenfor denne laa det betegnede Hotel.

Hestene blev sat i Stald, men beholdt Tøjet paa; Tjenerne spiste til Aften, da det allerede var silde, og de to Herrer, der var meget utaalmodige efter at komme om Bord, satte dem Stævne ved Havnen med Ordre til ikke at veksle et Ord med nogen, hvem det saa end var. Som man kan begribe, gjaldt denne Befaling kun Blaisois, for Grimaud havde den i lang Tid været overflødig.

Athos og Aramis begav sig paa Vejen til Havnen.

Ved deres støvede Klæder vakte de to Venner nogle spadserendes Opmærksomhed.

Navnlig lagde de Mærke til en, paa hvem deres Ankomst havde gjort en vis Virkning. Denne Mand, som de først havde bemærket, vandrede sørgmodigt frem og tilbage ved Havnen. Saa snart han fik Øje paa dem, tabte han dem ikke af Syne og syntes at have stor Lyst til at tiltale dem.

Dette Menneske var ung og bleg; han var sortklædt og bar Kaarde.

Ankommen til Havnedæmningen standsede Athos og Aramis for at betragte en lille Baad, der laa fortøjet ved en Pæl, som om den ventede paa nogen.

„Det er formodentlig vort Fartøj", bemærkede Athos.

„Ja", svarede Aramis, „og Sluppen, der gynger derhenne, ser ud til at være den, der skal føre os til vort Bestemmelsessted. Blot Winter ikke vil blive for længe borte, det er slet ikke morsomt at vente her, man ser ikke et Fruentimmer."

„Stille!" sagde Athos, „vi bliver belurede."

Den spadserende, der flere Gange var gaaet frem og tilbage, var virkelig standset ved at høre Navnet Winter, men da hans Ansigt ikke røbede den mindste Bevægelse, kunde det ligesaa gerne være tilfældigt, at han var standset.

„Tilgiv mig min Nysgerrighed, mine Herrer", sagde den unge Mand med et høfligt Buk, „men jeg ser, at I er kommet fra Paris, eller i det mindste er fremmede i Boulogne."

„Ja, vi er kommet fra Paris, min Herre", svarede Athos ligesaa forekommende, „kan vi tjene Dem med noget?"

„Vil De ikke være saa god at sige mig, min Herre", vedblev den unge Mand, „om det er sandt, at Kardinal Mazarin ikke længere er Minister."

„Det var et underligt Spørgsmaal", bemærkede Aramis.

„Han er det, og han er det ikke", svarede Athos, „det vil sige, den ene Halvdel af Frankrig vil jage ham bort, medens han ved Intriger og Løfter søger at holde sig ved den anden Halvdels Hjælp. Det kan paa denne Maade have lange Udsigter, som De ser."

„Altsaa er han ikke flygtet eller i Fængsel?" spurgte den fremmede.

„Nej, i det mindste ikke for Øjeblikket."

„Jeg takker Dem for Deres Forekommenhed, min Herre", sagde den unge Mand og fjernede sig.

„Hvad siger De om ham?“ spurgte Aramis.

„Jeg siger, at det enten er en Provinsialist, der keder sig, eller en Spion, der gaar paa Lur.“

„Men hvorfor svarede De ham saaledes?“

„Intet berettigede mig til at svare ham anderledes. Han var høflig mod mig, følgelig burde jeg ogsaa være det mod ham.“

„Men hvis han nu er en Spion...?“

„Hvad saa? Vi lever ikke længere i Kardinal Richelieus Tid, der paa den blotte Mistanke lod Havnene lukke.“

„Lige meget, det var urigtigt af Dem at svare ham saaledes“, sagde Aramis, idet han med Øjnene fulgte den unge Mand, der forsvandt bag Dunerne.

„Men De glemmer, at De har gjort dem skyldig i en ganske anderledes stor Uforsigtighed ved at nævne Lord Winters Navn. Har De glemt, at det var det Navn, der bragte den unge Mand til at staa stille?“

„En Grund mere til at bede ham om at gaa sin Vej, da han talte til Dem.“

„Klammeri?“

„Og siden naar er De bleven bange for Klammeri?“

„Jeg er altid bange derfor, naar man venter mig et eller andet Sted og jeg ved dette Klammeri kan blive forhindret i at møde. Skal jeg for Resten sige Dem noget? Ogsaa jeg var nysgerrig efter at se det unge Menneske nær ved,“

„Hvorfor det?“

„De vil maaske le ad mig, Aramis, fortælle mig, at jeg aldrig tænker paa andet end et og det samme, og sige, at jeg ser Spøgelser ved højlys Dag.“

„Nu?“

„Hvem synes De, at dette Menneske ligner?“

„Mener De et Mandfolk eller et Fruentimmer?“

„Et Fruentimmer, for saa vidt som en Mand kan ligne et saadant.“

„For Pokker! De siger noget“, udbrød Aramis. „Nej, De ser i Sandhed ikke Spøgelser, min kære Ven, og jo mere jeg tænker mig om, desto mere bliver jeg af Deres Mening, denne fine, sammenknebne Mund, disse Øjne, der stedse synes at staa til Forstandens, men aldrig til Hjertets Tjeneste... Det maa være en Bastard af Mylady...“.

„De ler, Aramis."

„Det er blot en Vane; thi jeg forsikrer Dem, at jeg ligesaa lidt som De ønsker at møde denne Øgleunge paa min Vej."

„Ah! der kommer Winter!" sagde Athos.

„Saa skal vi formodentlig indskibe os om Natten?" spurgte Aramis med et Blik paa den vestlige Himmel, hvor Solen kun havde efterladt en smal Stribe, der var i Begreb med at forsvinde i Havet.

„Rimeligvis", svarede Athos.

„For Fanden!" vedblev Aramis, „jeg holder ikke meget af Søen om Dagen, men endnu mindre om Natten. Jeg tilstaar oprigtigt, at jeg vilde foretrække Klosteret i Noisy for den afskyelige Bevægelse om Bord i et Skib."

Athos smilte melankolsk; thi medens hans Ven talte, tænkte han øjensynlig paa andre Ting og gik Winter i Møde, fulgt af Aramis.

„Hvad fejler dog vor Ven?" spurgte Aramis, „han ligner en af Dantes fordømte, paa hvem Satan har drejet Halsen om, og som derfor betragter deres Hale. Hvorfor Fanden mon han dog ser sig saaledes tilbage?"

Da Winter fik Øje paa dem, fordoblede han sine Skridt og ilede dem i Møde med en paafaldende Hurtighed.

„Hvad fejler Dem, Mylord?" spurgte Athos.

„Intet", svarede Winter, „intet. Imidlertid forekom det mig, da jeg gik forbi Dunerne...".

Og han vendte sig atter om.

Athos saa paa Aramis.

„Men", vedblev Winter, „lad os komme af Sted, Baaden maa vente paa os, og der ligger vor Slup for Anker. Jeg vilde ønske, at vi var om Bord i den."

Og han vendte sig atter om.

„Har De glemt noget?" spurgte Aramis.

„Nej, det er rent i Tanker, jeg ser mig tilbage."

„Han har set ham", hviskede Athos til Aramis.

De var imidlertid kommet til den Trappe, der førte ned til Baaden. Winter lod Tjenerne, der bar Vaabnene, og Sjoverne, der bar Kofferterne, stige først ned, og begyndte derpaa selv at følge efter.

I dette Øjeblik fik Athos Øje paa et Menneske paa den anden Side af Havnen, der fremskyndede sin Gang ligesom for at overvære deres Indskibning.

Trods det tiltagende Mørke troede han dog at genkende det unge Menneske, der havde talt til dem.

„Det er ganske sikkert os, han har i Kikkerten", sagde Athos, „men lad os alligevel gaa om Bord; er vi først i aaben Sø, kan han gerne komme."

Og Athos sprang ned i Baaden, der straks satte af og begyndte at fjerne sig, drevet af Sted af fire kraftige Roerkarle.

Men den unge Mand fulgte med eller rettere tog Forspring for Baaden, der maatte passere mellem Pynten af Havnedæmningen, hvor Fyret netop var bleven tændt, og en Klippe, der hængte ud over Søen. Man saa ham klatre op ad Klippen, hvorfra han kunde beherske Baaden, naar denne kom forbi.

„Det unge Menneske er ganske bestemt en Spion", sagde Aramis til Athos.

„Det er ham!" raabte Lord Winter og greb Athos i Armen, „det er ham; det forekom mig nok, at jeg skulde kende ham igen, jeg har ikke taget fejl."

„Hvilken ham?" spurgte Aramis.

„Myladys Søn!" svarede Athos.

„Munken!" udbrød Grimaud.

Den unge Mand hørte disse Udraab; det saa ud, som om han vilde styrte sig i Havet, i den Grad heldede han sig ud over Klippen.

„Ja, det er mig, Onkel, mig Myladys Søn, Cromwells Sekretær og Ven, og jeg kender Dem og Deres Ledsagere."

I Baaden fandtes tre Mænd, der sikkert var tapre, og hvis Mod ingen vilde have vovet at drage i Tvivl, men denne Stemme fik dem til at gyse.

Paa Grimauds Hoved havde Haarene rejst sig af Angst, og hans Pande var badet i Sved.

„Ah! saa det er Neveuen, Munken, Myladys Søn, som han selv siger", bemærkede Aramis.

„Ja, desværre", mumlede Winter.

„Vent lidt!" raabte Aramis.

Og med den frygtelige Koldblodighed, der var ham egen i farefulde Øjeblikke, tog han en af Musketterne, som Tony holdt, spændte Hanen og tog Sigte paa det paa Klippen staaende Menneske.

„Fyr!" raabte Grimaud ude af sig selv.

Men i det samme slog Athos Musketten til Side.

„Gid Fanden havde Dem!“ udbrød Aramis, „jeg havde ham saa udmærket paa Kornet og skulde have givet ham Kuglen lige i Brystet.“

„Det er nok, at vi har dræbt Moderen“, svarede Athos med hul Stemme.

Den unge Mand slog en Skoggerlatter op.

„Ja, det er ganske rigtigt eder“, raabte han, „nu kender jeg eder.“

Hans truende Ord blev af Vinden baaret ud til Baaden.

Aramis fo'r sammen.

„Rolig blot“, sagde Athos, „for Fanden! er vi ikke længere Mænd?“

„Jovel“, svarede Aramis, „men han er en Djævel. Spørg Onklen, om det var urigtigt af mig at befri ham for hans kære Neveu.“

Winter svarede kun med et Suk.

„Alt havde været forbi“, vedblev Aramis. „Ak, Athos, jeg er bange for, at De her med al Deres Klogskab har baaret Dem dumt ad“.

Athos tog Winters Haand, idet han søgte at give Samtalen en anden Retning:

„Naar kan vi være i England?“

Men Lorden hørte ikke, hvad han sagde, og gav intet Svar.

„Hør, Athos“, tog Aramis atter Ordet, „maaske det endnu er tids nok. Se en Gang, han staar endnu paa det samme Sted.“

Athos vendte sig med Overvindelse om; thi Synet af det unge Menneske var ham meget modbydeligt.

Han stod ganske rigtigt endnu paa Klippen, beskinnet af Lyset fra Fyrtaarnet.

„Men hvad bestiller han i Boulogne?“ spurgte Athos, som, da han var Fornuften selv, altid ledte efter Aarsagen og kun bekymrede sig lidt om Virkningen.

„Han er fulgt efter mig“, svarede Winter, der denne Gang havde hørt Athos' Ord, fordi de passede til hans egne Tanker.

„For at forfølge os, min Ven, maatte han have været bekendt med vor Afrejse; men for Resten er han efter al Sandsynlighed kommet før os.“

„Ja, saa forstaar jeg det ikke,“ sagde Englænderen, og rystede paa Hovedet.

„Jeg tror næsten, Aramis, at det var urigtigt af mig at standse Dem før“, sagde Athos.

„Stille“, svarede Aramis,, „jeg kunde gerne græde, naar jeg tænker derpaa.“

I det samme blev de prajet fra Sluppen. Lodsen, der sad til Rors, svarede, og Baaden lagde paa Siden af Skibet.

I dette Øjeblik kunde de tre Mænd ikke lade være at se tilbage til Klippen; den truende Skikkelse stod der endnu og raabte følgende Ord til dem:

„Vi ses i England, mine Herrer!“

SYTTENDE KAPITEL.

Tedeumet i Anledning af Sejren ved Lens.

Al den Bevægelse, som Madame Henriette havde bemærket, og hvortil hun forgæves havde ledt om Grunden, var foranlediget ved Sejren ved Lens, om hvilken Hr. Prinsen havde ladet Hr. Hertugen af Chatillon, der havde haft en saa væsentlig Andel i den, overbringe Efterretningen; han havde desuden faaet det Hverv at ophænge i Notre-Dames Hvælvinger de to og tyve fra Lothringerne og Spanierne tagne Faner.

Denne Nyhed havde en stor Indflydelse; den afgjorde den med Parlamentet begyndte Strid til Fordel for Hoffet. Alle de indregistrerede Paalæg, som Parlamentet havde modsat sig, var bestandigt motiveret ved Nødvendigheden af at hævde Frankrigs Ære og Haabet om at slaa Fjenden. Da man imidlertid siden Nordlingen ikke havde haft andet end Nederlag, havde Parlamentet ved enhver Lejlighed interpelleret Hr. de Mazarin om de bestandigt lovede, men altid udeblevne Sejre. Men denne Gang kunde man møde med en Sejr, og det en fuldstændig Sejr, hvorfor alle indsaa, at det var en dobbelt Triumf for Hoffet, baade over Indlandet og Udlandet, saa at endog den unge Konge, da han erfarede denne Nyhed, udbrød:

„Naa, mine Herrer af Parlamentet, vi skal se, hvad I nu vil sige.“

Dronningen havde derpaa trykket til sit Hjerte sit kongelige Barn, hvis stolte Taarer harmonerede saa godt med hendes egne. Samme Aften afholdtes et Statsraad, hvortil Marechal de la Meilleraie og Hr. Villeroi var blevet kaldt, fordi de var Mazarinere, Chavigny og Séguier,

fordi de hadede Parlamentet, og Guitaut og Comminges, fordi de var Dronningen hengivne.

Hvad der var bleven afgjort i dette Raad, fik ingen at vide. Kun erfarede man, at der den følgende Søndag skulde synges et Tedeum i Notre-Dame til Ære for Sejren ved Lens.

Den følgende Søndag stod Pariserne altsaa tidlig op; thi et Tedeum var en vigtig Begivenhed i de Tider. Man havde endnu ikke misbrugt denne Højtidelighed, hvorfor den ogsaa gjorde sin Virkning.

Klokken otte om Morgenen var Dronningens Garderegiment under Anførsel af Guitaut og hans Neveu, Comminges, marcheret op med fuld Musik og havde opstillet sig fra Palais-Royal til Notre-Dame, paa hvilken Manøvre Pariserne havde set med Rolighed; thi den Gang som nu var de store Narre efter Militærmusik og glimrende Uniformer.

Friquet havde iført sig sin Søndagsstads, og under Paaskud af en Hævelse, som han havde skaffet sig ved at anbringe en uhyre Mængde Kirsebærstene i den ene Side af Munden, havde han af sin Foresatte, Bazin, faaet fri hele Dagen.

Bazin havde i Begyndelsen nægtet ham det; thi han var i daarligt Humør, først over Aramis' Bortrejse, hvilken Person var taget bort uden at sige ham, hvor han skulde hen, og dernæst fordi han skulde fungere ved en Messe, der blev læst i Anledning af en Sejr, som slet ikke var efter hans Hoved. Bazin var, som man vil huske, Frondør, og hvis det kunde have gaaet an, at en Kordegn var borte fra en saadan Højtidelighed, vilde han sikkert have stilet den samme Begæring til Erkebiskoppen, som Friquet havde stilet til ham. Han havde altsaa, som sagt, i Begyndelsen afslaaet Kordrengens Bøn; men da Friquets Hævelse i selve Bazins Nærværelse tiltog betydeligt, gav han endelig brummende efter for ikke at kompromittere Kordrengekorpsets Ære. Udenfor Kirkedøren spyttede Friquet sin Hævelse ud af Munden. Sin Tjeneste i Værtshuset var han naturligvis bleven fri for ved at foregive, at han skulde være til Stede ved Messen i Notre-Dame.

Da Friquet forlod Bazin, styrede han Kursen lige til Palais-Royal, som han naaede netop som Garden marcherede ud derfra, og da han ikke havde indfundet sig af nogen anden Grund end for at glæde sig ved Synet af den og høre Musiken, tog han Plads i Spidsen af Toget, idet han trommede med to Skrivetavler og paa en forbavsende Maade efterlignede Trompeterne med sin Mund.

Denne Morskab varede fra Barriere des Sergens til Place Notre-Dame; men da Regimentet gjorde holdt, og Kompagnierne trængte ind i Hjertet af La Cité, idet de blev opstillet fra den yderste Ende af Gaden Saint-Christophe, i Nærheden af Gaden Cocatrix, hvor Broussel boede, huskede Friquet pludselig paa, at han ikke havde spist Frokost, og efter at have tænkt sig om, hvorhen han skulde styre sine Skridt for at faa denne vigtige Handling besørget, besluttede han at lade Raadsherre Broussel traktere sig.

Følgelig satte han sig i March og ankom ganske forpustet til Raadsherrens Port, som han begyndte at dundre løs paa af alle Kræfter.

Hans Moder, Broussels gamle Pige, lukkede op for ham.

„Hvad vil du her, Knægt", spurgte hun, „og hvorfor er du ikke i Notre-Dame?"

„Jeg har været der, Mo'r Nanette", svarede Friquet, „men da jeg saa, at der foregik noget, hvorom Mester Broussel maatte underrettes, og med Mester Bazins Tilladelse — De kender nok Degnen Mester Bazin, Mo'r Nanette — er jeg kommet for at tale med Hr. Broussel."

„Og hvad vil du sige til Hr. Broussel?"

„Jeg vil sige ham", raabte Friquet saa højt, som det var ham muligt, „at hele Garderegimentet marcherer herhid. Og da jeg allerede har hørt fortælle, at Hoffet har ondt i Sinde mod ham, har jeg villet underrette ham herom, for at han kan være paa sin Post."

Broussel, der havde hørt den unge Skælms Raaben, gik henrykt over hans Iver ned i første Etage; thi han havde virkelig arbejdet i sit Kabinet i anden Etage.

„Hvad vedkommer Garden os, min Ven", sagde han, „og hvorfor gør du en saadan Støj? Véd du ikke, at disse Herrer kun gør, hvad der er Skik og Brug, og at Garden altid opstilles paa Kongens Vej?"

Friquet spillede den forbavsede, idet han pillede paa sin nye Hue:

„Det er ikke saa underligt, at De véd det; thi De véd jo alt, Hr. Broussel; men jeg har virkelig ikke vidst det og troede rigtigt at gøre Dem en stor Tjeneste ved at fortælle det. De maa ikke derfor være vred paa mig, Hr. Broussel."

„Tværtimod, min Ven, tværtimod, din Iver behager mig. Tag et Par af de Abrikoser, som Fru de Longueville sendte os i Gaar fra Noisy, Mo'r Nanette, og giv Deres Søn dem tilligemed et Stykke Hvedebrød."

„Tak, Hr. Broussel, Tak“, sagde Friquet, „jeg holder netop meget af Abrikoser.“

Broussel gik nu ind til sin Kone og forlangte sin Frokost. Klokken var halv ti. Raadsherren tog Plads ved Vinduet. Gaden var aldeles øde, men i det fjerne hørtes en umaadelig Summen af den Menneskemasse, der stimlede sammen om Notre-Dame.

Larmen tiltog, da d'Artagnan ankom med et Kompagni Musketerer og opstillede sig udenfor Døren til Notre-Dame. Han havde opfordret Porthos til at benytte Lejligheden til at faa Højtideligheden at se, og denne havde i sin bedste Stads og ridende paa sin smukkeste Hest sluttet sig som Æresmusketer til Kompagniet, hvilket d'Artagnan saa ofte havde gjort i gamle Dage. Sergenten ved Kompagniet, en gammel Soldat, der havde gjort de spanske Felttog med, havde genkendt Porthos, sin gamle Kammerat, og snart fortalte de under hans Kommando staaende Musketerer denne Kæmpes, Trevilles gamle Musketerers Stoltheds, Bedrifter. Porthos var ikke alene bleven optaget i Kompagniet, men var endogsaa Genstand for en almindelig Beundring.

Klokken ti forkyndte Kanonerne i Louvre, at Kongen forlod Paladset. Der blev et stærkt Røre mellem Mængden, der trængte sig sammen bag de ubevægelige Gardere. Endelig viste Kongen sig tilligemed Dronningen i en forgyldt Vogn. Ti andre Vogne fulgte bagefter med Hofdamerne, det kongelige Hus' Officianter og hele Hoffet.

„Kongen leve!“ raabtes fra alle Kanter.

Den unge Konge viste højtideligt sit Hoved ved Vognvinduet, satte et temmelig venligt Ansigt op og nikkede endogsaa, hvilket fik Mængden til at raabe endnu højere.

Toget bevægede sig langsomt fremad og brugte næsten en halv Time om at tilbagelægge Vejen fra Louvre til Place Notre-Dame. Ankommen hertil forsvandt det lidt efter lidt under den mørke Kirkes Hvælvinger, hvorpaa Gudstjenesten begyndte.

I samme Øjeblik, som Hoffet tog Plads, forlod en Vogn med Comminges' Vaaben Vognrækken og kørte langsomt hen til Enden af Gaden Saint-Christophe, der var aldeles øde. Her gjorde den holdt, hvorpaa fire Gardere og en Politiofficer, der var fulgt med den, steg op i den tunge Maskine, hvis Vinduer straks blev trukket op. Ligesom om han ventede paa nogen, satte Politiofficeren sig saaledes, at han havde fri Udsigt til Gaden Cocatrix.

Henimod Slutningen af Højtideligheden fik Dronningen Øje paa Comminges, der stod i Nærheden af hende, ventende en Fornyelse af den Befaling, hun allerede havde givet ham, førend hun forlod Louvre; hun sagde halvt højt:

„Gaa, Comminges, og Gud være med Dem!"

Comminges adlød øjeblikkelig, forlod Kirken og begav sig ind i Gaden Saint-Christophe.

Friquet, der saa den pyntede Officer gaa bort, fulgt af to Gardere, fulgte efter ham, og det saa meget desto hurtigere, som Ceremonien netop var forbi og Kongen atter steg til Vogns.

Næppe havde Politiofficeren faaet Øje paa Comminges for Enden af Gaden Cocatrix, førend han sagde noget til Kusken, der straks satte sin Maskine i Bevægelse og kørte hen til Broussels Port.

Comminges bankede paa; i det samme blev Porten aabnet. Paa sit Spørgsmaal til Tjeneren erfarede Officeren, at Mester Broussel var hjemme og spiste til Middag. Comminges gik op ad Trappen efter Tjeneren, og Friquet fulgte efter Comminges.

Broussel sad ved Bordet med sin Familie, med sin Kone lige overfor sig og mellem sine to Døtre; for Enden af Bordet sad hans Søn, Louviéres, som vi allerede har gjort Bekendtskab med ved det Raadsherren tilstødte Uheld, hvis Følger han forøvrigt havde aldeles forvundet. Den gode Mand, der befandt sig i bedste Velgaaende, nød med Velbehag de Frugter, som Fru de Longueville havde sendt ham.

Comminges, der havde standset Tjeneren ligesom denne vilde træde indenfor og melde ham, aabnede selv Døren og befandt sig ligefor det forskrækkede Familietableau.

Synet af Officeren gjorde Broussel noget urolig, men da han saa, at han hilste høfligt, rejste han sig og bukkede ligeledes.

„Min Herre", sagde Officeren, „jeg er kommet med en Ordre fra Kongen."

„Meget vel, min Herre", svarede Broussel, „hvorledes lyder denne Ordre?"

Og han rakte Haanden ud.

„Jeg har Befaling til at bemægtige mig Deres Person, min Herre", vedblev Comminges i den samme forekommende Tone; „hvis De vil følge mit Raad, saa spar Dem selv den Ulejlighed at læse det lange Brev og følg med mig."

Hvis Lynilden var slaaet ned i denne fredelige Familie, kunde den

ikke have frembragt en frygteligere Virkning. Broussel fo'r skælvende tilbage; thi i de Tider var det at blive fængslet paa Grund af Kongens Uvenskab en frygtelig Ulykke; Louviéres gjorde en Bevægelse som for at springe hen til sin Kaarde, der laa paa en Stol i et Hjørne af Stuen, men et Blik fra Broussel, der ene bevarede sin Koldblodighed, afholdt ham fra dette fortvivlede Skridt. Madame Broussel, der ved Bordet var skilt fra sin Mand, brast i Graad, og de to unge Piger slog Armene om deres Fader.

„Naa, min Herre", sagde Comminges, „skynd Dem lidt, Kongen maa man adlyde."

„Jeg er ikke rigtig rask, min Herre", svarede Broussel, „og kan ikke begive mig i Fængsel i den Tilstand, hvori jeg befinder mig. Jeg forlanger Opsættelse."

„Umuligt", sagde Comminges, „min Ordre er tydelig og maa øjeblikkelig udføres."

„Umuligt!" udbrød Louviéres, „tag Dem i Agt, min Herre, at De ikke driver os til Fortvivlelse."

„Umuligt!" gentog en skingrende Stemme i Baggrunden af Værelset.

Comminges vendte sig om og saa Mo'r Nanette med hendes Kost i Haanden og vrede lynende Øjne.

„Forhold Dem rolig, min gode Nanette", sagde Broussel.

„Jeg skulde holde mig rolig, naar man arresterer min Herre, det stakkels Folks Støtte, Befrier og Fader! Nej, saa kender De mig ikke rigtigt...!" Og hun ilede hen til Vinduet og raabte:

„Hjælp. Hjælp! for Mester Broussel, som skal arresteres, fordi han har forsvaret Folket; Hjælp!"

Comminges tog Tjenestepigen i Armen og vilde rive hende bort fra Vinduet, men i det samme hylede en anden Stemme, der kom fra en Kvist:

„Mord! Brand! Man myrder Hr. Broussel! man myrder Hr. Broussel!"

Det var Friquets Stemme. Da Mo'r Nanette mærkede, at man kom hende til Undsætning, begyndte hun atter at skrige endnu højere.

Enkelte nysgerrige saas allerede i Vinduerne, og Folket begyndte at strømme til, først enkeltvis, men til sidst i hele Skarer. Man hørte Skrig og saa en Vogn, men forstod for Resten intet af det hele. Friquet sprang fra Kvisten ned paa Vognhimmelen.

„De vil arrestere Mester Broussel!“ raabte han; „der er Gardere inde i Vognen og en Officer ovenpaa!“

Folket begyndte at knurre og nærme sig Hestene. De to Gardere, der var forblevet i Gangen, gik nu op for at hjælpe Comminges. De, der sad i Vognen, aabnede Døren og fældede Gevær.

Trods Gardernes fjendtlige Demonstration, eller maaske netop paa Grund af denne, begyndte Mængden at knurre og nærme sig Hestene. De mest nysgerrige blev med Kolbeslag drevet tilbage af Garderne.

Imidlertid voksede Tumulten bestandigt, og Gaden kunde ikke længere rumme alle dem, der strømmede til. Soldaterne, der dreves tilbage ligesom af levende Mure, stod i Fare for at blive knust under Vognhjulene. Raabet: I Kongens Navn! der over tyve Gange gentoges af Politiofficeren, gjorde intet Indtryk paa Mængden, som tværtimod syntes at blive endnu mere forbitret, da pludselig en Rytter kom tililende, som, da han saa, i hvilken Vaande Soldaterne befandt sig, styrtede midt ind i Trængselen med Kaarden i Haanden og bragte Garderne en aldeles uventet Forstærkning.

Denne Rytter var et ungt Menneske paa knap femten eller sejsten Aar, som Vreden havde gjort ganske bleg. Han sprang af Hesten ligesom de andre Soldater, stillede sig med Ryggen op mod Vognen, dannede sig en Barrikade af sin Hest, fremtog sine Pistoler og begyndte at slaa fra sig som en Mand, der er fortrolig med Vaabenhaandværket.

I ti Minutter holdt det unge Menneske ganske alene Sværmen tilbage.

Comminges viste sig nu, drivende Broussel foran sig.

„Massakrer Vognen!“ raabtes der.

„Hjælp!“ skreg den gamle Kone.

„Mord!“ brølte Friquet, der vedblev at tildænge Soldaterne med alt, hvad han kunde faa fat paa.

„I Kongens Navn!“ skreg Comminges.

„Den første, der nærmer sig, er dødsens!“ raabte Raoul, der, da han blev haardt trængt, med sin Kaarde ridsede en Slags Kæmpe, som var i Færd med at knuse ham, men da han følte sig saaret, fo'r hylende tilbage.

Det var nemlig Raoul, der, kommende tilbage fra Blois efter fem Dages Fraværelse, som han havde lovet Grev de la Fère, havde villet se et Glimt af Højtideligheden og derfor var redet gennem de Gader,

der førte lige til Notre-Dame. Da han kom i Nærheden af Gaden Cocatrix, blev han revet med af Folkesværmen, og da han ved Raabet: I Kongens Navn! huskede, at Athos havde sagt: Tjen Kongen! ilede han til for at kæmpe for Kongen, hvis Soldater blev mishandlede.

Comminges kastede saa at sige Broussel ind i Vognen og sprang selv ind bagefter. I dette Øjeblik hørtes et Geværskud, Kuglen gennemborede Comminges' Hat og knuste Armen paa en Garder. Comminges saa op og fik Øje paa Louviéres' truende Ansigt i et Vindue i anden Etage.

„Det er godt, min Herre," sagde han, „De skal høre fra mig."

„Og De ogsaa, min Herre, vi skal faa at se, hvem der kan tale højest."

Friquet og Nanette brølede endnu; Raabene, Geværskudet og Krudtrøgen gjorde deres Virkning.

„Død over Officeren!" hylede Sværmen.

Og der blev et frygteligt Røre.

„Et Skridt længere," raabte Comminges og trak Vinduet ned for at man kunde se ind i Vognen, idet han samtidig satte Broussel en Kaarde for Brystet, „et Skridt nærmere, og jeg dræber Fangen; jeg har Ordre til at bringe ham død eller levende, og jeg vil bringe ham død, det er det hele."

Et frygteligt Skrig hørtes, Broussels Kone og Døttre rakte bedende Hænderne ud mod Folket.

Folket, der indsaa, at den blege Officer vilde gøre, som han sagde, vedblev at true, men trak sig tilbage fra Vognen.

Comminges tog den saarede Garder op i Vognen til sig og befalede de andre at lukke Døren.

„Afsted til Paladset", sagde han til Kusken.

Denne piskede paa sine Dyr, der banede sig en bred Vej gennem Mængden, men paa Kajen maatte han atter holde stille. Vognen hældede og Hestene blev næsten kvalt af Sværmen. Raoul, der befandt sig til Fods, da han ikke havde faaet Tid til at stige til Hest, blev tilsidst ked af at bruge den flade Klinge, ligesom Garderne blev kede af at bruge Kolberne, og begyndte at byde Folket Spidsen. Men herved blev Mængden endnu mere forbitret.

Raoul, hvis Hat var sønderflænget og hvis Ansigt flød af Blod, følte ikke alene sine Kræfter aftage, men ogsaa sin Forstand svigte sig; en rødagtig Taage havde lagt sig for hans Øjne og gennem denne

saa han hundrede Arme hæve sig truende imod ham, beredt til at gribe ham, naar han faldt. Comminges rev rasende Haaret af Hovedet i sin væltede Vogn. Garderne kunde ikke komme nogen til Hjælp, da de havde nok at gøre med at forsvare sig selv. Alt var forbi; Vogn, Heste, Gardere, maaske selv Fangen, vilde være bleven masakreret, da paa en Gang en Stemme, som Raoul godt kendte, hørtes, da pludseligt et bredt Sværd lynede i Luften. I det samme Nu blev Mængden kastet tilbage; en Musketerofficer, der slog om sig til højre og venstre, ilede hen til Raoul og opfangede ham i sine Arme, netop som han skulde til at falde.

„Gudsdød!“ raabte Officeren, „har I myrdet ham? Hvis saa er, da ve Eder!“

Og han vendte sig om med et saa forbitret Ansigt, at selv de modigste Rebeller trak sig tilbage og nogle endog tumlede ud i Seinen.

„Hr. d'Artagnan!“ mumlede Raoul.

„Ja, for Fanden! i egen Person og, som det lader til, i et heldigt Øjeblik for Dem, min unge Ven. Hejda, I andre!“ raabte han, rejsende sig i Stigbøjlerne og hævende Kaarden for derved at hidkalde Musketererne, der paa Grund af hans hurtige Ridt ikke havde kunnet følge ham. „Fej mig dette Pak af Vejen! Gevær paa Skulderen, An...“

Disse Kommandoord jog Folket saa hurtig paa Flugten, at d'Artagnan ikke kunde tilbageholde et homerisk Latterudbrud.

Vendende sig til Comminges vedblev han derpaa:

„Spild ikke Tiden, Comminges, stig ud af Vognen, hvis De kan, og lad en anden hente.“

„Hvorfra skal jeg faa den?“

„For Pokker! tag den første den bedste, der kommer over Pont-Neuf; de, der kører i den, vil sikkert føle sig meget lykkelige ved at laane deres Vogn til Kongens Tjeneste.“

„Jeg ved dog ikke,“ svarede Comminges.

„Afsted, hvis ikke vil Pøbelen om fem Minutter være her tilbage med Sabler og Geværer. De vil blive dræbt og Deres Fange befriet. Afsted. Naa, der kommer netop en Vogn histhenne.“

Og idet han paany bøjede sig over mod Raoul, hviskede han:

„Sig for alting ikke Deres Navn.“

Det unge Menneske saa forbavset paa ham.

Fulgt af sine fire Gardere og ligesaa mange Musketerer, skyndte

Comminges sig ned til Vognen. Dem, der sad inde i den, lod han stige ud og tog den derpaa med sig til den væltede Vogn.

Men da Broussel skulde transporteres fra den sønderslaaede Vogn til den anden, udstødte Folket ved Synet af sin saakaldte Befrier frygtelige Hyl og styrtede paany frem mod Vognen.

„Afsted," sagde d'Artagnan. „De kan faa ti af mine Musketerer med Dem, de andre tyve beholder jeg hos mig for at holde Folket i Tømme; afsted og spild ikke et Minut. Ti Mand til Hr. de Comminges."

Ti Mand skilte sig fra Troppen, tog Plads omkring den nye Vogn og satte afsted i Galop.

Da Vognen kørte bort, tiltog Allarmen; mere end ti tusinde Mennesker havde samlet sig paa Kajen og opfyldte Pont-Neuf og de tilstødende Gader.

Nogle Geværskud hørtes og en Musketer blev saaret.

„Fremad", raabte d'Artagnan, dreven til det yderste, idet han bed i sine Knebelsbarter.

Og med sine tyve Mand gjorde han et Angreb paa hele Sværmen, der forfærdet veg tilbage. Kun et eneste Menneske blev staaende paa sin Plads med sit Gevær i Haanden.

„Ah!" udbrød han, „det er dig, der allerede en Gang har villet myrde ham! Vent lidt!"

Med disse Ord tog han Sigte paa d'Artagnan, der i strakt Karriere stormede løs mod ham.

D'Artagnan bøjede sig over Halsen paa sin Hest, den unge Mand gav Ild, Kuglen borttog Fjederen fra hans Hat.

Hesten for imod den forvovne, der alene forsøgte paa at standse en Storm, og kastede ham op mod Muren.

D'Artagnan holdt sin Hest an og medens Musketererne forfulgte Folket, gik han med dragen Kaarde løs paa den, han havde kastet omkuld.

„O, min Herre!" raabte Raoul, der kendte den unge Mand, da han havde set ham i Gaden Cocatrix, „skaan ham, det er hans Søn."

D'Artagnan holdt sin Arm tilbage og sagde:

„Naar De er hans Søn, er det en anden Sag."

„Jeg overgiver mig, min Herre!" sagde Louviéres og rakte Officeren sit affyrede Gevær.

„Nej, overgiv Dem ikke! Men tag Benene med Dem og det saa hurtigt som muligt. Hvis jeg tager Dem til Fange, vil De blive hængt."

Den unge Mand lod sig ikke dette sige to Gange; smuttende under Hesten forsvandt han om Hjørnet af Gaden Guenègaud.

„Det var paa Ære paa høje Tid, at De standsede min Arm," sagde d'Artagnan til Raoul, „han var en Dødens Mand, og naar jeg bagefter havde faaet at vide, hvem han var, vilde det dog have gjort mig ondt, at jeg havde dræbt ham."

„Lad mig først takke Dem, min Herre, fordi De skaanede den unge Mand," svarede Raoul, „og dernæst for mit eget Vedkommende. Det var saa godt som forbi med mig, da De kom til."

„Vent lidt, unge Mand, og anstreng Dem ikke med at tale."

Med disse Ord tog han en Flaske spansk Vin op af sit Sadelhylster og sagde:

„Drik et Par Mundfulde heraf."

Raoul drak og vilde atter til at takke ham.

„Min kære Ven", afbrød d'Artagnan ham, „herom kan vi tale en anden Gang."

Da han nu saa, at Musketererne havde fejet Kajen ren ligefra Point-Neuf til Kajen Saint-Michel og at de var paa Vejen tilbage til ham, hævede han sin Kaarde som Tegn paa, at de skulde ride rask til.

Paa samme Tid, som Musketererne ankom i Trav, indtraf fra den anden Side af Kajen de ti Mand, som d'Artagnan havde overladt Comminges.

„Naa," sagde d'Artagnan til de sidste, „hvorledes gik det saa?"

„Ih, min Herre," svarede Sergenten, „deres Vogn gik nok en Gang i Stykker; der har hvilet et sandt Uheld over denne Expedition."

D'Artagnan trak paa Skuldrene og sagde:

„Det er nogle Klodrianer; naar man vælger en Vogn, maa den være solid; den Vogn, hvori man bortfører en Broussel, bør kunne bære titusinde Mennesker."

„Hvad befaler Hr. Lieutnanten?"

„Tag Kommandoen over Detachementet og før det tilbage til Kasernen."

„Vil De ride alene igennem Byen?"

„Naturligvis. Tror De, at jeg behøver Eskorte."

„Imidlertid..."

„Marche."

Musketererne red bort og d'Artagnan blev alene tilbage med Raoul.

„Hvorledes har De det nu?“ spurgte d'Artagnan Raoul.

„Mit Hoved er saa tungt og brændende.“

„Hvad fejler da dette Hoved?“ vedblev d'Artagnan og løftede hans Hat i Vejret. „Aha! en Kontusion.“

„Ja, jeg tror, at jeg har faaet en Urtepotte i Hovedet.“

„Det Pak!“ udbrød d'Artagnan. „Men De har Sporer paa, var De til Hest?“

„Ja, men jeg steg af Hesten for at forsvare Hr. de Comminges og saa blev den borte for mig. Se, der er den.“

I det samme kom ganske rigtig Raouls Hest forbi, redet af Friquet, der galopperede afsted, svingende sin spraglede Hue og raabende:

„Broussel! Broussel!“

„Halloi! stands, Slyngel!“ raabte d'Artagnan, „kom herhen med den Hest.“

Friquet hørte ham meget godt, men lod, som om han ikke hørte ham, og red videre.

D'Artagnan følte et Øjeblik den største Lyst til at sætte efter Mester Friquet, men da han ikke vilde forlade Raoul, nøjedes han med at tage en Pistol ud af Hylsteret og spænde Hanen paa den.

Friquet, der havde et skarpt Syn og en god Hørelse, saa d'Artagnans Manøvre og hørte Hanens Knækken; øjeblikkelig holdt han sin Hest an.

„Ah! er det Dem, Hr. Officer!“ udbrød han og red d'Artagnan i Møde, „det glæder mig virkelig meget at træffe Dem.“

D'Artagnan saa skarpt paa Friquet og genkendte den lille Opvarter fra Gaden la Calandre.

„Ah! er det dig, Skælm; kom nærmere.“

„Ja, det er mig, Hr. Officer“, svarede Friquet, idet han satte sit skælmske Ansigt op.

„Du har altsaa skiftet Næringsvej og er ikke længere Kordreng og Opvarter? Du er altsaa blevet Hestetyv.“

„O, hvor kan De tale saaledes, Hr. Officer!“ udbrød Friquet; „jeg leder efter den Kavaller, som Hesten tilhører, en smuk Kavaller, der er saa tapper som Cæsar.“ Han lod, som om han saa Raoul for første Gang. „Men“, vedblev han, „jeg tager ikke fejl, der er han jo. De glemmer ikke Findelønnen, vel, min Herre?“

Raoul stak Haanden i Lommen.

„Hvad vil De gøre?“ spurgte d'Artagnan.

„Give den brave Dreng ti Livres“, svarede Raoul og tog en Pistol op af Lommen.

„Ti over Nakken skal han have“, vedblev d'Artagnan. „Gaa, Skælm, og glem ikke, at jeg véd, hvor du er at træffe.“

Friquet, der ikke ventede at slippe for saa godt Køb, var i ét Spring i Gaden Dauphine, hvor han forsvandt. Raoul steg nu atter til Hest, hvorpaa de begge i Skridt begav sig ad Gaden Tiquetonne til, idet d'Artagnan passede paa det unge Menneske, som om det havde været hans Søn.

Overalt, hvor de kom frem modtoges de af en lydelig Knurren, men ved Synet af den martialsk udseende Officer trak Folket sig tilbage, og intet alvorligt Forsøg gjordes mod de to Ryttere.

Uden nogen videre Hændelse naaede de altsaa Hotel de la Chevrette.

Den smukke Madeleine underrettede d'Artagnan om, at Planchet var kommet tilbage med Mousqueton, der heltemodigt havde udholdt Kuglens Udtrækning og nu efter Omstændighederne befandt sig ret vel.

D'Artagnan befalede at kalde paa Planchet, men man kunde længe nok kalde paa ham, han var og blev borte.

„Saa lad os faa noget Vin“, sagde d'Artagnan.

Da Vinen var bleven bragt og d'Artagnan atter befandt sig alene med Raoul, sagde han:

„De er meget fornøjet med Dem selv, ikke sandt?“

„Jo, ganske vist“, svarede Raoul; „det forekommer mig, at jeg har gjort min Pligt. Har jeg ikke forsvaret Kongen?“

„Men hvem har bedt Dem om at forsvare Kongen?“

„Det har Grev de la Fère selv sagt, at jeg skal gøre.“

„Ja, Kongen, men i Dag har De ikke forsvaret Kongen, De har forsvaret Mazarin, og det gør en stor Forskel.“

„Men, min Herre...“.

„De har begaaet en stor Fadæse, unge Mand, ved at blande Dem i noget, der ikke vedkom Dem.“

„Imidlertid har De jo selv...“.

„O, med mig er det en anden Sag, jeg maa adlyde min Kaptajns Ordre. Deres Kaptajn er Hr. Prinsen, læg vel Mærke til det, De har ingen anden. Har man set saa galt“, vedblev d'Artagnan, „dette Brushoved tager Parti for Mazarin og hjælper til at arrestere Broussel!

Men tal i det mindste ikke et Ord derom; thi ellers vil Hr. Grev de la Fère blive rasende."

„Tror De virkelig, at Hr. Greven vilde blive vred paa mig?"

„Om jeg tror det! jeg er vis derpaa; ellers vilde jeg takke Dem; thi naar alt kommer til alt, har De arbejdet for os. Derfor skænder jeg ogsaa kun paa Dem paa hans Vegne, hvilket De for Resten staar Dem ved. Jeg bruger kun den Ret, Deres Formynder har overdraget mig, mit kære Barn."

„Jeg forstaar Dem ikke, min Herre", svarede Raoul.

D'Artagnan stod op og gik hen til sin Sekretær og tog et Brev, som han gav Raoul.

Saa snart denne havde gennemløbet Brevet, formørkedes hans Aasyn.

„O, min Gud", udbrød han, fæstende sine smukke, taarefyldte Øjne paa d'Artagnan, „Hr. Greven har altsaa forladt Paris uden at sige Farvel til mig."

„Han rejste for fire Dage siden", svarede d'Artagnan.

„Efter hans Brev at dømme, kan hans Liv komme i Fare."

„Han komme i Livsfare! nej, i den Henseende kan De være ganske rolig; han rejser blot i Forretninger og vil snart komme tilbage, jeg haaber ikke, at De har noget imod at faa mig til Formynder saa længe?"

„O nej, Hr. d'Artagnan," svarede Raoul, „De er en saa brav Adelsmand, og Hr. Greven holder saa meget af Dem."

„Naa, saa hold De ogsaa lidt af mig; jeg skal ikke plage Dem meget, og husk paa, at jeg i enhver Henseende remplacerer Hr. Greven."

Med disse Ord lod han sine Penge rasle.

Derpaa vendte han sig om til Porthos, som imidlertid var kommen tilbage, og sagde: „Gaar De med Porthos?"

„Hvorhen?" spurgte denne, skænkende sig et Glas Vin.

„Til Kardinalen for at gøre ham vor Opvartning."

Porthos drak sit Glas, tog sin Hat, som han havde lagt fra sig paa en Stol, og fulgte med d'Artagnan.

Raoul blev alene tilbage, ganske fortumlet af alt, hvad han havde oplevet; thi d'Artagnan havde forbudt ham at forlade Værelset, førend Roligheden atter var bleven tilvejebragt.

ATTENDE KAPITEL.

Tiggeren fra Saint-Eustache.

D'Artagnan vidste godt, hvad han gjorde, idet han ikke straks begav sig til Palais-Royal; han havde ladet Hr. de Comminges faa Forspring, for at denne kunde fortælle Kardinalen, hvilken umaadelig Tjeneste han, d'Artagnan, og hans Ven denne Morgen havde vist Dronningens Sag.

Begge nød derfor en glimrende Modtagelse hos Mazarin, der gjorde dem en Mængde Komplimenter og fortalte dem, at de var over Halvvejen til deres Ønskers Maal, d'Artagnan nemlig til sin Kaptajnspost og Porthos til sit Baroni.

D'Artagnan havde foretrukket Penge for disse smukke Ord; thi han vidste, at Mazarin lovede villigt, men holdt daarligt sine Løfter; imidlertid lod han meget tilfreds i Porthos' Nærværelse for ikke at nedslaa dennes Mod.

Medens de to Venner var hos Kardinalen kom der Bud efter denne fra Dronningen. Da Kardinalen mente, at det vilde forøge Dronningens to Forsvareres Iver, naar hun selv takkede dem, gav han dem et Tegn til at følge med. D'Artagnan og Porthos gjorde ham opmærksom paa deres tilstøvede og iturevne Klæder, men Kardinalen rystede paa Hovedet og sagde:

„Disse Klæder er langt mere værd end de fleste Hofmænds, som I vil træffe hos Dronningen; thi de er Krigeres Dragter."

D'Artagnan og Porthos adlød altsaa.

Anna af Østerrigs Hof var talrigt og muntert; thi efter den nys vundne Sejr over Spanierne havde man nu ogsaa vundet en Sejr over Folket. Broussel var uden Modstand bleven ført udenfor Paris og maatte nu være i Fængslet i Saint-Germain, og Blancmesnil, der var bleven arresteret paa samme Tid, men hvis Arrestation var foregaaet i al Ro, sad under Laas og Lukke paa Slottet Vincennes.

Comminges stod ved Siden af Dronningen, der udspurgte ham om de nærmere Omstændigheder ved hans Ekspedition. Hans Beretning hørtes med almindelig Opmærksomhed, da han paa en Gang fik Øje paa d'Artagnan og Porthos bagved den indtrædende Kardinal.

„Her, Madame!" udbrød han, ilende d'Artagnan i Møde, „kommer en, der kan fortælle Dem dette langt bedre end jeg; thi han er min Redningsmand. Uden ham vilde jeg sandsynligvis i dette Øjeblik

ligge i Fiskegarnene ved Saint-Cloud; thi det gjaldt om intet mindre end at kaste mig i Seinen. Tal d'Artagnan, tal!"

Siden d'Artagnan var bleven Lieutenant ved Musketererne, havde han maaske hundrede Gange befundet sig i Værelse sammen med Dronningen, men hun havde aldrig talt til ham.

„Nu, min Herre", sagde Anna af Østerrig, „De tier, skønt De har vist mig en saa stor Tjeneste."

„Madame", svarede d'Artagnan, „jeg har intet andet at sige, end at mit Liv staar til Deres Majestæts Tjeneste, og at det vil være en lykkelig Dag for mig, da jeg mister det for Dem."

„Jeg véd det, min Herre", svarede Dronningen, „jeg har længe vidst det. Derfor glæder det mig ogsaa at kunne give Dem dette offentlige Bevis paa min Agtelse og Erkendtlighed."

„Tillad mig, Madame", sagde d'Artagnan, „at overføre en Del heraf paa min Ven, en gammel Musketer af Kompagniet Treville ligesom jeg (han lagde Eftertrykket paa disse Ord), og som har udført Vidundere", lagde han til.

„Herren hedder?" spurgte Dronningen.

„I Musketererne", svarede d'Artagnan, „hed han Porthos (Dronningen fo'r sammen), men hans virkelige Navn er Chevalier du Vallon."

„De Bracieux de Pierrefonds", tilføjede Porthos.

„Det er altfor mange Navne, til at jeg kan huske dem alle, og derfor vil jeg kun erindre det første", sagde Dronningen naadigt.

Porthos bukkede.

D'Artagnan traadte et Skridt tilbage.

I det samme blev Koadjutoren meldt.

En stærk Forbavselse malede sig paa alles Ansigter.

Da Koadjutoren forlod Notre-Dame, havde han erfaret det forefaldne. Skønt han var i Forstaaelse med de fornemste Frondører, havde han dog ikke indladt sig saa meget med dem, at han ikke kunde træde tilbage, hvis Hoffet tilbød ham, hvad han tragtede efter, og hvortil Koadjutorembedet var en Begyndelse.

Koadjutoren blev altsaa meldt; han traadte ind, og det triumferende Hof blev ved Synet af ham dobbelt nysgerrig efter at høre, hvad han havde at sige.

Koadjutoren havde alene for sin Part omtrent lige saa megen Forstand som alle de, der gjorde sig lystige over ham. Han føjede

derfor sine Ord saa godt, at de tilstedeværende, hvor megen Lyst de end havde til at le ad ham, dog følte sig skuffede. Han sluttede med at stille sin ringe Indflydelse til Hendes Majestæts Tjeneste.

Dronningen lod til med meget Velbehag at høre paa Hr. Koadjutorens Harangue, men da han sluttede med ovenstaaende Frase, den eneste, som det var muligt at øve sin Vittighed paa, vendte Anna sig om til sine Favoriter og gav dem ved et Øjekast til Kende, at hun gav Koadjutoren til Pris for dem. Øjeblikkelig begyndte Hoffets Spøgefugle at falde over ham. Nogent-Beautin, Husets Spasmager, udbrød, at Dronningen kunde prise sig lykkelig ved i et saadant Øjeblik at finde Understøttelse hos Religionen.

Alle brast i Latter.

Greven af Villeroy sagde, at han ikke forstod, hvorledes man et Øjeblik havde kunnet være bange, naar man til at forsvare Hoffet mod Parlamentet og Paris' Borgere havde Hr. Koadjutoren, der paa et Tegn kunde bringe en Hær af Præster, Dørvogtere og Kordrenge paa Benene.

Marechal de la Meilleraye tilføjede, at hvis det skulde komme til Haandgribeligheder, og Hr. Koadjutoren tog Del i Kampen, vilde det kun gøre ham ondt, at Hr. Koadjutoren ikke kunde kendes i Haandgemænget paa en rød Hat, ligesom Henrik den Fjerde i Slaget ved Ivry havde været kendelig paa sin hvide Fjer.

Lige overfor denne Storm, som Gondy kunde gøre dødbringende for Spotterne, forblev han kold og rolig. Dronningen spurgte ham nu, om han havde noget at tilføje til den smukke Tale, han nylig havde holdt.

„Ja, Madame", svarede Koadjutoren, „jeg vil bede Dem betænke Dem to Gange, førend De fremkalder en Borgerkrig i Landet."

Dronningen vendte Ryggen til ham, hvorpaa Latteren atter begyndte.

Koadjutoren bukkede og forlod Paladset, laanende Kardinalen, der saa paa ham, et af disse Blik, der veksles mellem dødelige Fjender. Dette Blik aandede et saa indgroet Had, at det trængte Mazarin lige til Hjertet. Anende, at det var en Krigserklæring, tog han d'Artagnan ved Armen og sagde:

„Ved Lejlighed vil De jo nok kunne genkende den Mand, der nu gik bort, min Herre?"

„Ja, Deres Naade", svarede Officeren.

Vendende sig om til Porthos tilføjede han derpaa:

„For Fanden! det tager en truende Vending; jeg holder ikke af at se de gejstlige være indbyrdes uenige.“

Gondy trak sig tilbage, uddelende Velsignelse paa sin Vej og gørende sig en ondskabsfuld Fornøjelse af at faa endog sine Fjender til at knæle.

„O“, mumlede han, idet han gik ud af Porten, „utaknemmelige, troløse, fejge Hof! Jeg skal i Morgen lære dig at le, men i en anden Tone.“

Men medens man i Palais-Royal overlod sig til en stormende Lystighed for at overgaa Dronningen i Munterhed, spildte Mazarin, der var en fornuftig Mand, ikke Tiden med unyttig og farlig Spøg. Han var gaaet bort efter Koadjutoren for at gemme sine Penge og Kostbarheder i Skjulesteder, som han ved paalidelige Haandværksfolk havde ladet anbringe i Muren.

Da Koadjutoren kom hjem, hørte han, at en ung Mand ventede paa ham; han spurgte om hans Navn og skjalv af Glæde, da han hørte, at det var Louviéres.

Han skyndte sig straks ind i sit Studereværelse, hvor Broussels Søn befandt sig endnu ganske rasende og blodig efter sin Kamp med Kongens Folk. Den eneste Forsigtighed, han havde iagttaget, førend han begav sig til det erkebiskoppelige Palads, var at sætte sin Bøsse ind til en Ven.

Koadjutoren gik lige hen til ham og gav ham Haanden. Den unge Mand saa paa ham, som om han vilde læse i hans Sjæls inderste.

„Min kære Hr. Louviéres“, sagde Koadjutoren, „tro mig, jeg nærer en oprigtig Deltagelse for den Dem tilstødte Ulykke.“

„I saa Fald er Ordenes Tid forbi, og Timen til at handle kommet. Hvis Deres Naade vil, er min Fader inden tre Dage ude af sit Fængsel og De selv Kardinal inden seks Maaneder.“

Koadjutoren fo'r sammen.

„Lad os tale oprigtigt“, vedblev Louviéres, „og spille aabent Spil. Man bortkaster ikke tredive tusinde Daler i Almisse, som De har gjort i de sidste seks Maaneder, af ren kristelig Barmhjertighed, det vilde være altfor smukt. De er ærgerrig, hvilket er saa naturligt; De er en Mand med Geni, der kender sit eget Værd. Jeg hader Hoffet og nærer for Øjeblikket kun ét Ønske, det er at faa Hævn. Hvis De skaffer os Kleresiet og Folket, som De leder, saa lover jeg Dem

Borgerne og Parlamentet; med disse fire Elementer vil Paris inden otte Dage tilhøre os, og Hoffet vil da, Hr. Koadjutor, af Frygt gøre de Indrømmelser, som det ikke har villet gøre godvilligt."

Koadjutoren laante Louviéres et af sine gennemtrængende Øjekast.

„Men, Hr. Louviéres, véd De vel, at dette vil føre til hverken mere eller mindre end Borgerkrigen?"

„Deres Naade har i saa lang Tid forberedt denne, at den maa være Dem velkommen."

„Lige meget", svarede Koadjutoren, „men De indser nok, at dette kræver Overvejelse."

„Og hvor mange Timer forlanger De til at betænke Dem i?"

„Tolv, min Herre, er det for meget?"

„Klokken er nu tolv, ved Midnat skal jeg atter være hos Dem."

„Skulde jeg ikke være hjemme, saa vent paa mig."

„Godt; ved Midnat altsaa, Deres Naade."

„Ja, min kære Louviéres."

Da Gondy var bleven alene, sendte han Bud efter alle de Sognepræster, med hvilke han havde at gøre. To Timer efter var tredive Præster fra de folkerigeste og følgelig mest urolige Sogne i Paris samlet hos ham.

Gondy fortalte dem, hvilken Fornærmelse, der nylig var bleven ham tilføjet i Palais-Royal samt Beautins, Grev de Villeroys og Marechal de La Meilleraies Spottegloser. Præsterne spurgte ham, hvad de havde at gøre.

„Det er ganske simpelt", svarede Koadjutoren; „eftersom De leder Samvittighederne, saa bestræb Dem for at undergrave den taabelige Fordom, ifølge hvilken Folk frygter og ærer Kongerne. Overbevis Deres Skriftebørn om, at Dronningen er en Tyran, og gentag saa ofte og saa højt, at enhver faar det at vide, at alle Frankrigs Ulykker skriver sig fra Mazarin, hendes Elsker og Leder; læg endnu i Dag, ja øjeblikkelig Haand paa Værket; om tre Dage venter jeg Dem igen for at høre Udfaldet af Deres Bestræbelser. Hvis forøvrigt nogen af Dem skulde have et godt Raad at meddele mig, saa bliver han tilbage. Det skal være mig en Fornøjelse at høre det."

Tre Præster blev tilbage, nemlig dem fra Sognene Saint-Merri, Saint-Sulpice og Saint-Eustache.

De andre derimod forlod Koadjutorens Bolig.

„I tror altsaa at kunne yde mig en endnu virksommere Bistand end eders Kolleger?“ spurgte Gondy.

„Det haaber vi“, svarede Præsterne.

„Naa, begynd De, Hr. Sognepræst fra Saint-Merri.“

„Der bor i mit Sogn en Mand, der vil kunne være Deres Naade til den største Nytte.“

„Hvad er det for en Mand?“

„En Købmand fra Gaden des Lombards, der udøver en meget stor Indflydelse paa de mindre Næringsdrivende i sit Kvarter.“

„Og han hedder?“

„Det er en vis Planchet, der for omtrent seks Uger siden bragte et Opløb i Stand; da man imidlertid paa Grund heraf var paa Jagt efter ham for at hænge ham, er han forsvundet.“

„Godt, Hr. Pastor, se at finde denne Mand og bring ham til mig, hvis De faar fat i ham.“

„Naar, Deres Naade?“

„Klokken seks om De saa synes.“

„Vi skal være hos Deres Naade Klokken seks.“

„Farvel, min kære Pastor, farvel, og Gud være med Dem!“

Præsten gik.

„Nu De, min Herre“, vedblev Gondy, vendende sig til Sognepræsten fra Saint-Sulpice.

„Jeg kender en Mand, Deres Naade,“ tog denne til Orde, „der har vist en meget populær Prins store Tjenester, der vil afgive en fortræffelig Anfører under en Revolte, og som jeg kan stille til Deres Disposition“.

„Hvad hedder han?“

„Grev de Rochefort.“

„Jeg kender ham ogsaa, men han er desværre ikke i Paris.“

„Han bor i Gaden Cassette, Deres Naade.“

„Hvor længe har han boet der?“

„I tre Dage.“

„Men hvorfor har han ikke besøgt mig?“

„Man har fortalt ham... Deres Naade maa tilgive mig...“.

„Naturligvis, tal kun ligefrem.“

„At Deres Naade stod i Underhandlinger med Hoffet.“

Gondy bed sig i Læberne.

„Man har bedraget ham; bring ham til mig Klokken otte, Hr. Pastor, og Gud velsigne Dem, ligesom jeg gør det!“

Den anden Præst bukkede og gik.

„Nu er Turen til Dem, min Herre“, sagde Koadjutoren og vendte sig om til den tredje og sidste. „Har De et ligesaa godt Tilbud at gøre mig som de to Herrer, der nys forlod os?“

„Bedre endnu, Deres Naade.“

„For Fanden! De tager Munden temmelig fuld; den ene har tilbudt mig en Købmand og den anden en Greve; maaske De nu vil tilbyde mig en Prins?“

„Jeg vil tilbyde Deres Naade en Tigger.“

„Ah!“ udbrød Gondy tankefuld, „De har Ret, min Herre, den, der kunde bringe den Legion fattige, der oversvømmer Paris' Gader, paa Benene, og som forstaar at faa dem til at skrige højt nok, til at hele Frankrig kan høre det, at det er Mazarin, der har bragt dem til Betlerstaven...“.

„En saadan Mand kender jeg netop.“

„Bravo! hvem er denne Mand?“

„En slet og ret Tigger, som jeg alt har sagt Deres Naade, der i omtrent seks Aar har haft sin Post ved Kirken Saint-Eustache, hvor han mod en Almisse rækker Folk Vievand.“

„Og De siger, at han har stor Indflydelse paa sine Ligemænd?“

„Véd Deres Naade ikke, at Tiggerne udgør et organiseret Korps, en Slags Association af dem, der intet ejer, mod dem, der har noget, en Forening, hvor enhver erlægger sin Skærv, og som styres af et Overhovede?“

„Jo, jeg har hørt Tale derom“, svarede Koadjutoren.

„Nu, denne Mand, som jeg tilbyder Dem, er Generalsyndikus.“

„Hvad véd De om ham?“

„Intet, min Herre, uden at han lader til at være plaget af Samvittighedsnag.“

„Hvoraf slutter De det?“

„Den 28. i hver Maaned lader han mig læse en Messe for en Person, der er død en voldsom Død; endnu i Gaar læste jeg denne Messe.“

„Og han hedder?“

„Maillard! men jeg tror ikke, at det er hans rigtige Navn.“

„Tror De, at vi for Øjeblikket vil træffe ham paa sin Post?“

„Ja."

„Saa lad os gaa hen og se paa Deres Tigger, Hr. Pastor; er han en Mand, som De siger, har De ganske rigtigt fundet en sand Skat."

Gondy iførte sig en Kavallerdragt, satte en bredskygget Hat med en rød Fjer paa sit Hoved, ombæltede sig med et langt Sværd, bandt Sporer til sine Støvler, indhyllede sig i en vid Kappe og fulgte med Præsten.

Da de naaede Gaden des Prouvaires, pegede Præsten paa Pladsen foran Kirken og sagde:

„Der er han, han er paa sin Post."

Gondy saa i den antydede Retning og fik Øje paa en fattig, der sad paa en Stol med Ryggen op til en af Søjlerne; ved Siden af ham stod en Spand, og i Haanden holdt han en Vievandskost.

„Er det ifølge et Privilegium, at han indtager denne Plads?" spurgte Gondy.

„Nej, Deres Naade", svarede Præsten, „han har akkorderet med sin Formand om den."

„Akkorderet?"

„Ja, disse Pladser sælges; jeg tror, at han har betalt hundrede Pistoler for sin."

„Den Skælm er altsaa rig."

„Nogle af disse Mennesker efterlader sig ved deres Død tyve tusinde, fem og tyve tusinde, tredive tusinde Livres, ja endog mere."

„Hm!" bemærkede Gondy leende, „jeg troede ikke, at mine Almisser blev saa godt anbragt."

Imidlertid nærmede de sig Pladsen; idet Koadjutoren og Sognepræsten betraadte det første Trin af Kirketrappen, rejste Tiggeren sig og rakte dem Vievandskosten.

Han var en Mand paa mellem seks og treds og otte og tredsindstyve Aar, lille, men før, med graat Haar. Hans Ansigt bar Sporet af en Kamp mellem to modsatte Principper.

Da han fik Øje paa den Præsten ledsagende Kavaller, fo'r han sammen og saa forbavset paa ham.

Præsten og Koadjutoren berørte med Enden af Fingeren Vievandskosten og gjorde Korsets Tegn, og Koadjutoren kastede en Mønt i hans Hat, der stod paa Jorden.

„Maillard“, tog Præsten til Orde, „Herren og jeg er kommet for at tale et Øjeblik med Dem.“

„Med mig!“ udbrød Tiggeren, „det er altfor megen Ære for en stakkels Vievandsuddeler.“

Den fattiges Stemme havde et Anstrøg af Ironi, som han aldeles ikke kunde forjage, og som slog Koadjutoren.

„Ja“, vedblev Præsten, der syntes vant hertil, „ja, vi ønsker at vide Deres Mening om Dagens Begivenheder, og hvad de Kirken besøgende siger derom.“

Tiggeren rystede paa Hovedet.

„Det er sørgelige Begivenheder, Hr. Pastor, der til sidst kommer til at gaa ud over det stakkels Folk. Hvad Folks Ytringer desangaaende betræffer, da er alle misfornøjede, og alle beklager sig, men den, der siger alle, siger ingen.“

„De lader til at være en forstandig Mand, min Ven“, svarede de Gondy, „kan De ikke have Lyst til at tage Del i en lille Borgerkrig for det Tilfælde, at vi faar en saadan, og stille til Anførerens Raadighed, hvis vi finder en saadan, Deres personlige Magt og den Indflydelse, De har erhvervet Dem over Deres Lige?“

„Jo, min Herre, under den Forudsætning, at denne Krig billiges af Kirken og følgelig kan føre mig til det Maal, som jeg ønsker at naa, nemlig Forladelse for mine Synder.“

„Denne Krig vil ikke alene blive billiget, men endogsaa blive ledet af Kirken. Hvad Forladelsen for deres Synder angaar, saa har vi paa vor Side Erkebispen af Paris, der besidder stor Indflydelse hos Hoffet i Rom, samt Hr. Koadjutoren, der specielt er bemyndiget til at give Aflad; vi skal anbefale Dem til ham.“

„Husk paa, Maillard“, bemærkede Præsten, „at det er mig, der har anbefalet Dem til Herren, som er meget formaaende, og at jeg paa en vis Maade er gaaet i Borgen for Dem“.

„Jeg véd, Hr. Pastor, at De altid har næret megen Velvilje for mig“, svarede Tiggeren, „derfor ønsker jeg ogsaa paa min Side at tjene Dem.“

„Tror De at have stor Indflydelse paa Deres Kolleger, som Hr. Pastoren fornylig sagde mig?“

„Jeg tror, at de nærer en vis Agtelse for mig“, svarede Tiggeren stolt, „samt at de ikke alene vil gøre alt, hvad jeg befaler dem, men endogsaa følge mig overalt, hvor jeg maatte føre dem hen.“

„Kan De indestaa mig for halvtredsindstyve tusinde bestemte Karle, dygtige Skraalhalse, der ved Raabet: Ned med Mazarin! kan faa Palais-Royals Mure til at styrte sammen ligesom i gamle Dage Jerichos? Og vil De paatage Dem i en Nat at rejse en halv Snes Barrikader?"

„Jeg tror," svarede Tiggeren, „at man kunde give mig et vanskeligere og vigtigere Hverv end det."

„Her har De en Pose med fem hundrede Pistoler i Guld, træf de fornødne Foranstaltninger og sig mig, hvor jeg i Aften Klokken ti kan træffe Dem."

„Det maa være et højtliggende Sted, hvorfra et Signal kan blive set i alle Paris' Kvarterer."

„Ønsker De, at jeg skal give Dem et Par Ord til Vikaren ved Saint-Jacques-la-Boucherie. De vil kunne skaffe Dem Adgang til et af Værelserne i Taarnet", sagde Præsten.

„Prægtigt!" udbrød Tiggeren. „I Aften skal alt være færdigt, min Herre."

NITTENDE KAPITEL.

Taarnet Saint-Jacques-la-Boucherie.

Klokken tre Kvarter til seks havde Hr. de Gondy besørget alle sine Ærinder og var vendt tilbage til det erkebiskoppelige Palads.

Klokken seks meldtes Sognepræsten fra Saint-Merri.

Koadjutoren saa sig hurtigt om og opdagede, at der var en Mand med ham.

„Lad ham komme ind", sagde han.

Præsten traadte ind, fulgt af Planchet.

„Deres Naade", sagde Præsten fra Saint-Merri, „her er den Mand, om hvem jeg har haft den Ære at tale til Dem."

Planchet bukkede som en Mand, der var vant til at komme i gode Huse.

„Har De Lyst til at tjene Folkets Sag?" spurgte de Gondy.

„Det tror jeg", svarede Planchet, „jeg er en Frondør med Liv og Sjæl. Som Deres Naade her ser mig, er jeg dømt til at hænges."

„Hvorfor?"

„Fordi jeg af Mazarins Haandlangeres Kløer har reddet en for-

nem Herre, som de førte tilbage til Bastillen, hvor han havde siddet i fem Aar."

„Han hedder?"

„O, Deres Naade kender ham godt, det er Grev de Rochefort."

„Nej, virkelig!" udbrød Koadjutoren, „ja, jeg har hørt tale herom; efter hvad der er sagt mig, bragte De hele Kvarteret i Oprør."

„Saa omtrent", svarede Planchet med en selvbehagelig Mine.

„Deres Stilling er?"

„Konditor i Gaden des Lombards."

„Forklar mig, hvoraf det kommer, at De, skønt drivende en saa fredelig Næringsvej, er saa krigerisk stemt?"

„Hvoraf kommer det, at Deres Naade, en Kirkens Mand, modtager mig klædt som Kavaller med Kaarde ved Siden og Sporer paa Hælene?"

„Ikke saa daarligt svaret!" udbrød de Gondy leende, „men som De véd, har jeg altid trods min Pibekrave sværmet for den militære Stand."

„Nuvel, Deres Naade, førend jeg blev Konditor, havde jeg i tre Aar tjent som Sergent i Regimentet Piemont og før den Tid i atten Maaneder været Tjener hos Hr. d'Artagnan."

„Musketerlieutenanten?" spurgte de Gondy.

„Den samme, Deres Naade."

„Men man siger, at han er en ivrig Tilhænger af Mazarin."

„Hm!..."

„Hvad mener De?"

„Intet, Deres Naade. Hr. d'Artagnan er i Tjenesten, og han gør sin Pligt ved at forsvare Mazarin, der betaler ham, ligesom vi Borgere gør vor ved at angribe Mazarin, der bestjæler os."

„De er en snild Fyr, min Ven; kan man stole paa Dem?"

„Jeg troede, at Hr. Pastoren var gaaet i Borgen for mig", svarede Planchet.

„Ganske rigtigt, men jeg ønsker nok at høre en Bekræftelse derpaa af Deres egen Mund."

„Deres Naade kan stole paa mig, forudsat at det gælder om at bringe Byen i Oprør."

„Det er netop det, Talen er om. Hvor mange Mand tror De at kunne samle i Nat?"

„To hundrede Musketter og fem hundrede Hellebarder."

„Blot der i hvert Kvarter findes en Mand, der kan gøre det samme, saa vil vi i Morgen have en temmelig anselig Armé."

„Ja."

„Har De noget imod at adlyde Grev de Rochefort?"

„Jeg vil følge ham lige ind i Helvede, og det vil sige meget; thi jeg anser ham i Stand til at komme derhen."

„Bravo!"

„Hvorpaa skal man i Morgen kende Venner fra Fjender?"

„Enhver Frondør kan sætte en Halmvisk i sin Hat."

„Godt!"

„Trænger De til Penge?"

„Penge skader aldrig, Deres Naade; har man ingen, maa man se at undvære dem, men har man nogle, gaar Sagerne hurtigere og bedre fra Haanden."

Gondy gik hen til et Skrin og tog en Pose.

„Her er fem hundrede Pistoler", sagde han, „og hvis alt gaar godt, kan De gøre Regning paa lige saa mange i Morgen."

„Jeg skal gøre Deres Naade Regnskab for hver Skilling af denne Sum", sagde Planchet og stak Posen under Armen.

„Det er godt, jeg anbefaler Kardinalen til Deres Omsorg."

„Vær De kun rolig, han er i gode Hænder."

Planchet gik, hvorimod Præsten blev noget tilbage.

„Er Deres Naade fornøjet?" spurgte han.

„Ja, denne Mand ser mig ud til at være en forsoren Gut."

„Han vil gøre mere, end han har lovet."

„Det er jo prægtigt."

Præsten skyndte sig efter Planchet, der ventede paa ham paa Trappen. Ti Minutter efter meldtes Præsten fra Saint-Sulpice.

Saa snart Døren til Gondys Kabinet blev aabnet, styrtede en Mand ind ad den; det var Grev de Rochefort.

„Det er altsaa Dem, min kære Greve!" udbrød Gondy, rækkende ham Haanden.

„Endelig har Deres Naade altsaa bestemt sig!" raabte Rochefort.

„Jeg har altid næret de samme Anskuelser", svarede Gondy.

„Lad os ikke tale mere derom; naar De siger det, saa tror jeg Dem. Naa, vi skal altsaa give Mazarin en Vals."

„Det haaber jeg".

„Og naar begynder Ballet?"

„Indbydelserne er udfærdigede til i Nat“, svarede Koadjutoren, men Musiken vil først begynde at spille op i Morgen tidlig.“

„De kan gøre Regning paa mig og halvtredsindstyve Soldater, som Chevalier d'Humiéres har lovet mig, naar jeg skulde faa Brug for dem.“

„Halvtredsindstyve Soldater?“

„Ja, han hverver Rekrutter og laaner mig dem blot; naar Festen er forbi, erstatter jeg ham dem, der mangler.“

„Godt, min kære Rochefort, men dermed er Sagen ikke forbi.“

„Hvad er der da mere?“ spurgte Rochefort smilende.

„Hvor har De gjort af Hr. de Beaufort?“

„Han er i Vendôme, hvor han venter, at jeg skal skrive til ham om at komme til Paris.“

„Gør det, det er paa høje Tid.“

„De er altsaa sikker i Deres Sag?“

„Ja, men han maa skynde sig, thi næppe har Folket i Paris gjort Oprør, før end vi vil have ti Prinser for een, der ønsker at sætte sig i Spidsen for Bevægelsen, tøver han, vil han finde Pladsen besat.“

„Maa jeg skrive ham dette til fra Dem af?“

„Ja.“

„Kan jeg sige ham, at han kan stole paa Dem?“

„Javel.“

„Og vil De overlade ham hele Magten?“

„Ja, hvad Krigen angaar; med Hensyn til Politiken ...“

„Som De ved, er denne ikke hans stærke Side.“

„Han maa lade mig have frie Hænder til at underhandle om min Kardinalshat.“

„De sætter altsaa megen Pris paa den?“

„Eftersom man tvinger mig til at bære en Hat af en Facon, som jeg ikke synes om, ønsker jeg i det mindste, at denne Hat skal være rød,“ svarede Gondy.

„Vi vil ikke disputere om Farverne, det er en Smagssag,“ sagde Rochefort leende; „jeg svarer Dem for hans Samtykke.“

„Skriver De ham til i Aften?“

„Jeg vil gøre bedre end det, nemlig sende et Bud til ham.“

„Naar kan han være her?“

„Om fem Dage.“

„Naar han kommer, vil han se store Forandringer.“

„Det haaber jeg."

„Jeg svarer Dem derfor."

„Altsaa?"

„Saml Deres halvtredsindstyve Mand og hold Dem parat."

„Hvortil?"

„Til alt."

„Ak, min gode Mazarin!" mumlede Rochefort, idet han gik bort med sin Præst, der ikke havde faaet Lejlighed til at tale et Ord under ovenstaaende Dialog, „du skal faa at se, om jeg er for gammel til at bruges i aktiv Tjeneste."

Klokken var halv ti og Koadjutoren behøvede i det mindste en halv Time til at gaa fra det erkebiskoppelige Palads til Taarnet Saint-Jacques-la-Boucherie.

Koadjutoren bemærkede et Lys i et af Taarnets øverste Vinduer.

„Godt," tænkte han, „vor Syndikus er paa sin Post."

Han bankede paa, hvorefter der straks blev lukket op for ham. Vikaren tog selv imod ham og lyste ham op til det øverste af Taarnet; ankommet her pegede han paa en lille Dør, satte Lyset i et Hjørne af Muren, for at Koadjutoren kunde benytte det, naar han gik bort, og steg derefter ned ad Trappen.

Skønt Nøglen sad udvendig i Døren, bankede Koadjutoren dog paa.

„Kom ind," sagde en Stemme, i hvilken Koadjutoren genkendte Tiggerens.

Gondy traadte indenfor. Det var ganske rigtig Vievandsuddeleren fra Saint-Eustache. Han havde lagt sig paa en Slags Løjbænk.

Da han saa Koadjutoren træde ind, rejste han sig op.

„Nu, har du holdt Ord?" spurgte Gondy.

„Ikke saa ganske," svarede Tiggeren.

„Hvorledes det?"

„De forlangte fem hundrede Mand, ikke sandt?"

„Jo."

„Nu, jeg kan skaffe Dem to tusinde."

„Er der ikke lidt Praleri med i Spillet?"

„Ønsker De et Bevis?"

„Ja."

Der fandtes tre brændende Lys, der stod hver i sit Vindue, af hvilke det ene vendte ud mod La Cité, det andet mod Palais-Royal og det tredie mod Gaden Saint-Dénis.

Uden at sige et Ord pustede Manden alle tre Lys ud.

Koadjutoren befandt sig nu i Mørke, da Værelset kun belystes af Maanens usikre Skin.

„Hvad er det, De gør?“ spurgte Gondy.

„Jeg gav et Signal.“

„Hvortil?“

„Til at bygge Barrikader.“

„Ah!“

„Naar De gaar herfra, vil De se mine Folk i Arbejde. Tag Dem blot i Agt for, at De ikke brækker Deres Ben ved at falde i et Hul eller snuble over en Kæde.“

„Godt! her er din Betaling, den samme Sum, som du fik i Dag. Men husk nu paa, at du er en Anfører og ikke drikker dig fuld.“

„Jeg har i de sidste tyve Aar kun smagt Vand.“

„Det er godt, farvel.“

„Farvel, Deres Naade,“ sagde Tiggeren, idet han aabnede Døren og bukkede for Prælaten.

TYVENDE KAPITEL.

Oprøret.

Klokken var omtrent elleve. Gondy havde næppe tilbagelagt et hundrede Skridt i Paris' Gader, førend han opdagede den paafaldende Forandring, der var foregaaet med dem.

Hele Byen syntes at være bleven befolket med fantastiske Væsener; man saa tavse Skikkelser, der opbrød Brolægningen, andre, der kom trækkende med Vogne, som de væltede, og atter andre, der var i Færd med at grave Grave, som kunde opsluge hele Eskadroner Kavalleri. Alle disse saa travle Skikkelser kom og gik ligesom Dæmoner, der havde et eller andet ubekendt Arbejde for; det var Tiggerne fra „Miraklernes Gaard“, Vievandsuddeleren fra Saint-Eustaches Agenter, der arbejdede paa Opførelsen af Barrikader.

Gondy betragtede med en vis Forfærdelse disse Mørkets Mænd, disse natlige Arbejdere, og spurgte sig selv, om han efter først at have lokket dem frem af deres Huler ogsaa vilde være i Stand til at drive dem tilbage igen. Naar et af disse Væsner nærmede sig ham, var han nær ved at gøre Korsets Tegn.

Han lagde Vejen gennem Gaden Saint-Honoré og nærmede sig Gaden la Ferronnerie, hvor et andet Syn viste sig for ham. Her var det Kræmmerne, der rendte fra Butik til Butik. Dørene var tilsyneladende lukkede, men i Virkeligheden var de kun stødte til og de aabnedes og lukkedes hvert Øjeblik for Folk, der syntes at være bange for, at nogen skulde se, hvad de bar; disse Folk var Handlende, der, selv forsynede med Vaaben, laante til dem, der ingen havde.

Et Individ gik fra Dør til Dør, segnende under Vægten af Kaarder, Luntebøsser, Musketter og alle Slags Vaaben, som han uddelte paa Maa og Faa. Ved Skinnet af en Lygte saa Koadjutoren, at det var Planchet.

Koadjutoren begav sig hjem. Klokken var imidlertid bleven et. Han aabnede et Vindue og heldede sig lyttende ud af det.

Over hele Byen hørtes en besynderlig, uvant Summen; man følte at der foregik noget usædvanligt og skrækkeligt i de mørke Gader. Fra Tid til anden lod en Brummen lig den, der gaar forud for et sig nærmende Uvejr, sig høre, men endnu var alt ubestemt og uforklarligt.

Hele Natten arbejdedes der ufortrødent i Oprørets Tjeneste.

Barrikaderne var blevne skudt frem lige til Palais-Royal.

Overalt saa man Flokke paa hundrede, hundrede og halvtreds og to hundrede pjaltede, gustne og blege Mænd, der bar en Slags Faner med den Indskrift! S e F o l k e t s E l e n d i g h e d! Overalt, hvor disse passerede, hilstes de af afsindige Raab, og der var saa mange af denne Slags Bander, at Luften alle Vegne genlød af Skrig.

Anna af Østerrigs og Mazarins Forbavselse var stor, da man fortalte dem, at Byen, der den foregaaende Aften havde været rolig, nu var i fuldt Oprør. Ingen af dem vilde derfor rigtigt tro, hvad der blev fortalt, og de sagde, at de kun vilde tro deres egne Øjne og Øren. Man aabnede da et Vindue, og nu saa og hørte de og blev overbeviste.

Mazarin trak paa Skuldrene og lod, som om han nærede den dybeste Foragt for Pøbelen, men han blev imidlertid ganske bleg og skyndte sig til sit Kabinet, hvor han gemte sit Guld og sine Kostbarheder; sine smukkeste Diamanter stak han paa Fingrene. Dronningen, der var rasende, lod, da hun var bleven overladt til sig selv, Marchal La Meilleraie hente, befalede ham at tage saa mange Mand, som han vilde, og se efter, hvad denne S p ø g havde at betyde.

Marchalen var en Mand, der havde en god Portion Selvtillid og nærede en dyb Foragt for Folket. Han tog halvandet hundrede Mand og vilde marchere ud over Pont du Louvre, men her stødte han paa Roche-

fort og hans halvtredsindstyve Chevau-legers, med hvilke havde forenet sig over femten hundrede Personer. Det var ikke at tænke paa at sprænge en saadan Styrke, og Marchalen forsøgte heller ikke engang derpaa, men vendte tilbage ad Kajen.

Men paa Pont-Neuf traf han Louviéres og dennes Borgere. Denne Gang gjorde Marchalen et Angreb; men han blev hilst med Musketsalver, medens en Stenregn udsendtes fra alle Vinduer. Han lod tre Mand blive paa Pladsen.

Han trak sig tilbage til Hallekvarteret, men fandt her Planchet med hans Hellebardere. Hellebarderne fældedes truende mod ham; han vilde forcere disse Graakapper, men de holdt godt Stand og Marchalen blev drevet tilbage til Gaden Saint-Honoré med Tabet af fire af sine Gardere, der var blevne dræbt med blanke Vaaben.

Han tog nu Vejen gennem Gaden Saint-Honoré, men her stødte han paa Tiggeren fra Saint-Eustaches Barrikader, der ikke alene forsvaredes af bevæbnede Mænd, men ogsaa af Kvinder og Børn. Mester Friquet, der havde faaet Fingre i en Pistol og en Kaarde, som Louviéres havde givet ham, havde organiseret en Bande Skælmer af samme Kaliber som han selv, og gjorde en frygtelig Støj.

Marchalen ansaa dette Punkt for at være mindre godt forsvaret end de andre og vilde derfor forcere det. Derfor lod han en Snes Mand stige af Hestene for at forcere og gøre en Aabning i Barrikaden, medens han selv med Resten af Detachementet beskyttede Angriberne. De tyve Mand marcherede lige løs paa Forhindringen; men en frygtelig Ild hilste dem, ved hvis Larm Planchets Hellebarder viste sig paa Hjørnet af Kirkegaarden des Innocens og Louviéres Borgere paa Hjørnet af Gaden de la Monnaie.

Marchal de La Meilleraie var kommet mellem en dobbelt Ild.

Marchalen var en tapper Mand, hvorfor han besluttede at dø paa sin Post. Han gav dem Skud for Skud tilbage, og at de gjorde deres Virkning, kunde man slutte af de Smerteshyl, der hørtes fra den tæt sammentrængte Masse. De bedre eksercerede Gardere skød nemlig bedre end deres Modstandere, hvorimod de langt talrigere Borgere saa at sige knuste Soldaterne under en Jernhagl. Folkene faldt rundt omkring Marchalen, ligesom det kunde have været ved Rocroy eller Lérida. Hans Adjutant, Fontrailles, havde faaet den ene Arm knust, hans Hest var bleven truffet i Halsen af en Kugle og han havde stor Møje med at styre den, da Smerten gjorde den næsten rasende. Netop som det

var kommet til det yderste, da selv den tapreste føler en Gysen i sine Aarer og den kolde Sved paa sin Pande, skiltes Mængden pludselig ved Gaden de l'Arbre-Sec med Raabet: Leve Koadjutoren! Og iført Præstekjole og Pibekrave saas virkelig Gondy gaaende ganske rolig gennem Sværmen og uddelende sin Velsignelse til højre og venstre med lige saa megen Koldblodighed, som om han befandt sig i Spidsen for en Procession.

Alle faldt paa Knæ.

Marchalen genkendte ham straks og skyndte sig hen til ham.

„Hjælp mig for Himlens Skyld ud af denne Klemme," sagde han, „hvis ikke maa jeg og alle mine Folk lade Livet her."

Der opstod nu et rasende Spektakel, som endog vilde have overdøvet Himlens Torden. Gondy løftede Haanden i Vejret for at paabyde Tavshed, hvorpaa Støjen øjeblikkelig lagde sig.

„Mine Børn," tog han til Orde, „I har taget fejl af Marchal de La Meilleraies Hensigter; han lover ved sin Tilbagekomst til Louvre i eders Navn at bede Dronningen om at sætte vor Ven Broussel paa fri Fod. Det lover De, ikke sandt, Marchal?" tilføjede Gondy, vendende sig om til La Meilleraie.

„Gudsdød! om jeg gør!" udbrød denne, „jeg havde ikke ventet at slippe derfra for saa godt Køb."

„Han giver eder sit Ord som Adelsmand her paa," vedblev Gondy.

Marchalen rakte samtykkende Haanden i Vejret.

„Leve Koadjutoren!" brølte Hoben.

Nogle Stemmer tilføjede endog: Leve Marchalen, men alle gentog i Kor: Ned med Mazarin!

Medens det nys beskrevne Optrin fandt Sted, var Mazarin, som alt fortalt, i sit Kabinet, beskæftiget med at ordne sine Sager. Han havde sendt Bud efter d'Artagnan, men under den stedfindende Tumult nærede han ikke synderligt Haab om at se ham, da han ikke havde Tjeneste. Efter ti Minutters Forløb viste Lieutenanten sig i Døren, fulgt af sin uadskillelige Porthos.

„Ah! kom, kom, Hr. d'Artagnan," udbrød Kardinalen, „og vær velkommen saa vel som Deres Ven. Hvad er der egentlig paa Færde i det fordømte Paris?"

„Hvad der er paa Færde ,Deres Naade?" svarede d'Artagnan rystende paa Hovedet, „ikke noget godt; Byen er i fuldt Oprør og endnu for et Øjeblik siden, da jeg gik igennem Gaden Montorgueil med min

Ven, Hr. du Vallon, som De ser her og som er Deres ærbødige Tjener, vilde man trods min Uniform eller maaske netop paa Grund af den tvinge os til at raabe: Leve Broussel! Og ved Deres Naade, hvad man ogsaa vilde tvinge os til at raabe?"

„Nej, lad høre."

„Ned med Mazarin! Saa, nu er det sagt!"

Mazarin smilte, men blev meget bleg.

„Og raabte De?" spurgte han.

„Nej, paa min Ære om jeg gjorde, jeg var ikke ved Stemme; da Hr. du Vallon er forkølet, kunde han heller ikke raabe. Men, Deres Naade ..."

„Nu, hvad er det?" spurgte Mazarin.

„Se en Gang paa min Hat og Kappe."

Med disse Ord pegede d'Artagnan paa fire Huller af Geværkugler i sin Kappe og to i sin Hat. Hvad Porthos' Kjole angik, da havde et Hug af en Hellebarde søndenflænget dens ene Side, medens et Pistolskud havde knækket hans Fjeder.

„Diavolo!" udbrød Kardinalen tankefuld, idet han med en naiv Beundring betragtede de to Venner, „jeg vilde have raabt!"

I dette Øjeblik lød Støjen nærmere.

„Se en Gang, hvad der er paa Færde, Hr. d'Artagnan," sagde Mazarin.

D'Artagnan gik med sin sædvanlige Sorgløshed hen til Vinduet.

„Aha!" udbrød han, „hvad er dette her! Marchal de La Meilleraie kommer tilbage uden Hat, Fontrailles bærer Armen i et Bind, saarede Gardere og Hestene ganske blodige ... Men hvad Pokker gaar der dog af Skildvagterne! De lægger an, ligesom de havde i Sinde at give Ild!"

„De har faaet Befaling til at skyde paa Folket, hvis dette nærmede sig Palais-Royal," svarede Mazarin.

„Men hvis de gør det, er alt tabt!" raabte d'Artagnan.

„De glemmer Portene."

„Portene! Dem vil de blive færdige med i fem Minutter. Portene! de vil blive sprængt!"

„Hvad er da Deres Mening?" spurgte Kardinalen skælvende.

„Ih, for Pokker! at give dem deres Broussel tilbage, siden de er saa forhippede paa at faa ham. Hvad Fanden vil De stille op med en Parlamentsraad? Han duer jo ikke til noget!"

„Hvad mener De, Hr. du Vallon? Hvad vilde De gøre?“

„Jeg vilde udlevere Broussel,“ svarede Porthos.

„Kom, kom, mine Herrer,“ sagde Mazarin ivrigt, „jeg vil tale derom med Dronningen.“

Ved Enden af Korridoren standsede han og sagde:

„Jeg kan jo gøre Regning paa Dem, mine Herrer, ikke sandt?“

„Vi tilbyder os ikke to Gange,“ svarede d'Artagnan, „vi har givet Dem vort Ord, befal og vi vil adlyde.“

„Nuvel, gaa ind i dette Kabinet og vent paa mig,“ sagde Mazarin.

Og han vendte tilbage og traadte ind i Salen gennem en anden Dør.

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Opløbet bliver til et Oprør.

Det Kabinet, hvori d'Artagnan og Porthos var blevne vist ind, var kun ved en Portiere skilt fra den Sal, hvori Dronningen befandt sig. Da den ikke var af meget tykt Tøj, kunde man høre alt, hvad der foregik, og hvor tæt den end var trukket for, fandtes der dog en Aabning i den stor nok til at se ind i Salen.

Dronningen stod oprejst og var ganske bleg af Vrede; imidlertid var hendes Selvbeherskelse saa stor, at intet røbede den Bevægelse, hvori hun befandt sig.

I dette Øjeblik hørtes Skridt i den foranliggende Sal og uden at være meldt viste Marchal de La Meilleraie sig i Døren.

„Ah! er det Dem, Marechal!“ udbrød Anna af Østerrig glad, „jeg haaber, at De har bragt Pakket til Fornuft.“

„Madame,“ svarede Marchalen, „jeg har ladet tre Mand blive liggende vel Pont-Neuf, fire ved Hallerne, seks paa Hjørnet af Gaden de l'Arbre-Sec og to ved Porten af Deres Palæ, i alt femten. Jeg fører ti til tolv saarede med mig. Min Hat har jeg mistet et eller andet Sted ved en Kugle og efter al Sandsynlighed vilde jeg være gaaet samme Vej som min Hat, hvis ikke Hr. Koadjutoren var kommet til og havde hjulpet mig ud af Klemmen.“

„Ah!“ udbrød Dronningen, „jeg vilde virkelig ogsaa have undret mig over om denne skævbenede Karl ikke havde haft sin Næse med deri.“

„Tal ikke ondt om ham i min Nærværelse, Madame,“ sagde La

Meilleraie leende, „thi den Tjeneste, han har vist mig, er endnu ganske varm."

„Det er godt," vedblev Dronningen, „vær De ham kun taknemmelig saa meget, som De har Lyst til, men det vedkommer ikke mig. Jeg har Dem frisk og uskadt igen, det er alt, hvad jeg ønsker. Jeg ønsker Dem velkommen tilbage."

„Ja, Madame, men jeg er kun kommen tilbage paa den Betingelse, at jeg skulde meddele Dem Folkets Ønske."

„Nuvel da," sagde Dronningen, „hvad ønsker da mit Folk?"

„At faa Broussel udleveret, Madame," svarede Marchalen.

„Aldrig!" raabte Dronningen, „aldrig!"

„Deres Majestæt har at befale," sagde La Meilleraie og traadte med et Buk et Skridt tilbage.

„Hvor vil De hen, Marchal?" spurgte Dronningen.

„Jeg vil bringe det ventende Folk Deres Majestæts Svar."

„Bliv, Marchal; jeg vil ikke have Udseende af at parlamentere med Oprørere."

„Jeg har givet mit Æresord, Madame," svarede Marchalen.

„Hvilket vil sige saa meget som?"

„At hvis De ikke lader mig arrestere, er jeg nødt til at gaa."

Anna af Østerrigs Øjne lynede, idet hun svarede:

„Ah! derpaa skal det ikke komme an, min Herre. Jeg har ladet Folk, der var højere paa Straa end De, arrestere. Guitaut!"

Mazarin traadte hurtigt nærmere og udbrød:

„Madame, hvis jeg ligeledes turde vove at sige Dem min Mening ..."

„Gaar den ogsaa ud paa at give Broussel fri? Hvis saa er, kan De spare Dem Ulejligheden."

„Nej," svarede Mazarin, „skønt det maaske vilde være det rigtigste."

„Hvori bestaar da Deres Raad?"

„I at lade Koadjutoren hente."

„Koadjutoren!" gentog Dronningen, „den afskyelige Urostifter Det er ham, der er Skyld i hele dette Oprør."

„En Grund mere til at lade ham kalde," svarede Mazarin. „Hvis han har rejst Stormen, kan han ogsaa besværge den.

„Se en Gang, Madame," sagde Comminges, der stod i Nærheden

af et Vindue, som han saa ud af, „det træffer sig meget heldigt, thi der gaar han nede paa Pladsen og uddeler sin Velsignelse."

Dronningen sprang hen til Vinduet.

„Ja, rigtig," sagde hun, „den Hykler! Se en Gang!"

„Jeg ser," bemærkede Mazarin, „at alle knæler for ham, skønt han kun er Koadjutor; hvis jeg var der, hvor han nu er, vilde man rive mig i Stykker, uagtet jeg er Kardinal. Jeg gentager derfor mit Ø n s k e (Kardinalen lagde Eftertryk paa dette Ord), at Deres Majestæt vil give Koadjutoren Audiens."

„Hvorfor siger De ikke ogsaa Deres V i l l i e?" spurgte Dronningen sagte.

Mazarin bukkede.

Dronningen stod et Øjeblik i dybe Tanker, derpaa løftede hun atter Hovedet i Vejret og sagde:

„Opsøg mig Koadjutoren, Hr. Marchal, og bring ham til mig."

„Og hvad skal jeg sige til Folket?" spurgte Marchalen.

„At det maa have Taalmodighed", svarede Anna af Østerrig, „det kan tage Eksempel af mig."

Den stolte Spanierindes Stemme havde et saa bydende Udtryk, at Marchalen adlød uden Indveding; med et Buk forlod han Salen.

D'Artagnan vendte sig om til Porthos og sagde:

„Hvad mon Enden vil blive paa alt dette?"

„Det vil vi nok faa at se," svarede Porthos med sin sædvanlige Rolighed.

Imidlertid gik Anna af Østerrig hen til Comminges og talte sagte med ham.

Mazarin skottede uroligt til den Side, hvor d'Artagnan og Porthos befandt sig.

De andre tilstedeværende talte sagte sammen.

Døren aabnedes og Marchalen viste sig, fulgt af Koadjutoren.

„Her er Hr. de Gondy, Madame," sagde han, „han iler med at adlyde Deres Majestæt."

Dronningen gik ham fire Skridt i Møde og standsede derpaa kold og streng, idet hun skød Underlæben foragteligt frem.

Gondy bukkede ærbødigt.

„Naa, min Herre," begyndte Dronningen, „hvad siger De om dette Opløb?"

„At det ikke længere er et Opløb, Madame, men et Oprør," svarede Koadjutoren.

„De gør Oprør, der tror, at mit Folk kan gøre sig skyldigt i denne Forbrydelse!" udbrød Anna af Østerrig, ude af Stand til at forstille sig for Koadjutoren, som hun, maaske med Rette, betragtede som Ophavsmanden til den hele Bevægelse. „Oprør, saaledes kalder de, der ønsker dette, den Tumult, de selv har fremkaldt. Men vent blot, Kongens Autoritet skal snart faa Bugt med den."

„Er det for at sige mig det, at Deres Majestæt har gjort mig den Ære at lade mig kalde?" spurgte Gondy koldt.

„Nej, min kære Koadjutor," tog Mazarin Ordet, „det er for at spørge Dem om Deres Mening under de vanskelige Omstændigheder, hvori vi befinder os."

„Er det virkelig sandt," udbrød Gondy, spillende den forbavsede, „at Hendes Majestæt har ladet mig kalde for at spørge mig til Raads?"

„Ja," svarede Dronningen, „man har villet det."

Koadjutoren bukkede.

„Hendes Majestæt ønsker altsaa ..."

„At De vil sige hende, hvad De vilde gøre i hendes Sted," skyndte Mazarin sig at svare.

Koadjutoren saa paa Dronningen, der nikkede bekræftende.

„I Hendes Majestæts Sted," sagde Gondy koldt, „vilde jeg uden et Øjebliks Betænkning sætte Broussel i Frihed."

„Men hvis jeg nu ikke sætter ham i Frihed?" raabte Dronningen, „hvad tror De saa, at der vil ske?"

„Jeg tror, at der i Morgen ikke vil være Sten paa Sten tilbage i Paris," svarede Marchalen.

„Jeg taler ikke til Dem, men til Hr. de Gondy," sagde Dronningen tørt, uden engang at vende sig om.

„Hvis det er mig, Hendes Majestæts Spørgsmaal er rettet til," sagde Koadjutoren med den samme Rolighed, „saa svarer jeg, at jeg i enhver Henseende er af samme Mening som Hr. Marchalen."

Blodet steg Dronningen til Hovedet, og hendes smukke blaa Øjne syntes at ville springe ud af deres Huler; hendes Læber, der af alle Datidens Digtere sammenlignedes med Granatæbler, blev blege og dirrede af Raseri; hun forskrækkede næsten Mazarin, der dog i det huslige Liv var vant til hendes Heftighed.

„Udlevere Broussel!" udbrød hun endelig med et frygteligt Smil;

„det er paa min Ære et prægtigt Raad! Man mærker nok, at det er en Præst, der giver det.“

Gondy forandrede ikke en Mine. Fornærmelserne i Dag gjorde lige saa lidt Indtryk paa ham som Gaarsdagens Spydigheder; men i hans Hjerte samlede sig et frygteligt Had. Han saa koldt paa Dronningen, der stødte til Mazarin, for at han nu ogsaa skulde sige noget.

Efter Sædvane tænkte Mazarin meget, men talte kun lidt.

„Ih,“ sagde han, „det er et godt Raad, et Venneraad. Jeg vilde ogsaa udlevere den gode Broussel, død eller levende, og dermed vilde det hele være forbi.“

„Ja, hvis De udleverer ham død, vil, som Deres Naade meget rigtigt bemærker, det Hele være forbi, men paa en anden Maade, end De mener.“

„Sagde jeg død eller levende?“ vedblev Mazarin, „naa, det er saadan en Talemaade; De ved nok, Hr. Koadjutor, at jeg kan daarligt Fransk, som De taler og skriver saa smukt.“

„Det er et formeligt Statsraad,“ sagde d'Artagnan til Porthos; „men vi har holdt dem, der var bedre, ved La Rochelle med Athos og Aramis.“

„I Bastionen Saint-Gervais,“ bemærkede Porthos.

„Baade der og andet Steds.“

Koadjutoren lod Stormen lægge sig noget og tog derpaa atter Ordet med den samme Rolighed.

„Hvis Deres Majestæt ikke synes om det Raad, jeg har givet Dem, er det formodentlig, fordi De kender bedre Udveje; jeg kender Deres Majestæts og Deres Raadgiveres Visdom altfor godt, til at jeg skulde tro, at man længe vil lade Hovedstaden blive i en Gæring, der kan føre til en Revolution.“

„Det er altsaa Deres Mening, at det, der i Gaar var et Opløb og i Dag allerede et Oprør, i Morgen kan blive en Revolution?“ spurgte Spanierinden smilende, idet hun forbitret bed sig i Læberne.

„Ja, Madame,“ svarede Koadjutoren alvorligt.

„Men naar man hører Dem tale, min Herre, skulde man tro, at Folket allerede havde glemt al Respekt og Lylighed.“

„Det er slemt Aar for Kongerne,“ bemærkede Gondy rystende paa Hovedet, „se til England, Madame.“

„Ja, men heldigvis har vi i Frankrig ingen Oliver Cromwell,“ svarede Dronningen.

„Hvem ved," sagde Gondy, „den Slags Mænd er ligesom Krudt, man lærer dem først at kende, naar de slaar til."

Det gøs i enhver af de Tilstedeværende og der indtraadte et Øjebliks Tavshed.

Imidlertid trykkede Dronningen begge Hænderne mod Brystet. som om hun vilde dæmpe sit Hjertes voldsomme Banken.

„Porthos, se rigtigt paa den Præst," hviskede d'Artagnan."

„Godt, jeg ser paa ham. og hvad saa?" svarede Porthos.

„Nuvel! han er en Mand!"

Porthos saa forundret paa d'Artagnan, det var tydeligt, at han ikke saa ganske fattede sin Vens Mening.

„Deres Majestæt", vedblev den ubarmhjertige Koadjutor, „vil altsaa gribe til de Forholdsregler, der maatte behage Dem. Men det aner mig, at de vil blive frygtelige og endnu mere opirre de genstridige."

„Nuvel", svarede Dronningen ironisk, „saa vil De, Hr. Koadjutor, der har saa stor Indflydelse paa dem, og som er vor Ven, kunne berolige dem ved at give dem Deres Velsignelse."

„Det vil maaske være for silde", bemærkede Gondy med den samme isnende Kulde, „og maaske jeg selv vil miste al min Indflydelse, medens Deres Majestæt ved at udlevere dem deres Broussel standser Oprøret i sin Begyndelse og bliver berettiget til grusomt at straffe ethvert nyt Forsøg paa at opvække et saadant."

„Har jeg da ikke denne Ret!" raabte Dronningen.

„Hvis De har den, saa brug den", svarede Gondy.

„Død og Plage!" hviskede d'Artagnan til Porthos, „det er en af mine Folk; hvorfor er han ikke Minister og jeg hans d'Artagnan, i Stedet for at jeg nu staar i denne Usling Mazarins Tjeneste? Guds Død! hvad vi to i Forening skulde udrette!"

„Javel", sagde Porthos.

Paa et Tegn af Dronningen forlod hele Hoffet med Undtagelse af Mazarin Salen. Gondy bukkede og vilde ligeledes gaa, men Dronningen standsede ham og sagde:

„Bliv, min Herre."

„Godt", tænkte Gondy, „hun falder til Føje."

Dronningen fulgte med Øjnene de bortgaaende, og først da Døren var blevet lukket efter den sidste af dem, vendte hun sig atter om. Det var tydeligt, at det kostede hende uhyre Anstrengelse at

beherske sin Vrede, hun viftede sig, lugtede til sin Flakon og gik frem og tilbage.

„Naa", sagde Dronningen, idet hun endelig standsede, „naa, nu da vi er alene, gentag saa Deres Raad, Hr. Koadjutor."

„Lad, som De har betænkt Dem, erkend offentlig Deres Fejl, sæt Broussel i Frihed og giv ham tilbage til Folket."

„Jeg skulde i den Grad ydmyge mig!" skreg Anna af Østerrig. „Er jeg eller er jeg ikke Dronning? Er dette hylende Pak mine Undersaatter eller ikke? Har jeg Venner, Soldater? Ved vor Frue! som Dronning Katherine sagde, førend jeg skal give dem denne infame Broussel tilbage, vil jeg myrde ham med mine egne Hænder!"

Med disse Ord fo'r hun med knyttede Næver løs paa Gondy, som hun i dette Øjeblik afskyede i det mindste lige saa meget som Broussel.

Gondy rørte sig ikke af Stedet, og ikke en Muskel i hans Ansigt fortrak sig; hans iskolde Blik mødte Dronningens rasende Blik.

„Han er en Dødens Mand, hvis der endnu findes en Vitry ved Hoffet, og denne Vitry i dette Øjeblik træder ind", bemærkede Gascogneren. „Men førend han skal krumme et Haar paa den brave Prælats Hoved, vil jeg dræbe ham! Hr. Kardinal de Mazarin vil være mig uendelig forbunden derfor."

„Stille!" hviskede Porthos, „hør blot."

„Madame!" udbrød Kardinalen, gribende Anna af Østerrig ved Haanden og trækkende hende tilbage, „Madame, hvad er det, De gør?"

„Derpaa tilføjede han paa Spansk:

„Er De gal, Anna? De, en Dronning, ypper Klammeri med Borgere. Indser De da ikke, at denne Præst repræsenterer hele Paris' Befolkning, som det under nærværende Omstændigheder er farligere at fornærme, og at De, hvis denne Præst vil det, inden en Time ikke længere har nogen Krone? Senere, ved en anden Lejlighed, kan De vise Dem ubønhørlig, men i Dag er det ikke paa rette Sted. I Dag maa De smigre og bruge venlige Ord, hvis ikke, er De kun en almindelig Kvinde."

Ved de første Ord, Mazarin sagde, havde d'Artagnan grebet Porthos i Armen, som han trykkede mere og mere; da Kardinalen tav, sagde han sagte:

„Lad Dem aldrig i Mazarins Nærværelse forlyde med, at jeg forstaar Spansk, ellers er baade De og jeg om en Hals."

„Godt!" sagde Porthos.

Disse haarde Ord, der ikke var uden en vis Veltalenhed, som karakteriserede Mazarin, naar han talte Italiensk eller Spansk, men som der aldeles ikke fandtes Spor af, naar han benyttede det franske Sprog, udtaltes med et uigennemtrængeligt Ansigt, saa at Gondy, der dog var en dygtig Fysiognomist, troede, at han blot raadede Dronningen til at styre sin Heftighed.

Dronningen betvang virkelig øjeblikkelig sin Vrede; Ilden slukkedes saa at sige i hendes Øjne, og Blodet forsvandt fra hendes Kinder. Hun satte sig ned, og idet hun udmattet lod Armene synke, sagde hun næsten grædende:

„Tilgiv mig, Hr. Koadjutor, og tilskriv min Heftighed mine Lidelser. Da jeg er en Kvinde og følgelig underkastet mit Køns Svagheder, gyser jeg tilbage for en Borgerkrig; som Dronning, der er vant til at blive adlydt, opirres jeg ved den mindste Modstand."

„Madame", svarede Gondy med et Buk, „Deres Majestæt tager fejl, naar De karakteriserer mine velmente Raad som Modstand. Deres Majestæt har kun underdanige og ærbødige Undersaatter. Folket har slet ikke noget imod Dronningen, det forlanger blot Broussel, og naar Deres Majestæt vil opfylde dette Ønske", tilføjede Gondy smilende, „vil Folket befinde sig særdeles vel under Deres Majestæts Herredømme."

„Mazarin, der ved Ordene: Folket har slet ikke noget imod Dronningen, allerede havde spidset Øre, da han troede, Koadjutoren vilde tale om Skrigene: Ned med Mazarin! takkede i sit Hjerte Gondy, fordi han ikke gjorde dette, og sagde med sit venligste Ansigt og sin mest honningsøde Stemme:

„Madame, stol De paa Koadjutoren, der er en af vore dueligste Politikere; den første Kardinalhat, der bliver ledig, synes som skabt til hans ædle Hoved."

„Du trænger nok til mig, Du snedige Skurk", mumlede Gondy.

„Altsaa, min Herre", vedblev Dronningen, „er De for Alvor bange for den folkelige Bevægelse?"

„Ja, Madame", svarede Gondy, forbavset over ikke at være kommen videre, „jeg er bange for, at Floden, naar den er brudt igennem Diget, skal anrette store Ødelæggelser."

„I saa Fald maa man efter min Mening bygge nye Diger", sagde Dronningen. „Jeg skal overveje Sagen."

Gondy saa forbavset paa Mazarin, der nærmede sig Dronningen for at tale til hende. I det samme hørtes en forfærdelig Larm paa Pladsen udenfor Palais-Royal.

Gondy smilte, medens Dronningens Øjne skød Lyn, og Mazarin blev saa bleg som et Lig.

„Hvad mon det kan være?" spurgte han.

I dette Øjeblik styrtede Comminges ind i Salen.

„Tilgiv mig, Madame", sagde han, henvendende sig til Dronningen, „men Folket har trængt Skildvagterne tilbage til Porten og er nu i Færd med at storme denne. Hvad befaler De?"

„Hør blot, Madame", sagde Gondy.

Havets Brølen, en Kanonade eller Udbruddet af en Vulkan kunde ikke sammenlignes med de Skrig, der i dette Øjeblik hævede sig mod Himlen.

„Hvad jeg befaler?" sagde Dronningen.

„Ja, der er ingen Tid at spilde."

„Hvor mange Mand omtrent har De i Palais-Royal?"

„Seks hundrede."

„Postér hundrede Mand hos Kongen, og jag mig med Resten dette Pak bort."

„Madame", sagde Mazarin, „hvad er det, De gør?"

„Gaa!" befalede Dronningen.

Comminges adlød med en Soldats passive Lydighed.

I dette Øjeblik hørtes en frygtelig Bragen; den ene af Portfløjene begyndte at give efter.

„De styrter os alle i Fordærvelse, Madame", udbrød Mazarin, „baade Kongen, Dem selv og mig."

Dette den forfærdede Kardinals Nødraab gjorde Dronningen bange, og hun kaldte Comminges tilbage.

„Det er for silde", sagde Mazarin, rykkende sig i Haaret, „det er for silde."

Porten styrtede ind, og man hørte ganske tydeligt Hobens Glædeshyl. D'Artagnan trak blank og gav Porthos et Tegn til at gøre det samme.

„Frels Dronningen!" raabte Mazarin til Koadjutoren.

Gondy sprang hen til Vinduet og stødte det op; han fik Øje paa

Louviéres i Spidsen for en Skare paa maaske tre til fire tusinde Mennesker.

„Stands!“ raabte han, „Dronningen undertegner.“

„Hvad er det, De siger?“ udbrød Dronningen.

„Sandheden, Madame“, tog Mazarin Ordet, idet han rakte hende Pen og Papir, „det er nødvendigt.“

Derpaa tilføjede han:

„Underskriv, Anna, jeg beder, jeg befaler Dem!“

Dronningen faldt om i en Stol, tog Pennen og skrev under.

Holdt i Tømme af Louviéres var Folket øjeblikkelig standset, men denne frygtelige Mumlen, der røber Massens Forbitrelse, vedvarede endnu.

Dronningen skrev:

„Inspektøren i Fængslet Saint-Germain har at sætte Raadsherre Broussel i Frihed.“ Derpaa satte hun sit Navn under.

Koadjutoren, der hele Tiden fulgte hende med Øjnene, tog Papiret, saa snart hun havde skrevet sit Navn paa det, vendte tilbage til Vinduet og raabte, idet han svingede det i Haanden:

„Her er Ordren!“

Et umaadeligt Glædesskrig svarede ham; derpaa hørtes Raabene: „Broussel leve! Koadjutoren leve!“

„Dronningen leve!“ raabte Gondy.

Enkelte, men kun meget faa, istemmede dette Raab.

Maaske Koadjutoren blot havde gjort det for at lade Dronningen desto mere føle sin Afmagt.

„Da De nu har faaet, hvad De vil have, beder jeg Dem om at gaa, Hr. de Gondy“, sagde Dronningen.

„Naar Deres Majestæt skulde behøve mig“, sagde Koadjutoren med et dybt Buk, „véd De, at jeg staar til Deres Tjeneste.“

Dronningen nikkede, hvorpaa Gondy forlod Salen.

„Forbandede Præst!“ udbrød Anna af Østerrig, strækkende Haanden ud mod den knap lukkede Dør, „Du skal en Gang komme til at drikke Resten af den Malurt, som du i Dag har skænket for mig.“

Mazarin vilde nærme sig hende.

„Lad mig være!“ udbrød hun, „De er ingen Mand.“

Og med disse Ord gik hun bort.

„Det er dig, der ingen Kvinde er!“ mumlede Mazarin.

Efter et Øjeblik at have været hensunken i Tanker mindedes han,

at d'Artagnan og Porthos maatte være i Nærheden og følgelig have hørt alt. Med rynket Pande skred han hen til Tapetet og trak det til Side; Kabinettet var tomt.

Ved Dronningens sidste Ord havde d'Artagnan taget Porthos i Armen og trukket ham med ud i Galleriet.

Mazarin gik ligeledes ud i Galleriet, hvor han fandt de to Venner gaaende frem og tilbage.

„Hvorfor har De forladt Kabinettet, Hr. d'Artagnan?" spurgte Mazarin.

„Fordi", svarede d'Artagnan, „Dronningen befalede alle at gaa, og jeg troede, at denne Befaling gjaldt mig lige saa vel som de andre."

„De har altsaa været her...".

„Omtrent et Kvarter", svarede d'Artagnan og saa paa Porthos.

Mazarin opfangede dette Blik og følte sig overbevist om, at d'Artagnan havde set og hørt alt, men var ham ikke desto mindre taknemmelig for hans Usandhed.

„De er netop den Mand, jeg trænger til, Hr. d'Artagnan, og baade De og Deres Ven kan stole paa mig."

Derpaa nikkede han med sit venlige Smil til de to Venner og begav sig noget roligere til sit Kabinet; thi saa snart Gondy havde vist sig, havde Tumulten ligesom ved et Trylleslag lagt sig.

TO OG TYVENDE KAPITEL.

Ulykken skærper Hukommelsen.

Mazarin gik frem og tilbage i sit Kabinet i dybe Tanker. „Det er sørgeligt, jeg véd det", mumlede han, „saaledes at være nødt til at give efter; men bah! vi skal tage Revanche; hvad Magt ligger der vel paa Broussel! Det er et Navn og ikke et Princip."

Hvor dygtig en Politiker Mazarin end var, tog han imidlertid denne Gang fejl; Broussel var et Princip og ikke et Navn.

Da Broussel derfor Dagen efter i en stor Vogn holdt sit Indtog i Paris med sin Søn Louviéres ved sin Side og Friquet bag paa Vognen, strømmede hele Folket bevæbnet til paa hans Vej, og Raabene: Broussel leve! Vor Fader leve! genlød uophørligt fra alle Sider; Kardinalens og Dronningens Spioner bragte alle Vegne fra ubehagelige

Efterretninger, som Ministeren modtog med stor Ængstelse, men Dronningen meget roligt. Denne sidste syntes at pønse paa en storartet Plan, der endnu mere forøgede Mazarins Angst. Han kendte den hovmodige Dronning og frygtede det værste af hende.

Koadjutoren havde indfundet sig i Parlamentet, i Virkeligheden mere Konge end Kongen, Dronningen og Kardinalen tilsammen, og efter hans Raad var der blevet udstedt et Parlamentsedikt, der opfordrede Borgerne til at nedlægge deres Vaaben og ødelægge Barrikaderne; de vidste nu, at der kun behøvedes en Time for atter at gribe til Vaaben og en Nat til paany at opføre Barrikaderne.

Planchet var vendt tilbage til sin Butik, Rochefort havde atter afleveret sine Tropper, og Tiggeren havde igen indtaget sin Plads ved Saint-Eustache og uddelte som sædvanligt Vievandet med den ene Haand, medens han med den anden tog imod Almisse.

Louviéres var stolt af og tilfreds med sig selv; han havde hævnet sig paa Mazarin, som han hadede, og haft en væsentlig Andel i at befri sin Fader fra Fængslet; hans Navn var med Skræk bleven nævnt i Palais-Royal, og han sagde leende til den sin Familie gengivne Raadsherre:

„Tror De, Fader, at Dronningen, hvis jeg nu bad hende derom, vilde give mig et Kompagni?“

D'Artagnan havde benyttet den indtraadte Rolighed til at sende Raoul, som han under Opstanden havde haft stor Møje med at holde indespærret, og som absolut vilde drage Sværdet for det ene eller det andet Parti, tilbage til Arméen. Raoul havde i Begyndelsen gjort Vanskeligheder, men da d'Artagnan nævnte Grev de la Fère, fulgt Raoul til Føje og forlod Paris efter at have aflagt et Besøg hos Fru de Chevreuse.

Kun Rochefort var misfornøjet med Sagens Udfald; han havde skrevet til Hertugen af Beaufort om at komme til Paris. Hertugen vilde snart indtræffe og finde Byen rolig.

Han begav sig til Koadjutoren for at spørge ham, om det ikke var bedst at underrette Prinsen om det forefaldne og raade ham til at blive borte; men efter et Øjebliks Betænkning svarede Gondy:

„Lad ham kun fortsætte Rejsen.“

„Er Historien da ikke forbi?“ spurgte Rochefort.

„Hør, min kære Greve, vi er først ved Begyndelsen.“

„Hvoraf slutter De det?“

„Af mit Kendskab til Dronningens Karakter; hun vil ikke roligt finde sig i sit Nederlag."

„Pønser hun da paa et eller andet Anslag?"

„Jeg haaber det."

„Hvad véd De, lad høre."

„Jeg véd, at hun har skrevet til Hr. Prinsen, at han skulde skynde sig tilbage til Arméen."

„Aha!" udbrød Rochefort, „ja, De har Ret, det er bedst at lade Hr. de Beaufort komme."

Den samme Dag gik det Rygte, at Hr. Prinsen var ankommet.

Natten forløb nogenlunde roligt, men om Morgenen saas atter de sorte og graa Kapper, og Sværme af bevæbnede Borgere og Tiggere trak igennem Byen.

Dronningen havde tilbragt Natten alede med Raadslagning med Hr. Prinsen; ved Midnat var han bleven ført ind i hendes Lønkammer, som han først havde forladt Klokken fem om Morgenen.

Paa samme Tid begav Dronningen sig til Kardinalens Kabinet. Mazarin var allerede oppe.

Han sad netop og skrev Svaret til Cromwell; af de ti Dage, som han havde forlangt af Mordaunt, var de seks allerede forløbne.

„Jeg har rigtignok ladet ham vente noget længe", mumlede han, „men Cromwell er altfor godt bekendt med Revolutioner, til at han ikke skulde undskylde mig."

Han gennemlæste med en indre Tilfredshed den første Paragraf af sin Depeche, da der blev banket sagte paa Døren ind til Dronningens Værelser. Kun Anna af Østerrig kunde komme denne Vej. Kardinalen rejste sig op og gik hen for at lukke op.

Dronningen var i Negligé, men det klædte hende endnu godt; thi ligesom Diana af Poitiers og Ninon havde Anna af Østerrig det Privilegium at bevare sin Skønhed; denne Morgen var hun imidlertid smukkere end sædvanlig; thi den indre Glæde, som hun følte, afspejlede sig i hendes Øjne.

„Hvad er der paa Færde, Madame?" spurgte Mazarin urolig, „De ser saa stolt ud".

„Ja, Giulio", svarede hun, „jeg er baade stolt og lykkelig; thi jeg har fundet et Middel til at kvæle denne Hydra."

„De er en stor Politiker, min Dronning", sagde Mazarin, „lad mig høre Deres Middel."

Og han skjulte det paabegyndte Brev under et Stykke rent Papir.

„Som De véd, vil de tage Kongen fra mig," sagde Dronningen.

„Ja, desværre, og hænge mig."

„Men de skal ikke faa Kongen."

„O heller ikke hænge mig."

„Hør, jeg vil unddrage dem min Søn og mig selv, og Dem med, og denne Begivenhed, der betydeligt vil forandre Sagernes Stilling, skal finde Sted uden at andre end De, jeg og en tredje Person faar noget at vide derom."

„Og hvem er denne tredje Person?"

„Hr. Prinsen."

„Det er altsaa sandt, hvad man har fortalt mig, at han er kommet hertil."

„Ja, han kom i Gaar Aftes."

„Og De har talt med ham." — „Jeg kommer lige fra ham."

„Rækker han Haanden til denne Plan?"

„Det er ham selv, der har raadet mig dertil. Oh, fatter De det ikke, Giulio? Paris, det forbandede Paris, vil en skøn Morgen vaagne uden Dronning og Konge, indesluttet, belejret og afskaaret Tilførsler af Proviant og uden andre Hjælpekilder end sit dumme Parlament og sin hjulbenede Koadjutor."

„Godt, meget godt," sagde Mazarin, „jeg fatter fuldkommen Virkningen, men ser kun ikke, hvorledes det vil være muligt at udføre denne Plan."

„Jeg skal nok finde paa Udveje."

„Som De véd, vil det være det samme som at erklære Krig, en uforsonlig, blodig Borgerkrig."

„Ja, ganske rigtigt, Krig", vedblev Anna af Østerrig, „ja, jeg vil lægge denne oprørske By i Aske, jeg vil slukke Ilden med Blod, jeg vil, at et frygteligt Eksempel skal forevige Mindet om Forbrydelsen og Straffen. Jeg hader og afskyr Paris."

„Meget godt, Anna, hvor De er blodtørstig! Men tag Dem i Agt; vi lever ikke paa Malatestas og Castruccio Castracinis Tider; De vil bringe Deres Hoved til at falde, min smukke Dronning, hvilket vil være stor Skade."

„De spotter."

„Nej, en Krig med et helt Folk er en farlig Sag; se til Deres Broder, Karl den Første, ham gaar det ilde, meget ilde."

„Vi lever i Frankrig, og jeg er Spanierinde."

„Saa meget desto værre, saa meget desto værre, *per Baccho,* jeg saa hellere, at baade De og jeg var franske; man vilde da hade os mindre."

„Imidlertid har Planen Deres Bifald?"

„Ja, naar jeg kan se nogen Mulighed for at udføre den."

„Jeg siger Dem, at den er mulig; træf Deres Forberedelser til Afrejsen."

„Jeg er altid parat til at tage bort; men, som De véd, gør jeg aldrig Alvor deraf, og denne Gang formodentlig ligesaa lidt som tidligere."

„Kort og godt, tager De med, naar jeg rejser?"

Mazarins Ansigt, der hidtil havde haft et spottende Udtryk, blev paa en Gang alvorligt.

„Anna", sagde han, „De er kun et Fruentimmer, og som saadan kan De ustraffet fornærme Mændene saa meget, De vil; De beskylder mig for at være bange, men jeg er ikke saa bange som De, eftersom jeg ikke tænker paa at flygte. Hvem er det, man vil til Livs? Er det Dem eller mig? Hvem vil man hænge? Dem eller mig? Nuvel, jeg trodser Uvejret — jeg, som De beskylder for at være bange — ikke ved Storpraleri — det er ikke min Manér —, men jeg holder Stand. Følg mit Eksempel, gaa roligt til Værks. Jo højere de skriger, desto mindre opnaar de. De taler om at flygte!" — Mazarin trak paa Skuldrene, tog Dronningens Haand og førte hende hen til Vinduet. — „Se blot!"

„Nu, hvad saa?" spurgte Dronningen, der haardnakket fastholdt sin Beslutning.

„Nu, hvad ser De fra dette Vindue? Hvis jeg ikke tager fejl, er det Borgere med Kyradser, Hjælme og gode Musketter ligesom paa Ligens Tid, der holder saa skarpt Udkig med det Vindue, hvorfra De iagttager dem, at de øjeblikkelig vil opdage Dem, saa snart De blot trækker Gardinerne lidt til Side. Kom nu hen til det andet, hvad ser De her? Mænd af Folket, der er bevæbnet med Hellebarder og bevogter Deres Palais. Fra enhver Aabning i Paladset, hvor jeg vilde føre Dem hen, vilde Deres Øjne møde det samme Syn; Deres Porte er bevogtet, Lemmene i Deres Kælder er bevogtet, og jeg kan sige til Dem, ligesom den brave La Ramée sagde om Hr. de Beaufort: Medmindre De er en Fugl eller en Mus, vil De ikke slippe ud."

„Jeg er altsaa Fange?“

„For Pokker!“ udbrød Mazarin, „det er jo det, jeg nu i en hel Time har søgt at gøre Dem indlysende.“

Og Mazarin satte sig atter ganske roligt til at skrive paa den paabegyndte Depeche.

Forbitret og krænket forlod Anna Kabinettet, hvis Dør hun smeldede haardt i efter sig.

Mazarin vendte sig ikke en Gang om.

Da Dronningen var kommet tilbage til sine egne Værelser, kastede hun sig ned paa en Stol og gav sig til at græde.

Pludselig fik hun en Idé.

„Jeg er frelst!“ udbrød hun og sprang op fra Stolen. „O, ja, ja, jeg kender en Mand, der vil kunne hjælpe mig ud af Paris, en Mand, som jeg alfor længe har forglemt.“

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Sammenkomsten.

D'Artagnan havde den Nat ligget hos Porthos, noget, som de to Venner havde indført siden Uroligheder nes Begyndelse. Under Hovedpuden laa deres Kaarder og paa Bordet, saa nær, at de kunde naa dem med Hænderne, deres Pistoler.

Klokken syv vækkedes de af en Tjener uden Liberi, der var Overbringer af et Brev til d'Artagnan.

„Fra hvem er det?“ spurgte Gascogneren.

„Fra Dronningen,“ svarede Tjeneren.

„Hm!“ sagde Porthos og rejste sig op i Sengen, „hvad er det, han siger?“

D'Artagnan bad Tjeneren om at gaa ud i det forreste Værelse, og saa snart Døren var bleven lukket, sprang han ud af Sengen og løb hurtigt Brevet igennem, medens Porthos forbavset stirrede paa ham uden at vove at lukke Munden op.

„Min Ven Porthos,“ sagde d'Artagnan og rakte ham Brevet, „denne Gang er du sikker paa din Barontitel og jeg paa min Kaptajnsbestalling. Se her, læs og døm selv.“

Porthos rakte Haanden ud, tog Brevet og læste med skælvende Stemme følgende Ord·

„Dronningen ønsker at tale med Hr. d'Artagnan, der vilde behage at følge med Overbringeren."

„Nu," sagde Porthos, „jeg ser ikke noget overordentligt heri."

„Da ser jeg noget meget overordentligt deri," svarede d'Artagnan. „Naar man lader mig kalde, maa Affærerne staa meget slet. Betænk blot, hvilken Revolution der maa være foregaaet i Dronningens Sjæl, siden hun efter tyve Aars Forløb har husket paa mig."

„Ja, De har Ret," bemærkede Porthos.

„Slib din Sabel, Baron, lad dine Pistoler og giv Hestene Havre thi jeg indestaar dig for, at vi inden i Morgen vil spørge Nyt."

Og d'Artagnan klædte sig paa i en Haandevending.

Idet Porthos, der endnu laa i Sengen, hægtede hans Kappe, blev der banket anden Gang paa Døren.

„Kom ind," raabte d'Artagnan.

En ny Tjener viste sig.

„Fra Hans Eminence Kardinal Mazarin," sagde Tjeneren.

D'Artagnan saa paa Porthos.

„Sagen bliver meget indviklet," sagde Porthos. „Hvem vil De begynde med?"

„Det træffer sig meget heldigt," svarede d'Artagnan, „Hans Eminence sætter mig Stævne til om en halv Time."

D'Artagnan kaldte Anna af Østerrigs Tjener ind og sagde:

„Nu er jeg færdig, min Ven, vær nu saa god at vise mig Vejen."

Tjeneren førte ham gennem Gaden des Petits-Champs, drejede af til venstre og aabnede den lille Havedør, der vendte ud til Gaden Richelieu, for ham. Derpaa blev d'Artagnan ad den hemmelige Trappe ført til Lønkammeret.

En vis Bevægelse, hvorfor han ikke kunde gøre sig Rede, bragte hans Hjerte til at banke; Musketerlieutenanten havde ikke længere Ungdommens Selvtillid og fattede tilfulde Betydningen af de forefaldne Begivenheder. Erfaringen havde lært ham, hvilken Afstand der var mellem ham selv paa den ene Side og den høje Adel og kongelige Personer paa den anden. Fordum vilde han have talt til Anna af Østerrig som en ung Mand til en Dame; nu derimod forholdt han sig ganske anderledes; han mødte hos hende som en simpel Soldat hos en berømt General.

En let Støj afbrød Stilheden i Lønkammeret. D'Artagnan for sammen og saa en hvid Haand trække Dørforhænget til Side; paa dens

Form, Hvidhed og Skønhed genkendte han den kongelige Haand, som han en Gang havde kysset.

Dronningen traadte ind.

„Det er Hr. d'Artagan," sagde hun med et venligt, melankolsk Blik paa Officeren, „ja, jeg husker Dem godt. Se paa mig, jeg er Dronningen; kender De mig?"

„Nej, Madame," svarede d'Artagnan.

„Men har De da glemt," vedblev Anna af Østerrig i denne indsmigrende Tone, som hun saa godt forstod at bruge, naar hun vilde, „at Dronningen en Gang trængte til en ung, brav og hengiven Kavaler og at hun fandt denne Kavaler? Skønt han har maattet tro, at hun havde glemt ham, har hun dog bevaret ham en Plads i sit Hjerte."

„Alt det kender jeg ikke noget til, Madame," svarede Musketeren.

„Saa meget desto værre, min Herre," sagde Anna af Østerrig, „saa meget desto værre, idet mindste for Dronningen, thi Dronningen trænger nu til det samme Mod og den samme Hengivenhed."

„Hvorledes," udbrød d'Artagnan, „Dronningen, der har saa hengivne Tjenere, saa vise Raadgivere og saa fortjente Mænd til sin Raadighed, værdiger at kaste sine Øjne paa en simpel Soldat!"

Anna forstod den skjulte Bebrejdelse, der laa heri, og blev mere rørt end opbragt derover. Den gascogniske Adelsmands Selvfornægtelse og Uegennyttighed havde mange Gange ydmyget hende, hun havde ladet sig overvinde i Ædelmodighed.

„Hvad De der siger om mine Omgivelser, Hr. d'Artagnan, er maaske sandt," vedblev Dronningen, „men jeg har kun Tillid til Dem. Jeg ved, at De holder med Hr. Kardinalen, slut Dem ligeledes til mig, og jeg paatager mig at gøre Deres Lykke. Naa, vil De ikke i Dag gøre det samme for mig som den Adelsmand, De ikke kender, engang gjorde for Dronningen?"

„Jeg vil gøre alt, hvad Deres Majestæt maatte befale mig," svarede d'Artagnan.

Dronningen betænkte sig et Øjeblik, derpaa sagde hun:

„De foretrækker maaske at udhvile Dem?"

„Jeg ved ikke, Madame, thi jeg har aldrig prøvet det."

„Har De Venner?"

„Jeg havde en Gang tre; to af dem har forladt Paris og jeg ved ikke, hvor de opholder sig. Den ene har jeg endnu og han er en af dem,

der, saa vidt jeg tror, kendte den Kavaler, om hvilken Deres Majestæt har gjort mig den Ære at tale til mig."

„Det er godt," svarede Dronningen, „De og Deres Ven opvejer en hel Arme."

„Hvad skal jeg gøre, Madame?"

„Kom igen Klokken fem, saa skal jeg sige Dem det, men tal ikke til en levende Sjæl om vor Sammenkomst."

„Nej, Madame."

„Sværg det ved Kristus."

„Madame, jeg har aldrig brudt mit Ord; naar jeg siger nej, saa er det nej."

Skønt forundret over et saadant Sprog, som hun ikke var vant til at høre af Hofmændene, betragtede Dronningen det dog som et godt Tegn paa den Iver, hvormed d'Artagnan vilde hjælpe hende at udføre hendes Plan.

„Har Dronningen ellers noget at befale mig?" spurgte han.

„Nej, min Herre," svarede Anna af Østerrig, „og De kan forlade mig til den Tid, jeg har sagt."

D'Artagnan bukkede og gik.

„For Fanden!" mumlede han, da han var kommet udenfor Døren, „det lader til, at man trænger haardt til mig her."

Da den halve Time nu netop var forløben, gik han igennem Galleriet og bankede paa hos Kardinalen.

Bernouin førte ham ind.

„Deres Naade har ladet mig kalde," sagde han.

Efter Sædvane saa d'Artagnan sig hurtigt omkring og bemærkede, at Mazarin havde et forseglet Brev liggende foran sig. Det laa imidlertid med Udskriften nedad, saa at han ikke kunde se, til hvem det var adresseret.

„De kommer fra Dronningen?" sagde Mazarin seende vist paa d'Artagnan.

„Jeg, Deres Naade! hvem har sagt Dem det?"

„Ingen, men jeg ved det."

„Det gør mig overordentlig ondt at maatte sige Deres Naade, at De tager fejl," svarede Gascogneren uforskammet, det Løfte tro, han nylig havde givet Anna af Østerrig.

„Jeg saa Dem komme fra Enden af Galleriet."

„Ja, det kommer af, at jeg blev indladt ad den hemmelige Trappe."

„Hvorfor det?“

„Det ved jeg ikke, formodentlig en Misforstaaelse.“

Da Mazarin vidste, at man ikke let kunde faa d'Artagnan til at sige, hvad han vilde skjule, opgav han for Øjeblikket at udfritte ham.

„Holder De af at rejse?“ spurgte Kardinalen.

„Jeg har tilbragt det meste af mit Liv paa Landevejene.“

„Godt, her er et Brev, som skal afleveres til sin Adresse.“

„Til sin Adresse, Deres Naade? det har jo ingen.“

Og virkelig var den modsatte Side af den, hvor Seglet fandtes, ligeledes ubeskrevet.

„Det ligger i en dobbelt Konvolut,“ bemærkede Mazarin.

„Jeg forstaar det, og jeg skal bryde den første, naar jeg er kommet til et bestemt Sted.“

„Netop, tag det og rejs. De har en Ven, Hr. du Vallon, som jeg holder meget af, tag ham med.“

„For Fanden!“ tænkte d'Artagnan, „han ved, at vi har hørt hans Samtale i Gaar, og vil nu fjerne os fra Paris.“

„Betænker De Dem?“ spurgte Mazarin.

„Nej, Deres Naade, jeg rejser lige paa Stedet; kun ønskede jeg gerne ...“

„Hvilket? tal.“

„At Deres Eminence vilde begive sig til Dronningen.“

„Naar?“

„Øjeblikkelig.“

„Og hvad skal jeg gøre der?“

„Blot sige hende de Ord: Jeg sender Hr. d'Artagnan der og der hen og lader ham rejse straks.“

„Der ser De,“ sagde Mazarin, „De har dog talt med Dronningen.“

„Jeg har haft den Ære at sige Deres Eminence, at det var muligt, at der var en Misforstaaelse med i Spillet.“

„Hvad skal det sige?“

„Tør jeg vove at forny min Bøn til Deres Eminence?“

„Godt, jeg skal gaa. Vent mig her.“

Mazarin saa omhyggeligt efter, om ikke en Nøgle var glemt i et af Skabene, og gik derpaa.

Der forløb ti Minutter, i hvilke d'Artagnan gjorde alt, hvad han kunde, for gennem den første Konvolut at læse, hvad der stod skrevet paa den anden, men det var ham ikke muligt.

Mazarin kom bleg og heftig bevæget tilbage og satte sig straks ved sit Skrivebord. D'Artagnan undersøgte ham, ligesom han nylig havde undersøgt Brevet; men hans Ansigt var næsten ligesaa uigennemtrængeligt som Konvoluten.

„Ej, ej!" tænkte Gascogneren, „han ser fortrædelig ud. Mon han skulde være bleven vred paa mig? Han grunder; er det maaske paa, om han skal sende mig til Bastillen?"

„De havde Ret, min kære Hr. d'Artagnan," sagde Kardinalen endelig, „De kan ikke rejse endnu. Lad mig derfor faa Depechen igen."

D'Artagnan adlød, hvorpaa Mazarin forvissede sig om, at Seglet var urørt.

„Jeg vil faa Brug for Dem i Aften", sagde han, „kom igen om to Timer."

„Om to Timer, Deres Naade," sagde d'Artagnan, „har jeg et Stævnemøde, hvorfra jeg ikke kan blive borte."

„Bryd Dem ikke om det," svarede Mazarin, „det er det samme."

„Godt," tænkte d'Artagnan, „det anede mig nok."

„Kom altsaa igen Klokken fem og tag den kære Hr. du Vallon med; lad ham imidlertid blive i Forværelset, jeg ønsker at tale alene med Dem."

D'Artagnan bukkede, idet han mumlede:

„Begge den samme Ordre, begge paa samme Tid og begge i Palais-Royal; jeg gætter, hvad der er i Gære. Det er en Hemmelighed, som Hr. de Gondy vilde betale hundrede tusind Livres for."

„De betænker Dem," sagde Mazarin urolig.

„Ja, jeg spørger mig selv, om vi skal møde bevæbnede eller ikke."

„Lige til Tænderne," sagde Mazarin.

„Godt, Deres Naade, det skal ske."

D'Artagnan bukkede, gik og skyndte sig at gentage for sin Ven Mazarins glimrende Løfter, der gjorde Porthos umaadelig tjenstivrig.

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

Flugten.

Uagtet den urolige Bevægelse, der herskede i Byen, frembød Palais-Royal, da d'Artagnan henimod Klokken fem om Eftermiddagen begav sig dertil, Synet af Glæde og Ro. Dette var ikke saa forunderligt;

da Dronningen havde udleveret Broussel og Blancmesnil til Folket, havde hun intet at frygte, eftersom Folket ikke mere havde noget at forlange. Den Bevægelse, der endnu herskede blandt det, var en Levning af Urolighederne, der nok vilde lægge sig, ligesom der efter en Storm hengaar flere Dage, inden Søen bliver rolig.

Under Paaskud af at højtideligholde Sejrherren ved Lens' Ankomst var der foranstaltet en stor Fest, til hvilken Prinserne og Prinsesserne var blevne indbudte. Lige fra Middag var Gaarden spærret af deres Vogne. Efter Taffelet skulde der spilles hos Dronningen.

Anna af Østerrig var den Dag overordentlig naadig og nedladende; man havde aldrig set hende i saa godt Humør.

Da man stod op fra Bordet, listede Mazarin sig bort. D'Artagnan var allerede paa sin Post og ventede i Forgemakket. Kardinalen indfandt sig med et smilende Ansigt, tog ham ved Haanden og førte ham ind i sit Kabinet.

„Min kære Hr. d'Artagnan," sagde Ministeren og satte sig ned, „jeg vil give Dem det største Bevis paa Tillid, som en Minister kan give en Officer."

D'Artagnan bukkede.

„Jeg haaber," svarede han, „at Deres Naade skænker mig den uden Forbehold og at De er overbevist om, at jeg fortjener den."

„De fortjener den mest af alle, min kære Ven, eftersom det er Dem, jeg henvender mig til."

„Nuvel, Deres Naade," sagde d'Artagnan, „naar jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaa, at jeg længe har ventet paa en saadan Lejlighed. Lad mig derfor hurtigt faa at vide, hvad De har at sige mig."

„I denne Aften, min kære Hr. d'Artagnan," svarede Mazarin, „vil De have Statens Ve og Vel i Deres Haand."

Han standsede pludselig.

„Forklar Dem tydeligere, Deres Naade, jeg venter med Længsel."

„Dronningen har besluttet at gøre en lille Rejse til Saint-Germain med Kongen."

„Ah!" udbrød d'Artagnan, „det vil med andre Ord sige, at Dronningen agter at forlade Paris."

„Ja, De forstaar nok, et Kvindelune."

„Ja, jeg forstaar det meget godt," svarede d'Artagnan.

„Godt; jeg har altsaa udset Dem til at føre Kongen og Dronningen til Saint-Germain."

„Du durkdrevne Gavtyv!“ tænkte d'Artagnan.

„Som De selv ser“, vedblev Mazarin, da han saa, at d'Artagnan ikke forandrede en Mine, „havde jeg Ret, da jeg sagde, at Statens Ve og Vel vilde komme til at bero paa Dem.“

„Ja, Deres Naade, og jeg føler tilfulde, hvilket Ansvar et saadant Hverv paalægger mig.“

„Vil De paatage Dem det?“

„Naturligvis.“

„Tror De, at De vil blive angrebet undervejs?“

„Det er sandsynligt.“

„Men hvad vil De i saa Fald gøre?“

„Bane mig Vej gennem dem, der angriber mig.“

„Og hvis De nu ikke slipper igennem dem?“

„Saa meget værre for dem, thi saa baner jeg mig Vej over dem.“

„Og De vil bringe Kongen og Dronningen uskadte og i god Behold til Saint-Germain?“

„Ja.“

„Tør De indestaa herfor med Deres Liv?“

„Ja.“

„De er en Helt, min bedste!“ udbrød Mazarin med et beundrende Blik paa Musketeren.

D'Artagnan smilte, idet han uvilkaarligt kastede Blikket paa Dronningens Diamantring, som Mazarin havde paa Fingeren.

Mazarin fulgte Retningen af hans Blik og drejede Stenen nedad.

„Men nu mig?“ spurgte Mazarin efter et Øjebliks Tavshed, idet han betragtede d'Artagnan stift.

„Hvorledes, Deres Naade ogsaa?“

„Ja, mig med, hvis jeg bestemmer mig til at tage bort?“

„Det vil være vanskeligere.“

„Hvorfor det?“

„Deres Eminentse kan blive genkendt.“

„Selv i denne Forklædning?“ spurgte Mazarin.

Med disse Ord løftede han en Kappe i Vejret, der var kastet over en Stol, hvorpaa laa en fuldstændig, sølvbroderet Kavalerdragt.

„Naar Deres Eminence forklæder sig, bliver Sagen betydelig lettere.“

„Ah!“ udbrød Mazarin og trak Vejret lettere.

„Men Deres Eminence maa saa gøre, hvad De forleden Dag sagde at De ville have gjort i vort Sted“.

„Hvad mener De?“

„Raabe: Ned med Mazarin!“

„Det skal jeg.“

„Paa Fransk, paa godt Fransk, Deres Naade, pas endelig paa Accenten; paa Sicilien myrdede man seks tusinde Anjouere for os, fordi de talte slet Italiensk. Vogt Dem for, at Franskmændene ikke hævner den sicilianske Vesper paa Dem.“

„Jeg skal gøre mit bedste. De begynder altsaa først med at skaffe mig ud af Paris, ikke sandt, min kære Hr. d'Artagnan?“

„Det er en slem Kommission, Deres Naade,“ sagde d'Artagnan, idet han satte et alvorligt Ansigt op.

„Men,“ indvendte Mazarin og betragtede ham opmærksomt, „alle disse Vanskeligheder gjorde De ikke, da Talen var om Kongen og Dronningen.“

„Kongen og Dronningen er min Konge og min Dronning, Deres Naade,“ svarede Musketeren; „mit Liv tilhører dem og, naar de forlanger det af mig, har jeg intet dertil at sige.“

„Det er rigtigt,“ mumlede Mazarin ganske sagte, „men siden dit Liv ikke tilhører mig, saa maa jeg købe dig, ikke sandt?“

Og idet han sukkede dybt, begyndte han at dreje Stenen paa Ringen opad.

D'Artagnan smilte.

I et Punkt lignede disse to Mæd hinanden, nemlig i Snedighed; hvis de ogsaa havde haft det samme Mod, vilde den ene ved Hjælp af den anden kunne have udrettet store Ting.

„De indser naturligvis nok,“ tog Mazarin atter Ordet, „at naar jeg forlanger en Tjeneste af Dem, er det min Hensigt at vise mig erkendtlig.“

„Er Deres Naade ikke kommet længere end til Hensigten?“ spurgte d'Artagnan.

„Min kære Hr. d'Artagnan,“ vedblev Mazarin og tog Ringen af sin Finger, „her ser De en Diamant, der en Gang har tilhørt Dem; det er ikke mere end billigt, at De atter faar den, tag den derfor, jeg beder Dem.“

D'Artagnan vilde spare Mazarin den Ulejlighed at nøde ham, han tog Ringen, saa om Stenen var den samme, og efter at have forvisset

sig om den Vands Renhed stak han den med en ubeskrivelig Glæde paa sin Finger.

„Jeg satte megen Pris paa den," sagde Mazarin, kastende et sidste Blik paa den, „men lige meget, jeg giver Dem den med megen Fornøjelse."

„Og jeg, Deres Naade," svarede d'Artagnan, „modtager den, som den gives mig. Naa, lad os nu tale om Deres Anliggender. De vil altsaa rejse før alle de andre?"

„Ja, det vil jeg overmaade gerne."

„Naar?" — „Klokken ti."

„Og Dronningen, naar tager hun bort?"

„Ved Midnat."

„Saa kan det lade sig gøre; naar jeg har skaffet Dem ud af Paris og sat Dem af uden for Barrieren, vender jeg tilbage for at hente hende."

„Fortræffeligt, men hvorledes vil De skaffe mig ud af Paris?"

„O, lad det være min Sag. Deres Naade maa overlade hele Arrangementet til mig eller ogsaa henvende Dem til en anden."

„Jeg giver Dem den mest uindskrænkede Fuldmagt, tag saa mange Mand, som De vil."

D'Artagnan rystede paa Hovedet.

„Da forekommer det mig dog, at det er den sikreste Maade," bemærkede Mazarin.

„Ja, for Deres Eminence, men ikke for Dronningen."

Mazarin bed sig i Læberne.

„Hvorledes skal vi da bære os ad?"

„Deres Naade maa lade mig om det."

„Hm!" sagde Mazarin.

„De maa overlade det hele Arrangement til mig."

„Imidlertid ..."

„Eller ogsaa henvende Dem til en anden."

„Naa, jeg mærker nok, at jeg ubetinget maa overgive mig til Dem."

„Det vil være det bedste, Deres Naade, tro De mig."

„Kom," sagde Mazarin.

Mazarin førte d'Artagnan til Dronningens Lønkammer, hvor han bad ham at vente.

D'Artagnan kom ikke til at vente længe. Fem Minutter efter, at

han havde betraadt Lønkammeret, indfandt Dronningen sig i fuld Galla. Saaledes pyntet saa hun ud til knap at være fem og tredive Aar og var endnu smuk.

„Er det Dem, Hr. d'Artagnan," sagde hun med et naadigt Smil, „jeg takker Dem, fordi De har forlangt at faa mig i Tale."

„Jeg beder Deres Majestæt at tilgive mig," svarede d'Artagnan, „men jeg vilde gerne modtage Deres Ordre af Dem selv."

„De ved jo, hvorom Talen er?"

„Ja, Madame."

„Og De paatager Dem det Hverv, jeg betror Dem?"

„Med Erkendtlighed."

„Det er godt, indfind Dem her Klokken tolv."

„Skal ske."

„Hr. d'Artagnan," vedblev Dronningen, „jeg kender altfor godt Deres Uegennyttighed, til at jeg i dette Øjeblik vil tale til Dem om min Erkendtlighed, men jeg sværger Dem til, at jeg ikke skal glemme denne anden Tjeneste, saaledes som jeg har glemt den første."

„Deres Majestæt har Lov til at huske og glemme, og jeg ved ikke, hvad De mener."

Og d'Artagnan bukkede.

„Gaa, min Herre," sagde Dronningen med sit venligste Smil, „gaa og kom igen ved Midnat."

Og hun vinkede ad ham med Haanden, hvorpaa d'Artagnan trak sig tilbage, men idet han gjorde dette, kastede han Øjnene paa den Dør, ad hvilken Dronningen var kommen ind, og opdagede nedenfor Forhænget Næsen af en Fløjelssko.

„Godt," tænkte han, „Mazarin har luret for at se, om jeg vilde røbe ham. I Sandhed den italienske Slyngel fortjener ikke, at en retskaffen Mand giver sig af med ham."

D'Artagnan indfandt sig præcis til den bestemte Tid; Klokken halv ti traadte han ind i Forgemakket.

Bernouin ventede paa ham og førte ham ind.

Han traf Kardinalen klædt som Kavaler. Han tog sig godt ud i denne Dragt, som han bar med Anstand; kun var han meget bleg og skælvede lidt.

„Alene? spurgte Mazarin.

„Ja, Deres Naade."

„Vil den kære Hr. du Vallon ikke glæde os med sit Selskab."

„Jo ganske vist, Deres Naade, han venter nede i sin Vogn.“

„Hvor?“

„Ved Laagen til Palais-Royals Have.“

„Vi skal altsaa tage afsted i hans Vogn?“

„Ja, Deres Naade.“

„Og uden anden Eskorte end I to?“

„Er det ikke nok? En vilde være tilstrækkelig.“

„I Sandhed, min kære Hr. d'Artagnan,“ sagde Mazarin, „De forfærder mig med Deres Koldblodighed.“

„Jeg troede tvertimod, at den vilde indgyde Dem Mod.“

„Kan Bernouin følge med mig?“

„Der er ingen Plads til ham, han kan senere støde til Deres Eminentse.“

„Lad gaa da, siden jeg i et og alt maa rette mig efter Deres Vilie,“ sagde Mazarin.

„Det er endnu Tid at trække sig tilbage, Deres Naade,“ sagde d'Artagnan, „Deres Eminentse har jo sin Frihed.“

„Nej, nej,“ svarede Mazarin, „lad os komme afsted.“

Gennem Gaarden, hvor der endnu holdt nogle enkelte Vogne, ventende paa deres Herskaber, tog de Vejen til Haven, og naaede den lille Laage.

Mazarin gjorde et Forsøg paa at aabne den ved Hjælp af en Nøgle, som han tog op af sin Lomme, men hans Haand rystede saaledes, at han ikke kunde finde Nøglehullet.

„Giv hid,“ sagde d'Artagnan.

Mazarin gav ham Nøglen, som d'Artagnan, efterat han havde aabnet Døren, puttede i Lommen, da han agtede at vende den samme Vej tilbage.

Trinet var slaaet ned og Døren aabnet, ved hvilken sidste Mousqueton stod; inde i Vognen sad Porthos.

„Stig op, Deres Naade,“ sagde d'Artagnan.

Mazarin lod sig dette ikke sige to Gange, men sprang op i Vognen.

D'Artagnan fulgte bagefter, hvorpaa Mousqueton lukkede Døren og efter nogen Anstrængelse naaede op bagpaa. Han havde gjort en Del Indvendinger mod at rejse under Paaskud af, at hans Saar endnu smertede ham, men d'Artagnan havde sagt til ham:

„Bliv kun, hvis De ønsker det, min kære Hr. Mouston, men jeg vil blot lade Dem vide, at Paris i Nat bliver brændt af.“

Efter denne Oplysning havde Mousqueton ikke sagt et Ord mere, men erklæret sig beredt til at følge sin Herre og d'Artagnan til Verdens Ende.

Vognen rullede afsted i jevnt Trav, saa at ingen kunde ane, at den rummede Folk, der havde Hastværk. Kardinalen tørrede sin Pande med sit Lommetørklæde og saa sig omkring.

Paa hans venstre Side sad Porthos, paa hans højre d'Artagnan.

Paa Sædet ligeoverfor dem laa to Par Pistoler, det ene foran Porthos, det andet foran d'Artagnan; de to Venner havde desuden hver sin Kaarde ved Siden.

Omtrent midt i Gaden des Petits-Champs blev Vognen standset af en Patrouille.

„Hvem der?" raabte Anføreren.

„Læg Dem tilbage, Deres Naade," sagde d'Artagnan.

Mazarin puttede sig ned mellem de to Venner, saa at han aldeles skjultes af dem.

„Hvem der?" raabte den samme Stemme utaalmodigt.

D'Artagnan mærkede, at man tog fat i Hestene.

Rækkende sig med den halve Krop ud af Vinduet, raabte han:

„Hej, Planchet!"

Anføreren traadte hen til Vognen, det var virkelig Planchet. D'Artagnan havde genkendt sin gamle Tjeners Stemme.

„Hvad for noget, Herre, er det Dem?" sagde Planchet.

„Ih, min Gud ja, min kære Ven. Den kære Porthos har faaet et Kaardestik og jeg er nu paa Vejen med ham til hans Landsted i Saint-Cloud."

„Store Gud! hvilken Ulykke!" udbrød Planchet; „men hvorledes er det dog gaaet til?"

Porthos stønnede smerteligt.

„Lad os slippe igennem, Planchet," hviskede d'Artagnan, „ellers er jeg bange for, at han ikke kommer levende til Saint-Cloud; Lungerne er beskadigede, min Ven."

Planchet rystede paa Hovedet, som om han vilde sige: I saa Fald ser det galt ud.

Derpaa vendte han sig om til sine Folk og sagde:

„Lad dem passere, det er Venner."

Vognen kørte videre og Mazarin, der ikke havde vovet at trække Vejret, aandede nu lettere.

„*Bricconi*!“ mumlede han.

Nogle Skridt fra Porte Saint-Honoré mødte de en anden Trop, bestaaende af Folk af et mistænkeligt Udseende, der lignede Banditer mere end noget andet; det var Tiggeren fra Saint-Eustaches Folk.

„Pas paa, Porthos!“ sagde d'Artagnan.

Porthos rakte Haanden ud efter sine Pistoler.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte Mazarin.

„Jeg tror, at vi er komne i slet Selskab, Deres Naade.“

En Mand traadte hen til Vogndøren med en Slags Høtyv i Haanden.

„Hvem der?“ raabte Manden.

„Ih, din Slyngel,“ svarede d'Artagnan, „kender du ikke Hr. Prinsens Vogn?“

„Prins eller ikke Prins,“ sagde Manden, „saa luk op! Vi har Vagt ved Porten og Ingen tør slippe ud, uden at vi ved, hvem det er.“

„Hvad skal vi gøre?“ spurgte Porthos.

„For Pokker! køre videre,“ svarede d'Artagnan.

„Men hvorledes?“ spurgte Mazarin.

„Som vi bedst kan. I Galop Kusk.“

Kusken løftede Pisken.

„Et Skridt videre,“ sagde Manden, der lod til at være Anfører, „og jeg hugger Haserne over paa Deres Heste.“

„For Fanden!“ udbrød Porthos, „det vilde være stor Skade, thi de har kostet mig hundrede Pistoler Stykket.“

„Jeg betaler Dem to hundrede for dem,“ sagde Mazarin.

„Ja, men naar de har skaaret Haserne over paa den, vil de skære Halsen over paa os.“

„Der kommer en hen til mig,“ sagde Porthos, „skal jeg dræbe ham?“

„Ja, med et Næveslag, hvis De kan! lad os ikke give Ild før i det yderste Øjeblik.“

„Det kan jeg,“ svarede Porthos.

„Saa kom og luk selv op,“ sagde d'Artagnan til Manden med Høtyven, idet han tog en af sine Pistoler om Løbet og lavede sig til at slaa til med Kolben.

Manden nærmede sig.

Alt som han kom nærmere, heldede d'Artagnan sig mere ud af Vognen for at være mere fri i sine Bevægelser; hans Øjne hvilede ufravendt paa Tiggeren. hvis Ansigt oplystes af Skinnet af en Lygte.

Formodentlig genkendte han Musketeren, thi han blev meget bleg, og rimeligvis genkendte d'Artagnan ogsaa ham, thi Haaret rejste sig paa hans Hoved.

„Hr. d'Artagnan!" raabte Tiggeren og for et Skridt tilbage, „Hr. d'Artagnan! lad Vognen passere!"

D'Artagnan vilde maaske have svaret, da der i det samme hørtes et Slag, ligesom naar en Stud bliver slaaet for Panden; det var Porthos, der gjorde det af med sin Mand.

D'Artagnan vendte sig om og saa den ulykkelige ligge paa Jorden et Par Skridt fra Vognen og drages med Døden.

„I Galop!" raabte han til Kusken, „i Galop!"

Kusken gav sine Heste af Pisken, hvorpaa de ædle Dyr satte afsted i fuldt Firspring. Man hørte Skrig ligesom af Folk, der blev kørt over.

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed. Vognen kørte igennem Porten.

„Til Cours-la-Reine!" raabte d'Artagnan til Kusken.

Derpaa vendte han sig om til Mazarin og sagde:

„Deres Naade kan nu læse fem Patere og fem Aver for at takke Gud for Deres Frelse; De er nu frelst og fri."

Mazarin svarede kun med et Slags Suk, han kunde ikke tro paa et saadant Mirakel.

Fem Minutter senere holdt Vognen ved Cours-la-Reine.

„Er Deres Naade tilfreds med Deres Eskorte?" spurgte Musketeren.

„Over al Maade, min Herre," svarede Mazarin, idet han dristede sig til at stikke Hovedet ud af Vinduet. „Gør nu det samme for Dronningen."

„Det vil blive ulige lettere," svarede d'Artagnan, idet han sprang ud af Vognen. „Hr. du Vallon, jeg anbefaler Hans Eminentse til Dem."

„Vær De ganske rolig," sagde Porthos og rakte sin Haand ud imod ham.

D'Artagnan greb Porthos Haand og trykkede den.

„Au!" raabte Porthos.

D'Artagnan saa forundret paa sin Ven og sagde:

„Hvad fejler Dem?"

„Jeg tror, at jeg har faaet Haanden knust," svarede Porthos.

„For Fanden, De slaar altfor voldsomt."

„Det var nødvendigt, thi min Mand vilde affyre en Pistol paa mig. Men hvorledes slap De fra Deres?"

„O, min var intet Menneske," svarede d'Artagnan.

„Hvad var han da?"

„Et Spøgelse."

„Og..."

„Og jeg bortmanede ham."

Uden nogen nærmere Forklaring tog d'Artagnan sine Pistoler fra Forsædet, stak dem i sit Bælte, indhyllede sig i sin Kappe og tog Vejen til Porte Richelieu, eftersom han ikke vilde vende tilbage gennem den samme Barriere.

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

Hr. Koadjutorens Vogn.

I Stedet for at vende tilbage gennem Porte Saint-Honoré gjorde d'Artagnan, der havde Tiden for sig, en Omvej og betraadte atter Byen gennem Porte Richelieu.

Da man af hans befjedrede Hat og galonerede Kappe saa, at han var Officer i Musketererne, omringede man ham for at tvinge ham til at raabe: Ned med Mazarin! Den første Demonstration gjorde ham i Begyndelsen noget urolig, men da han saa, hvorom Talen var, raabte han med en saa god Vilje, at selv de mest ufornøjelige følte sig tilfredse.

Han styrede Kursen gennem Gaden Richelieu, grundende over, hvorledes han skulde skaffe Dronningen bort — thi at føre hende bort i en Vogn med Frankrigs Vaaben var en Umulighed — da han udenfor Fru de Guéménées Hotel fik Øje paa en Ekvipage.

Pludselig fik han en Ide.

„For Pokker!" udbrød han, det vilde være et ypperligt Puds.

Med disse Ord nærmede han sig Vognen og betragtede dens Vaaben samt den paa Bukken siddende Kusks Liberi.

Denne Undersøgelse var saa meget lettere for ham. som Kusken sov.

„Det er ganske rigtigt Koadjutorens Vogn", sagde han. „Jeg begynder paa min Ære at tro, at Forsynet holder med os."

Han steg sagte op i Vognen, trak i den Silkesnor, der var bundet om Kuskens Lillefinger og sagde:

„Til Palais-Royal."

Den pludselig vækkede Kusk styrede Kursen mod det opgivne

Sted uden at ane, at Ordene kom fra en anden end hans Herre. Svejtseren var netop i Færd med at lukke Porten, men da han saa den glimrende Ekvipage, tvivlede han ikke om, at det var et fornemt Besøg, og lod Vognen passere.

Først nu opdagede Kusken, at der ingen Tjenere var bag paa.

Da han imidlertid troede, at Koadjutoren havde sendt dem bort i et eller andet Ærinde, sprang han uden at slippe Tømmen ned af Bukken og lukkede Døren op.

D'Artagnan sprang ligeledes til Jorden, og netop som Kusken, forskrækket over ikke at genkende sin Herre, traadte et Skridt tilbage, greb han ham i Kraven med den venstre Haand, medens han med den højre satte ham en Pistol for Brystet.

„Prøv paa at sige et Ord", sagde d'Artagnan, „og du er dødsens!"

Af Udtrykket i den talendes Ansigt saa Kusken, at han var faldet i en Snare, og blev staaende med gabende Mund og opspilede Øjne.

D'Artagnan kaldte paa to Musketerer, der spadserede i Gaarden.

„Hr. de Bellière", sagde han til den ene af dem, „gør mig den Tjeneste at tage Tømmen af Haanden paa den brave Mand, at tage Plads paa Bukken, køre Vognen hen foran den hemmelige Trappe og vente paa mig der; det gælder en Sag af Vigtighed og er Kongens Tjeneste."

Musketeren, der vidste, at hans Lieutenant ikke var den Mand, der spøgte med Tjenesten, adlød uden at sige et Ord, skønt Ordren forekom ham noget besynderlig.

Derpaa vendte han sig til den anden Musketer og sagde:

„Hr. du Verger, hjælp mig at bringe denne Mand til et sikkert Sted."

Den stakkels Kusk blev nu bragt til et Værelse med Jernstænger i Vinduerne, der havde megen Lighed med et Fængsel.

„Og nu, min kære Ven", sagde d'Artagnan, „maa jeg bede Dem at overlade mig Deres Hat og Kappe."

Som man kan tænke sig, gjorde Kusken ingen Indvendinger; for Resten var han saa fortumlet af Aftenens Begivenheder, at han vaklede og stammede ligesom en beruset; d'Artagnan stak Tøjet under Armen paa Kammertjeneren.

„Luk Dem inde med denne Mand, Hr. du Verger", vedblev d'Artagnan, „indtil Hr. Bernouin lukker op for Dem igen; jeg véd nok, at det vil blive en temmelig lang og ikke synderlig morsom Arrest, men", tilføjede han alvorligt, „De indser nok, at det er Kongens Tjeneste."

D'Artagnan gik derpaa bort med Bernouin.

Klokken slog tolv.

„Før mig til Dronningens Lønkammer", sagde han, „underret hende om, at jeg er der, og læg denne Pakke tilligemed en forsvarlig ladet Musket paa Bukken af den Vogn, der holder udenfor den hemmelige Trappe."

Bernouin førte d'Artagnan ind i Lønkammeret, hvor denne ganske tankefuld tog Plads.

I Palais-Royal var alt gaaet som sædvanlig. Som alt bemærket, var næsten alle Gæsterne taget bort Klokken ti; de, der skulde følge med Hoffet, havde faaet de fornødne Ordrer og Befaling til at være ved Cours-la-Reine en Time efter Midnat.

Klokken ti begav Anna af Østerrig sig til Kongen. Monsieur var nylig kommet i Seng, og den unge Ludvig, der endnu var oppe, morede sig med at lege med Tinsoldater, en Leg, som han holdt meget af. De to Pager legede med ham.

„Laporte", sagde Dronningen, „det er paa Tiden, at Hans Majestæt kommer i Seng."

Kongen bad om at maatte blive oppe lidt endnu, da han, som han sagde, ingen Lyst havde til at sove; men Dronningen vilde ikke høre Tale herom.

„I Morgen tidlig Klokken seks skal De jo til Conflans for at bade Dem, Ludvig. Saa vidt jeg véd, har De selv forlangt det."

„De har Ret, Madame", svarede Kongen, „og jeg er beredt til at lægge mig, naar De først har kysset mig. Laporte, giv Hr. Chevalier de Coislin Lysestagen."

Dronningen trykkede sine Læber paa den smukke og rene Pande, som det ophøjede Barn rakte hen til hende med en Højtidelighed, der allerede smagte af Etiketten.

„Se at falde hurtigt i Søvn, Ludvig", sagde Dronningen, „thi De vil blive vækket tidligt."

„Jeg skal gøre mit bedste for at adlyde Dem, Madame", svarede den unge Konge, „men jeg har ingen Lyst til at sove."

„Laporte", hviskede Anna af Østerrig, „se at finde en eller anden rigtig kedelig Bog og læs i den for Hans Majestæt, men klæd Dem ikke af."

Kongen forlod Værelset, fulgt af Chevalier de Coislin, der bar Lysestagen. Den anden Page blev bragt hjem.

Dronningen begav sig nu til sine egne Værelser med sine Damer.

Efter Aftensmaden lod Dronningen, som om hun var meget træt, og begav sig til sit Soveværelse. Fru de Motteville, der den Aften havde Tjeneste, fulgte med hende og hjalp hende at klæde sig af. Dronningen gik nu i Seng, underholdt sig i nogle Minutter meget nedladende med hende og sendte hende derpaa bort.

Netop i dette Øjeblik kørte d'Artagnan ind i Palais-Royals Gaard i Koadjutorens Vogn.

Et Øjeblik efter kørte Hofdamerne bort, hvorpaa Porten blev lukket.

Klokken slog tolv.

Fem Minutter efter bankede Bernouin paa Dronningens Dør.

Anna af Østerrig lukkede selv op for ham.

Hun var allerede paaklædt, det vil sige, hun havde trukket sine Strømper paa og kastet en lang Pudderkaabe om sig.

„Er det Dem, Bernouin?" sagde hun, „er Hr. d'Artagnan kommet?"

„Ja, Madame, han venter i Deres Majestæts Lønkammer."

„Jeg er parat. Sig til Laporte, at han skal vække Kongen og klæde ham paa; gaa derfra til Marechal de Villeroy og sig ham fra mig af, at Tiden er kommet."

Bernouin bukkede og gik.

Dronningen forføjede sig til sit Lønkammer, der kun oplystes af en simpel Lampe. D'Artagnan havde rejst sig op.

„Er det Dem?" spurgte hun.

„Ja, Madame."

„Er De færdig?"

„Ja."

„Og Hr. Kardinalen?"

„Er i Sikkerhed. Han venter paa Deres Majestæt ved Cours-la-Reine."

„Men i hvilken Vogn skal vi tage bort?"

„Det har jeg sørget for. Der holder en Vogn nedenfor til Deres Majestæt."

„Lad os gaa til Kongen."

D'Artagnan bukkede og fulgte med Dronningen.

Den unge Ludvig var allerede paaklædt med Undtagelse af Skoene

og Frakken, han var ganske forbavset og gjorde Laporte det ene Spørgsmaal efter det andet, hvilke denne kun besvarede med de Ord:

„Det er Dronningens Ordre, Sire."

Overdynen paa Kongens Seng var slaaet op, saa at man kunde se Lagnerne, der var saa slidte, at der endog paa flere Steder af dem fandtes Huller.

Dette var atter en Følge af Mazarins Kniberi.

Dronningen traadte indenfor, hvorimod d'Artagnan blev staaende i Døren. Da Barnet fik Øje paa Dronningen, rev han sig løs fra Laporte og ilede hen til hende.

Dronningen gav d'Artagnan et Tegn til at træde nærmere.

D'Artagnan adlød.

„Min Søn", sagde Anna af Østerrig, pegende paa Musketeren, der stod ubevægelig med blottet Hoved, „her ser De Hr. d'Artagnan, der er tapper som en af de gamle Riddere, som De holder saa meget af at høre mine Damer fortælle om. Mærk Dem vel hans Navn og se nøje paa ham, for at De ikke skal glemme hans Ansigt; thi i denne Aften vil han vise os en stor Tjeneste."

Den unge Konge saa stolt paa Officeren og gentog:

„Hr. d'Artagnan."

„Ja, min Søn."

Den unge Konge løftede sin lille Haand og rakte Musketeren den; denne knælede og kyssede den.

„Hr. d'Artagnan", gentog Ludvig, „det er godt, Madame."

I dette Øjeblik hørtes en stærk Larm.

„Hvad er det?" sagde Dronningen.

„Det er Larmen af en Folkesværm", svarede d'Artagnan lyttende.

„Saa maa vi straks flygte", udbrød Dronningen.

„Deres Majestæt har overdraget mig Ledelsen af denne Affære; vi maa blive og se, hvad der er paa Færde."

„Hr. d'Artagnan."

„Jeg indestaar for alt."

Intet er saa smittende som Tillidsfuldhed. Dronningen, der selv var i Besiddelse af Energi og Mod, forstod at vurdere disse to Dyder hos andre.

„Gør som De vil", sagde hun, „jeg stoler paa Dem."

„Vil Deres Majestæt i hele denne Sag lade mig udstede Befalinger i Deres Navn?"

„Befal, min Herre."

„Hvad mon Folket vil nu igen."

„Det vil vi faa at vide, Sire", svarede d'Artagnan.

Og han forlod hurtigt Værelset.

Støjen tiltog og syntes at komme fra alle Sider af Palais-Royal. Der hørtes Raab, hvis Mening man ikke kunde forstaa. Det var øjensynligt et Opløb.

„Nu", sagde Anna af Østerrig, da hun saa d'Artagnan vende tilbage, „hvad er det saa?"

„Der har udbredt sig det Rygte, Madame, at Dronningen har forladt Palais-Royal og taget Kongen med sig, og nu forlanger Folket at se Bevis for det modsatte, hvis ikke, truer det med at ødelægge Palais-Royal."

„Nej, denne Gang er det virkelig for galt", udbrød Dronningen, „og jeg skal vise dem, at jeg ikke er rejst endnu."

Af Udtrykket i Dronningens Ansigt saa d'Artagnan, at hun stod i Begreb med at give en overilet Befaling; han nærmede sig hende derfor og sagde sagte til hende:

„Har Deres Majestæt endnu Tillid til mig?"

Denne Stemme bragte hende til at fare sammen.

„Ja, min Herre, fuldkommen", svarede hun, „tal".

„Vil Dronningen nedlade sig til at følge mit Raad?"

„Sig frem."

„Deres Majestæt behager da naadigst at sende Hr. de Comminges bort og befale ham at indeslutte sig med sine Folk i Vagtstuen og Stalden."

Comminges laante d'Artagnan et misundeligt Blik.

„Hører De, Hr. de Comminges?" sagde Dronningen.

Comminges bukkede og gik.

„Naa", tænkte d'Artagnan, „der har jeg faaet mig en Fjende mere."

„Og hvad skal vi nu gøre?" spurgte Dronningen, idet hun vendte sig om til d'Artagnan; „thi som De hører, tager Støjen til i Stedet for at lægge sig."

„Madame", svarede d'Artagnan, „Folket ønsker at se Kongen, lad det da faa ham at se."

„Hvorledes? Se Kongen! Hvor? Paa Balkonen?"

„Nej, Madame, i hans Seng, sovende."

„Ja, Deres Majestæt, Hr. d'Artagnan har fuldkommen Ret!“ udbrød Laporte.

Dronningen betænkte sig et Øjeblik og smilte derpaa tvetydigt.

„I Sandhed“, mumlede hun.

„Hr. Laporte“, sagde d'Artagnan, „gaa ned og sig til Folket gennem Gitteret, at dets Ønske skal blive opfyldt, og at det om fem Minutter ikke alene skal faa Kongen at se, men endogsaa se ham i hans Seng; De kan føje til, at Kongen sover, og at Dronningen derfor beder dem om at være stille, for at de ikke skal vække ham.“

„Men ikke alle, en Deputation paa to eller fire?“

„Nej alle, Madame.“

„Men betænk blot, at de vil opholde os lige til Dag.“

„Paa et Kvarter skal vi blive dem kvit. Jeg svarer for alt, Madame; tro mig, jeg kender Folket, det er et stort Barn, som man blot behøver at kæle for. Lige overfor den sovende Konge vil det være saa stumt, spagfærdigt og blidt som et Lam.“

„Gaa, Laporte“, sagde Dronningen.

Den unge Konge traadte hen til sin Moder.

„Hvorfor skal man opfylde disse Folks Begæring?“ spurgte han.

„Det er nødvendigt, min Søn“, svarede Anna af Østerrig.

„Men saa er jeg jo ikke længere Konge?“

Dronningen tav.

„Sire“, sagde d'Artagnan, „tillader Deres Majestæt mig at gøre Dem et Spørgsmaal?“

Ludvig den Fjortende vendte sig om, forbavset over, at nogen turde vove at tale til ham; idet Dronningen trykkede sit Barns Haand, sagde hun:

„Ja, min Herre.“

„Mindes Deres Majestæt ikke under Deres Lege i Parken i Fontainebleau eller i Slotsgaarden i Versailles at have set Himlen pludselig bedækket af Skyer og hørt Tordenen rulle?“

„Jo, ganske vist.“

„Nuvel; hvor megen Lyst Deres Majestæt end kunde have til at fortsætte Legen, sagde Tordenen: Gaa ind, Sire, det er nødvendigt.“

„Naturligvis, min Herre, men man har fortalt mig, at Tordenen var Guds Stemme.“

„Nuvel, Sire“, vedblev d'Artagnan, „lyt til Folkets Larm, og De vil finde, at den har megen Lighed med Tordenen.“

I dette Øjeblik trængte virkelig et frygteligt Brøl op til dem.

Paa en Gang blev det stille.

„Man har nu fortalt Folket, at De sover, Sire", sagde d'Artagnan, „og De ser altsaa, at De endnu er Konge."

Dronningen betragtede forbavset denne besynderlige Mand, hvis glimrende Mod stillede ham i Klasse med de tapreste, men som i Klogskab og Snildhed overgik alle.

Laporte vendte tilbage.

„Nu, Laporte?" spurgte Dronningen.

„Madame", svarede Kammertjeneren, „Hr. d'Artagnans Forudsigelse er slaaet til, de blev ligesom ved et Trylleri ganske rolige. Porten blev nu aabnet for dem, og om fem Minutter vil de være her."

Laporte lagde derpaa Kongen fuldt paaklædt i hans Seng og dækkede ham til lige til Hagen.

Dronningen bøjede sig over ham og kyssede ham paa Panden.

„Lad, som De sover, Ludvig", sagde hun.

„Ja", svarede Kongen, „men jeg taaler ikke, at nogen af disse Mennesker rører ved mig."

„Jeg bliver her, Sire," sagde d'Artagnan, „og jeg lover Dem, at hvis en eneste skulde være saa dumdristig, skal han komme til at bøde derfor med Livet."

„Hvad skal vi nu gøre?" spurgte Dronningen; „thi jeg hører dem komme op ad Trappen."

„Gaa dem i Møde, Hr. Laporte, og paalæg dem endnu en Gang at være rolige. Vent De her ved Døren, Madame. Jeg stiller mig ved Kongens Hovedgærde, beredt til at dø for ham."

Laporte gik og Dronningen stillede sig ved Væggen, medens d'Artagnan skjulte sig bag Gardinerne.

Et Øjeblik efter hørtes tunge Trin af en stor Menneskemasse. Dronningen løftede Dørforhænget i Vejret og lagde Fingeren paa Munden.

Da Folket saa Dronningen blev det ærbødigt staaende.

„Træd nærmere, mine Herrer, træd nærmere," sagde Dronningen.

Mængden tøvede et Øjeblik, som om den skammede sig, den havde ventet at finde Modstand, at blive nødt til at storme Porten og sprænge Vagten, og nu var Porten blevet aabnet af sig selv, medens Kongen, i det mindste tilsyneladende, ikke havde andre Vogtere end sin Moder.

De forreste blev forlegne og vilde vende om.

„Kom dog nærmere, mine Herrer“, sagde Laporte, „Dronningen tillader det jo.“

En, der var modigere end de andre, overskred nu Dørtærskelen og nærmede sig paa Taaspidserne. Alle de andre fulgte hans Eksempel og traadte tavse ind i Soveværelset, som om de havde været de underdanigste og lydigste Hofmænd. Udenfor Døren saas en uoverskuelig Klynge af Hoveder.

D'Artagnan kiggede gennem en Aabning, som han havde gjort i Gardinet, og genkendte i den først indtrædende Planchet.

„Min Herre“, sagde Dronningen til denne, i hvem hun mente at se Anføreren for Banden, „da De har ønsket at se Kongen, har jeg selv villet vise Dem ham. Træd nærmere, betragt ham og sig mig, om vi ser ud som Folk, der har i Sinde at flygte.“

„Nej, visselig ikke“, svarede Planchet lidt forundret over den uventede Ære, han nød.

„De vil nu kunne sige til mine gode og tro Parisere“, vedblev Anna af Østerrig med et Smil, hvis Betydning d'Artagnan godt forstod, „at De har set Kongen til Sengs og sovende samt Dronningen i Færd med ligeledes at lægge sig.“

„Det skal jeg, Madame, og de, der er med mig, vil alle bevidne det samme, men...“.

„Men hvilket?“ spurgte Anna af Østerrig.

„Deres Majestæt, tilgiv mig“, sagde Planchet, „men er det virkelig ogsaa Kongen, der ligger i den Seng?“

Anna af Østerrig fo'r sammen.

„Hvis der iblandt eder findes en, som kender Kongen“, svarede hun, „saa lad ham træde nærmere og se, om det ikke virkelig er Hans Majestæt.“

En Mand, der var indhyllet i en Kappe, saa at endogsaa Ansigtet var skjult, traadte frem, bøjede sig over Sengen og betragtede Kongen.

Et Øjeblik troede d'Artagnan, at Manden havde ondt i Sinde, og greb til sin Kaarde; men idet denne bukkede sig, gled Kappen til Side fra Ansigtet, og d'Artagnan genkendte Koadjutoren.

„Jo, det er Kongen“, sagde Manden og rejste sig atter op, „Gud velsigne Hans Majestæt.“

„Ja“, sagde Anføreren halvt højt, „Gud velsigne Hans Majestæt!“

Og hele Hoben, der forbitret havde betraadt Paladset, velsignede det kongelige Barn.

„Lad os nu takke Dronningen, mine Venner“, sagde Planchet, „og gaa vor Vej.“

Alle bukkede og forlod tavse Værelset. Planchet var den sidste. Idet han vilde gaa, standsede Dronningen ham.

„Hvad hedder De, min Ven?“ spurgte hun.

Planchet vendte sig om, forbavset over dette Spørgsmaal.

D'Artagnan skjalv for, at Planchet skulde sige sit Navn.

„Madame“, svarede Planchet ærbødigt, „jeg hedder Dulaurier.“

„Tak, Hr. Dulaurier“, sagde Dronningen, „og hvad er Deres Metier?“

„Jeg er Klædehandler, Madame, og bor i Gaden des Bourdonnais.“

„Det var alt, hvad jeg ønskede at vide“, sagde Dronningen, „jeg er Dem meget forbunden, min kære Hr. Dulaurier, De skal høre nærmere fra mig.“

„Naa“, mumlede d'Artagnan, trædende frem fra sit Skjul, „Mester Planchet er ikke saa dum endda, man ser nok, at han har gaaet i en god Skole.“

Dronningen aandede atter, d'Artagnan tørrede sin fugtige Pande, og Kongen sprang ud af Sengen, raabende: „Af Sted!“

I det samme kom Laporte tilbage.

„Nu?“ spurgte Dronningen.

„Nu, Madame,“ svarede Kammertjeneren „jeg har fulgt dem lige til Porten; de meddelte deres Kammerater, at de havde set Kongen, og at Dronningen havde talt med dem, hvorpaa de alle fjernede sig stolte og glade.“

„O, de Uslinger!“ mumlede Dronningen, „De skal dyrt betale deres Frækhed, det lover jeg dem.“

Derpaa vendte hun sig om til d'Artagnan og sagde:

„Kan vi saa tage af Sted?“

„Naar Deres Majestæt vil; De behøver kun at gaa ned ad den hemmelige Trappe, ved hvis Fod De vil finde mig.“

„Gaa, min Herre“, sagde Dronningen, „jeg skal straks følge efter.“

D'Artagnan gik ned og fandt Vognen paa sin Plads: Musketeren sad paa Bukken.

D'Artagnan tog Pakken, som han havde paalagt Bernouin at lægge ved Musketerens Fødder. Som man vil erindre, bestod den af Hr. de Gondys Kusk Kappe og Hat.

Han kastede Kappen om sig og satte Hatten paa Hovedet.

Musketeren steg ned fra Bukken.

„Min Herre", sagde d'Artagnan til ham, „naar De har sat Deres Kammerat, der passer paa Kusken; i Frihed, skal De stige til Hest, lægge Vejen om ad Gaden Tiquetonne, hvor De i Hotel de la Chevrette henter min og Hr. du Vallons Heste, som De lader sadle og forsyne med det nødvendige til et Felttog, og derpaa begive Dem med disse til Cours-la-Reine. Hvis De ingen træffer der, rider De videre til Saint-Germain. Det er kongelig Tjeneste."

Musketeren førte Haanden til Hatten og fjernede sig for at udføre den modtagne Ordre.

D'Artagnan steg op paa Bukken.

Han havde et Par Pistoler i Bæltet, en Musket under Fødderne og en dragen Kaarde bag sig.

Kort efter indfandt Dronningen sig, ledsaget af Kongen og hans Broder, Hertugen af Anjou.

„Hr. Koadjutorens Vogn", raabte hun og fo'r et Skridt tilbage.

„Ja, Madame", svarede d'Artagnan, „men stig kun ind, det er mig, der kører den."

Dronningen udstødte et Udraab af Forundring og steg op i Vognen. Kongen og Monsieur fulgte hendes Eksempel og tog Plads ved Siden af hende.

Gardinerne blev trukket for Vinduerne, og Vognen kørte i Galop ned ad Richelieugaden. Da den kom til Porten, nærmede Vagtkommandøren sig i Spidsen for et Dusin Mand med en Lygte i Haanden.

D'Artagnan vinkede ham hen til sig.

„Kender De denne Vogn?" spurgte han Sergenten.

„Nej", svarede denne.

„Se en Gang paa Vaabnet."

Sergenten holdt Lygten hen til Vogndøren.

„Det er jo Hr. Koadjutorens", sagde han.

„Stille! han har en Hyrdetime med Fru de Guéménée."

Sergenten gav sig til at le.

„Luk Porten op!" raabte han, „jeg véd, hvem det er."

Derpaa gik han hen til Vinduet og sagde:

„God Fornøjelse, Deres Højærværdighed."

„De Sladdermund!" udbrød d'Artagnan, „De skiller mig af med min Tjeneste."

Porten peb paa sine Hængsler, og da d'Artagnan saa Vejen fri, piskede han dygtigt løs paa sine Heste, der satte af Sted i stærk Trav.

Fem Minutter efter havde man naaet Kardinalens Vogn.

„Mousqueton!" raabte d'Artagnan, „luk Døren op for Hendes Majestæt."

„Det er ham!" sagde Porthos.

„Som Kusk!" udbrød Mazarin.

„Og i Koadjutorens Vogn!" tilføjede Dronningen.

„*Corpo di Dio!* Hr. d'Artagnan", sagde Mazarin, „De er Deres Vægt værd i Guld."

SEKS OG TYVENDE KAPITEL.

Hvorledes d'Artagnan og Porthos tjente, den ene to hundrede og nitten og den anden to hundrede og femten Louisdorer ved at sælge Halm.

Mazarin vilde straks tage af Sted til Saint-Germain, men Dronningen erklærede, at hun vilde vente paa de Personer, som hun havde beordret at møde der. Imidlertid tilbød hun Kardinalen Laportes Plads, som han tog imod.

Det var ikke uden Grund, at det Rygte havde udbredt sig, at Kongen om Natten vilde forlade Paris, thi ti eller tolv Personer havde fra om Eftermiddagen Klokken seks været indviet i Hemmeligheden, og hvor diskrete de end havde været, havde de dog ikke kunnet give de i Anledning af deres Afrejse fornødne Ordre, uden at der kom noget ud blandt Folk derom. For Resten havde hver af disse Personer en eller to gode Venner, som de interesserede sig for, og da ingen tvivlede om, at Dronningen forlod Paris med frygtelige Hævnplaner, havde enhver givet sine Venner og Slægtninge et Vink. Følgen heraf var, at Rygtet om denne Rejse fo'r som en Løbeild gennem Byen.

Den første Vogn, der indtraf efter Dronningens, var Hr. Prinsens, og i den sad Hr. de Condé, hans Gemalinde og Fru Enkeprinsessen.

Begge disse var blevet vækket midt om Natten, uden at de havde nogen Anelse om, hvad der var paa Færde.

Den anden Vogn bragte Hertugen af Orleans, Fru Hertuginden, Mademoiselle og Abbed de la Rivière, Prinsens uadskillelige Yndling og fortrolige Raadgiver.

I den tredje sad Hr. de Longueville og Hr. Prinsen af Conti, Hr. Prinsens Broder og Svoger.

Den ene Vogn kom nu rullende efter den anden; Marechal de la Meilleraie, Marechal de Villeroy, Guitaut, Villequier, Comminges indfandt sig efterhaanden, og ligeledes de to Musketerer med d'Artagnans og Porthos' Heste. D'Artagnan og Porthos steg til Hest. Porthos' Kusk afløste d'Artagnan paa Bukken af den kongelige Vogn, og Mousqueton traadte i Stedet for Kusken. Af visse Grunde kørte han staaende ligesom Oldtidens Automedon.

Skønt Dronningen havde tusinde Ting at tænke paa, søgte hendes Øjne dog d'Artagnan, men Gascogneren havde allerede med sin sædvanlige Forsigtighed blandet sig i Mængden.

„Lad os slutte os til Avantgarden", sagde d'Artagnan til Porthos, „og sørge for at sikre os gode Kvarterer i Saint-Germain, thi ingen vil tænke paa os. Jeg føler mig meget træt."

„Og jeg er nær ved at falde af Hesten af Søvnighed", svarede Porthos. „At tænke sig, at vi ikke har haft den mindste Smule Slagsmaal! Pariserne er ganske bestemt nogle store Tosser."

„Mon Grunden ikke snarere skulde være, at vi er saa snilde?" spurgte d'Artagnan.

„Maaske."

„Hvorledes gaar det med Deres Haand?"

„Bedre. Men tror De, at vi denne Gang vil faa dem?"

„Hvad mener De?"

„De Deres Udnævnelse til Kaptajn og jeg min Titel."

„Jeg tør paa Ære næsten vædde derom. Skulde de glemme det, skal jeg for Resten nok huske dem derpaa."

„Jeg hører Dronningens Stemme", sagde Porthos. „Jeg tror, at hun vil ride."

„Det kan ligne hende, men...".

„Men hvilket?"

„Kardinalen vil ikke. Mine Herrer", tilføjede d'Artagnan, ven-

dende sig til de to Musketerer, „eskorter Dronningens Vogn, og hold Dem tæt til den. Vi rider i Forvejen for at bestille Kvarter."

Man ankom til Saint-Germain uden videre Hændelse. Da Dronningen satte Foden paa Trinnet, fandt hun Hr. Prinsen ventende med blottet Hoved for at byde hende Haanden.

Klokken var tre om Morgenen. Dronningen betraadte først Slottet og efterfulgtes af de andre. Omtrent to hundrede Personer havde ledsaget Dronningen paa hendes Flugt.

„Mine Herrer", sagde Dronningen leende, „indloger Dem paa Slottet; det er rummeligt, saa at De ikke vil komme til at mangle Plads. Men da man ikke var belavet paa vort Komme, findes der, som jeg hører, kun i det hele tre Senge, en til Kongen, en til mig...".

„Og en til Mazarin", hviskede Hr. Prinsen.

„Skal jeg da ligge paa Gulvet?" spurgte Gaston af Orleans med et uroligt Smil.

„Nej", svarede Mazarin, „den tredje er til Deres Højhed."

„Men hvor vil De da ligge?" spurgte Prinsen.

„Jeg gaar ikke til Sengs", svarede Mazarin, „jeg har noget at bestille."

Gaston lod det Værelse anvise, hvor den tredje Seng fandtes, uden at bryde sig om, hvorledes det vilde gaa hans Kone og Datter.

„Da har jeg i Sinde at lægge mig", bemærkede d'Artagnan. „Følg med, Porthos."

Porthos fulgte med d'Artagnan, nærende en blind Tillid til sin Vens Kløgt.

Ved Siden af hinanden skred de hen over Slotspladsen, Porthos seende forbavset paa d'Artagnan, der talte paa Fingrene.

„Fire hundre til en Pistol Stykket er fire hundrede Pistoler."

„Ja", sagde Porthos, „det er fire hundrede Pistoler, men hvorved fremkommer disse fire hundrede Pistoler?"

„En Pistol er for lidt", vedblev d'Artagnan, „de er en Louisdor værd."

„Hvad er en Louisdor værd?"

„Fire hundrede til en Louisdor Stykket udgør fire hundrede Louisdorer."

„Fire hundrede?" spurgte Porthos.

„Ja, der er to hundrede, og der maa i det mindste to til hver; det bliver altsaa fire hundrede."

„Men hvad er det dog for fire hundrede?“

„Hør“, sagde d'Artagnan.

Og da der var stimlet en Del Mennesker sammen, der forbavset betragtede Hoffets Ankomst, hviskede han Resten til Porthos.

„Jeg forstaar Dem“, sagde Porthos, „det er paa Ære en udmærket Idé. To hundrede Louisdorer hver, prægtigt! Men hvad vil Folk sige?“

„Lad dem sige, hvad de vil. For Resten behøver man jo ikke at faa at vide, at det er os.“

„Hvem skal da paatage sig Salget?“

„Der er jo Mousqueton.“

„Og mit Liberi?“ udbrød Porthos; „man vil genkende mit Liberi.“

„Han kan vende sin Kjole.“

„De har Ret, min kære Ven“, raabte Porthos, „men hvor Fanden faar De dog alle de Idéer fra?“

D'Artagnan smilte.

De to Venner købte nu alt det Halm, der fandtes i Byen. I det hele havde de fire hundrede og tredive Knipper.

Dette Indkøb medtog ikke mere end en halv Time. Tilbørlig instrueret stillede Mousqueton sig i Spidsen for denne improviserede Handel. Man paalagde ham ikke at udlevere et eneste Knippe under en Louisdor og gjorde ham ansvarlig for 430 Louisdorer.

Mousqueton rystede paa Hovedet; han kunde ikke forstaa de to Venners Spekulation.

Med tre Knipper Halm paa Nakken vendte d'Artagnan tilbage til Slottet, hvor alle, gysende af Kulde og overvældede af Søvn, misundte Kongen, Dronningen og Monsieur deres Feltsenge.

D'Artagnans Indtrædelse i den store Sal vakte en almindelig Latter; men ladende, som om det ikke var ham, man lo ad, gav han sig til med saa megen Færdighed og Munterhed at rede sig et Leje af Straa, at alle de stakkels sovelystne, der ikke kunde komme til at sove, fik Vandet i Munden.

„Halm!“ udbrød de, „Halm! hvor kan man faa Halm?“

„Det skal jeg vise Dem,“ sagde Porthos.

Han førte nu Liebhaverne til Mousqueton, der meget ædelmodigt overlod dem Halmen for en Louisdor Knippet. Man fandt rigtignok, at det var noget dyrt, men naar man trænger meget til at sove, vil man gerne betale to til tre Louisdorer for nogle Timers god Søvn.

D'Artagnan afstod til enhver, der ønskede det, sin Seng, som han saaledes over ti Gange begyndte paa at rede. Da man antog, at han ogsaa ligesom alle de andre havde betalt sin Louisdor for hvert Knippe, indkasserede han i mindre end en halv Time en tredive Louisdorer. Klokken fem om Morgenen stod Halmen i firsindstyve Livres Knippet, og endda kunde man ikke opdrive mere.

D'Artagnan havde sørget for at lægge fire Knipper til Side til sig selv. Nøglen til det Værelse, hvor han havde skjult dem, havde han stukket til sig, og ledsaget af Porthos vendte han tilbage for at gøre Afregning med Mousqueton, der overgav dem fire hundrede og tredive Louisdorer og endda beholdt hundrede for sin egen Part.

Mousqueton, der ikke vidste noget af, hvad der var foregaaet paa Slottet, kunde ikke begribe, at det ikke før var faldet ham ind at sælge Halm.

D'Artagnan lagde Pengene i sin Hat og delte paa Tilbagevejen med Porthos. Hver af dem fik to hundrede og femten Louisdorer.

Først nu opdagede Porthos, at han ikke havde noget Halm til sig selv, hvorfor han vendte tilbage til Mousqueton; men denne havde solgt alt, lige til det sidste Straa, saa at han ikke engang havde beholdt noget til sig selv.

Han opsøgte nu atter d'Artagnan, der ved Hjælp af sine fire Knipper var i Færd med at rede sig en saa blød Seng, at Kongen vilde have misundt ham den, hvis han ikke havde sovet saa godt i sin egen.

D'Artagnan vilde for ingen Pris forstyrre sin Seng for Porthos' Skyld, men mod en Godtgørelse af fire Louisdorer, som denne udbetalte ham, samtykkede han i, at Porthos maatte ligge hos ham.

Han lagde sin Kaarde paa Hovedgærdet, sine Pistoler ved Siden af sig, sin Kappe over sine Fødder, sin Hat ovenpaa sin Kappe og strakte sig velbehagelig i Halmen. Han drømte allerede om de to hundrede og nitten Louisdorer, som han havde tjent i et Kvarter, da en Stemme hørtes i Døren til Salen, som fik ham til at fare op.

„Hr. d'Artagnan," raabtes der, „Hr. d'Artagnan."

D'Artagnan rejste sig overende.

En Officer nærmede sig.

„Er De Hr. d'Artagnan?" spurgte Officeren.

„Ja, min Herre, hvad vil De mig?"

„Jeg er sendt for at søge Dem?"

„Af hvem?"

„Af Hans Eminence."

„Sig Hans Naade, at jeg er i Begreb med at sove ind og at jeg som Ven vil raade ham til at gøre det samme."

„Hans Eminence har ikke lagt sig endnu, og vil heller ikke gøre det; han vil øjeblikkelig tale med Dem."

„Gid Fanden havde Mazarin, der ikke engang forstaar at sove i rette Tid!" mumlede d'Artagnan. „Hvad vil han mig? Var det endda for at gøre mig til Kaptajn, vilde jeg tilgive ham."

Musketeren stod brummende op, tog sin Kaarde, sin Hat, sine Pistoler og sin Kappe og fulgte med Officeren, medens Porthos blev tilbage som Eneherre over Sengen.

„Hr. d'Artagnan," sagde Kardinalen, da han fik Øje paa den, som han saa ubelejligt havde ladet kalde, „jeg har ikke glemt den Iver, hvormed De har tjent mig, og jeg vil nu give Dem et Bevis derpaa."

„Godt!" tænkte d'Artagnan, „det tegner ikke saa galt."

Mazarin betragtede Musketeren og saa hans Ansigt opklares.

„Ah! Deres Naade..."

„De har jo megen Lyst til at blive Kaptejn, Hr. d'Artagnan?"

„Ja, Deres Naade."

„Og Deres Ven, ønsker han endnu at blive Baron?"

„I dette Øjeblik drømmer han, at han er det, Deres Naade."

„Saa tag denne Depeche," sagde Mazarin og fremtog af en Portefeuille det Brev, han alt én Gang havde vist d'Artagnan, „og bring den til England."

D'Artagnan saa paa Omslaget, der fandtes ingen Adresse paa det.

„Skal jeg ikke vide, til hvem det skal afleveres?"

„Naar De kommer til London, vil De faa det at vide; først der maa De aabne det yderste Omslag."

D'Artagnan vilde netop til at gøre nok et Spørgsmaal, da Mazarin tilføjede:

„De rejser til Boulogne, hvor De i „det engelske Vaaben" vil træffe en ung Kavaler ved Navn Mordaunt."

„Ja, Deres Naade, og hvad skal jeg gøre med denne Kavaler?"

„Følge med ham derhen, hvor han fører Dem?"

D'Artagnan saa forundret paa Kardinalen.

„Nu, ved De alt, hvad De behøver at vide," sagde Mazarin, „rejs!"

„Rejs! det er let sagt," svarede d'Artagnan, „men for at rejse

maa man have Penge, og dem har jeg ingen af. Det er dyrt at leve i England, Deres Naade, og især som overordentlig Gesandt."

„Hm!" bemærkede Mazarin, „det er et meget tarveligt Land, navnlig siden Revolutionen, men ligemeget."

Med disse Ord aabnede han en Skuffe og fremtog en Pung.

„Hvad siger De om disse tusinde Daler?"

D'Artagnan skød Underlæben i Vejret paa en meget foragtelig Maade.

„Jeg siger, at det er lidt, Deres Naade, eftersom jeg sikkert ikke skal rejse alene."

„Jeg gør Regning paa, at Hr. du Vallon følger med Dem," svarede Mazarin, „thi næst efter Dem, min kære Hr. d'Artagnan, er han den Mand i Frankrig, som jeg agter og elsker højest."

„I saa Fald, Deres Naade," sagde d'Artagnan pegende paa Pungen, som Mazarin endnu ikke havde givet fra sig, „indser De nok..."

„Lad gaa da! for hans Skyld vil jeg lægge to hundrede Daler til."

„Gnier!" mumlede d'Artagnan; „men naar vi vender tilbage," tilføjede han højt, „kan vi vel gøre Regning paa Baroniet og Kaptajnstitelen?"

„Det lover jeg Dem ved min Ære."

„Jeg vilde foretrække en anden Ed," mumlede d'Artagnan.

Han gemte langsomt Pengeposen i sin rummelige Lomme og vendte sig derpaa om til Officeren og sagde:

„Vil De ikke være saa god, min Herre, at vække Hr. du Vallon i Hans Eminentses Navn og sige ham, at jeg venter ham i Stalden."

Officeren ilte bort med en Skyndsomhed, der forekom d'Artagnan noget mistænkelig.

Porthos havde netop gjort sig det rigtigt mageligt i Sengen og begyndte at snorke, da han mærkede, at nogen slog ham paa Skulderen.

Da han troede, at det var d'Artagnan, blev han liggende ganske rolig.

„Et Bud fra Kardinalen," sagde Officeren.

„Hm!" sagde Porthos gørende store Øjne, „hvad er det, De siger?"

„Jeg siger, at Hans Eminentse sender Dem til England og at Hr. d'Artagnan venter paa Dem i Stalden."

Porthos udstødte et dybt Suk, rejste sig op, tog sin Hat, sine Pistoler, sin Kaarde og sin Kappe og forlod Værelset med et bedrøvet Blik til Sengen, i hvilken han havde ventet at komme til at sove saa godt.

Han havde næppe vendt Ryggen til den, før end Officeren allerede havde indtaget hans Plads, og han var endnu ikke kommet ud af Døren, før end hans Efterfølger alt snorkede, saa at det klirrede i Vinduerne. Dette var ganske naturligt, thi med Undtagelse af Kongen, Dronningen og Hans Højhed Gaston af Orleans, var han den eneste af Selskabet, der sov gratis.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

Hvori man hører nyt fra Athos og Aramis.

D'Artagnan havde begivet sig lige til Stalden. Det begyndte at dages; han saa sin og Porthos' Heste bundne til en Krybbe, men en tom Krybbe. Følende Medlidenhed med de stakkels Dyr gik han hen i en Krog af Stalden, hvor han havde opdaget noget Straa.

Imidlertid indfandt Porthos sig med et meget fortrædeligt Ansigt.

„Vi skal ud at lede efter vore Bestallinger," sagde d'Artagnan, „og ved vor Tilbagekomst vil Mester Mazarin underskrive dem."

„Hvor skal vi hen?" spurgte Porthos.

„Først til Paris," svarede d'Artagnan, „jeg har noget at besørge der."

„Afsted da til Paris," sagde Porthos.

Da de naaede Parises Porte, blev de noget forbavsede over at se Byens truende Holdning. Folket var stimlet sammen omkring en ødelagt Vogn og udstødte Forbandelser, medens de Personer, der havde villet flygte, nemlig en Olding og to Kvinder, var gjort til Fanger.

Porthos og d'Artagnan, der forlangte at blive indladt, blev derimod meget venskabeligt modtaget. Man antog dem for Desertører fra det kongelige Parti, og vilde sikre sig dem.

„Hvad bestiller Kongen?" spurgte man.

„Han sover."

„Og Spanierinden?"

„Hun drømmer."

„Og den forbandede Italiener?"

„Han vaager. Vær derfor paa eders Post, thi de er ikke taget bort for Ingenting. Men da I, naar alt kommer til alt, er de stærkeste,"

vedblev d'Artagnan, „saa hævn eder ikke paa Kvinder og Oldinge, men hold eder til de virkelige Ophavsmænd."

Folket faldt til Føje og lod Damerne løs, hvilke takkede d,Artagnan med et veltalende Blik.

„Og nu fremad," raabte d'Artagnan.

Og de red videre gennem Barrikader og andre Forhindringer, idet de hvert Øjeblik blev standsede og udspurgt.

Paa Pladsen udenfor Palais-Royal saa d'Artagnan en Sergent, der exercerede med en fem til seks hundrede Borgere; det var Planchet, der lod Borgermilitsen nyde godt af sine Erindringer fra Regimentet Piemont.

Idet han passerede forbi d'Artagnan, kendte han sin gamle Herre.

„Goddag, Hr. d'Artagnan," sagde Planchet med en stolt Mine.

„Goddag, Hr. Dulaurier," svarede d'Artagnan.

Planchet standsede og stirrede forbløffet paa d'Artagnan; da det forreste Geled saa Anføreren standse, gjorde det det samme, og efter det alle de andre Geledder.

„Disse Borgere er skrækkelig latterlige," sagde d'Artagnan til Porthos, hvorpaa han atter red videre.

Fem Minutter efter holdt de stille udenfor Hotel de la Chevrette.

Den smukke Madeleine skyndte sig ud for at tage imod d'Artagnan.

„Har De ingen Breve til mig?" spurgte d'Artagnan.

„Jo, et, der nyligt er kommet."

Og hun gav d'Artagnan Brevet.

„Fra Athos!" udbrød d'Artagnan, genkendende sin Vens faste Haandskrift.

„Ah!" sagde Porthos.

D'Artagnan brækkede Brevet og læste:

„Kære d'Artagnan, kære du Vallon, mine gode Venner, maaske er det sidste Gang, at I hører fra mig. Aramis og jeg er meget ulykkelige; men Gud, vort Mod og Erindringen om vort Venskab holde os opret. Glem ikke Raoul. Jeg anbefaler til Deres Omsorg mine Papirer i Blois; hvis De ikke om to og en halv Maaned har hørt fra mig, saa tag dem i Deres Varetægt. Omfavn Vicomten fra Deres hengivne Ven

Athos."

„Omfavne ham, det skal jeg," sagde d'Artagnan, „eftersom vi træffer ham paa Vejen; den Dag, han er saa ulykkelig at miste vor stakkels Athos, bliver han min Søn."

„Og jeg," tilføjede Porthos, „gør ham til min Universalarving."

„Naa, lad os se, hvad Athos mere skriver."

„Hvis De skulde støde paa en Hr. Mordaunt, saa tag Dem i Agt for ham. Jeg kan ikke skrive mere herom i mit Brev."

„Hr. Mordaunt!" udbrød d'Artagnan forbavset.

„Hr. Mordaunt, det er godt," sagde Porthos, „vi skal skrive os det bag Øret. Men der er jo en Efterskrift fra Aramis."

„Ja, ganske rigtigt," sagde d'Artagnan og læste:

„Vi fortie vort Opholdssted for eder, kære Venner, da vi kender eders broderlige Hengivenhed og godt ved, at I ellers vilde komme til os for at dø med os."

„Død og Plage!" raabte Porthos med et Udbrud af Forbitrelse, der jog Mousqueton hen i den anden Ende af Værelset, er de da i Dødsfare?"

D'Artagnan læste imidlertid videre:

„Athos testamenterer Dem Raoul og jeg testamenterer Dem en Hævn. Hvis De heldigvis skulde faa Fingre i en vis Mordaunt, saa bed Porthos at tage ham hen i en Krog og dreje Halsen om paa ham. Jeg tør ikke skrive mere i et Brev.

Aramis."

„Ikke andet end det, det skal snart være gjort," sagde Porthos.

„Tvertimod," sagde d'Artagnan mørkt, „det er en Umulighed."

„Og hvorfor det?"

„Det er netop denne Mordaunt, som vi skal samles med i Boulogne og rejse sammen med til England."

„Hvad om vi i Stedet for at støde til denne Hr. Mordaunt begav os til vore Venner?" sagde Porthos med et Ansigt, der gerne kunde have gjort en hel Arme bange.

„Det har jeg ogsaa tænkt paa," svarede d'Artagnan, „men Brevet har hverken Datum eller Poststempel."

„Det er rigtigt," bemærkede Porthos.

Og han begyndte at gaa op og ned i Stuen med lange Skridt, idet han gestikulerede voldsomt og hvert Øjeblik trak Kaarden halvt ud af Skeden.

„Naa," sagde d'Artagnan, „alt dette førte ikke til noget. Lad os tage afsted og hilse paa Raoul; maaske har han hørt fra Athos."

„Et godt Indfald," sagde Porthos, „i Sandhed, min kære d'Artagnan, jeg begriber ikke, hvorfra De faar de prægtige Ideer. Lad os hilse paa Raoul."

„Hvem der i dette Øjeblik saa skævt til min Herre, kunde tage sig i Agt," tænkte Mousqueton, „jeg vilde ikke give en Skilling for hans Liv."

De steg til Hest og tog afsted. I Gaden Saint-Denis stødte de to Venner paa en stor Folkesværm. Hr. de Beaufort indtraf fra Vendôme og blev af Koadjutoren fremvist for Parisernes forundrede og glade Blikke. Med Hr. de Beaufort paa deres Side ansaa de sig for uovervindelige.

De to Venner drejede om ad en Sidegade for ikke at møde Prinsen og naaede Porten Saint-Denis.

„Er det sandt," spurgte Vagten de to Ryttere, „at Hr. de Beaufort er ankommet til Paris?"

„Ja, det er saa sikkert som noget," svarede d'Artagnan, „og et Bevis herpaa er, at han har sendt os for at tage imod hans Fader, Hr. de Vendôme, der snart vil indtræffe."

„Hr. de Beaufort leve!" raabte Vagten og traadte ærbødigt til Side for at lade den store Prinses Gesandter passere.

Da de først var udenfor Barrieren, gik det rask. Hestene fløj afsted, medens Herrerne hele Tiden talte om Athos og Aramis.

Lejren befandt sig mellem Saint-Omer og Lambe. De to Venner gjorde en Afstikker til Lejren, hvor de hørte en omstændelig Beretning om Kongens og Dronningens Flugt. De traf Raoul liggende i Nærheden af sit Telt paa et Knippe Halm, hvoraf hans Hest nappede nogle Straa. Den unge Mands Øjne var ganske røde og han saa meget nedslaaet ud. Marechal de Grammont og Grev de Guiche var vendt tilbage til Paris og det stakkels Barn følte sig saa alene.

Efter et Øjebliks Forløb slog Raoul Øjnene i Vejret og saa de to Ryttere, der betragtede ham. Han ilte dem imøde mel aabne Arme.

„Ah! er det Dem, kære Venner!" udbrød han; „kommer De for at hente mig? Vil De tage mig med Dem? Bringer De mig Efterretninger fra min Formynder?"

„Har De ikke hørt fra ham?" spurgte d'Artagnan det unge Menneske.

„Nej desværre, min Herre, jeg ved slet ikke, hvad der er blevet af ham. O, jeg er saa ængstelig tilmode, at jeg gerne kunde græde."

To store Taarer rullede ned ad det unge Menneskes solbrændte Kinder.

Porthos drejede Hovedet om, for at man ikke skulde se, hvor nær det gik ham til Hjertet.

„For Fanden, min Ven!" sagde d'Artagnan, mere bevæget, end han i lang Tid havde været, „fortvivl ikke; har De ikke faaet Brev fra Greven, saa har vi..."

„Virkelig?" udbrød Raoul.

„Ja, og det et meget beroligende," vedblev d'Artagnan, da han saa, hvor glad denne Nyhed gjorde det unge Menneske.

„Har De det hos Dem?" spurgte Raoul.

„Ja, det vil sige, jeg havde det," sagde d'Artagnan, idet han lod, som om han søgte efter det; „vent lidt, det maa være her, i min Lomme, han skriver om sin Tilbagekomst, ikke sandt, Porthos?"

Skønt d'Artagnan var en komplet Gascogner, vilde han dog ikke alene tage en Usandhed paa sig.

„Jo," sagde Porthos og hostede.

„O, giv mig det," sagde det unge Menneske.

„Jeg læste det endnu for et Øjeblik siden. Mon jeg skulde have tabt det? Ah! for Fanden! min Lomme er itu."

„O, Hr. Raoul," sagde Mousqueton, „det var et meget opmuntrende Brev; Herrerne læste det for mig og jeg græd af Glæde over det."

„Men i alt Fald ved De da, hvor han er, Hr. d'Artagnan," sagde Raoul noget beroliget.

„Vist ved jeg det," svarede d'Artagnan, „men det er en Hemmelighed."

„Ikke for mig, haaber jeg."

„Nej, ikke for Dem og derfor vil jeg ogsaa sige Dem det."

Porthos stirrede forbavset paa d'Artagnan.

„Hvor Fanden skal jeg sige, at han er henne, for at han ikke skal prøve paa at opsøge ham?" mumlede d'Artagnan.

„Nu, hvor er han saa, min Herre," spurgte Raoul med sin blide Stemme.

„Han er i Konstantinopel."

„Hos Tyrkerne!" raabte Raoul forfærdet; „gode Gud! hvad hører jeg?"

„Gør det Dem bange?“ spurgte d'Artagnan; „bah! hvad er Tyrkerne for Folk som Grev de la Fère og Abbed d'Herblay?“

„Ah! saa hans Ven er med ham?“ sagde Raoul, „det beroliger mig noget.“

„Hvilket Omløb den Fandens d'Artagnan dog har!“ tænkte Porthos, der var aldeles forbavset over sin Vens List.

„Og nu,“ sagde d'Artagnan, der længtes efter at føre Samtalen hen paa noget andet, „her er halvtredsindstyve Pistoler, som Hr. Greven sendte til Dem med den samme Kurér. Jeg antager, at De ingen Penge har og at de er Dem velkomne.“

„Jeg har endnu tyve Pistoler tilbage, min Herre.“

„Tag dem alligevel, saa har De halvfjerds.“

„Og hvis De ønsker flere...“ sagde Porthos læggende Haanden paa sin Lomme.

„Tak,“ sagde Raoul rødmende, „tusinde Tak, min Herre.“

„Og nu, min Ven Raoul,“ sagde d'Artagnan, „Hr. du Vallon og jeg rejser bort som Ambassadører. Jeg kan ikke sige Dem, i hvilken Anledning det er, da jeg ikke selv ved det; men hvis De skulde komme til at trænge til noget, saa skriv til Madame Madelon Turquaine i la Chevrette, Gaden Tiquetonne, og træk paa hende som paa en Bankier, dog med Maade, thi hendes Kasse er ikke saa godt forsynet som Hr. d'Emerys.“

Efter at have omfavnet sin interimistiske Myndling, stødte han ham hen til Porthos, der løftede ham op i sine stærke Arme og et Øjeblik holdt ham trykket til sit ædle Kæmpehjerte.

„Naa,“ sagde d'Artagnan, „lad os saa komme afsted.“

Og de drog videre ad Vejen til Boulogne, hvor de indtraf henimod Aften.

Ti Skridt fra det Sted, hvor de gjorde Holdt, før end de begav sig ind i Byen, stod en ung sortklædt Mand, der syntes at vente paa nogen og som fra det Øjeblik af, at han havde faaet Øje paa dem, ikke havde tabt dem af Syne.

Da d'Artagnan bemærkede dette, traadte han hen til ham og sagde:

„Hør, min Ven, jeg holder ikke af, at man ser saaledes paa mig.“

„Min Herre,“ sagde det unge Menneske uden at tage nogen Notits af d'Artagnans Ytring, „kommer De ikke fra Paris?“

D'Artagnan, der antog ham for en nysgerrig, som ønskede at høre nyt fra Hovedstaden, svarede i en venlig Tone:

„Jo, min Herre."

„Tager De ikke ind i „Det engelske Vaaben?"

„Jo, min Herre."

„Rejser De ikke i et Ærinde for Hans Eminence Hr. Kardinal de Mazarin?"

„Jo, min Herre."

„I saa Fald", vedblev det unge Menneske, „er det mig, De søger. Jeg er Hr. Mordaunt."

„Altsaa ham, som Athos har bedet mig tage mig i Agt for", mumlede d'Artagnan.

„Ah!" tænkte Porthos, „saa er det ham, Aramis ønsker, at jeg skal kvæle."

Begge betragtede opmærksomt det unge Menneske.

Denne, der tog fejl af Udtrykket i deres Blik, sagde:

„Tvivler De om Sandheden af, hvad jeg siger? Hvis saa er, er jeg beredt til at bevise min Identitet."

„Nej, min Herre", svarede d'Artagnan, „vi stiller os til Deres Tjeneste."

„Nuvel, mine Herrer", vedblev Mordaunt, „vi vil da ufortøvet tage af Sted; thi i Dag udløber den Frist, Kardinalen forlangte af mig. Mit Skib er sejlfærdigt, og hvis I ikke var kommet, vilde jeg være rejst uden eder, thi General Oliver Cromwell maa med Utaalmodighed vente paa min Tilbagekomst."

„Aha!" udbrød d'Artagnan, „det er altsaa General Oliver Cromwell, til hvem vi er sendt."

„Har I da ikke et Brev til ham?" spurgte det unge Menneske.

„Jo, jeg har et Brev, men jeg maa først bryde det yderste Omslag i London; siden De imidlertid har sagt mig, til hvem det er adresseret, er det unødvendigt at vente saa længe."

Med disse Ord brækkede d'Artagnan Konvolutten.

Det var virkelig adresseret til:

„Hr. Oliver Cromwell, General over den engelske Nations Tropper."

„Hm!" bemærkede d'Artagnan, „det er en besynderlig Kommission."

„Hvem er denne Oliver Cromwell?" spurgte Porthos sagte.

„En forhenværende Brygger," svarede d'Artagnan.

„Mon Mazarin vil spekulere i Øl ligesom vi i Halm?“ spurgte Porthos.

„Naa, mine Herrer“, sagde Mordaunt utaalmodig, „lad os komme af Sted.“

„Uden Aftensmad?“ udbrød Porthos. „Kan Hr. Cromwell ikke vente lidt?“

Det unge Menneskes Øjne skød Lyn, men han betvang sig.

„De maa bære over med to Rejsende, der er meget sultne, min Herre“, sagde d'Artagnan. „For Resten skal det ikke vare længe, vi rider lige til Gæstgiverstedet. Gaa De ned til Havnen, medens vi tager en Bid Brød, og vi skal være der lige saa tidligt som De. Hvad er Skibets Navn?“

„Standard.“

„Godt, om en halv Time skal vi være om Bord.“

Og givende deres Heste af Sporerne, red de til Hotellet „Det engelske Vaaben.“

„Hvad siger De om det unge Menneske?“ spurgte d'Artagnan, medens de fo'r af Sted.

„Jeg siger, at han ikke behager mig synderligt“, svarede Porthos, „og at jeg følte den største Lyst til at følge Aramis' Raad.“

„Tag Dem i Agt, min kære Porthos, dette Menneske er General Cromwells Gesandt, og jeg tror ikke, at vi vilde blive godt modtaget af ham, naar vi meldte ham, at vi havde drejet Halsen om paa hans fortrolige.“

„Det er det samme“, sagde Porthos, „jeg har altid lagt Mærke til, at Aramis' Raad er gode.“

„Hør“, sagde d'Artagnan, „naar vor Ambassade er forbi...“.

„Hvad saa?“

„Og hvis han atter følger med os til Frankrig...“

„Nu?“

„Nu, saa faar vi at se.“

Imidlertid naaede de to Venner Gæstgiverstedet „Det engelske Vaaben“, hvor de med god Appetit spiste til Aften; da det var bestilt, begav de sig ufortøvet til Havnen.

En Brig laa parat til at gaa under Sejl, og paa dens Dæk saa de Mordaunt gaa utaalmodig frem og tilbage.

„Det er forbavsende,“ sagde d'Artagnan, medens Baaden førte dem ud til „Standard“, „det er forbavsende, hvor den unge Mand

ligner en, som jeg har kendt, men hvis Navn det ikke er mig muligt at komme paa."

Et Øjeblik efter lagde de paa Siden af Skibet og sprang om Bord.

OTTE OG TYVENDE KAPITEL

Skotten, den Meneder,
For Penge sin Konge solgte.

Vore Læsere maa nu lade „Standard" sejle roligt, ikke til London, som d'Artagnan og Porthos troede, men til Durham, hvorhen Mordaunt under sit Ophold i Boulogne havde faaet Ordre til at begive sig, og følge os til den kongelige Lejr, der befandt sig hinsides Tyne, i Nærheden af Newcastle.

Her, mellem to Floder, paa Grænsen af Skotland, men paa engelsk Grund, er den lille Armés Telte opslaaet.

I en af Lejrens Udkanter, i Nærheden af et uhyre Telt, der er fuldt af skotske Officerer, som under Forsæde af deres General, den gamle Grev Loewen, holder et Slags Raad, ligger en som Kavaller klædt Mand paa Grønsværet og sover med den højre Haand hvilende paa sin Kaarde.

Et halvt hundrede Skridt derfra staar en anden ligeledes som Kavaller klædt Mand og taler med en skotsk Skildvagt. Skønt en fremmed har han dog saa megen Færdighed i det engelske Sprog, at han kan forstaa Soldaten, der taler det i Grevskabet Perth brugelige Patois.

Ligesom Klokken slog et i Newcastle vaagnede den sovende; efter at have rækket sig og gnedet Øjnene som en Mand, der vaagner op af en dyb Søvn, saa han sig opmærksomt omkring. Da han opdagede, at han var alene, rejste han sig op og nærmede sig ad en Omvej den med Skildvagten samtalende Kavaller. Denne havde formodentlig ikke mere at spørge om; thi efter et Øjebliks Forløb sagde han Godnat til Manden og slog ind paa den samme Vej som den førstnævnte Kavaller.

Skjult bag et paa Vejen liggende Telt ventede den anden paa ham.

„Nu, min kære Ven?“ spurgte han i det reneste Fransk, der nogen Sinde er bleven talt mellem Rouen og Tours.

„Der er intet Øjeblik at spilde, min Ven; vi maa advare Kongen.“

„Hvad er der da i Gære?“

„Det vil være altfor vidtløftigt at fortælle Dem; for Resten skal De snart faa det at vide. Et eneste Ord, sagt her, kan sætte alt paa Spil. Lad os opsøge Lord Winter.“

De begav sig nu til den anden Ende af Lejren, men da denne ikke var mere end fem hundrede Skridt i Kvadrat, havde de snart naaet dens Telt, som de søgte.

„Sover Deres Herre, Tony?“ spurgte den ene af Kavallererne paa Engelsk en Tjener, der laa i den forreste Afdeling af Teltet, hvilken benyttedes som et Slags Forværelse.

„Nej, Hr. Greve“, svarede Tjeneren, „jeg tror det ikke, i alt Fald har han ikke gjort det længe; thi han har efter at være kommet fra Kongen i over to Timer gaaet op og ned ad Gulvet, og det er knap to Minutter siden, at han hørte op dermed; for Resten“, tilføjede Tjeneren og trak Forhænget til Side, „kan De selv se ad.“

Winter sad ved en Aabning i Teltet, der tjente som Vindue, og saa melankolsk paa Maanen, der var omgivet af tunge, sorte Skyer.

De to Venner nærmede sig Winter, der med Hovedet støttet til sin Haand betragtede Himlen; han havde ikke hørt dem komme og blev siddende i samme Stilling, indtil han mærkede, at nogen lagde sin Haand paa hans Skulder.

Han vendte sig om og saa, at det var Athos og Aramis. Efter at have trykket deres Haand, sagde han:

„Har I ikke bemærket, at Maanen ser saa blodig ud i Aften?“

„Nej“, svarede Athos, „den forekommer mig at se ud som sædvanlig.“

„Se en Gang paa den, Chevalier“, sagde Winter.

„Jeg maa tilstaa, at jeg er af samme Mening som Grev de la Fère, og at jeg ikke ser noget overordentligt ved den,“ svarede Aramis.

„Greve“, tog Athos Ordet, „naar man befinder sig i en saa prekær Stilling som vi, maa man vende sit Blik mod Jorden og ikke mod Himlen. Har De lagt Mærke til vore Skotter, og er De sikker paa dem?“

„Skotterne!“ sagde Winter, „hvilke Skotter?“

„Ih, vore for Pokker!“ udbrød Athos, „dem, til hvem Kongen har betroet sig, Grev Loewens Skotter.“

„Nej“, sagde Winter.

Derpaa tilføjede han:

„Altsaa I synes ikke, at Himlen har et rødligt Skær?“

„Nej, aldeles ikke“, svarede Athos og Aramis paa en Gang.

„Sig mig“, sagde Winter, stadig behersket af den samme Tanke, „er det ikke et Sagn i Frankrig, at Henrik den Fjerde, da han Dagen før han blev snigmyrdet spillede Skak med Hr. de Bassompierre, saa Blodpletter paa Skakbrædtet?“

„Men i hvilken Forbindelse staar Henrik den Fjerdes Syn med Dem, Greve?“ spurgte Athos.

„I ingen, mine Herrer, og det er virkeligt naragtigt af mig at tale til Dem om saadan noget, da Deres Nærværelse her paa denne Tid siger mig, at De har en eller anden vigtig Nyhed at meddele mig.“

„Ja, Mylord“, sagde Athos, „jeg ønskede gerne at tale med Kongen.“

„Med Kongen! Men han sover.“

„Jeg har en yderst magtpaaliggende Sag at meddele ham.“

„Kan det ikke opsættes til i Morgen?“

„Han maa øjeblikkelig underrettes derom, maaske er det allerede for silde.“

„Følg mig, mine Herrer“, sagde Winter.

Winters Telt befandt sig ved Siden af Kongens, kun skilt fra dette ved en Slags Korridor.

Iført sin sorte Jakke og sine lange Støvler med sin Hat ved Siden af sig laa Kong Karl paa en Feltseng og slumrede. De tre Mænd nærmede sig ham, og Athos, der gik forrest, betragtede et Øjeblik i Tavshed hans ædle, blege Ansigt, der overskyggedes af det lange, sorte Haar, som ved Tindingerne var ganske fugtigt af Sved.

Athos sukkede dybt; dette Suk vækkede Kongen, der sov meget let.

„Ah“, sagde han, idet han rejste sig op, „er det Dem, Grev de la Fère?“

„Ja, Sire“, svarede Athos.

„De vaager, medens jeg sover, og bringer mig formodentlig en eller anden Nyhed?“

„Ja, desværre, Sire“, svarede Athos. „Deres Majestæt har gættet rigtigt.“

„Saa er det vel en daarlig Nyhed?“ sagde Kongen med et melankolsk Smil.

„Sire, Hr. Cromwell er i Nat kommet til Newcastle..“

„Ah!“ udbrød Kongen, „for at slaa mig?“

„Nej, Sire, for at købe Dem.“

„Hvad siger De?“

„Jeg siger, Sire, at den skotske Armé har fire hundrede tusinde Pund Sterling til Gode.“

„Ja, for tilgodehavende Sold, jeg véd det nok. Mine tro og brave Skotter har i næsten et Aar kæmpet alene for Ærens Skyld.“

Athos smilte.

„Nuvel, Sire, skønt Æren er en kostelig Ting, er de dog blevet kede af at kæmpe for den, og i Nat har de solgt Dem for to hundrede tusinde Pund, med andre Ord, for det halve af det, de har til Gode.“

„Det er umuligt“, udbrød Kongen, „Skotterne sælge deres Konge for to hundrede tusinde Pund.“

„Jøderne solgte deres Gud for tredive Sølvpenge.“

„Og hvem er denne Judas, der har afsluttet denne skændige Handel?“

„Grev Loewen.“

„Er De vis i Deres Sag, min Herre?“

„Jeg har hørt det med mine egne Øren.“

Kongen sukkede dybt og skjulte sit Hoved i Hænderne.

„O!“ udbrød han, „Skotterne, som jeg har kaldt mine trofaste! Skotterne, til hvem jeg betroede mig, da jeg havde kunnet flygte til Oxford! Skotterne, der er mine Landsmænd, mine Brødre! Men er De ogsaa ganske vis derpaa, min Herre?“

„Jeg har ligget skjult udenfor Grev Loewens Telt og set og hørt alt.“

„Og naar skal denne afskyelige Handel gaa for sig?“

„I Dag. Som Deres Majestæt ser, er der ingen Tid at spilde.“

Kongen rejste sig op, spændte sit Sværd om sig, tørrede sin af Sved fugtige Pande med sit Lommetørklæde og sagde:

„Nuvel, hvad er der da at gøre?“

„Sire, er der ikke i hele Arméen et Regiment, paa hvilket De kan stole?“

„Antager De Deres for at være tro, Winter?“ spurgte Kongen.

„De er kun Mennesker, Sire, og Menneskene er blevet meget svage og slette. Jeg antager, at det er tro, men jeg vil ikke svare derfor; jeg vil betro Dem mit eget Liv, men Deres Majestæts tager jeg i Betænkning at betro dem.“

„Nuvel,“ sagde Athos, „i saa Fald er vi tre hengivne Mænd, og det vil være tilstrækkeligt. Naar Deres Majestæt vil stige til Hest og tage Plads mellem os, vil vi sætte over Tyne, naa Skotland og være frelst.“

„Er det ogsaa Deres Mening, Winter?“ spurgte Kongen.

„Ja, Sire.“

„Og Deres, Hr. d'Herblay?“

„Ja, Sire.“

„Saa lad det da ske, som I vil. Giv de fornødne Ordrer, Winter.“

Medens Winter var borte, fuldendte Kongen sin Paaklædning. Det første Dagslys trængte gennem Vinduerne, da Lorden vendte tilbage.

„Alt er parat, Sire“, sagde han.

„Og vi?“ spurgte Athos.

„Grimaud og Blaisois holder udenfor med eders Heste.“

„I saa Fald lad os komme af Sted og ikke spilde et Øjeblik“, sagde Athos.

„Af Sted“, sagde Kongen.

„Vil Deres Majestæt ikke sende et Bud til Deres Venner?“ spurgte Aramis.

„Mine Venner!“ udbrød Karl den Første, rystende paa Hovedet; „jeg har ikke andre end eder tre. En tyveaarig Ven, der aldrig har glemt mig, og to Venner, som jeg kun har kendt i otte Dage, men som jeg aldrig skal glemme. Kom mine Herrer, kom!“

Kongen forlod Teltet og traf udenfor sin Hest. Det var en isabellefarvet Hest, som han havde redet i tre Aar og holdt meget af.

Da Hesten saa ham. vrinskede den af Glæde.

„Jeg var uretfærdig før“, sagde Kongen, „her har jeg endnu, om ikke en Ven, saa i det mindste et Væsen, der elsker mig. Du vil ikke forraade mig, vel, Arthur?“

Som om Hesten forstod ham, stak den sin Snude hen til Kongens Ansigt.

„Ja, ja“, vedblev Kongen og klappede den. „det er godt, Arthur, jeg er tilfreds med dig.“

Med den Behændighed, der gjorde Karl til en af de bedste Ryttere i Europa, sprang han i Sadlen og sagde, idet han vendte sig om til Athos, Aramis og Winter:

„Nu, mine Herrer, jeg venter paa Dem."

Men Athos blev staaende ubevægelig med stirrende Blik, pegede paa en sort Linje, der trak sig langs med Bredden af Tyne og strakte sig dobbelt saa langt som Lejren.

„Det er formodentlig Taagen. der stiger op fra Floden", sagde Kongen.

„Det er tættere end Taage, Sire."

„Ja, jeg ser ligesom en rød Stribe", bemærkede Winter.

„Det er Fjenden, der drager ud af Newcastle og omringer os", udbrød Athos.

„Fjenden!" gentog Kongen.

„Ja, Fjenden. Det er for silde. Se blot der paa den Kant, hvor Byen ligger, falder Solen paa Jernsiderne."

Saaledes kaldtes de Kyradserer, som Cromwell benyttede som Garde.

„Vi skal snart faa at vide, om mine Skotter vil forraade mig", sagde Kongen.

„Hvad vil De gøre, Sire?" raabte Athos.

„Give dem Ordre til at angribe og hugge ind med dem paa disse elendige Rebeller."

Og sporende sin Hest fløj Kongen af Sted til Grev Loewens Telt.

„Lad os følge ham", sagde Athos.

„Af Sted", raabte Aramis.

„Mon Kongen skulde være saaret?" spurgte Winter, „jeg ser Blodpletter paa Jorden."

Han galopperede efter de to Venner.

Athos standsede ham.

„Saml Deres Regiment", sagde han, „jeg forudser, at vi om lidt vil faa Brug for det."

Winter gjorde omkring, medens de to Venner red videre. I to Sekunder naaede Kongen den skotske Generals Telt. Han sprang af Hesten og traadte indenfor.

Generalen var omgivet af de fornemste Officerer.

„Kongen!" raabte de, springende op og stirrende forbavset paa hinanden.

Karl stod ganske rigtig for dem med Hatten paa Hovedet og rynket Pande og slog med Pisken paa sine Støvler.

„Ja, mine Herrer“, sagde han, „Kongen i egen Person, Kongen, der kommer for at forlange Regnskab for, hvad der foregaar her.“

„Hvad er der da i Vejen, Sire?“ spurgte Grev Loewen.

„Der er det i Vejen, min Herre“, svarede Kongen, der lod sig henrive af sin Vrede, „at General Cromwell i Nat er kommet til Newcastle, at I véd det, og at jeg ikke er blevet underrettet derom; der er det paa Færde, at Fjenden drager ud af Byen og afskærer os Passagen over Tyne, at eders Forposter har maattet se denne Bevægelse, men at jeg ikke er bleven underrettet derom; der er det i Vejen, at I har solgt mig for to hundrede tusinde Pund Sterling til Parlamentet, men herom er jeg i det mindste bleven underrettet. Se, det er der i Vejen, mine Herrer; svar og rens eder for den Beskyldning.“

De skotske Officerer saa paa hinanden og rynkede Panden.

„Sire“, mumlede Grev Loewen overvældet af Skam, „Sire, vi er beredt til at give Dem ethvert Bevis paa vor Troskab.“

„Jeg forlanger kun et“, svarede Kongen. „Stil Arméen i Slagorden og lad os marchere mod Fjenden.“

„Det er umuligt, Sire.“

„Hvorledes? Umuligt? Og hvem kan forhindre det?“ raabte Karl.

To Klanhøvdinge nærmede sig nu Kongen fra hver sin Side.

„Nuvel, ja“, sagde de, „vi har lovet at befri England og Skotland fra den, der i tyve Aar har ødslet med Englands og Skotlands Guld og Blod. Vi har lovet det, og vi vil holde vort Løfte. Kong Karl Stuart, De er vor Fange.“

Med det samme rakte de Haanden ud for at gribe Kongen; men førend de kunde røre ham, laa de begge paa Jorden, den ene bevidstløs, den anden død.

Athos havde slaaet den ene til Jorden med Kolben af sin Pistol og Aramis rendt sin Kaarde gennem den anden.

Medens Grev Loewen og de andre Officerer forfærdede veg tilbage, trak Athos og Aramis Kongen med sig udenfor Teltet. I et Spring sad de i Sadlen og galopperede tilbage til det kongelige Telt.

Paa Vejen fik de Øje paa Lord Winter, der kom tililende i Spidsen for sit Regiment. Kongen gav ham et Tegn til at følge med dem.

NI OG TYVENDE KAPITEL.

Hævneren.

De traadte alle fire ind i Teltet. Der maatte fattes en Beslutning.

Kongen sukkede dybt.

„Forraadt, og det af Skotterne, mellem hvilke jeg er født, og som jeg altid har foretrukket for Englænderne! O, de Uslinger!“

„Sire“, tog Athos Ordet, „det er nu ikke Tiden at fremkomme med Beskyldninger. De maa vide, at De er Konge og Adelsmand. Mand Dem op, Sire; thi de har i det mindste tre Mand her, der ikke vil forraade Dem, det kan De stole paa. Ak! hvis vi blot var fem!“ mumlede Athos, idet han kom til at tænke paa d'Artagnan og Porthos.

„Hvad siger De?“ sagde Karl og rejste sig op.

„Jeg siger, Sire, at der kun gives en Udvej. Mylord Winter svarer for sit Regiment eller saa omtrent — vi vil ikke hænge os i Ord —, han stiller sig i Spidsen for sine Folk, vi omgiver Deres Majestæt, slaar os igennem Cromwells Armé og naar Skotland.“

„Der er én Udvej endnu“, bemærkede Aramis, „nemlig at en af os bytter Klæder og Hest med Kongen; medens man forfølger ham, vil Kongen kunne undslippe.“

„Det er et godt Raad“, sagde Athos, „og hvis Hans Majestæt vil gøre en af os den Ære, vil vi være ham meget taknemmelige derfor.“

„Hvad er Deres Mening herom, Winter?“ spurgte Kongen med et beundrende Blik paa de to Mænd, der ikke tænkte paa andet end at drage de Farer, der truede ham, over paa sig selv.

„Min Mening, Sire, er, at hvis der gives et Middel til at frelse Deres Majestæt, er det det, som Hr. d'Herblay nys foreslog. Jeg beder derfor underdanigst Deres Majestæt om hurtigt at gøre sit Valg; thi vi har ingen Tid at spilde.“

„Men hvis jeg modtager dette Tilbud vil den, der modtager min Plads, blive dræbt, eller i det mindste fanget.“

„Det er en Ære at have frelst sin Konge“, udbrød Winter.

Kongen betragtede med Taarer i Øjnene sin gamle Ven, løste Helligaandsordenens Baand, som han bar til Ære for de to Franskmænd, og hængte det om Winters Hals, hvilken knælende modtog dette skrækkelige Bevis paa sin Suveræns Venskab og Tillid.

„Det er rigtigt“, bemærkede Athos, „thi han har tjent ham længere end vi.“

Kongen hørte disse Ord og vendte sig om med Taarer i Øjnene.

„Vent et Øjeblik, mine Herrer“, sagde han, „jeg har ogsaa en Orden til hver af Eder.“

Med disse Ord gik han hen til et Skab, hvori hans egne Ordener gemtes, og tog to Hosebaandsordener.

„Disse Ordener kan ikke være til os“, sagde Athos.

„Og hvorfor ikke, min Herre?“ spurgte Karl.

„Fordi de næsten er kongelige Ordener, og vi kun er simple Adelsmænd.“

„Om jeg saa vilde lede blandt alle Jordens Konger, vilde jeg ikke kunne finde ædlere Hjerter end eders. Nej, nej, mine Herrer, I er ikke retfærdige mod eder selv, men jeg vil vise eder Retfærdighed. Knæl, Greve.“

Athos adlød, hvorpaa Kongen hængte Baandet paa ham fra venstre til højre, som Skik og Brug bød; derpaa løftede han sin Kaarde, og i Stedet for den sædvanlige Formular: „Jeg gør Dem til Ridder, vær tapper, tro og loyal,“ sagde han.

„De er tapper, tro og loyal, jeg slaar Dem til Ridder, Hr. Greve.“

Vendende sig til Aramis, sagde han:

„Og nu er Turen til Dem, Hr. Chevalier.“

Medens den samme Ceremoni gentoges, spændte Winter ved Pagernes Hjælp sit Kyrads af for snarere at blive antaget for Kongen.

Da Karl havde gjort Athos og Aramis til Riddere, kyssede han dem begge.

„Sire“, sagde Winter, der ved dette Optrin havde faaet hele sit Mod og sin Energi igen, „er vi færdige?“

Kongen saa paa de tre Adelsmænd og sagde:

„Altsaa maa vi flygte!“

Kongen trykkede dem alle tre i Haanden, byttede Hat med Winter og forlod Teltet.

Winters Regiment var marcheret op paa en Bakke, der beherskede Lejren; fulgt af de tre Venner tog Kongen Vejen til dette Punkt.

Den skotske Lejr syntes endelig at være kommet paa Benene; Soldaterne havde forladt Teltene og opstillet sig ligesom til Slag.

Paa en lille Høj, lidt foran den fjendtlige Front, saas en lille,

før og undersætsig Mand, omgiven af nogle Officerer. Gennem en Kikkert iagttog han den Gruppe, i hvilken Kongen holdt.

„Kender dette Menneske Deres Majestæt personlig?“ spurgte Aramis.

„Det Menneske er Cromwell“, svarede Karl smilende.

„Saa træk Deres Hat ned i Øjnene, Sire, for at han ikke skal blive Forklædningen var.“

„Vi har spildt altfor megen Tid“, bemærkede Athos.

„Saa fremad, mine Herrer“, sagde Kongen, „og lad os kæmpe under Frankrigs gamle Kampraab: Montjoie og Saint-Denis! Det engelske bruges nu af altfor mange Forrædere.“

Man steg til Hest, Kongen paa Winters og Winter paa Kongens Hest, hvorpaa Winter stillede sig i Spidsen for den første Eskadron, og Kongen med Athos paa sin højre og Aramis paa sin venstre Side i Spidsen for den anden.

Hele den skotske Armé betragtede ubevægelig og tavs disse Forberedelser.

I det samme hørtes Winter med en Stemme, der overdøvede den Larm, som de galopperende og vrinskende Heste gjorde, at kommandere:

„Sablen ud!“

Alle Sablern'e for ud af Skederne og funklede som Lyn.

„Naa, mine Herre“, raabte Kongen, hvis Blod var bleven varmt, „naa, Sablen ud!“

Kun Athos og Aramis adlød Kommandoen.

„Vi er forraadt“, sagde Kongen sagte.

„Vent lidt“, sagde Athos, „maaske har de ikke kendt Deres Majestæts Stemme og venter paa Ordre af deres Eskadronchef.“

„Har De ikke hørt Deres Obersts Kommando! Men se, se!“ raabte Kongen, idet han pludselig standsede sin Hest og greb Athos' i Tømmen.

„O. de Forrædere! De Uslinger!“ skreg Winter, medens hans Folk forlod Geledderne og adspredte sig paa Sletten.

Omtrent femten Mand var blevet tilbage hos ham og ventede Cromwells Kyradserers Angreb.

„Lad os dø med dem“, sagde Kongen.

„Ja, lad os dø med dem“, gentog Athos og Aramis.

„Herhid alle trofaste!“ raabte Winter.

De to Venner, der galopperede hen til ham, hørte dette Raab.

„Ingen Pardon!“ raabte paa Fransk en Stemme, der bragte dem til at fare sammen.

Ved Lyden af denne Stemme blev Winter dødbleg.

Den tilhørte en Rytter, der red paa en prægtig sort Hest og angreb i Spidsen for det engelske Regiment, som han i sin Iver var kommet en halv Snes Skridt forud for.

„Det er ham!“ mumlede Winter med stirrende Blik, idet han lod sin Sabel synke.

„Kongen! Kongen!“ raabte flere Stemmer, „fang ham levende.“

Man blev nemlig ført bag Lyset af det blaa Baand og Winters isabellefarvede Hest.

„Nej, det er ikke Kongen!“ raabte Rytteren, „ikke sandt, Mylord Winter, De er ikke Kongen! De er jo min Onkel.“

I det samme rettede Mordaunt; thi ham var det, en Pistol mod Winter. Skudet gik af, og Kuglen fo'r ind i Brystet paa den gamle Adelsmand, der gjorde et Spring i Sadlen og derpaa faldt tilbage i Athos' Arme, mumlende:

„Hævneren!“

I dette Øjeblik faldt hele Regimentet over de faa, der havde holdt Stand, og de to Franskmænd blev omringede. Efter at Athos havde forvisset sig om, at Winter var død, slap han Liget, trak sit Sværd og sagde:

„Fremad, Aramis, for Frankrigs Ære!“

De to nærmeste Englændere faldt dødeligt saaret af Hestene.

I det samme lød et frygteligt Hurra, og tredive Sabler lynede over deres Hoveder.

Pludselig farer en Mand ud af de engelske Geledder hen til Athos, omslynger ham med sine kraftfulde Arme, river hans Kaarde til sig og hvisker:

„Stille! overgiv Dem. At overgive Dem til mig er det samme som ikke at overgive Dem.“

En Kæmpe havde ligeledes grebet begge Aramis' Hænder, som denne forgæves søgte at gøre fri.

„Overgiv Dem!“ siger han og betragter ham stift.

Aramis ser op, og Athos vender sig om.

„D'Ar...“, udbrød Athos, men Gascogneren lagde sin Haand for hans Mund.

„Jeg overgiver mig“, sagde Aramis og rakte Porthos sin Kaarde.

„Fyr! Fyr!“ brølte Mordaunt, der nu vendte tilbage til den Gruppe, hvor de to Venner befandt sig.

„Hvorfor skal vi fyre, naar alle har overgivet sig?“ spurgte Obersten.

„Det er Myladys Søn“, sagde Athos til d'Artagnan.

„Jeg har genkendt ham.“

„Det er Munken“, sagde Porthos til Aramis.

„Jeg véd det.“

I det samme aabnedes Geledderne. D'Artagnan tog Athos' og Porthos Aramis' Heste ved Tømmen og søgte at bringe deres Fanger saa langt bort som muligt fra Kamppladsen.

Herved blev der en aaben Plads paa det Sted, hvor Winter var faldet. Med Hadets Instinkt havde Mordaunt fundet det og betragtede det med et afskyeligt Smil.

Med den største Rolighed førte Athos Haanden til sine Sadelhylstre, hvori Pistolerne var blevet siddende.

„Hvad vil De gøre?“ spurgte d'Artagnan.

„Lad mig dræbe ham.“

„Røb ikke ved en Mine, at De kender ham, eller vi er alle fire om en Hals.“

„En god Fangst, Ven Mordaunt. Hr. du Vallon og jeg har hver faaet sin, det er Hosebaandsriddere, hverken mere eller mindre.“

„Men!“ udbrød Mordaunt med et blodtørstigt Blik paa Athos og Aramis, „men det er jo Franskmænd, ikke sandt?“

„Det véd jeg paa Ære ikke. Er De fransk, min Herre?“ spurgte han Athos.

„Ja“, svarede denne alvorligt.

„Nuvel, min kære Herre, saa er De jo en Landsmands Fange.“

„Men Kongen!“ spurgte Athos urolig, „Kongen, hvor er han?“

D'Artagnan gav Fangen et varmt Haandtryk og svarede:

„Kongen har vi i sikker Forvaring.“

„Ja, ved et skændigt Forræderi“, bemærkede Aramis.

Porthos klemte sin Vens Haand og sagde smilende:

„Ih, min Herre, i Krigen bruger man baade List og Magt. Se en Gang.“

I det samme saas den Eskadron, der skulde bskytte Karl, nærme sig det engelske Regiment, der omringede Kongen. som gik ganske

alene midt i et stort, tomt Rum. Fyrsten var tilsyneladende rolig, men man kunde tydeligt se, hvad det kostede ham; Sveden strømmede ned ad hans Pande, og han tørrede Tindingerne og Munden med et Lommetørklæde, som var ganske fuldt af Blod.

„Der gaar Nebukanedser!“ raabte en af Cromwells Kyradserer, en gammel Puritaner, hvis Øjne lynede ved Synet af den saakaldte Tyran.

„Hvad er det, du siger? Nebukanedser?“ spurgte Mordaunt med et frygteligt Smil. „Nej, det er Kong Karl den Første, den gode Kong Karl, der plyndrer sine Undersaatter for at arve dem.“

Karl betragtede den uforskammede, der talte saaledes, men kendte ham ikke. Hans Ansigts rolige Majestæt bragte imidlertid Mordaunt til at slaa Øjnene ned.

„Goddag, mine Herrer,“ sagde Kongen til de to Adelsmænd, der førtes af d'Artagnan og Porthos, „det har været en uheldig Dag for os, men det er, Gud være lovet, ikke eders Skyld. Hvor er min gamle Winter?“

De to Adelsmænd drejede Hovederne om og tav.

„Søg ham der, hvor Strafford er,“ lød Mordaunts gennemtrængende Stemme.

Karl for sammen, thi Djævelen havde ramt ham paa hans ømme Sted. Straffords Henrettelse pinte ham baade Dag og Nat.

Kongen saa sig omkring og opdagede et Lig ved sine Fødder. Det var Winters.

Karl gav ingen Lyd fra sig og udgød ingen Taarer. En Dødbleghed udbredte sig over hans Ansigt. Han knælede, løftede Winters Hoved i Vejret, kyssede det paa Panden og tog Helligaandsordenen, som han havde hængt om hans Hals, og lagde den paa hans Bryst.

„Winter er altsaa dræbt?“ spurgte d'Artagnan og stirrede stift paa Liget.

„Ja,“ svarede Athos, „af sin Neveu.“

„Naa,“ mumlede d'Artagnan, „det er den første af os, der gaar bort; Fred med hans Støv, han var en tapper Mand.“

„Karl Stuart,“ sagde Obersten for det engelske Regiment, idet han skred henimod Kongen, „overgiver De Dem som Fange?“

„Oberst Tomlinson,“ svarede Karl, „Kongen overgiver sig ikke, Manden viger for Overmagten, det er det hele.“

„Deres Kaarde.“

Kongen trak sin Kaarde og sønderbrød den over sit Knæ.

I dette Øjeblik kom en Hest uden Rytter galopperende; da den genkendte sin Herre, standsede den ved ham og vrinskede af Glæde, det var Arthur.

Kongen smilte, klappede den med Haanden og sprang i Sadlen.

„Naa, mine Herrer," sagde han derpaa, „fører mig nu, hvorhen I behage."

Men idet han hurtigt vendte sig om, tilføjede han:

„Vent lidt, det forekom mig, at Winter rørte sig; hvis han lever endnu, saa forlad ham ikke."

„O, vær kun rolig, Kong Karl", svarede Mordaunt, „Kuglen er gaaet igennem hans Hjerte."

„Sig ikke et Ord, gør ikke et Tegn, se ikke paa Porthos eller mig," sagde d'Artagnan til Athos og Aramis, „thi Mylady er ikke død, hendes Sjæl lever i denne Djævels Legeme."

Detachementet tog Vejen til Byen med sin kongelige Fange, men paa Halvvejen bragte en Adjudant fra General Oliver Cromwell Ordre til Oberst Tomlinson at føre Kongen til Holdenby Castle.

Samtidigt afgik Kurerer i alle Retninger for at forkynde England og hele Europa. at Kong Karl Stuart var General Oliver Cromwells Fange.

TREDIVTE KAPITEL.

Oliver Cromwell.

Efter Kongens Tilfangetagelse begav Mordaunt sig til Oliver Cromwells Telt.

Cromwell havde forbudt at lade nogen komme ind til ham, men Skildvagten, der vidste, at Mordaunt var en af Generalens fortroligste Venner, antog ikke, at Befalingen gjaldt den unge Mand.

Mordaunt trak altsaa Dørforhænget tilside og saa Cromwell sidde ved et Bord med Hovedet skjult i sine Hænder. Han vendte Ryggen til Indgangen. Da han hørte, at nogen traadte ind, drejede han sig langsomt om.

„Ah! er det Dem, Mordaunt!" udbrød Cromwell, idet hans Ansigt opklaredes; „siden De en Gang er her, saa bliv."

„Jeg bringer Dem min Lykønskning."

„Deres Lykønskning! og hvortil?“

„Til Karl Stuarts Tilfangetagelse. De er nu Englands Herre.“

„For to Timer siden var jeg det mere,“ sagde Cromwell.

„Hvorledes det, General?“

„England behøvede mig for at gribe Tyrannen, men nu er han fanget. Har De set ham?“

„Ja, min Herre.“

„Hvorledes gererede han sig?“

Mordaunt betænkte sig lidt, men Sandheden syntes ligesom med Magt at trænge sig frem.

„Værdigt og roligt,“ svarede han.

„Hvad sagde han?“

„Nogle Afskedsord til sine Venner.“

„Til sine Venner!“ mumlede Cromwell, „han har altsaa Venner?“

Derpaa vedblev han højt: „Satte han sig til Modværge?“

„Nej, min Herre, han blev forladt af alle undtagen tre til fire Mand; der var altsaa ingen Mulighed for at forsvare sig.“

„Til hvem overgav han sin Kaarde?“

„Han overgav den ikke, men sønderbrød den.“

„Meget vel, men i Stedet for at sønderbryde den skulde han have gjort et endnu bedre Brug af den.“

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed.

„Obersten for det Regiment, der eskorterede Kongen, Karl, blev nok dræbt, saavidt jeg ved?“ sagde Cromwell og saa vist paa Mordaunt.

„Ja, min Herre.“

„Af hvem?“ spurgte Cromwell.

„Af mig.“

„Hvad hed han?“

„Lord Winter.“

„Deres Onkel!“ udbrød Cromwell.

„Min Onkel!“ gentog Mordaunt; „Folk, der forraader England, hører ikke til min Familie.“

Cromwell betragtede et Øjeblik tankefuld den unge Mand, derpaa sagde han med et melankolsk Smil:

„De er en frygtelig Tjener, Mordaunt.“

„Naar Herren befaler,“ svarede Mordaunt, „maa man adlyde ubetinget. Abraham løftede Kniven mod Isak, og Isak var dog hans Søn.“

„Ja, men Herren lod ham ikke fuldbringe Offeret," bemærkede Cromwell.

„Jeg saa mig omkring," vedblev Mordaunt, „men opdagede hverken Buk eller Kid."

Cromwell bøjede Hovedet.

„De er stærk blandt de stærke, Mordaut," sagde han. „Og Franskmændene, hvorledes opførte de sig?"

„Som Hofmænd, min Herre."

„Ja, ja," mumlede Cromwell, „de Franske slaas godt; hvis min Kikkert ikke bedrog mig, var de forrest i Kampen."

„Det var de," sagde Mordaunt.

„Men dog efter Dem," bemærkede Cromwell.

„Det var deres Hestes og ikke deres Skyld."

Atter blev der en Pavse.

„Og Skotterne?" spurgte Cromwell.

„De holdt deres Ord og rørte sig ikke af Pletten," svarede Mordaunt.

„De Uslinger!" mumlede Cromwell.

„Officererne ønsker at se Dem, min Herre."

„Jeg har ingen Tid. Er de blevet betalt?"

„Ja, i Nat."

„Lad dem saa vende tilbage til deres Bjærge og skjule deres Skændsel der, hvis de er høje nok dertil; jeg har ikke mere at gøre med dem og de lige saa lidt med mig. Og gaa nu, Mordaunt."

„Først har jeg nogle Spørgsmaal at gøre Dem, min Herre," sagde Mordaunt, „og en Bøn til Dem."

„Til mig?"

Mordaunt nikkede.

„Jeg er kommet for at spørge Dem, min Helt, min Beskytter og Fader: Herre, er De tilfreds med mig?"

Cromwell saa forbavset paa ham.

Det unge Menneske forblev ubevægelig.

„Ja," svarede Cromwell, „De har, saa længe jeg har kendt Dem, ikke alene gjort Deres Pligt, men endog mere, De har været en trofast Ven, en snild Underhandler og en tapper Soldat."

„Erindrer De, min Herre, at det var mig, der først fik den Ide at underhandle med Skotterne om at udlevere Kongen?"

„Ja, det er sandt, jeg havde endnu ikke saa ringe Tanker om Menneskene.“

„Har jeg skilt mig godt ved min Sendelse til Frankrig?“

„Ja, De har opnaaet hos Mazarin, hvad jeg ønskede.“

„Har jeg altid kæmpet ivrigt for Deres Hæder og Interesser?“

„Maaske altfor ivrigt, hvilket jeg nyligt bebrejdede Dem. Men hvor vil De hen med alle disse Spørgsmaal?“

„Mylord, Øjeblikket er nu kommet, da De med et Ord kan belønne alle mine Tjenester.“

„Ah!“ udbrød Cromwell med en slet skjult Foragt, „det er sandt, jeg havde glemt, at enhver Tjeneste kræver sin Belønning, at De har tjent mig og endnu ikke er bleven belønnet.“

„Jeg kan straks blive det, min Herre, og det i en Grad, der overstiger mine dristigste Ønsker.“

„Hvorledes det?“

„Jeg har Belønningen saa at sige i min Haand.“

„Hvad er det for en Belønning?“ spurgte Cromwell. „Vil De have Penge, en Post i Armeen, eller ønsker De et Gouvernement?“

„Vil De tilstaa mig min Bøn, min Herre?“

„Lad mig først høre den.“

„Naar De har sagt til mig: Udfør en Ordre, har jeg saa nogen Sinde svaret: Lad mig høre, hvori den bestaar?“

„Men hvis De nu ønsker noget umuligt?“

„Naar De havde et Ønske og overdrog mig at udføre det, har jeg da svaret Dem: Det er umuligt?“

„Men en Begæring, der bliver saa omstændelig indledet?...“

„Vær De ganske rolig, min Herre, den vil ikke ødelægge Dem.“

„Nuvel da,“ sagde Cromwell, „jeg lover at opfylde Deres Begæring, saafremt det staar i min Magt. Tal.“

„Min Herre,“ sagde Mordaunt, „der er i Morges gjort to Fanger, og det er disse, jeg forlanger af Dem.“

„De har altsaa tilbudt en stor Løsesum?“ spurgte Cromwell.

„Jeg antager dem tvertimod for at være meget fattige, min Herre.“

„Saa er De vel Venner af Dem?“

„Ja, min Herre,“ udbrød Mordaunt, „de er Venner af mig, kære Venner, og jeg vilde gerne give mit Liv for dem.“

„Godt, Mordaunt,“ sagde Cromwell, idet han med en vis Glæde

fattede bedre Tanker om den unge Mand; „godt, jeg giver dig dem og vil ikke en Gang vide, hvem de er. Gør med dem, hvad du vil."

„Tak, min Herre," udbrød Mordaunt, „tak! Mit Liv staar til Deres Tjeneste, og selv naar jeg mister det, vil jeg endda være i Deres Gæld. Tak, De har rundeligt betalt mine Tjenester."

Med disse Ord knælede han for Cromwell, greb hans Haand og kyssede den trods den puritanske Generals Modstræben.

„Men," sagde Cromwell, da han atter rejste sig op, „forlanger De virkelig ingen anden Belønning? Ingen Penge eller Hædersposter?"

„De har givet mig alt, hvad De kunde give mig, Mylord, og jeg fritager Dem for Resten."

Og Mordaunt ilede ud af Generalens Telt med glædestraalende Øjne.

Cromwell saa efter ham.

„Han har dræbt sin Onkel!" mumlede han, „hvad er det dog for Tjenere, jeg har? Ingen tjener mig for Intet. Karl, der er min Fange, har maaske endnu Venner, medens jeg ingen har."

Og han henfaldt atter i sine af Mordaunt afbrudte Drømmerier.

EN OG TREDIVTE KAPITEL.

Adelsmædene.

Medens Mordaunt begav sig til Cromwells Telt, førte d'Artagnan og Porthos deres Fanger til det dem i Newcastle anviste Kvarter. Det var det samme, som de fra den foregaaende Dag havde beboet og som var blevet dem anvist af General Cromwell; det laa paa et Gadehjørne og havde et Slags Have samt en Stald, der havde Udgang til Nabogaden.

Som det ofte er Tilfældet i de smaa Provinsbyer, var Vinduerne i Stueetagen forsynede med Jernstænger, hvilket gav Værelserne Lighed med et Fængsel.

De to Venner lod Fangerne træde først ind og blev staaende i Døren efter at have befalet Mousqueton at føre de fire Heste til Stalden.

„Hvorfor gaar vi ikke med ind?" spurgte Porthos.

„Fordi," svarede d'Artagnan, „vi først maa se, hvad Sergenten og hans Folk vil os."

En Sergent og otte til ti Mand havde taget Post i den lille Have.

D'Artagnan spurgte dem, hvad de ønskede og hvorfor de havde stillet sig op der.

„Vi har faaet Ordre til at hjælpe Dem med at bevogte Deres Fanger," svarede Sergenten.

Hertil var der intet at sige, det var meget mere en Opmærksomhed, som man maatte lade, som om man var meget erkendtlig for. D'Artagnan takkede Sergenten og gav ham en Krone til at drikke General Cromwells Skaal for.

Sergenten svarede, at Puritanerne aldrig drak, men stak imidlertid Kronen i Lommen.

„Ak! hvilken ulykkelig Dag, min kære d'Artagnan", sagde Porthos.

„Hvad for noget! Kalder De det en ulykkelig Dag, paa hvilken vi har genfundet vore Venner?"

„Ja, men under hvilke Omstændigheder?"

„Konjunkturerne er rigtignok ikke de allerbedste", svarede d'Artagnan, „men lige meget, lad os gaa ind til dem og se at faa lidt Klarhed i vor Stilling."

„Den er meget prekær", sagde Porthos, „og jeg forstaar nu, hvorfor Aramis saa indstændigt paalagde mig at kvæle denne afskyelige Mordaunt."

„Stille dog!" sagde d'Artagnan, „nævn ikke hans Navn!"

„Men", indvendte Porthos, „jeg taler jo Fransk, og de er Englændere."

D'Artagnan saa forbavset paa Porthos.

Men da Porthos ligeledes saa paa ham uden at kunne forstaa hans Forbavselse, stødte d'Artagnan til ham og sagde:

„Lad os gaa ind."

Porthos traadte først ind, fulgt af d'Artagnan, der omhyggeligt lukkede Døren og derpaa trykkede de to Venner, den ene efter den anden, til sit Bryst.

Athos var overordentlig bedrøvet. Aramis betragtede sukcessivt Porthos og d'Artagnan uden at sige noget, men hans Blik var saa udtryksfuldt, at d'Artagnan straks forstod ham.

„De ønsker at vide, hvorledes det gaar til, at vi er her? Ih, min Gud! det er ikke saa vanskeligt at gætte. Mazarin har sendt os med et Brev til General Cromwell."

„Men hvorledes gaar det til, at De befinder Dem ved Mordaunts

Side?“ spurgte Athos, „Mordaunt, mod hvem jeg saa indstændigt har advaret Dem, d'Artagnan.“

„Og som jeg paalagde Dem, Porthos, at tage Livet af,“ tilføjede Aramis.

„Atter Mazarin. Cromwell havde sendt ham til Mazarin, og Mazarin har sendt os til Cromwell. Der hviler en ulykkelig Skæbne over os.“

„Ja, De har Ret, d'Artagnan; lad os derfor ikke tale mere herom, Aramis, men berede os paa at lide vor Skæbne.“

„Gudsdød! nej, lad os tvertimod tale derom; thi det er en Gang for alle en afgjort Sag, at vi holder sammen, skønt tjenende i modsatte Lejre.“

„Ja, i meget modsatte“, sagde Athos smilende; „maa jeg spørge Dem, hvilken Sag tjener De egentlig her? Ak, d'Artagnan, der ser De, hvortil den Usling Mazarin bruger Dem? Véd De, i hvilken Forbrydelse De i Dag har gjort Dem skyldig? I en Konges Tilfangetagelse og Død!“

„Tror De?“ udbrød Porthos.

„De overdriver, Athos,“ svarede d'Artagnan, „saavidt er det ikke kommet endnu.“

„Min Gud! det er tvertimod den uundgaaelige Følge. Hvorfor ellers arrestere en Konge? Naar man vil respektere ham som Herre, køber man ham ikke som en Slave. Tror De, at det er for atter at sætte ham paa Tronen, at Cromwell har givet to hundrede tusinde Pund Sterling for ham? De vil dræbe ham, mine Venner, det kan I være sikre paa, og det er endda den mindste Forbrydelse, de kan begaa. En Konge maa før miste Hovedet end blive forhaanet.“

„Jeg vil ikke modsige Dem,“ sagde d'Artagnan, „naar alt kommer til alt, er det meget muligt, at De har Ret; men hvad angaar alt dette os? Jeg er her, fordi jeg er Soldat, fordi jeg adlyder mine Herrer, det vil sige dem, der betaler mig min Sold. Jeg har svoret Lydighed og jeg holder min Ed. Men I, der ingen Ed har aflagt, hvorfor er I her, hvilken Sag tjener I her?“

„Den helligste Sag i Verden,“ svarede Athos, „Ulykkens, Kongedømmets og Religionens. En Ven, en Ægtefælle, en Datter har gjort os den Ære at anmode om vor Hjælp; vi har hjulpet dem efter ringe Evne og Gud vil se paa vor gode Vilje. De kan tænke anderledes, d'Artagnan, betragte Tingene fra et andet Synspunkt, min Ven; derfor

vil jeg heller ikke forsøge paa at omvende Dem, men jeg misbilliger Deres Opførsel."

„Hør!" udbrød d'Artagnan, „hvad vedkommer det mig, at Hr. Cromwell, der er en Englænder, gør Oprør mod sin Konge, der er en Skotte? Jeg er Franskmand og alle disse Ting angaar aldeles ikke mig. Hvorfor vil De da gøre mig ansvarlig derfor?"

„Ja ganske rigtigt!" sagde Porthos.

„Fordi alle Adelsmænd er Brødre, fordi De er Adelsmand, fordi alle Landes Konger er de første blandt Adelsmændene, fordi det blinde, utaknemmelige, dumme Folk altid finder en Fornøjelse i at ydmyge dem, der staar højere end de selv; og De, d'Artagnan, er en Mand af den gamle Adel, med et godt Navn og et tappert Sværd, De har hjulpet til at overlevere en Konge til Bryggere, Skrædere og Vognmænd! Ak, d'Artagnan, som Soldat har De maaske gjort Deres Pligt, men som Adelsmand, jeg gentager det, har De grovelig forset Dem."

D'Artagnan gav intet Svar og befandt sig synlig ilde til Mode; thi naar han vendte sig bort fra Athos, mødte han Aramis' Blik.

„Og De, Porthos", vedblev Greven, som om han følte Medlidenhed med d'Artagnans Forlegenhed, „De, det bedste Hjerte, den bedste Ven og den bedste Soldat, som jeg kender, De, der fortjente at være født paa en Trone, og som sent eller tidligt vil blive belønnet af en fornuftig Konge, De, min kære Porthos, der ved Deres Sæder, Tilbøjelighed og Mod, er en Adelsmand, De er ligesaa skyldig som d'Artagnan."

Porthos rødmede, men snarere af Glæde end af Skamfuldhed; imidlertid hængte han dog med Hovedet, idet han svarede:

„Ja, ja, jeg tror, at De har Ret, min kære Greve."

Athos rejste sig op.

„Naa", sagde han, skridende hen til d'Artagnan og rækkende ham Haanden, „naa, surmul ikke, min kære Søn; thi mine Ord kommer fra en Faders Hjerte. Tro De mig, det vilde have været mig meget lettere at takke Dem, fordi De har frelst mit Liv, og ikke berøre mine Følelser for Dem."

„Naturligvis, naturligvis, Athos", svarede d'Artagnan og trykkede varmt hans Haand, „men De tænker ogsaa ganske anderledes end alle andre Mennesker. Hvem kan falde paa, at et fornuftigt Menneske vil forlade sit Hjem, Frankrig, sin Myndling, en fortræffelig ung Mand — vi har besøgt ham i Lejren —, for at komme en raadden,

ormstukken Trone til Hjælp, der en af Dagene vil styrte sammen som en gammel Rønne? Deres Tænkemaade er ganske vist smuk, saa smuk, at den er overmenneskelig."

„Hvordan det nu end forholder sig, d'Artagnan", svarede Athos, undgaaende den Fælde, som hans Ven med sin gascogniske Snedighed opstillede for ham i hans faderlige Kærlighed for Raoul, „hvordan det end forholder sig, saa giver De mig dog i Deres inderste Hjerte Ret. Men jeg har ikke Ret til at disputere med min Herre. Jeg er Deres Fange, d'Artagnan, behandl mig som saadan."

„For Pokker!" udbrød d'Artagnan, „De véd nok, at De ikke længe vil blive min Fange."

„Nej," bemærkede Aramis, „thi vi vil formodentlig blive behandlede paa samme Maade som de, der blev gjort til Fanger ved Philipaugh."

„Og hvorledes blev de behandlede?" spurgte d'Artagnan.

„Ih," svarede Aramis, „den ene Halvdel af dem blev hængt, den anden skudt."

„Nuvel!" udbrød d'Artagnan, „jeg indestaar eder for, at, saalænge der er en Draabe Blod i mig, skal I hverken blive hængt eller skudt. Gudsdød! lad dem komme! For Resten, ser De denne Dør, Athos?"

„Ja."

„Nuvel, naar De vil, kan De gaa ud af den, thi fra dette Øjeblik af er De og Aramis saa frie som Fuglen i Luften."

„Derpaa kender jeg Dem igen, min brave d'Artagnan," svarede Athos. „Men De har ikke længere Raadighed over os; denne Dør bliver, som De ved, d'Artagnan, bevogtet."

„Nu, saa kan De tiltvinge Dem Udgangen," sagde Porthos. „Hvad skulde forhindre Dem deri? Ti Mand i det højeste."

„Det vilde ikke være noget for os fire, men for os to er det for mange. Nej, adskilte som vi nu er, maa vi omkomme. Paa Vejen til Vendôme blev De, d'Artagnan, der er saa tapper, og De, Porthos, der er saa uforfærdet og stærk, slaaede; i Dag er Turen til Aramis og mig. Sligt er aldrig hændet os, medens vi alle fire holdt sammen; lad os derfor dø ligesom Winter. Hvad mig angaar, saa erklærer jeg, at jeg ikke vil flygte, uden at vi alle fire gør Følgeskab."

„Det er umuligt," sagde d'Artagnan, „vi staar under Mazarins Befaling."

„Det ved jeg og derfor trænger jeg heller ikke videre ind paa

eder, mine Grunde har ingen Virkning gjort, formodentlig duede de de ikke noget, eftersom de intet Indtryk har gjort paa saa retskafne Mænd som eder."

„Og selv om de har gjort noget Indtryk," bemærkede Aramis, „er det bedst ikke at kompromittere to saa fortræffelige Venner som d'Artagnan og Porthos. Vær rolige, mine Herrer, vi skal ikke gøre eder Skam ved vor Død; hvad mig angaar, saa føler jeg mig rigtig oplagt til at træde Kuglerne, ja selv Strikken under Øjne i Deres Selskab, Athos, thi De har aldrig forekommet mig saa stor som i Dag."

D'Artagnan sagde intet, men tyggede paa sine Negle.

„I tror altsaa," tog han endelig til Orde, „at man vil dræbe eder? Men hvorfor gør I egentlig det? Hvem kan have Interesse af eders Død? For Resten er I jo vore Fanger."

„Taabe!" udbrød Aramis, „kender De da ikke Mordaunt? Jeg har kun vekslet et Blik med ham, men i dette Blik saa jeg, at vi var fordømte."

„Det gør mig virkelig ondt, at jeg ikke har kvalt ham, som De bad mig om, Aramis", bemærkede Porthos.

„Aa, jeg bryder mig Pokker om denne Mordaunt!" udbrød d'Artagnan, „hvis han kommer mig for nær, knuser jeg ham som et andet Kryb!"

„Se", sagde Athos, pegende paa et af de to tilgitrede Vinduer, der gav Værelset Lys, „nu vil De snart faa at vide, hvad De har at holde Dem til; thi der kommer han."

„Hvem?"

„Mordaunt."

Følgende Retningen af Athos' Finger saa d'Artagnan virkelig en Rytter, der i Galop nærmede sig Huset.

Det var ganske rigtigt Mordaunt.

D'Artagnan skyndte sig ud af Stuen.

Porthos fulgte efter ham.

„Bliv", sagde d'Artagnan, „og kom ikke, førend De hører mig tromme med Fingrene paa Døren."

TO OG TREDIVTE KAPITEL.

Herre Jesus.

Da Mordaunt nærmede sig Huset, saa han d'Artagnan i Døren og Soldaterne liggende hist og her paa Græsplænerne i Haven med deres Vaaben ved Siden af sig.

„Halløj!" raabte han forpustet af det hurtige Ridt, „er Fangerne der endnu?"

„Ja, min Herre", svarede Sergenten og rejste sig hurtigt, hvilket ligeledes var Tilfældet med hans Folk.

„Godt, fire Mand til straks at føre dem til mit Kvarter."

Fire Mand traadte frem.

„Hvad behager?" sagde d'Artagnan med denne poliske Mine, som vore Læsere saa godt kender, „hvad er der paa Færde, om jeg maa spørge?"

„Ikke andet, min Herre", svarede Mordaunt, „end at jeg befalede fire Mand at tage Fangerne, som vi gjorde i Morges, og føre dem til mit Kvarter."

„Og hvorfor det?" spurgte d'Artagnan, „undskyld min Nysgerrighed; men De indser nok, at jeg kan ønske at blive oplyst i denne Henseende."

„Fordi Fangerne nu tilhører mig," svarede Mordaunt stolt, „og jeg raader over dem efter mit eget Forgodtbefindende."

„Med Deres Tilladelse, min unge Herre", vedblev d'Artagnan, „forekommer det mig, at De befinder Dem i en Vildfarelse; Fanger tilhører sædvanligvis dem, der har taget dem, og ikke dem, der har set paa, at de blev tagne. De kunde have taget Lord Winter, der, efter hvad man siger, var Deres Onkel, men De foretrak at dræbe ham. Hr. du Vallon og jeg kunde have dræbt de to Adelsmænd, men vi foretrak at tage dem til Fange, enhver sin Lyst."

Mordaunts Læber blev kridhvide.

D'Artagnan, der mærkede, at et Uvejr snart vilde bryde løs, begyndte at tromme paa Døren.

Ved den første Takt kom Porthos og stillede sig paa den anden Side af Døren, der akkurat var høj nok til, at han kunde staa i den.

Denne Manøvre undgik ikke Mordaunts Opmærksomhed.

„Min Herre", sagde han, idet Blodet begyndte at stige ham til Hovedet, „det nytter Dem ikke at gøre Modstand; thi de nævnte Fanger

er for et Øjeblik siden skænket mig af den kommanderende General, min berømte Beskytter, General Cromwell."

Disse Ord var et Tordenslag for d'Artagnan. Blodet fo'r ham til Hovedet, en Sky drog forbi hans Øjne, og han fattede den unge Mands grusomme Haab.

Hvad Porthos angaar, da saa han paa d'Artagnan for at faa at vide, hvad der skulde gøres.

Dette Porthos Blik ængstede d'Artagnan mere, end det beroligede ham, og han fortrød at have taget sin Tilflugt til Porthos' raa Styrke i en Sag, der forekom ham fortrinsvis at burde behandles med List.

„Ligefrem Modstand," sagde han ved sig selv, „vil styrte os alle i Fordærvelse; d'Artagnan, min Ven, vis denne unge Slange, at du ikke blot er stærkere, men ogsaa klogere end han."

„Ah!" udbrød han med et dybt Buk, „hvorfor sagde De ikke det straks, Hr. Mordaunt. De kommer altsaa fra Hr. Oliver Cromwell, Nutidens berømteste Hærfører."

„Det er kun et Øjeblik siden, at jeg forlod ham, min Herre," sagde Mardaunt, idet han steg af Hesten og kastede Tømmen til en af Soldaterne, „jeg kommer lige fra ham."

„Hvorfor sagde De det dog ikke straks, min kære Herre", sagde d'Artagnan, „hele England tilhører Hr. Cromwell, og naar De i hans Navn affordrer mig mine Fanger, bøjer jeg mig; de tilhører Dem, min Herre, tag dem."

Mordaunt traadte glædestraalende et Skridt nærmere, medens Porthos, betragtende d'Artagnan med en forbløffet Mine, aabnede Munden for at tale.

D'Artagnan traadte Porthos paa Foden, og denne indsaa nu, at det var en List af hans Ven.

Mordaunt satte Foden paa det nederste Trin og vilde netop med Hatten i Haanden og efter at have givet sine fire Mand et Tegn til at følge sig, trænge sig imellem de to Venner, da d'Artagnan med det venligste Smil af Verden lagde Haanden paa den unge Mands Skulder og sagde:

„Tilgiv mig; men hvis den hæderlige General Oliver Cromwell har disponeret over vore Fanger til Fordel for Dem, maa han sikkert have givet Dem et skriftligt Gavebrev."

Mordaunt tav slukøret.

„Han har maattet give Dem en lille Billet til mig, blot en Lap

Papir, der viser, at De optræder i hans Navn. Vær saa god at give mig denne Lap, for at jeg i det mindste kan have en Undskyldning for mine Landsmænd, fordi jeg saaledes giver Afkald paa dem. I modsat Fald indser De nok, at det vilde gøre et stygt Indtryk paa dem, skønt jeg er vis paa, at General Cromwell ikke kan ville dem noget ondt."

Mordaunt mærkede Snærten og laante d'Artagnan et frygteligt Blik. Men denne var lutter Smil og Venlighed.

„Naar jeg siger en Ting, min Herre," svarede Mordaunt, „fornærmer De mig ved at drage mine Ord i Tvivl."

„Jeg skulde drage Deres Ord i Tvivl!" udbrød d'Artagnan; „Vorherre bevare mig for det, min kære Hr. Mordaunt! Jeg anser Dem tvertimod for en brav og fuldkommen Adelsmand. Ønsker De, at jeg skal tale rent ud, min Herre?" tilføjede d'Artagnan troskyldigt.

„Tal, min Herre," sagde Mordaunt.

„Hr. du Vallon, som De ser der, er rig, han har sine fyrretyve tusinde Livres om Aaret og bryder sig følgelig ikke om Penge. Det er derfor ikke for ham, men for mig selv, at jeg taler."

„Hvad saa videre, min Herre?"

„Nuvel, jeg er ikke rig, hvilket i Gascogne ikke er nogen Skam; ingen er det der og Henrik den Fjerde, glorværdig Ihukommelse, der var Gascognernes Konge, ligesom Hans Majestæt Philip den Fjerde er alle Spanieres Konge, havde aldrig en Skilling i Lommen."

„Videre, min Herre," sagde Mordaunt, „jeg mærker nok, hvor De vil hen, og hvis jeg er paa det rigtige Spor, vil den Vanskelighed med Lethed kunne hæves."

„Ah! jeg vidste nok, at De var et Menneske med Forstand," sagde d'Artagnan. „Nuvel, det er altsaa der, Skoen trykker mig, som vi Franskmænd siger; jeg er en Officer, der alene ved min Fortjeneste har svunget mig i Vejret, og jeg har ikke andet, end hvad jeg kan tjene ved min Kaarde, det vil sige flere Saar end Banknoter. Da jeg nu i Morges tog to Franskmænd, der forekom mig at være fornemme Folk, to Hosebaandsriddere, sagde jeg derfor til mig selv: din Lykke er nu gjort. Jeg siger to, fordi Hr. du Vallon, der er rig, under saadanne Omstændigheder afstaar mig sine Fanger."

Mordaunt, der aldeles førtes bag Lyset af d'Artagnans troskyldige Snaksomhed, smilte som en Mand, der fuldstændigt kan sætte sig ind i andres Tankegang, og svarede venligt:

„Jeg skal straks skaffe en skriftlig Ordre, min Herre, samt to tusinde Pistoler, men saa maa De lade mig tage de to Mænd med mig."

„Nej," svarede d'Artagnan, „det kan ikke komme Dem an paa en halv Time mere eller mindre. Jeg er en akkurat Mand, min Herre, og lad os derfor gaa ordentlig til Værks."

„Imidlertid," vedblev Mordaunt, „kunde jeg tvinge Dem dertil, min Herre, thi her kommanderer jeg."

„Ah! min Herre", sagde d'Artagnan med et venligt Smil, „man ser nok, at De ikke kender Hr. du Vallon og mig, skønt vi har haft den Ære at rejse i Deres Selskab. Vi er Adelsmænd og kan alene dræbe Dem og Deres otte Mand; for Pokker, Hr. Mordaunt, vær ikke halsstarrig; thi naar man gør mig Knuder, bliver jeg ogsaa halsstarrig, og da er det ikke muligt at komme nogen Vej med mig, hvortil kommer. at Herren der," vedblev d'Artagnan, pegende paa Porthos, i saadanne Sager er endnu mere paastaaelig og halsstarrig end jeg, ikke at tale om, at vi er sendt af Hr. Kardinal Mazarin, der repræsenterer Kongen af Frankrig. For Øjeblikket repræsenterer vi altsaa Kongen og Kardinalen, hvoraf følger, at vi som Ambassadører er ukrænkelige, noget, som Hr. Oliver Cromwell, der sikkert er ligesaa stor en Politiker som General. næppe vil nægte. Bed ham derfor om en skriftlig Ordre; det kan ikke falde Dem vanskeligt, Hr. Mordaunt, at udvirke en saadan".

„Ja, en skriftlig Ordre", sagde Porthos, der nu begyndte at fatte d'Artagnans Hensigt, „andet forlanger vi ikke."

Hvor megen Lyst Mordaunt end havde til at bruge Magt, var han dog fornuftig nok til at indse det rigtige i d'Artagnans Argumenter. For Resten var han uvidende om det inderlige Venskab, der forenede de fire Franske.

Han bestemte sig altsaa til at hente den skriftlige Ordre og tillige de to tusinde Pistoler, hvortil han selv havde vurderet de to Fanger.

Mordaunt steg atter til Hest og efter paany at have paalagt Sergenten at passe godt paa, gjorde han omkring og forsvandt.

„Godt", sagde d'Artagnan, „han bruger et Kvarter til Vejen hen og ligesaa lang Tid tilbage, det er mere, end vi behøver."

Derpaa vendte han sig om til Porthos og sagde, idet han saa vist paa ham:

„Min Ven Porthos, hør nu godt efter. hvad jeg vil sige. Frem

for alt ikke et Ord til vore Venner om, hvad De nylig har hørt; de behøver ikke at vide, hvilken Tjeneste vi vil vise dem."

„Godt. jeg forstaar Dem", sagde Porthos.

„Begiv Dem til Stalden, hvor De vil finde Mousqueton, og lad Hestene sadle. Forsyn Sadelhylstrene med Pistoler. lad Hestene trække ud af Stalden og om i Gaden her, saaledes at man blot behøver at gaa udenfor for at naa dem. Resten bliver min Sag."

Porthos gjorde ikke den mindste Indvending, men adlød med den ubetingede Tillid, som han nærede til sin Ven.

„Jeg gaar," sagde han, „kun ønsker jeg at vide, om jeg skal komme tilbage til den Stue, hvori Herrerne opholder sig."

„Nej, det behøves ikke."

„Godt, gør mig saa blot den Tjeneste at tage min Pung, som jeg har ladet blive liggende paa Kakkelovnen."

„Det skal jeg."

Porthos slentrede paa sin sædvanlige rolige, sorgløse Maade hen til Stalden, midt imellem Soldaterne, der skønt han var Franskmand, ikke kunde lade være at beundre hans høje, kraftige Skikkelse.

Paa Gadehjørnet mødte han Mousqueton, som han tog med sig.

D'Artagnan vendte derimod tilbage til Stuen, fløjtende en Arie, som han havde begyndt paa ved Porthos' Bortgang.

„Min kære Athos", sagde han, „jeg har tænkt nøjere over Deres Ræsonnement og er bleven overbevist om det rigtige deri; jeg beklager oprigtigt, at jeg er bleven indblandet i denne Sag. Mazarin er, som De siger, en Slyngel. Jeg har derfor besluttet at flygte med eder; ingen Indvendinger, hold eder parat, eders Kaarder staar i Krogen der, glem dem ikke, det er et Værktøj, som kan komme godt til Nytte under de Omstændigheder, hvori vi befinder os. Det bringer mig til at tænke paa Porthos' Pung. Godt. her er den.

Med disse Ord puttede d'Artagnan Pungen i Lommen. De to Venner saa forbavset paa ham.

„Nu, er det saa forunderligt?" sagde d'Artagnan. „Jeg var blind, men Athos har aabnet mine Øjne, det er det hele. Kom her hen."

De to Venner traadte nærmere.

„Ser I denne Gade," vedblev d'Artagnan, „i den vil eders Heste vente paa eder. I gaar ud af denne Dør, drejer til venstre, springer i Sadlen, og dermed er det forbi. Bryd eder ikke om andet end at

høre godt efter Signalet. Naar jeg raaber Herre Jesus, da er det Tid."

„Men De, vil De give Deres Ord paa at komme bagefter?" spurgte Athos.

„Jeg sværger ved Gud, at det er min Hensigt."

„Det er altsaa en Aftale", sagde Aramis, „at vi ved Raabet: Herre Jesus! forlader Værelset, kaster alt, hvad der modsætter sig os, over Ende, iler til vore Heste, springer i Sadlen og galopperer af Sted. Er det ikke saa?"

„Netop!"

„Der ser De, Aramis," sagde Athos, „at jeg har haft Ret, d'Artagnan er den bedste af os alle."

„Naa, naar De siger mig Komplimenter, render jeg min Vej. Farvel."

„De flygter altsaa med os?"

„Det tror jeg. Glem ikke Signalet: Herre Jesus!"

Og han forlod atter Værelset fløjtende den samme Arie, som da han traadte ind.

Soldaterne spillede eller sov; to af dem sad i en Krog og sang.

D'Artagnan kaldte paa Sergenten.

„Min kære Herre", sagde han til ham, „General Cromwell har ved Mordaunt ladet mig kalde til sig; jeg beder Dem derfor passe godt paa Fangerne."

Sergenten tilkendegav, at han ikke forstod Fransk.

D'Artagnan søgte nu ved Gebærder at gøre ham begribeligt, hvad han ikke kunde gøre ved Ord.

Sergenten svarede med Tegn, at det var godt.

Derpaa gik d'Artagnan ned i Stalden, hvor han fandt fem Heste, deriblandt hans egen sadlet.

„Før hver en Hest med eder ved Haanden", sagde han til Porthos og Mousqueton, „og drej til venstre saaledes at Athos og Aramis tydeligt kan se eder fra Vinduerne."

„De kommer altsaa?" spurgte Porthos.

„Ja, om et Øjeblik."

„De har vel ikke glemt min Pung?"

„Nej, vær De kun ganske rolig."

„Godt."

Og hver førende en Hest ved Haanden begav Porthos og Mousqueton sig til deres Post.

Da d'Artagnan var bleven alene, slog han Ild, tændte et Stykke Fyrsvamp, der var dobbelt saa stort som en Lindse, steg til Hest og red hen midt imellem Soldaterne, hvor han gjorde holdt ligefor Døren.

Kærtegnende Dyret med den ene Haand, stak han det lille Stykke brændende Fyrsvamp ind i dets Øre.

Man maatte være saa god en Rytter som d'Artagnan for at kunne vove et saadant Eksperiment; thi næppe havde Dyret mærket den brændende Svamp, førend det, udstødende et Smertensskrig, begyndte at stejle og slaa ud, som om det var blevet gal.

Soldaterne, der stod Fare for at blive nedtraadte, løb hurtigt til Side.

„Hjælp mig! hjælp mig!" raabte d'Artagnan. „Hold paa min Hest, den har faaet Kuller."

Blodet stod virkelig ud af dens Øjne, og i et Øjeblik var den bedækket med Skum.

„Hjælp mig!" raabte d'Artagnan ufortrødent, uden at Soldaterne imidlertid vovede at nærme sig ham. „Hjælp mig! Vil I lade mig omkomme? Herre Jesus!"

Næppe havde d'Artagnan sagt disse Ord, førend Døren aabnedes, og Athos og Aramis med Kaarden i Haanden styrtede ud.

Men takket være d'Artagnans List var Vejen fri.

„Fangerne flygter! Fangerne flygter!" brølte Sergenten.

„Stands dem! Stands dem!" raabte d'Artagnan, givende sin Hest Tøjlen, hvorved denne kastede to eller tre Mand til Jorden.

„Stop dem! Stop dem!" skreg Soldaterne og greb til deres Vaaben.

Fangerne var allerede i Sadlen og galopperede hen ad den nærmeste Port til.

Midtvejs i Gaden fik de Øje paa Grimaud og Blaisois, der ledte efter deres Herrer.

Et Tegn af Athos var nok for Grimaud, der straks fulgte efter den lille Trup, der lignede en Hvirvelvind, og som d'Artagnan, der kom bagefter, opfordrede til at ride endnu stærkere.

De fo'r gennem Porten som Skygger uden at Vagten tænkte paa at standse dem og befandt sig paa aaben Mark.

Imidlertid skreg Soldaterne endnu: „Stop dem! Stop dem!"

Sergenten, for hvem det begyndte at blive klart, at han var bleven taget ved Næsen, rev Haaret af sit Hoved.

Under denne Forvirring kom en galopperende Rytter til Syne med et Papir i Haanden.

Det var Mordaunt, der kom tilbage med Ordren.

„Fangerne?“ raabte han, idet han sprang af Hesten.

Sergenten var ikke i Stand til at svare, men viste ham den aabentstaaende Dør og det tomme Værelse.

Mordaunt fo'r op ad Trappen, fattede Sammenhængen, udstødte et sønderrivende Skrig og faldt afmægtig om paa Stentrappen.

The Bear Hunt

AF ALEXANDER DUMAS

TYVE AAR EFTER

ROMAN

ALEXANDER DUMAS

TREDIE DEL

KØBENHAVN

FRANTZ CHRISTTREUS BOGTRYKKERI

1911

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE KAPITEL.

Hvoraf man ser, at tapre Hjerter, selv under de vanskeligste Omstændigheder, aldrig taber Modet, saalidt som gode Maver Appetitten.

Uden at veksle et Ord og uden at se sig tilbage galopperede den lille Trup videre, sættende over en lille Flod, hvis Navn ingen kendte, og ladende paa sin venstre Haand en By, som Athos paastod var Durham. Endelig øjnede man en lille Skov og gav Hestene af Sporerne for at naa den.

Saa snart de var kommet saa langt ind i Skoven, at de ikke længere kunde ses af dem, der muligvis forfulgte dem, standsede de for at holde Raad. Hestene blev overgivet til de to Tjenere, medens Grimaud udstilledes som Skildvagt.

„Lad mig først og fremmest omfavne Dem, min Ven", sagde Athos til d'Artagnan, „Dem, der er vor Frelser."

„Athos har Ret, og jeg beundrer Dem", sagde Aramis og trykkede ham ligeledes i sine Arme, „hvad kunde De ikke med en anden Herre drive det til med Deres sikre Øje, Staalarm og glimrende Forstand!"

„Naa, det er altsammen meget godt", svarede Gascogneren, „jeg modtager baade Omfavnelserne og Taksigelserne for Porthos og mig, vi har ingen Tid at spilde, men maa snarest muligt videre."

De to Venner, der saaledes af d'Artagnan mindedes om, hvad de skyldte ogsaa Porthos, trykkede varmt denne i Haanden.

„Og nu", sagde Athos, „maa vi udkaste en Plan og ikke strejfe om paa maa og faa som gale Mennesker. Hvad skal vi nu gøre?"

„Hvad vi skal gøre? For Pokker! det er ikke vanskeligt at sige."

„Saa sig det, d'Artagnan."

„Vi skal se at naa den nærmeste Søhavn", sagde d'Artagnan, „skillinge sammen, leje et Skib og tage over til Frankrig. Jeg for mit Vedkommende tilskyder alt, hvad jeg ejer. Den største Skat er Livet, og vort hænger i en Traad."

Athos og Aramis vekslede et Blik.

„Saa rejs da, mine Venner“, sagde den første sukkende.

„Hvorledes?“ udbrød d'Artagnan, „skal vi ikke rejse sammen?“

„Nej, min Ven,“ sagde Athos, „I maa forlade os.“

„Bah!“ sagde Porthos, „hvorfor skal vi skilles ad, naar vi en Gang er truffet sammen?“

„Fordi eders Sendelse er udført. og fordi I kan, ja endogsaa bør vende tilbage til Frankrig; men saaledes forholder det sig ikke med os.“

„Er Deres Hverv ikke til Ende?“ sagde d'Artagnan med et forbavset Blik paa Athos.

„Nej, min Ven,“ svarede Athos venligt, men fast. „Vi er kommet hertil for at forsvare Kong Karl, vi har forsvaret ham daarligt og maa nu frelse ham.“

„Frelse Kongen!“ udbrød d'Artagnan med et Blik paa Aramis.

Aramis nikkede blot.

En dyb Medlidenhed prægede sig i d'Artagnans Ansigt; thi han begyndte at tro, at han havde to afsindige for sig.

„Min Ven“, sagde Athos blidt. „Winter opsøgte os i Frankrig og førte os til Madame Henriette. Hendes Majestæt gjorde d'Herblay og mig den Ære at anmode os om vor Hjælp for sin Gemal, og vi gav hende vort Ord herpaa. Ved at gøre dette stillede vi vor Arm, vort Hoved, vort Liv til hendes Raadighed, og vort Ord maa vi holde. Er det ikke ogsaa Deres Mening. d'Herblay?“

„Jo“, svarede Aramis, „vi har givet vort Løfte.“

„Men dernæst har vi ogsaa en anden Grund“, vedblev Athos, „og den skal jeg nu sige Dem. I Frankrig gaar det for Øjeblikket broget til. At have en Konge paa ti Aar. der endnu ikke véd, hvad han vil, en Dronning, der paa sine gamle Dage er blind af Kærlighed, og en Minister, der bestyrer Frankrig. som om det var en stor Avlsgaard, det vil sige, som kun tænker paa at presse Penge ud af det; vi har Prinser, der kun af egoistiske og personlige Grunde opponerer. Jeg har tjent dem, ikke med Enthusiasme — thi Gud er mit Vidne, at jeg vurderer dem efter Fortjeneste, og at de ikke staar synderligt højt i min Agtelse —, men af Princip. Nu er det imidlertid en anden Sag; jeg har paa min Vej fundet en stor, en kongelig Ulykke, og til denne har jeg sluttet mig. Er vi saa heldige at redde Kongen, er det godt, dør vi for ham, vil det være en ædel Gerning.“

„De véd altsaa i Forvejen, at De vil omkomme?“ sagde d'Artagnen.

„Vi frygter for det, og vor eneste Sorg er, at vi skal dø langt fra eder."

„Hvad vil I stille op i et fremmed, fjendtligt Land?"

„I min Ungdom har jeg rejst i England, jeg taler Engelsk som en Indfødt, og Aramis kender ligeledes noget til Sproget. Ak! hvis I var med os, mine Venner! Forenede alle fire for første Gang efter tyve Aars Forløb, vilde vi kunne byde ikke alene England, men alle tre Kongeriger Spidsen!"

„Har De lovet hin Dronning", spurgte d'Artagnan ærgerlig, „at storme Tower, dræbe hundrede tusinde Soldater, at gaa sejrrigt ud af Kampen mod en hel Nations Ønske og en Mands som Cromwells Ærgerrighed? I har ikke set denne Mand, Athos og Aramis. Nuvel, han er et Geni, der har mindet mig stærkt om vor Kardinal, den anden, den store. I véd nok. Derfor ingen Overdrivelser! Bring for Himlens Skyld ikke noget unyttigt Offer, min kære Athos. Naar jeg betragter Dem, forekommer De mig at se ud som en fornuftig Mand, men naar De taler, synes det mig, at jeg har en gal for mig."

„Vor Beslutning er urokkelig, min Ven", svarede Athos.

„Nuvel!" udbrød d'Artagnan rasende, „nuvel, siden De endelig vil have det, saa lad os lægge vore Ben i dette forbandede Land, hvor det altid er koldt og taaget, hvor Solen ligner Maanen og Maanen en Flødeost. Da man dog skal dø, er det jo i Grunden det samme, enten man dør her eller et andet Sted."

„Betænk imidlertid, min kære Ven, at det er at dø temmelig tidligt", bemærkede Athos.

„Bah! om det sker lidt før eller lidt senere gør ikke stort til Sagen."

„Hvis der er noget, der forundrer mig", bemærkede Porthos salvelsesfuldt, „er det det, at det ikke allerede er sket."

„Oh! det kommer nok, vær De ganske rolig, Porthos", svarede d'Artagnan. „Det er altsaa en Aftale", vedblev Gascogneren, „og hvis Porthos ikke modsætter sig...".

„Jeg", sagde Porthos, „gør alt, hvad De vil have. For Resten fandt jeg det meget smukt, hvad Grev de la Fère nylig sagde."

„Men Deres Fremtid, d'Artagnan — Deres ærgærrige Planer, Porthos?"

„Vor Fremtid, vore ærgerrige Planer!" gentog d'Artagnan med en feberagtig Hast; „behøver vi at tænke derpaa, naar vi frelser Kon-

gen? Naar Kongen er frelst, samler vi hans Venner, slaar Puritanerne, tilbageerobrer England, marcherer ind i London med ham og sætter ham fast paa Tronen."

„Den kære d'Artagnan", sagde Aramis, „han repræsenterer blandt os det oppositionelle Parlament, der altid siger nej, men gør lige det modsatte."

„Javel, men som ikke desto mindre frelser Fædrelandet", bemærkede Athos.

„Hvad om vi nu, da den Sag er i sin Orden, tænkte paa Middagsmaden", sagde Porthos, gnidende sig i Hænderne. „Det forekommer mig, at vi i de mest kritiske Situationer i vort Liv altid har spist til Middag."

„Det er ogsaa noget at tale om Middagsmad i et Land, hvor man ikke kender andre Retter end Bedekød, kogt i Vand, og andre Drikke end Øl. Hvorfor Fanden er De kommet til et saadant Land, Athos? Ah! om Forladelse", tilføjede han smilende, „jeg glemte, at De ikke længere er Athos. Men lige meget, lad os høre Deres Plan angaaende Tilvejebringelsen af Middagsmaden, Porthos."

„Min Plan?"

„Ja, har De ikke en Plan?"

„Nej, jeg er sulten, det er det hele."

„For Pokker! ikke andet end det, det er jeg ogsaa. Men det er ikke nok at være sulten, man maa finde noget at spise, og med mindre vi ligesom vore Heste æde Græs...".

„Ah!" udbrød Aramis, der ikke var saa ligegyldig for denne Verdens Goder som Athos, „husker I de prægtige Østers, vi spiste i Parpaillot?"

„Og de saltede Bedelaar", tilføjede Porthos, smækkende med Tungen.

„Men", sagde d'Artagnan, „vi har jo vor Ven Mousqueton, der sørgede saa godt for Dem i Chantilly, Porthos."

„Ganske rigtigt", sagde Porthos, „vi har Mousqueton, men siden han er bleven min Intendant, er han blevet ubekvem. Imidlertid vil vi dog lade ham kalde."

Og for at være mere sikker paa et gunstigt Svar raabte Porthos:

„Hej, Mouston!"

Mouston indfandt sig med et temmelig ynkeligt Ansigt.

„Hvad fejler De, min kære Mouston?“ spurgte d'Artagnan, „er De syg?“

„Jeg er meget sulten, min Herre“, svarede Mousqueton.

„Nu, det er netop i den Anledning, vi har ladet Dem hente, min kære Mouston. Kan De ikke faa Fingre i nogle af disse fortrinlige Kaniner og ypperlige Agerhøns, hvoraf De lavede Fricasséer og Ragouter i Hotel..., jeg har paa Ære glemt Navnet.“

„I Hotel..., ja, jeg kan paa Ære heller ikke huske det“, sagde Porthos.

„Det gør heller ikke noget til Sagen, og ved en Lasso fange nogle af disse Flasker gammel Bourgognevin, der saa hurtigt kurerede Deres Herre for hans Benbrud?“

„Ak, min Herre“, svarede Mousqueton, „jeg er meget bange for, at alt det, De der taler om, er meget sjældent i dette afskyelige Land, og jeg tror, at vi vil gøre bedst i at anmode Herren i det lille Hus, som man ser i Udkanten af Skoven, om Gæstfrihed.“

„Hvorledes! er der et Hus her i Nærheden?“ spurgte d'Artagnan.

„Ja, min Herre“, svarede Mousqueton.

„De har Ret, min Ven, lad os bede Herren i dette Hus om Middagsmad. Hvad mener De, mine Herrer, forekommer Hr. Mousquetons Raad Dem ikke meget fornuftigt?“

„Men hvis Manden er en Puritaner?“ bemærkede Aramis.

„Saa meget desto bedre“, svarede d'Artagnan, „er han Puritaner, fortæller vi ham om Kongens Tilfangetagelse, og af Glæde over denne Nyhed vil han aabne sit Spisekammer for os.“

„Men hvis han er en Kavaller?“ sagde Porthos.

„I saa Fald antager vi en sørgmodig Mine og vil med Lethed opnaa vor Hensigt.“

„De er et lykkeligt Menneske“, sagde Athos mod sin Vilje smilende, „thi De ser alt i det bedste Lys.“

„Hvad skal man sige“, svarede d'Artagnan, „jeg er fra et Land, hvor der aldrig ses en Sky paa Himlen.“

„Det er ikke som her“, sagde Porthos og rakte Haanden ud for at forvisse sig om, at noget fugtigt, som han havde mærket paa sin Kind, virkelig var en Regndraabe.

„En Grund mere til at begive os paa Vejen“, sagde d'Artagnan. „Halløj, Grimaud!“

Grimaud kom til Syne.

„Hør, Grimaud, min Ven, har du set noget?“ spurgte d'Artagnan.

„Intet“, svarede Grimaud.

„De Kujoner, de har ikke en Gang forfulgt os“, sagde Porthos. „O, havde vi været i deres Sted!“

„De har handlet meget urigtigt“, sagde d'Artagnan, „thi jeg vilde gerne have sagt et Par Ord til Mordaunt i denne lille Lund. Det er et særdeles passende Sted til at gøre en Mand kold.“

„Jeg tror ikke, mine Herrer“, bemærkede Aramis, „at Sønnen slægter sin Moder paa.“

„Ih, vent dog lidt, kære Ven“, svarede Athos, „det er endnu ikke to Timer siden, vi forlod ham, han véd ikke endnu, i hvilken Retning vi er flygtet, eller hvor vi er. Naar vi ikke bliver dræbt eller forgivet, inden vi sætter Foden paa Frankrigs Grund, kan vi sige, at han vanslægter sin Moder.“

„Lad os imidlertid spise til Middag“, sagde Porthos.

„Ja, lad os det“, sagde Athos, „thi jeg er paa Ære meget sulten.“

Med Mousqueton i Spidsen som Vejviser begav de fire Venner sig af Sted til Huset i en næsten oprømt Stemning; thi de var nu alle fire forenede og enige, som Athos havde bemærket.

ANDET KAPITEL.

Den faldne Majestæt.

Alt som vore Flygtninge nærmede sig Huset, var Jorden mere og mere nedtrampet, som om en stor Mængde Ryttere var passeret der forbi; udenfor Døren var Sporene endnu ganske friske. Hvem disse Ryttere end havde været, saa havde de gjort holdt der.

„For Pokker!“ udbrød d'Artagnan, „det er tydeligt nok, Kongen og hans Eskorte er kommet denne Vej.“

„For Fanden!“ raabte Porthos, „hvis det er Tilfældet, vil de have spist alt.“

„Aah!“ svarede d'Artagnan, „de har nok levnet en Høne.“

Med disse Ord sprang han af Hesten og bankede paa Døren, men ingen svarede.

Han stødte Døren, der ikke var lukket, op, og saa, at det forreste Værelse var tomt.

„Nu?“ spurgte Porthos.

„Der er ingen at se“, sagde d'Artagnan. „Ah! ah!“

„Hvad er det?“

„Blod!“

Ved disse Ord sprang de tre Venner af Hesten og traadte ind i Værelset, men d'Artagnan havde allerede stødt Døren op til det næste, og af Udtrykket i hans Ansigt var det klart, at et overordentligt Syn mødte ham.

De tre Venner fulgte efter ham og saa en ung Mand ligge paa Gulvet, svømmende i sit Blod. Tilsyneladende havde han villet slæbe sig hen til sin Seng, men manglet Kræfter til at naa den.

Athos traadte først hen til den ulykkelige; det var forekommet ham, som om han havde gjort en Bevægelse.

„Nu?“ spurgte d'Artagnan.

„Hvis han er død“, sagde Athos, „har han ikke været det længe; thi han er ganske varm endnu. Men nej, hans Hjerte slaar. Hej, min Ven!“

Den saarede udstødte et Suk; d'Artagnan tog noget Vand i sin hule Haand og stænkede ham i Ansigtet.

Manden slog Øjnene op, gjorde en Bevægelse som for at rejse sig op og faldt atter tilbage.

Idet Athos søgte at støtte hans Hoved mod sit Knæ, saa han, at Saaret befandt sig lidt ovenfor den lille Hjerne og var gaaet gennem Hjerneskallen. Blodet strømmede stærkt ud af det.

Aramis dyppede en Serviet i Vand og lagde den paa Saaret; dette kolde Omslag bragte den saarede til sig selv, og han aabnede Øjnene.

Med et forundret Blik saa han paa disse Mænd, der synes at føle Medlidenhed med ham, og som ydede ham al den Bistand, der stod i deres Magt.

„De befinder Dem blandt Venner“, sagde Athos paa Engelsk, „vær derfor rolig, og hvis De er stærk nok, saa fortæl os, hvad der er sket.“

„Kongen!“ mumlede den saarede, „Kongen er Fange.“

„Har De set ham?“ spurgte Aramis i det samme Sprog.

Manden gav intet Svar.

„Vær uden Frygt“, sagde Athos, „vi er Hans Majestæts tro Tjenere.“

„Saa kan jeg altsaa sige Dem alt?“

„Ja, tal."

„Jeg er Broder til Parry, Hans Majestæts Kammertjener."

Athos og Aramis huskede nu, at Winter med dette Navn havde tiltalt den Tjener, som de havde fundet i Gangen til det kongelige Telt.

„Vi kender ham", sagde Athos, „han har aldrig forladt Kongen."

„Ganske rigtigt", vedblev den saarede, „nu, da han saa, at Kongen var bleven taget til Fange, kom han til at tænke paa mig. Vejen faldt forbi mit Hus, og han forlangte i Kongens Navn, at man skulde gøre holdt her. Hans Begæring blev tilstaaet. Man sagde, at Kongen var sulten, og lod ham træde ind i dette Værelse, hvor jeg befinder mig, for at han kunde indtage sit Maaltid her. Der blev stillet Skildvagter ved Døren og Vinduerne. Parry kendte dette Værelse; thi han havde flere Gange besøgt mig, medens Hans Majestæt opholdt sig i Newcastle. Han vidste, at der i det fandtes en Trappe, der førte ned i Kælderen, hvorfra man kunde naa Haven. Han gav mig et Tegn, som jeg straks forstod. Men formodentlig har Kongens Bevogtere set dette Tegn og var derved blevet mistænksomme. Ikke anende, at man havde fattet Uraad, nærede jeg kun ét Ønske, nemlig at frelse Hans Majestæt. Jeg lod derfor, som om jeg gik ud for at hente Brænde, da der efter min Mening ingen Tid var at spilde. Jeg gik ind i den underjordiske Gang, der førte til Kælderen, hvormed den nævnte Trappe stod i Forbindelse. Jeg løftede Lemmen i Vejret med mit Hoved, og medens Parry sagte skød Slaaen fra Døren, gav jeg Kongen Tegn til at følge med. Men desværre vilde han ikke, det var, ligesom han havde noget imod at flygte. Parry bad ham med foldede Hænder, og jeg trængte ligeledes ind paa ham med Bøn om, at han ikke maatte lade en saadan Lejlighed gaa ubenyttet hen. Endelig besluttede han sig til at følge mig. Heldigvis gik jeg foran, og Kongen kom nogle Skridt bagefter mig, da jeg pludselig saa ligesom en stor Skygge rejse sig i den underjordiske Gang. Jeg vilde skrige for at advare Kongen, men fik ikke Tid dertil; thi jeg fik et Slag, som om hele Huset var styrtet sammen over mit Hoved, og faldt bevidstløs til Jorden."

„Brave Englænder, tro Tjener!" udbrød Athos. „Kan vi gøre noget for dem?"

„Hjælp mig i Seng, jeg tror, det vil skaffe mig nogen Lindring."

„Har De ingen, der kan staa Dem bi?"

„Min Kone er i Durham, men jeg venter hende hjem hvert Øjeblik. Men trænger De ikke selv til noget, ønsker De intet?“

„Vi kom hertil i den Hensigt at bede Dem om noget at spise.“

„De har desværre taget alt, og der er ikke et Stykke Brød mere i Huset.“

„Hører De, d'Artagnan?“ sagde Athos, „vi maa gaa et andet Sted for at faa noget at spise.“

„Det er mig nu det samme,“ svarede d'Artagnan, „jeg er ikke længere sulten.“

„Ja, jeg paa min Ære heller ikke,“ sagde Porthos.

De lagde Manden paa hans Seng, hvorpaa Grimaud blev hentet for at forbinde Saaret. Grimaud havde i de fire Venners Tjeneste saa ofte haft Lejlighed til at pille Charpi og lægge Forbindinger om, at han var bleven en halv Kirurg.

Imidlertid havde Flygtningene begivet sig til det forreste Værelse, hvor de holdt Raad.

„Nu ved vi da. hvad vi har at rette os efter,“ sagde Aramis; „det er ganske rigtigt Kongen og hans Eskorte, der er kommet denne Vej; vi maa tage den modsatte Retning. Er det ikke ogsaa Deres Mening, Athos?“

Athos svarede ikke, han tænkte.

„Ja,“ sagde Porthos, „lad os drage i den modsatte Retning. Hvis vi følger efter Eskorten, vil vi finde alt fortæret og tilsidst dø af Sult; hvilket fordømt Land, dette England! Det er første Gang i mit Liv, at jeg ingen Middagsmad har faaet, og Middagsmaden er mit bedste Maaltid.“

„Hvad siger De, d'Artagnan?“ spurgte Athos, „er De af samme Mening som Aramis?“

„Nej,“ svarede d'Artagnan, „jeg er tvertimod af den aldeles modsatte Mening.“

„Hvad for noget, vil De følge efter Eskorten?“ udbrød Porthos forskrækket.

„Nej, men rejse i Selskab med den.“

Athos' Øjne straalede af Glæde.

„Rejse sammen med Eskorten!“ udbrød Aramis.

„Naturligvis,“ vedblev d'Artagnan, „vi maa tage hen, hvor ingen vil falde paa at søge os, og man vil nok vogte sig for at søge os blandt Puritanerne; altsaa af Sted efter dem.“

„Et fortræffeligt Raad, min Ven," sagde Athos, „jeg vilde netop raade til det samme, da De kom mig i Forkøbet."

„Det er altsaa ogsaa Deres Mening?" spurgte Aramis.

„Ja, man vil staa i den Tro, at vi ville forlade England, og søge os i Havnene; imidlertid vil vi naa London paa samme Tid som Kongen. Er vi først der, skal de nok lade være at finde os, thi mellem en Million Mennesker er det en let Sag at skjule sig; ikke at tale om," tilføjede Athos og saa paa Aramis, „de Chancer, som selve Rejsen frembyder os."

„Ja," sagde Aramis, „jeg forstaar Dem."

„Det er mere, end jeg gør," sagde Porthos, „men ligemeget, siden baade d'Artagnan og Athos stemmer derfor, maa det være fornuftigt."

„Men," indvendte Aramis, „vil ikke Oberst Harrison fatte Mistanke til os?"

„For Pokker!" udbrød d'Artagnan, „det er netop ham, jeg sætter min Lid til. Oberst Harrison er en af vore Venner; vi har truffet ham et Par Gange hos General Cromwell; han ved, at vi har været sendt til denne fra Mazarin, og vil betragte os som Brødre. Er han for Resten ikke en Slagtersøn? Jo, nuvel, Porthos vil kunne vise ham, hvorledes man slaar en Stud for Panden med et Næveslag, og jeg, hvorledes man kaster en Tyr til Jorden ved at gribe den om Hornene. Det vil gøre ham tillidsfuld."

Athos smilte.

„De er den bedste Kammerat, jeg kender, d'Artagnan," sagde han og rakte Gascogneren Haanden, „og det glæder mig meget, at jeg atter er truffet sammen med Dem, min kære Søn."

Som man ved, gav Athos altid d'Artagnan dette Navn, naar han var bevæget.

I det samme kom Grimaud ud af Værelset. Den saarede var bleven forbundet og befandt sig bedre.

Derpaa begav den lille Skare sig paa Vejen. Det var ikke muligt at tage fejl af den Retning, de skulde følge.

Efter to Timers Ridt, under hvilket der ikke var blevet mælet et Ord, holdt d'Artagnan ved Omdrejningen af en Vej sin Hest an.

„Ah!" udbrød han, „der har vi vore Folk!"

En betydelig Rytterskare saas virkelig omtrent en halv Mil borte.

„Mine kære Venner," vedblev d'Artagnan, „giv eders Sværd til

Hr. Mouston, der til rette Tid og Sted atter vil overlevere eder dem, og glem ikke, at I er vore Fanger."

Derpaa lod man Hestene, der begyndte at blive trætte, trave ud og havde snart naaet Eskorten.

Omgiven af en Del af Oberst Harrisons Regiment red Kongen i Spidsen med sin sædvanlige Værdighed og Anstand.

Da Kongen fik Øje paa Athos og Aramis, som man ikke en Gang havde givet ham Tid til at tage Afsked med, og i de to Adelsmænds Øjne læste, at han endnu havde Venner i sin Nærhed, skøndt han rigtignok ikke vidste andet, end at disse Venner var Fanger, udbredte en Glædesrødme sig over hans blege Kinder.

D'Artagnan sporede sin Hest fremad, medens han lod sine Venner blive tilbage under Porthos' Bevogtning, og red lige hen til Harrison, der virkelig genkendte ham fra, at han havde set ham hos Cromwell, og hilste paa ham saa høfligt, som man kunde vente det af en Mand i hans Stilling og af hans Karakter. Det gik, som d'Artagnan havde tænkt: Obersten hverken nærede eller kunde nære nogen Mistanke.

Det næste Sted, hvor man bedede, skulde Kongen spise til Middag. Denne Gang traf man imidlertid saadanne Forsigtighedsregler, at han ikke kunde undvige. I det største Værelse i Gæstgiverstedet blev der dækket ved et lille Bord for ham og ved et stort for Officererne.

„Vil De spise med mig?" spurgte Harrison d'Artagnan.

„For Fanden!" udbrød d'Artagnan, „det skulde være mig en stor Fornøjelse, men jeg kan ikke forlade min Kammerat, Hr. du Vallon, og mine to Fanger, der blot vilde fylde op ved Deres Bord. Hvis De saa synes, kan De imidlertid lade dække til os i en Krog og sende os, hvad De kan undvære, fra Deres eget Bord, thi ellers risikerer vi at dø af Sult. Paa den Maade kommer vi dog til at spise sammen, eftersom vi sidder i det samme Værelse."

„Som De vil," svarede Harrison.

Som d'Artagnan havde ønsket, skete det, og da han kom tilbage til Obersten, sad Kongen allerede til Bords og blev opvartet af Parry, medens Harrison og hans Officerer havde taget Plads ved et andet Bord. I et Hjørne af Værelset var der dækket til ham og hans Ledsagere.

Det Bord, hvorved Officererne sad, var rundt, og hvad enten det nu var tilfældigt eller en beregnet Grovhed, saa vendte Harrison Ryggen til Kongen.

Kongen saa de fire Adelsmænd træde ind, men lagde tilsyneladende ikke Mærke til dem.

De skred hen til det for dem bestemte Bord og satte sig saaledes, at de ikke vendte Ryggen til nogen. Ligefor dem stod Officerernes og Kongens Borde.

For at gøre Ære af sine Gæster sendte Harrison dem de bedste Retter fra sit Bord. Til Uheld for de fire Venner fandtes der ingen Vin. Athos syntes dette at være ganske ligegyldigt, men d'Artagnan, Porthos og Aramis skar Ansigter, hver Gang de drak af Øllet, denne puritanske Drik.

„I Sandhed, Oberst," sagde d'Artagnan, „vi er Dem meget taknemmelige for Deres artige Indbydelse, uden hvilken vi vilde have risikeret at komme til at undvære Middagsmad, ligesom vi har undværet Frokost. Min Ven, Hr. du Vallon, deler min Taknemmelighed, thi han var meget sulten."

„Jeg er sulten endnu," sagde Porthos og bukkede for Oberst Harrison.

„Hvorledes er den Ulykke sket, at De ingen Frokost har faaet?" spurgte Obersten leende.

„Paa den simpleste Maade af Verden, Oberst," svarede d'Artagnan. „Jeg længtes efter at naa Dem og tog af den Grund den samme Vej som De, hvilket en gammel Soldat som jeg ikke burde have gjort, thi jeg maatte jo vide, at hvor et tappert Regiment som Deres har været, er der Intet blevet levnet til dem, der kommer bagefter. De vil derfor kunne fatte vor Skuffelse, da vi naaede et smukt lille Hus i Udkanten af Skoven, der allerede i Afstand tog sig saa indbydende ud med sit røde Tag og sine grønne Vinduesskodder, og vi der i Stedet for Høns og Lammefjerdinger kun fandt en stakkels Djævel, badet...Ah! Gudsdød, Oberst, bring min Kompliment til den af Deres Officerer, der har udført den Bedrift; det var et saa vel udført Slag, at det vakte min Vens, Hr. du Vallons, Beundring, og han forstaar dog at uddele forsvarlige Slag."

„Ja," sagde Harrison leende og seende paa en ved Bordet siddende Officer, „naar Groslow paatager sig et saadant Stykke Arbejde, er der ikke noget at gøre bagefter for andre."

„Ah, er det Herren," vedblev d'Artagnan og bukkede for Officeren, „jeg beklager, at Herren ikke taler Fransk, ellers vilde jeg gøre ham min Kompliment."

„Jeg kan godt forstaa Dem, min Herre," sagde Officeren paa ret godt Fransk, „thi jeg har boet tre Aar i Paris."

„Nuvel, min Herre," tog d'Artagnan Ordet, „jeg skynder mig da med at sige Dem, at Slaget var saa vel rettet, at De næsten har dræbt Deres Mand."

„Jeg troede at have dræbt ham helt," bemærkede Groslow.

„Nej, han havde rigtignok ikke behøvet meget mere, men død er han dog ikke."

Med disse Ord saa d'Artagnan paa Parry, der stod ved Kongens Bord og var dødbleg, for at underrette ham om, at denne Bemærkning gjaldt ham.

Kongen havde ængstelig lyttet til den hele Samtale, thi han vidste ikke, hvor den franske Officer vilde hen.

Ved at høre de sidste Ord aandede han imidlertid lettere.

„For Fanden!" udbrød Groslow, „jeg troede at have gjort mine Sager bedre. Hvis der ikke var saa langt til den Uslings Hus, vilde jeg vende om for at gøre det af med ham."

„Og De vilde gøre fuldkommen rigtig, hvis De er bange for, at han skal komme igen", sagde d'Artagnan, „thi, som De véd, er Saar i Hovedet helbredede efter otte Dages Forløb, naar de ikke dræber paa Stedet."

D'Artagnan saa atter paa Parry, hvis Ansigt røbede en saadan Glæde, at Karl smilende rakte ham Haanden.

Parry bøjede sig over sin Herres Haand og kyssede den.

„I Sandhed, d'Artagnan", sagde Athos, „De er paa en Gang en Mand af Ord og med Forstand. Men hvad synes De om Kongen?"

„Hans Ansigt anstaar mig i et og alt", svarede d'Artagnan, „han ser ud til at være baade ædel og god."

„Ja, men han lader sig løbe med", bemærkede Porthos, „og det er urigtigt."

„Jeg kunde have Lyst til at drikke Kongens Skaal", sagde Athos.

„Saa lad mig udbringe den", sagde d'Artagnan.

„Gør det", sagde Aramis.

Porthos stirrede paa d'Artagnan, forbavset over sin gascogniske Vens uudtømmelige Geni.

D'Artagnan tog sit Tinbæger, fyldte det og rejste sig op.

„Mine Herrer", sagde han til sine Ledsagere, „lad os drikke et Glas for den, der indtager Æressædet. Vor Oberst leve!"

Med disse Ord saa d'Artagnan paa Harrison, der i den Tro, at Skaalen gjaldt ham, rejste sig op og bukkede for de fire Venner, som med Blikket hvilende paa Kong Karl drak deres Glas ud, medens Harrison ligeledes tømte sit uden at ane Uraad.

Karl holdt sit Glas hen til Parry, der skænkede nogle Draaber Øl i det, hvorpaa han førte det til sine Læber, og, seende paa de fire Adelsmænd, tømte det med et erkendtligt Smil.

„Naa, mine Herrer!" udbrød Harrison, sættende sit Glas fra sig og uden at tage Hensyn til sin høje Fange, „af Sted!"

„Hvor skal vi overnatte, Oberst?"

„I Tirsk", svarede Harrison.

„Parry", sagde Kongen, rejsende sig op og vendende sig om til sin Tjener, „min Hest; jeg vil tage til Tirsk."

„I Sandhed", sagde d'Artagnan til Athos, „jeg er bleven ganske indtaget i Deres Konge og staar i et og alt til hans Tjeneste."

„Hvis det er Deres oprigtige Mening", svarede Athos, „skal han aldrig naa London."

„Hvorledes det?"

„Thi vi vil da bortføre ham forinden."

„Ak! denne Gang er De paa Ære gal, Athos", udbrød d'Artagnan.

„Har De da en Plan?" spurgte Aramis.

„Ja, hvis man havde en god Plan, vilde Sagen slet ikke være saa umulig", bemærkede Porthos.

„Jeg har ingen," svarede Athos, „men d'Artagnan vil nok finde paa en."

D'Artagnan trak paa Skuldrene, hvorpaa man begav sig paa Vejen.

TREDIE KAPITEL.

D'Artagnan finder en Plan.

Athos kendte d'Artagnan bedre, end denne maaske kendte sig selv, og vidste, at han blot behøvede at henkaste en Tanke, for at den skulde spire i Gascognerens frugtbare Hjerne. Han lod derfor ganske roligt sin Ven trække paa Skuldrene og fortsatte Rejsen, talende om Raoul.

Ved Nattens Frembrud ankom man til Tirsk. fire Venner

lod aldeles fremmede og ligegyldige for de Forsigtighedsregler, der toges for at sikre sig Kongens Person. De trak sig tilbage til et privat Hus, og da de hele Tiden svævede i Frygt for deres eget Vedkommende, indrettede de sig i et Værelse, saaledes at de havde Retræten fri i Tilfælde af Angreb. Tjenerne blev udstillede paa forskellige Poster, og Grimaud sov paa et Knippe Halm udenfor Døren.

D'Artagnan var tankefuld og syntes at have mistet sin sædvanlige Snaksomhed. Han sagde ikke et Ord, men marcherede, uafladeligt fløjtende, frem og tilbage mellem sin Seng og Vinduet. Porthos derimod var som sædvanlig snaksom, men d'Artagnan svarede ham kun med Enstavelsesord. Athos og Aramis saa smilende paa hinanden.

Det havde været en anstrengende Dag, og dog sov Vennerne daarligt med Undtagelse af Porthos, hvis Søvn var ligesaa god som hans Appetit.

Den følgende Morgen var d'Artagnan først paa Benene. Han gik ned i Stalden og havde allerede undersøgt Hestene og udstedt de fornødne Ordrer for Dagen, førend Athos og Aramis endnu var staaet op.

Klokken otte om Morgenen begav man sig paa Vejen i samme Orden som den foregaaende Dag. D'Artagnan lod sine Venner skøtte sig selv, medens han selv fornyede Bekendtskabet fra den foregaaende Dag med Hr. Groslow.

Denne, der havde følt sig smigret af hans Lovtaler. modtog ham med et venligt Smil.

„Det glæder mig i Sandhed særdeles, min Herre", sagde d'Artagnan til ham, „at jeg har truffet en, der taler mit stakkels Sprog. Min Ven, Hr. du Vallon, er af et meget melankolsk Temperament, saa at man knap kan faa et Ord ud af ham den hele Dag, og vore to Fanger, kan De nok begribe, er ikke synderligt oplagte til at konversere."

„Det er Royalister med Hud og Haar", bemærkede Groslow.

„En Grund mere for dem til at være opbragte paa os, fordi vi har fanget Stuart, med hvem I, som jeg haaber, vil gøre kort Proces."

„For Pokker!" udbrød Groslow, „det er netop af den Grund, vi fører ham til London."

„Og I vil passe godt paa ham, antager jeg?"

„For Fanden! det tror jeg! Som De ser," tilføjede Officeren leende, „har han en i Sandhed kongelig Eskorte."

„Ja, om Dagen er der ingen Fare for, at han skal undfly, men om Natten...“.

„Om Natten tager man yderligere Forholdsregler.“

„Paa hvilken Maade bevogter I ham?“

„Otte Mand opholder sig bestandigt i hans Værelse.“

„For Fanden!“ udbrød d'Artagnan, „der passes godt paa ham. Men foruden de otte Mand er der vel ogsaa Vagt udenfor. Man kan ikke være for forsigtig, naar man har med en saadan Fange at gøre.“

„O, nej. Betænk blot, hvad skal to vaabenløse Mænd stille op mod otte bevæbnede.“

„Hvorledes, to Mænd?“

„Ja, Kongen og hans Kammertjener.“

„Hans Kammertjener har altsaa faaet Tilladelse til at blive hos ham?“

„Ja, Stuart har udbedt sig denne Gunstbevisning, og Oberst Harrison har tilstaaet ham den. Som Konge lader det til, at han ikke kan klæde sig paa eller af alene.“

„I Sandhed, Kaptajn“, sagde d'Artagnan, „jo mere jeg hører Dem tale, desto mere forbavses jeg over den Lethed og Elegance, hvormed De taler det franske Sprog. De siger, at De har boet tre Aar i Paris, men om jeg saa boede hele min Levetid i London, er jeg vis paa, at jeg ikke vilde drive det saa vidt som De. Hvad foreforetog De Dem egentlig i Paris?“

„Min Fader, der er Købmand, havde ansat mig hos sin Korrespondent, der ligeledes havde sendt sin Søn til min Fader; sligt er ganske almindeligt mellem Handlende.“

„Og De fandt Behag i Paris, min Herre?“

„Ja. Men De kunde trænge betydeligt til en Revolution i samme Smag som vor, ikke mod Deres Konge, der kun er et Barn, men mod den italienske Gavtyv, der nu er Deres Dronnings Elsker.“

„Jeg er fuldkommen af Deres Mening, min Herre, og det vilde snart være bestilt, naar vi blot havde et Dusin Officerer som Dem, fordomsfri, aarvaagne og ubestikkelige! — Vi skulde snart være færdige med Mazarin og gøre kort Proces med ham, saaledes som I nu vil gøre med eders Konge.“

„Men“, bemærkede Officeren, „jeg troede, at De stod i hans Tjeneste, og at det var ham, der havde sendt Dem til General Cromwell?“

„Ja, jeg staar i Kongens Tjeneste, og da jeg hørte, at der skulde sendes en Gesandt til England, udbad jeg mig dette Hverv, saa stor var min Længsel efter at lære den geniale Mand at kende, der for Tiden hersker over de tre Kongeriger. Da han opfordrede Hr. du Vallon og mig til at drage Sværdet for England, efterkom vi, som De véd, med Iver denne Opfordring."

„Ja. jeg véd, at De kæmpede ved Hr. Mordaunts Side."

„Det gjorde vi. Død og Plage! hvad det er for en fortræffelig og tapper ung Mand. Hvor han gjorde kort Proces med sin Onkel! Saa De det?"

„Kender De ham?" spurgte Officeren.

„Meget godt, jeg kan endogsaa sige, at vi er meget intime Venner. Hr. du Vallon og jeg fulgtes med ham fra Frankrig."

„Det lader til, at De har ladet ham vente temmelig længe i Boulogne."

„Ja, hvad skal man sige?" svarede d'Artagnan, „det gik mig som Dem, jeg havde ogsaa en Konge at passe paa."

„Aha!" udbrød Groslow. „og hvilken Konge var det?"

„For Pokker! vor egen, den lille Kong Ludvig den Fjortende."

Og med disse Ord tog d'Artagnan sin Hat af. Af Høflighed gjorde Englænderen det samme.

„Og hvor længe passede De paa ham?"

„Tre Nætter, som jeg for Resten altid skal mindes med Fornøjelse."

„Den unge Konge er altsaa meget elskværdig?"

„Kongen! han sov som et Murmeldyr."

„Men hvad mener De da egentlig?"

„Jeg mener, at mine Venner, Garde- og Musketerofficererne, kom og holdt mig med Selskab, og at vi tilbragte Nætterne med at spille og drikke."

„Ak ja", sagde Englænderen sukkende, „det er sandt. I Franskmænd er lystige Selskabsbrødre."

„Spiller I da ikke, naar I er paa Vagt?"

„Aldrig", svarede Englænderen.

„I saa Fald maa I kede eder meget, og jeg beklager eder", sagde d'Artagnan.

„Jeg imødeser virkelig med en vis Rædsel min Tur", vedblev Officeren. „En Nat er meget lang, naar man skal vaage."

„Jeg beklager Dem virkelig“, sagde d'Artagnan medlidende.

„Hør en Gang“, sagde Englænderen, „De kunde gøre mig en Tjeneste.“

„Og den er?“

„I Morgen har jeg Vagt.“

„Hos Stuart?“

„Ja, tilbring Natten hos mig.“

„Det er umuligt.“

„Og hvorfor?“

„Fordi jeg hver Nat spiller med Hr. du Vallon. Undertiden gaar vi slet ikke i Seng... I Morges for Eksempel spillede vi endnu da det begyndte at dages.“

„Nu?“

„Nu, han vilde kede sig, hvis jeg svigtede ham.“

„Er han en god Spiller?“

„Jeg har set ham le, saa Taarerne randt ham ned ad Kinderne, medens han tabte to tusinde Pistoler.“

„Saa tag ham med.“

„Hvorledes skal vi da bære os ad med vore Fanger?“

„For Fanden, det er sandt“, sagde Officeren, „De kan jo lade Tjenerne passe paa dem.“

„Ja, for at de skulde rende deres Vej“, sagde d'Artagnan, „nej Tak.“

„Det er altsaa fornemme Folk, siden De er saa bange for at miste Dem.“

„Den ene er en rig Stormand fra Touraine, den anden en Malteserridder af god Familie. Ved Ankomsten til Frankrig skal de hver betale os to tusinde Pund Sterling i Løsepenge. Vi vil derfor ikke et Øjeblik tabe vore Mænd af Syne, som vore Tjenere véd er Millionærer. Da vi tog dem, undersøgte vi rigtignok deres Lommer en Smule, og, naar jeg skal være oprigtig, saa er det deres Pung, Hr. du Vallon og jeg spiller om hver Nat; men de kan gerne have skjult en eller anden kostbar Sten eller Diamant, og derfor gør vi ligesom den gerrige, der aldrig forlader sin Skat. Naar jeg sover, vaager Hr. du Vallon.“

„Ah!“

„De indser nu, hvorfor jeg maa afslaa Deres artige Tilbud, hvad der gør mig saa meget ondt, som intet er kedeligere end altid at spille

med den samme. Naar det kommer til Stykket, har man hverken vundet eller tabt."

„Ak", sukkede Groslow, „der er det, der er endnu kedeligere, nemlig slet ikke at spille."

„Jeg forstaar Dem", sagde d'Artagnan.

„Men sig mig en Gang", vedblev Englænderen, „er Deres Fanger farlige Folk? "

D'Artagnan brast i Latter.

„Du gode Gud", udbrød han, „den ene ryster af Feber, da han ikke kan vænne sig til Deres fortræffelige Land, og den anden er en Malteserridder, der er saa frygtsom som en ung Pige; for større Sikkerheds Skyld har vi desuden taget deres Lommeknive fra dem."

„Nuvel, saa tag dem med", sagde Groslow.

„Er det Deres Alvor?" spurgte d'Artagnan.

„Ja, jeg har otte Mand."

„Og hvad saa?"

„Fire kan bevogte dem og fire Kongen."

„Paa denne Maade kan Sagen virkelig lade sig arrangere", sagde d'Artagnan, „skønt jeg rigtignok derved gør Dem megen Ulejlighed."

„Bah! kom kun, De skal se, hvorledes jeg arrangerer den Sag."

„Men", vedblev d'Artagnan, „der falder mig noget ind, hvad skulde vel forhindre os i allerede i Aften at faa vort Parti?"

„Nej, intet i Verden", svarede Groslow.

„Kom saa i Aften hen til os, og i Morgen aflægger vi Dem vort Besøg. Hvis noget skulde støde Dem hos vore Fanger, der, som De véd, er rasende Royalister, nuvel, saa taler vi ikke mere om den Sag, og vi vil da altid have haft en munter Nat."

„Prægtigt! I Aften hos Den, i Morgen hos Stuart, i Overmorgen hos mig."

„Og de følgende Dage i London. Som De ser, kan man alle Vegne føre et lystigt Liv."

De to Mænd hilste venskabeligt paa hinanden, hvorpaa d'Artagnan vendte tilbage til sine Kammerater.

„Hvad Fanden har De kunnet have at tale om med den Buldogge?" spurgte Porthos.

„Saaledes maa De ikke tale om Hr. Groslow, min kære Ven, han er en af mine bedste Venner."

„En af Deres Venner", sagde Porthos, „den Bondelømmel!"

„Tys, min kære Porthos. Ja, Hr. Groslow er rigtignok noget brutal, men jeg har opdaget to gode Egenskaber hos ham: han er dum og hovmodig."

Porthos stirrede forbavset paa d'Artagnan, medens Athos og Aramis saa smilende paa hinanden; de kendte d'Artagnan og vidste, at at han ikke foretog sig noget uden at have en Hensigt dermed.

„Men", vedblev d'Artagnan, „De skal selv komme til at lære ham nøjere at kende."

„Hvorledes det?"

„I Aften vil jeg forestille ham for Dem, han kommer for at spille med os."

„Ah!" udbrød Porthos, idet hans Øjne spillede, „er han rig?"

„Hans Fader er en af de rigeste Købmænd i London."

„Kender han Landsknægt?"

„Han tilbeder det."

„Godt", sagde Porthos, „saa skal vi faa os en behagelig Nat."

„Den vil især blive behagelig, fordi han har lovet os en endnu bedre Nat."

„Hvorledes skal jeg forstaa det?"

„Jo, i Aften spiller han hos os, og i Morgen spiller vi hos ham."

„Hvor?"

„Det skal De nok faa at vide. For Øjeblikket har vi kun én Ting at tænke paa, nemlig hvorledes vi skal gøre mest Ære af Hr. Groslow. I Aften gør vi holdt i Derby; lad Mousqueton ride i Forvejen, og, hvis der findes en Flaske Vin i hele Byen, da købe den. Det vilde heller ikke være af Vejen, om han sørgede for et godt Aftensmaaltid, hvori hverken De, Athos, fordi De har Feber, eller De, Aramis, fordi De er Malteserridder, maa tage Del. Hører De?"

„Ja", sagde Porthos, „men Fanden skal tage mig, om jeg forstaar et eneste Ord deraf."

Henimod Klokken fem om Eftermiddagen blev Mousqueton efter Aftale sendt i Forvejen. Mousqueton forstod ikke Engelsk, men siden sin Ankomst til England havde han lagt Mærke til én Ting, nemlig at Grimaud ved Gebærder og Tegn fuldkommen havde lært at undvære Ordet. Han havde derfor i Forening med Grimaud studeret Gebærderne, og ved nogle Lektioner, takket være sin Lærers Dygtighed, gjort betydelige Fremskridt. Blaisois fulgte med ham.

Da de fire Venner red gennem den fornemste Gade i Derby, saa

de Blaisois staa i Døren til et Hus af et ret smukt Udseende; det var det, hvori der var bestilt Kvarter til dem.

De havde hele Dagen igennem ikke nærmet sig Kongen af Frygt for at vække Mistanke, og i Stedet for at spise til Middag ved Oberst Harrisons Bord, som de havde gjort den foregaaende Dag, havde de spist alene.

Til den aftalte Tid indfandt Groslow sig. D'Artagnan tog imod ham, som om han havde kendt ham i tyve Aar. Porthos maalte ham fra Hoved til Fod og smilte, da han saa, at han trods det forsvarlige Slag, han havde givet Parrys Broder, dog ikke var hans Ligemand. Athos og Aramis havde Møje med at skjule den Modbydelighed, den plumpe, brutale Englænder indgød dem.

I det hele taget syntes Groslow tilfreds med Modtagelsen.

Athos og Aramis spillede deres Roller godt. Ved Midnat trak de sig tilbage til deres Værelse, hvortil Døren blev staaende aaben under Paaskud af, at man kunde passe bedre paa dem. For Resten ledsagede d'Artagnan dem, idet han lod Porthos alene med Groslow.

Porthos vandt halvtredsindstyve Pistoler fra Groslow og fandt, da denne var gaaet, at han var en behageligere Selskabsbroder, end han fra først af havde troet.

Groslow lovede sig selv den næste Aften at tage Revanche hos d'Artagnan for sit Tab til Porthos og skiltes fra Gascogneren efter at have mindet ham om det til om Aftenen bestemte Parti.

Vi siger om Aftenen; thi Spillerne skiltes først ad Klokken fire om Morgenen.

Dagen forløb paa sædvanlig Maade; d'Artagnan var snart hos Groslow, snart hos Harrison og snart hos sine Venner. Hvem, der ikke kendte d'Artagnan, saa ikke noget overordentligt i hans Væsen, men for hans Vener, det vil sige Athos og Aramis, var det tydeligt, at hans Munterhed var paataget.

„Hvad mon han egentlig pønser paa?“ sagde Aramis.

„Lad os vente, saa faar vi det nok at vide“, svarede Athos.

Porthos sagde intet, men talte én for én med megen Tilfredshed de halvtredsindstyve Pistoler, som han havde vundet fra Groslow. Næste Aften ved Ankomsten til Ryston samlede d'Artagnan sine Venner. Hans Ansigt havde mistet den sorgløse Munterhed, der hele Dagen havde karakteriseret det. Athos trykkede sine Venner i Haanden og sagde:

„Øjeblikket nærmer sig."

„Ja", sagde d'Artagnan, „ja, Øjeblikket nærmer sig; i Nat, mine Herrer, vil vi frelse Kongen."

Athos fo'r sammen, hans Øjne skød Lyn.

„D'Artagnan", sagde han, ikke vovende at tro sine egne Øren, „De spøger da vel ikke? Det vil gøre mig meget ondt."

„De er et besynderligt Menneske, Athos", svarede d'Artagnan, „siden De saaledes kan tvivle om mine Ord. Hvor og naar har De set mig spøge med en Vens Følelser og en Konges Liv? Jeg gentager, hvad jeg sagde, i Nat frelser vi Karl den Første. De har overladt til mig at finde en Udvej, og den er fundet."

Porthos betragtede d'Artagnan med den største Beundring, Aramis smilte som en Mand, der nærer godt Haab, Athos var bleg som Døden og rystede over hele Kroppen.

„Tal", sagde han.

Porthos gjorde store Øjne, medens Aramis saa at sige hængte sig ved d'Artagnans Læber.

„Som I véd, er vi indbudt til at tilbringe Natten hos Hr. Groslow."

„Ja", svarede Porthos, „han har taget det Løfte af os, at vi vil give ham Revanche."

„Godt, men véd I, hvor vi skal give ham Revanche?"

„Nej."

„Hos Kongen."

„Hos Kongen?" udbrød Athos.

„Ja, mine Herrer, hos Kongen. Hr. Groslow har Vagt i Aften hos Hans Majestæt, og for at faa Tiden til at gaa, har han indbudt os til at holde ham med Selskab."

„Alle fire?" spurgte Athos.

„For Pokker! naturligvis alle fire, kan vi maaske forlade vore Fanger?"

„Ah!" udbrød Aramis.

„Videre", sagde Athos stammende.

„Vi begiver os altsaa til Groslow, vi med vore Sværd og I med eders Dolke; i Forening bemægtiger vi fire os de otte Uslinger og deres dumme Anfører. Vi ifører Kongen Groslows Klæder; Mousqueton og Blaisois holder med opsadlede Heste paa det første Gade-

hjørne, vi springer i Sadlen, og før Dag er vi tyve Mil herfra. Naa, Athos, er det ikke en snildt anlagt Plan?"

Athos lagde begge sine Hænder paa d'Artagnans Skuldre og saa paa ham med sit rolige, blide Smil.

„Jeg erklærer højtideligt, min Ven", sagde han, „at De ikke paa hele Jorden har Deres Lige i Mod og Højmodighed; medens vi antager Dem ligegyldig for vore Sorger, som De uden at fortjene Bebrejdelse godt kan undlade at dele, er De den første af os, der finder, hvad vi forgæves søger efter. Jeg gentager det, d'Artagnan, De er den bedste af os, og jeg velsigner og elsker dig, min kære Søn."

„Hvorfor kan jeg ikke finde paa det samme", udbrød Porthos og slog sig for Panden, „det er dog saa simpelt."

„Men", bemærkede Aramis, „hvis jeg har forstaaet det rigtigt, skal vi dræbe dem alle, ikke sandt?"

Athos gyste og blev meget bleg.

„For Fanden, det er nødvendigt", svarede d'Artagnan. „Jeg har tænkt længe over, om der ikke var en anden Maade at arrangere Sagen paa, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke har kunnet finde nogen."

„Naa," vedblev Aramis, „det er ikke Tiden til at tage saadanne Hensyn. Hvorledes skal vi bære os ad?"

„Jeg har udkastet en dobbelt Plan", sagde d'Artagnan.

„Lad os høre den første", sagde Aramis.

„Naar jeg giver eder Signalet, der vil være det Ord e n d e l i g, borer I eders Dolke i de Soldater, der er eder nærmest, medens vi gør det samme; det er for det første fire Mand mindre; Partiet er nu lige, eftersom vi er fire mod fem; de fire overgiver sig, i hvilket Fald vi binder dem, eller de forsvarer sig og bliver da dræbt; skulde vor Mand forandre Mening og kun indbyde Porthos og mig til sit Parti, maa vi gribe os an og slaa for fire; det vil vare noget længere og gør lidt mere Støj, men I vil være udenfor og ile til ved Larmen."

„Men hvis I nu selv bliver saaret?" bemærkede Athos.

„Det er umuligt", svarede d'Artagnan, „disse Øldrikkere er altfor tunge og klodsede i deres Bevægelser; for Resten skal De sigte efter Struben, Porthos, det dræber ligesaa hurtigt og forhindrer vedkommende i at skrige."

„Meget vel", sagde Porthos, „det vil blive en prægtig Historie."

„Afskyeligt! afskyeligt!" udbrød Athos.

„Bah! min følsomme Herre", sagde d'Artagnan, „De vilde myrde

langt værre i en Bataille. For Resten, min Ven," vedblev han, „hvis De finder, at Kongens Liv ikke er saa meget værd, saa er det bedst at lade det hele fare, og jeg vil underrette Hr. Groslow om, at jeg er syg."

„Nej", sagde Athos, „jeg har Uret, min Ven, og De har Ret, tilgiv mig."

I det samme aabnedes Døren og en Soldat traadte ind.

„Hr. Kaptajn Groslow", sagde han paa slet Fransk, „lader Hr. d'Artagnan og Hr. du Vallon underrette om, at han venter dem."

„Hvor?" spurgte d'Artagnan.

„I den engelske Nebukadnesers Værelse," svarede Soldaten, en kras Puritaner.

„Det er godt", svarede d'Artagnan paa udmærket Engelsk, medens den den kongelige Majestæt tilføjede Fornærmelse drev Blodet op i hans Ansigt, „det er godt, sig Kaptajn Groslow, at vi skal snart være der."

Puritaneren gik. Der var givet Tjenerne Ordre til at sadle otte Heste og vente paa Hjørnet af en Gade, der laa omtrent tyve Skridt fra det Hus, hvori Kongen var indkvarteret. De havde streng Befaling til ikke at forlade Stedet og ikke stige af Hestene.

FJERDE KAPITEL.

Landsknægten.

Klokken var ni om Aftenen; Posterne var blevet sat ud Klokken otte, og Kaptajn Groslow havde allerede i en hel Time været paa Vagt.

D'Artagnan og Porthos, bevæbnede med deres Kaarder, og Athos og Aramis hver med sin Dolk skjult paa Brystet, begav sig til det Hus, der den Aften skulde være Karl Stuarts Fængsel. De to sidste fulgte, tilsyneladende vaabenløse, efter deres Besejrere.

„Naa", sagde Groslow, da han saa dem, „jeg troede virkelig næsten ikke, at De vilde komme."

D'Artagnan gik tæt hen til ham og hviskede:

„Hr. du Vallon og jeg nærede virkelig et Øjeblik Betænkeligheder".

„Og hvorfor?" spurgte Groslow.

D'Artagnan skævede til Athos og Aramis.

„Aha!“ udbrød Groslow, „er det det, der er i Vejen; hvis de ønsker at se deres Stuart, skal de faa deres Lyst styret.“

„Skal vi tilbringe Natten i Kongens Værelse?“ spurgte d'Artagnan.

„Nej, i Værelset ved Siden af, men da Døren staar aaben, er det det samme, som om vi sad i hans Værelse. Har De forsynet Dem med Penge? Thi jeg kan lade Dem vide, at jeg har i Sinde at spille et Helvedes Spil i Aften.“

„Hører De?“ spurgte d'Artagnan, idet han lod sine Penge klingre i Lommen.

„*Very good!*“ sagde Groslow og aabnede Døren til Værelset. „Jeg gaar i Forvejen for at vise Dem Vejen, mine Herrer,“ sagde han og traadte først ind.

D'Artagnan vendte sig om til sine Venner. Porthos var ligesaa sorgløs, som om det gjaldt et almindeligt Parti; Athos var bleg, men fattet. Aramis tørrede sin svedige Pande med sit Lommetørklæde.

De otte Soldater var paa deres Post, fire i Kongens Værelse, to i Døren mellem dette og det yderste og to ved den Dør, ad hvilken de fire Venner var traadt ind. Ved Synet af de dragne Klinger smilte Athos; thi Talen var ikke længere om et Slagteri, men om en Kamp.

Fra dette Øjeblik af fik han sit gode Humør igen.

Karl, der kunde ses gennem den aabentstaaende Dør, laa fuldt paaklædt paa sin Seng med et Tæppe over sig. Ved hans Hovedgærde sad Parry og læste sagte — men dog højt nok til, at Karl, der nørte til med lukkede Øjne, kunde forstaa ham — et Kapitel i en katholsk Bibel.

Et plumpt Talglys, der stod paa et stort Bord, kastede sit Skær paa Kongens resignerte Ansigt og hans tro Tjeners langt mindre rolige Aasyn.

En Gang imellem standsede Parry i den Tro, at Kongen sov, men Kongen aabnede Øjnene og sagde smilende:

„Bliv ved, min gode Parry, jeg hører.“

Groslow traadte hen i Døren til Kongens Værelse, satte med en affekteret Grovhed sin Hat, som han havde taget af, da hans Gæster kom, paa Hovedet, saa et Øjeblik foragteligt paa det simple, men rørende Billede af en gammel Tjener, der læste i Bibelen for en fangen Konge, forvissede sig om, at hver Mand var paa den Post, der var bleven ham anvist, og betragtede, idet han vendte sig om til

d'Artagnan, med et triumferende Blik Franskmanden, ligesom for at aflokke ham en Lovtale over hans Taktik.

„Fortræffeligt!“ udbrød Gascogneren, „*cap de Diou!* De vil blive en dygtig General.“

„Tror De?“ spurgte Groslow, „at Stuart vil flygte, saa længe jeg passer paa ham?“

„Nej“, svarede d'Artagnan, „med mindre der skulde regne Venner ned fra Himlen til ham.“

Groslows Ansigt opklaredes.

Da Karl Stuart under hele denne Scene ikke havde aabnet Øjnene, er det ikke godt at sige, om han havde bemærket den puritanske Kaptajns Uforskammethed eller ikke. Men saa snart han hørte d'Artagnans malmfulde Stemme, slog han uvilkaarligt Øjnene op.

I det forreste Værelse var et Bord med et grønt Tæppe bleven sat frem, og paa dette var sat to tændte Lys. Kort, to Terningbægere og Terninger fandtes ligeledes paa det.

„Jeg beder Dem tage Plads, mine Herrer“, sagde Groslow, „jeg sætter mig lige overfor Stuart, som det er mig en Fornøjelse at se paa, især der, hvor han nu er; sæt De Dem, Hr. d'Artagnan, lige overfor mig.“

Vreden drev Blodet op i Athos' Ansigt, medens d'Artagnan med rynket Pande saa paa ham.

„Saaledes skal det være,“ sagde d'Artagnan, „De, Hr. Grev de la Fère sætter Dem paa højre Side, De, Hr. Chevalier d'Herblay, paa venstre Side af Hr. Groslow, og De, Hr. du Vallon, ved Siden af mig. De holder paa mig, og de andre Herrer paa Hr. Groslow.“

D'Artagnan havde altsaa paa sin venstre Side Porthos, og det saa nær, at han kunde støde til ham med Knæet, og lige overfor sig Athos og Aramis, til hvem han kunde gøre et Tegn med Øjnene.

Ved at høre Navnene Grev de la Fère og Chevalier d'Herblay slog Karl Øjnene op og betragtede uvilkaarligt Kaptajnens Gæster.

I det samme vendte Parry nogle Blade i sin Bibel og læste med høj Stemme følgende Vers af Jeremias:

„Gud sagde: Lyt til Profeterne, mine Tjeneres Ord, som jeg har sendt til eder og ledet til eder.“

De fire Venner vekslede et Blik. De Ord, Parry havde læst, viste dem, at Kongen kendte den sande Aarsag til deres Nærværelse.

D'Artagnans Øjne spillede af Glæde.

De spurgte mig for et Øjeblik siden, om jeg var ved Muffen?“ sagde d'Artagnan og lagde en Snes Pistoler paa Bordet.

„Ja“, sagde Groslow.

„Nuvel“, vedblev d'Artagnan, „jeg siger nu til Dem: pas godt paa Deres Skat, min kære Hr. Groslow; thi jeg forsikrer dem, at vi ikke gaar herfra, førend vi har frataget Dem den.“

„I det mindste vil jeg forsvare den til det yderste“, sagde Groslow.

„Saa meget desto bedre“, sagde d'Artagnan. „En Kamp paa Liv og Død er det, vi helst ønsker.“

„Ja, jeg véd nok, at I Franskmænd altid søger Saar og Buler“, svarede Groslow, idet han slog en plump Latter op.

Karl havde hørt hvert Ord. En svag Rødme farvede hans Ansigt. Soldaterne, der holdt Vagt hos ham, saa ham strække sine trætte Lemmer og under Paaskud af, at det blev ham for varmt, lidt efter lidt kaste det skotske Tæppe af sig, hvorunder han, som alt bemærket, laa fuldt paaklædt.

Hidlokket af Spillet og ved Synet af Guldet, der virker saa mægtigt paa alle Mennesker, havde imidlertid Soldaterne, hvis Ordre lød paa at blive i Kongens Værelse, lidt efter lidt nærmet sig Døren og idet de rejste sig paa Tæerne, saa de nu herfra til over Skuldrene paa d'Artagnan og Porthos; de, der stod i Døren, havde ligeledes nærmet sig og saaledes imødekommet de fire Venners Ønske, hvilke hellere vilde have dem lige ved Haanden end være nødt til at angribe dem i alle fire Hjørner af Stuen. De to Skildvagter ved Døren stod endnu med dragne Sabler, men lænede sig til dem og betragtede Spillerne.

Alt som Øjeblikket nærmede sig, syntes Athos at blive roligere; hans hvide, aristokratiske Hænder legede med Louisd'orerne, som han bøjede og atter rettede med lige saa megen Lethed, som om de havde været af Tin i Stedet for af Guld; Aramis, der mindre var Herre over sig selv, famlede uafladeligt med Haanden paa sit Bryst; Porthos, der vedblev at tabe, var i sin Utaalmodighed næsten nær ved at støde d'Artagnans Knæ i Stykker.

D'Artagnan saa sig mekanisk om og opdagede mellem to Soldater Parry, der stod op, og Karl, der, hvilede paa sin Albue, foldede Hænderne og syntes at bede ivrigt til Gud. D'Artagnan indsaa nu, at Øjeblikket var kommet og at enhver var paa sin Post, og at man kun ven-

tede paa Ordet „Endelig“, der, som man vil erindre, var det aftalte Signal.

Han kastede et Blik paa Athos og Aramis, ligesom for at opfordre dem til at holde sig parate, hvorpaa disse sagte skubbede deres Stole tilbage for at være mere frie i deres Bevægelser.

Han stødte Porthos paa Knæet. Denne rejste sig op ligesom for at strække Benene og forvissede sig med det samme om, at hans Sværd sad løst i Skeden.

„For Djævlen!“ udbrød d'Artagnan, „der er jeg igen af med tyve Pistoler. De har virkelig alt for stort Held, Kaptajn Groslow, til at det kan vare længe.“

Med disse Ord tog han tyve Pistoler til op af Lommen.

„Et Slag endnu, Kaptajn. Jeg sætter tyve Pistoler paa eet Kort.“

Groslow begyndte at vende Kortene, det ene efter det andet. Kom der et Es først, havde han vundet, kom der en Konge, havde han tabt.

Han lagde en Konge op.

„Endelig!“ udbrød d'Artagnan.

Ved dette Ord sprang Athos og Aramis op, medens Porthos traadte et Skridt tilbage. Dolke og Kaarder lynede.

Men pludselig aabnedes Døren og Oberst Harrison viste sig, ledsaget af en i en Kappe indhyllet Mand.

Bag denne saas fem til seks Soldater.

Groslow sprang hurtigt op, skamfuld over at være bleven greben i at drikke Vin og spille Kort og Tærninger. Men Harrison tog ingen Notits af ham og gik lige ind i Kongens Værelse, fulgt af sin Ledsager.

„Karl Stuart,“ sagde han, „der er kommet Befaling til at føre Dem til London uden at standse Dag eller Nat. Hold Dem derfor parat til øjeblikkelig at tage afsted.“

„Hvem har givet denne Befaling?“ spurgte Kongen.

„General Oliver Cromwell.“

„Ja,“ tilføjede Harrison, „og Hr. Mordaunt, som De ser her er i dette Øjeblik indtruffet med den og har Ordre til at sørge for, at den bliver udført.“

„Mordaunt!“ mumlede de fire Venner og saa paa hverandre.

D'Artagnan skrabede alle de Penge, som han selv og Porthos havde tabt, af Bordet og puttede dem i sin rummelige Lomme, medens Athos og Aramis stillede sig bag ham. Ved denne Bevægelse vendte Mordaunt sig om, genkendte dem og udstødte et vildt Skrig.

„Jeg tror, at vi er om en Hals," hviskede d'Artagnan til sine Venner.

„Endnu ikke," sagde Porthos.

„Oberst! Oberst!" raabte Mordaunt, „lad Værelset omringe, I er forraadte. Disse fire Franskmænd er flygtede fra Newcastle og har formodentlig i Sinde at befri Kongen. Lad Dem arrestere!"

„Hør unge Mand," sagde d'Artagnan og trak sin Kaarde, „den Ordre er lettere at give end at udføre."

Derpaa slog han en frygtelig Cirkel med sit Sværd og raabte:

„Retirer, mine Venner, retirer!"

I det samme styrtede han hen mod Døren og kastede to af de Soldater, der bevogtede den, overende, før end de kunde faa Tid til at spænde Hanen paa deres Geværer; Athos og Aramis fulgte efter ham; Porthos dannede Arrieregarden, og før end Officerer, Soldater og Oberst havde besindet sig, var de alle fire ude paa Gaden.

„Fyr!" raabte Mordaunt, „giv Ild paa dem!"

To eller tre Skud blev virkelig affyrede, men havde ikke anden Virkning end at vise de fire Flygtninge, idet de uskadte drejede om Hjørnet af Gaden.

Hestene ventede paa det bestemte Sted og Tjenerne behøvede kun at kaste Tømmerne til deres Herrer, der med fuldendte Rytteres Færdighed sprang i Sadlerne.

„Fremad!" raabte d'Artagnan, „Sporerne i Siderne!"

Følgende efter d'Artagnan fløj de afsted den samme Vej, de om Dagen var kommet, altsaa i Retning af Skotland. Byen havde hverken Mure eller Porte og de slap saaledes uden Vanskelighed ud af den.

„Et halvt hundrede Skridt fra Huset standsede d'Artagnan.

„Holdt!" raabte han. „Denne Gang vil vi blive forfulgt; lad dem komme ud af Byen og sætte efter os ad Vejen til Skotland, naar vi har set dem galoppere forbi, slaar vi ind i den modsatte Retning."

Nogle Skridt borte løb en Bæk, over hvilken var slaaet en Bro. D'Artagnan førte sin Hest ind under Broen og hans Venner fulgte hans Eksempel.

De havde ikke været der i ti Minuter, før end de hørte en Skare Ryttere nærme sig i Galop. Fem Minutter efter red de over Hovedet paa dem uden at ane, at de, som de forfulgte, befandt sig saa nær ved dem.

FEMTE KAPITEL.

London.

Da Larmen af de galopperende Heste havde tabt sig i det Fjerne, vendte d'Artagnan tilbage til Flodbredden og begyndte at se sig om for at udfinde, i hvilken Retning London laa. Hans tre Venner fulgte tavse efter ham, indtil de, idet de beskrev en stor Halvcirkel, havde ladet Byen langt bag sig.

„Denne Gang," sagde d'Artagnan endelig, da han troede sig langt nok borte til at slaa an fra Galop i Trav, „tror jeg fuldt og fast, at alt er tabt, og at vi ikke har bedre at gøre, end at vende tilbage til Frankrig. Hvad siger De til dette Forslag, Athos? Finder De det ikke fornuftigt?"

„Jo, min kære Ven," svarede Athos, „men forleden Dag udtalte De en fornuftigere Mening; De sagde da de ædle Ord: „Vi vil dø her!" Jeg vil nu minde Dem herom."

„O!" udbrød Porthos, „Døden er ingenting og den kan ikke forurolige os, eftersom vi ikke ved, hvad den er; men det er Tanken om et Nederlag, der piner mig. Af den Vending, Tingene har taget, mærker jeg, at vi maa holde Marken i London, i Provinserne, i hele England; men tilsidst maa vi dog blive slaaede."

„Vi bør overvære denne frygtelige Tragedie lige til Enden," sagde Athos; „hvorledes den end bliver, saa forlader vi ikke England, før end den er forbi. Er De af samme Mening, Aramis?"

„Ja, i enhver Henseende, min kære Greve; desuden maa jeg tilstaa, at jeg slet ikke skulde have noget imod atter at træffe denne Mordaunt; det forekommer mig, at vi har et Regnskab at opgøre med ham og at det ikke er vor Skik at forlade et Land, før end vi har betalt vor Gæld."

„Ja, det er noget ganske andet," sagde d'Artagnan, „og det er en Grund, der forekommer mig antagelig. Jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende gerne vilde blive et helt Aar i London, naar jeg kunde faa Fingre i bemeldte Mordaunt. Lad os blot tage ind til en paalidelig Mand og sørge for ikke at vække Mistanke, thi i denne Time lader Hr. Cromwell sikkert søge efter os, og saavidt jeg har haft Lejlighed til at erfare, er Hr. Cromwell ikke til at spøge med. Kender De ikke, Athos, i hele Byen et Hus, hvor man kan faa rene Lagener, en menneskelig Boeuf og Vin, der ikke smager af Humle eller Genever?"

„Jeg tror, at jeg kender et Sted, der vil være efter Deres Ønske," sagde Athos. „Winter førte os til en Mand, som han sagde var en forhenværende Spanier, der var bleven naturaliseret i England ved Hjælp af sine nye Landsmænds Guineer. Hvad siger De dertil, Aramis?"

„Det forekommer mig at være en meget fornuftig Plan at tage ind til *il Senor* Perez, og jeg for mit Vedkommende skænker den mit Bifald. Vi vil paakalde Mindet om den stakkels Winter, for hvem han syntes at nære en stor Veneration, og fortælle ham, at vi er komne som Amatører for at se, hvad der gaar for sig; naar vi hver fortærer for en Guinee om Dagen hos ham, tror jeg, at vi med den fornødne Forsigtighed kan være ganske rolige."

„De glemmer én, og det er en meget vigtig Forsigtighedsregel, Aramis."

„Og den er?"

„At skifte Dragt."

„Bah!" udbrød Porthos, „hvad skulde det være godt for at skifte Dragt? Vi befinder os saa vel i den, vi bærer."

„For ikke at blive kendt," svarede d'Artagnan. „Vore Klæder har ét Snit og en næsten ens Kulør, der øjeblikkelig røber os som Frenchmen. Og jeg sætter ikke saa megen Pris paa Snittet af min Frakke eller Farven af mine Benklæder, at jeg af Kærlighed til dem skulde udsætte mig for at blive hængt i Tyburn eller gøre en Tur til Indien. Jeg vil købe mig en kastaniebrun Klædning, thi jeg har lagt Mærke til, at alle disse dumme Puritanere er rent forgabede i denne Farve."

„Men vil De kunde finde Deres Mand?" spurgte Aramis Athos.

„Ganske vist; han boede i Green Hall Street, Bedfords Tavern, og for Resten kunde jeg finde Vej i City med lukkede Øjne."

„Jeg vilde ønske, at vi allerede var der," sagde d'Artagnan, „efter min Mening bør vi se at naa London før Dag, om vi saa skulde sprænge vore Heste."

„Saa afsted da," sagde Athos, „hvis jeg ikke tager fejl i mine Beregninger, er vi kun otte til ti Mil fra London."

Vennerne gav deres Heste af Sporerne og ankom til London Klokken fem om Morgenen. Ved Porten blev de standsede af Vagten; men Athos gav paa fortræffeligt Engelsk til Svar, at de var sendt af Oberst Harrison for at underrette hans Kollega, Hr. Pridge, om Kongens nær forestaaende Ankomst. Dette Svar foranledigede nogle Spørgsmaal om Kongens Tilfangetagelse, som Athos besvarede saa

udførligt og bestemt, at hvis Vagten havde næret nogen Mistanke, maatte den aldeles være forsvundet. De fire Venner fik altsaa med alle mulige puritanske Høflighedsbeviser Lov til at slippe gennem Porten.

Athos havde sagt sandt; han styrede Kursen lige til Bedfords Tavern og gav sig tilkende for Værten, der blev saa henrykt over at se ham igen, og det i saa godt Selskab, at han øjeblikkelig lod de bedste Værelser gøre i Stand.

Skønt det ikke var Dag endnu, havde de fire Venner dog ved deres Ankomst til London fundet hele Byen paa Benene. Rygtet om, at Kongen, eskorteret af Oberst Harrison, var paa Veje til Hovedstaden, havde udbredt sig den foregaaende Aften og mange var ikke gaaet tilsengs af Frygt for, at Stuart, som de kaldte ham, skulde komme om Natten og de altsaa ikke skulde faa hans Indtog at se.

Forslaget om at bytte Klæder var, som man vil mindes, bleven antaget enstemmigt, med Undtagelse af Porthos' svage Opposition. Man gav sig altsaa straks i Færd med at udføre denne Plan. Værten lod hente forskellige Klædningsstykker, som om han havde i Sinde at forny sin Garderobe. Athos valgte en sort Dragt, der gav ham Lighed med en skikkelig Borgermand; Aramis, der ikke vilde give slip paa Kaarden, tog en mørkegrøn Klædning af et militærisk Snit; Porthos lod sig bedaare af en rød Frakke og et Par grønne Benklæder, og d'Artagnan, der allerede i Forvejen var enig med sig selv om Farven, iførte sig en kastaniebrun Klædning i hvilken han nøjagtig saa ud som en Købmand, der havde trukket sig tilbage fra Forretningerne.

„Og nu til det vigtigste," sagde d'Artagnan, „lad os klippe vort Haar af, for at vi ikke skal blive insulterede af Pøbelen. Som I ved, er det Frisuren, der adskiller Kovenanterne fra Kavalererne."

Dette vigtige Punkt fandt Aramis sig imidlertid meget utilbøjelig til at gaa ind paa; han vilde paa ingen Maade miste sit smukke Haar, der var Genstanden for den største Omhu fra hans Side, og Athos, hvem sligt var ganske ligegyldigt, maatte foregaa med sit Eksempel. Porthos gjorde ingen Indvendinger, men holdt sit Hoved hen til Mousqueton, der afklippede hans tykke, stride Haar. D'Artagnan klippede sig selv; saaledes at hans Hoved fik en slaaende Lighed med Frants den Første eller Karl den Niende, saaledes som disse Konger er afbildede paa de fra deres Tid opbevarede Medailler.

„Vi ser afskyelige ud," bemærkede Athos.

„Vi ligner Puritanere i en Grad, saa det ordentlig er gyseligt," sagde Aramis.

„Jeg fryser om Hovedet," sagde Porthos.

„Og jeg," sagde d'Artagnan, har stor Lyst til at prædike."

„Og nu, da vi ikke kender os selv igen og altsaa ikke behøver at frygte for, at andre skal kende os," tog Athos Ordet, „vil vi se Kongen holde sit Indtog. Hvis han har rejst hele Natten, maa han snart være i London."

Et Par Timer efter, at de fire Venner havde blandet sig mellem Mængden, forkyndte høje Raab og et stærkt Røre, at Karl nærmede sig. En Vogn var bleven sendt ham i Møde, hvilken Porthos, der ragede et helt Hoved op over alle andre, allerede i lang Afstand fik Øje paa. D'Artagnan hævede sig paa Taaspidserne, medens Athos og Aramis lyttede til de Ytringer, der faldt, for at udspejde Folkestemningen. Da Vognen kørte forbi dem, saa d'Artagnan Harrison ved det ene Vindue og Mordaunt ved det andet. Folket hilste Karl med en Strøm af Forbandelser.

Athos vendte fortvivlet tilbage til Herberget.

„Min kære Ven," sagde d'Artagnan til ham, „det hjælper ikke at tage saaledes paa Vej, Stillingen er fortvivlet, det kan jeg forsikre Dem om. Hvis det ikke var for Deres Skyld, vilde jeg ikke have noget med den hele Sag at gøre. For Resten kunde det være ret morsomt at frarive disse hylende Hunde deres Bytte og gøre Nar ad dem. Jeg skal tænke nærmere derover.

Den næste Morgen, da Athos stod ved sit Vindue, der vendte ud til et af Citys mest befolkede Kvarterer, hørte han den Parlaments-Bill blive bekendtgjort, hvorved Ex-Kongen, Karl den Første, stilledes for Skranken som anklaget for Forræderi og Misbrug af sin Magt.

SJETTE KAPITEL.

Processen.

Den følgende Dag blev Karl den Første under stærk Bevogtning ført til Retten, som skulde dømme ham.

Gaderne og de nærmest liggende Huse var tæt besat med Mennesker, hvorfor de fire Venner ved de første Skridt, de gjorde, standsedes af denne næsten uigennemtrængelige, levende Mur; nogle

Mænd af Folket, robuste og trættekære Mennesker, stødte endog Aramis saa voldsomt tilbage, at Porthos løftede sin frygtelige Haand og lod den falde paa en Bagers melede Hoved, der øjeblikkelig skiftede Farve og bedækkedes med Blod. Dette Angreb frembragte et stort Røre; tre Mænd vilde styrte sig over Porthos, men Athos standsede den ene, d'Artagnan den anden og Porthos selv slyngede den tredje bort over sit Hoved. Nogle Englændere, der forstod sig paa Nævekamp, beundrede den Hurtighed og Lethed, hvormed denne Manøvre var bleven udført, og klappede i Hænderne. Der manglede ikke meget i, at Porthos og hans Venner i Stedet for, som de havde frygtet for, at blive massakrerede, var blevet baaret i Triumf, men vore fire Rejsende, der ængsteligt undgik alt, hvad der kunde tildrage dem Opmærksomhed, var heldige nok til at unddrage sig denne Æresbevisning. En Ting opnaaede de imidlertid ved den herkuliske Demonstration, nemlig at Mændene veg til Side for dem, hvorved det lykkedes dem at naa Parlamentshuset, hvilket de et Øjeblik i Forvejen havde anset for en komplet Umulighed.

Hele London var strømmet sammen ved Indgangen, og da de fire Venner endelig slap indenfor, fandt de derfor de tre forreste Bænke besat.

Da Bænkene var anbragt amfiteatralsk, kunde de fra deres Plads overse hele Forsamlingen. Ved et Tilfælde var de kommet til at sidde midt paa Tribunen, saaledes af de befandt sig lige for den for Karl den Første bestemte Stol.

Klokken elleve viste Kongen sig i Døren til Salen, omgivet af Soldater. Han saa sig roligt omkring, som om han skulde føre Forsædet i en Forsamling af underdanige Undersaatter i Stedet for at svare paa et oprørt Parlaments Beskyldninger.

Dommerne, der frydede sig over at kunne ydmyge en Konge, forberedte sig synligt til at benytte den Ret, de havde anmasset sig. En Dørvogter underrettede Karl den Første om, at Skik og Brug fordrede, at den anklagede tog Hatten af, naar han stod for sine Dommere.

Uden at sige et Ord trykkede Karl sin Hat fastere paa Hovedet og saa til den anden Side; da Dørvogteren var gaaet, satte han sig derpaa paa den for ham bestemte Stol ligefor Præsidenten og slog paa sine Støvler med en Spanskrørsstok, som han holdt i Haanden.

Parry, der var fulgt med ham, blev staaende bag ved ham.

I Stedet for at se paa hvad der foregik i Salen, holdt d'Artagnan Øje med Porthos, hvis Ansigt afspejlede de Følelser, som Kongen ved sin Selvbeherskelse betvang. Det forskrækkede ham at se Athos, denne rolige og kolde Mand, saa ophidset.

„Jeg haaber," sagde han, hældende sig over til ham, „at De tager Eksempel af Hans Majestæt og ikke lader Dem dræbe i dette Bur."

„Vær kun ganske rolig", sagde Athos.

„Aha!" vedblev d'Artagnan, „det lader til, at man er bange for noget; thi se blot, Posterne bliver forstærket; før var der kun Hellebarderer, nu kommer der Musketerer. Nu er der noget til enhver, Hellebarderne er for Tilhørerne paa Gulvet og Musketererne for os."

„Tredive, fyrretyve, halvtredsindstyve, halvfjerdsindstyve Mand", sagde Porthos, tællende de indtrædende Soldater.

„De glemmer Officeren, Porthos", bemærkede Aramis, „og han fortjener dog nok at blive talt med."

„Ja, ganske vist!" udbrød d'Artagnan.

Og han blev bleg af Vrede; thi han havde genkendt Mordaunt, der med dragen Sabel førte Musketererne om bag Kongen, saa at de kom til at staa lige for Tribunen.

„Mon han skulde have kendt os?" vedblev d'Artagnan, „thi i saa Fald tiltræder jeg Tilbagetoget. Jeg vil helst selv vælge min Dødsmaade og skøtter ikke videre om at blive skudt i denne Kasse."

„Nej", svarede Aramis, „han har ikke set os; han har kun Øje for Kongen. Gudsdød! hvor han ser paa ham, den uforskammede! Mon han skulde hade Hans Majestæt ligesaa meget som os?"

„Uden Tvivl", sagde Athos, „thi vi har kun berøvet ham hans Moder, men Kongen har berøvet ham hans Navn og Formue."

„Det er rigtigt", genmælede Aramis, „men stille! Præsidenten taler til Kongen."

Præsident Bradshaw talte virkelig til den ophøjede anklagede.

„Stuart", sagde han, „hør efter, medens Deres Dommere bliver opraabt, og gør Deres Bemærkninger, hvis De har nogen at gøre, for Tribunalet."

Som om disse Ord ikke gjaldt ham, drejede Kongen Hovedet til den anden Side.

Præsidenten ventede, men der kom intet Svar, og der indtraadte et Øjebliks Tavshed.

Af hundrede og tre og tredsindstyve Medlemmer kunde kun tre og halvfjerds svare; thi de andre var blevet borte af Frygt.

„Jeg vil nu skride til Opraabet", sagde Bradshaw, tilsyneladende uden at lægge Mærke til, at de tre Femtedele af Forsamlingen var fraværende.

Og han begyndte at opraabe Medlemmerne, det ene efter det andet, nærværende og fraværende.

Da Turen kom til Oberst Fairfaxs Navn, indtraadte en af de korte, men højtidelige Pavser, der røbede de Medlemmers Fraværelse, som ikke personlig havde villet tage Del i denne Domfældelse.

„Oberst Fairfax!" gentog Bradshaw.

„Fairfax?" svarede en spottende Stemme, hvis Sølvklang røbede, at den tilhørte et Fruentimmer, „har altfor megen Forstand til at være til Stede her."

En umaadelig Latter hilste disse Ord, der udtaltes med den Dristighed, som Kvinderne øser af selve deres Svaghed, der sikrer dem mod enhver Hævn.

„Det var en Fruentimmerstemme!" udbrød Aramis, „jeg vilde paa min Ære give meget til, at hun var ung og smuk."

Med disse Ord steg han op paa Bænken for at se ned paa Tribunen, hvorfra Stemmen var kommet.

„Ved min Sjæl", vedblev Aramis, „hun er fortryllende! Se en Gang, d'Artagnan, alle stirrer paa hende, og hun har udholdt Bradshaws Blik uden at blegne."

„Det er Lady Fairfax i egen Person," sagde d'Artagnan; „De husker hende nok, Porthos? Vi har set hende med hendes Mand hos General Cromwell."

Efter et Øjebliks Forløb var Roligheden atter genoprettet, og Opraabet fortsattes.

„De Slyngler vil hæve Mødet, naar de ser, at de ikke er til Stede i et tilstrækkeligt Antal", sagde Grev de la Fère.

„De kender dem ikke, Athos; læg en Gang Mærke til Mordaunts Smil, se hvorledes han betragter Kongen. Tilhører dette Blik en Mand, der er bange for, at hans Offer skal undslippe ham? Nej, nej, saaledes smiler en Mand, hvis Had er tilfredsstillet, og som er sikker paa sin Hævn. Ah! forbandede Basilisk! det vil være den lykkeligste Dag i mit Liv, da jeg kan veksle andet end Blik med dig."

„Kongen ser virkelig godt ud", bemærkede Porthos, „med hvilken

Omhu er han ikke paaklædt, skønt han er Fange! Fjerene i hans Hat er i det mindste halvtredsindstyve Pistoler værd, betragt den en Gang, Aramis."

Da Navneopraabet var til Ende, gav Præsidenten Ordre til at oplæse Anklageakten.

Athos blegnede, da han var bleven skuffet i sine Forventninger. Skønt Dommerne ikke var mødt i tilstrækkeligt Antal, skulde Processen dog gaa sin Gang; Kongen var i Forvejen domfældt.

„Jeg sagde Dem det jo, Athos", sagde d'Artagnan med et Skuldertræk, „men De er altid vantro. Saml nu alt Deres Mod og hør, uden at sætte et altfor vredt Ansigt op, paa de Afskyeligheder, som den lille, sorte Herre der vil sige om sin Konge."

Aldrig var den kongelige Majestæt bleven behandlet saa brutalt; hidtil havde man ladet sig nøje med at myrde Kongerne, og det var i alt Fald kun deres Lig, man havde forhaanet.

Karl den Første hørte med paafaldende Opmærksomhed paa Anklagerens Tale, uden at tage Notits af Fornærmelserne. Da Anklageren gav sit Had Luft og gjorde sig til Bøddel, smilte han blot melankolsk.

Med glødende Ansigt, knyttede Næver og sammenbidte Læber skummede Athos paa sin Bænk, rasende over Anklagerens Fornærmelser og Kongens urokkelige Taalmodighed.

I dette Øjeblik endte Anklageren sin Tale med følgende Ord:

„Nærværende Anklage indbringes af os i det engelske Folks Navn."

Disse Ord frembragte en Mumlen paa Tribunen og en Stemme tordnede rasende bag ved d'Artagnan:

„Du lyver! De ni Tiendedele af det engelske Folk hører med Afsky paa, hvad du siger."

Denne Stemme tilhørte Athos, der ude af sig selv var sprunget op og med udstrakt Arm saaledes tiltalte den offentlige Anklager.

Ved denne Tiltale vendte Kongen, Dommerne, Tilhørerne, kort sagt alle, deres Øjne mod den Tribune, hvor de fire Venner befandt sig. Mordaunt gjorde som de andre og genkendte Adelsmanden, omgivet af de tre andre Franskmænd, der ligeledes havde rejst sig blege og truende. Hans Øjne lynede af Glæde, han havde fundet dem, hvis Død han havde svoret. Paa et Vink af ham var tyve af Musketererne ilet til, og idet han pegede paa den Tribune, hvor hans Fjender sad, sagde han:

„Giv Ild paa denne Tribune!“

Men hurtig som Tanken greb d'Artagnan Athos om Livet, medens Porthos tog fat i Aramis. Springende ned af Bænken styrtede de ud i Gangen, fo'r hurtigt ned ad Trappen og blandede sig mellem Mængden, medens inde i Salen de sænkede Musketter truede tre tusinde Tilskuere, hvis Rædselsskrig bragte Soldaterne til at holde inde.

Forvirringen var overordentlig. Over en halv Time forløb, førend det lykkedes at faa Roligheden genoprettet. Dommerne ventede hvert Øjeblik, at Tribunerne vilde bryde løs, medens disse, der saa Musketterne rettede mod sig og svævede mellem Frygt og Nysgerrighed, var i den største Spænding og Bevægelse.

Endelig blev der atter roligt.

„Hvad har De at sige til Deres Forsvar?“ spurgte Bradshaw Kongen.

Med en Dommers og ikke med en anklagets Stemme og med Hatten bestandigt paa, tog nu Karl Ordet:

„Svar mig først, førend De forhører mig. Jeg var fri i Newcastle, hvor jeg sluttede en Overenskomst med de to Kamre. I Stedet for at opfylde eders Del af denne Overenskomst, saaledes som jeg opfyldte min, købte I mig af Skotterne, ikke dyrt, det véd jeg, og det gør eders nye Regerings Sparsommelighed Ære. Men fordi I har betalt den samme Pris for mig som for en Slave, tror I derfor, at jeg har ophørt at være eders Konge? Nej! At svare eder vil være at glemme det. Jeg vil derfor ikke svare eder, førend I har bevist mig eders Ret til at forhøre mig. Ved at svare eder, vil jeg anerkende eder for mine Dommere, og jeg ser kun mine Bødler i eder.“

Og midt under den Dødsstilhed, der nu indtraadte, satte Karl sig atter paa sin Stol, rolig og stolt og som hidtil med bedækket Hoved.

„Nuvel“, sagde Præsidenten, da han saa, at Karl var fast bestemt paa at tie, „saa vil vi dømme eder til Trods for eders Tavshed. De er anklaget for Forræderi, Misbrug af Magten og Mord. Der er Vidner, der kan bekræfte det. Gaa nu, i næste Møde vil Sagen blive bragt til Ende.“

Karl rejste sig op; da han vendte sig om, saa han, at Parry var dødbleg.

„Nu, min kære Parry“, sagde han, „hvad fejler dig dog, og hvad har kunnet bringe dig saaledes i Bevægelse?“

„O, Sire“, svarede Parry med Taarer i Øjnene og bønfaldende Stemme, „se ikke til venstre, Sire, naar De gaar ud af Salen.“

„Hvorfor, Parry?“

„Gør det ikke, jeg bønfalder Dem, min Konge!“

„Men hvad er der da paa Færde? Saa tal dog,“ sagde Karl og søgte at se igennem den Række Soldater, der stod opstillet bagved ham.

„Der er — men De vil ikke se, vel Sire? — paa et Bord har De lagt den Økse, hvormed Forbrydere henrettes. Det er et rædsomt Syn, Sire, se ikke til den Side, jeg beder Dem.“

„De Tosser!“ udbrød Karl, „tror de da, at jeg er ligesaa stor en Kujon som de selv? Det er godt, at De underretter mig derom, Tak, Parry.“

Og Kongen gik ned ad Salen, omringet af Soldaterne.

Paa venstre Side af Døren laa virkelig den blanke Økse paa et rødt Tæppe.

Da Karl kom ligefor den, standsede han; vendende sig om sagde han leende:

„Aha! Øksen! Et passende Skræmmebillede for Folk, der ikke véd, hvorledes en Adelsmand er skabt. Du indjager mig ingen Frygt, Bøddeløkse“, tilføjede han og slog paa den med den tynde, bøjelige Stok, som han holdt i Haanden, „og jeg slaar dig nu, ventende med kristelig Taalmodighed det Øjeblik, da du vil gengælde mig dette Slag.“

Med et foragteligt Skuldertræk gik han derpaa videre, medens de, der var stimlet sammen om Bordet for at se, hvilket Ansigt Kongen vilde stille op, naar han saa den Økse, der skulde skille hans Hoved fra Kroppen, blev slukørede og forbløffede tilbage.

„I Sandhed, Parry“, vedblev Kongen, gaaende videre, „disse Mennesker betragter mig, Gud forlade mig, som en Bomuldshandler og ikke som en Adelsmand, der er vant til at se Sværd blinke. Anser de mig ikke for at være ligesaa god som en Slagter?“

Idet han sagde disse Ord, naaede han Døren; en stor Mængde Mennesker havde forsamlet sig udenfor denne; da de ikke havde kunnet faa Plads indenfor Tribunerne, vilde de i det mindste se Slutningen af Skuespillet, hvis interessanteste Del de ikke havde haft Lejlighed til at se.

Denne uoverskuelige Skare, i hvis Rækker saas enkelte truende Ansigter, aftvang Kongen et let Suk.

„Hvilken Masse Mennesker!“ tænkte han, „og ikke en eneste hengiven Ven.“

Ligesom denne nedslaaende Tanke paatrængte sig ham, sagde en Stemme tæt ved ham:

„Hil være den faldne Majestæt!“

Kongen vendte sig rask om, medens Taarerne kom frem i Øjnene.

Det var en gammel Soldat af hans Garde, der ikke havde villet lade sin fangne Konge passere forbi uden at bringe ham denne sidste Hyldest.

Men i samme Øjeblik blev den ulykkelige næsten knust af alle de Slag, der regnede ned over ham.

Blandt de ivrigste genkendte Kongen Kaptajn Groslow.

„Ak!“ sagde Karl, „det er en temmelig haard Straf for en saa lille Brøde.“

Med knust Hjerte gik han derpaa videre, men han havde knap gaaet to hundrede Skridt, førend en Rasende trængte sig ind mellem to Soldater og spyttede ham i Ansigtet.

En vældig Latter og en uheldsvanger Mumlen hørtes paa en Gang. Mængden bølgede frem og tilgage, og det forekom Kongen, som om han midt imellem dette levende Hav af Mennesker saa et Glimt af Athos' funklende Øjne.

Karl aftørrede sit Ansigt og sagde med et melankolsk Smil:

„Den ulykkelige! For en halv Krone vilde han gøre det samme mod sin egen Fader!“

Kongen havde ikke taget fejl, han havde virkelig set Athos og hans Venner, der paany havde blandet sig i Mængden og med Blikket fulgte Martyrkongen.

Da Soldaten hilste Karl, hoppede Athos' Hjerte af Glæde, og da den ulykkelige atter kom til sig selv, fandt han i sin Lomme ti Guineer, som den franske Adelsmand havde puttet i den. Men da den fejge Slyngel spyttede den fangne Konge i Ansigtet, lagde Athos Haanden paa sin Dolk.

Men d'Artagnan standsede hans Haand og sagde med hæs Stemme:

„Kan du ikke vente lidt?“

D'Artagnan havde aldrig duttet hverken Athos eller Grev de la Fère.

Athos standsede.

D'Artagnan tog Athos under Armen, gav Porthos og Aramis Tegn til ikke at fjerne sig og stillede sig bag Manden med de nøgne Arme, der endnu lo over sin infame Spøg og modtog Lykønskninger af nogle andre rasende.

Manden gik henimod City. D'Artagnan, der endnu støttede sig til Athos, fulgte efter ham og opfordrede ved Tegn Porthos og Aramis til at komme med.

Mennesket med de nøgne Arme, der lignede en Slagterdreng, gik med to af sine Kammerater gennem en lille, øde Gade, der førte ned til Floden. D'Artagnan havde sluppet Athos' Arm og skyndte sig efter Fornærmeren.

Da de tre Mænd nærmede sig Vandet, opdagede de, at nogen fulgte efter dem, og standsede. De laante Franskmændene uforskammede Blikke og gjorde nogle Bemærkninger mellem sig selv.

„Jeg kan ikke Engelsk, Athos," sagde d'Artagnan, „men det kan De, og De skal derfor tjene mig som Tolk."

Med disse Ord gik de raskere til, indtil de var kommet forbi de tre Mænd. Pludselig vendte d'Artagnan sig om, gik lige hen til Slagterdrengen, der standsede, og sagde, idet han med sin Pegefinger berørte hans Bryst:

„Gentag det for ham, Athos: — „Du har opført dig som en Usling, du har fornærmet en forsvarsløs Mand, du har spyttet din Konge i Ansigtet, og derfor skal du dø!...".

Bleg som et Spøgelse oversatte Athos disse besynderlige Ord for Manden, der, da han mødte d'Artagnans frygtelige Blik, vilde sætte sig i Forsvarsstilling. Aramis lagde Haanden paa sin Kaarde.

„Nej, intet Staal! intet Staal!" udbrød d'Artagnan, „det er kun for Adelsmænd."

Gribende Slagteren i Struben tilføjede han derpaa:

„Dræb mig denne Usling med et eneste Næveslag, Porthos."

Porthos løftede sin frygtelige Arm og lod den med et dumpt Brag falde paa Uslingens Hjerneskal, som den knuste.

Mennesket styrtede til Jorden ligesom en Okse, der bliver slaaet for Panden.

Hans Ledsagere vilde skrige og flygte, men Stemmen svigtede dem, og de kunde ikke flytte Foden fra Stedet.

„Sig dem endvidere, Athos", vedblev d'Artagnan, „at saaledes skal alle dø, der glemmer, at en lænket Mand er hellig, at en fangen Konge to Gange er Herrens Repræsentant."

Athos gentog d'Artagnans Ord.

De to Mænd betragtede stumme deres Kammerats Lig, der laa og svømmede i en stor Blodpøl; derpaa flygtede de skrigende.

„Retfærdigheden er sket Fyldest," sagde Porthos, tørrende sin Pande.

„Og nu", sagde d'Artagnan til Athos, „tvivl nu ikke om mig, men vær ganske rolig; jeg paatager mig alt, hvad der angaar Kongen."

SYVENDE KAPITEL.

White-Hall.

Som det lod sig forudse dømte Parlamentet Karl Stuart til Døden. Politiske Domme er næsten altid tomme Formaliteter; thi de samme Lidenskaber, der fremkalder Anklagen, er ogsaa de ledende ved Domfældelsen. Dette er Revolutionernes frygtelige Logik.

Skønt hans Venner var belavet paa dette Udfald, opfyldte det dem dog med Sorg. D'Artagnan, hvis Aand aldrig var virksom mere end under overordentlige Omstændigheder, svor paany at ville forsøge alt for at hindre Opløsningen af den blodige Tragedie. Men hvorledes? Ja, det havde han endnu kun en dunkel Anelse om. Alt vilde bero paa Omstændighederne. Indtil en fuldstændig Plan kunde blive lagt, maatte man for enhver Pris, for at vinde Tid, se at forhindre, at Eksekutionen fandt Sted Dagen efter, saaledes som Dommerne havde bestemt. Den eneste Udvej var at lade Bøddelen i London forsvinde. Bøddelen forsvandt, og Dommen kunde altsaa ikke blive eksekveret. Naturligvis vilde man hente en fra den London nærmest liggende By, men det vilde altid medtage en Dag, og under saadanne Omstændigheder beror maaske alt paa en Dag. D'Artagnan paatog sig dette mere end vanskelige Hverv.

Ikke mindre vigtigt var det at underrette Karl Stuart om, at man vilde gøre et Forsøg paa at frelse ham, for at han kunde hjælpe sine Forsvarere saa meget som muligt, eller i det mindste ikke gøre

noget, der kunde modarbejde deres Bestræbelser. Dette farlige Hverv paatog Aramis sig; Karl Stuart havde udbedt sig, at Biskop Juxon maatte faa Lov til at besøge ham i hans Fængsel i White-Hall. Mordaunt havde samme Aften indfundet sig hos Biskoppen for at underrette ham om Kongens fromme Ønske saavel som om Cromwells Samtykke. Aramis besluttede enten med det onde eller med det gode at bevæge Biskoppen til at lade ham gaa i sit Sted, iført hans Ornat.

Athos endelig paatog sig at træffe Forberedelser til at forlade England, og det hvad enten det lykkedes eller ej.

Da det var bleven mørkt begav enhver sig paa Vejen for at udføre sit farefulde Hverv, efter at man først havde sat hverandre Stævne i Hotellet til Klokken elleve.

White-Hall bevogtedes af tre Regimenter Kavalleri, men fremfor alt af Cromwell, der kom og gik og sendte sine Generaler og Agenter.

Den dødsdømte Monark sad alene i sit sædvanlige Værelse, der oplystes af to Vokslys, og betragtede sørgmodigt sin svundne Storheds Pragt, ligesom man i sin sidste Time ser Livet i et mere glimrende og tiltrækkende Lys end før.

Parry havde ikke forladt sin Herre; siden hans Domfældelse græd han uophørligt.

Karl Stuart sad ved et Bord og betragtede en Medaillon, hvori hans Kones og Datters Portrætter fandtes ved Siden af hinanden. Han ventede Juxons Komme, og efter denne Bøddelen.

Undertiden faldt hans Tanker paa de brave franske Adelsmænd, der forekom ham som Skikkelser, man ser i Drømme, og som forsvinder igen, naar man vaagner.

En umaadelig Forstemthed bemægtigede sig Karl. Han begravede sit Hoved i Hænderne og tænkte paa, hvor smuk Verden er, naar man skal til at forlade den, eller rettere sagt, naar den forlader os, paa Børns Kærlighed, der forekommer saa tiltrækkende og yndig, naar man uigenkaldelig er skilt fra dem, og endelig tænkte han paa sin ædle, modige Gemalinde, der til det sidste havde staaet ham bi. Han fremtog fra sit Bryst det Diamantkors og den Hosebaandsorden, som hun havde sendt ham ved de ædle Franskmænd, og kyssede dem.

Pludselig hørtes Skridt paa Gangen, Døren aabnedes, Værelset oplystes af Fakkelskin og en gejstlig, iført biskoppeligt Ornat, traadte ind, fulgt af to Soldater, til hvem Karl med Haanden gjorde en bydende Gestus.

De to Soldater trak sig tilbage, og Værelset faldt atter tilbage i sit Halvmørke.

„Juxon!“ udbrød Karl, „Juxon! Tak, min sidste Ven, De kommer meget belejligt.“

Biskoppen skottede ængsteligt til det Menneske, der sad i Krogen og hulkede.

„Naa, Parry“, sagde Kongen, „græd ikke mere, Gud er kommet til os.“

„Hvis det er Parry“, sagde Biskoppen, „har jeg ikke noget at frygte for; tillad mig derfor at hilse paa Deres Majestæt og at sige Dem, hvem jeg er, og i hvilken Anledning jeg er kommet.“

Karl vilde lige til at udstøde et Skrig, da han hørte denne Stemme, men Aramis lagde Fingeren paa Munden og bukkede dybt for Kongen af England.

„Chevalieren!“ mumlede Karl.

„Ja, Sire“, sagde Aramis med hævet Stemme, „ja, Biskop Juxon, Kristi tro Ridder, der stiller sig til Deres Majestæts Raadighed.“

Karl foldede sine Hænder; han havde genkendt d'Herblay og var greben af Forbavselse over den Haardnakkethed, hvormed disse Mænd kæmpede mod et Folks Vilje og en Konges Skæbne.

„De,“ udbrød han, „De! Hvorledes er De kommet herhid? Min Gud, hvis De bliver kendt, er det ude med Dem.“

Parry rejste sig op, greben af den dybeste Beundring.

„Tænk ikke paa mig, Sire“, sagde Aramis, idet han med en Gestus paalagde Kongen Tavshed, „tænk kun paa Dem selv; som De ser, vaager Deres Venner; jeg véd ikke endnu, hvad vi skal gribe til, men fire bestemte Mænd kan udrette meget. Hold Dem imidlertid vaagen om Natten, bliv ikke forbavset over noget og vær belavet paa alt.“

Karl rystede paa Hovedet.

„Véd De vel, min Ven“, sagde han, „at der ingen Tid er at spilde, og at De maa skynde Dem, hvis De vil gøre noget? Véd De, at jeg skal dø i Morgen Klokken ti?“

„Der kan indtræffe meget inden den Tid, Sire, som kan gøre Eksekutionen umulig.“

Kongen saa forbavset paa Aramis.

I det samme hørtes under Kongens Vinduer en underlig Støj, ligesom naar der bliver læsset Brænde af en Vogn.

„Hører De?“ sagde Kongen.

Der lød et Smerteskrig.

„Jeg hører nok“, svarede Aramis, „men jeg fatter ikke Grunden til dette Skrig.“

„Hvem der har udstødt det, véd jeg ikke“, vedblev Kongen, „men Støjen skal jeg forklare Dem. Véd De ikke, at jeg skal henrettes udenfor dette Vindue?“ tilføjede Karl og strakte Haanden ud mod den mørke Plads, hvor der ikke fandtes andre end Soldater og Skildvagter.

Aramis gyste uvilkaarligt.

„Som De ser, er det til ingen Nytte, at De gør Dem mere Ulejlighed“, vedblev Karl, „jeg er fordømt, lad mig lide min Skæbne.“

„Sire“, sagde Aramis, der atter havde genvundet sin Fatning, „de kan længe nok oprejse et Skafot, men de vil ikke finde en Skarpretter.“

„Hvad mener De dermed?“ spurgte Kongen.

„Jeg mener, Sire, at i dette Øjeblik er Bøddelen bortført eller bestukket, i Morgen vil Skafottet være færdigt, men Skarpretteren vil mangle, og man vil blive nødt til at opsætte Eksekutionen til i Overmorgen.“

„Nu?“ spurgte Kongen.

„Nu“, svarede Aramis, „i Morgen Nat bortfører vi Dem.“

„Hvorledes?“ udbrød Kongen, hvis Ansigt uvilkaarligt straalede af Glæde.

„O, min Herre!“ mumlede Parry med foldede Hænder, „vær velsignet De og Deres Venner.“

„Hvorledes?“ gentog Kongen, „det maa jeg vide, for at jeg kan staa Dem bi, hvis det gøres behov.“

„Jeg véd det ikke, Sire“, svarede Aramis, „men den snildeste, tapreste og mest opofrende af os alle sagde, da han skiltes fra mig: „Chevalier, sig Kongen, at i Morgen Aften Klokken ti bortfører vi ham.“ Naar han har sagt det, vil han ogsaa holde det.“

„Sig mig denne ædle Vens Navn“, sagde Kongen, „hvad enten hans Forehavende lykkes eller ej, vil jeg være ham evig taknemmelig.“

„Han hedder d'Artagnan, Sire, det er den samme, der nær havde reddet Dem, den Gang Oberst Harrison indfandt sig saa ubelejligt.“

„I er i Sandhed mærkværdige Mænd!“ udbrød Kongen; „hvis man havde fortalt mig sligt, vilde jeg ikke have troet det.“

„Hør mig nu, Sire“, vedblev Aramis. „Glem ikke et eneste

Øjeblik, at vi arbejder paa Deres Frelse; læg Mærke til alt, lyt til alt og drag Deres Slutninger af alt, hvad De hører."

„O, Chevalier!" raabte Kongen, „hvorledes skal jeg takke Dem? Ingen Ord vil kunne udtrykke den Taknemmelighed, hvoraf jeg er opfyldt. Hvis Deres Plan lykkes, vil jeg ikke sige, at De frelser en Konge; nej, set fra Skafotter er Kongedømmet intet i mine Øjne, det forsikrer jeg Dem; men De vil bevare en Mand for hans Kone, en Fader for hans Børn. Her er min Haand, Chevalier, den tilhører en Ven, der vil elske Dem til sit sidste Aandedrag."

Aramis vilde kysse Kongens Haand, men Kongen tog hans og trykkede den mod sit Bryst.

Aramis gik, fulgt til Døren af Karl. Aramis uddelte sin Velsignelse til højre og venstre, hvorved han tvang Vagten til at knæle, skred majestætisk gennem det af Soldater opfyldte Forværelse, steg op i sin Vogn, fulgt af sine to Ledsagere, og lod sig køre til det biskoppelige Palads, hvor de forlod ham.

Aramis skiftede Klæder og forlod Juxon efter at have underrettet ham om, at han endnu en Gang vilde tage sin Tilflugt til ham.

Næppe havde han gjort ti Skridt paa Gaden, førend han opdagede, at han blev efterfulgt af en i en vid Kappe indhyllet Mand; han lagde Haanden paa Dolken og standsede; Manden skred hen til ham; det var Porthos.

„Den kære Ven!" udbrød Aramis og rakte ham Haanden.

„Som De ser, min kære Ven, har enhver af os haft sit Hverv", sagde Porthos. „Mit var at passe paa Dem. Har De set Kongen?"

„Ja, og alt gaar ganske godt. Hvor er vore Venner?"

„Vi skal mødes Klokken elleve i Hotellet."

„Saa er der ingen Tid at spilde", sagde Aramis.

I det samme slog Uret paa Sankt Paulskirken halv elleve.

Da de to Venner imidlertid gik rask til, var de de første paa Pletten.

Efter dem kom Athos.

„Alt gaar godt", sagde han endnu før hans Venner kunde faa Tid til at spørge ham.

„Hvad har De udrettet?" spurgte Aramis.

„Jeg har lejet en lille Felukke, der har en temmelig indskrænket Plads, men er hurtig som en Slave; den venter os i Greenwich lige for Hundeøerne; den har en Besætning af Skipperen og fire Mand, som

mod en Betaling af halvtredsindstyve Pund Sterling vil være til vor Disposition i de tre paafølgende Nætter. Er vi først om Bord med Kongen, gaar vi ned ad Themsen og er inden to Timer i rum Sø. Som ægte Pirater holder vi os langs med Kysterne, skjuler os i Bugterne eller, hvis Farvandet er frit, sætter Sejl for Boulogne. Hvis jeg skulde blive dræbt, saa hedder Skipperen Kaptajn Roger og Felukken „Lynet". Med disse Oplysninger vil I kunne finde begge. Et i alle fire Hjørner knyttet Lommetørklæde er Genkendelsestegnet."

Et Øjeblik efter indfandt d'Artagnan sig.

„Tøm eders Lommer", sagde han, „jeg vil have hundrede Pund Sterling, thi hvad mine angaar, saa...", og d'Artagnan vendte sine Lommer.

Summen var i et Sekund bragt til Veje; d'Artagnan forlod Værelset, men kom straks efter tilbage.

„Se saa", sagde han, „nu er det gjort, puh! det har holdt haardt nok."

„Har Bøddelen forladt London?" spurgte Athos.

„Nej, det var ikke sikkert nok. Han kunde være draget ud af den ene Port og vendt tilbage ad den anden."

„Hvor er han da?" vedblev Athos.

„I Kælderen."

„I hvilken Kælder?"

„I vor Værts Kælder! Mousqueton holder Vagt udenfor Døren, og her er Nøglen."

„Bravo!" udbrød Aramis. „Men hvorledes har De faaet Mennesket til at forsvinde?"

„Ved Hjælp af Penge; det kostede mig en Del; men jeg fik ham dog til sidst overtalt."

„Og hvor meget har det kostet Dem, min Ven?" spurgte Athos, „thi De indser nok, at alle Udgifterne deles ligeligt."

„Det har kostet mig tolv tusinde Livres", svarede d'Artagnan.

„Hvorfra har De faaet dem?" spurgte Athos, „De ejede altsaa den Sum?"

„Dronningens famøse Diamantring!" udbrød d'Artagnan sukkende.

„Ah! rigtigt", svarede Aramis, „jeg synes nok, at jeg har set den paa Deres Finger."

„De har altsaa købt den igen af Hr. des Essarts?" spurgte Porthos.

„Min Gud! ja“, svarede d'Artagnan, „men det staar skrevet hist oppe, at jeg ikke skal beholde den. Hvad skal man sige? Det lader til, at Diamanterne ligesom Menneskene har deres Sympatier og Antipatier; denne synes at hade mig.“

„Det er nu godt nok altsammen, hvad Bøddelen angaar, men desværre har enhver Bøddel sin Medhjælper, sin Knægt, eller hvad han nu hedder.“

„Denne her havde ogsaa sin, men vi har Lykken med os.“

„Hvorledes det?“

„Netop som jeg troede, at jeg skulde begynde forfra, blev Fyren bragt hjem med et knust Laar. Af overdreven Iver havde han fulgt Vognen, der kørte Bjælkerne og Brænderne, lige ind under Kongens Vinduer; en af Bjælkerne faldt ned paa hans Ben og knuste det.“

„Oh!“ sagde Aramis, „det er altsaa ham, der udstødte det Skrig, jeg hørte, medens jeg var hos Kongen.“

„Formodentlig,“ svarede d'Artagnan, „men da han er et Menneske med Omløb i Hovedet, har han, da han blev bragt bort, lovet i sit Sted at sende fire dygtige Arbejdere, der kunde hjælpe til med Arbejdet; saa snart han kom hjem til sin Principal, skrev han, skønt haardt besaaret, øjeblikkelig til Master Tom Lowe, en Tømmersvend af hans Bekendtskab, for at bede ham begive sig til White-Hall. Her er Brevet, som han sendte af Sted med et Bud, der fik ti Pence for at besørge det og som har solgt det til mig for en Louisd'or.“

„Hvad Fanden vil De gøre med det Brev?“ spurgte Athos.

„Gætter De det ikke?“ sagde d'Artagnan og blinkede med sine kloge Øjne.

„Nej, min Sjæl, om jeg gør!“

„Nuvel, min kære Athos, De, der taler Engelsk som John Bull selv. De er Mester Tom Lowe og vi er Deres tre Kammerater; forstaar De det nu?“

Athos udstødte et Skrig af Glæde og Beundring, ilede ind i et Kabinet og hentede nogle Arbejderforklædninger, som de fire Venner straks iførte sig; derpaa forlod de Hotellet, Athos bærende en Sav, Porthos en Knibtang, Aramis en Økse og d'Artagnan en Hammer og Søm.

Ved Hjælp af Bøddelknægtens Brev legitimerede de sig hos Tømmermesteren, der forestod Arbejdet.

OTTENDE KAPITEL.

Arbejderne.

Henimod Midnat hørte Karl en stærk Støj under sine Vinduer; den skrev sig fra Økse- og Hammerslag.

Han havde kastet sig fuldt paaklædt paa Sengen og var lige ved at falde i Søvn, da Larmen fik ham til at fare op. Denne Støj gav et frygteligt Ekko i hans Indre og han bestormedes paany af skrækkelige Tanker. Ikke i Stand til at udholde denne Tortur, sendte han Parry ud til Skildvagten med Anmodning om, at denne vilde bede Arbejderne at banke mindre stærkt og at have Medlidenhed med den, der en Gang havde været deres Konge.

Skildvagten vilde ikke forlade sin Post, men lod Parry gaa.

Da Parry efter at være gaaet rundt om Paladset kom i Nærheden af Vinduet, fik han Øje paa et stort, ufuldendt Skafot, som man netop havde begyndt at beklæde med sort Klæde.

Dette i Højde med Vinduet opførte Skafot havde to indvendige Afdelinger. Hvor ubehageligt dette Syn end var for Parry, saa han sig dog om mellem Arbejderne for at opdage dem, hvis Støj mest maatte genere Kongen, og saa da to Mænd, der var i Færd med at nedtage den udenfor Vinduet sig befindende Balkon. Den ene af dem var en sand Kolos og ved hvert Slag af hans Hammer fløj Stenene rundt omkring. Den anden, der laa paa Knæ, trak de sønderslaaede Sten frem.

Det var tydeligt, at det var dem, der gjorde den Støj, hvorover Kongen havde beklaget sig.

Parry klavrede op ad Stigen og gik hen til dem.

„Kan I ikke arbejde med lidt mindre Støj, mine Venner?“ sagde han til dem. „Kongen trænger meget til at sove.“

Manden, der hamrede løs paa Muren, holdt inde og vendte sig halvt om, men da han stod op, kunde Parry ikke se hans Ansigt. Den knælende vendte sig ligeledes om, og da hans Ansigt belystes af Lygten, kunde Parry se ham.

Denne Mand saa vist paa ham og lagde Fingeren paa Munden.

Parry traadte overrasket et Skridt tilbage.

„Det er godt, det er godt,“ sagde Arbejderen paa udmærket Engelsk, „sig Kongen, at hvis han sover daarligt i Nat, vil han komme til at sove saa meget desto bedre næste Nat.“

Disse haarde Ord, der tagne bogstaveligt, havde en saa frygtelig Betydning, vakte en stormende Latter hos de andre Arbejdere.

Parry gik bort, idet han troede at drømme. Han skyndte sig tilbage til Kongen og sagde:

„Ved De, Sire, hvad det er for Arbejdere, der gør saa megen Støj?“

„Nej,“ svarede Karl og rystede melankolsk paa Hovedet, „hvorledes skulde jeg kunde vide det? Kender jeg de Mænd?“

„Sire,“ sagde Parry endnu sagtere, idet han bøjede sig over sin Herres Seng, „Sire, det er Grev de la Fère og hans Kammerat.“

„Tys!“ hviskede Kongen og saa sig forfærdet omkring. „Har du set dem?“

„Jeg har talt med dem.“

Kongen foldede Hænderne og hævede sine Øjne mod Himlen; efter en kort, brændende Bøn sprang han derpaa ud af Sengen og gik hen til Vinduet, hvis Gardiner han trak tilside. Skildvagterne paa Balkonen var der endnu, og udenfor denne hævede sig en mørk Genstand, paa hvilken flere Skikkelser færdedes.

Karl kunde intet skelne, men hørte under sine Fødder den stærke Larm, som hans Venners Slag frembragte. Ethvert af disse Slag gav Genlyd i hans Hjerte.

Parry havde ikke taget fejl, det var ganske rigtigt Athos, som han havde set. Ved Porthos' Hjælp huggede han et Hul, hvori en af Tværbjælkerne skulde hvile.

Dette Hul førte ind til et Slags Rum, der fandtes under Gulvet i det kongelige Værelse. Naar man først befandt sig i dette Rum, der havde megen Lighed med en lav Mezanin, kunde man ved Hjælp af et Brækjern og et Par gode Skuldre — dette skulde være Porthos' Sag — sprænge et af Bræderne i Gulvet; gennem den derved frembragte Aabning skulde Kongen lade sig glide ned, tilligemed sine Redningsmænd naa en af det med sort Klæde fuldstændigt beslaaede Skafots Afdelinger, iføre sig en Arbejders Dragt, som man holdt i Beredskab til ham, og derpaa ladende som ingenting stige ned med de fire Venner.

Skildvagterne, der maatte antage dem for Arbejdere, vilde lade dem passere uhindrede.

Som alt bemærket laa Felukken parat til at tage imod dem.

Denne Plan var simpel og let udførlig.

Athos rev altsaa sine fine, hvide Hænder tilblods med at udtage

de Sten, som Porthos havde løsnet. Han kunde allerede stikke Hovedet ind under de Ornamenter, der prydede Balkonen. To Timers Arbejde endnu og han vilde kunne faa hele Kroppen ind. Før Dag vilde Hullet være færdigt og skjult af et Tæppe, som d'Artagnan skulde anbringe for det. D'Artagnan havde udgivet sig for en fransk Arbejder og slog Søm i med den største Færdighed. Aramis afklippede det overflødige af Klædet, der hængte ned til Jorden og bag hvilket Skafottets Tømmerværk befandt sig.

Det begyndte at dages. Et uhyre Baal var blevet antændt for Arbejderne i denne kolde Nat mellem den 29. og 30. Januar; selv de ivrigste forlod hvert Øjeblik deres Arbejde for at varme sig. Kun Athos og Porthos havde ikke forladt deres Arbejde. Ved Daggry var Hullet derfor færdigt. Athos krøb ind i det med de for Kongen bestemte Klæder, der var pakkede ind i et sort Klæde. Porthos rakte ham et Brækjern og d'Artagnan slog et Stykke Klæde for, som skjulte baade Hullet og den, der havde gemt sig i det.

Athos behøvede kun to Timers Arbejde til at sætte sig i Forbindelse med Kongen; efter de fire Venners Mening havde de hele Dagen for sig, da man paa Grund af Bøddelens Forsvinden vilde blive nødt til at lade ham fra Bristol hente.

D'Artagnan iførte sig atter sin kastaniebrune Klædning og Porthos sin røde Frakke. Aramis begav sig til Juxon for om muligt at slippe ind til Kongen med ham.

De havde alle tre sat hverandre Stevne til Klokken Tolv paa White-Hallpladsen for at se, hvad der foregik der.

Før end Aramis forlod Skafottet, havde han nærmet sig Hullet, hvor Athos var skjult, og underrettet ham om, at han vilde se at faa Kongen i Tale.

Han begav sig derfor til Biskop Juxon, for hvem han fremsatte sin Begæring. Juxon gik saa meget villigere ind paa at tage Aramis med sig, som han allerede havde forudset, at han vilde komme til at trænge til en Præst for det sandsynlige Tilfælde, at Kongen vilde kommunicere og ønske at høre en Messe.

Klædt, som Aramis havde været den foregaaende Dag, steg Biskoppen ind i sin Vogn. Aramis, hvis Bleghed og Sørgmodighed gjorde ham endnu mere ukendelig end hans Diakonusdragt, satte sig ved Siden af ham. Vognen holdt udenfor Porten til White-Hall; Klokken var ni om Formiddagen.

Kongen var fuld af Haab, da han saa Aramis, forvandledes hans Haab til Glæde. Han omfavnede Juxon og trykkede Aramis' Haand. Biskoppen talte, saalænge nogen var til Stede, højt om deres Sammenkomst Dagen før. Kongen svarede, at de Ord, han da havde talt, havde baaret Frugt, og at han ønskede en ny Samtale. Juxon vendte sig om til de tilstedeværende og opfordrede ham til at være alene med Kongen.

Alle forlod Gemakket. Saa snart Døren havde lukket sig efter dem, udbrød Aramis hurtigt:

„De er frelst, Sire! Bøddelen i London er forsvunden, hans Medhjælper har igaar faaet et Laar knust under Deres Majestæts Vinduer. Det Skrig, vi hørte, kom fra ham. Formodentlig er man allerede bleven opmærksom paa Skarpretterens Forsvinden, men der findes ingen Bøddel før i Bristol, og det vil tage Tid at hente ham. Vi har altsaa en Frist i det mindste til imodgen."

„Men Grev de la Fère?" spurgte Kongen.

„Er to Skridt fra Dem, Sire. Tag Støderen og slaa tre Slag med den, saa skal De høre ham svare."

Med skælvende Haand tog Kongen det nævnte Instrument og stødte tre Gange i Gulvet. Øjeblikkelig hørte man under Gulvet dumpe Slag.

„Altsaa," vedblev Kongen, „er den, der svarer mig?..."

„Grev de la Fère, Sire," afbrød Aramis ham, „han bereder den Vej, ad hvilken Deres Majestæt skal flygte. Naar Parry løfter denne Marmorflise i Vejret, vil Vejen være aabnet."

„Men," bemærkede Parry, „jeg har intet Værktøj."

„Tag denne Dolk," sagde Aramis, „men pas blot paa, at De ikke brækker Spidsen, thi De kan maaske komme til at bruge den paa andet end Sten."

„O, Juxon!" udbrød Karl, vendende sig til Biskoppen og gribende begge hans Hænder, „glem ikke at bede for den, der har været Deres Konge..."

„Som er det endnu og som altid vil være det," sagde Juxon og kyssede Fyrstens Haand.

„Bed hele Deres Liv for den Adelsmand, De ser her, for den anden, som De hører under Deres Fødder, og for to til, der, hvor de end er, det er jeg vis paa, arbejder paa at frelse mig."

„De skal blive adlydt, Sire," svarede Juxon. „Saalænge jeg lever, skal jeg hver Dag bede for Deres Majestæts tro Venner."

Minøren fortsatte endnu i nogen Tid sit Arbejde og kom bestandigt nærmere og nærmere. Pludselig hørtes en uventet Støj i Galleriet. Aramis tog Støderen og gav Signalet til at holde inde.

Larmen kom nærmere, den lød ligesom regelmæssige Skridt. De fire Mænd blev staaende ubevægelige med Øjnene fæstede paa Døren, der aabnedes langsomt og med en vis Højtidelighed.

Vagten stod opmarcheret *en haie* i det Værelse, der laa foran Kongens. En sortklædt Parlamentskommissær, hvis højtidelige Væsen ikke var noget godt Tegn, traadte ind, hilste Kongen, aabnede et Pergament og læste hans Dom for ham, som man plejer at gøre for de dødsdømte, før end de bestiger Skafottet.

„Hvad skal det betyde?" spurgte Aramis Juxon.

Juxon gjorde en Gebærde, der skulde betyde, at han var ligesaa uvidende derom som han selv.

„Det er altsaa idag?" sagde Kongen med en Bevægelse, der kun var mærkelig for Juxon og Aramis.

„Er De ikke bleven underrettet om, Sire, at det skulde være denne Morgen?" spurgte den sortklædte Kommissær.

„Jeg skal altsaa dø som en simpel Forbryder for Londoner Bøddelens Haand?" udbrød Kongen.

„Bøddelen i London er forsvundet, Sire," svarede Parlamentskommissæren, „men en anden har tilbudt sig i hans Sted. Eksekutionen vil derfor kun blive opsat saa længe, som De forlanger til at ordne Deres timelige og evige Anliggender i."

En let Sved var det eneste, der forraadte Karls Bevægelse.

„Jeg er parat, min Herre. Jeg ønsker kun to Ting, der, som jeg tror ikke vil opholde Dem længe, nemlig at kommunicere samt at omfavne mine Børn og sige dem det sidste Farvel. Er det mig tilladt?"

„Ja, Sire," svarede Parlamentskommissæren og forlod Værelset.

Aramis borede Neglene ind i sit Kød og stønnede hult.

„O, Deres Højærværdighed!" udbrød han og greb Juxons Haand, „hvor er Gud? hvor er Gud?"

„Min Søn," svarede Biskoppen med Fasthed, „De ser ham ikke, fordi jordiske Lidenskaber skjuler ham."

„Vær ikke saa utrøstelig, mit Barn," sagde Kongen til Aramis. „Du spørger om, hvad Gud foretager sig? Gud er Vidne til den opof-

rende Hengivenhed og min Martyrdom, og tro mig, begge vil faa deres Løn. Hold dig med Hensyn til det, der foregaar, til Menneskene, og ikke til Gud. Det er Menneskene, der forvolder min Død, og det er dem, der faar dig til at græde."

„Ja, Sire," sagde Aramis, „ja, De har Ret; det er Menneskene, jeg har at holde mig til, og det skal jeg gøre."

„Sæt Dem, Juxon," sagde Kongen, læggende sig paa Knæ, thi De maa høre mit Skriftemaal og give mig Absolution. Bliv kun, min Herre," sagde han til Aramis, der vilde til at forlade Gemakket, „bliv Parry, hvad jeg har at sige, kan jeg godt sige i eders Paahør; bliv derfor; der er kun én Ting, der smerter mig, nemlig at hele Verden ikke kan høre mit Skriftemaal saaledes som I."

Juxon satte sig, og knælende foran ham begyndte Kongen at skrifte.

NIENDE KAPITEL.

Remember.

Da Skriftemaalet var tilende, nød Karl Nadveren og forlangte derpaa at se sine Børn. Klokken slog ti. Som Kongen havde bemærket, var der altsaa ikke spildt nogen Tid.

Folket havde imidlertid allerede samlet sig, det vidste, at Eksekutionen var bleven ansat til Klokken ti, og de til Paladset stødende Gader vrimlede af Tilskuere. Kongen kunde tydeligt høre den fjerne Summen, der altid er uadskillelig fra en Sammenstimlen af mange Mennesker.

De kongelige Børn indfandt sig nu. Det var Prinsesse Charlotte og Hertugen af Gloucester, med andre Ord en lille lyshaaret Pige med taarefyldte Øjne, og en Dreng paa otte, ni Aar, hvis tørre Øjne og haanligt opkastede Læber røbede den fremspirende Stolthed. Barnet havde grædt hele Natten; men i alle disse Menneskers Nærværelse græd han ikke.

Karls Hjerte smeltede ved Synet af disse to Børn, som han ikke havde set i to Aar, og som han først gensaa i det Øjeblik, han skulde dø. Hans Øjne fyldtes med Taarer, og han vendte sig bort for at aftørre dem, thi han vilde være stærk lige overfor dem, hvem han efterlod en saa tung Arv af Lidelser og Ulykker.

Først talte han til den lille Pige, som han trak hen til sig og

indprentede Fromhed, Resignation og barnlig Kærlighed; derpaa vendte han sig til den unge Hertug af Gloucester, og idet han satte ham paa sit Knæ for paa en Gang at kunne trykke ham til sit Hjerte og kysse hans Ansigt, sagde han:

„Min Søn, du har paa Vejen herhid set en Mængde Mennesker i Gaderne og Forgemakkerne; disse Folk vil om et Øjeblik hugge Hovedet af din Fader, glem det aldrig. Maaske vil de, da de har dig i deres Magt, en Dag gøre dig til Konge, med Udelukkelse af dine ældre Brødre, Prinsen af Wales, der opholder sig i Frankrig, og Hertugen af York, hvis Opholdssted er mig ubekendt. Men du er ikke Konge, min Søn, og kan ikke blive det før efter deres Død. Sværg mig derfor, at du ikke vil lade Kronen sætte paa dit Hoved, førend du har lovlig Adkomst til den; thi læg vel Mærke til det, min Søn, hvis du gør det, vil de en Dag hugge Hovedet og Kronen af dig, og du vil da ikke kunne dø rolig og uden Samvittighedsnag, saaledes som jeg nu dør. Sværg mig det, min Søn."

Barnet lagde sin lille Haand i Faderens og sagde:

„Sire, jeg sværger, Deres Majestæt...".

Karl afbrød ham.

„Kald mig Fader, Henri", sagde han.

„Fader", vedblev Barnet, „jeg sværger, at førend de skal gøre mig til Konge, skal de dræbe mig."

„Godt, min Søn", sagde Karl, „kys mig nu, og du ogsaa, Charlotte, og glem mig ikke."

„O, nej, aldrig! aldrig!" raabte begge Børnene og slyngede deres Arme om Faderens Hals.

„Farvel", sagde Karl, „farvel, mine Børn. Før dem bort, Juxon, deres Taarer vil berøve mig Modet til at dø."

Juxon rev de stakkels Børn ud af deres Faders Arme og overgav dem til dem, der havde bragt dem.

Da de var borte, blev Døren aabnet, og enhver kunde træde ind.

Da Kongen saa sig alene mellem den Mængde Soldater og Nysgerrige, der begyndte at fylde Gemakket, mindedes han, at Grev de la Fère befandt sig i Nærheden under Gulvet ude af Stand til at se, hvad der foregik, og maaske stedse nærende Haab.

Han skælvede for, at Athos skulde antage enhver ubetydelig Lyd for et Signal og ved atter at tage fat paa Arbejdet røbe sig. Han for-

holdt sig derfor aldeles ubevægelig og tvang de tilstedeværende til at gøre det samme.

Kongen tog fejl; Athos befandt sig virkelig under hans Fødder; han lyttede og var nær ved at blive fortvivlet over intet Signal at høre; i sin Utaalmodighed begyndte han et Par Gange at løsne Stenene, men standsede straks af Frygt for at blive hørt.

Denne frygtelige Uvirksomhed varede to Timer. En Dødsstilhed herskede i det kongelige Gemak.

Athos besluttede endelig at se at komme efter Aarsagen til denne uhyggelige Rolighed, der afbrødes af Folkesværmens dumpe Summen. Til den Ende trak han Tæppet, der skjulte Hullet i Muren, til Side og traadte lige ud til den yderste Rand af Skafottet, trak det sorte Klæde til Side i Højde med sine Øjne og saa, at den frygtelige Maskine var omringet af Ryttere; udenfor disse var en Række Hellebarderer opstillet, og udenfor disse igen Musketerer. Bag Musketererne saas en uoverskuelig Masse Mennesker.

„Hvad mon der kan være hændet?“ spurgte han sig selv, skælvende over hele Kroppen. „Folket stimler sammen, Soldaterne er under Vaaben, og blandt Tilskuerne, der alle ser op til Vinduet, bemærker jeg d'Artagnan! Hvad venter han paa? Hvad ser han paa? Store Gud! De skulde da vel ikke have ladet Bøddelen undslippe?“

Paa en Gang genlød Pladsen af dumpe, ulykkespaaende Trommehvirvler; oven over sit Hoved hørte han samtidig tunge Skridt. Det var, ligesom en Procession drog igennem White-Hall; snart hørte han selve Skafottets Planker knage. Han kastede endnu en Gang Blikket ud paa Pladsen, hvor Tilskuernes Holdning overbeviste ham om, at det, han hidtil ikke havde kunnet bekvemme sig til at tro, alligevel forholdt sig saaledes.

Den dybeste Tavshed herskede paa Pladsen. Alles Øjne var fæstet paa Vinduet i White-Hall.

Den Lyd af Trin, som Athos, medens han endnu opholdt sig under Kongens Værelse, havde hørt over sit Hoved, hørtes nu ogsaa paa Skafottet, der i den Grad bøjede sig under Vægten, at Brædderne næsten berørte den ulykkelige Adelsmands Hoved. Øjensynligt indtog to Rækker Soldater deres Pladser paa Skafottet.

I det samme sagde en Adelsmanden velbekendt Stemme lige over hans Hoved følgende Ord:

„Hr. Oberst, jeg ønsker at tale til Folket.“

Athos skælvede fra Hoved til Fod; det var Kongen, der talte paa Skafottet.

Efter at have drukket nogle Draaber Vin og spist et Stykke Brød, havde Karl, ked af at vente paa Døden, besluttet at gaa den i Møde og givet Signalet til at begive sig paa Vejen.

Det ud til Pladsen vendende Vindue var da blevet slaaet op paa vid Gab, hvorpaa Folket først havde set en maskeret Mand, i hvem det paa Grund af den Økse, som han holdt i Haanden, havde genkendt Bøddelen, kommen til Syne fra Baggrunden af Værelset. Denne Mand gik hen til Blokken og lagde Øksen paa den.

Herfra skrev sig den første Støj, Athos havde hørt.

Bagefter den maskerede kom Karl Stuart, rigtignok bleg, men rolig og med faste Skridt, mellem to Præster og fulgt af to højere Officerer, der var kommanderede til at overvære Eksekutionen, samt eskorteret af to Rækker Hellebarderer, der opstillede sig paa begge Sider af Skafottet.

Synet af den maskerede Mand havde fremkaldt en stærk Mumlen. Alle var nysgerrige efter at vide, hvem den ubekendte Bøddel var, der saa belejligt havde fremstillet sig, netop som Folket troede, at det lovede frygtelige Skuespil vilde blive opsat til den følgende Dag. Alle slugte ham derfor med Øjnene, men alt, hvad man kunde se, indskrænkede sig til, at han var en Mand af Middelhøjde, sortklædt og tilsyneladende allerede til Aars, thi indenfor den Ansigtet skjulende Maske saas et graaligt Skæg.

Men ved Synet af Kongen, der havde en saa rolig, værdig og ædel Holdning, indtraadte øjeblikkelig den dybeste Tavshed, saa at alle kunde høre Kongen udtale Ønsket om at tale til Folket.

Dette Ønske var formodentlig bleven tilstaaet; thi Kongen begyndte at tale med fast, klangfuld Stemme, der gik Athos til Marv og Ben.

Han forklarede Folket sin Opførsel og gav det Raad, sigtende til at befordre Englands Vel.

Da han havde hørt op at tale, blev der dødsstille ovenover Greven. Han havde lagt sit Hoved imellem sine Hænder, og skønt det var koldt i Vejret, piblede store Sveddraaber ud mellem hans Fingre.

Denne Stilhed forraadte, at de sidste Forberedelser blev truffet.

Da Kongen havde endt sin Tale, havde han kastet et medlidende Blik paa Folkeskaren. Derpaa aftog han den Orden, han bar, og som

var den, Dronningen havde sendt ham, og gav den til den Juxon ledsagende Præst. Endelig fremtog han fra sit Bryst et lille Diamantkors, som han ligeledes havde faaet af Madame Henriette.

„Min Herre", sagde han til den Præst, der ledsagede Juxon, „jeg vil beholde dette Kors i min Haand til det sidste Øjeblik; naar jeg er død, skal De tage det fra mig."

„Ja, Sire", svarede en Stemme, i hvilken Athos genkendte Áramis'.

Karl, der hidtil havde haft sit Hoved bedækket, tog nu Hatten af og kastede den ved Siden af sig; derpaa knappede han sin Frakke op, trak den af og lagde den ved Siden at Hatten. Da det var temmelig koldt, forlangte han sin Slobrok, som man ogsaa bragte ham.

Alle disse Forberedelser var gjort med en frygtelig Rolighed. Man skulde have troet, at Kongen stod i Begreb med at lægge sig i sin Seng og ikke i sin Ligkiste.

Endelig vendte han sig til Bøddelen og sagde:

„Jeg vil ikke have, at du maa overraske mig. Jeg vil knæle for at bede, men du maa ikke slaa til endnu."

„Naar skal jeg da gøre det?" spurgte den maskerede.

„Naar jeg efter at have lagt Hovedet paa Blokken rækker Armene i Vejret og siger *Remember*, hug saa kun til."

Den maskerede nikkede let.

„Øjeblikket er nu kommet, da jeg skal forlade Verden", sagde Kongen til de ham omgivende. „Mine Herrer, jeg lader Dem blive tilbage midt i Uvejret og gaar i Forvejen til det Fædreland, hvor ingen Storme raser. Farvel."

„Fjern eder nu", vedblev han, „og lad mig bede. Gaa du ogsaa til Side", sagde han til den maskerede, „det skal kun vare et Øjeblik, og jeg véd, at jeg tilhører dig, men husk paa, at du ikke hugger til, førend jeg giver Signalet."

Karl faldt nu paa Knæ, gjorde Korsets Tegn og holdt sin Mund ned til Plankerne, som om han vilde kysse Gulvet. Derpaa støttede han den ene Haand mod Gulvet og sagde paa Fransk:

„Grev de la Fère, er De der, kan jeg tale til Dem?"

Denne Stemme var som et Dolkestik i Athos' Hjerte.

„Ja, Majestæt", svarede han skælvende.

„Trofaste Ven, ædle Hjerte", vedblev Kongen, „jeg har ikke kunnet frelses. Jeg har talt til Menneskene og til Gud, og nu vil jeg

tale sidst til dig. For at forsvare en Sag, som jeg har anset for hellig, har jeg mistet mine Fædres Trone og forspildt mine Børns Arv. Jeg har en Million i Guld tilbage, som jeg har gemt i Newcastles Kælder, da jeg stod i Begreb med at forlade Byen. Kun du alene véd, at disse Penge eksisterer, brug dem, naar du tror, at Øjeblikket er kommet, til bedste for min ældste Søn; og sig nu Farvel til mig, Grev de la Fère."

„Farvel, hellige Majestæt og Martyr", stammede Athos, lammet af Rædsel.

Der indtraadte nu et Øjebliks Stilhed, under hvilket det forekom Athos, at Kongen rejste sig op og skiftede Stilling.

Med klar og høj Stemme, der kunde høres ikke alene paa Skafottet, men nede paa Pladsen, sagde Kongen derpaa:

„Remember!"

Han havde næppe talt ud, førend et frygteligt Hug bragte Skafottet til at ryste. Støvet, der røg ud af Klædet, blindede den ulykkelige Adelsmand. Ligesom mekanisk saa han op og mærkede, at en varm Draabe faldt paa hans Pande. Athos fo'r forfærdet tilbage, og i det samme blev Draaberne til en sort Strøm, der skyllede ned paa Brædderne.

Athos sank i Knæ og laa nogle Minutter ude af Stand til at røre sig og næsten bevidstløs. Af den tiltagende Summen mærkede han, at Mængden fjernede sig. Endnu et Øjeblik laa han ubevægelig, men derpaa vendte han sig om, dyppede Enden af sit Lommetørklæde i den kongelige Martyrs Blod, og da Pladsen blev tommere og tommere, gik han ned, skød Klædet til Side, sneg sig ud mellem to Heste, blandede sig mellem Folket, hvis Dragt han bar, og ankom til Herberget.

Da han var kommet op paa sit Værelse, saa han sig i et Spejl og opdagede da en bred rød Stribe paa sin Pande. Han førte Haanden til Panden, trak den tilbage fuld af Kongens Blod og besvimede.

TIENDE KAPITEL.

Den maskerede.

Skønt Klokken først var fire om Eftermiddagen, var det dog bælgmørkt, og det sneede stærkt. Aramis begav sig ligeledes hjem og fandt Athos, om ikke bevidstløs saa dog aldeles tilintetgjort.

Ved de første Ord, hans Ven ytrede, vaagnede Athos af sin Lethargi.

„Nu“, sagde Aramis, „vi er blevet overvundet af Skæbnen.“

„Ja, overvundet!“ udbrød Athos. „Ædle, ulykkelige Konge!“

„Er De saaret?“ spurgte Aramis.

„Nej, det er hans Blod.“

Greven aftørrede sin Pande.

„Hvor var De da?“

„Hvor De forlod mig, under Skafottet.“

„Og De har set alt?“

„Nej, men hørt alt; Gud bevare mig for nogen Sinde at opleve en saadan Time igen! Er mit Haar ikke blevet graat?“

„Saa véd De altsaa, at jeg ikke har forladt ham.“

„Jeg hørte Deres Stemme lige til det sidste Øjeblik.“

„Her er Ordenen, han gav mig, og Korset, som jeg tog ud af hans Haand; han ønskede, at de skulde overgives til Dronningen“.

„Og her er et Lommetørklæde til at svøbe dem ind i“, sagde Athos.

Og han tog det i Kongens Blod dyppede Lommetørklæde op af Lommen.

„Hvad er der blevet gjort med det stakkels Lig?“ spurgte Athos.

„Efter Cromwells Ordre skal det nyde kongelig Ære. Vi har lagt Liget i en Blykiste; naar Lægerne er færdige med at balsamere det, vil Kongen blive lagt paa Parade.“

„Latterlighed!“ mumlede Athos mørkt, „at vise den, de har myrdet, kongelige Æresbevisninger.“

„Det beviser blot“, sagde Aramis, „at Kongen dør, men Kongedømmet aldrig.“

„Ak!“ udbrød Athos, „han er maaske Verdens sidste ridderlige Konge.“

„Naa, vær ikke saa modfalden, Greve“, sagde en dyb Stemme paa Trappen, der genlød af Porthos' tunge Skridt, „vi er alle dødelige, mine stakkels Venner.“

„De kommer sent, min kære Porthos“, sagde Grev de la Fère.

„Ja“, vedblev Porthos, „jeg er bleven forsinket noget af de mange Mennesker, der var paa Gaderne.“

„Men d'Artagnan!“ sagde Aramis, „har De ikke set ham? Der skulde da ikke være tilstødt ham noget?“

„Vi blev skilt fra hinanden af Sværmen," svarede Porthos, „og hvor megen Umage jeg end gjorde mig derfor, kunde jeg dog ikke finde ham igen."

„O, jeg saa ham!" udbrød Athos bittert, „han stod i forreste Række og havde fortræffelig Plads, hvorfra han kunde se alt. Da det var et sjældent Skuespil, har han formodentlig villet nyde det til det sidste."

„O, Grev de la Fère", sagde en rolig, af den hurtige Gang noget forpustet Stemme, „er det virkelig Dem, der bagtaler de fraværende?"

Denne Bebrejdelse var et Dolkestik for Athos. Da det imidlertid havde gjort et stærkt Indtryk paa ham at se d'Artagnan i den forreste Række at det grusomme, dumme Folk, svarede han blot:

„Jeg bagtaler Dem ikke, min Ven. Man var urolig for Dem, og derfor sagde jeg, hvor De var. De kendte ikke Kong Karl, han var kun en fremmed for Dem, og De behøvede ikke at elske ham."

Med disse Ord rakte han sin Ven Haanden. Men d'Artagnan lod, som om han ikke saa Athos' Bevægelse, og beholdt sin Haand under Kappen.

Athos lod sin Haand synke.

„Uf, hvor jeg er træt", sagde d'Artagnan og satte sig ned.

„Drik et Glas Portvin", sagde Aramis, idet han tog en paa Bordet staaende Flaske og fyldte et Glas; „drik, det vil styrke Dem. "

„Ja, lad os drikke", sagde Athos, der, ubehageligt berørt af Gascognerens Vrede, vilde klinke med ham, „lad os drikke og saa forlade dette afskyelige Land. Som I véd, venter Felukken paa os; lad os tage af Sted i Aften; vi har ikke mere at gøre her."

„De har Hastværk, Hr. Greve", bemærkede d'Artagnan.

„Ja, Jorden brænder under mine Fødder", svarede Athos.

„Paa Grund af Snevejret er det ikke Tilfældet med mig", sagde Gascogneren roligt.

„Men hvad skal vi gøre her nu, da Kongen er død?" udbrød Athos.

„Efter Deres Mening, Hr. Greve, er der altsaa ikke mere at gøre for Dem i England?" spurgte d'Artagnan skødesløst.

„Nej, intet," svarede Athos, „uden at tvivle om Guds Godhed og forbande sin egen Svaghed."

„Nuvel", genmælede d'Artagnan, „jeg, der er en ubetydelig Per-

son, en blodtørstig. nysgerrig Tosse, der har stillet mig tredive Skridt fra Skafottet for bedre at se Hovedet blive hugget af den Konge, som jeg ikke kendte, og der, som det lader til, var mig ligegyldig, jeg tænker anderledes end Hr. Greven... jeg bliver!"

Athos blev frygtelig bleg; enhver Bebrejdelse af hans Ven smertede ham overordentlig.

„Ah, saa De bliver i London?" sagde Porthos til d'Artagnan.

„Ja", svarede denne, „og De?"

„For Pokker!" sagde Porthos, der følte sig noget forlegen lige overfor Athos og Aramis, „da jeg er kommet hertil med Dem, vil jeg ogsaa kun tage herfra med Dem; jeg vil ikke lade Dem blive alene tilbage i dette afskyelige Land."

„Tak, min fortræffelige Ven. Jeg har en lille Ekspedition at foreslaa Dem, som vi vil udføre i Forening, naar Hr. Greven er rejst, og som jeg er falden paa, medens jeg betragtede det Skuespil, som I nok véd."

„Og den er?" spurgte Porthos.

„At opspore, hvem den maskerede Mand er, der saa villigt tilbød at hugge Hovedet af Kongen."

„En maskeret Mand?" udbrød Athos, „De har altsaa ikke ladet Bøddelen flygte?"

„Bøddelen", vedblev d'Artagnan, „befinder sig endnu i Kælderen, hvor jeg formoder, at han fordriver Tiden med Værtens Vin. Men De siger noget...".

Med disse Ord gik han hen til Døren og raabte:

„Mousqueton!"

„Herre!" svarede en Stemme, der syntes at komme fra Jordens Skød.

„Lad Deres Fange gaa", vedblev d'Artagnan, „alt er forbi."

„Men", sagde Athos, „hvem er da den Usling, der har lagt Haand paa sin Konge?"

„En Amatørbøddel, der for Resten haandterede Øksen med megen Færdighed", sagde Aramis; „thi som han haabede, behøvede han kun at gøre et Hug."

„Har De ikke set hans Ansigt?" spurgte Athos.

„Han var maskeret", bemærkede d'Artagnan.

„Men De, Aramis, der stod tæt ved ham?"

„Jeg saa kun et graaligt Skæg, der stak frem under Masken."

„Det er altsaa en Mand til Aars?“ vedblev Athos.

„O, det har ikke noget at betyde“, sagde d'Artagnan. „Naar man paasætter sig en Maske, kan man ogsaa tage et Skæg paa.“

„Det ærgrer mig, at jeg ikke er fulgt efter ham“, sagde Porthos.

„Nu, min kære Porthos, det var netop det, der faldt mig ind“, sagde d'Artagnan.

Athos forstod nu det hele og rejste sig op.

„Tilgiv mig, d'Artagnan“, sagde han, „da jeg har tvivlet om Gud, kunde jeg ogsaa nok tvivle om dig. Tilgiv mig, min Ven.“

„Det skal vi snart faa at se,“ sagde d'Artagnan smilende.

„Nu“, sagde Aramis.

„Nu“, vedblev d'Artagnan, „medens jeg betragtede, ikke Kongen, som Hr. Greven mener — thi jeg véd, hvorledes en Mand ser ud, der skal dø, og skønt jeg burde være vant til sligt, gør det mig dog altid ondt at se —, men den maskerede Bøddel, fik jeg, som alt bemærket Lyst til at vide, hvem han var. Jeg saa mig omkring, da jeg pludselig paa min højre Side fik Øje paa et Hoved, der havde været nær ved at blive kløvet, og som var blevet lappet sammen med sort Hefteplaster, saa godt det kunde lade sig gøre. For Pokker! tænkte jeg, de Sting ligner mine, jeg maa et eller andet Sted have syet den Hjerneskal sammen. Og det viste sig ogsaa, at det var den ulykkelige Skotte, Parrys Broder, som I nok husker, at Groslow morede sig med at prøve Kræfter paa, og som kun havde et halvt Hoved, da vi traf ham.“

„Jeg husker ham godt“, sagde Porthos, „det var hos ham, vi ingen Middagsmad fik.“

„Ganske rigtigt; han gjorde Tegn til en anden Mand, der befandt sig paa venstre Side af mig; jeg vendte mig om og opdagede den skikkelige Grimaud, der ligesom jeg ikke kunde faa Øjnene fra den maskerede Bøddel.

Hm! udbrød jeg, og da dette er den Stavelse, Hr. Greven betjener sig af paa de Dage, han taler, forstod Grimaud straks, at det var ham, der blev kaldt paa, og vendte sig hurtigt om. Han genkendte ligeledes mig. Pegende paa den maskerede Mand, sagde han:

„Hæ!“ hvilket skulde sige saa meget som: „Har De set ham?“

„Om jeg har!“ svarede jeg.

Vi havde fuldkommen forstaaet hinanden.

Jeg vendte mig nu om til vor Skotte, der ogsaa forstod sig paa Øjensproget.

Som I véd, fik det hele jo en sørgelig Ende. Folk fjernede sig, og det begyndte at blive mørkt. Jeg trak mig tilbage til en Krog af Pladsen med Grimaud og Skotten, hvem jeg havde givet Tegn til at blive hos os, og herfra holdt jeg Øje med Bøddelen, der var traadt ind i det kongelige Gemak og var i Færd med at skifte Klæder; hans egne var formodentlig blevet oversprøjtet med Blod. Da det var bestilt, satte han en sort Hat paa Hovedet, indhyllede sig i en Kappe og forsvandt. Jeg anede, at han nu vilde gaa bort, og stillede mig derfor lige for Porten. Efter fem Minutters Forløb saa vi ham ganske rigtig komme ned ad Trappen."

„Fulgte De efter ham?" raabte Athos.

„Naturligvis", svarede d'Artagnan, „men det var just ikke nogen let Sag. Hvert Øjeblik vendte han sig om, og vi maatte da skjule os eller antage en ligegyldig Mine. Jeg kunde med Lethed have dræbt ham, men jeg er ikke egoistisk, og det var en Oprejsning, jeg vilde forbeholde eder, Aramis og Athos, for at trøste eder lidt. Efter en halv Times March paa Kryds og tværs gennem de snævreste Gader i City, standsede han ved et lille isoleret Hus, hvor ingen Lyd eller Lys røbede Menneskers Nærværelse.

Grimaud trak en Pistol op af sine vide Benklæder.

„Hæ?" sagde han, pegende paa ham.

„Nej", svarede jeg og holdt hans Arm tilbage.

Som alt bemærket havde jeg min Idé.

Den maskerede standsede udenfor en lav Dør og fremtog en Nøgle; men før end han stak den i Laasen, vendte han sig om for at se, om han ikke blev forfulgt. Jeg havde skjult mig bag et Træ, Grimaud bag en Afviser, og Skotten, der ikke havde noget at skjule sig bag, kastede sig plat ned paa Jorden.

Formodentlig troede han, at han var alene; thi jeg hørte Nøglen pibe i Laasen. Døren gik op, og han forsvandt."

„Den elendige!" udbrød Aramis, „medens De er gaaet hertil, er han naturligvis flygtet, og vi vil gaa Glip af ham."

„Hør, Aramis, hvem antager De mig for?" spurgte d'Artagnan.

„Imidlertid", sagde Athos, „medens De er borte...".

„Nu, Grimaud og Skotten var jo med mig. Førend han kunde have gjort ti Skridt ind i Huset, havde jeg været helt rundt om det. Ved den ene Dør, den, ad hvilken han var gaaet ind, posterede jeg vor Skotte og betydede ham, at hvis den maskerede Mand skulde gaa

ud, maatte han følge efter ham, hvor han gik, medens Grimaud skulde følge efter ham igen og derpaa begive sig tilbage til Huset for at vente paa os. Ved den anden Dør stillede jeg Grimaud og gav ham den samme Ordre, og her er jeg. Dyret er nu omringet, hvem vil se det blive fældet?"

Athos kastede sig i Armene paa d'Artagnan, der tørrede sin Pande.

„Det er i Sandhed meget ædelt af Dem, min Ven, at tilgive mig", sagde han, „jeg har Uret, hundrede Gange Uret, og dog burde jeg have kendt Dem bedre, men Vantro og Tvivl er os en Gang medfødt."

„Rejser De endnu, Athos?" spurgte d'Artagnan.

„Nej, jeg bliver", sagde Adelsmanden med en truende Gebærde.

„Lad os tage vore Sværd og ikke spilde et Øjeblik", sagde Aramis.

Indhyllet i deres Kapper passerede de fire Venner alle Citys, om Dagen saa befærdede og nu saa øde Pladser og Gader. D'Artagnan, der førte an, søgte at finde Vejen ved Hjælp af de Kors, han med sin Dolk havde gjort paa Murene, men det var saa mørkt, at han havde ondt ved at finde disse Mærker igen. Han havde imidlertid saa nøje indprentet sig hver Afviser, hvert Springvand og hvert Skilt, at han efter en halv Times Forløb tilligemed sine tre Venner lykkelig ankom til det ensomme Hus.

Et Øjeblik troede d'Artagnan, at Parrys Broder var forsvundet; men han tog fejl; den robuste Skotte, der var vant til sine Bjerges Is, havde taget Plads op mod en Afviser og lod sig, ufølsom for det barske Vejr, bedække med Sne. Da de fire Mænd nærmede sig, rejste han sig op.

„Atter en trofast Tjener", sagde Athos. „I Sandhed, de brave Folk er ikke saa sjældne, som man tror; det er altid en Trøst."

„Lad os ikke holde Lovtaler over vor Skotte", sagde d'Artagnan; „thi jeg tror, at Skælmen er her mest for sin egen Regning. Jeg har hørt sige, at de Herrer, der har set Dagens Lys hinsides Tweed, er meget hadefulde. Lad Mester Groslow tage sig i Agt! Han kunde let komme til at tilbringe et uhyggeligt Kvarters Tid, hvis han skulde træffe sammen med ham."

Forladende sine Venner nærmede han sig nu Skotten og gav sig til Kende for ham. Derpaa vinkede han de andre nærmere.

„Nu?“ spurgte Athos paa Engelsk.

„Ingen har forladt Huset“, svarede Parrys Broder.

„Godt, bliv her hos denne Mand, Porthos, og De ogsaa, Aramis, medens d'Artagnan fører mig hen til Grimaud.“

Grimaud, der var ligesaa snild som Skotten, havde skjult sig bag et hult Piletræ, som han benyttede som Skilderhus. Et Øjeblik troede d'Artagnan, at den maskerede var gaaet bort, og at Grimaud var fulgt efter ham.

Pludselig kom et Hoved til Syne og en svag Fløjten hørtes.

„Hm!“ sagde Athos.

„Ja“, svarede Grimaud.

De traadte nu hen til Piletræet.

„Nu“, sagde d'Artagnan, „er nogen gaaet bort?“

„Nej“, svarede Grimaud, „men der er kommet en.“

„En Mand eller en Kvinde?“

„En Mand.“

„Aha!“ udbrød d'Artagnan, „de er altsaa to.“

„Jeg vilde ønske, at de var fire, saa var Partiet i det mindste lige.“

„Maaske er de da fire“, bemærkede d'Artagnan.

„Hvorledes det?“

„Kan der ikke godt have været nogle, førend de kom?“

„Man kan se ad“, sagde Grimaud, pegende paa et Vindue, gennem hvis Skodder saas Lys.

„Det er rigtigt“, sagde d'Artagnan, „lad os kalde paa de andre.“

Og de gik omkring Huset for at hente Porthos og Aramis.

Disse indfandt sig skyndsomt.

„Har I set noget?“ spurgte de.

„Nej, men vi vil snart faa noget at se“, svarede d'Artagnan og pegede paa Grimaud, der klatrede op ad Muren og allerede var kommen en fem til seks Fod fra Jorden.

De gik alle fire nærmere; Grimaud vedblev at stige op med en Kats Behændighed; endelig fik han fat i en af de Kroge, der bruges til at fastholde Skodder, naar de er aabne; samtidig fandt han et Støttepunkt for sin Fod i en fremspringende Gesims og tilkendegav nu, at han havde naaet sit Maad. Han holdt Øjet hen til en Revne i Skodden.

„Nu?“ spurgte d'Artagnan.

Grimaud holdt to Fingre i Vejret.

„To", sagde Grimaud, „den ene vender Ansigtet imod mig, den anden Ryggen."

„Godt. Hvem er det, der vender Ansigtet imod dig?"

„Den Mand jeg saa komme."

„Kender du ham?"

„Jeg syntes nok, at jeg skulde kende ham, og jeg har ikke taget fejl. Han er lille og tyk."

„Hvem er det?" spurgte de fire Venner sagte og paa en Gang.

„Det er General Oliver Cromwell."

De fire Venner saa paa hverandre.

„Og den anden?" spurgte Athos.

„Mager og høj."

„Det er Bøddelen", udbrød d'Artagnan og Aramis paa en Gang.

„Jeg kan ikke se andet end hans Ryg", vedblev Grimaud, „men vent lidt, nu flytter han sig, og hvis han har taget sin Maske af, vil jeg kunne se...Ah!"

Ligesom ramt af et dødeligt Stik slap Grimaud Krogen og styrtede baglæns ned, udstødende et dumpt Hyl. Porthos optog ham i sine Arme.

„Saa du ham?" spurgte de fire Venner.

„Ja", svarede Grimaud, idet Haarene rejste sig paa hans Hoved.

„Den magre, høje Mand?" sagde d'Artagnan.

„Ja",

„Bøddelen, kort sagt?" sagde Aramis.

„Ja".

„Hvem er det?" spurgte Porthos.

„Ham! ham!" stammede Grimaud dødbleg og gribende sin Heres Haand.

„Hvilken ham?" spurgte Athos.

„Mordaunt!..." svarede Grimaud.

D'Artagnan, Porthos og Aramis udstødte et Glædesskrig.

Athos fo'r et Skridt tilbage, lagde Haanden paa Panden og mumlede:

„O, Skæbne!"

ELLEVTE KAPITEL.

Cromwells Hus.

Det var virkelig Mordaunt, som d'Artagnan var fulgt efter uden at kende ham.

Da han var kommet indenfor Døren, havde han aftaget sin Maske og det graa Skæg, som han havde paasat sig for at gøre sig ukendelig. Derpaa gik han op ad Trappen, aabnede en Dør, og traadte ind i et med mørke Tapeter betrukket og af en Lampe oplyst Værelse, hvor han befandt sig Ansigt til Ansigt med en Mand, der sad ved et Skrivebord og skrev.

Denne Mand var Cromwell.

Som man véd, havde Cromwell i London to eller tre af disse for hans almindelige Venner ubekendte Skjulesteder, hvis Beliggenhed han kun betroede til sine aller fortroligste Tilhængere. Som man mindes, kunde Mordaunt henregne sig til disse sidste.

Da han traadte ind, løftede Cromwell Hovedet i Vejret.

„Er det Dem, Mordaunt", sagde han, „De kommer silde."

„Jeg har villet se Ceremonien lige til Enden, General", svarede Mordaunt, „det forsinkede mig."

„Ah! jeg troede ikke, at De var saa nysgerrig", sagde Cromwell.

„Jeg er altid nysgerrig efter at se en af Deres Herligheds Fjenders Fald, og denne var ikke en af de ringeste. Men har De ikke været i White-Hall, General?"

„Nej", svarede Cromwell.

Der indtraadte en Pavse.

„Har De hørt de nærmere Omstændigheder?" spurgte Mordaunt.

„Nej, jeg har været her siden i Morges. Jeg véd blot, at der var stiftet et Komplot for at frelse Kongen."

„Ah! det vidste De", udbrød Mordaunt.

„Ja, jeg har hørt noget derom. Fire som Arbejdere forklædte Mænd vilde befri Kongen og føre ham til Greenwich, hvor et Skib ventede dem."

„Men hvis han nu virkelig var sluppet bort."

„Umuligt."

„Umuligt?"

„Ja, jeg havde taget mine Forholdsregler."

„Kender Deres Herlighed de fire Mænd, der havde besluttet at frelse Kongen?“

„Det er fire Franskmænd, hvoraf de to er sendt af Madame Henriette til hendes Mand, og de to af Mazarin til mig.“

„Og tror De, min Herre, at Mazarin har bemyndiget dem til at handle, som de har gjort?“

„Det er muligt, men han vil i alt Fald benægte det.“

„Tror De?“

„Det er jeg vis paa.“

„Hvorfor det?“

„Fordi de har været uheldige.“

„Deres Herlighed gav mig to af disse Franskmænd, den Gang de kun havde baaret Vaaben for Karl den Første. Vil Deres Herlighed ikke give mig dem alle fire, nu, da de har komplotteret mod England?“

„Tag dem“, sagde Cromwell.

Mordaunt bukkede med et triumferende, grusomt Smil.

„Men“, sagde Cromwell, da han saa, at Mordaunt vilde takke ham, „lad os, om De behager, komme tilbage til den ulykkelige Karl. Raabte Folket?“

„Ikke meget, og kun: Cromwell leve!“

„Hvor stod De?“

Mordaunt betragtede et Øjeblik Generalen for at læse i hans Øjne, om han vidste alt.

Men Mordaunt formaaede ikke at læse Cromwells Tanker.

„Jeg stod paa et Sted, hvorfra jeg kunde se og høre alt,“ svarede han.

Nu var det Cromwells Tur at betragte Mordaunt stift, og dennes at gøre sig uigennemtrængelig. Efter nogle Sekunders opmærksom Stirren vendte han med en ligegyldig Mine Hovedet bort.

„Det lader til, at den improviserede Bøddel har gjort sine Sager særdeles godt,“ bemærkede Cromwell. „I det mindste efter hvad der er blevet mig berettet, førtes det dræbende Hug med en Mesterhaand.“

Mordaunt mindedes, at Cromwell havde sagt, at han ikke havde hørt noget om Exekutionen, og var fra nu af overbevist om, at Generalen havde været til Stede ved den, skjult bag et Gardin eller Jalusi.

„Ja, et eneste Hug var tilstrækkeligt,“ svarede Mordaunt roligt og uden at fortrække en Mine.

„Maaske var det en Mand af Faget," vedblev Cromwell.

„Tror De, min Herre?"

„Hvorfor ikke?"

„Han saa ikke ud som en Bøddel."

„Men hvem anden end en Bøddel vilde vel have paataget sig en saa afskyelig Forretning?"

„Maaske en eller anden personlig Fjende af Kong Karl, der havde aflagt Løfte om at hævne sig," svarede Mordaunt, „maaske en Adelsmand, der har haft vægtige Grunde til at hade den faldne Konge, og som, da han vidste, at han vilde flygte og saaledes undslippe ham, har stillet sig paa hans Vej med et maskeret Ansigt og Øksen i sin Haand, ikke som Bøddelens Stedfortræder, men som Skæbnens Haandlanger."

„Det er muligt," bemærkede Cromwell.

„Og hvis det nu forholdt sig saaledes, vilde Deres Herlighed da fordømme hans Handling?" spurgte Mordaunt.

„Det tilkommer ikke mig at dømme," svarede Cromwell, „det er en Sag mellem ham og Gud."

„Men hvis Deres Herlighed kendte denne Adelsmand?"

„Jeg kender ham ikke, min Herre," svarede Cromwell, „og ønsker heller ikke at kende ham. Hvad vedkommer det mig, om det er denne eller hin? Fra det Øjeblik, at Karl var fordømt, er det ikke Manden, men Øksen, der har afhugget hans Hoved."

„Og dog vilde Kongen uden denne Mand været frelst," sagde Mordaunt.

Cromwell smilte.

„Efter al Rimelighed; De sagde jo selv før, at man vilde bortføre ham."

„Man vilde bortføre ham til Greenwich, hvor han vilde være gaaet om Bord i en Felukke med sine fire Redningsmænd. Men paa Felukken befandt sig fire Mand, der tilhørte mig, og fem Tønder Krudt af Nationens. I rum Sø var de fire Mand gaaet i Chaluppen, og De er allerede saa god en Politiker, Mordaunt, at jeg ikke behøver at forklare Dem Resten."

„Javel, de vilde alle være sprungne i Luften."

„Ganske rigtigt. En Explosion havde udrettet, hvad Øksen ikke havde villet gøre. Kong Karl vilde være sporløst forsvunden. Man havde sagt, at han var undsluppen den menneskelige Retfærdighed, men bleven forfulgt og ramt af den himmelske Hævn; vi havde kun været

hans Dommere og Gud hans Bøddel. Se, dette har Deres maskerede Adelsmand ladet mig gaa glip af, Mordaunt. De ser altsaa, at jeg har haft Ret til at sige, at jeg ikke ønskede at kende ham, thi uagtet hans fortræffelige Hensigt vilde jeg virkelig ikke være ham taknemmelig for, hvad han har gjort."

„Som altid bøjer jeg mig for Dem, min Herre," sagde Mordaunt, „De er en dybsindig Tænker og," tilføjede han, „Deres Idé med den underminerede Felukke er fortræffelig."

„Nej, den er taabelig, eftersom den er bleven overflødig," vedblev Cromwell. „I Politiken er kun de Idéer fortræffelige, som bære Frugter, hvorimod enhver Idé, der ikke kommer til Udførelse, er taabelig og ørkesløs. De tager i Aften til Greenwich, Mordaunt," tilføjede Cromwell og rejste sig op, „henvender Dem til Skipperen paa Felukken „Lynet" og viser ham et hvidt Lommetørklæde med en Knude i alle fire Hjørner, hvilket er det aftalte Kendetegn. De lader Folkene vide, at de gerne kunne gaa fra Borde, og besørger Krudtet bragt til Arsenalet, med mindre ..."

„Med mindre ..." gentog Mordaunt, hvis Ansigt straalede af vild Glæde, medens Cromwell talte.

„Med mindre Felukken i sin nuværende Tilstand kan være Dem til Nytte med Hensyn til Deres personlige Anliggender."

„O, Mylord! Mylord!" udbrød Mordaunt, „da Gud gjorde Dem til sin udvalgte, gav han Dem sit Blik, for hvem intet kan blive skjult."

„Jeg tror, at De kalder mig Mylord," sagde Cromwell leende. „Det kan gaa an, naar vi er alene, men pas paa, at De ikke titulerer mig saaledes i vore dumme Puritaneres Nærværelse."

„Vil Deres Herlighed da ikke snart faa denne Titel?"

„Det haaber jeg i det mindste," sagde Cromwell, „men Tiden er ikke kommet endnu."

Cromwell tog sin Kappe.

„Gaar De, min Herre?" spurgte Mordaunt.

„Ja," svarede Cromwell, „jeg har sovet her i Gaar og i Forgaars og De ved nok, at jeg ikke plejer at ligge tre Nætter i Træk i samme Seng."

„Deres Herlighed giver mig altsaa Orlov for hele Natten?" sagde Mordaunt.

„Ja, og for i Morgen med, hvis det behøves," svarede Cromwell. „De har siden i Gaar Aftes," tilføjede han smilende, „gjort saa meget

for mig, at det ikke er mere end billigt, at jeg giver Dem Tid til at ordne Deres personlige Affærer."

„Tak, min Herre, jeg haaber, at jeg skal benytte Tiden godt."

Cromwell nikkede til Mordaunt; derpaa vendte han sig om og sagde: „Er De bevæbnet?"

„Jeg har min Kaarde."

„Er der ingen, der venter paa Dem uden for?"

„Nej."

„Saa burde De følge med mig, Mordaunt."

„Tak, min Herre; men den Omvej, De er nødt til at gøre ved at gaa gennem den underjordiske Gang, vilde sinke mig for meget, og efter hvad De nylig har sagt mig, har jeg maaske allerede spildt alt for megen Tid. Jeg vil gaa bort gennem den anden Dør."

„Som De vil," sagde Cromwell.

Med disse Ord trykkede han paa en i Muren anbragt Knap, hvorved en Dør aabnede sig, der var saa godt skjult i Tapetet, at det vilde have været umuligt for et mindre øvet Øje at opdage den.

Døren, der sattes i Bevægelse af en Staalfjeder, sprang i efter ham.

Det var en af disse hemmelige Udgange, som Historien beretter os, at der fandtes i alle de af Cromwell beboede hemmelige Huse.

Denne førte under den øde Gade og udmundede i en Grotte, i Haven til et andet Hus, som laa hundrede Skridt fra det, den tilkommende Protektor nylig havde forladt.

Under den sidste Del af deres Samtale var det, at Grimaud havde beluret de to Mænd og sukcessive genkendt Cromwell og Mordaunt.

Man har set, hvilken Virkning denne Nyhed gjorde paa de fire Venner.

D'Artagnan var den første, der atter fattede sig.

„Mordaunt!" udbrød han, „ved Himlen! det er Gud selv, der sender os ham."

„Ja," sagde Porthos, „lad os slaa Døren ind og styrte os over ham."

„Tvertimod," sagde d'Artagnan, „lad os ingen Dør slaa ind og i det hele taget gøre saa lidt Støj som muligt. Vi vil derved blot hidkalde Folk, thi hvis han, som Grimaud siger, befinder sig i Selskab med sin værdige Herre, er der ganske vist ikke langt her fra skjult et halvt hundrede Jernsider. Holla, Grimaud, kom her hen og bestræb Dem for at holde Dem paa Benene."

Grimaud nærmede sig, Han havde fattet sig noget og var nu temmelig rolig.

„Godt," vedblev d'Artagnan, „stig nu atter op paa Balkonen og sig os, om der endnu er nogen hos Mordaunt, om han laver sig til at gaa ud eller til at lægge sig; hvis han har Selskab hos sig, vil vi vente, til han er bleven alene; gaar han bort, fanger vi ham, idet han træder ud af Døren, og bliver han, slaar vi Vinduerne ind, det gør altid mindre Støj og er lettere end at sprænge en Dør."

Grimaud begyndte tavst at bestige Muren.

„Pas paa den anden Dør, Athos og Aramis; Porthos og jeg bliver her."

De to Venner gjorde, som han sagde.

„Nu, Grimaud," sagde d'Artagnan.

„Han er alene," svarede Grimaud.

„Er du vis paa det?"

„Ja."

„Vi har ikke set den anden gaa bort."

„Maaske er han gaaet ud af den anden Dør."

„Hvad foretager han sig?"

„Han tager sin Kappe og sine Handsker paa."

„Han er vor Mand!" mumlede d'Artagnan.

Porthos lagde Haanden paa Dolken og trak den mekanisk halvt ud af Skeden.

„Stik Dolken i Skeden, min Ven," sagde d'Artagnan, „Talen er først ikke om at slaa til. Da vi har ham sikkert nok, vil vi gaa til Værks med Orden. Det maa først komme til nogle gensidige Forklaringer mellem os. Dette her er et Sidestykke til Optrinet i Armentières; kun vil vi haabe, at denne ingen Yngel efterlader sig, og at Slægten med ham vil blive udryddet."

„Stille!" hviskede Grimaud, „han laver sig nu til at gaa. Han træder hen til Lampen, nu puster han den ud, jeg kan ikke mere se noget!"

„Saa kom ned!"

Grimaud sprang ned og kom til at staa paa Benene. Sneen dæmpede Lyden.

„Sig til Aramis og Athos, at de stiller sig hver paa sin Side af Døren ligesom Porthos og jeg vil gøre, bed dem klappe i Hænderne, naar de har ham, vi skal gøre det samme."

Grimaud forsvandt.

„Porthos, Porthos," sagde d'Artagnan, „skjul Deres brede Skuldre bedre, min kære Ven, han maa ikke se os, før end han er kommet uden for."

„Naar han blot kommer denne Vej!"

„Stille!" sagde d'Artagnan.

Porthos trykkede sig saa tæt op til Muren, at det saa ud, som om han vilde krybe ind i den. D'Artagnan gjorde ligesaa.

Mordaunt hørtes nu at komme ned ad Trappen. En lille Laage i Døren drejede sig skrigende paa sine Hængsler. Takket være de to Venners Forsigtighed saa Mordaunt intet. Han stak nu Nøglen i Døren, aabnede den og traadte over Tærskelen.

I samme Øjeblik befandt han sig Ansigt til Ansigt med d'Artagnan.

Han vilde atter støde Døren til, men Porthos tog fat i Klinken og aabnede den paa vid Gab.

Porthos klappede tre Gange i Hænderne, hvorpaa Athos og Aramis kom tililende.

Mordaunt blev saa bleg som et Lig, men udstødte ikke et Skrig, ikke et Raab om Hjælp.

D'Artagnan skred lige henimod ham og stødte ham baglænds opad hele Trappen.

Porthos traadte ind efter ham med Lampen, som havde hængt paa Gangen, i Haanden; ved Hjælp af denne tændte han den anden Lampe, der stod paa Bordet.

Athos og Aramis kom sidst og lukkede Døren i Laas efter sig.

TOLVTE KAPITEL.

Samtalen.

Mordaunt var bleven saa overrasket ved at møde de fire Venner, at han endnu ikke rigtigt havde fattet sig. Saa meget var ham imidlertid klart, at han befandt sig i overhængende Dødsfare. Han betoges af den Rædsel, som ethvert Menneske maa føle, der pludselig befinder sig Ansigt til Ansigt med en dødelig, overlegen Fjende, som han troede langt borte.

Men da han først havde sat sig ned og da han saa, at der, lige-

meget af hvilken Grund, blev tilstaaet ham en Frist, samlede han al sin Kraft.

I Stedet for at blive forfærdet over Ilden i d'Artagnans Øjne, elektriserede den ham saa at sige; thi hvor truende dette Blik end var, var det dog aabent i sit Had og sin Forbittrelse. Beredt til at benytte sig af enhver Lejlighed, der maatte blive ham givet til at drage sig ud af denne Knibe, enten ved Magt eller List, samlede Mordaunt sig altsaa sammen, ligesom Bjørnen, naar den er dreven ind i sin Hule, med et tilsyneladende ubevægeligt Blik følger enhver af Jægerens Bevægelser.

Efter at have kastet et hurtigt Blik paa den lange, stærke Kaarde, der hang ved hans Side, lagde han ligegyldigt den venstre Haand paa Fæstet, trak det saa nær, at han kunde naa det med den højre Haand, og satte sig derpaa ned, hvilket d'Artagnan havde opfordret ham til.

Denne sidste ventede formodentlig paa en eller anden udfordrende Bemærkning for at begynde en af disse spottende eller frygtelige Samtaler, hvori han var en Mester. Aramis sagde ved sig selv: „Nu vil vi nok faa en hel Del Dumheder at høre.“ Porthos bed i sine Knebelsbarter og mumlede: „Hvilke Omsvøb for at knuse denne Slange!“ Athos trykkede sig ind i sin Krog, ubevægelig og bleg som et Marmor-Basrelief, medens Sveden haglede ned ad hans Pande.

Mordaunt sagde ikke et Ord; da han havde forvisset sig om, at hans Kaarde var lige til at drage, lagde han Benene over Kors og ventede roligt.

D'Artagnan følte, at denne Tavshed ikke kunde vare længere uden at blive latterlig, og da han havde bedt Mordaunt at sætte sig ned for at passiare, antog han, at det tilkom ham at aabne Samtalen.

„Det forekommer mig, min Herre,“ sagde han med sin frygtelige Høflighed, „at De skifter Kostume næsten lige saa hurtigt som de italienske Skuespillere, Hr. Kardinal Mazarin har ladet komme fra Bergamo, og som han formodentlig under Deres Ophold i Paris har vist Dem.“

Mordaunt gav intet Svar.

„For et Øjeblik siden,“ vedblev d'Artagnan, „var De forklædt, klædt vilde jeg sige, som Morder, og nu...“

„Og nu er jeg klædt som en Mand, der skal myrdes, ikke sandt?“ svarede Mordaunt roligt.

„O, min Herre,“ genmælede d'Artagnan, „hvor kan De tale saa-

ledes, naar De befinder Dem i Selskab med Adelsmænd, og selv har et saa godt Sværd ved Siden?"

„Intet Sværd er saa godt, min Herre, at det kan maale sig med fire Sværd og lige saa mange Dolke, ikke at tale om Deres uden for ventende Medhjælperes Sværd og Dolke."

„Om Forladelse, min Herre," svarede d'Artagnan, „De tager fejl; de, der venter os uden for, er ikke vore Medhjælpere men vore Tjenere, Det er mig meget om at gøre, at enhver Ting bliver nævnt ved sit rette Navn."

Mordaunt svarede kun med et ironisk Smil.

„Men det var ikke det, vi skulde tale om," vedblev d'Artagnan, „og jeg kommer tilbage til mit Spørgsmaal. Jeg tog mig altsaa den Frihed, min Herre, at spørge Dem om, hvorfor De havde skiftet Klæder. Masken generede Dem dog ikke, saa vidt jeg kunde se; det graa Skæg klædte Dem fortræffeligt, og hvad Øksen angaar, hvormed De udførte et saa mageløst Hug, da tror jeg ogsaa, at den vilde passe godt for Dem i dette Øjeblik. Hvorfor har De lagt den fra Dem?"

„Fordi jeg ved at mindes Optrinet i Armentières tænkte, at jeg vilde finde fire Økser for en, eftersom jeg vilde træffe sammen med fire Bødler."

„Min Herre," svarede d'Artagnan med den største Rolighed, skønt en let Trækning i hans Øjenbryn røbede, at han begyndte at blive varm, „min Herre, skønt De er meget lastefuld og fordærvet, er De overordentlig ung, hvorfor jeg ikke vil opholde mig videre ved Deres frivole Ord. Ja, frivole, thi hvad De bemærkede angaaende Armentières, staar ikke i mindste Forbindelse med nærværende Sag. Vi kunde virkelig ikke tilbyde Deres Fru Moder en Kaarde og bede hende fægte med os; men hvad Dem angaar, min Herre, en ung Kavaler, der bruger Dolk og Pistoler saa godt som vi har set Dem gøre det, og som bærer en saa forsvarlig Kaarde ved Siden, da har enhver Ret til at udbede sig et Møde med Dem."

„Ah! det er altsaa en Duel, De vil have?" udbrød Mordaunt.

Og han sprang op med lynende Øjne, som om han var parat til øjeblikkelig at besvare Udfordringen.

Porthos rejste sig ogsaa, som altid færdig til den Slags Eventyr.

„Om Forladelse," sagde d'Artagnan med den samme Koldblodighed. „vi vil ikke overile os, thi vi maa alle ønske, at det gaar til efter Reglerne. Sæt Dem derfor igen, kære Porthos, og De, Hr. Mordaunt,

hav den Godhed at forholde Dem rolig. Vi vil ordne denne Sag paa bedste Maade og jeg vil være ganske oprigtig mod Dem. Tilstaa kun, Hr. Mordaunt, at De har den største Lyst til at dræbe den ene eller den anden af os?"

„Den ene og den anden," svarede Mordaunt.

D'Artagnan vendte sig om til Aramis og sagde:

„De maa indrømme, kære Aramis, at det er en stor Lykke, at Hr. Mordaunt saa godt kender Finesserne i det franske Sprog; der vil i det mindste ingen Misforstaaelse opstaa imellem os."

Vendende sig om til Mordaunt vedblev han derpaa:

„Kære Hr. Mordaunt, jeg kan forsikre Dem, at disse Herrer gengælder Deres venlige Følelser for dem og at de ogsaa vilde være henrykte ved at dræbe Dem. Ja, jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at de sandsynligvis vil dræbe Dem, naturligvis som brave Adelsmænd, og det bedste Bevis herpaa er følgende."

Med disse Ord kastede d'Artagnan sin Hat paa Tæppet, skød sin Stol op til Væggen, gav sine Venner et Tegn til at gøre det samme og sagde, idet han med en fuldendt fransk Anstand bukkede for Mordaunt:

„Til Deres Tjeneste, min Herre, thi hvis De ikke har noget at indvende mod den Ære, jeg udbeder mig, vil jeg med Deres Tilladelse begynde. Min Kaarde er rigtignok kortere end Deres, men bah! jeg haaber, at Armen skal opveje det."

„Holdt!" raabte Porthos, trædende nærmere. „jeg begynder, og det uden videre Snak."

„Tillader De, Porthos," sagde Aramis.

Athos rørte sig ikke af Stedet; han lignede en Statue, og endog hans Aandedræt syntes at være standset.

„Vær rolige, mine Herrer," sagde d'Artagnan, „Turen skal nok komme til eder. Betragt blot Herrens Øjne, saa vil I se, hvilket Had han heldigvis nærer til os; se en Gang, med hvilken Færdighed han har trukket blank! Nuvel, beviser det ikke, at Hr. Mordaunt er en farlig Modstander og at I snart vil komme til at afløse mig, forudsat at jeg lader ham slippe? Forbliv derfor paa eders Pladser ligesom Athos, hvis Rolighed jeg ikke noksom kan anbefale eder, og lad mig være den første. For Resten," tilføjede han og trak med en frygtelig Mine sin Kaarde, „har jeg en privat Affære at ordne med Herren, og jeg vil begynde. Jeg ønsker det, det er min bestemte Villie."

Det var første Gang, at d'Artagnan havde talt saaledes til sine Venner. Hidtil havde han blot indskrænket sig til at tænke saaledes.

Porthos traadte tilbage, Aramis tog sin Kaarde under Armen og Athos blev siddende ubevægelig i sin mørke Krog, ikke rolig, som d'Artagnan havde sagt, men overvældet og lidende.

„Stik Deres Sværd i Skeden, Chevalier," sagde d'Artagnan til Aramis, „Herren kunde let tiltro Dem Hensigter, som De ikke nærer."

Vendende sig om til Mordaunt tilføjede han:

„Jeg venter paa Dem, min Herre."

„Og jeg, mine Herrer, jeg beundrer Dem. De afhandler indbyrdes, hvem der skal aabne Kampen mod mig, og det uden at spørge mig, der dog, forekommer det mig, er en Smule interesseret i denne Sag. Jeg hader eder alle fire, det er ganske vist, men i forskellig Grad. Jeg haaber at dræbe eder alle fire, men jeg har mere Udsigt til at dræbe den første end den anden, den anden end den tredie, den tredie end den sidste. Jeg forlanger derfor som en mig tilkommende Ret at vælge min Modstander. Hvis I nægter mig denne Ret, saa dræb mig, thi jeg vil da ikke slaas."

De fire Venner saa paa hverandre.

„Nuvel," vedblev Mordaunt, afbrydende den dybe, højtidelige Tavshed, der herskede i dette hemmelighedsfulde Hus, „nuvel, til min første Modstander vælger jeg den af eder, der, da han ikke længere anser sig for værdig til at bære Navnet Grev de la Fère, lader sig kalde Athos."

Athos sprang op af Stolen ligesom sat i Bevægelse af en Fjeder; men til sine Venners store Forbavselse svarede han efter et Øjebliks Tavshed, idet han rystede paa Hovedet:

„Mellem os er en Duel umulig, Hr. Mordaunt, vis en anden den Ære, som De havde tiltænkt mig."

Med disse Ord satte han sig atter.

„Ah!" udbrød Mordaunt, „det er allerede én, der er bange."

„Torden og Lynild!" raabte d'Artagnan, farende løs paa den unge Mand, „hvem tør vove at sige, at Athos er bange?"

„Lad ham kun sige det, d'Artagnan," bemærkede Athos med et sørgmodigt, foragteligt Smil.

„Det er Deres faste Beslutning, Athos?" spurgte Gascogneren.

„Min uigenkaldelige." — „Godt, saa lad os ikke tale mere derom."

Derpaa vendte han sig atter til Mordaunt og sagde:

„De har hørt det, min Herre, Grev de la Fère vil ikke gøre Dem den Ære at slaas med Dem. Vælg nu blandt os, hvem der skal træde i hans Sted.“

„Naar jeg ikke kan komme til at slaas med ham, er det mig ligegyldigt, med hvem jeg slaas,“ svarede Mordaunt. „Læg Deres Navne i en Hat, saa skal jeg trække det ud.“

„Et godt Indfald,“ sagde d'Artagnan.

„Paa den Maade undgaas virkelig al Strid om, hvem der skal have Forrangen,“ bemærkede Aramis.

„Det vilde aldrig være faldet mig ind,“ sagde Porthos, „og dog er det saa simpelt.“

„Hør, Aramis,“ sagde d'Artagnan, „skriv vore Navne med den smukke Skrift, hvormed De skrev til Marie Michon for at underrette hende om, at Herrens Moder agtede at lade Lord Buckingham snigmyrde.“

Mordaunt hørte paa denne nye Forhaanelse uden at forandre en Mine; han stod oprejst med korslagte Arme og var tilsyneladende saa rolig, som en Mand under saadanne Omstændigheder kan være. Var han ikke modig, saa var han i alt Fald stolt, og de to Ting ligner meget hinanden.

Aramis gik hen til Cromwells Skrivebord, afrev tre Strimler Papir af lige Størrelse, skrev paa den første sit eget og paa de andre sine Venners Navne og viste dem aabne til Mordaunt, der uden at se paa dem nikkede med Hovedet, som om han vilde sige, at han fuldkommen stolede paa ham. Efter derpaa at have rullet dem sammen, kastede han dem i en Hat og præsenterede den unge Mand denne.

Denne stak Haanden ned i Hatten og udtrak en af de tre Papirsstrimler, som han uden at læse den foragteligt kastede paa Bordet.

„O, Slange!“ mumlede d'Artagnan, „jeg vilde give alle mine Udsigter til at blive Kaptajn i Musketererne for, at denne Seddel indeholdt mit Navn!“

Aramis aabnede Papiret; hvor stor en Rolighed og Koldblodighed han end affekterede, var det dog tydeligt, at hans Stemme skælvede.

„D'Artagnan!“ læste han med høj Røst.

D'Artagnan udstødte et Glædesskrig og udbrød:

„Saa gives der dog endnu Retfærdighed i Himlen.“

Derpaa vendte han sig til Mordaunt og sagde:

„Jeg haaber, at De ingen Indvendinger har at gøre, min Herre?“

„Aldeles ingen, min Herre," svarede Mordaunt, idet han trak sin Kaarde og støttede Spidsen mod sin Støvle.

Fra det Øjeblik, at d'Artagnan var sikker paa at faa sit Ønske opfyldt, og at hans Mand ikke kunde undslippe ham, genvandt han hele sin Rolighed og Koldblodighed, ja endogsaa den Langsomhed hvormed han plejede at forberede sig til den Slags Affærer, man kalder Dueller. Han smøgede sine Ærmer op og gned sin højre Støvlesaal mod Gulvet, hvilket imidlertid ikke forhindrede ham i at bemærke det besynderlige Blik, som Mordaunt kastede omkring sig og som han allerede en Gang havde lagt Mærke til.

„Er De færdig, min Herre?" spurgte han endelig.

„Jeg venter paa Dem, min Herre," svarede Mordaunt, hævende Hovedet og laanende d'Artagnan et ubeskriveligt Blik.

„Saa tag Dem i Agt, min Herre," vedblev Gascogneren, „thi jeg fægter meget godt."

„Jeg ogsaa," sagde Mordaunt.

„Saameget desto bedre, det beroliger min Samvittighed. *En garde!*

„Et Øjeblik endnu," sagde den unge Mand, „giv mig Deres Ord paa, mine Herrer, at De kun vil angribe mig en for en."

„Det er formodentlig for at fornærme os, at Du siger dette, lille Slange!" udbrød Porthos.

„Nej, det er for, som Herren nylig sagde, at have en rolig Samvittighed."

„Det maa være af en aden Grund," mumlede d'Artagnan, rystende paa Hovedet og seende sig omkring med en vis Urolighed.

„Vi giver vort Ord som Adelsmænd," sagde Aramis og Porthos paa en Gang.

„Saa stil Dem i en Krog af Stuen, mine Herrer," sagde Mordaunt, „som Hr. Grev de la Fère har gjort, der, skønt han ikke vil slaaes, dog lader til at kende Reglerne, og lad os faa Plads til at røre os; vi vil komme til at trænge dertil."

„Lad gaa," sagde Aramis.

„Hvilken Mængde Omsvøb!" brummede Porthos.

„Flyt Dem, mine Herrer," sagde d'Artagnan, „vi maa ikke give Herren det ringeste Paaskud til at opføre sig slet, hvortil han forekommer mig at have stor Lyst."

Denne nye Spydighed gjorde intet Indtryk paa den ubevægelige Mordaunt.

Porthos og Aramis stillede sig i Krogen ligeoverfor Athos, saa at de to Kæmpere nu befandt sig alene midt i Værelset. De to Lamper var begge sat paa Cromwells Skrivebord. Det følger af sig selv, at Lyset blev svagere i samme Forhold, som man fjernede sig fra Lamperne.

„Naa, min Herre," sagde d'Artagnan, „er De saa endelig færdig?"

„Ja," svarede Mordaunt.

Paa én Gang gjorde Begge et Skridt fremad og ved denne samtidige Bevægelse mødtes deres Kaarder.

D'Artagnan var en altfor udmærket Fægter til at behøve at sondere sin Modstander. Han gjorde en glimrende og hurtig Finte, der imidlertid blev pareret af Mordaunt.

„Ah!" udbrød d'Artagnan med et tilfreds Smil.

Idet han troede at opdage en Blottelse, førte han derpaa uden at spilde et Sekund et nyt lynsnart Stød.

Men Mordaunt parerede med en Kontrakvart.

„Jeg begynder at tro, at vi vil komme til at more os," sagde d'Artagnan.

„Ja," mumlede Aramis, „men pas paa, at De ikke for at more Dem blotter Dem."

„Gudsdød! min Ven, vær paa Deres Post," raabte Porthos.

Nu var Turen til Mordaunt at smile. Dette Smil foruroligede Gascogneren.

„Naa, der maa gøres en Ende herpaa," sagde d'Artagnan.

Og han trængte nu stærkt ind paa Mordaunt, der begyndte at vige, men aabenbart af Taktik, thi han begik ikke en Fejl, hvoraf d'Artagnan kunde benytte sig. og hans Kaarde fjernede sig ikke et Øjeblik fra Linien. Da Duellen fandt Sted i et Værelse, hvor de Kæmpende manglede tilstrækkelig Plads til at røre sig, stødte Mordaunt snart mod Væggen, paa hvilken han lagde sin venstre Haand.

„Naa, min smukke Ven!" udbrød D'Artagnan, „nu skal De ikke løbe fra mig. Mine Herrer," tilføjede han med sammenbidte Læber og rynket Pande, „har i nogen Sinde set en Skorpion blive spiddet til en Mur? Nej. Godt, saa skal I nu faa det at se."

Og i et Sekund førte d'Artagnan tre frygtelige Stød mod Mordaunt; alle tre ramte ham, men kun strejfende. D'Artagnan kunde ikke forstaa dette. De tre Venner saa aandeløse til.

Endelig traadte d'Artagnan, der var kommet for tæt ind paa sin

Modstander, et Skridt tilbage for at lave sig til et fjerde Stød. Men ligesom han efter en hurtig Finte førte et lynsnart Stød, syntes Væggen at revne; Mordaunt forsvandt gennem den gabende Aabning og d'Artagnans Kaarde, der var kommet i Klemme i Døren, knækkedes som om den havde været af Glas.

D'Artagnan traadte et Skridt tilbage. Muren lukkede sig atter.

Mordaunt havde, medens han forsvarede sig, manøvreret saaledes, at han var kommet til at staa med Ryggen op mod den hemmelige Dør, gennem hvilken vi har set Cromwell gaa bort. Da han naaede den, ledte han med den venstre Haand efter Knappen og trykkede paa den; Døren aabnedes og han forsvandt.

Gascogneren udstødte en frygtelig Forbandelse, der fra den anden Side af Muren besvaredes af en uhyggelig Latter, som endogsaa fik den skeptiske Aramis til at fare sammen.

„Til Hjælp, mine Herrer!" raabte d'Artagnan, „lad os slaa Døren ind!"

„Det er Djævelen i egen Person," udbrød Aramis, efterkommende sin Vens Opfordring.

„Gudsdød, han undslipper os, han undslipper os!" hylede Porthos, sættende sine brede Skuldre mod Døren, der imidlertid ikke rokkedes af Stedet.

„Saameget desto bedre," mumlede Athos hult.

„Det anede mig nok," sagde d'Artagnan, der til ingen Nytte spildte sine Kræfter. „Det anede mig nok; da den Elendige blev ved at svinge rundt i Værelset, faldt det mig ind, at han havde noget derunder, men hvem kunde ane dette?"

„Det er en Ulykke, som vi kan takke hans Ven Djævelen for!" udbrød Aramis.

„Det er en Lykke, som Gud tildeler os!" sagde Athos med synlig Glæde.

„I Sandhed, De bliver svag, Athos," svarede d'Artagnan trækkende paa Skuldrene og forladende Døren, der ikke var til at faa op. „Hvorledes kan De tale saaledes til Folk som os? Fatter De da ikke Situationen?"

„Hvilken Situation?" spurgte Porthos.

„I denne Leg bliver den, der ikke dræber, selv dræbt," vedblev d'Artagnan. „Hør min kære Ven, er det Deres Ønske, at Hr. Mor-

daunt skal ofre os for sin sønlige Kærlighed? Hvis saa er, saa sig det ligefrem."

„O, d'Artagnan, min Ven!"

„Ja, det er virkelig en Ynk, at nogen kan betragte Sagen paa den Maade. Den elendige vil sende os hundrede Jernsider paa Halsen. Afsted, afsted! hvis vi bliver her fem Minutter til, er vi om en Hals."

„Ja, De har Ret, afsted!" gentog Athos og Aramis.

„Hvor skal vi gaa hen?" spurgte Porthos.

„Til Hotellet, kære Ven, for at hente vore Sager og Heste, og derpaa, hvis det behager Gud, afsted til Frankrig, hvor jeg i det Mindste kender Husenes Bygningsmaade. Vort Skib venter paa os, hvilket endda er et Held."

Og d'Artagnan stak sin Kaardestump i Skeden, tog sin Hat, aabnede Døren ud til Trappen og gik hurtigt ned, fulgt af sine tre Kammerater.

Udenfor Huset traf Flygtningene deres Tjenere og spurgte disse, om de havde set noget til Mordaunt, hvilket de benægtede.

TRETTENDE KAPITEL

Felukken Lynet.

D'Artagnan havde gættet rigtigt: Mordaunt havde ikke spildt Tiden. Han kendte sine Fjenders Hurtighed til at tage en Beslutning og udføre den, og besluttede at handle derefter. Denne Gang havde Musketererne fundet en værdig Modstander.

Efterat Mordaunt havde lukket Døren omhyggeligt efter sig, sneg han sig ned i den underjordiske Gang og naaede Nabohuset, hvor han standsede lidt for at trække Vejret.

„Godt," mumlede han, „Intet, næsten Intet, nogle Rifter, det er det Hele; to i Armen og en i Brystet. De Saar, jeg tilføjer, er bedre! Man spørge Bøddelen fra Bethune, min Onkel Winter og Kong Karl! Og nu er der ikke et Sekund at spilde, thi et spildt Sekund kan maaske frelse dem, og de maa dø alle fire paa en Gang, ved ét Slag. De maa forsvinde, knuste, tilintetgjorte, lemlæstede. Jeg maa derfor skynde mig alt, hvad jeg kan, for at komme før dem."

Og Mordaunt begav sig med hurtige Skridt til den nærmeste Ka-

vallerikaserne, der laa omtrent en Fjerdingvej borte. Han tilbagelagde denne Fjerdingvej i fire til fem Minuter.

Ankommen til Kasernen gav han sig tilkende, tog den bedste Hest i Stalden, svang sig i Sadlen og for afsted. Et Kvarter senere var han i Greenwich.

„Her har vi Havnen," mumlede han, „det mørke Punkt derhenne er Hundeøerne. Godt! jeg har en halv Times Forspring for dem ... maaske en hel Times. Tosse, som jeg var! Jeg har været nær ved at jage Livet af mig med mit taabelige Hastværk. Men hvor er nu Lynet?" tilføjede han, rejsende sig i Stigbøjlerne for bedre at kunne se mellem alle de Tove og Master, der hindrede Udsigten.

Netog som han ved sig selv udtalte disse Ord, rejste en paa en opskudt Trosse liggende Mand sig og gjorde et Par Skridt henimod Mordaunt.

Mordaunt tog sit Lommetørklæde op af Lommen og slog en Knude paa hvert af Hjørnerne, hvorpaa Manden kom hen til ham. Som man mindes, var dette det aftalte Signal. Sømanden var indhyllet i en Pjækkert, der skjulte hans Ansigt.

„Skulde Herren ikke tilfældigvis være kommet fra London for at gøre en Søtur?" spurgte Sømanden.

„Netop," svarede Mordaunt, „til Hundeøerne."

„Det er rigtig. Og formodentlig foretrækker Herren at sejle med et bestemt Skib? De vil vist helst have et hurtigsejlende?..."

„Som Lynet," svarede Mordaunt.

„Godt, det er netop mit Skib, Herren søger."

„Godt, godt!" udbrød Mordaunt og sprang af Hesten. „Der er ingen Tid at spilde. Lad min Hest bringe til den nærmeste Kro og før mig selv ombord i Deres Fartøj."

„Men Deres Ledsagere?" spurgte Sømanden; „jeg troede, at I var fire foruden Tjenerne."

„Hør," sagde Mordaunt og traadte nærmere hen til Sømanden, „jeg er ikke den, De venter, ligesom De ikke er den, de andre haaber at finde. De har indtaget Kaptajn Rogers Plads, ikke sandt? De er her ifølge Ordre af Cromwell og jeg kommer fra ham."

„Ja, nu kender jeg Dem," sagde Skipperen, „De er Kaptajn Mordaunt."

Mordaunt for sammen.

„O, vær ikke bange," vedblev Skipperen og blottede sit Ansigt, „jeg er en Ven."

„Kaptajn Groslow!" udbrød Mordaunt.

„Ham selv! Generalen, der mindedes, at jeg en Gang havde tjent i Marinen, overdrog mig denne Kommando. Er der taget en anden Bestemmelse?"

„Nej, alt bliver tvertimod ved det gamle. Men har De ikke en, der kan skille mig af med min Hest!"

Groslow fløjtede, hvorpaa en Sømand kom til Syne.

„Patrick," sagde Groslow, „bring denne Hest til det nærmeste Gæstgiversted. Hvis man spørger Dem om, hvem den tilhører, saa sig en irsk Adelsmand. "

Sømanden fjernede sig uden at sige et Ord.

„Men," sagde Mordaunt, „er de ikke bange for, at de skal kende Dem?"

„Det er der ingen Fare for i dette Mørke og i denne Dragt; da De desuden ikke har kendt mig, er der saa meget mindre Grund til at tro, at de vil gøre det."

„Det er sandt," svarede Mordaunt, „desuden vil de allermindst tænke paa Dem. Ladningen er indskibet?"

„Ja." — „Fem fulde Fade?"

„Og halvtredsindstyve tomme." — „Det er rigtigt."

„Vi bringer Portvin til Antwerpen."

„Prægtigt. Før mig nu ombord og indtag atter Deres Post, thi de vil snart være her."

„Jeg er parat."

„Det er af Vigtighed, at ingen af Deres Folk ser mig gaa ombord."

„Der er kun én Mand paa Skibet og ham er jeg ligesaa sikker paa som paa mig selv. For Resten kender han Dem ikke; ligesom hans Kammerater er han villig til at lyde vore Befalinger, men han ved intet."

„Godt, lad os saa komme afsted."

De gik ned til Themsen, hvor en lille Baad laa fastgjort til en Pæl. Groslow trak Baaden til sig og holdt den fast, medens Mordaunt steg ned i den; derpaa sprang han selv bagefter, greb Aarerne og gav sig til at ro med en Færdighed, der viste Mordaunt, at han havde talt sandt, da han sagde, at han ikke havde glemt sit Sømandskab.

Efter fem Minutters Forløb var man klar af den Masse Skibe, der

allerede den Gang bedækkede Themsen, og Mordaunt saa som et sort Punkt den lille Felukke, der fire eller fem Kabellængder fra Hundeøerne gyngede for sit Anker.

Da de nærmede sig L y n e t, fløjtede Groslow paa en ejendommelig Maade, hvorpaa et Hoved kom til Syne over Rælingen

„Er det Dem, Kaptajn?“ spurgte en Stemme.

„Ja, kast Stigen ned.“

I et Nu var Groslow oppe paa Dækket.

„Kom op,“ sagde han til sin Ledsager.

Uden at svare, greb Mordaunt fat i Tovet og entrede op ad Skibets Side med en for en Landkrabbe ualmindelig Færdighed.

Som Groslow havde sagt, syntes den vagthavende Matros ikke en Gang at lægge Mærke til, at hans Kaptajn kom tilbage selvanden.

Mordaunt og Groslow begav sig til Skipperens Kahyt. Det var en provisorisk Kahyt, der var slaaet op af Brædder paa selve Dækket. Stadskahytten havde Kaptajn Roger nemlig overladt sine Passagerer.

„Men De?“ spurgte Mordaunt, „hvor skal De være?“

„I den anden Ende af Skibet“, svarede Groslow.

„Og De har intet at gøre her?“ — „Aldeles intet.“

„Godt! jeg holder mig skjult hos Dem. Vend nu tilbage til Greenwich og hent dem.“

„Det skal ske, som De siger. Vil De se Krudtkammeret?“

„Ikke førend De kommer tilbage. Jeg ønsker selv at befæste Lunten for at være sikker paa, at det ikke varer for længe, inden Krudtet eksploderer. Skjul Deres Ansigt godt, for at de ikke skal kende Dem.“

„Vær De ganske rolig.“

„Gaa nu, Klokken slaar ti i Greenwich.“

Groslow aabnede Døren, som Mordaunt lukkede af indvendigt, og efter at have givet den vagthavende Matros Ordre til at passe godt paa, gik han ned i Baaden, der fjernede sig hurtigt.

Det blæste en kold Vind, og Flodbredden var ganske øde, da Groslow landede i Greenwich, flere Baade var netop stukket i Søen. I det samme, som Groslow satte Foden paa Jorden, hørtes Hestegalop.

„Aha!“ tænkte han, „Mordaunt havde Ret i at skynde paa mig. Der var ingen Tid at spilde, der har vi dem.“

Det var virkelig vore fire Venner eller rettere sagt deres af Athos

og d'Artagnan bestaaende Avantgarde. Ankommen til det Sted, hvor Groslow stod, gjorde de Holdt, som om de havde gættet, at det var ham, de søgte. Athos steg af Hesten og udfoldede roligt et Lommetørklæde, hvis fire Hjørner var knyttede, og som han lod flagre i Vinden, medens den altid forsigtige d'Artagnan blev siddende paa Hesten med den ene Haand paa Pistolhylstret.

Groslow, der tvivlede om, at Rytterne ogsaa var dem, han ventede, havde skjult sig bag en af de i Sandet liggende Kanoner, der brugtes til at fastgøre Tove om, rejste sig nu, da han saa det aftalte Signal, og nærmede sig Adelsmændene. Hans Ansigt var aldeles skjult af Pjækkerten, hvilken Forsigtighedsregel for Resten paa Grund af den mørke Nat var overflødig.

Athos' gennemtrængende Øje opdagede imidlertid trods Mørket, at det ikke var Kaptajn Roger, der stod for ham.

„Hvad vil De?" spurgte han Groslow og traadte et Skridt tilbage.

„Jeg vil blot sige Dem, Mylord", svarede Groslow med en paataget irsk Akcent, „at De ikke skal vente Kaptajn Rogers."

„Hvorfor det?"

„Fordi han i Morges er faldet ned fra Merset og har brækket Benet. Men jeg er hans Fætter. Han har fortalt mig det hele, paalagt mig at træde i hans Sted og føre, hvorhen De ønsker det, de Adelsmænd, der bragte mig et i alle fire Hjørner sammenknyttet Lommetørklæde, som det, De holder der i Haanden, og som jeg har i Lommen."

Med disse Ord fremtog Groslow det Lommetørklæde, han alt en Gang havde vist Mordaunt.

„Er det det hele?" spurgte Athos.

„Nej, Mylord! De har fremdeles lovet mig fem og halvfjerdsindstyve Pund, hvis jeg landsætter Dem i Boulogne eller paa ethvert andet Punkt af Frankrig, som De opgiver mig."

„Hvad siger De hertil, d'Artagnan?" spurgte Athos paa Fransk.

„Sig mig først, hvad han siger", svarede denne.

„Ja, det er sandt, jeg glemmer, at De ikke forstaar Engelsk", sagde Athos.

Og han fortalte d'Artagnan Indholdet af den Samtale, han nylig havde haft med Skipperen.

„Det forekommer mig at være temmelig sandsynligt", sagde Gascogneren.

„Ja, mig ogsaa", sagde Athos.

„For Resten", vedblev d'Artagnan, „hvis denne Karl bedrager os, kan vi jo altid skyde ham en Kugle for Panden."

„Og hvem skal saa føre Skibet?"

„De, Athos; De kan saa mange Ting, at jeg ikke tvivler om, at De ogsaa forstaar at styre et Skib."

„De har næsten truffet det rigtige, min Ven", sagde Athos smilende; „min Fader havde bestemt mig for Søen, og jeg har et ganske flygtigt Bekendtskab til Styrmandskunst."

„Ser De!" udbrød d'Artagnan.

„Kald paa vore Venner, d'Artagnan, Klokken er elleve, og der er ingen Tid at spilde."

D'Artagnan nærmede sig to Ryttere, der med Pistolen i Haanden holdt ved de første Huse i Byen. Tre andre Ryttere holdt længere tilbage.

De to førstnævnte Ryttere var Porthos og Aramis, de tre andre Mousqueton, Blaisois og Grimaud; ved at se rigtigt til opdagede man bag den sidstes Hest Parry, der skulde bringe Adelsmændenes og deres Tjeneres Heste tilbage til London, hvilke de havde solgt til Værten for at kunne betale ham hans Tilgodehavende. Paa Grund af denne Handel havde de fire Venner kunnet medtage en Sum, der, om den end ikke var betydelig, dog var tilstrækkelig til at holde ud med i nogen Tid.

D'Artagnan opfordrede Porthos og Aramis til at komme nærmere, og disse gav igen Folkene Tegn til at stige af Hestene og aftage Mantelsækkene.

Parry skiltes ikke uden Bedrøvelse fra sine Venner; man havde foreslaaet ham at tage med til Frankrig, men han havde afslaaet det.

„Det er ganske umuligt", havde Mousqueton bemærket, „han har denne Groslow i Hovedet."

Som man vil erindre, var det Kaptajn Groslow, der havde knust hans Hoved.

Den lille Skare forenede sig med Athos. Men hos d'Artagnan var den medfødte Mistroiskhed allerede vaagnet; han fandt Kajen altfor øde, Natten altfor mørk, og Skipperen altfor føjelig.

Han havde fortalt Aramis det indtrufne Uheld, og denne, der

var ligesaa mistroisk som han, havde gjort sit til at forøge hans Mistanke.

Et Smæk med Tungen underrettede Athos om Gascognerens Betænkeligheder.

„Vi har ingen Tid til at være mistroiske“, sagde Athos, „Skibet venter paa os, lad os gaa om Bord.“

„Vi kan godt være mistroiske og gaa om Bord paa en Gang“, bemærkede Aramis; „jeg skal have et Øje med Skipperen.“

„Og hvis han ikke styrer lige til Maalet, slaar jeg ham fordærvet. Det er det hele.“

„Godt sagt, Porthos“, tog d'Artagnan Ordet. „Af Sted altsaa. Gaa i Forvejen, Mousqueton.“

D'Artagnan standsede sine Venner og lod Tjenerne gaa først i Baaden, for at de skulde prøve den Planke, der var lagt fra Bolværket til Baaden.

De tre Tjenere kom lykkeligt over.

Efter dem fulgte Athos, saa Porthos og saa Aramis. D'Artagnan gik sidst i Baaden, stadig rystende paa Hovedet.

„Hvad Fanden fejler Dem dog, min Ven?“ spurgte Porthos. „De kan paa Ære gøre en Cæsar bange.“

„Jeg ser i denne Havn hverken Foged eller Skildvagt eller Toldbetjent“, svarede d'Artagnan.

„Det er ogsaa noget at være urolig over“, vedblev Porthos, „alt gaar jo fortræffeligt.“

„Det gaar altfor godt, Porthos. Men lige meget; vi staar i Guds Haand.“

Saa snart Baaden var stødt fra, satte Skipperen sig ved Roret og gav et Tegn til en af Matroserne, der med en Baadshage begyndte at stage Baaden ud af den Labyrint af Skibe, hvori den befandt sig.

Den anden Matros stod paa Bagbordssiden med sin Aare i Haanden.

Da der var bleven Plads til at bruge Aarerne, satte hans Kammerat sig ved Siden af ham, og Baaden fik nu stærkere Fart.

„Endelig kommer vi da af Sted!“ udbrød Porthos.

„Ja, og i Morgen tidlig vil vi være i Boulogne“, sagde Athos.

„Det ønsker jeg af mit ganske Hjerte“, sagde Gascogneren, „jeg tilstaar min Svaghed. De vil le ad mig, Athos, men saa længe vi

befandt os indenfor Skudvidde fra Land eller de der liggende Skibe, ventede jeg mig en frygtelig Salve."

„Men", bemærkede Porthos med sin jævne Forstand, „det var jo en Umulighed; thi man vilde derved ogsaa have dræbt Skipperen og Matroserne."

„Bah! tror De, at Hr. Mordaunt tager saadanne Hensyn?"

„Naar jeg skal være ganske ærlig, glæder det mig, at d'Artagnan tilstaar, at han er bange", svarede Porthos.

„Jeg ikke alene tilstaar det, men jeg roser mig deraf. Jeg er ingen Rhinoceros som De. Halløj, hvad er det?"

„L y n e t", svarede Skipperen.

„Vi er altsaa ved Maalet?" spurgte Athos paa Engelsk.

„Om et Øjeblik", svarede Kaptajnen.

Efter tre Aaretag laa Baaden virkelig paa Siden af det lille Fartøj. Matrosen stod parat til at kaste Stigen ned; han havde genkendt Baaden.

Kaptajnen førte sine Passagerer til den for dem bestemte Kahyt, der kun bestod af ét Værelse, som de maatte enes om i Fællesskab. Derpaa vilde han gaa sin Vej under Paaskud af at give nogle Befalinger.

„Et Øjeblik", sagde d'Artagnan, „hvor mange Mand har De om Bord, Skipper?"

„Jeg forstaar Dem ikke", svarede denne paa Engelsk.

„Spørg ham i hans eget Sprog, Athos"

Athos gjorde, som d'Artagnan ønskede.

„Tre", svarede Groslow, „uden at regne mig selv med."

Da Skipperen samtidig havde rakt tre Fingre i Vejret, havde d'Artagnan forstaaet ham.

„Ah!" udbrød han, „tre, jeg begynder at blive lidt beroliget. Medens I tager Kahytten i Besiddelse, skal jeg se mig om paa Skibet."

„Og jeg", sagde Porthos, „vil beskæftige mig med Aftensmaden."

„Et fortræffeligt Forsæt, Porthos, bring det straks i Udførelse. Laan mig Grimaud, Athos; han har i sin Ven Parrys Selskab lært at brække lidt paa det Engelske, og han skal tjene mig som Tolk."

„Gaa med d'Artagnan, Grimaud", sagde Athos.

D'Artagnan tog en Lygte, der stod paa Dækket, i den ene Haand, i den anden en Pistol, og sagde til Skipperen:

„*Come.*"

Dette Ord og *goddam* var alt, hvad han kunde af Engelsk.

D'Artagnan gik hen til Lugen og steg ned paa Mellemdækket.

Mellemdækket var delt i tre Rum: det, hvori d'Artagnan steg ned, og som strakte sig fra den tredie Mast til det yderste af Bagstavnen og altsaa stødte op til den Kahyt, hvori Athos, Aramis og Porthos beredte sig til at tilbringe Natten; det, der indtog Midten af Skibet, og som var bestemt til Tjenerne, og endelig det, der laa nærmest Forstavnen, med andre Ord under den af Kaptajnen improviserede Kahyt, og hvori Mordaunt havde skjult sig.

„Aha!" udbrød d'Artagnan, idet han steg ned ad Stigen og holdt Lanternen foran sig, „hvilken Mængde Fade! Man skulde tro, at det var Ali Babas Hule."

Tusind og én Nat var nylig bleven oversat for første Gang og var i den Epoke meget i Mode.

„Hvad siger De?" spurgte Kaptajnen paa Engelsk.

D'Artagnan forstod ham af hans Stemmes Tonefald.

„Jeg ønsker at vide, hvad der er i disse Fade?" svarede d'Artagnan og satte sin Lygte paa en af Fustagerne.

Skipperen gjorde en Bevægelse, som om han vilde gaa op ad Stigen, men betænkte sig dog.

„Portvin", svarede han.

„Ah! Portvin!" gentog d'Artagnan, „det er altid en stor Beroligelse, saa vil vi da ikke dø af Tørst."

D'Artagnan bankede paa Fadene og opdagede, at fem var fulde, men de andre tomme. Til Englænderens store Rædsel holdt han derpaa Lanternen ind mellem Fustagerne, men da han saa, at der ikke fandtes noget mellem dem, sagde han:

„Godt, lad os gaa videre."

Og han skred hen til den Dør, der førte ind til det andet Rum.

„Vent lidt", sagde Englænderen, der var bleven tilbage, bestandigt et Bytte for den største Bevægelse; „vent lidt, jeg har Nøglen til denne Dør."

Og idet han hurtigt gik forbi d'Artagnan og Grimaud, stak han med rystende Haand Nøglen ind i Laasen og aabnede Døren. Man befandt sig i det andet Rum, hvor Mousqueton og Blaisois var i Færd med at spise til Aften.

I dette var der øjensynligt intet at undersøge.

Man forlod det derfor hurtigt og begav sig til det tredje Rum.

Dette var Matrosernes Lukaf.

Tre eller fire Hængekøjer, der var anbragt i Loftet, et Bord, der var surret fast til Væggen, og to ormstukne Bænke udgjorde hele dets Møblement. D'Artagnan løftede et Par gamle Sejl, der hængte paa Væggen, i Vejret, men da han intet mistænkeligt saa, steg han atter op paa Dækket gennem Lugen.

„Og denne Kahyt?" spurgte han.

Grimaud oversatte Musketerens Ord for Englænderen.

„Denne Kahyt er min", svarede Skipperen, „vil De se den?"

„Luk Døren op", sagde d'Artagnan.

Englænderen adlød. D'Artagnan stak Lygten ind og kiggede ind gennem Døren; men da han saa, at det virkelig var en Kahyt, sagde han:

„Det er godt; findes der en Armé om Bord, er den i alt Fald ikke skjult her. Lad os se, om Porthos har fundet noget at spise."

Og takkende Skipperen med et Nik vendte han tilbage til Stadskahytten, hvor han havde ladet sine Venner blive tilbage.

Porthos havde ikke fundet noget, som det lod til, eller hvis han havde fundet noget, havde Trætheden faaet Overhaand over Sulten; thi da d'Artagnan traadte ind, laa han og sov, indhyllet i sin Kappe.

Athos og Aramis begyndte ligeledes at lukke Øjnene; ved den Støj, deres Kammerat gjorde ved sin Indtrædelse, aabnede de dem atter.

„Nu?" spurgte Aramis.

„Alt er i sin Orden", svarede d'Artagnan, „og vi kan sove roligt."

Aramis lod atter sit Hoved falde tilbage, og Athos nikkede venligt. D'Artagnan, der ligesom Porthos trængte mere til at sove end til at spise, sendte Grimaud bort og lagde sig i sin Kappe med dragen Kaarde, saaledes at hans Legeme spærrede Indgangen.

FJORTENDE KAPITEL.

Portvinen.

Efter ti Minutters Forløb sov Herrerne; anderledes forholdt det sig med Tjenerne, der var sultne og navnlig tørstige.

Blaisois og Mousqueton var i Færd med at lave sig en Seng paa

Gulvet. Paa et Bord, der var fastsurret ligesom det i Nabokahytten, stod et Krus med Øl og tre Glas.

„Forbandede Rullen!“ brummede Blaisois. „Jeg kan knap staa paa Benene.“

„Og ikke at have andet til at fordrive Søsygen med end Bygbrød og Øl!“ stønnede Mousqueton. „Puh!“

„Men Deres Kurveflaske, Hr. Mouston?“ spurgte Blaisois, der var bleven færdig med sit Leje og nu vaklende nærmede sig Bordet, hvorved Mousqueton allerede sad, og hvor det ligeledes lykkedes ham at komme til Sæde, „men Deres Kurveflaske, har De tabt den?“

„Nej“, svarede Mousqueton, „men Parry har beholdt den. De Fandens Skotter er altid tørstige. Og De, Grimaud“, vedblev han, henvendende sig til sin Kammerat, der netop var vendt tilbage fra sin Runde med d'Artagnan, „er De ogsaa tørstig?“

„Som en Rotte“, svarede Grimaud lakonisk.

Og han satte sig hos Blaisois og Mousqueton og fremtog sin Lommebog for at opgøre Selskabets Regskab. Han var nemlig sammes Kassemester.

„O, ja, ja!“ udbrød Blaisois, „jeg faar saa ondt.“

„Saa spis lidt“, sagde Mousqueton med en Doktormine.

„De kalder da ikke dette Mad?“ spurgte Blaisois, pegende foragteligt paa Bygbrødet og Ølkruset.

„Blaisois,“ sagde Mousqueton, „erindre Dem, at Brød er en Franskmands fornemste Næringsmiddel, og dog har Franskmænd det ikke altid, spørg Grimaud.“

„Ja, men Øl“, genmælede Blaisois med en Hurtighed, der gjorde hans Forstand Ære; „Øl er det hans Hoveddrik?“

„Nej, det er det rigtignok ikke“, svarede Mousqueton, der var kommet i et Dilemma og var forlegen for at finde et Svar, „nej, Øl er ham ligesaa modbydelig som Vin er Englænderne.“

„Hvorledes, Hr. Mouston“, sagde Blaisois, der denne Gang tvivlede om Mousquetons grundige Kundskaber, for hvilke han under almindelige Omstændigheder nærede den mest ubegrænsede Beundring; „hvorledes, Hr. Mouston, holder Englænderne ikke af Vin?“

„De afskyr den.“

„Men jeg har dog set dem drikke den.“

„Det er en Straf for dem, og det bedste Bevis herfor er“, vedblev Mousqueton, kroende sig, „at en engelsk Prins en Gang døde, fordi

man havde kastet ham i et Fad Malvasier. Jeg har hørt det af Hr. Abbed d'Herblay."

„Den Nar!" sagde Blaisois, „jeg vilde ønske, at jeg var i hans Sted!"

„Det Ønske kan du godt faa opfyldt", sagde Grimaud, stadig skrivende i sin Lommebog.

„Hvad for noget? kan jeg faa det Ønske opfyldt?" spurgte Blaisois.

„Ja", svarede Grimaud, vendende Bladet.

„Jeg forstaar Dem ikke, Hr. Grimaud, forklar Dem."

Mousqueton havde under denne Samtale ikke sagt et Ord, men af Udtrykket i hans Ansigt var det let at se, at det ikke var af Ligegyldighed.

Grimaud fortsatte sine Beregninger.

„Portvin", sagde han, idet han nedskrev Hovedsummen og pegede i det samme paa det første Rum, som d'Artagnan og han havde undersøgt i Skipperens Nærværelse.

„Hvorledes? Disse Fade, som jeg bemærkede igennem den aabne Luge?"

„Portvin", gentog Grimaud, tagende fat paa en ny arithmetisk Operation.

„Jeg har hørt sige", vedblev Blaisois, henvendende Talen til Mousqueton, „at Portvin er en fortræffelig spansk Vin."

„Fortræffelig", svarede Mousqueton, smækkende med Tungen, „fortræffelig. Hr. Baron de Bracieux har af den i sin Kælder."

„Hvad om vi bad disse Englændere om at sælge os en Flaske?" sagde den skikkelige Blaisois.

„Sælge!" udbrød Mousqueton, idet de gamle Marodørnykker vaagnede hos ham. „Man ser nok, unge Mand, at De ingen Erfaring har. Hvorfor købe, hvad man kan tage?"

„Tage!" gentog Blaisois. „Jeg troede, at det var forbudt at berøve Næsten hans Ejendom."

„Hvor staar det skrevet?" spurgte Mousqueton.

„I Guds eller Kirkens Bud; jeg véd ikke rigtig, hvilke det er. Men hvad jeg ved, det er, at der staar: Du maa ikke berøve ham hans Ejendom eller hans Kone."

„De er et Barn, Hr. Blaisois", sagde Mousqueton i sin mest beskyttende Tone. „Ja, et Barn, jeg gentager det. Maa jeg spørge

Dem, om De noget Steds i den hellige Skrift har set, at Englænderne er Deres Næste?"

„Nej, det staar rigtignok intet Steds", svarede Blaisois, „i det mindste mindes jeg det ikke."

„De er et Barn, jeg gentager det endnu en Gang", vedblev Mousqueton. „Hvis De havde levet paa Krigsfod i ti Aar som Grimaud og jeg, min kære Blaisois, vilde De vide at gøre Forskel mellem en andens og en Fjendes Ejendom. Jeg antager nu, at en Englænder er en Fjende, og denne Portvin tilhører Englænderne. Altsaa tilhører den os, eftersom vi er Franskmænd. Kender De ikke Ordsproget: Det er altid noget vundet?"

Blaisois falte sig aldeles slaaet af Marken af denne Veltalenhed, der understøttedes af den Anseelse, som Mousquetons lange Erfaring gav ham. Han bøjede Hovedet ligesom for at samle sine Tanker, men pludselig hævede han det atter med en Mine, som om han havde fundet et uimodstaaeligt Argument, og sagde:

„Mon Herrerne vil være af samme Mening som De, Hr. Mouston?"

Mousqueton smilte foragteligt.

„Jeg skulde maaske forstyrre deres Søvn", sagde han, „for at sige til dem: Mine Herrer, Deres Tjener Mousqueton er tørstig, tillader De, at han drikker? Maa jeg spørge Dem, hvad det vedkommer Hr. de Bracieux, om jeg er tørstig eller ej?"

„Det er en meget dyr Vin", bemærkede Blaisois, rystende paa Hovedet.

„Om det saa var flydende Guld, Hr. Blaisois", svarede Mousqueton, „vil vore Herrer ikke nægte sig den. De maa vide, at Hr. Baron de Bracieux er rig nok til at drikke et helt Fad Portvin, om han saa skulde betale hver Draabe med en Pistol. Men", vedblev Mousqueton, „naar Herrerne ikke vil nægte sig den, indser jeg ikke, hvorfor Tjenerne skulde gøre det".

Og rejsende sig op tog Mousqueton Ølkruset, hældte dets Indhold ud gennem en Stykport og skred majestætisk hen til den Dør, der førte ind til Lasten.

„Aha! lukket!" sagde han. „Hvor de Fandens Englændere er mistroiske!"

„Lukket!" gentog Blaisois i en ikke mindre misfornøjet Tone end Mousqueton. „For Fanden! det er uheldigt, især da jeg befinder

mig mere og mere ilde. Men jeg har hørt Dem fortælle, Hr. Mouston, at De en Gang i Deres Ungdom i Chantilly, tror jeg, har ernæret Deres Herre og Dem selv ved at fange Agerhøns og Karper og knibe Vinflasker ved Hjælp af en Lasso."

„Ganske vist", svarede Mousqueton, „det er den strengeste Sandhed, og Grimaud kan bekræfte det. Men der var en Luge paa Kælderen, og Vinen var tappet paa Flasker. Jeg kan ikke kaste en Lasso gennem denne Væg eller med en Snor hale et Vinfad til mig, som maaske vejer to Centner."

„Nej, men De kan tage to eller tre Brædder ud af Væggen", sagde Blaisois, „og bore et Hul i et af Fadene."

Mousqueton gjorde store Øjne; forbavset over at opdage Egenskaber hos Blaisois, som han ikke havde tiltroet ham, sagde han:

„Det er sandt, det kan lade sig gøre, men hvorfra faar jeg et Brækjærn eller et Fritbor?"

„Værktøjskassen", sagde Grimaud, stadig beskæftiget med sit Regnskab.

„Ja, rigtigt!" udbrød Mousqueton. „Den tænkte jeg slet ikke paa."

Grimaud var ikke alene Selskabets Økonom, men ogsaa dets Vaabenmester; foruden en Regnskabsbog førte han ogsaa en Værktøjskasse med sig. Den var omhyggeligt indpakket mellem hans Klæder og indeholdt de aller nødvendigste Redskaber.

Følgelig fandtes der ogsaa et Fritbor af en ganske anselig Tykkelse.

Mousqueton tog det.

Hvad Brækjernet angaar, da behøvede han ikke at søge længe efter det; thi den Dolk, han bar i sit Bælte, kunde ypperligt erstatte det.

Mousqueton søgte efter et Sted, hvor Brædderne stod fra hinanden, hvilket han ikke behøvede at lede længe efter, og gav sig straks til Værket.

Blaisois fulgte hans Arbejde med en Blanding af Beundring og Utaalmodighed og tillod sig en Gang imellem at gøre en Bemærkning, der var fuld af Skarpsindighed og Forstand.

Efter et Øjebliks Forløb havde Mousqueton udtaget tre Brædder.

„Se saa!" sagde Blaisois.

Mousqueton var imidlertid for tyk til at komme igennem Aabnin-

gen, hvorfor Grimaud tilbød at gaa derind. Han greb Ølkruset og kravlede gennem Aabningen.

Kort efter kom han tilbage med ligblegt Ansigt; hans Øjne stod stive af Rædsel. I Haanden holdt han Ølkruset, der var fyldt med en eller anden Substans; han holdt det hen til Lampen og mumlede det ene Ord: O! med et saadant Udtryk af Rædsel, at Mousqueton forfærdet fo'r tilbage, og Blaisois troede, at han skulde besvime.

Begge kastede ikke desto mindre et nysgerrigt Blik paa Ølkruset; det var fuldt af Krudt.

Aldrig saa snart havde Grimaud overbevist sig om, at Fartøjet var ladet med Krudt i Stedet for med Vin, førend han fo'r hen til Lugen og i et Spring naaede Kahytten, hvor de fire Venner sov. Han aabnede sagte Døren og vækkede derved d'Artagnan, der havde lagt sig lige indenfor Døren.

Næppe havde denne set Grimauds forstyrrede Ansigt, førend han begreb, at der maatte være noget overordentligt paa Færde; han vilde lige til at spørge, da Grimaud med lynsnar Hurtighed lagde Fingeren paa sin Mund og med et Pust, som man ikke skulde have tiltroet et saa skrøbeligt Legeme, slukkede Natlampen i tre Skridts Afstand.

D'Artagnan rejste sig op, saa at han kom til at hvile paa sin Albue, Grimaud lagde sig paa Knæ og gjorde ham hviskende en Meddelelse, der i Sandhed var dramatisk nok til at kunne undvære Gebærder og Minespil.

Under denne Beretning sov imidlertid Athos, Porthos og Aramis som Mænd, der ikke havde sovet i otte Dage, medens paa Mellemdækket Mousqueton knappede sin Frakke, og Blaisois, greben af Rædsel og med Haaret staaende saa stift som Børster, forsøgte paa at følge hans Eksempel.

Vi skal nu fortælle, hvad det var, der havde tildraget sig.

Grimaud var næppe kommet gennem Aabningen ind i Lasten, førend han stødte paa et Fad. Han bankede paa det; det var tomt. Han gik til et andet, der ligeledes var tomt; men det tredje, hvor han anstillede Forsøget, gav en saa mat Lyd, at han ikke kunde tage fejl deraf. Grimaud mærkede, at det var fyldt.

Ved dette standsede han altsaa, og idet han ledte efter et passende Sted til at anbringe sit Bor, traf hans Haand paa en Hane.

„Godt!“ tænkte Grimaud, „det sparer mig Ulejligheden.“

Og han satte derfor sit Krus under Hanen, drejede den om og mærkede, at Indholdet løb langsomt fra det ene Kar til det andet.

Efter foreløbigt at have drejet Hanen om igen vilde Grimaud, der var altfor samvittighedsfuld til at bringe sine Kammerater en Drik, for hvis Godhed han ikke havde kunnet indestaa, til at føre Kruset til sine Læber, da han hørte Mousquetons Signal. I den Tanke, at det var en Natteronde, sprang han ind mellem to Fade og skjulte sig bag en Fustage.

Et Øjeblik efter blev Døren aabnet og atter lukket efter to i Kapper indhyllede Mænd, de samme, der havde været hos Mousqueton og Blaisois og givet dem Ordre til at slukke Lyset.

Den ene af dem var forsynet med en Glaslygte, der var omhyggeligt lukket og saa stor, at Flammen ikke kunde naa op til det øverste af den. Selve Glasset var desuden bedækket med hvidt Papir, der dæmpede Lyset og Heden.

Denne Mand var Groslow.

Den anden havde noget langt, bøjeligt og sammenrullet ligesom et hvidagtigt Tov i Haanden. Hans Ansigt skjultes af en bredskygget Hat. Grimaud, der troede, at de ligesom han var kommet for at aflægge et Besøg hos Portvinen, krøb endnu mere sammen bag sin Fustage, trøstende sig med, at selv om han blev opdaget, var Forbrydelsen da ikke videre stor.

Da de to Mænd havde naaet det Fad, bag hvilket Grimaud havde skjult sig, standsede de.

„Har De Lunten?“ spurgte han, der bar Lygten, paa Engelsk.

„Her er den“, svarede den anden.

Denne sidstes Stemme bragte Grimaud til at fare sammen og gik ham til Marv og Ben; han rejste sig langsomt, indtil hans Hoved kom i lige Linje med Randen af Fadet, og genkendte under den bredskyggede Hat Mordaunts blege Ansigt.

„Hvor længe kan den Lunte vare?“ spurgte han.

„Omtrent fem Minutter“, svarede Skipperen.

Heller ikke denne Stemme var fremmed for Grimaud; han lod sit Blik glide fra den ene til den anden og genkendte nu ligeledes Groslow.

„Saa maa De beordre Deres Folk til at holde sig parate uden at sige dem hvortil“, vedblev Mordaunt. „Følger Baaden efter Fartøjet?“

„Som en Hund sin Herre.

„Naar Uret viser et Kvarter over tolv, samler De Deres Folk, gaar sagte ned i Baaden med dem...“.

„Efter at have antændt Lunten?“

„Det bliver min Sag. Jeg vil være sikker paa min Hævn. Aarerne ligger jo i Baaden?“

„Alt er i Oorden.“

„Godt.“

„Saa er vi altsaa paa det rene.“

Mordaunt lagde sig paa Knæ og fastgjorde den ene Ende af Lunten til Hanen, saa at han kun behøvede at stikke Ild i den anden Ende.

Da det var gjort, trak han sit Ur op af Lommen.

„De har altsaa forstaaet mig?“ sagde han og rejste sig atter op, „et Kvarter til et, det vil sige om tyve Minutter.“

Mordaunt fjernede sig med Skipperen. Ved Døren standsede han og lyttede.

„Hører De, hvor de sover?“ sagde han.

Man kunde virkelig gennem Væggen høre Porthos snorke.

„Det er Gud, der har givet dem i vore Hænder!“ svarede Groslow.

„Og denne Gang“, tilføjede Mordaunt, „skal Djævelen ikke kunne frelse dem.“

Derpaa gik de.

Grimaud ventede, til han havde hørt Døren blive lukket, og da han havde forvisset sig om, at han var alene, rejste han sig langsomt op.

„Ah!“ udbrød han, aftørrende med sit Ærme de store Sveddraaber, der perlede paa hans Pande, „hvilket Held, at Mousqueton var tørstig!“

Derpaa skyndte han sig tilbage gennem sit Hul i en drømmende Tilstand, men Synet af Krudtet i Ølkruset overbeviste ham om, at det var den rene Virkelighed.

Som man kan begribe, hørte d'Artagnan med stigende Interesse hans Beretning; uden at vente, til Grimaud var bleven færdig, rejste han sig helt op; læggende sin Mund tæt op til Øret paa Aramis, der

sov ved hans venstre Side, og paa samme Tid berørende hans Skulder for at forebygge Støj, sagde han:

„Staa op, Chevalier, men gør ingen Støj!"

Aramis vaagnede straks. D'Artagnan gentog med et Haandtryk sin Opfordring, og Aramis adlød.

„De har Athos paa Deres venstre Side", vedblev d'Artagnan, „væk ham paa samme Maade, som jeg har vækket Dem."

Aramis vækkede sagte Athos, der sov som alle nervesvage Væsener; derimod var det langt vanskeligere at faa Porthos vaagen. Han vilde netop til at spørge om Grunden til denne Afbrydelse af hans Søvn, der forekom ham meget ubehagelig, da d'Artagnan i Stedet for enhver videre Forklaring lagde sin Haand paa hans Mund.

D'Artagnan trak nu sine Venner tæt hen til sig, saaledes at deres Hoveder berørte hinanden, og sagde:

„Mine Venner, vi maa straks forlade Skibet, hvis ikke er vi alle dødsens."

„Bah!" svarede Athos, „igen?"

„Véd De, hvem Skipperen er?"

„Nej."

„Kaptajn Groslow."

De tre Musketerers Skælven underrettede d'Artagnan om, at hans Ord begyndte at gøre Indtryk paa hans Venner.

„Groslow!" gentog Aramis. „For Fanden!"

„Hvad er der med denne Groslow?" spurgte Porthos, „jeg mindes ham ikke."

„Det er ham, der knuste Hovedet paa Parry og som nu laver sig til ligeledes at knuse vore Hoveder."

„Ah!"

„Og ved I, hvem hans Lieutenant er?"

„Hans Lieutenant?" gentog Athos, „han har ingen. Man har ingen Lieutenant paa en Felukke, der kun har en Besætning af fire Mand."

„Ja, men Hr. Groslow er ikke en almindelig Kaptajn; han har en Lieutenant, og denne Lieutenant er Hr. Mordaunt."

Denne Gang var Musketererne nær ved at udstøde et Skrig. Blot Lyden af dette Navn indjog disse uovervindelige Mænd den største Rædsel.

„Hvad skal vi gøre?" spurgte Athos.

„Bemægtige os Felukken," sagde Aramis.

„Og dræbe ham," tilføjede Porthos.

„Felukken er undermineret," sagde d'Artagnan. „Disse Tønder, som jeg antog for Portvinsfade, er fulde af Krudt. Naar Mordaunt mærker, at han er røbet, vil han lade baade Venner og Fjender springe i Luften; og han er paa min Ære et altfor daarligt Selskab, til at jeg skulde have Lyst til at præsentere mig sammen med ham i Himlen eller i Helvede, hvor det nu bliver."

„De har altsaa lagt en Plan?" spurgte Athos.

„Ja."

„Hvorledes er den?"

„Har I Tillid til mig?"

„Ja, befal," svarede de tre Musketerer paa en Gang.

„Nuvel, saa kom!"

D'Artagnan gik hen til et lavt Vindue, der havde megen Lighed med en Spygat, men som var stort nok til, at et Menneske kunde krybe derigennem; idet han sagte skød den tilside, sagde han:

„Her gaar Vejen."

„For Fanden! det er temmelig koldt, kære Ven!" udbrød Aramis.

„Bliv her, hvis De vil, men jeg kan lade Dem vide, at De snart vil faa det altfor varmt."

„Men vi kan ikke svømme i Land!"

„Baaden slæber bagefter; vi svømmer hen til den og hugger Tovet over. Det er det Hele. Afsted, mine Herrer."

„Et Øjeblik," sagde Athos, „Tjenerne?"

„Her er vi," sagde Mousqueton og Blaisois, som Grimaud havde hentet for at koncentrere hele Styrken i Kahytten, og som gennem Lugen, der fandtes næsten lige ved Gulvet, var traadt ind uden at blive set.

De tre Venner stod imidlertid ubevægelige ved det skrækkelige Syn, som d'Artagnan havde aabnet for dem ved at trække Skoddet tilside.

Hvem der en Gang har set dette Syn, ved, at Intet er mere gribende end et oprørt Hav, der ved Vintermaanens blege Skin med en dump Mumlen ruller sine Bølger.

„Gudsdød!" udbrød d'Artagnan, „jeg tror, at vi betænker os! Hvis vi bærer os saaledes ad, hvorledes skal det da gaa med Tjenerne?"

„Jeg betænker mig ikke," sagde Grimaud.

„Min Herre," sagde Blaisois, „jeg vil blot underrette Dem om, at jeg kun forstaar at svømme i Floder."

Imidlertid var d'Artagnan krøbet igennem Aabningen.

„De er altsaa fast bestemt, min Ven?" spurgte Athos.

„Ja," svarede Gascogneren. „Naa, Athos, De, som er en fuldkommen Mand, befal Aanden at sejre over Kødet. De, Aramis, maa tage Dem af Tjenerne, og De, Porthos, dræbe alt, hvad der stiller sig i Vejen for os."

Efter at have trykket Athos' Haand passede d'Artagnan paa det Øjeblik, da Skibet duvede, hvorved Agterenden kom til at stikke dybt i Vandet; paa denne Maade behøvede han kun at lade sig glide ned i Vandet, der allerede gik ham til Bæltestedet.

Athos fulgte efter ham, endnu førend Felukken atter havde hævet sig; da Athos var kommet ned, rejste Skibet sig og Tovet, hvorved Baaden var fastgjort, kom til Syne over Vandet.

D'Artagnan svømmede henimod det og greb fat i det.

Holdende med den ene Haand i Tovet og med kun Hovedet over Vandet ventede han her.

Efter et Sekunds Forløb havde Athos sluttet sig til ham.

To andre Hoveder saas nu at komme til Syne i Felukkens Kølvand. Det var Aramis og Grimaud.

„Jeg er noget ængstelig for Blaisois," sagde Athos. „Hørte De ikke, d'Artagnan, at han sagde, at han kun forstod at svømme i Floder?"

„Naar man forstaar at svømme, kan man svømme overalt," svarede d'Artagnan, „i Baaden! i Baaden!"

„Men Porthos? Jeg ser ham ikke."

„Porthos kommer nok, vær De kun rolig, han svømmer som en Leviathan."

Porthos kom imidlertid ikke, thi et halvt burlesk, halvt dramatisk Optrin fandt Sted mellem ham, Mousqueton og Blaisois.

Disse, der blev forfærdede over at høre Havets Brusen og Vindens Susen og forskrækkede ved Synet af det sorte oprørte Vand, trak sig tilbage i Stedet for at gaa fremad.

„Kom! kom!" sagde Porthos, „i Vandet med eder!"

„Men jeg kan ikke svømme, Herre," sagde Mousqueton, „lad mig blive her."

„Og mig ogsaa, Herre," sagde Blaisois.

„Jeg vil blot være Dem til Ulejlighed i den lille Baad," vedblev Mousqueton.

„Og jeg vil drukne, længe før jeg naar den," tilføjede Blaisois.

„Jeg kvæler eder begge to, hvis I ikke ser at komme afsted," sagde Porthos og greb dem i Struben; „fremad, Blaisois!"

Et Suk, der kvaltes af Porthos' Jernhaand, var hele Blaisois' Svar; holdende ham i Nakken og ved Fødderne, skubbede Kæmpen ham ligesom en Bjælke ud gennem Vinduet og styrtede ham ned i Havet med Hovedet forrest.

„Nu De, Mouston," vedblev Porthos; „jeg haaber da, at De ikke vil forlade Deres Herre."

„Ak, Herre!" udbrød Mousqueton med Taarer i Øjnene, „hvorfor har De atter taget Tjeneste? De havde det saa godt paa Slottet Pierrefonds."

Og uden at sige mere sprang Mousqueton, der nu var bleven aldeles passiv og lydig, hvad enten det nu var af virkelig Hengivenhed for hans Herre eller ved det af Blaisois givne Eksempel, paa Hovedet i Vandet. I hvert Fald var det en stor Handling, thi han ansaa sig for Dødens sikre Bytte.

Men Porthos var ikke den Mand, der saaledes skulde svigte sin tro Ledsager. Herren fulgte saa tæt efter Tjeneren, at de to Legemers Fald i Vandet kun frembragte ét Plump. Da Mousqueton atter kom op over Vandet, fandt han sig understøttet af Porthos kraftige Haand og kunde, uden at gøre den mindste Anstrengelse, med en Havguds Majestæt nærme sig Tovet.

I det samme saa Porthos noget drive i sin Nærhed. Han greb dette noget ved Haaret: det var Blaisois, som Athos allerede var paa Vejen for at hente.

„Bort, bort, Greve," sagde Porthos, „jeg behøver Dem ikke."

Med tre kraftige Tag naaede Kæmpen sine Kammerater.

D'Artagnan, Aramis og Grimaud hjalp Mousqueton og Blaisois at komme op i Baaden; derpaa kom Turen til Porthos, der nær havde kæntret det lille Fartøj, idet han krøb over dets Ræling.

„Men Athos?" sagde d'Artagnan.

„Her er jeg!" svarede Athos, der vilde være den sidste i Baaden og holdt sig fast ved Rælingen. „Er I alle samlede?"

„Ja," svarede d'Artagnan. „Har De Deres Dolk, Athos?"

„Ja."

„Saa skær Fangelinen over og foren Dem med os."

Athos trak sin Dolk og overskar Tovet, hvorpaa Felukken fjernede sig, medens Baaden blev liggende stille og gyngede paa Bølgerne.

„Kom Athos!" sagde d'Artagnan.

Og han rakte Haanden ud til Grev de la Fère, der nu ligeledes tog Plads i Baaden.

„Det var paa høie Tid," sagde Gascogneren, „om et Øjeblik skal I se paa Løjer!"

FEMTENDE KAPITEL.

Explosionen.

D'Artagnan havde neppe udtalt, førend en Pibe lod sig høre paa Felukken, der begyndte at forsvinde i Taagen og Mørket.

„I indser nok, at denne Piben har noget at betyde," vedblev Gascogneren.

I det samme saas en Lygte paa Dækket.

Pludselig sønderreves Luften af et frygteligt, fortvivlet Skrig; ligesom om dette Skrig havde bortjaget Skyerne, forsvandt det Slør, der skjulte Maanen, og Felukkens graa Sejl og sorte Touge aftegnede sig paa den svagt belyste Himmel.

Paa Skibet herskede imidlertid den største Bevægelse, Folk løb frem og tilbage, udstødende ynkelige Skrig.

Midt under denne Tummel kom Mordaunt til Syne i Agterenden med en Fakkel i Haanden.

De, der løb frem og tilbage paa Skibet, var Groslow og hans Folk, som paa den af Mordaunt bestemte Tid var blevet kaldt op, medens denne, efter at have lyttet udenfor Kahytsdøren, om Musketererne sov, var gaaet ned i Lasten, beroliget ved deres Stilhed.

Hvem kunde ogsaa ane, hvad der var passeret?

Mordaunt havde aabnet Døren og var ilet hen til Lunten; ivrig som en Mand, der tørster efter Hævn, havde han antændt Lunten.

Groslow og hans Matroser havde imidlertid samlet sig agterude.

„Hal Baaden til os," sagde Groslow.

En af Matroserne steg over Rælingen, greb fat i Tovet og trak det til sig.

„Fangelinen er overskaaret!“ raabte Matrosen, „og Baaden er borte!“

„Hvad for noget! er Baaden borte?“ sagde Groslow, springende op paa Skandseklædningen, „det er umuligt!“

„Det er imidlertid alligevel Tilfældet,“ svarede Matrosen; „se selv efter. Her er for Resten ogsaa Enden af Tovet.“

Da var det, at Groslow havde udstødt det Brøl, som Musketererne havde hørt.

„Hvad er der paa Færde?“ raabte Mordaunt, der nu kom op af Lugen og ligeledes ilede agterud med Fakkelen i Haanden.

„Vore Fjender undslipper os, de har overhugget Fangelinen og er flygtede med Baaden.“

I ét Spring naaede Mordaunt Kahytten, hvis Dør han sparkede ind.

„Tom!“ raabte han. „O! de Djævle!“

„Vi vil forfølge dem,“ sagde Groslow, „de kan ikke være langt borte, og vi vil sejle dem i Sænk.“

„Ja, men Ilden!“ udbrød Mordaunt; „jeg har tændt...“

„Hvilket?“

„Lunten.“

„Torden og Lynild!“ hylede Groslow ilende hen til Lugen, „maaske er det Tid endnu.“

Mordaunt svarede kun med en frygtelig Latter og med et Ansigt, der var mere fortrukket af Had end af Angst, kastede han først Fakkelen i Havet og sprang derpaa selv bagefter.

I det samme, netop som Groslow satte Foden paa Stigen, aabnede Skibet sig ligesom Krateret i en Vulkan; Himlen oplystes af et Ildhav, og der hørtes et Skrald, som om hundrede Kanoner var blevet affyret paa en Gang. Det frygtelige Lysskær forsvandt imidlertid, det ene Stykke brændende Træværk eller Tovværk faldt ned i Vandet efter det andet og slukkedes, og med Undtagelse af en Skælven i Luften skulde man efter et Øjebliks Forløb ikke have troet, at noget var passeret.

Felukken var forsvunden fra Havets Overflade og med den Groslow og hans tre Mand.

De fire Venner havde set alt, intet Moment af det skrækkelige Drama var undgaaet dem. Idet de et Øjeblik overstrømmedes af det stærke Lys, der kastede sit Flammeskær over Havet, kunde man have set dem hver i sin forskellige Stilling, greben af en Rædsel, som de

trods deres Staalhjerter ikke kunde bekæmpe. Snart regnede Ilden ned rundt omkring dem; endelig slukkedes Vulkanen som alt fortalt, og alt blev atter mørkt.

Et Øjeblik sad de tavse og forfærdede. Porthos og d'Artagnan, der hver havde grebet en Aare, holdt den mekanisk op over Vandet, idet de med hele deres Legemes Vægt hvilede paa den.

„Denne Gang tror jeg paa Ære, at alt er forbi", sagde Aramis, først brydende Tavsheden.

„Hjælp, Mylords, hjælp hjælp!" raabte en ynkelig Stemme, der naaede de fire Venner.

De saa paa hverandre. Athos fo'r endog sammen.

Ingen sagde noget; thi de havde alle ligesom Athos genkendt Stemmen. Alles Øjne vendte sig i den Retning, hvor Skibet var forsvundet, anstrengende sig for at gennemtrænge Mørket.

Efter et Øjebliks Forløb kunde de skelne et Menneske, der svømmede rask henimod dem.

Athos strakte langsomt Armen ud imod ham for at gøre sine Ledsagere opmærksomme paa ham.

„Ja, ja", sagde d'Artagnan, „jeg ser ham nok."

Mordaunt gjorde nogle Tag endnu og udbrød, idet han rakte sin Haand op over Havet.

„Medlidenhed, mine Herrer! For Himlens Skyld hav Medlidenhed med mig! Jeg føler, at mine Kræfter tager af. Jeg dør!"

Athos var dybt rørt.

„Den ulykkelige!" mumlede han.

„Godt!" udbrød d'Artagnan, „det manglede blot, at De skulde beklage ham! I Sandhed! jeg tror, at han svømmer henimod os. Mon han tror, at vi vil tage ham op? Ro til, Porthos, ro til!"

Og foregaaende med sit eget Eksempel stak d'Artagnan sin Aare i Vandet. To Aaretag fjernede Baaden tyve Favne.

„O, De vil ikke forlade mig! De vil ikke lade mig omkomme! De vil ikke være ubarmhjertige!" raabte Mordaunt.

„Endelig tror jeg, at vi har Dem, min brave Ven", sagde Porthos til Mordaunt, „og at De nu er sikker paa at komme i Helvede!"

„O, Porthos!" mumlede Grev de la Fère.

„Lad mig i Fred, Athos. De bliver virkelig latterlig med Deres evige Ædelmodighed! Hvis han kommer Baaden paa ti Skridt nær, erklærer jeg, at jeg kløver Hovedet paa ham med min Aare."

„O, Barmhjertighed!... ro ikke bort, mine Herrer!... hav Medlidenhed med mig!“ raabte den unge Mand, hvis Hoved undertiden forsvandt under Vandet.

D'Artagnan, der, følgende enhver af Mordaunts Bevægelser, imidlertid havde endt sin Samtale med Aramis, rejste sig nu op og sagde til Svømmeren:

„Fjern Dem, min Herre; Deres Anger er altfor frisk til, at vi skulde kunne nære nogen Tillid til den; Skibet, hvori de vilde stege os, ryger endnu nogle faa Fod under Vandet, og den Stilling, hvori De befinder Dem, er et Paradis i Sammenligning med den, hvori De havde i Sinde at bringe os, og hvori De har bragt Hr. Groslow og hans Folk.“

„Mine Herrer“, svarede Mordaunt fortvivlet, „jeg sværger Dem til, at min Anger er oprigtig. Mine Herrer, jeg er saa ung, jeg er knap tre og tyve Aar! Mine Herrer, jeg har ladet mig lede af en meget naturlig Følelse, jeg vilde hævne min Moder, og I vilde alle have gjort det samme i mit Sted.“

„Puh!“ udbrød d'Artagnan, der mærkede, at Athos blev mere og mere blød om Hjertet, „det kommer an paa Omstændighederne.“

Mordaunt var nu kun tre eller fire Favne fra Baaden; den overhængende Fare, hvori han befandt sig, syntes at give ham overnaturlige Kræfter.

„Ak!“ udbrød han, „jeg maa altsaa dø! I vil altsaa dræbe Sønnen, ligesom I har dræbt Moderen! Og dog har jeg ikke begaaet nogen Brøde; efter alle menneskelige og guddommelige Love er en Søn berettiget til at hævne sin Moder. For Resten“, tilføjede han, foldende sine Hænder, „bør jeg vente Tilgivelse, eftersom jeg angrer og beder om Tilgivelse for denne formentlige Forbrydelse.“

Det var, ligesom Kræfterne svigtede ham; tilsyneladende formaaede han ikke længere at holde sig oven Vande, en Bølge slog over hans Hoved og kvalte hans Stemme.

„O, det er rædsomt!“ udbrød Athos.

Mordaunt kom atter til Syne.

„Min Mening er, at der maa gøres en Ende herpaa“, sagde d'Artagnan, „jeg opfordrer Dem til at gaa til Bunds, Hr. Snigmorder, Bøddel og Mordbrænder; hvis De kommer Baaden blot en Arms Længde nærmere, knuser jeg Deres Hoved med min Aare.“

Ligesom i Fortvivlelse gjorde Mordaunt et Tag. D'Artagnan tog sin Aare i begge Hænder; Athos sprang op.

„D'Artagnan! d'Artagnan!“ raabte han, „d'Artagnan, min Søn, jeg bønfalder Dem! Den ulykkelige er nær ved at dø, og det vil være en Skændsel at lade et Menneske dø uden at komme ham til Hjælp, naar man blot behøver at række Haanden ud for at frelse ham. Mit Hjerte forbyder mig en saadan Handling. Jeg kan ikke give mit Minde dertil; han skal leve!“

„Guds Død!“ svarede d'Artagnan, „hvorfor overgiver De Dem ikke lige straks med bundne Hænder og Fødder til denne Usling? Det vilde være hurtigere bestilt. Ak, Grev de la Fère, De styrter Dem i Ulykker for hans Skyld; men jeg, Deres Søn, som De kalder mig, vil ikke have det!“

Det var første Gang, at d'Artagnan modsatte sig Athos, naar denne kaldte ham sin Søn.

Aramis trak koldblodigt sin Kaarde, som han under Svømningen havde holdt mellem Tænderne.

„Hvis han rører ved Baaden“, sagde han, „skærer jeg Halsen over paa ham.“

„Og jeg“, sagde Porthos, „vent lidt...“.

„Hvad vil De gøre?“ spurgte Aramis.

„Jeg vil springe over Bord og kvæle ham.“

„O, mine Herrer“, udbrød Athos, „vær Mennesker, vær Kristne.“

D'Artagnan sukkede dybt, Aramis sænkede sin Kaarde, og Porthos satte sig ned.

„Se blot“, vedblev Athos, „se, hvor Døden maler sig paa hans Ansigt, hans Kræfter er udtømt, et Minut endnu og han synker til Bunds. O, befri min Samvittighed for en saa skrækkelig Byrde, lad mig ikke dø af Skam; tilstaa mig denne ulykkeliges Liv, mine Venner, og jeg vil velsigne eder, jeg...“.

„Hr. Grev de la Fère!“ raabte Mordaunt, „Hr. Grev de la Fère! det er Dem, jeg anraaber om at have Medlidenhed med mig... Hvor er De, Hr. Grev de la Fère? Jeg ser Dem ikke mere... jeg dør!... Hjælp! Hjælp!“

„Her er jeg, min Herre“, sagde Athos, bøjende sig forover og rækkende sin Arm ud mod Mordaunt med denne ædle, værdige Holdning, der var ham egen, „her er jeg; tag min Haand og stig op i vor Baad.“

Mordaunt gjorde en Anstrengelse, hævede sig i Vejret, greb den fremstrakte Haand og klyngede sig krampagtigt til den.

„Godt!“ sagde Athos, „læg nu Deres anden Haand her“.

Med disse Ord holdt han sin Skulder frem som et Støttepunkt, saaledes at hans og Mordaunts Hoveder næsten berørte hinanden, og disse to dødelige Fjender holdt hinanden omfavnede som to Brødre.

Mordaunt klemte sine Fingre sammen om Athos' Hals.

„Se saa“, sagde Greven, „nu er De frelst, berolige Dem.“

„O, Moder!“ udbrød Mordaunt med lynende Blik og et ubeskrivelig hadefuldt Udtryk, „jeg kan kun byde dig et Offer, men det skal da i det mindste blive ham, som du selv vilde have valgt.“

Og medens d'Artagnan udstødte et Skrig, Porthos løftede sin Aare, og Aramis ledte efter et Sted, hvor han kunde støde til, blev Athos ved et voldsomt Ryk trukket ud i Vandet, hvorpaa Mordaunt klemte Hænderne sammen om sit Offers Hals og for at hæmme hans Bevægelser slyngede sine Ben mellem hans.

Stumme af Rædsel, ubevægelige, kvalte af Harme og Skræk, blev de tre Venner staaende med aabne Munde, vidt opspilede Øjne og udstrakte Arme; de lignede Statuer, men trods deres Ubevægelighed hørte man dog deres Hjerter slaa. Porthos kom først til sig selv; rykkende sig i Haaret og med en navnlig hos en saadan Mand hjerteskærende Hulken udbrød han:

„O! Athos! Athos! ædle Hjerte! Ve over os, der har ladet dig dø!“

„Ja; ve over os!“ gentog d'Artagnan.

„Ve!“ mumlede Aramis.

I dette Øjeblik saas fire eller fem Favne fra Baaden først Haaret, derpaa et Ansigt med aabne, men døde Øjne og endelig et Legeme, der efter at have hævet sig over Vandfladen indtil Bæltestedet langsomt sank om paa Ryggen.

I Ligets Bryst sad en Dolk, hvis gyldne Fæste glimrede i Maaneskinnet.

„Mordaunt! Mordaunt! Mordaunt!“ udbrød de tre Venner, „det er Mordaunt!“

„Men Athos?“ sagde d'Artagnan.

Paa en Gang fik Baaden et Stød, og Grimaud udstødte et Glædeshyl; alle vendte sig om, og Athos saas dødbleg med udslukkede Øjne og rystende Hænder klynge sig til Rælingen af Baaden. Otte kraftige

Arme løftede ham øjeblikkelig i Vejret og lagde ham i Baaden, hvor han snart efter kom til sig selv igen under sine Venners Kærtegn og Omfavnelser.

„De er da ikke saaret?“ spurgte d'Artagnan.

„Nej“, svarede Athos, „men han?...“

„O, denne Gang er han, Gud være lovet! rigtig død. Se her!“

Og tvingende Athos til at se i den Retning, som han angav, viste d'Artagnan ham Mordaunts paa Ryggen svømmende Lig, der, idet det snart hævedes, snart sank, endnu syntes at forfølge de fire Venner med et hævngerrigt, hadefuldt Blik.

Endelig gik det til Bunds. Athos havde fulgt det med et melankolsk, medlidende Blik.

„Bravo! Athos!“ udbrød Aramis med en hos ham meget sjælden Hjertelighed.

„Et smukt Stød!“ sagde Porthos.

„Jeg har en Søn“, sagde Athos, „og for hans Skyld ønskede jeg at leve.“

„Endelig har Gud talt!“ sagde d'Artagnan.

„Det er ikke mig, der har dræbt ham“, mumlede Athos, „men Skæbnen.“

SEKSTENDE KAPITEL.

Hvori Mousqueton, efter kun med Nød og næppe at have undgaaet at blive stegt, er nær ved at blive spist.

Efter det nys beskrevne frygtelige Optrin herskede i nogen Tid en dyb Tavshed i Baaden. Maanen, der havde vist sig et Øjeblik ligesom for at belyse det frygtelige Optrin, skjultes atter af Skyer. Alt indhylledes atter i Mørket, der navnlig er saa frygteligt i den vaade Ørken, som man kalder Oceanet.

Porthos brød først Tavsheden.

„Jeg har oplevet meget“, sagde han, „men intet, der har gjort et saadant Indtryk paa mig som denne Begivenhed. Desuagtet erklærer jeg eder, at jeg føler mig meget lykkelig. Mit Bryst er blevet hundrede Pund lettere, og endelig aander jeg atter frit.“

„Forhast Dem ikke med at synge Victoria, Porthos“, sagde d'Artagnan. „Vi har aldrig befundet os i større Fare end nu; thi et

Menneske kan faa Bugt med et andet Menneske, men ikke med et Element. Vi befinder os i aaben Sø, i en skrøbelig Baad og i Bælgmørke; hvis et Vindstød kæntrer Baaden, er vi alle om en Hals."

Mousqueton sukkede dybt.

„De er utaknemmelig, d'Artagnan", sagde Porthos; „ja, det er utaknemmeligt af Dem at tvivle om Forsynet i samme Øjeblik, som det har reddet os paa en saa mirakuløs Maade. Tror De, at det har ladet os undslippe saa mange Farer for at slaa Haanden af os nu? Nej! Vi gik under Sejl for en Vestenvind, og den blæser endnu." — Athos saa sig om for at finde Polarstjernen. — „Der har vi Karlsvognen, og følgelig ligger Frankrig der. Lad os drive for Vinden, og hvis den ikke springer om, vil den føre os til Calais eller Boulogne. Kæntrer Baaden, er i det mindste de fem af os saa gode og udholdende Svømmere, at vi kan bringe den paa ret Køl igen eller klynge os til den, hvis dette skulde overgaa vore Kræfter. Vi befinder os desuden paa den almindelige Søvej mellem Dover og Calais og mellem Portsmouth og Boulogne. Hvis Skibene efterlader Spor i Vandet, vil det Sted, hvor vi er, være en hel Dal. Det er derfor ingen Umulighed, at vi ved Daggry kan møde en Fiskerbaad, der kan tage os op."

„Men hvis vi nu ingen møder, og Vinden springer om til Nord?"

„Ja, saa er det en anden Sag", svarede Athos, „i saa Fald vil vi først naa Land paa den anden Side af Atlanterhavet."

„Hvilket med andre Ord vil sige, at vi vil dø af Hunger", bemærkede Aramis.

„Det er mere end sandsynligt", sagde Grev de la Fère.

Mousqueton udstødte et Suk, der var endnu mere sørgmodigt end det første.

„Hør, Mouston, hvad fejler Dem, siden De stønner saaledes hele Tiden?" spurgte Porthos. „Det bliver noget kedsommeligt i Længden."

„Jeg fryser, Herre", svarede Mousqueton.

„Det er umuligt", vedblev Porthos.

„Umuligt!" gentog Mousqueton forbavset.

„Javist. Deres Krop er jo bedækket af et Lag Fedt, som gør den uimodtagelig for Luftens Paavirkning. Det maa være noget andet, tal lige frem."

„Nuvel, ja, Herre, det er dette Fedtlag, som De taler om, der forfærder mig."

„Og hvorfor det, Mouston? Tal frit, Herrerne tillader det."

„Fordi, Herre, jeg mindes, at der i Biblioteket paa Slottet Bracieux findes en Mængde Rejsebeskrivelser, og blandt andre en, der handler om Jean Mocquets, Kong Henrik den Fjerdes berømte Rejsendes, Rejser."

„Og saa?"

„Nu, Herre", vedblev Mousqueton, „i disse Bøger tales der om Søeventyr og Begivenheder, der har megen Lighed med den Situation, hvori vi for Øjeblikket befinder os."

„Bliv ved, Mouston", sagde Porthos, „denne Analogi er meget interessant."

„Nuvel, Herre, under saadanne Omstændigheder, fortæller Mocquet, plejer de forhungrede Rejsende at spise hverandre og at begynde med...".

„Den fedeste!" raabte d'Artagnan, der trods Situationens Alvor ikke længere kunde styre sin Munterhed.

„Ja, min Herre", svarede Mousqueton noget bestyrtet over denne Munterhed, „og tillad mig at sige Dem, at jeg ikke indser, at der er noget latterligt heri."

„Den brave Mouston er den personificerede Hengivenhed!" udbrød Porthos. „Hvad gælder det, du har allerede i Tanken set dig blive spist af din Herre?"

„Ja, Herre, skønt rigtignok ikke med den Glæde, som De forudsætter hos mig. Imidlertid skulde jeg ikke beklage mig, Herre, hvis jeg ved min Død kunde være Dem til Nytte."

„Mouston", sagde Porthos rørt, „hvis vi nogen Sinde genser mit Slot Pierrefonds, skal De til fuld Ejendom for Dem, og Deres Descendenter faa den Vingaard, der ligger lige overfor Forpagterboligen."

„Og De skal kalde den Troskabens Vingaard, Mouston", tilføjede Aramis, „for til de seneste Tider at overlevere Mindet om Deres Hengivenhed."

„Hør, Chevalier", sagde d'Artagnan leende, „vilde De ikke uden Modbydelighed have spist Mouston, især efter et Par Dages Faste?"

„Nej, paa Ære", sagde Aramis, „jeg vilde have foretrukket Blaisois, vi har ikke kendt hinanden saa længe."

Under denne spøgefulde Samtale, der navnlig gik ud paa at faa Athos til at glemme det nys passerede, kan man nok begribe, at Tje-

nerne med Undtagelse af Grimaud, der i Forvejen vidste, at det ingen Fare havde med ham, ikke var saa ganske rolige.

Uden at tage nogen Del i Samtalen, men stum som sædvanlig, roede Grimaud af alle Kræfter med en Aare i hver Haand.

„Du ror nok?“ sagde Athos.

Grimaud nikkede bekræftende.

„Hvorfor gør du det?“

„For at holde Varmen.“

Medens de andre skibbrudne gøs af Kulde, svedte den tavse Grimaud.

Pludselig udstødte Mousqueton et Glædesskrig og svingede en Flaske over sit Hoved.

„O“, udbrød han, idet han rakte Flasken til Porthos, „o, Herre, vi er frelst! Baaden er forsynet med Levnedsmidler.

Med disse Ord gav han sig ivrigt til at lede under Toften, hvor han havde fundet Flasken, og fremtog sukcessivt et Dusin Flasker, Brød og et Stykke salt Oksekød.

Vi behøver ikke at sige, at dette Fund gjorde alle glade undtagen Athos.

„Guds Død!“ udbrød Porthos, der, som man vil erindre, allerede var sulten, da han kom om Bord i Felukken, „det er forbavsende, hvilken Appetit Sindsbevægelser giver.“

Og han tømte paa en Gang en Flaske og spiste for sin Part en god Tredjedel af Brødet og det saltede Kød.

„Og læg eder nu til at sove, mine Herrer,“ sagde Athos, „jeg vil vaage.“

Et saadant Forslag vilde være forekommet alle andre end vore dristige Eventyrere latterligt. De var gennemblødt lige til Skindet, der blæste en kold Vind, og den Fare, de nys havde overstaaet, syntes at maatte jage Søvnen fra dem; men Søvnen svigtede aldrig disse Jernnaturer, naar de kaldte paa den.

Efter et Øjebliks Forløb havde alle i fuld Tillid til Styrmanden gjort sig det mageligt og beredt sig til at benytte det af Athos givne Raad. Siddende ved Roret og med Blikket vendt mod Himlen, hvor han uden Tvivl ikke blot søgte Vejen til Frankrig, men ogsaa Guds Aasyn, vaagede denne alene i dybe Tanker.

Efter nogle Timers Søvn blev de rejsende vækket af Athos.

Det var lige begyndt at dages. Omtrent ti Bøsseskud forud saas en sort Masse, ovenover hvilken hævede sig et trekantet Sejl.

„En Baad!“ udbrød de fire Venner paa en Gang, medens Tjenerne ligeledes paa forskellig Maade gav deres Glæde til Kende.

Det var en Dünkirchener Fløjte, der havde sat Sejl for Boulogne.

De fire Herrer, Blaisois og Mousqueton opløftede paa en Gang et Skrig, medens Grimaud uden at sige noget satte sin Hat paa Enden af sin Aare for at tiltrække sig Fløjtens Opmærksomhed.

Et Kvarter senere lagde det lille Fartøjs Baad paa Siden af dem, og de gik om Bord i Fløjten. Grimaud tilbød i sin Herres Navn Skipperen tyve Guiner, og Klokken ni om Morgenen naaede vore Franskmænd med en god Vind den fædrende Jordbund.

„Guds Død! hvor man føler sig stærk ovenpaa alt dette!“ udbrød Porthos, idet han trampede omkring i Sandet med sine store Fødder. „Lad nogen vove at se skævt til mig eller yppe Klammeri med mig, og jeg skal vise ham, hvem han har for sig! Guds Død! jeg turde binde an med et helt Kongerige!“

„Imidlertid vil jeg bede Dem om ikke at være altfor højrøstet, Porthos; thi det forekommer mig, at man laaner os nogle underlige Øjne.“

„For Pokker! man beundrer os!“ svarede Porthos.

„Nej“, vedblev d'Artagnan, „hvad mig angaar, saa er jeg slet ikke forfængelig af mig, det overlader jeg til Dem, Porthos. Jeg ser nogle sortklædte Mænd, og i den Stilling, hvori vi befinder os, indjager sortklædte Mænd mig Skræk, det tilstaar jeg.“

„Det er Toldbetjente“, bemærkede Aramis.

„Under den anden, den store Kardinal“, sagde Athos, „vilde man have lagt mere Mærke til os end til Købmandsvarer. Men under denne kan I være ganske rolige, mine Venner, man har mere Øje for Købmandsvarer end for os.“

„Det stoler jeg dog ikke saa ganske paa“, svarede d'Artagnan, „og jeg vil se at naa Dunerne.“

„Hvorfor ikke Byen?“ spurgte Porthos. „Jeg vil foretrække et godt Gæstgiversted for disse afskyelige Sandørkener, som Gud blot har skabt for Kaninerne. Desuden er jeg sulten.“

„Gør, som De vil, Porthos,“ svarede d'Artagnan, „men jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at det aabne Land er sikrest for Folk i vor Stilling.“

Og sikker paa at faa Majoriteten paa sin Side fordybede d'Artagnan sig i Dunerne uden at vente paa Porthos' Svar.

Den lille Trup fulgte efter ham, og snart var de alle forsvundet bag Sandhøjene uden at være blevet bemærket af de paa Strandbredden forsamlede Folk.

„Lad os nu passiare lidt", sagde Aramis, efter at de havde tilbagelagt en Fjerdingvej.

„Nej, lad os flygte", svarede d'Artagnan, „vi er undslippet Cromwell, Mordaunt og Havet, tre Afgrunde, der vilde opsluge os, men Sieur Mazarin vil vi ikke undslippe."

„De har Ret, d'Artagnan", sagde Aramis, „og for større Sikkerheds Skyld mener jeg, at vi bør skilles ad."

„Ja, ja, Aramis, lad os skilles ad", sagde d'Artagnan.

Porthos vilde modsætte sig denne Bestemmelse, men d'Artagnan gav ham ved et Haandtryk at forstaa, at han burde tie.

„Men hvorfor skal vi skilles ad?" spurgte Athos.

„Fordi", svarede d'Artagnan, „Porthos og jeg, der er blevet sendt til Cromwell af Hr. de Mazarin, i Stedet for at tjene Cromwell har tjent Kong Karl den Første, hvilket ikke er det samme. Vender vi nu tilbage med de Herrer de la Fère og d'Herblay, er vor Brøde aabenbar.; kommer vi derimod alene, er den altid tvivlsom; og jeg skal desuden nok give Hr. de Mazarin noget at tænke paa."

„Ja, det er sandt", bemærkede Porthos.

„De glemmer", sagde Athos, „at vi er eders Fanger, og at vi ikke selv anser os for løst fra vort Ord til eder, og at I ved at føre os som Fanger til Paris...".

„I Sandhed, Athos", afbrød d'Artagnan ham, „det gør mig ondt at høre en Mand med Deres Forstand bestandigt sige Ting, hvorover Disciple i tredje Klasse vilde rødme. Chevalier", vedblev d'Artagnan, vendende sig til Aramis, der lænede sig til sin Kaarde, og, skønt han først havde været af en anden Mening, nu syntes tilbøjelig til at slutte sig til sin Kammerats; „Chevalier, De kan dog ikke overse, at jeg her som altid overdriver. Naar alt kommer til alt, risikerer Porthos og jeg intet. Hvis man imidlertid skulde prøve paa at arrestere os, vil man ikke arrestere syv Mand med samme Lethed som tre; det vil komme til Haandgribeligheder og blive en Affære, der vil styrte os alle i Ulykke. Hvis det skulde gaa to af os galt, er det saa for Resten ikke ogsaa bedre, at de to andre er paa fri Fod og i Stand til at

virke for deres Befrielse? Hvem véd desuden, om vi ikke hver for sig vil kunne erholde, I af Dronningen og vi af Mazarin, en Tilgivelse, som man maaske vil nægte os i Forening? Naa, drag til højre, Athos og Aramis; De, Porthos, drager til venstre med mig; lad disse Herrer slaa ind paa Vejen til Normandiet, medens vi ad den korteste Vej begiver os til Paris. I ethvert Gæstgiversted og ethvert Hus, hvor vi gør holdt, skrive vi paa Muren eller en Rude en Oplysning, der kan tjene til Vejledning for dem, der er forblevet paa fri Fod."

„Ak, min Ven", sagde Athos, „hvor jeg vilde beundre Deres glimrende Forstand, naar jeg ikke var aldeles optaget af Beundring over Deres ædle Hjerte!"

Og han rakte d'Artagnan Haanden.

„Har Ræven maaske Forstand, Athos?" spurgte Gascogneren trækkende paa Skuldrene; „nej, den forstaar at fange Hønsene, føre Jægerne paa Vildspor og finde Vej ligesaa godt om Natten som om Dagen, det er det hele. Nu, er det saa en Aftale?"

„Ja."

„Saa lad os dele Pengene", vedblev d'Artagnan. „Vi maa have omtrent to hundrede Pistoler endnu. Hvor meget er der tilbage, Grimaud?"

„Hundrede og firsindstyve halve Louisdorer, min Herre."

„Det er rigtigt! O! vivat! der er Solen! God Dag, min kære Sol. Skønt du ikke er den samme som Gascognes Sol, kender jeg dig dog eller lader i alt Fald, som om jeg genkender dig. God Dag, det er længe siden, jeg har set noget til dig."

„Naa, naa, d'Artagnan", sagde Athos, „spil ikke den stærke, De har Taarer i Øjnene; lad os altid være oprigtige mod hverandre."

„Men tror De da, Athos", sagde d'Artagnan, „at man med koldt Blod og i et Øjeblik, der ikke er uden Fare, kan forlade to Venner som Dem og Aramis?"

„Nej", svarede Athos, „kom derfor i mine Arme, min Søn!"

„Guds Død!" udbrød Porthos hulkende, „jeg tror, at jeg græder, hvor det er naragtigt."

Og de fire Venner omfavnede hinanden. Disse fire, ved et broderligt Venskab forenede Mænd, havde sikkert i dette Øjeblik kun en Sjæl.

Blaisois og Grimaud skulde følge med Athos og Aramis; Porthos og d'Artagnan havde nok i Mousqueton.

Som man altid havde gjort, delte man Pengene ligeligt; med gensidige Forsikringer om evigt Venskab skiltes derpaa de fire Adelsmænd og slog ind paa forskellige Veje, idet de ofte vendte sig om.

Endelig tabte de hinanden af Syne.

„For Fanden! d'Artagnan", udbrød Porthos, „det er lige saa godt, at jeg straks siger Dem, hvad jeg har paa Hjertet... Jeg har slet ikke kunnet kende Dem igen ved denne Lejlighed."

„Hvorfor?" spurgte d'Artagnan med sit fiffige Smil.

„Fordi, hvis Athos og Aramis, som De siger, virkelig er udsat for Fare, er det ikke det rette Øjeblik at forlade dem. Naar jeg skal være oprigtig, havde jeg mere Lyst til at følge med dem, og det har jeg endnu trods alle Verdens Mazariner."

„De vilde have Ret, Porthos, hvis det forholdt sig saaledes", svarede d'Artagnan; „jeg skal imidlertid sige Dem noget, der sikkert vil give Dem andre Tanker, og det er, at det ikke er disse Herrer, men os, der er udsat for Fare; det er for ikke at kompromittere dem, at vi har forladt dem."

„Virkelig?" sagde Porthos og gjorde store Øjne.

„Ja, naturligvis; bliver vi arresteret, slipper de med at komme i Bastillen, hvorimod vi vil komme til at gøre en Tur til Grèvepladsen."

„Det er temmelig langt fra den Barontitel, som De lovede mig, d'Artagnan!"

„Ikke saa langt, som De maaske tror, Porthos; De kender nok Ordsproget: Alle Veje fører til Rom!"

„Men hvorfor risikerer vi mere end Athos og Aramis?" spurgte Porthos.

„Fordi de ikke har gjort andet end udført det Hverv, Dronning Henriette havde givet dem, medens vi har overtraadt de Befalinger, som Mazarin gav os; fordi vi er rejst bort som Gesandter til Cromwell og kommer tilbage som Tilhængere af Kong Karl; fordi vi i Stedet for at hjælpe til med at skille ham af med Livet, har været nær ved at frelse ham."

„Det er paa min Ære fuldkommen sandt", sagde Porthos; „men tror De da virkelig, min kære Ven, at General Cromwell, der har saa meget at tage Vare paa, har haft Tid til at tænke...".

„Cromwell tænker paa alt, Cromwell har Tid til alt! hvis De vil følge mit Raad, kære Ven, saa lad os ikke spilde vor; thi den er

kostbar. Vi vil ikke være sikre, førend vi har set Mazarin, og selv da...".

„For Fanden!" udbrød Porthos, „hvad skal vi nu sige til Mazarin?"

„Lad mig om det, jeg har lagt en Plan; den, der ler sidst, ler bedst. Hr. Cromwell er mægtig, Hr. Mazarin er snedig, men jeg vil dog hellere have at gøre med dem end med salig Hr. Mordaunt."

„Hvor er det behageligt at kunne sige s a l i g H r. M o r d a u n t!" sagde Porthos.

„Ja, det har De Ret i", svarede d'Artagnan, „men lad os nu komme af Sted!"

Og uden at spilde et Øjeblik begav de sig paa Vejen til Paris, fulgt af Mousqueton. Havde han haft det koldt om Natten, saa fik han det efter et Kvarters Forløb varmt nok.

SYTTENDE KAPITEL.

Hjemkomsten.

Athos og Aramis havde imidlertid fulgt den Vej, som d'Artagnan havde opgivet dem, og var skredet fremad saa hurtigt, som de formaaede. Det forekom dem nemlig fordelagtigst at blive arresteret saa nær ved Paris som muligt.

Af Frygt for at blive arresteret om Natten, anbragte de hver Aften det aftalte Tegn paa Væggene eller Vinduerne, men hver Morgen, naar de vaagnede, var de til deres store Forbavselse endnu fri.

Alt som de nærmede sig Paris, traadte de store Begivenheder, hvortil de havde været Vidner, og som nylig havde rystet England, mere og mere i Baggrunden; derimod beskæftigede de sig saa meget desto mere med dem, der under deres Fraværelse havde tildraget sig i Paris og Provinserne.

I de seks Uger, de havde været borte, var der i Frankrig forefaldet saa mange smaa Begivenheder, at de næsten udgjorde en stor. Da Pariserne om Morgenen vaagnede uden Dronning og Konge, blev de noget slukørede, og Mazarins Fraværelse, som man saa ivrigt havde ønsket, kunde ikke opveje de to ophøjede Flygtninges.

Den første Følelse, der bemægtigede sig Paris, da det erfarede Flugten til Saint-Germain, som vore Læsere kender, var derfor denne

Frygt, der overfalder Børn, naar de vaagner om Natten eller i Ensomhed. Parlamentet kom i Bevægelse, og det blev bestemt, at en Deputation skulde drage til Dronningen for at bede hende om ikke længere at berøve Paris sin kongelige Nærværelse.

Men Dronningen var endnu ganske glædedrukken over Sejren ved Lens og den saa lykkeligt iværksatte Flugt. Deputationen nød ikke alene den Ære at blive modtaget af hende, men man lod den endogsaa vente midt paa Landevejen, hvor Kansleren — den samme Kansler Séguier, som vi i første Afdeling af dette Værk har set drive sin Efterforskning efter et Brev saa vidt, at han endog vilde lede efter det paa Dronningens Bryst — meldte den Hoffets Ultimatum, der lød paa, at hvis Parlamentet ikke ydmygede sig for den kongelige Majestæt og gav efter i alle de Spørgsmaal, der havde fremkaldt Striden, vilde Paris blive belejret den næste Dag; som en Indledning til denne Belejring havde Hertugen af Orleans allerede bemægtiget sig Pont de Saint-Cloud, medens Hr. Prinsen holdt Charenton og Saint-Denis besat.

Til Uheld for Hoffet, hvem et mere moderat Svar maaske vilde have skaffet en Del Tilhængere, gjorde dette Svar den modsatte Virkning af den, man havde ventet. Det saarede Parlamentets Stolthed, og da dette følte sig kraftigt støttet af Borgerskabet, der ved Broussels Benaadning havde faaet store Tanker om sin Magt, svarede det med at erklære Kardinal Mazarin, som notorisk Ophavsmand til den hele Strid, for en Fjende af Kongen og Staten, samt befale ham at forlade Hoffet den samme Dag og Frankrig inden otte Dage; hvis han efter denne Tidsfrists Udløb endnu lod sig finde inden Landets Grænser, opfordrede det alle Landets Undersaatter til at paagribe ham.

Dette energiske Svar, som Hoffet var langt fra at vente sig, stillede paa en Gang Paris og Mazarin udenfor Loven. Det gjaldt nu blot om, hvem der vilde gaa af med Sejren, Parlamentet eller Hoffet.

Hoffet traf sine Forberedelser til at angribe, og Paris sine til at forsvare sig. Borgerne havde derfor travlt med at spænde Kæder over Gaderne og brække Brolægningen op, da Hr. Prinsen af Conti, Prinsen af Condés Broder, og Hr. Hertugen af Longueville, hans Svoger, af Koadjutoren blev ført til dem. Fra nu af var de rolige; thi de havde paa deres Side to Prinser af Blodet og desuden var de de stærkeste.

Paa denne Maade naaede man Februar, og det var den første i

denne Maaned, at vore fire Venner landede i Boulogne og derpaa ad forskellige Veje fortsatte Rejsen til Paris.

Henimod den fjerde Dags Aften efter deres Afrejse fra Boulogne befandt de sig i Nærheden af Nanterre, som de omhyggeligt omgik for ikke at støde sammen med Dronningens Tilhængere.

Det var meget imod Athos' Vilje, at de tog alle disse Forsigtighedsregler, men Aramis havde gjort ham opmærksom paa, at de ikke havde Ret til at være uforsigtige, da Kong Karl havde betroet dem et vigtigt og helligt Hverv til sin Dronning.

For disse Grunde gav Athos efter.

Vore Rejsende fandt Forstæderne godt besat; hele Paris var bevæbnet; Skildvagten nægtede at lade de to Adelsmænd passere og kaldte paa sin Sergent.

Sergenten kom straks ud og spurgte med al den Vigtighed, der er karakteristisk for Borgere, naar de nyder den Lykke at blive beklædt med en militær Værdighed:

„Hvem er De, mine Herrer?"

„To Adelsmænd", svarede Athos.

„Hvorfra kommer De?"

„Fra London."

„Hvad vil De foretage Dem i Paris?"

„Udrette et Ærinde hos Hendes Majestæt Dronningen af England."

„Ah! ja, saa! jeg tror, at alle Mennesker skal til Dronningen af England i Dag", sagde Sergenten, „inde i Vagtstuen er allerede tre Adelsmænd, hvis Pas bliver efterset, og som skal til Hendes Majestæt. Hvor er Deres?"

„Vi har ingen."

„Hvorledes? De har ingen Pas?"

„Nej, vi kommer fra England, som vi allerede har sagt Dem, og vi er aldeles uvidende om, hvorledes Sagerne staar, eftersom vi har forladt Paris før Kongens Afrejse."

„Gaa ind i Vagten", sagde Sergenten, „De kan tale derom med Vagtkommandøren."

Og han gav Skildvagten et Vink, hvorpaa denne gik af Vejen. Med Sergenten i Spidsen begav de to Adelsmænd sig til Vagtstuen.

Denne var aldeles overfyldt af Borgere og Almuesfolk; nogle spillede, andre drak og atter andre holdt Taler.

I en Krog af Stuen stod de tre Adelsmænd, som var komne først

og hvis Pas Officeren undersøgte. Denne Officer befandt sig i Værelset ved Siden af, thi paa Grund af hans Grad havde han en Stue for sig selv.

Det første, de tidligere ankomne og de sidst arriverede gjorde, var at betragte hinanden med et hurtigt, skarpt Blik. De første var indhyllede i lange Kapper. Den ene af dem, der var noget mindre end sine Ledsagere, holdt sig i Skyggen.

I dette Øjeblik kom Sergenten, der var gaaet ind i Officerens Værelse for at modtage hans Befalinger, og tilbageleverede de tre Adelsmænd et Papir.

„Deres Pas er i Orden," sagde han, „lad disse tre Herrer passere."

De tre Adelsmænd skyndte sig at benytte Tilladelsen.

Aramis fulgte dem med Øjnene; idet den mindste gik forbi ham, trykkede han heftigt Athos' Haand.

„Hvad fejler Dem, kære Ven?" spurgte denne.

Derpaa vendte han sig til Sergenten og tilføjede:

„Sig mig en Gang, min Herre, kender De de tre Herrer, der nys gik bort herfra?"

„Af deres Pas kender jeg dem; det er de Herrer de Flamarens, de Chatillon og de Bruy, tre Adelsmænd af Frondepartiet, der vil forene sig med Hr. Hertugen af Longueville."

„Det er besynderligt," mumlede Aramis, mere talende til sig selv end til Sergenten, „det forekommer mig, at jeg i den ene skulde genkende Mazarin."

Sergenten brast i en Skoggerlatter.

„Han skulde vove sig ind mellem os for at blive nængt!" udbrød han, „nej, saa dum er han ikke!"

„Ja," mumlede Aramis, „det er muligt, at jeg har taget fejl, jeg har ikke d'Artagnans skarpe Blik."

„Hvem taler her om d'Artagnan?" spurgte Officeren, som i det samme viste sig i Døren til sit Værelse.

„O!" udbrød Grimaud gørende store Øjne.

„Hvad er det?" spurgte Athos og Aramis paa een Gang.

„Planchet," svarede Grimaud.

„De Herrer de la Fère og d'Herblay," udbrød Officeren, „igen i Paris! O, hvilken Glæde for mig, mine Herrer! Udentvivl kommer De for at forene Dem med Prinserne."

„Ja, som Du ser, min kære Planchet," svarede Aramis, medens Athos smilte ved at se den høje Grad, som Mousquetons, Bazins og Grimauds gamle Kammerat beklædte i Borgermilitsen.

„Og Hr. d'Artagnan, som De nylig nævnte, Hr. d'Herblay, tør jeg være saa fri at spørge, om De har hørt noget til ham?"

„Vi forlod ham for fire Dage siden, min kære Ven, og efter al Rimelighed maa han være kommet til Paris før vi."

„Nej, min Herre, jeg er vis paa, at han ikke er kommet til Hovedstaden; maaske er han bleven i Saint-Germain."

„Det tror jeg ikke, vi har sat hverandre Stevne i la Chevrette."

„Der har jeg været endnu i Dag."

„Og den smukke Madeleine havde ikke hørt noget til ham?" spurgte Aramis smilende.

„Nej, min Herre, og jeg vil ikke fordølge for Dem, at hun lod til at være meget urolig."

„Og Raoul de Bragelonne?" spurgte Athos med bævende Stemme; „d'Artagnan har fortalt mig, at han ved sin Afrejse havde anbefalet ham til Dem, min gode Planchet."

„Ja, Hr. Greve, som om det kunde været hans egen Søn, og jeg kan sige, at jeg ikke et Øjeblik har tabt ham af Syne."

„Altsaa," vedblev Athos med en af Glæde skælvende Stemme, „har han det godt? Der er ikke tilstødt ham noget Uheld?"

„Nej, min Herre."

„Og han bor?..."

„Som altid i Grand-Charlemagne."

„Hvor tilbringer han sin Tid?"

„Snart hos Dronningen af England, snart hos Fru de Chevreuse. Han og Grev de Guiche er uadskillige."

„Tak, Planchet," sagde Athos og rakte ham Haanden.

„O, Hr. Greve," udbrød Planchet, berørende den fremrakte Haand med sine Fingerspidser.

„Hvad er det, De gør, Greve?" spurgte Aramis. „En forhenværende Tjener!"

„Min Ven", svarede Athos, „han bringer mig Efterretninger fra Raoul."

„Men hvad har De nu i Sinde at gøre, mine Herrer?" spurgte Planchet, der ikke havde hørt Aramis' Bemærkning.

„Begive os til Paris, forudsat at De giver os Tilladelse dertil, min kære Hr. Planchet," svarede Athos.

„Hvorledes! om jeg giver Dem Tilladelse dertil! De gør Dem nok lystig over mig, Hr. Greve; jeg er Deres lydige Tjener."

Og han bukkede dybt.

Derpaa vendte han sig om til sine Folk og sagde:

„Lad de Herrer passere, jeg kender dem; de er Venner af Hr. de Beaufort."

„Hr. de Beaufort leve!" raabte hele Vagten med en Stemme og gjorde Plads for Athos og Aramis.

Kun Sergenten traadte hen til Planchet og hviskede:

„Hvad for noget! Uden Pas?"

„Ja, uden Pas," svarede Planchet.

„Jeg vilde blot sige Dem, Kaptajn," vedblev han, givende Planchet den Titel, som kun var ham lovet, „jeg vil blot sige Dem, at en af de tre Mænd, der for et Øjeblik siden gik bort, hviskede til mig, at vi skulde tage os i Agt for disse Herrer."

„Men jeg," svarede Planchet majestætisk, „jeg kender dem og svarer for dem."

Med disse Ord trykkede han Grimauds Haand. Denne syntes at føle sig meget smigret over denne Udmærkelse.

„Paa Gensyn, Kaptajn," sagde Athos med sin skælmske Mine; „hvis der skulde tilstøde os noget, beraaber vi os paa Dem."

„I denne som i enhver anden Henseende staar jeg aldeles til Deres Tjeneste, min Herre," svarede Planchet.

„Skelmen har Forstand, og det ikke saa lidt endda," sagde Aramis, idet han steg til Hest.

„Og hvorledes skulde det kunde være anderledes," sagde Athos, idet han ligeledes sprang i Sadlen, „efterat han saa længe har børstet sin Herres Hat?"

ATTENDE KAPITEL.

Gesandterne.

De to Venner begav sig straks paa Vejen gennem den bakkede Forstad, men da de naaede Foden af Bakken, saa de til deres store Forbavselse, at Parises Gader var blevet forvandlede til Floder og

Pladserne til Søer. Som Følge af den stærke Regn, der var falden i Januar Maaned, var Seinen gaaet over sine Bredder og Floden havde oversvømmet den halve Hovedstad.

Athos og Aramis sporede kækt deres Heste ind i denne Oversvømmelse, men Vandet gik snart de stakkels Dyr til Bringen og de to Adelsmænd maatte tilsidst bekvemme sig til at forlade dem og tage en Baad. Tjenerne fik Ordre til at vente paa dem ved Hallerne.

Da de ankom til Dronningens Bolig, maatte de opholde sig i Forgemakket, eftersom Hendes Majestæt netop gav nogle Adelsmænd, der bragte hende Efterretninger fra England, Audients.

„Vi," sagde Athos til Tjeneren, der gav dem dette Svar, „bringer ikke alene Efterretninger fra England, men vi kommer selv lige derfra."

„Hvad hedder De da, mine Herrer?" spurgte Tjeneren.

„Grev de la Fère og Chevalier d'Herblay," svarede Aramis.

„Ah, i saa Fald er det en anden Sag, mine Herrer," sagde Tjeneren, da han hørte disse Navne, som Dronningen saa ofte havde udtalt, „i saa Fald er det en anden Sag, og jeg tror ikke, at Hendes Majestæt vilde tilgive mig, hvis jeg lod Dem vente et eneste Øjeblik. Følg med mig, jeg beder Dem."

Og han gik foran, fulgt af Athos og Aramis.

Da de naaede det Værelse, hvor Dronningen opholdt sig, gav han dem Tegn til at vente; derpaa aabnede han Døren og sagde:

„Madame, jeg haaber at Deres Majestæt vil tilgive mig, fordi jeg overtræder Deres Ordre, naar De hører, at de Herrer, jeg melder, er Grev de la Fère og Chevalier d'Herblay."

Da Dronningen hørte disse to Navne, udstødte hun et Glædesskrig, der trængte ud til det Sted, hvor de to Adelsmænd var standsede.

„Stakkels Dronning!" mumlede Athos.

„O, lad dem komme ind! lad dem komme ind!" udbrød den unge Prinsesse og ilede hen mod Døren.

Det stakkels Barn forlod ikke sin Moder, men søgte ved sin datterlige Ømhed at faa hende til at glemme sine to Brødres og sin Søsters Fraværelse.

„Kom ind, kom ind, mine Herrer," sagde hun og aabnede selv Døren.

Athos og Aramis efterkom Opfordringen. Dronningen sad i en Lænestol og foran hende stod to af de tre Adelsmænd, som de havde truffet i Vagtstuen.

Da de to Venner blev meldt, traadte de et Skridt tilbage og vekslede sagte nogle Ord.

„Nu, mine Herrer?“ udbrød Dronningen af England, da hun fik Øje paa Athos og Aramis. „Endelig kommer De, mine trofaste Venner, men Kurererne er komne Dem i Forkøbet. Hoffet har faaet Underretning om Begivenhederne i London i samme Øjeblik, som De er ankomne til Parises Porte, og de gode Herrer de Flamarens og de Chatillon, som De ser der, er af Hendes Majestæt Dronning Anna af Østerrig blevne sendte for at meddele mig de nyeste Efterretninger.“

Athos og Aramis saa paa hinanden; den Rolighed, ja endog den Glæde, der lyste ud af Dronningens Øjne, forbavsede dem i højeste Grad.

„Hav den Godhed at blive ved,“ sagde hun, henvendende sig til de Herrer de Flamarens og de Chatillon; „De sagde altsaa, at Hans Majestæt Karl den Første, min ophøjede Herre, var bleven dømt til Døden imod Pluraliteten af det engelske Folks Ønske?“

„Ja, Madame,“ stammede Chatillon.

Athos og Aramis saa endnu mere forbavset paa hinanden.

„Og at han ført til Skafottet,“ vedblev Dronningen, „til Skafottet! O, min Herre og Konge!... og at han, ført til Skafottet, var bleven frelst af det opbragte Folk?“

„Ja, Madame,“ svarede Chatillon saa sagte, at de to Adelsmænd, skønt de anstrengte sig for at høre hans Svar, knap kunde høre det.

Dronningen foldede taknemmelig sine Hænder, medens hendes Datter slog Armen om hendes Hals og kyssede hende med Øjnene fulde af Glædestaarer.

„Vi har nu kun tilbage at bringe Deres Majestæt vor underdanige Hylding,“ sagde Chatillon, hvem denne Rolle syntes at genere og som rødmede for Athos' faste, gennemborende Blik.

„Et Øjeblik endnu, mine Herrer,“ sagde Dronningen, givende dem et Vink om at blive. „Et Øjeblik, jeg beder Dem. Her ser De nemlig de Herrer de la Fère og d'Herblay, der ligeledes, som De har hørt, kommer fra London og som Øjenvidner maaske kunde fortælle de nærmere Omstændigheder, som De ikke kender, og som De da kan fortælle min gode Søster, Dronningen. Tal, mine Herrer, tal, jeg er lutter Øre. Skjul intet og besmyk intet. Eftersom Hans Majestæt lever endnu og hans kongelige Ære er ubesmittet, er alt andet mig ligegyldigt.“

Athos trykkede blegnende Haanden mod Hjertet.

„Nu," vedblev Dronningen, bemærkende denne Bevægelse og hans Bleghed, „tal dog, min Herre, jeg beder Dem."

„Undskyld mig, Madame," sagde Athos, „men jeg ønsker ikke at tilføje noget til disse Herrers Beretning, før end De selv har indrømmet, at de maaske har taget fejl."

„Taget fejl!" raabte Dronningen aandeløs, „taget fejl!... O, min Gud, hvad er der i Vejen?"

Chatillon og Flamarens for sammen.

„Men saa forklar Dem dog, Greve!" udbrød Dronningen, hvis Angst voksede med hvert Sekund; „paa Deres Pande læser jeg Fortvivlelse, Deres Mund tøver med at meddele mig en eller anden skrækkelig Nyhed, Deres Hænder ryster...O, min Gud! min Gud! hvad er der dog hændet?"

„Herre! hav Medlidenhed med os!" udbrød den unge Prinsesse og knælede ved sin Moders Side.

„Min Herre," sagde Chatillon, „hvis De er Overbringer af en sørgelig Nyhed, vil De handle grusomt ved at meddele Dronningen den."

Aramis traadte saa nær hen ved Chatillon, at han næsten rørte ved ham og sagde med sammenbidte Læber og lynende Øjne:

„Min Herre, De behøver ikke at meddele Hr. Grev de la Fère og mig, hvad vi skal sige og ikke sige her."

Under denne korte Ordveksel havde Athos stedse med Haanden paa Hjertet og med bøjet Hoved nærmet sig Dronningen og sagde nu med rørt Stemme:

„Madame, Fyrsterne, der ved Fødselen er hævede over andre Mennesker, har af Himlen modtaget et Hjerte, der er i Stand til at bære støre Ulykker end andre dødeliges; thi deres Hjerter svarer til deres ophøjede Stilling. Man bør derfor ikke, forekommer det mig, behandle en stor Dronning som Deres Majestæt paa samme Maade som en Kvinde af vor Stand. Dronning, der er bestemt til at lide alle Genvordigheder her paa Jorden, hør Udfaldet af den Sendelse, hvormed De har beæret os."

Og knælede for den vaklende og forfærdede Dronning, fremtog Athos fra sit Bryst den Diamantorden, som Dronningen havde givet Lord Winter før hans Afrejse, og den Bryllupsring, som Karl før sin Død havde leveret til Aramis. Disse to Genstande havde ikke forladt Athos fra det Øjeblik, han havde modtaget dem.

Han aabnede den Æske, hvori de laa, og rakte dem med en stum og dyb Smerte til Dronningen.

Dronningen rakte Haanden frem, tog Ringen, førte den krampagtigt til sine Læber og strakte, uden at udstøde et Suk og uden at fælde en Taare, Armene fra sig og faldt blegnende og bevidstløs om i sine Damers og sin Datters Arme.

Athos kyssede Sømmen af den ulykkelige Enkes Kjole, og, idet han atter rejste sig op med en Majestæt, der gjorde et dybt Indtryk paa de tilstedeværende, sagde han:

„Jeg, Grev de la Fère, en Adelsmand, der aldrig har sagt en Usandhed, sværger for Gud og denne stakkels Dronning, at vi i England har gjort alt, hvad det var muligt at gøre, for at frelse Kongen; og lad os nu gaa, Chevalier," tilføjede han, vendende sig om til d'Herblay, „vi har opfyldt vor Pligt."

„Ikke endnu", sagde Aramis, „vi har endnu et Ord at tale med disse Herrer."

Vendende sig om til Chatillon, sagde han:

„Min Herre, vil De gøre mig den Tjeneste at gaa blot et Øjeblik udenfor med mig for at høre dette Ord, som jeg ikke kan sige i Dronningens Nærværelse?"

Chatillon sagde intet, men nikkede samtykkende. Athos og Aramis gik først, og fulgtes af Chatillon og Flamarens; de gik gennem Forhallen uden at veksle et Ord; men da de kom til en Terrasse i samme Etage, der var forsynet med et Vindue, gik Aramis hen til denne Terrasse, der var aldeles øde, standsede ved Vinduet og sagde, idet han vendte sig til Hertugen af Chatillon:

„Min Herre, De tillod Dem før at behandle os paa en, som det forekommer mig, temmelig ugenert Maade. Sligt passer sig under ingen Omstændigheder, men aller mindst for Folk, der har overbragt Dronningen en løgnagtig Tidende."

„Min Herre!" udbrød Chatillon.

„Hvor har De dog gjort af Hr. de Bruy?" spurgte Aramis ironisk. „Han er vel gaaet hen for at skifte sit Ansigt, der har en altfor stor Lighed med Mazarins. Det er bekendt nok, at der i Palais-Royal findes en Mængde italienske Masker, ligefra Harlekins til Pantalons."

„Men jeg tror, at De vil fornærme os", sagde Flamarens.

„O, er De ikke kommet videre endnu end til at tro det, mine Herrer."

„Chevalier! Chevalier!“ sagde Athos.

„Mine Herrer“, vedblev Aramis roligt, „enhver anden end jeg eller Hr. Grev de la Fère vilde lade Dem arrestere; thi vi har nogle Venner i Paris, men vi tilbyder Dem en Udvej til at slippe ud af denne Klemme. Kom og passiar en fem Minutter med os paa denne forladte Terrasse med Kaarden i Haanden.“

„Med Fornøjelse“, svarede Chatillon.

„Et Øjeblik, mine Herrer“, udbrød Flamarens. „Jeg véd godt, at det er et fristende Forslag, men for Øjeblikket er det os en Umulighed at modtage det.“

„Og hvorfor det?“ spurgte Aramis med et fornærmeligt Smil, „er det Mazarins Nærhed, der gør Dem saa forsigtige?“

„Hører De, Flamarens?“ sagde Chatillon, „ikke at svare vilde være det samme som at sætte en Plet paa mit Navn og min Ære.“

„Det er ogsaa min Mening“, bemærkede Aramis koldt.

„Alligevel skal De ikke svare, og disse Herrer vil om et Øjeblik, det er jeg vis paa, være af samme Mening som jeg.“

Aramis rystede vantro paa Hovedet.

Chatillon, der saa denne Gestus, lagde Haanden paa Kaarden.

„Hertug“, sagde Flamarens, „De glemmer, at De i Morgen skal anføre en Ekspedition af den største Vigtighed. Da De er bestemt hertil af Hr. Prinsen og valgt af Dronningen, tilhører De ikke Dem selv til i Morgen Aften.“

„Lad gaa da. Altsaa i Overmorgen tidlig“, sagde Aramis.

„I Overmorgen tidlig“, gentog Chatillon, „det er temmelig længe at vente, mine Herrer.“

„Det er ikke mig, der har bestemt denne Tid og forlangt denne Udsættelse“, svarede Aramis; „men for Resten“, tilføjede han, „forekommer det mig, at man godt kunde mødes ved denne Ekspedition.“

„Ja, De har Ret, min Herre“, raabte Chatillon, „og det skal være mig en stor Fornøjelse, hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at indfinde Dem ved Charentons Porte.“

„Ih, min Herre! for at nyde den Ære at møde Dem vilde jeg gaa til Verdens Ende, saa meget mere da vil jeg gaa to Mil.“

„Nuvel, altsaa i Morgen, min Herre.“

„Det stoler jeg paa. Begiv Dem nu til Deres Kardinal, men sværg først ved Deres Ære, at De ikke vil underrette ham om vor Hjemkomst.“

„Betingelser?“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi det kun tilkommer Sejrherrer at gøre saadanne, og det er De ikke endnu, mine Herrer.“

„Saa lad os straks trække blank. Det er os det samme, da vi ikke skal kommandere en Ekspedition i Morgen.“

Chatillon og Flamarens saa paa hinanden; der laa saa megen Ironi i Aramis' Ord og Gebærder, at navnlig Chatillon havde megen Møje med at styre sig. Men et Ord af Flamarens fik ham til at beherske sig.

„Nuvel, lad gaa da“, sagde han, „vor Ledsager, hvem han end er, skal ikke faa noget at vide om, hvad der er passeret. Til Gengæld lover De mig at møde ved Charenton i Morgen, ikke sandt?“

„Jo, i den Henseende kan De være ganske rolige, mine Herrer“, svarede Aramis.

De fire Adelsmænd bukkede for hverandre; denne Gang gik Chatillon og Flamarens først ud af Louvre, og Athos og Aramis fulgte efter dem.

„Men hvorfor var De dog saa opbragt, Aramis?“ spurgte Athos, „hvad havde de gjort Dem?“

„De havde gjort mig... Men saa De det ikke?“

„Nej.“

„De lo, da vi svor paa, at vi havde gjort vor Pligt i England. Enten troede de os eller de troede os ikke; i første Tilfælde lo de for at fornærme os, i sidste fornærmede de os endnu mere, og det er nødvendigt at vise dem, at vi dog dur til noget. For Resten har jeg ikke noget imod, at de havde opsat Affæren til i Morgen; jeg tror, at vi kunde foretage os noget bedre i Aften end at slaas.“

„Hvad skulde det vel være?“

„For Pokker! at faa Mazarin hængt!“

Athos trak foragteligt paa Læberne.

„Den Slags Affærer falder ikke i min Smag, som De véd, Aramis.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi de ligner Overrumplinger.“

„I Sandhed, Athos, De vilde afgive en ganske besynderlig General; De vilde kun slaas ved højlys Dag; De vilde underrette Deres Modstander om, naar De agtede at angribe ham, og De vilde vel

vogte Dem for at foretage noget imod ham om Natten af Frygt for, at han skulde beskylde Dem for at have benyttet Dem af Mørket."

Athos smilte.

„De véd nok, at man ikke kan forandre sin Natur", svarede han, „og desuden véd De ogsaa, hvorledes Sagerne staar, og om Mazarins Arrestation ikke snarere vilde være et Onde end et Gode, en Forlegenhed end en Triumf."

„Sig mig ligesaa godt rent ud, Athos, at De misbilliger mit Forslag."

„Nej, jeg tror tværtimod, at det er fremgaaet af en rigtig Anskuelse om Maaden at føre Krigen paa, men...".

„Men hvilket?"

„Jeg tror ikke, at De skulde have ladet disse Herrer sværge paa ikke at sige noget til Mazarin; thi ved at gøre det, har De næsten forpligtet Dem til heller intet at foretage Dem."

„Jeg har ingen Forpligtelse indgaaet, det sværger jeg Dem, jeg anser mig som fuldkommen fri. Kom, Athos, kom!"

„Hvorhen?"

„Til Hr. de Beaufort og Hr. de Bouillon; vi vil fortælle dem, hvad vi véd."

„Men først tillader De mig nok én Ting, ikke sandt?"

„Det er?"

„At begive mig til Hotellet Grand-Empereur-Charlemagne for at omfavne Raoul."

„Naturligvis. Jeg følger med Dem, vi vil begge omfavne ham."

De besteg atter den Baad, der havde bragt dem til Louvre, og lod sig ro til Hallerne. Her traf de Grimaud og Blaisois med deres Heste, og alle fire tog nu Vejen til Gaden Guénégaud.

Men Raoul var ikke i Hotellet Grand-Charlemagne; han havde i Løbet af Dagen faaet et Brev fra Hr. Prinsen og var straks rejst bort med Olivain.

NITTENDE KAPITEL.

Generalissimussens tre Lieutenanter.

Da Athos og Aramis forlod Grand-Empereur-Charlemagne, begav de sig efter Aftale til Hertugen af Bouillons Hotel.

Natten var meget mørk, og skønt det var silde, genlød Byen dog

alle Vegne af Støj og Raab. Ved hvert Skridt traf man paa Barrikader, alle Gader var spærret af Kæder, og paa hvert Hjørne saas Bivuaker. Patrouillerne krydsede hinanden; de af de forskellige Anførere udsendte Ordonnanser fo'r frem og tilbage; de fredelige Beboere, der stod i deres Vinduer, samtalede med deres mere krigeriske Medborgere, som gennemstrejfede Gaderne med Partisanen paa Skulderen og Bøssen i Armen.

Athos og Aramis havde ikke gjort hundrede Skridt, førend de standsedes af de ved Barrikaderne staaende Skildvagter, der forlangte Feltraabet af dem; men de svarede, at de skulde til Hr. de Bouillon for at meddele ham en vigtig Efterretning, og man nøjedes med at give dem en Ledsager, som under Paaskud af at ledsage dem og lette dem Passagen skulde holde Øje med dem. Han gik foran dem, syngende:

Den tapre Hr. de Bouillon
er plaget slemt af Gigt.

Det var en af de nyeste Folkesange, der bestod af, jeg véd ikke hvor mange Vers.

I Nærheden af Hotel Bouillon krydsede de de tre Kavallerer, der maatte kende Feltraabet; thi de havde ingen Ledsager, og da de kom til Barrikaderne, vekslede de blot nogle Ord med dem, der bevogtede disse, hvorefter de straks slap igennem.

Da Athos og Aramis saa dem, standsede de.

„Aha!" udbrød Aramis, „ser De dem, Greve?"

„Ja", svarede Athos.

„Hvad mener De om disse Kavallerer?"

„Og hvad mener De, Aramis?"

„At det er vore Folk."

„De har ikke taget fejl; jeg genkendte Hr. de Flamarens."

„Og jeg Hr. de Chatillon."

„Kavalleren i den brune Kappe derimod...".

„Var Kardinalen."

„I egen Person."

„Hvor Fanden mon de tør vove at komme i Nærheden af Hotel Bouillon?" spurgte Aramis.

Athos smilte, men sagde intet. Fem Minutter efter bankede de paa Prinsens Port.

Udenfor Porten stod en Skildvagt, som Tilfældet plejer at være hos Folk, der beklæder høje Stillinger; i selve Gaarden var endog en lille Vagt for at udføre Hr. Prinsen af Contis Lieutenants Befalinger.

Som vi sagde, led Hertugen af Bouillon af Gigt, der tvang ham til at holde Sengen; men trods dette alvorlige Ildebefindende, der i en hel Maaned, det vil sige i al den Tid, Paris havde været belejret, havde forhindret ham i at sidde til Hest, lod han dog sige, at han var beredt til at tage imod de Herrer Grev de la Fère og Chevalier d'Herblay.

De to Venner blev ført ind til Hertugen af Bouillon. Den syge laa til Sengs i sit Sovekammer, men omgivet af de mest krigeriske Attributer, man kunde tænke sig. Overalt paa Væggene hængte Kaarder, Pistoler, Kyradser og Luntebøsser.

„Ah. mine Herrer!" udbrød han, da han fik Øje paa de to Venner, og gjorde en Anstrengelse for at rejse sig op, som aflokkede ham et Udraab af Smerte. „I er lykkelige; I kan sidde til Hest, gaa, hvorhen I vil, og kæmpe for Folkets Sag. Jeg er, som I ser, fængslet til Sengen. O, den fordømte Gigt!" raabte han, skærende Ansigter, „den fordømte Gigt!"

„Vi kommer fra England, Deres Højhed", sagde Athos, „og det første, vi tænkte paa efter vor Hjemkomst til Paris, var at høre til Deres Befindende."

„Tak, mine Herrer, hjertelig Tak", vedblev Hertugen. „Som I ser, har jeg det kun daarligt... Den forbandede Gigt! Ah! Saa I kommer fra England? Kong Karl befinder sig vel, som jeg nylig har hørt."

„Han er død, Deres Højhed", svarede Aramis.

„Død!" udbrød Hertugen forbavset.

„Død paa Skafottet efter at være dømt af Parlamentet."

„Umuligt!"

„Han blev henrettet i vor Overværelse."

„Men Hr. de Flamarens fortalte mig noget ganske andet!"

„Hr. de Flamarens!" sagde Aramis.

„Ja, han er nylig gaaet herfra."

Athos smilte.

„Med to Ledsagere?" spurgte han.

„Ja, med to Ledsagere", svarede Hertugen; derpaa tilføjede han noget urolig: „Har I maaske mødt dem?"

„Ja, paa Gaden“, sagde Athos.

Og han saa smilende paa Aramis, der paa sin Side stirrede forbavset paa ham.

„Den Fandens Gigt!“ raabte Hr. de Bouillon, der øjensynlig befandt sig ilde tilpas.

„Man maa i Sandhed have hele Deres Højheds Iver for Parisernes Sag“, sagde Athos, „for lidende, som De er, at forblive i Spidsen for Arméen, og denne Deres Udholdenhed vækker den største Beundring hos Hr. d'Herblay og mig.“

„Hvad skal man sige, mine Herrer? Man maa opofre sig for det almindelige bedste, hvorpaa I selv afgiver et Eksempel. I, der er saa tapre og opofrende, og hvem min kære Kollega Hertugen af Beaufort skylder sin Frihed, ja, maaske sit Liv. Derfor opofrer jeg mig, som I ser. Men jeg tilstaar, at mine Kræfter snart er udtømt. Hvis man vilde give mig Erstatning for Afsavnet af min Ejendom fra den Tid, den blev mig berøvet, det vil sige for otte Aar; hvis Prinsetitlen blev tilstaaet min Familie, og hvis min Broder Turenne blev genindsat i sin Kommando, vilde jeg trække mig tilbage til mine Godser og lade Hoffet og Parlamentet bilægge deres Tvist, som de bedst kan.“

„Og Deres Højhed vilde handle fuldkommen rigtigt“, sagde Athos.

„Nuvel, efter al Sandsynlighed vil jeg ogsaa gaa ind derpaa, mine Herrer“, vedblev Hertugen. „Hoffet har i dette Øjeblik indledet Underhandlinger med mig, og det beror kun paa mig, om de skal føre til et Resultat. Hidtil har jeg givet det Afslag, men siden Mænd som I siger, at det er urigtigt handlet af mig, og især da denne forbandede Gigt sætter mig ud af Stand til at tjene Parisernes Sag, har jeg paa Ære stor Lyst til at følge eders Raad og modtage det Tilbud, Hr. de Chatillon nylig gjorde mig.“

„Gør det, Prins“, sagde Aramis, „gør det.“

„Ja, det gør jeg paa Ære. Det ærgrer mig virkelig, at jeg i Aften næsten afviste det — men vi skal have en Konference i Morgen, og da vil vi faa at se.“

De to Venner tog Afsked med Hertugen og begav sig paa Vejen til Hotel Vendôme.

Klokken slog ti, da de ankom dertil.

Hotel Vendôme var ligesaa godt bevogtet og frembød et ligesaa krigerisk Syn som Hotel Bouillon. Der fandtes Skildvagter, en Vagt i Gaarden, Vaabenpyramider og fuldt opsadlede Heste. To Kaval-

lerer, der kom ud, netop som Athos og Aramis traadte ind, maatte træde et Skridt tilbage for at lade dem komme forbi.

„Aha! mine Herrer!“ udbrød Aramis, „det er ganske bestemt en Nat til Møder. Jeg maa tilstaa, at vi vilde blive meget ulykkelige ved ikke at træffes i Morgen, efter at vi nu har mødt hinanden saa ofte i Nat.“

„O, hvad det angaar, min Herre“, svarede Chatillon — thi det var ham, der tilligemed Flamarens kom ud fra Hr. de Beaufort —, „kan De være ganske rolig; naar vi mødes om Natten uden at lede efter hinanden, er det saa meget rimeligere, at vi vil mødes om Dagen, naar vi søger efter hinanden.“

„Det haaber jeg, min Herre“, sagde Aramis.

„Og jeg er ganske vis derpaa“, sagde Hertugen.

De Herrer de Flamarens og de Chatillon gik videre, og Athos og Aramis steg af Hesten.

Næppe havde de kastet Tømmen til deres Tjenere og skilt sig af med deres Kapper, førend en Mand traadte tæt hen til dem; efter at have betragtet dem et Øjeblik ved en i Gaarden hængende Lygtes usikre Skin, udstødte han et Udraab af Forundring og kastede sig i deres Arme.

„Grev de la Fère!“ udbrød Manden, „Chevalier d'Herblay! hvorledes gaar det til, at De er her i Paris?“

„Rochefort!“ udbrød de to Venner paa en Gang.

„Ja, ganske vist. Som I véd, er vi kommet fra Vendôme for fire fem Dage siden, og vi bereder os til at give Mazarin noget at bestille. Jeg antager, at De endnu hører til vore?“

„Mere end nogen Sinde. Og Hertugen?“

„Han er rasende forbitret paa Kardinalen. De véd, hvilken Lykke vor kære Hertug har gjort; han er den virkelige Konge i Paris, og han kan ikke gøre et Skridt uden at risikere at blive kvalt.“

„Saa meget des bedre“, sagde Aramis; „men sig mig en Gang, var det ikke de Herrer de Flamarens og de Chatillon, der kom ud derfra?“

„Jo, de har nylig haft Audiens hos Hertugen; de kom formodentlig fra Mazarin, men de har fundet deres Mand for sig, det lover jeg Dem for.“

„Saa meget desto bedre“, sagde Athos, „men kunde man ikke nyde den Ære at faa Hans Højhed i Tale?“

„Naturligvis! lige paa Øjeblikket. For Dem, véd De nok, er han altid visibel. Følg med mig, jeg gør Fordring paa den Ære at melde Dem."

Rochefort gik foran. Alle Døre aabnedes for ham og de to Venner. De traf Hr. de Beaufort i Færd med at gaa til Bords. De tusinde Ting, han havde haft at tage Vare paa den Aften, havde indtil dette Øjeblik forhindret ham i at spise til Aften; men ikke desto mindre havde Prinsen aldrig saa snart hørt Rochefort melde de to Venner, førend han rejste sig op af Stolen, som han var i Begreb med at skyde hen til Bordet, gik de to Venner hurtigt i Møde og udbrød:

„Ah! for Pokker! velkommen, mine Herrer, I vil gøre mig Selskab ved min Aftensmad, ikke sandt? Boisjoli, sig til Noirmont, at jeg har faaet to Gæster. I kender jo nok Noirmont, mine Herrer? Det er min Hushovmester, Fader Marteaus Efterfølger, der laver de fortræffelige Postejer, som I nok véd. Bed ham sætte en paa Bordet, Boisjoli, men ikke af den Slags, han lavede til La Ramée. Vi trænger, Gud være lovet! ikke mere til Tovstiger, Dolke eller Knevle."

„Deres Højhed", sagde Athos, „maa endelig ikke for vor Skyld gøre Deres berømte Hushovmester, hvis mange og forskellige Talenter vi kender, Ulejlighed. I Aften vil vi med Deres Højheds Tilladelse kun have den Ære at spørge til Deres Befindende og modtage Deres Befalinger."

„O, hvad mit Befindende angaar, saa ser I, at det er fortræffeligt, mine Herrer. Et Helbred, der har modstaaet fem Aar i Vincennes i Hr. de Chavignys Selskab, kan taale alt. Med Hensyn derimod til mine Befalinger, da maa jeg tilstaa, at jeg vilde være meget i Forlegenhed med at give eder nogle, eftersom enhver giver sine, og, hvis det bliver saaledes ved, vil jeg til sidst slet ingen give."

„Virkelig?" sagde Athos. „Jeg troede, at det var Deres Enighed, Parlamentet stolede paa."

„Ah! vor Enighed! ja, det er en dejlig Enighed! Med Hertugen af Bouillon kan det være, hvad det er, han har Gigt og forlader ikke sin Seng, med ham kan man komme til Rette; men Hr. d'Elbeuf og hans Elefanter af Sønner... med dem er det noget ganske andet."

„Men", vedblev Athos, „med Koadjutoren haaber jeg da, at det ikke er Tilfældet."

„Jo vist. Med Koadjutoren er det langt værre endnu. Gud be-

vare Dem for de gejstlige Uenighedsstiftere, især naar de bærer et Kyrads oven paa deres Præstekjole."

„Nuvel, Deres Højhed", sagde Athos, „vi vil kun ved saa silde at gøre Deres Højhed vor Opvartning vise Dem vor Hengivenhed og underrette Dem om, at vi som Deres trofasteste Tjenere ganske er til Deres Raadighed."

„Som mine trofasteste Tjenere, mine Herrer, ja, det har I vist, at I er; og hvis jeg nogen Sinde forliger mig med Hoffet, haaber jeg at skulle vise eder, at jeg ogsaa er forbleven eders Ven, saavel som disse Herrers — hvad Fanden er det, I kalder dem, d'Artagnan og Porthan?"

„D'Artagnan og Porthos."

„Ah! ja, rigtig; altsaa mine Herrer, I forstaar mig, I vil altid have en trofast Ven i mig."

Athos og Aramis bukkede og gik.

„Min kære Athos", sagde Aramis, „jeg tror, Gud forlade mig, at De kun har indvilget i at følge med mig for at give mig en Lektion."

„Vent lidt, min kære", svarede Athos, „det er tidsnok at tale herom, naar vi gaar bort fra Koadjutoren."

„Af Sted til det erkebiskoppelige Palads", sagde Aramis.

Og de begav sig nu paa Vejen til la Cité.

Da Athos og Aramis nærmede sig Paris' Vugge, fandt de, at Gaderne stod under Vand, hvorfor de atter maatte tage deres Tilflugt til en Baad. Klokken var over elleve, men det var en bekendt Sag, at man til en hvilken som helst Tid kunde faa Koadjutoren i Tale; paa Grund af sin utrolige Arbejdsomhed gjorde han, naar det behøvedes, Dag til Nat og omvendt.

Det erkebiskoppelige Palads laa helt omflydt af Vand; naar man saa den Mængde Baade, der var fortøjet paa alle Sider af det, skulde man have troet, at man befandt sig i Venedig og ikke i Paris. Disse Baade kom og gik og krydsede hinanden i alle Retninger, idet de forsvandt i Gaderne i la Cité eller fjernede sig i Retning af Arsenalet eller Kajen Saint-Victor. Nogle af disse Baade gled tavse og hemmelighedsfulde hen over Vandfladen, andre var derimod oplyst og fulde af støjende Mennesker. De to Venner passerede midt igennem denne Masse Fartøjer og lagde ligeledes til ved Paladset.

Hele Stueetagen stod under Vand, men en Slags Stiger var stil-

let op ad Muren; den hele ved Oversvømmelsen fremkaldte Forandring bestod i, at man gik ind gennem Vinduerne i Stedet for gennem Dørene.

Paa denne Maade naaede Athos og Aramis Prælatens Forværelse. Her vrimlede det af Lakajer; thi omtrent et Dusin fornemme Herrer opholdt sig i Ventesalen.

„Min Gud!“ udbrød Aramis, „se blot, Athos! Tror jeg ikke, at den Nar af en Koadjutor morer sig med at lade Folk vente i sit Forgemak?“

„Min kære Ven“, sagde Athos smilende, „man maa finde sig i de Inkonvenienser, der følger med Folks Stilling; Koadjutoren er for Øjeblikket en af de syv eller otte Konger, der regerer i Paris, og har altsaa et Hof.“

„Ja, men vi er ikke Hofmænd“, svarede Aramis.

„Derfor vil vi ogsaa lade os melde, og hvis han ikke, naar han hører vore Navne, giver et Svar, som vi synes om, nu, saa kan vi jo gaa igen. Vi behøver kun at kalde paa en Lakaj og stikke ham en halv Pistol i Haanden.“

„Ih, tager jeg fejl eller ikke“, udbrød Aramis, „nej, det er ham ... Bazin, kom her hen, Skælm!“

Bazin, der i det samme, iført sin gejstlige Dragt, majestætisk skred gennem Forværelset, vendte sig om med rynket Pande for at se, hvad det var for en uforskammet Person, der tiltalte ham saaledes. Men han havde næppe genkendt Aramis, førend Tigeren forvandledes til et Lam. Ilende hen til de to Adelsmænd udbrød han:

„Hvorledes! er det virkelig Dem, Hr. Chevalier! og Dem, Hr. Greve! De kommer netop, som vi var allermest urolige for Dem! O, hvor det glæder mig at se Dem igen!“

„Det er godt, det er godt, Mester Bazin“, sagde Aramis, „lad Komplimenterne fare. Vi er kommet for at tale med Hr. Koadjutoren, men vi har Hastværk og maa derfor øjeblikkelig have ham i Tale.“

„Hvorledes, straks?“ udbrød Bazin, „ja, naturligvis, det passer sig ikke for Folk som Dem at staa og vente i et Forgemak. Men for Øjeblikket har han rigtignok en hemmelig Konference med Hr. de Bruy.“

„De Bruy!“ udbrød Athos og Aramis paa en Gang.

„Ja vist, jeg har selv meldt ham, og jeg husker meget godt hans

Navn. Kender De ham maaske, min Herre?" tilføjede Bazin, vendende sig om til Aramis.

„Jeg tror nok, at jeg kender ham."

„Det er mere, end jeg kan sige", vedblev Bazin; „thi han var saa indhyllet i sin Kappe, at jeg, hvor megen Umage jeg end gjorde mig, ikke kunde faa det mindste Glimt af hans Ansigt at se. Men jeg vil gaa ind og melde Dem, og maaske jeg da kan være heldigere."

„Det behøves ikke", svarede Aramis, „vi renoncerer paa at tale med Hr. Koadjutoren i Aften, ikke sandt, Athos?"

„Som De vil", svarede Athos.

„Han har vistnok meget vigtige Sager at forhandle med denne Hr. de Bruy."

„Skal jeg lade ham vide, at Herreme har været her?"

„Nej, det behøves ikke", svarede Aramis, „kom, Athos."

Og de to Venner trængte sig igennem Lakajerne og forlod det erkebiskoppelige Palads, fulgt af Bazin, der gjorde meget Væsen af dem.

„Naa, min Ven", sagde Athos, da han og Aramis atter sad i Baaden, „begynder De nu ikke at tro, at vi vilde have spillet alle disse Herrer et slemt Puds ved at arrestere Hr. de Mazarin?"

„De er den personificerede Visdom, Athos", svarede Aramis.

Hvad der især forundrede de to Venner, var den lille Notits, det franske Hof tog af de frygtelige Begivenheder i England, der forekom dem at maatte lægge Beslag paa hele Europas Opmærksomhed.

Med Undtagelse af en stakkeds Enke og en faderløs Pige, der græd i en Krog af Louvre, syntes virkelig ingen at vide, at der havde eksisteret en Kong Karl den Første, og at denne Konge for kort siden var død paa et Skafot.

De to Venner havde sat hinanden Stævne til den næste Morgen Klokken ti, skønt Klokken var temmelig mange, da de kom tilbage til Hotellet, foregav Aramis dog at have nogle uopsættelige Visitter at gøre og lod Athos gaa alene op.

Den næste Morgen paa Slaget ti mødtes de atter. Athos var allerede gaaet ud Klokken seks.

„Nu, har De hørt noget Nyt?" spurgte Athos.

„Nej, ingen har set noget til d'Artagnan, og Porthos har heller ikke ladet sig se. Og De?"

„Jeg har heller ikke hørt noget."

„Fordømt!“ udbrød Aramis.

„I Sandhed, denne Udeblivelse er ikke naturlig“, sagde Athos; „de tog den lige Vej og maatte følgelig være kommet før vi.“

„Føj dertil, at vi kender d'Artagnan som en Mand, der er hurtig i sine Bevægelser; han er ikke den, der spilder en Time, naar han véd, at vi venter paa ham.“

„Som De mindes, gjorde han Regning paa at være her den femte.“

„Og nu skriver vi den niende. I Aften udløber den aftalte Frist.“

„Hvad agter De at gøre, hvis vi ikke inden Aften hører fra ham?“ spurgte Athos.

„For Pokker! vi maa begive os paa Vejen for at opsøge ham.“

„Meget vel!“ sagde Athos.

„Men Raoul?“ spurgte Aramis.

En let Sky lejrede sig paa Grevens Pande.

„Raoul ængster mig meget“, sagde han; „der kom igen Bud efter ham fra Prinsen af Condé; han begav sig til ham i Saint-Cloud, men er ikke kommet tilbage.“

„Har De ikke tale med Fru de Chevreuse?“

„Hun var ikke hjemme. Men De, Aramis, har, saa vidt jeg véd, været hos Fru de Longueville?“

„Jeg har været hos hende.“

„Nu?“

„Hun var heller ikke hjemme, men havde i det mindste opgivet sin nye Bopæl.“

„Hvor var den?“

„Gæt det, om De kan.“

„Hvorledes vil De have, at jeg skulde gætte, hvor den smukkeste og virksomste af alle de kvindelige Frondører færdes ved Midnat — thi jeg antager, at De begav Dem til hende, da De forlod mig.“

„Paa Raadhuset, min bedste!“

„Hvorledes! paa Raadhuset! Er hun da bleven valgt til Købmændenes Oldermand?“

„Nej, men hun har gjort sig selv til interimistisk Dronning af Paris, og da hun ikke har vovet straks at flytte ind i Palais-Royal eller Tuillerierne, har hun opslaaet sin Bolig paa Raadhuset, hvor hun snart vil skænke den kære Hertug en Arving.“

„Det har De slet ikke fortalt mig, Aramis“, sagde Athos.

„Virkelig! det maa være en ren Forglemmelse, tilgiv mig.“

„Men hvad skal vi nu foretage os til i Aften?" spurgte Athos. „Vi har temmelig megen Tid til vor Raadighed, forekommer det mig."

„Nuvel da, lad os begive os hen, hvor man slaas, og hvor der er mest Udsigt til at træffe d'Artagnan, Porthos og maaske endog Raoul. Men har De ikke et Ord at tale med Hr. de Flamarens?"

„Min Ven", svarede Athos, „jeg har foresat mig ikke at drage Sværdet, uden at jeg bliver absolut nødt dertil."

„Og siden naar har De fattet den Beslutning?"

„Siden jeg har brugt min Dolk."

„Ah! igen en Erindring om Hr. Mordaunt. Det manglede blot, min kære, at De skulde føle Samvittighedsnag over at have dræbt ham."

„Stille!" sagde Athos og lagde Fingeren paa Munden med det ham ejendommelige Smil, „lad os ikke tale om Mordaunt, det bringer os blot Ulykke."

TYVENDE KAPITEL.

Vejen til Picardiet.

Athos og Aramis, der var fuldkommen sikre i Paris, skjulte ikke for sig selv, at de næppe vilde have sat Foden udenfor Byen, førend de udsatte sig for den største Fare; men man véd, hvor lidt Hensyn disse Mænd tog til Farer. Forøvrigt følte de, at Enden paa denne Odysse nærmede sig, og at der kun udfordredes én Anstrengelse endnu.

For Resten var der heller ikke længere sikkert i Paris. Proviantten begyndte at slippe op, og naar en eller anden af Prinsen af Contis Generaler syntes, at hans Indflydelse begyndte at tabe sig, afstedkom han et lille Opløb, der for et Øjeblik gav ham Overvægten over hans Kolleger.

Ved et af disse Opløb havde Hr. de Beaufort ladet Hr. de Mazarins Hus og Bibliotek plyndre for at det stakkels Folk kunde faa noget at lade sin Harme gaa ud over, som han sagde.

Athos og Aramis forlod Paris efter det Statskup, der havde fundet Sted om Aftenen paa den samme Dag, som Pariserne var blevet slaaet ved Charenton.

De forlod Paris nær ved at lide Hungersnød, plaget af Frygt og sønderrevet af Partistridigheder. De ventede at finde den samme

Elendighed, den samme Frygt og de samme Intriger i Fjendens Lejr, og deres Forundring var derfor stor, da de i Saint-Denis erfarede, at man i Saint-Germain kun tænkte paa at more sig og føre et lystigt Liv.

De to Adelsmænd rejste ad Biveje, først og fremmest for ikke at falde i Hænderne paa de i Ile-de-France omstrejfende Mazarinere, og dernæst for at undgaa Frondørerne, som holdt Normandiet besat, og som ikke vilde have undladt at føre dem til Hr. de Longueville, for at han kunde afgøre, om de var Venner eller Fjender. Efter at de lykkeligt havde undgaaet denne Fare, slog de ind paa Vejen fra Boulogne til Abbeville og fulgte denne Skridt for Skridt.

I Begyndelsen opdagede de imidlertid intet Spor; to eller tre Gæstgiversteder var blevet undersøgt, to eller tre Gæstgivere forhørt, uden at de havde erfaret noget, der kunde vejlede dem, da Athos i Montreuil følte noget haardt paa Bordet. Han løftede Dugen i Vejret og læste følgende, med en Kniv i Bordet indgravede Hieroglyfer:

Port.....d'Art. 2. Februar.

„Bravo", sagde Athos, visende Aramis Inskriptionen; „nu behøver vi ikke at overnatte her, men maa rejse videre."

De steg atter til Hest og ankom til Abbeville, hvor Mængden af Gæstgiversteder satte dem i stor Forlegenhed. Man kunde ikke undersøge dem alle, men hvorledes netop træffe det, hvori de, man søgte, var taget ind?

„Tro mig, Athos", sagde Aramis, „lad os ikke tænke paa at finde noget Spor i Abbeville. Er vi i Forlegenhed, har vore Venner ogsaa været det. Havde Porthos været alene, vilde han have indlogeret sig i det første Hotel, og vi vilde da ingen Vanskelighed have haft ved at finde hans Spor. Men d'Artagnan har ikke denne Svaghed, hvor meget Porthos end har forestillet ham, at han vilde dø af Sult, saa har han dog fortsat Rejsen ligesaa ubønhørlig som Skæbnen, og vi maa derfor søge ham andetsteds."

De rejste altsaa videre, men uden at være heldigere. Det var et af de vanskeligste og navnlig et af de kedsommeligste Foretagender, man kunde tænke sig, hvorpaa Athos og Aramis havde indladt sig, og hvis ikke deres Venskab og Erkendtlighed havde ansporet dem, vilde de hundrede Gange have opgivet at strejfe omkring paa de sandede Landeveje, at udspørge de forbigaaende og udspionere Ansigter.

Paa denne Maade naaede de Péronne.

Athos begyndte at miste alt Haab. Denne ædle Natur bebrejdede sig det Mørke, hvori Aramis og han famlede. De havde uden Tvivl søgt daarligt; de havde sikkert ladet det mangle paa Udholdenhed og Skarpsindighed i deres Efterforskninger. De havde netop besluttet at vende om igen, da Athos, idet de red gennem Forstaden, som førte til Byens Port, paa en kalket Mur, der laa paa Hjørnet af en langs med Volden løbende Gade, fik Øje paa en Sortkridtstegning, der forestillede to Ryttere, som galopperede af Sted som vanvittige; den ene af Rytterne holdt et Papir i Haanden, hvorpaa stod skrevet paa Spansk:

„Man forfølger os!"

„Det er klart som Dagen", sagde Athos. „Skønt heftigt forfulgt har d'Artagnan dog standset fem Minutter her, hvilket for Resten viser, at hans Forfølgere ikke har været lige i Hælene paa ham; maaske han endog har været heldig nok til at undslippe dem."

Aramis rystede paa Hovedet.

„Hvis han var undsluppet, vilde vi have set ham eller i det mindste hørt fra ham."

„De har Ret, Aramis, lad os rejse videre."

Det vilde være umuligt at beskrive de to Adelsmænds Uro og Utaalmodighed; Uroen havde bemægtiget sig Athos' ømme Hjerte og Utaalmodigheden Aramis' pirrelige Gemyt. I tre eller fire Timer galopperede de derfor af Sted ligesaa rasende som de paa Muren aftegnede Ryttere. Paa et snævert Sted imellem to Bakker fandt de pludselig Vejen halvt spærret af en uhyre stor Sten. Dens oprindelige Plads saas at have været paa Skrænten af den ene af Bakkerne, og det Hul, den havde efterladt i denne, viste, at den ikke kunde være rullet ned af sig selv, medens dens Vægt tilkendegav, at en Briareus' Arm maatte have sat den i Bevægelse.

Aramis holdt sin Hest an.

„Ah!" udbrød han, betragtende Stenen, „dette er et Værk af Ajax, Telamon eller Porthos. Lad os stige af Hesten, Greve, om De saa synes, og tage denne Klippe nærmere i Øjesyn."

Som sagt saa gjort. Stenen var øjensynlig bleven væltet derned for at spærre Vejen for ridende. Oprindelig havde den ligget paa tværs, men de ridende, der var stødt paa denne Hindring, var steget af Hesten og havde flyttet den.

De to Venner undersøgte Stenen paa alle de Sider, der var synlige, men fandt intet usædvanligt ved den. De kaldte nu paa Blaisois og

Grimaud, og ved alle fires forenede Anstrengelser lykkedes det at vende Stenen om; paa den Side, der havde ligget nedad, stod skrevet:

„Otte Chevau-legers forfølger os. Hvis vi naar Compiègne, vil vi tage ind i Paon-Couronné, hvis Vært er en Ven af os."

„Det er dog noget positivt", bemærkede Athos, „og i hvert Fald vil vi faa at vide, hvad vi har at holde os til. Af Sted altsaa til Paon-Couronné."

„Meget vel", svarede Aramis, „men hvis vi vil naa dertil, maa vi lade vore Heste puste lidt; de er nær ved at styrte."

Aramis talte sandt. De tog ind i den første Kro, de traf paa, hvor Hestene fik et dobbelt Maal Havre, vædet med Vin; efter tre Timers Ophold fortsattes Rejsen. Mændene var ligeledes overordentlig udmattede, men Haabet holdt dem oppe.

Seks Timer efter red Athos og Aramis ind i Compiègne og forespurgte sig om Paon-Couronné. Man viste dem et Skilt, der forestillede Guden Pan med en Krone paa Hovedet.

De to Venner steg af Hesten uden at opholde sig videre over Skiltet, som Aramis under andre Omstændigheder ikke vilde have undladt at kritisere. I Værten traf de en brav Mand, hvem de spurgte, om han ikke for kortere eller længere Tid havde huset to Adelsmænd, der blev forfulgt af Chevau-legers. Uden at sige et Ord hentede Værten fra en Kiste en overbrækket Kaardeklinge.

„Kender De denne?" spurgte han.

Athos kastede et flygtigt Blik paa Kaardestumpen og svarede:

„Det er d'Artagnans Kaarde."

„Den stores eller den lilles?" vedblev Værten.

„Den lilles", svarede Athos.

„Jeg ser, at De er disse Herrers Venner."

„Nuvel, hvad er der hændet dem?"

„Ligesom de var kommet ind i min Gaard med styrtefærdige Heste, og førend de endnu havde faaet Tid til at lukke den store Port, red otte Chevau-legers, der forfulgte dem, ind bagefter dem."

„Otte!" udbrød Aramis. „Det forbavser mig, at to saa tapre Mænd som d'Artagnan og Porthos lod sig arrestere af otte Mænd."

„Ganske vist, min Herre, men de otte Mand vilde heller ikke have faaet Bugt med dem, hvis de ikke fra Byen havde forstærket sig med en Snes Soldater af Regimentet Royal-Italien, der ligger i Garnison

her; Deres Venner blev saaledes bogstavelig talt overvældet af Overmagten."

„Arresterede altsaa!" sagde Athos. „Véd man hvorfor?"

„Nej, min Herre; de blev straks slæbt bort og fik ikke Tid til at tale med mig; da de var borte, fandt jeg dette Fragment af en Kaarde paa Valpladsen, idet jeg hjalp med at opsamle to døde og fem eller seks saarede."

„Men hvorledes gik det dem", spurgte Aramis, „blev de ikke saarede?"

„Nej, min Herre, det tror jeg ikke."

„Naa, det er altid en Trøst", sagde Aramis.

„Véd De, hvor man førte dem hen?"

„Til Louvres."

„Vi vil lade Blaisois og Grimaud blive tilbage her", sagde Aramis, „de kan imorgen tage tilbage til Paris med Hestene, som ikke er i Stand til at bringe os videre i Dag, og selv vil vi rejse videre med Posten."

„Ja, lad os det", sagde Athos.

Der blev sendt Bud efter friske Heste. Medens man ventede paa dem, spiste de to Venner til Middag, da de, hvis de i Louvres fik nærmere Oplysninger, vilde kunne fortsætte Rejsen uden Ophold.

De ankom til Louvres, hvor der kun fandtes en Gæstgivergaard. Her nød de et Glas Likør, der har bevaret sit Renommé til vore Dage, og som allerede den Gang fabrikeredes der.

„Lad os tage ind her", sagde Athos, „d'Artagnan vil ikke have forsømt denne Lejlighed, ikke at drikke et Glas Likør, men til at give et eller andet Tegn."

De traadte indenfor og forlangte to Glas Likør i Skænkestuen, hvor d'Artagnan og Porthos uden Tvivl ogsaa maatte have drukket deres. Bordet i Skænkestuen var belagt med en Plade af Tin. Paa denne Plade var med Spidsen af en stor Knappenaal ridset: *Rueil, D.*

„De er i Rueil", sagde Aramis, der først blev opmærksom paa denne Inskription.

„Saa af Sted da til Rueil", sagde Athos.

„Det er det samme som at kaste sig i Løvens Gab", sagde Aramis.

„Hvis jeg havde været en Ven af Jonas, saaledes som jeg er

det af d'Artagnan", svarede Athos, „vilde jeg være fulgt efter dem i Hvalfiskens Bug, og De vilde have gjort det samme, Aramis."

„Jeg tror i Sandhed, at De gør mig bedre, end jeg er, min kære Greve. Hvis jeg var alene, tvivler jeg paa, at jeg vilde tage til Rueil uden den største Forsigtighed; men hvor De gaar hen, der følger jeg med."

De bestilte friske Heste og tog af Sted til Rueil.

Uden at tænke derpaa havde Athos givet Aramis det bedste Raad, der kunde gives. Departementets Deputerede var nylig indtruffet til Rueil til de berygtede Konferencer, der skulde vare i tre Uger og ende med den haltende Fred, ifølge hvilken Prinsen blev arresteret. Rueil var overfyldt af Parisere, Advokater, Præsidenter, Raadmænd og Embedsmænd af enhver Slags, samt af Adelsmænd, Officerer og Gardister; mellem denne Mængde Mennesker var det let at blive ubemærket. Forøvrigt var der bleven afsluttet en Vaabenstilstand, og at arrestere to Adelsmænd under en saadan vilde have været et Brud paa Folkeretten.

De to Venner troede alle optaget af de Tanker, der beskæftigede dem. De blandede sig mellem Grupperne i det Haab at faa noget at høre om d'Artagnan og Porthos, men alle havde travlt med Artikler og Amendementer. Athos var af den Mening, at man skulde gaa lige til Ministeren.

„Hvad De der siger er meget smukt, min kære Ven", indvendte Aramis; „men glem ikke, at vor Sikkerhed beror paa, at vi forbliver ubemærket. Hvis vi paa en eller anden Maade gør os bemærket, vil vi ufortøvet samles med vore Venner i et eller andet underjordisk Hul, hvorfra selv ikke Fanden vil kunne hjælpe os ud igen. Lad os se at finde dem, men ikke ved et Tilfælde. Efter at være blevet arresteret i Compiègne er de blevet bragt til Rueil, hvilket vi i Louvres fik Vished for; i Rueil er de blevet forhørt af Kardinalen, der efter dette Forhør enten har beholdt dem i Nærheden af sig eller sendt dem til Saint-Germain. I Bastillen er de ikke, eftersom den befinder sig i Frondørernes Magt, og Broussels Søn er Kommandant der. De er ikke døde; thi d'Artagnan vilde ikke være død i Stilhed. Hvad Porthos angaar, da tror jeg, at han er ligesaa evig, om ikke ligesaa taalmodig som Gud. Lad os derfor ikke fortvivle, men vente og blive i Rueil; thi jeg er overbevist om, at de er i Rueil. Men hvad fejler Dem dog? De bliver ganske bleg."

„Det falder mig ind“, svarede Athos med skælvende Stemme, „at Hr. de Richelieu paa Slottet i Rueil har ladet indrette en frygtelig Oubliette.“

„O, vær De ganske rolig“, vedblev Aramis; „Hr. de Richelieu var en Adelsmand, vor Ligemand i Henseende til Fødsel, vor Overmand paa Grund af sin Stilling. Ligesom en Konge kunde han lade Hovederne kappe af de første af os. Men Hr. de Mazarin er en Skolefuks, der i det højeste kan lade os arrestere. Berolige Dem derfor, min Ven, jeg paastaar, at d'Artagnan og Porthos er i Rueil og er i Live.“

„I ethvert Tilfælde maa vi gennem Koadjutoren se at faa Adgang til Konferenserne og paa denne Maade slippe ind i Rueil“, sagde Athos.

„I Selskab med alle disse afskyelige Sortkjoler! Hvad tænker De paa, min kære! Tror De virkelig, at der der vil blive Tale om d'Artagnans og Porthos Frihed og Fangenskab? Nej! Jeg er af den Mening, at vi finder paa en anden Udvej.“

„Nuvel“, vedblev Athos, „jeg kommer tilbage til min første Tanke, jeg kender ingen bedre Maade end at gaa ligefrem og loyalt til Værks. Jeg vil ikke henvende mig til Mazarin, men til Dronningen og sige til hende: Madame, tilbagegiv Dem selv to Tjenere og os to Venner.“

Aramis rystede paa Hovedet.

„Det er et Middel, De altid kan gribe til, Athos; men tro mig, benyt det ikke før i yderste Nødsfald; det vil være tidsnok. Lad os imidlertid fortsætte vore Efterforskninger.“

De vedblev altsaa at søge, forhørte sig paa saa mange Steder, indlod sig under tusinde Paaskud, af hvilke det ene var mere snildt end det andet, i Samtale med saa mange Personer, at de endelig fandt en Chevau-leger, der fortalte dem, at han havde været med at føre d'Artagnan og Porthos fra Compiègne til Rueil. Hvis Chevau-legers'erne ikke havde været, vilde man ikke en Gang have vidst, at de var kommet dertil.

Athos kom bestandig tilbage til sin Idé at henvende sig til Dronningen.

„Førend De kommer til Dronningen“, sagde Aramis, „maa De først tale med Kardinalen; og vi vil næppe have set Kardinalen — mærk Dem vel mine Ord, Athos —, førend vi vil blive samlet med vore Venner, men ikke paa den Maade, vi ønsker. Denne Maade at

samles med dem paa tiltaler mig ikke synderlig, det tilstaar jeg oprigtig. Vi maa være fri for at kunne handle hurtigt og virksomt."

„Jeg vil se Dronningen", sagde Athos.

„Godt, min Ven, hvis De endelig vil begaa en saadan Daarskab, saa lad mig det vide en Dag i Forvejen."

„Hvorfor det?"

„Fordi jeg da vil benytte Lejligheden til at aflægge et Besøg i Paris."

„Hos hvem?"

„Hvor véd jeg det! Maaske hos Madame de Longueville. Hun er almægtig der, og hun vil kunne hjælpe mig. Lad mig blot vide, om De er blevet arresteret; thi i saa Fald vil jeg skyndsomt vende tilbage."

„Hvorfor vil De ikke udsætte Dem for at blive arresteret i Selskab med mig, Aramis?" spurgte Athos.

„Nej, jeg betakker mig."

„Hvis vi alle fire var arresteret og i samme Fængsel, tror jeg ikke, at vi risikerede noget. Inden fire og tyve Timer vilde vi alle atter være paa fri Fod."

„Min kære Ven, siden jeg har dræbt Hr. de Chatillon, der blev forgudet af Damerne i Saint-Germain, er jeg bange for at blive fængslet. Dronningen kunde være i Stand til at følge Mazarins Raad i dette Kapitel, og han vilde ganske bestemt raade til at lade mig dømme."

„Men mener De da virkelig, Aramis, at hun elsker denne Italiener saa højt, som man siger?"

„Hun har elsket en Englænder!"

„Ih, min kære, hun er et Fruentimmer."

„Nej, Athos, De tager fejl, hun er Dronning."

„Kære Ven, jeg ofrer mig og vil forlange Audiens hos Anna af Østerrig."

„Farvel, Athos, jeg vil hverve en Armé."

„Hvorfor det?"

„For at komme tilbage og belejre Rueil."

„Hvor skal vi mødes?"

„Ved Foden af Kardinalens Galge."

De to Venner skiltes ad, Aramis for at vende tilbage til Paris, og Athos for at gøre de foreløbige Skridt til at faa Audiens hos Dron-

EN OG TYVENDE KAPITEL.

Anna af Østerrigs Taknemmelighed.

Athos stødte paa langt færre Vanskeligheder, end han havde ventet sig, for at komme ind til Anna af Østerrig; den Audiens, han ønskede, blev ham bevilget til Dagen efter, efter Dronningens Lever, som hans Fødsel berettigede ham til at overvære.

En stor Sværm opfyldte Gemakkerne i Saint-Germain; Anna af Østerrig havde aldrig i Louvre eller Palais-Royal haft en større Mængde Hofmænd om sig; kun hørte disse Hofmænd til den ringere Adel, medens alle Frankrigs første Adelsmænd var hos Hr. de Conti, Hr. de Beaufort og Koadjutoren.

For Resten herskede den største Munterhed ved dette Hof. Det var det ejendommelige ved denne Krig, at der i den blev digtet flere Smædeviser end affyret Kanonskud. Hoffet digtede Viser om Pariserne, der gjorde det samme om Hoffet, og skønt Saarene ikke var dødelige, var de dog derfor ikke mindre smertelige; thi de tilføjedes med Lasterens Vaaben.

Men midt under den almindelige Munterhed og tilsyneladende Sorgløshed var der dog et, der lagde Beslag paa alles Tanker. Vilde Mazarin vedblive at være Minister eller Favorit, eller vilde den samme Vind, der havde bragt ham, atter føre ham bort? Alle haabede og ønskede det, og Ministeren følte godt, at der bag al den Hyldest, der vistes ham, laa et Had, som kun skjultes af Frygt og Egoisme. Han følte sig ilde til Mode, da han ikke vidste, hvem han turde stole paa.

Selv Prinsen, der sloges for ham, benyttede enhver Lejlighed til at spotte eller ydmyge ham, og et Par Gange, da Mazarin havde villet sætte sin Vilje igennem hos Sejrherren ved Rocroy, havde denne set paa ham paa en saadan Maade, at det var tydeligt, at han ikke forsvarede ham af Overbevisning eller med Enthusiasme.

Kardinalen tog da sin Tilflugt til Dronningen, sin eneste Støtte. Men det var et Par Gange forekommet ham, at selv hun ikke var til at stole paa.

Da Audienstimen var kommet, meldte man Grev de la Fère, at han maatte vente lidt, da Dronningen holdt Raad med sin Minister.

Det var virkelig Tilfældet. Paris havde nemlig sendt en ny Deputation, der skulde se at gøre en Ende paa Sagen, og Dronningen

raadførte sig med Mazarin om den Maade, hvorpaa disse Deputerede skulde modtages.

Statens Overhoveder havde meget at tænke paa, og Athos kunde derfor ikke have valgt et mere ubelejligt Øjeblik til at tale om sine Venner.

Men Athos var en ubønhørlig Mand, der ikke opgav en en Gang fattet Beslutning, naar denne forekom ham at være udsprunget af hans Overbevisning og dikteret af hans Pligt. Han forlangte derfor at blive ført ind, idet han sagde, at han, skønt han ikke var udsendt fra Hr. de Conti eller Hr. de Beaufort eller Hr. de Bouillon eller Hr. d'Elbeuf eller Koadjutoren eller Fru de Longueville eller Broussel eller Parlamentet, men kun kom for sin egen Regning, dog havde Ting af største Vigtighed at meddele Hendes Majestæt.

Da Konferensen var forbi, lod Dronningen ham kalde ind i sit Kabinet.

Athos blev ført ind og nævnte sit Navn. Det var et Navn, der altfor ofte havde genlydt i Dronningens Øren og faaet hendes Hjerte til at banke, til, at Anna af Østerrig ikke skulde have husket det; imidlertid forandrede hun ikke en Mine, men indskrænkede sig til at maale Adelsmanden med dette faste Blik, der kun er tilladt for Kvinder, som er Dronninger enten ved deres Skønhed eller deres Rang.

„De har formodentlig en Tjeneste at tilbyde os, Greve?" spurgte Anna af Østerrig efter et Øjebliks Tavshed.

„Ja, Madame, nok en Tjeneste", svarede Athos, stødt over, at Dronningen ikke lod til at kende ham.

Athos havde et ædelt Hjerte og var følgelig en daarlig Hofmand.

Anna rynkede Panden. Mazarin, der sad ved et Bord og bladede i nogle Papirer ligesom en slet og ret Statssekretær, saa op.

„Tal", sagde Dronningen.

Mazarin begyndte atter at blade i sine Papirer.

„Madame", vedblev Athos, „to af vore Venner, to af Deres Majestæts kækkeste Tjenere, Hr. d'Artagnan og Hr. du Vallon, der har været sendt til England af Hr. Kardinalen, er pludselig forsvundet, ligesom de satte Foden paa fransk Grund, og ingen véd, hvad der er blevet af dem."

„Nu?" sagde Dronningen.

„Jeg henvender mig nu til Deres Majestæts Naade", vedblev

Athos, „for at faa at vide, hvad der er blevet af disse to Adelsmænd, forbeholdende mig, om det skulde gøres behov, at appellere til Deres Retfærdighed."

„Min Herre", svarede Anna af Østerrig med denne Hovmod, der lige overfor visse Mænd blev til Uforskammethed, „er det det hele, hvorfor forstyrrer De os, medens saa mange vigtige Sager lægger Beslag paa vor Tid? En Politisag! De véd jo nok, min Herre, eller i alt Fald burde De vide det, at vi intet Politi har, siden vi ikke længere er i Paris."

„Jeg tror ikke, at Deres Majestæt behøver at forhøre sig hos Politiet for at faa at vide, hvad der er blevet af de Herrer d'Artagnan og du Vallon", sagde Athos med et stift Buk; „hvis De vil spørge Hr. Kardinalen om de to Adelsmænd, vil han med Lethed kunne svare Dem uden at behøve at tage sin Tilflugt til andet end sine egne Erindringer."

„Men jeg tror, Gud forlade mig! at De selv anstiller et Forhør", sagde Anna af Østerrig med den hende ejendommelige foragtelige Trækken paa Læberne.

„Ja, Madame, jeg har næsten Ret dertil; thi Talen er om Hr. d'Artagnan, Hr. d'Artagnan, hører De, Madame?" sagde han og laante Dronningen et Blik, der fik hende til at slaa Øjnene ned.

Mazarin indsaa nu, at det var paa Tiden at komme Anna af Østerrig til Hjælp.

„Hr. Greve", sagde han, „jeg vil sige Dem noget, som Hendes Majestæt ikke véd, nemlig hvad der er blevet af de to Adelsmænd. De har været ulydige og befinder sig derfor i Arrest."

„Jeg bønfalder Deres Majestæt om at hæve denne Arrest", sagde Athos med samme Rolighed og uden at svare Mazarin.

„Hvad De beder mig om, er en Disciplinærsag og vedkommer ikke mig, min Herre", svarede Dronningen.

„Saaledes har d'Artagnan aldrig svaret, naar Talen var om Deres Majestæts Tjeneste", sagde Athos med et stolt Buk.

Og han gjorde et Skridt henimod Døren. Mazarin standsede ham.

„De kommer nok ogsaa fra England, min Herre?" spurgte han, gørende et Tegn til Dronningen, der var meget bleg og øjensynlig stod i Begreb med at give en streng Ordre.

„Ja, og jeg var til Stede i Kong Karl den Førstes sidste Øje-

blikke. Stakkels Konge! der i det højeste kunde beskyldes for Svaghed, og som hans Undersaatter har straffet meget haardt. Tronerne er for Øjeblikket vaklede, og det baader ikke brave Mænd at tjene Fyrsterne. Det var anden Gang, at d'Artagnan var i England, den første Gang var det for at redde en stor Dronnings Ære, den anden for at frelse en stor Konges Liv."

„Min Herre", sagde Anna af Østerrig til Mazarin med en Stemme, der trods hendes Øvelse i at forstille sig dog røbede hendes sande Tanker, „se, om der ikke kan gøres noget for disse Adelsmænd."

„Jeg vil gøre alt, hvad der maatte behage Deres Majestæt at befale", svarede Mazarin.

„Gør, hvad Hr. Grev de la Fère forlanger. Saaledes hedder De jo, ikke sandt, min Herre?"

„Jeg har ogsaa et andet Navn, Madame", svarede Athos.

„Madame", sagde Mazarin med et Smil, der viste, hvor godt han forstod en halvkvæden Vise, „De kan være ganske rolig, Deres Ønske skal blive opfyldt."

„Hører De, min Herre?" sagde Dronningen.

„Ja, Madame, og jeg ventede mig intet mindre af Deres Majestæts Retfærdighed. Jeg vil altsaa faa mine Venner at se, ikke sandt, Madame? Det er jo det, Deres Majestæt mener?"

„Ja, De skal faa dem at se, min Herre. Men De hører jo til Fronden, ikke sandt?"

„Jeg tjener Kongen, Madame."

„Ja, paa Deres Maade."

„Min Maade er alle virkelige Adelsmænds, og jeg kender ingen anden", svarede Athos stolt.

„Farvel, min Herre," sagde Dronningen med en afskedigende Gestus til Athos; „De har faaet Deres Ønske opfyldt, og vi véd alt, hvad vi ønskede at vide."

Da Døren havde lukket sig efter ham, vedblev hun derpaa:

„Lad denne uforskammede Adelsmand arrestere, Kardinal, førend han er kommet ud af Gaarden."

„Jeg tænker netop paa det samme", svarede Mazarin, „og det glæder mig, at Deres Majestæt giver mig en Ordre, som jeg netop stod i Begreb med at udbede mig. Disse Slagsbrødre, der er en Overlevering fra det gamle Regimente, generer os meget, og siden vi allerede har faaet Fingre i to af dem, saa lad os tage den tredje med."

Athos var ikke ganske blevet ført bag Lyset af Dronningen. Der var noget i hendes Stemme, der frapperede ham og som syntes ham at true paa samme Tid, som hun gav et Løfte. Men han var ikke den Mand, der for en blot Mistankes Skyld skulde have gaaet sin Vej, især da man udtrykkelig havde sagt ham, at han skulde faa sine Venner at se. Han ventede altsaa i et af de til Audiensgemakket stødende Værelser paa, at man skulde bringe d'Artagnan og Porthos til ham eller afhente ham for at føre ham til dem.

Under denne Venten nærmede han sig Vinduet og saa mekanisk ned i Gaarden, hvor han fik Øje paa Parisernes Deputation, der var kommen for at gøre en Ende paa Konferenserne og hilse paa Dronningen. Det var Raadsherrer, Præsidenter og Advokater, mellem hvilke saas nogle enkelte Krigere. En imponerende Eskorte ventede paa dem udenfor Porten.

Athos saa netop opmærksommere til,; thi mellem denne Skare troede han at kende en, da han mærkede, at nogen berørte ham let paa Skulderen.

Han vendte sig om.

„Ah! er det Dem, Hr. de Comminges?" sagde han.

„Ja, Hr. Greve, mig selv, og i et Ærinde, som jeg maa bede Dem undskylde, at jeg er kommen i."

„Og det er, min Herre?" spurgte Athos.

„Vær saa god at give mig Deres Kaarde, Greve."

Athos smilte; derpaa aabnede han Vinduet og raabte:

„Aramis!"

En Adelsmand vendte sig om, den samme, som Athos havde troet at kende. Denne Adelsmand var Aramis. Han nikkede venskabeligt til Greven.

„Aramis", vedblev Athos, „jeg bliver arresteret."

„Det er godt", svarede Aramis flegmatisk.

„Min Herre", vedblev Athos, vendende sig til Comminges og rækkende ham sin Kaarde ved Fæstet, „her har De min Kaarde. Gør mig den Tjeneste at passe godt paa den, for at De kan give mig den igen, naar jeg kommer ud af Fængslet. Jeg sætter megen Pris paa den, da den af Kong Frants den Første er bleven skænket til min Bedstefader. Paa hans Tid gav man Adelsmændene Vaaben i Stedet for at tage dem fra dem. Hvor fører De mig nu hen?"

„Først til mit Værelse“, svarede Comminges. „Dronningen vil senere bestemme, hvor De skal bringes hen.“

Athos fulgte Comminges uden at sige noget.

TO OG TYVENDE KAPITEL.

Hr. de Mazarins Kongedømme.

Arrestationen havde ingen Opsigt gjort og var saa godt som slet ikke bleven bekendt. Den havde følgelig ingen Indflydelse paa Begivenhedernes Gang, og Pariserdeputationen blev højtidelig underrettet om, at den vilde blive stedet for Dronningen.

Dronningen modtog den stolt og tavs som altid; hun hørte paa Deputationens Besværinger og Bønner, men da den hørte op at tale, skulde ingen sige, om hun havde hørt den.

Til Gengæld hørte Mazarin, der var til Stede under Audiensen, saa meget desto bedre, hvad de Deputerede forlangte, hvilket var hverken mere eller mindre end hans Afskedigelse.

Da Dronningen intet svarede, tog Mazarin Ordet:

„Mine Herrer“, sagde han, „jeg vil forene mine Bønner med Deres for at bevæge Dronningen til at gøre en Ende paa sine Undersaatters Lidelser. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunde, for at formilde dem, og dog mener Folket, efter hvad De siger, at de skriver sig fra mig, en stakkels Udlænding, der aldrig har kunnet være saa heldig at behage Franskmændene. Ak, man har ikke forstaaet mig, og Grunden dertil ligger i, at jeg afløste den største Mand, der nogen Sinde har hævdet Frankrigs Kongers Magt. Erindringerne fra Hr. de Richelieus Tid knuser mig. Hvis jeg var ærgerrig, vilde jeg forgæves kæmpe mod disse Erindringer; men jeg er ikke ærgerrig, og jeg vil give et Bevis derpaa. Jeg erklærer mig overvunden. Jeg vil gøre, hvad Folket forlanger. Hvis Pariserne har fejlet — og hvem gør ikke det, mine Herrer? — saa er Paris bleven tilstrækkeligt straffet; der er flydt Blod nok, det er en Ulykke for en By at være berøvet sin Konge. Jeg, en simpel Privatmand, tør ikke tillægge mig selv saa megen Vigtighed, at jeg skulde gøre en Dronning splidagtig med hendes Kongerige. Siden De forlanger, at jeg skal trække mig tilbage, nuvel, saa vil jeg ogsaa gøre det.“

„I saa Fald“, hviskede Aramis sin Nabo i Øret, „er Freden sluttet

og Konferenserne unyttige. Man behøver kun at sende Hr. Mazarin under en stærk Eskorte til den fjerneste Grænse og passe paa, at han ikke kommer tilbage over denne eller en anden."

„Vent et Øjeblik, min Herre, vent et Øjeblik", svarede den sortkjolede, til hvem Aramis havde henvendt sig. „For Fanden! hvor De har Hast! Man mærker nok, at De er en Krigsmand. Erstatnings- og Skadesløsholdelseskapitlet maa først bringes paa det rene."

„Hr. Kansler", sagde Dronningen, vendende sig om til den samme Séguier, vor gamle Bekendt. „Vil De aabne Konferenserne, der skal finde Sted i Rueil. Hr. Kardinalen har ladet Ord falde, der har bevæget mig dybt. Af den Grund kan jeg ikke give Dem noget udførligt Svar. Hvad angaar Spørgsmaalet om at blive eller rejse, da nærer jeg altfor megen Taknemmelighed mod Hr. Kardinalen, til at jeg ikke skulde lade ham have sin fuldkomne Frihed. Kardinalen maa gøre, hvad han finder for godt."

En flygtig Bleghed fo'r over Premierministerens kloge Ansigt. Han skottede ængsteligt til Dronningen. Men hendes Ansigt var saa ubevægeligt, at han ligesaa lidt som de andre formaaede at læse, hvad der foregik i hendes Hjerte.

„Men", tilføjede Dronningen, der ventede paa, at Mazarin skulde tage en Beslutning, „lad os kun tænke paa Kongen."

De Deputerede bukkede og gik.

„Nu", sagde Dronningen, da den sidste af dem havde forladt Værelset, „De vil altsaa give efter for disse Advokater og Sortkjoler!"

„For Deres Majestæts Lykke, Madame", svarede Mazarin, fæstende sit gennemborende Blik paa Dronningen, „er der intet Offer, som jeg ikke er beredt til at bringe."

Anna af Østerrig bøjede Hovedet og henfaldt i sit sædvanlige Drømmeri. Hun kom til at tænke paa Athos. Adelsmandens dristige Væsen, kække og værdige Ord samt de Spøgelser, han havde fremmanet, mindede hende om en hel Fortid af berusende Poesi; Ungdom, Skønhed, Tyveaarsalderens Kærlighedshistorier, de haarde Kampe og Buckinghams blodige Endeligt, Buckingham, den eneste Mand, som hun virkelig havde elsket, samt hendes obskure Forsvareres Heroisme, hvilke havde forsvaret hende baade mod Richelieu og Kongen.

Mazarin saa paa hende; men da hun troede sig alene og ikke længere var omgivet af en hel Skare Fjender, der belurede hende, læste han hendes Tanker i hendes Ansigt ligesaa tydeligt, som man

kan se de forbidragende Skyer spejle sig i en Søs gennemsigtige Vande.

„Det er altsaa nødvendigt at give efter for Uvejret", mumlede Anna af Østerrig, „og købe Freden, og med Taalmodighed og Resignation vente paa bedre Tider."

Mazarin smilte bittert ad denne Bemærkning, der røbede, at hun havde taget Ministerens Ord for Alvor.

„Nu, De svarer mig ikke, Kardinal; hvad tænker De paa?"

„Jeg tænker paa, Madame, at den uforskammede Adelsmand, som vi lod arrestere af Comminges, gjorde en Hentydning til Buckingham, som De lod snigmyrde, til Fru de Chevreuse, som De lod jage i Landflygtighed, til Hr. de Beaufort, som De lod kaste i Fængsel. Men naar han alluderede til mig, kommer det af, at han ikke véd, hvad jeg er for Dem."

Anna af Østerrig fo'r sammen, som hun altid gjorde, naar hendes Stolthed saaredes; hun rødmede og borede, for ikke at svare, sine skarpe Negle i sine smukke Hænder.

„Han er en kløgtig, hæderlig og forstandig Mand, ikke at tale om, at han er en bestemt Mand. De har faaet Lejlighed til at erfare det, ikke sandt, Madame? Jeg vil derfor sige ham — det er en personlig Gunst, jeg viser ham —, hvori han har taget fejl med Hensyn til mig, og det er, at det, man foreslaar mig, næsten er en Abdikation, og en Abdikation fortjener at overvejes vel."

„En Abdikation!" gentog Anna, „jeg troede, at det kun var Konger, der abdicerede, min Herre."

„Nuvel", vedblev Mazarin, „er jeg ikke næsten Konge, og det endda over Frankrig? Jeg forsikrer Dem, Madame, at min Ministerkjole, kastet ved Fødderne af en kongelig Seng, om Natten har megen Lighed med en Kongekaabe."

Det var en af de sædvanlige Ydmygelser, som Mazarin saa ofte lod hende føle, og for hvilke hun bestandig bøjede Hovedet. Det var kun Elisabeth og Katharina den Anden, der paa en Gang var deres Elskeres Maitresser og Dronninger.

Anna af Østerrig skottede derfor med en Slags Rædsel til Kardinalens truende Ansigt, som i saadanne Øjeblikke ikke manglede en vis Højhed i Udtrykket.

„Min Herre", sagde hun, „har jeg ikke sagt, og har De ikke hørt mig sige til disse Herrer, at De kunde gøre, hvad De fandt for godt."

„I saa Fald", svarede Mazarin, „tror jeg, at jeg finder for godt at blive. Det er ikke for min egen Interesses Skyld, men jeg tør nok sige ogsaa til Deres bedste."

„Saa bliv, min Herre, jeg ønsker intet hellere, men lad mig da ikke forhaane."

„De sigter til Oprørernes Fordringer og den Tone, hvori de fremsætter dem. Taalmodighed! De har valgt et Terræn, paa hvilket jeg er en dygtigere General end de, nemlig Underhandlingernes. Vi vil slaa dem blot ved at temporisere. De sulter allerede, men det vil være langt værre om otte Dage."

„Min Gud! ja, min Herre, jeg véd nok, at det vil ende saaledes. Men Talen er ikke alene om dem; de tilføjer mig ikke de mest saarende Fornærmelser."

„Ah! jeg forstaar Dem. De tænker paa de Minder, som disse tre eller fire Adelsmænd bestandigt fremkalder. Men vi har dem i vor Magt, og de er brødefulde nok til, at vi kan holde dem i Fængsel, saa længe det maatte behage os. Kun en af dem er ikke i vor Magt og trodser os. Men for Fanden, vi skal nok sende ham til hans Kammerater. Jeg synes, at vi har udrettet vanskeligere Ting. De to værste af dem har jeg foreløbig for en Forsigtigheds Skyld indespærret i Rueil, det vil sige i Nærheden af mig, lige for mine Øjne. Endnu i Dag skal den tredje blive samlet med dem".

„Saa længe de er Fanger, er det godt", sagde Anna af Østerrig, „men de vil en Gang komme ud."

„Ja, hvis Deres Majestæt sætter dem i Frihed."

„Ak!" udbrød Anna af Østerrig, talende til sig selv, „ved saadanne Lejligheder savner man rigtig Paris."

„Og hvorfor det?"

„For Bastillens Skyld, min Herre, den er saa sikker og tavs."

„Med Konferenserne faar vi Fred, Madame, med Freden Paris, med Paris Bastillen! Vore fire Skrydere skal faa Lov til at raadne op der."

Anna af Østerrig rynkede Panden let, medens Mazarin kyssede hendes Haand for at tage Afsked med hende.

Efter denne halvt underdanige, halvt galante Gestus forlod Mazarin Værelset. Anna af Østerrig saa efter ham, og alt som han fjernede sig, fortrak hendes Mund sig til et foragteligt Smil.

„Jeg foragtede," mumlede hun, „en Kardinals Kærlighed, der

aldrig sagde: „Jeg vil gøre“, men „jeg har gjort.“ Han kendte sikrere Gemmesteder end Rueil og skumlere og tavsere end Bastillen. O, Verden vanslægter!“

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Forsigtighedsregler.

Efter at have forladt Anna af Østerrig vendte Mazarin tilbage til Rueil, hvor han havde sin Bolig. Mazarin havde altid en stærk Eskorte i disse urolige Tider, og undertiden var han endog forklædt.

I det gamle Slots Gaard steg han i sin Vogn.

Athos, der var overgivet til Hr. Comminges' Varetægt, fulgte til Hest og vaabenløs Kardinalen uden at mæle et Ord. Grimaud, der af sin Herre var ladt tilbage ved Slottets Port, havde erfaret hans Arrestation, den Gang Athos raabte det til Aramis, og paa et Tegn af Greven havde han uden at sige et Ord stillet sig ved Siden af Aramis, som om der ikke var passeret det mindste.

Rigtignok havde Grimaud i de tyve Aar, han havde tjent sin Herre, set ham slippe godt fra saa mange Ting, at intet mere ængstede ham.

De Deputerede var straks efter Audiensen taget tilbage til Paris, med andre Ord, de havde et Forspring for Kardinalen af omtrent fem hundrede Skridt. Athos kunde derfor, naar han saa ud for sig, se Ryggen af Aramis, hvis forgyldte Kaardegehæng og stolte Holdning stak af blandt de andre.

Aramis syntes imidlertid ikke at bekymre sig det mindste om, at Athos kom bagefter. Kun en eneste Gang vendte han sig om, men det var rigtignok ved Ankomsten til Slottet. Han troede, at Mazarin maaske vilde lade sin nye Fange blive i det lille, befæstede Slot, hvor en Kaptajn kommanderede. Men han tog fejl. Athos passerede Chatou i Kardinalens Følge.

Der, hvor Vejen til Paris drejede af til Rueil, vendte Aramis sig atter om. Denne Gang havde hans Anelser ikke skuffet ham. Mazarin drejede af til højre, og Aramis saa Fangen forsvinde bag Træerne. I det samme saa Athos, dreven af en lignende Tanke, sig ogsaa om. De to Venner vekslede et Nik, og Aramis førte Haanden til sin Hat

ligesom for at hilse. Athos forstod dette saaledes, at hans Ven vilde lade ham forstaa, at han havde en Idé.

Ti Minutter efter kørte Mazarin ind i Gaarden til det Slot, som Kardinalen, hans Forgænger, havde ladet bygge til sig i Rueil.

Da han steg ud af Vognen, traadte Comminges hen til ham.

„Hvor befaler Deres Eminence, at vi skal indkvartere Hr. de la Fère?“ spurgte han.

„I den Pavillon, hvor Orangeriet er, lige overfor Vagten. Det er min Vilje, at der skal vises Hr. Grev de la Fère al mulig Forekommenhed, skønt han er Hendes Majestæt Dronningens Fange.“

„Deres Naade“, vedblev Comminges, „han udbeder sig som en Naade, at blive bragt i Nærheden af Hr. d'Artagnan, der, som Deres Eminence har befalet, sidder i Jagtpavillonen, lige overfor Orangeriet.“

Mazarin betænkte sig et Øjeblik.

Comminges saa, at han raadførte sig med sig selv.

„Hvis vi satte disse tre i samme Fængsel, Hr. de Comminges“, sagde Mazarin, „maatte vi fordoble Posterne, og vi er ikke saa rige paa Forsvarere, at vi har Raad til en saadan Ødselhed.“

Comminges smilte. Mazarin lagde Mærke til dette Smil og forstod det.

„De kender dem ikke, Hr. de Comminges, men jeg kender dem først fra dem selv og dernæst af Traditionen. Jeg havde overdraget dem at bringe Kong Karl Hjælp, og de har gjort Mirakler for at frelse ham; havde Skæbnen ikke blandet sig deri, vilde den kære Kong Karl i dette Øjeblik befinde sig i Sikkerhed midt imellem os.“

„Men naar de har tjent Deres Eminence saa godt, hvorfor holder De dem da i Fængsel?“

„I Fængsel!“ udbrød Mazarin; „fra hvilken Tid er Rueil bleven et Fængsel?“

„Fra den Tid af, at det gemmer Fanger indenfor sine Mure“, svarede Comminges.

„Disse Herrer er ikke mine Fanger, Comminges“, vedblev Mazarin med sit listige Smil, „de er mine Gæster, saa kære Gæster, at jeg har ladet Vinduerne stænge, og Værelserne, hvori de opholder sig, forsyne med Skodder, for at de ikke skal blive kede af at holde mig med Selskab. Men hvor meget det end kan synes, at de er Fanger, nærer jeg dog den største Agtelse for dem, og til Bevis herpaa tjener,

at jeg ønsker at gøre Hr. de la Fère et Besøg for at tale med ham under fire Øjne. For at vi ikke skal blive forstyrret i vor Samtale, vil De, som jeg alt før har sagt Dem, have den Godhed at føre ham til Orangeriet, hvor jeg, som De véd, plejer at spadsere; under min Spadseretur ser jeg ind til ham, og vi vil da tale sammen. Hvor fjendtlig han end efter Sigende er stemt imod mig, nærer jeg dog Sympati for ham, og hvis han er fornuftig, kan vi maaske komme til Enighed."

Hr. Comminges bukkede og gik tilbage til Athos, der med tilsyneladende Rolighed, men med en virkelig Uro ventede paa Udfaldet af Konferensen.

„Nu?" spurgte han Gardelieutenanten.

„Det lader til, at det er en Umulighed, min Herre", svarede Comminges.

„Hr. de Comminges", vedblev Athos, „jeg har hele mit Liv været Soldat og véd derfor, hvad en Ordre er; men afset fra denne Ordre kan De gøre mig en Tjeneste. Siden der ikke er noget i Vejen for, at jeg véd, at Hr. d'Artagnan er her, antager jeg, at der heller ikke er noget til Hinder for, at han faar at vide, at jeg ogsaa er her."

„I den Henseende har jeg ingen Ordre faaet, min Herre."

„Nuvel, saa gør mig den Tjeneste at bringe ham min Kompliment og sig ham, at jeg er hans Nabo. Fortæl ham med det samme, at De nys meddelte mig, at Hr. de Mazarin har indespærret mig i Orangeripavillonen for at kunne besøge mig, og sig ham tillige, at jeg vil benytte denne Lejlighed til at udvirke nogen Formildelse i vort Fangenskab."

„Det kan ikke vare længe", tilføjede Comminges, „Hr. Kardinalen sagde selv, at her intet Fængsel var."

„Men her er Oublietter", bemærkede Athos smilende.

„O, det er noget ganske andet," vedblev Comminges. „Jeg ved nok, at der findes Sagn herom, men en Mand af simpel Herkomst som Kardinalen, en Italiener, der er kommet til Frankrig for at gøre sin Lykke, vil ikke vove at gaa til saadanne Yderligheder mod Mænd som os; det vilde være uhørt. Det kunde gaa an under den anden Kardinal, der var en fornem Herre, men Hr. Mazarin! nej! Oublietterne kunne bruges af Konger, men ikke af en Kujon som han. Man kender Deres Arrestation, man vil ogsaa snart faa Deres Venners at vide, min Herre, og hele Frankrigs Adel vil kræve ham til Regnskab

for Deres Forsvinden. Nej, nej, vær De ganske rolig, Rueils Oublietter dur nu kun til at skræmme Børn med. Vær derfor uden Frygt med Hensyn hertil. Jeg skal underrette Hr. d'Artagnan om Deres Ankomst hertil. Hvem ved, om De ikke inden fjorten Dage kan gøre mig en lignende Tjeneste."

„Jeg, min Herre!"

„Ja, kan jeg ikke blive Hr. Koadjutorens Fange?"

„I saa Fald, min Herre," svarede Athos med et Buk, „skal jeg bestræbe mig for at vise Dem Gengæld."

„Vil De gøre mig den Ære at spise til Aften med mig, Hr. Greve?" spurgte Comminges.

„Tak, min Herre, jeg er i daarligt Humør og vilde ikke være noget muntert Selskab for Dem. Tak!"

Comminges bragte nu Greven til et Værelse i Stueetagen i en Pavillon, der laa i Flugt med Orangeriet, hvortil man kom gennem en af Soldater og Hofmænd vrimlende Gaard. I Centrum af denne Gaard, der havde Skikkelse af en Hestesko, laa den af Hr. de Mazarin beboede Lejlighed, og ved hver af dens Fløje Jagtpavillonen, hvor d'Artagnan sad, og Orangeripavillonen, hvortil Athos var bleven bragt. Bag disse to Fløje laa Parken.

Da Athos var kommet ind i det Værelse, han skulde bebo, saa han gennem det med Jernstænger forsynede Vindue Mure og Tage.

„Hvad er det for en Bygning?" spurgte han.

„Det er Bagsiden af Jagtpavillonen, hvor Deres Venner sidder arresterede," svarede Comminges. „Uheldigvis er de Vinduer, der vender ud hertil, blevne tilmurede paa den anden Kardinals Tid, thi de to Bygninger har mere end én Gang været brugte som Fængsel, og idet Hr. de Mazarin indespærrer dem der, benytter han dem kun efter deres oprindelige Bestemmelse. Hvis Vinduerne ikke var tilmurede, vilde De kunne have den Trøst at nikke til Deres Venner."

„De er sikker paa, Hr. de Comminges, at Kardinalen vil gøre mig den Ære at besøge mig?" spurgte Athos.

„Han har i det Mindste selv sagt det, min Herre."

Athos sukkede, idet han saa paa de stængede Vinduer.

„Ja, det er sandt," sagde Comminges, „det er næsten et Fængsel; intet mangler, ikke engang Jernstængerne. Men hvorledes har De, en af de første Adelsmænd, kunnet faa det besynderlige Indfald at hellige disse Frondører Deres Tapperhed! I Sandhed, Greve, hvis jeg

nogen Sinde havde troet at have en Ven i den kongelige Armés Rækker, vilde jeg have tænkt paa Dem. De, Grev de la Fére, en Frondør og en Tilhænger af Broussel, en Blancmesnil, en Viole! Fy! Man skulde næsten tro, at Deres Fru Moder havde været en Embedsmands Datter! De en Frondør!"

„Min kære Herre," svarede Athos, „jeg maatte enten være Frondør eller Mazariner. Efter længe at have ladet disse to Navne lyde for mine Øren, udtalte jeg mig for det første, det er i alt Fald et fransk Navn. Desuden er jeg ikke Frondør med Hr. Broussel, Hr. de Blancmesnil og Hr. Viole, men med Hr. de Beaufort, Hr. de Bouillon og Hr. d'Elbeuf, med Prinserne og ikke med Præsidenter, Raadsherrer og Embedsmænd. Hvad Behageligt er der for Resten ved at tjene Kardinalen! Betragt en Gang den vinduesløse Mur, Hr. de Comminges, den vil kunne fortælle Dem smukke Ting om mazarinsk Taknemmelighed."

„Ja," sagde Comminges leende, „især hvis den kunde gentage de Forbandelser, Hr. d'Artagnan i de sidste otte Dage har udslynget."

„Stakkels d'Artagnan!" vedblev Athos med et melankolsk Smil, „en Mand, der er saa tapper, saa god og frygtelig for dem, der ikke elsker dem, som han elsker. De har der to slemme Fanger, Hr. de Comminges, og jeg beklager Dem, hvis man har gjort Dem ansvarlig for disse to ustyrlige Mænd."

„Ustyrlige!" gentog Comminges smilende, „ih, min Herre, De vil gøre mig bange. Den første Dag, Hr. d'Artagnan var fængslet, udfordrede han alle Soldaterne og Underofficererne, uden Tvivl blot for at faa fat i en Kaarde; saaledes gik det i to Dage, men tilsidst blev han saa rolig og blid som et Lam. For Øjeblikket morer han sig med at synge gascogniske Viser, der er nær ved at faa os til at dø af Latter."

„Og Hr. du Vallon?" spurgte Athos.

„Ah! med ham er det en anden Sag. Jeg tilstaar, at han er et frygteligt Menneske. Den første Dag sprængte han alle Dørene, og jeg ventede at se ham gaa ud af Rueil ligesom Samson af Gaza. Men det er gaaet med ham som med Hr. d'Artagnan. Nu har han ikke alene vænnet sig til sit Fangeskab, men han spøger endogsaa derover."

Athos, der ikke nærede nogen Tvivl om, at denne med nans Venner foregaaede Forandring skjulte en af d'Artagnan lagt Plan, vilde ikke skade dem ved at skildre dem altfor frygtelige.

„Det er hidsige Hoveder," sagde han, „den ene er en Gascogner, den anden en Picarde; begge kommer let i Fyr og Flamme, men det gaar snart over. De har selv faaet et Bevis herfor og hvad De fornylig fortalte mig, bestyrker mine Ord."

Det var ogsaa Comminges' Mening; han forlod derfor Athos temmelig beroliget.

Vi vil nu begive os fra Orangeriet til Jagtpavillonen.

I Baggrunden af Gaarden, hvor man gennem en af joniske Søjler dannet Portikus saa Jagtbetjentenes Boliger, laa en aflang Bygning, der løb parallel med Orangeripavillonen.

I denne Pavillons Stueetage var Porthos og d'Artagnan indespærrede.

D'Artagnan gik frem og tilbage som en Tiger, med stive Blikke, udstødende dumpe Brøl, og standsede undertiden ved et stort Vindue, der vendte ud til Gaarden.

Porthos fordøjede i Tavshed en fortræffelig Middagsmad, hvis Levninger nylig var blevet tagne bort.

„Dagen er snart forbi," bemærkede d'Artagnan. „Klokken maa omtrent være fire. Vi har nu været her i hundrede og tre og firsindstyve Timer."

„Hm!" sagde Porthos for dog at sige noget.

„Hører De, hvad jeg siger, Syvsover?" vedblev d'Artagnan, utaalmodig over, at en anden kunde sove om Dagen, medens han havde ondt nok ved at sove om Natten.

„Hvad er det?" spurgte Porthos.

„Hører De, hvad jeg siger?"

„Hvad siger De da?"

„Jeg siger," vedblev d'Artagnan, „at vi snart har været her i hundrede og tre og firsindstyve Timer."

„Det er Deres Skyld," bemærkede Porthos.

„Hvad for noget! er det min Skyld!..."

„Ja, jeg har tilbudt at skaffe os ud herfra."

„Ved at brække Jernstængerne ud og slaa Dørene ind?"

„Naturligvis."

„Porthos, Folk som vi gaar ikke paa en saa simpel og ligefrem Maade deres Vej."

„Da vilde jeg dog med Fornøjelse gaa min Vej paa denne

simple og ligefremme Maade, som De forekommer mig at ringeagte i en altfor høj Grad," svarede Porthos.

D'Artagnan trak paa Skuldrene.

„Og desuden," tilføjede han, „er Sagen ikke gjort med at slippe ud af dette Værelse."

„De forekommer mig at være i daarligere Humør idag end igaar, min kære Ven," sagde Porthos. „Forklar Dem nærmere, hvad De mener med, at alt ikke er gjort med at slippe ud af dette Værelse."

„Da vi hverken har Vaaben eller kender Feltraabet, vil vi ikke kunne gøre halvtredsindstyve Skridt i Gaarden uden at støde paa en Skildvagt."

„Nuvel," sagde Porthos, „saa dræber vi Skildvagten og tager hans Vaaben."

„Ja, men førend han bliver dræbt — en Svejtser er sejglivet — vil han udstøde et Skrig eller i det Mindste et Suk, der vil bringe Vagten paa Benene; vi, der er Løver, vil blive fanget som Ræve og kastede i et eller andet underjordisk Hul, hvor vi ikke en Gang vil have den Trøst at se den afskyelige graa Himmel i Rueil, der ikke ligner Himlen i Tarbes mere, end Maanen ligner Solen. Gudsdød! hvis der var nogen udenfor, der kunde give os Oplysninger om Slottets moralske og fysiske Topografi, om det, som Cæsar kalder *mores et loci,* i det Mindste efter hvad man har fortalt mig... Naar jeg tænker paa, at det i de tyve Aar, jeg ikke har haft noget at bestille, ikke et Øjeblik er faldet mig ind at anvende en ledig Time til at studere Rueil!"

„Hvad gør det til Sagen?" sagde Porthos. „Lad os kun gaa alligevel."

„Min Kære," sagde d'Artagnan, „ved De, hvorfor Postejbagerne aldrig selv arbejder med?"

„Nej," svarede Porthos, „men det vilde interessere mig meget at faa det at vide."

„Det er fordi de er bange for i deres Elevers Paasyn at brænde en Tærte eller have Uheld med en Kreme."

„Og hvad saa?"

„Og saa vilde man gøre Nar ad dem, men Postejbagerne maa aldrig blive til Nar."

„Og hvad vedkommer Postejbagerne os?"

„Det, at vi aldrig tør indlade os paa et Eventyr, der kan gaa galt

eller gøre os latterlige. I England kom vi for nylig tilkort og det er en Plet paa vort Rygte."

„Af hvem blev vi da slaaede?" spurgte Porthos.

„Af Mordaunt."

„Ja, men vi druknede Hr. Mordaunt."

„Det ved jeg nok og det vil hæve os noget i Efterverdenens Øjne, hvis Efterverdenen for Resten bekymrer sig om os. Men hør mig, Porthos: skønt Hr. Mordaunt ikke var at foragte, er Hr. Mazarin dog efter min Mening ganske anderledes mægtig, og ham vil vi ikke saa let kunde drukne. Lad os derfor være paa vor Post, thi," tilføjede d'Artagnan sukkende, „vi to opvejer maaske otte andre, men vi opvejer ikke de fire, som De nok ved."

„Det er sandt," sagde Porthos og sukkede ligeledes.

„Nuvel, Porthos, gør som jeg, fordriv Tiden med at spadsere, indtil vi høre fra vore Venner eller vi faar en god Idé, men sov ikke altid, som De nu gør; der er Intet, der sløver Aanden saa meget som Søvn. Maaske er den Skæbne, der venter os, ikke saa slem, som vi i Begyndelsen tænkte. Jeg tror ikke, at Hr. de Mazarin har i Sinde at lade Hovedet hugge af os, fordi man ikke vilde kunne gøre det uden at anlægge Sag imod os og fordi denne vilde gøre Opsigt og hidkalde vore Venner, der ikke vilde lade Hr. de Mazarin udføre sit Forsæt."

„Hvor De taler forstandigt!" udbrød Porthos beundrende.

„Aa ja," svarede d'Artagnan. „Og ser De, hvis man ikke anlægger Sag imod os og ikke hugger Hovederne af os, maa man enten beholde os her eller føre os et andet Sted hen."

„Ja, det maa man," sagde Porthos.

„Nuvel, i saa Fald er det ikke muligt andet, end at Aramis og Athos maa opdage vort Opholdssted, og da vil det være Tid, tro De mig."

„Ja, især da vi har det ret taaleligt her, kun med Undtagelse af en eneste Ting."

„Og den er?"

„Har De ikke lagt Mærke til, d'Artagnan, at man har givet os stegt Bedekød tre Dage i Træk?"

„Nej, men hvis man kommer med det samme den fjerde Dag, vil jeg klage, det kan De stole paa."

„Desuden længes jeg ogsaa undertiden efter mit Hjem; det er meget længe siden, at jeg besøgte mine Slotte."

„Bah! glem dem for Øjeblikket, vi skal nok finde dem igen, medmindre Hr. de Mazarin har ladet dem sløjfe."

„Tror De, at han skulde have tilladt sig en saa tyrannisk Handling?" spurgte Porthos urolig.

„Nej, Sligt kunde ligne den anden Kardinal, men vor er altfor stor en Kryster til at indlade sig derpaa."

„De beroliger mig virkelig, d'Artagnan."

„Nu, saa gør gode Miner til slet Spil ligesom jeg; lad os spøge med Fangevogterne og vinde Soldaternes Velvilje, siden vi ikke kan bestikke dem. Snak mere med dem, Porthos, end De gør, naar de staar stille udenfor vore Vinduer. Hidtil har De kun vist dem Deres knyttede Næver, og hvor respektable disse end kunne være, er det dog ikke noget behageligt Syn. Ak! jeg vilde give meget for at have blot fem hundrede Louisdorer."

„Jeg ogsaa," sagde Porthos, „der ikke vilde staa tilbage for d'Artagnan, „jeg vilde gerne give hundrede Pistoler derfor."

I dette Øjeblik traadte Comminges ind, fulgt af en Sergent og to Mand, der bragte Fangernes Aftensmad.

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

Hoved og Arm.

„Godt!" udbrød Porthos, „igen Bedekød!"

„Min kære Hr. de Comminges," sagde d'Artagnan, „De maa vide, at min Ven, Hr. du Vallon, har besluttet at gaa til de største Yderligheder, hvis Hr. de Mazarin bliver ved at føde os med dette sorte Kød."

„Jeg erklærer endog," sagde Porthos, „at jeg ikke vil nyde noget, naar man ikke tager dette bort."

„Bring Bedekødet bort," sagde Comminges, „det er min Vilje, at Hr. du Vallon skal have en ordentlig Aftensmad, især da jeg har en Nyhed at meddele ham, som jeg er vis paa, vil give ham Appetit."

„Er Hr. de Mazarin maaske død?" spurgte Porthos.

„Nej, det gør mig ondt, at jeg tvertimod maa fortælle Dem, at han har det meget godt."

„Saa meget desværre," bemærkede Porthos.

„Hvad er det da for en Nyhed?" spurgte d'Artagnan. „En Nyhed

er noget saa sjældent i et Fængsel, at jeg haaber De undskylder min Utaalmodighed, Hr. de Comminges, især da De har ladet Dem forstaa med, at det var en god Nyhed."

„Vilde det glæde Dem at høre, at Hr. Grev de la Fère befinder sig vel?" svarede Comminges.

D'Artagnan spilede sine smaa Øjne vidt op.

„Om det vilde glæde mig!" udbrød han, „det vilde mere end glæde mig, det vilde gøre mig lykkelig."

„Nu vel, han har selv overdraget mig at bringe Dem en Hilsen fra ham og sige Dem, at han har det godt."

D'Artagnan var nær ved at springe til Loftet af Glæde. Et Øjekast underrettede Porthos om hans Tanker. „Hvis Athos ved, hvor vi er," sagde dette Blik, „vil han inden føje Tid handle."

Porthos havde ikke megen Færdighed i at forstaa Øjekast; men denne Gang forstod han det dog, eftersom Athos' Navn havde gjort det samme Indtryk paa ham som paa d'Artagnan.

„De siger, at Hr. Grev de la Fère har anmodet Dem om at hilse Hr. du Vallon og mig fra ham?" spurgte Gascogneren frygtsomt.

„Ja, min Herre."

„De har altsaa set ham?"

„Naturligvis."

„Hvor det, hvis det ikke er indiskret at spørge derom?"

„Tæt herved," svarede Comminges smilende.

„Tæt herved," svarede d'Artagnan med spillende Øjne.

„Saa tæt, at hvis Vinduerne, der vender ud til Orangeriet, ikke var tilmurede, vilde De kunne se ham, derfra, hvor De nu staar."

„Han snuser omkring i Nærheden af Slottet," tænkte d'Artagnan.

Derpaa tilføjede han højt:

„De har maaske truffet ham paa Jagten i Parken?"

„Nej, nærmere, meget nærmere. Bag ved denne Mur," sagde Comminges og slog paa Væggen.

„Bag ved denne Mur? Hvad er der da bag ved denne Mur? Jeg blev bragt hertil om Natten, saa at Fanden skal tage mig, om jeg ved, hvor jeg er."

„Nu," vedblev Comminges, „forudsæt en Ting."

„Jeg vil forudsætte alt, hvad De ønsker."

„Forudsæt, at der var et Vindue i denne Væg."

„Nu?"

„Nu, saa vilde De fra dette Vindue se Hr. de la Fère staa i hans Vindue."

„Hr. de la Fère bor altsaa paa Slottet?"

„Ja."

„I hvilken Egenskab?"

„I den samme som De."

„Er Athos fængslet?"

„De ved nok," sagde Comminges leende, „at der ingen Fanger findes i Rueil, eftersom det intet Fængsel er."

„Lad os ikke hænge os i Ord, min Herre, er Athos bleven arresteret?"

„Ja, igaar, i Saint-Germain, da han kom ud fra Dronningen."

D'Artagnan lod modløs sine Arme synke; han var som lynslaaet. Blegheden fo'r ligesom en hvid Sky over hans solbrændte Teint, men forsvandt næsten straks.

„Fangen!" gentog d'Artagnan.

„Fangen!" gentog Porthos efter ham.

Pludselig løftede d'Artagnan Hovedet i Vejret, og hans Øjne fik et endog for Porthos uforstaaeligt Liv. Men det varede kun et Øjeblik, og en dyb Modløshed bemægtigede sig ham atter.

„Naa, naa", sagde Comminges, der nærede en oprigtig Hengivenhed for d'Artagnan fra den Dag, da Broussel blev arresteret; „naa, tab ikke Modet, jeg har ikke villet bringe Dem nogen ubehagelig Efterretning, tværtimod. I den nuværende Krig er ingen af os sikker. Glæd Dem derfor over det Tilfælde, der bringer Deres Ven i Nærheden af Dem og Hr. du Vallon, i Stedet for at blive fortvivlet derover."

Men denne Opfordring havde ingen Indflydelse paa d'Artagnan, der vedblev at være nedslaaet.

„Hvilket Ansigt satte han op?" spurgte Porthos, der, da han mærkede, at d'Artagnan lod Samtalen falde, benyttede Lejligheden til at tale et Ord med.

„Ih, han saa meget munter ud", svarede Comminges. „I Begyndelsen var han ligesom De temmelig modløs, men da han fik at høre, at Hr. Kardinalen i Aften vilde aflægge ham et Besøg...".

„Ah!" udbrød d'Artagnan, „vil Hr. Kardinalen gøre Grev de la Fère en Visit?"

„Ja, han har ladet ham underrette derom, og da Hr. Grev de la

Fère hørte dette, bad han mig sige Dem, at han vilde benytte den Gunst, Kardinalen viste ham, til at tale Deres og sin egen Sag."

„Ak! den kære Greve!" sagde d'Artagnan.

„Det er rigtignok en stor Gunst", brummede Porthos. „For Pokker! Hr. Grev de la Fère, hvis Familie har været besvogret med Montmorencyerne og Rohanerne, er langt mere værd end Hr. de Mazarin."

„Lige meget", sagde d'Artagnan med sin sledskeste Stemme, „naar man nærmere overvejer det, er det en stor Ære for Hr. Grev de la Fère, og navnlig berettiger dette Besøg til de bedste Forventninger. Det er efter min Mening endog en saa stor Ære for en Fange, at jeg tror Hr. de Comminges tager fejl."

„Hvorledes? Jeg tager fejl?"

„Det er ikke Hr. de Mazarin, der vil besøge Grev de la Fère, men Grev de la Fère, der vil blive kaldet til Hr. de Mazarin."

„Nej, nej," sagde Comminges, hvem det var magtpaaliggende at stille Tingene i deres rigtige Lys. „Jeg hørte altfor tydeligt, at Kardinalen sagde det. Det er ham, der vil besøge Grev de la Fère."

D'Artagnan søgte at møde Porthos' Øjne for at se, om hans Kammerat fattede Betydningen af dette Besøg, men Porthos saa ikke en Gang til den Side, hvor han stod.

„Kardinalen plejer altsaa at spadsere i Orangeriet?" spurgte d'Artagnan.

„Han lukker sig hver Aften inde der", svarede Comminges. „Det lader til, at det er der, han tænker over Statens Anliggender."

„I saa Fald", vedblev d'Artagnan, „begynder jeg næsten at tro, at Hr. Grev de la Fère vil modtage Besøg af Hans Eminence; men han vil naturligvis lade sig eskortere."

„Ja, af to Soldater."

„Og i saadanne Folks Nærværelse afhandler han Statssager?"

„Soldaterne er Svejtsere fra de smaa Kantoner og taler kun Tysk. For Resten vil de efter al Sandsynlighed blive staaende udenfor."

D'Artagnan borede Neglene i sine Hænder, for at hans Ansigt ikke skulde røbe hans Følelser.

„Lad Hr. de Mazarin vogte sig for alene at gaa ind til Hr. Grev de la Fère", sagde d'Artagnan; „thi Greven maa være rasende paa ham."

Comminges gav sig til at le.

„Ha, ha! man skulde virkelig tro, at I var Menneskeædere! Hr. de la Fère er bleven en Mand, og desuden er han vaabenløs; ved det første Skrig af Hans Eminence vil de to Soldater, der ledsager ham, ile til."

„To Soldater", gentog d'Artagnan, ligesom om han huskede sig om, „ja, rigtig; det er altsaa dem, jeg hører kalde paa hver Aften, og som jeg ser spadsere undertiden en halv Time udenfor mine Vinduer."

„Javel, de venter paa Kardinalen eller rettere paa Bernouin, der kalder paa dem, naar Kardinalen vil gaa."

„Det er paa min Ære smukke Folk", bemærkede d'Artagnan.

„De hører til det Regimente, der var med ved Lens, og som Hr. Prinsen har overladt Kardinalen for at gøre Ære ad ham."

„Ak, min Herre", sagde d'Artagnan ligesom for med et Ord at resumere hele den lange Samtale, „blot Hans Eminentse vilde lade sig formilde og love Hr. de la Fère at sætte os paa fri Fod."

„Det ønsker jeg af mit ganske Hjerte", sagde Comminges.

„Altsaa, hvis han skulde glemme dette Besøg, vil De ikke betænke Dem paa at minde ham derom?"

„Nej, tværtimod."

„Det beroliger mig lidt."

Den, der havde kunnet læse i Gascognerens Sjæl, vilde denne Forandring af Konversationsemne være forekommet som en snild Manøvre.

„Og nu har jeg blot en Ting at bede Dem om, Hr. de Comminges," vedblev han.

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste, min Herre."

„Vil De faa Hr. Grev de la Fère at se igen?"

„Ja, i Morgen tidlig."

„Vil De bringe ham en Hilsen fra os og bede ham udvirke den samme Gunst for mig, som han selv har erholdt."

„De ønsker, at Kardinalen skal komme herhen?"

„Nej, jeg er ikke saa fordringsfuld. Blot Hans Eminence vil gøre mig den Ære at høre mig, saa forlanger jeg ikke mere."

„O," mumlede Porthos, rystende paa Hovedet, „det vilde jeg aldrig have troet om ham. Hvor Ulykken kan gøre et Menneske forknyt."

„Det skal ske!" sagde Comminges.

„Fortæl ligeledes Greven, at jeg befinder mig vel, og at De har fundet mig nedslaaet, men resigneret."

„De spøger, min Herre."

„Sig det samme om Hr. du Vallon."

„Nej, paa ingen Maade!" udbrød Porthos. „Jeg er aldeles ikke resigneret!"

„Men De vil blive det, min Ven."

„Aldrig!"

„Han vil blive resigneret, Hr. de Comminges. Jeg kender ham bedre, end han kender sig selv, og jeg véd, at han er i Besiddelse af tusinde fortræffelige Egenskaber, som han ikke en Gang har nogen Anelse om. Ti, min kære du Vallon, og vær resigneret."

„Farvel, mine Herrer", sagde Comminges, „og en god Nat."

Comminges hilste og gik. D'Artagnan saa efter ham med det samme nedslaaede og resignerte Ansigt. Men næppe var Døren bleven lukket efter Gardekaptajnen, førend han sprang hen til Porthos og trykkede ham i sine Arme med den mest umiskendelige Glæde.

„Men hvad er der dog paa Færde?" udbrød Porthos. „Er De bleven gal, min stakkels Ven?"

„Vi er frelst!" svarede d'Artagnan.

„Da ser jeg virkelig ikke, hvorledes det skulde gaa til", vedblev Porthos; „jeg ser tværtimod, at vi alle er i Fængsel, undtagen Aramis, og at vore Udsigter til at slippe ud er blevet betydelig formindsket, siden en til er gaaet i Hr. de Mazarins Musefælde."

„Aldeles ikke, Porthos! Denne Musefælde, der var stærk nok til at holde to, bliver altfor svag til tre."

„Det forstaar jeg ikke", sagde Porthos.

„Det behøves heller ikke," svarede d'Artagnan. „Lad os sætte os til Bords og samle Kræfter; vi faar Brug for dem i Nat."

„Hvad skal vi da foretage os i Nat?" spurgte Porthos mere og mere nysgerrig.

„Efter al Sandsynlighed vil vi komme til at gøre en Rejse."

„Men...".

„Til Bords, kære Ven, medens jeg spiser, faar jeg en eller anden Idé. Efter Maaltidet, naar jeg har ordnet mine Idéer, skal jeg meddele Dem dem."

Hvor meget Porthos end ønskede at blive bekendt med d'Artagnans Planer, satte han sig dog til Bords uden at trænge mere ind paa

denne og spiste med en Appetit, der gjorde hans Tillid til d'Artagnans Opfindelsesevne Ære.

Maaltidet nødes i Tavshed, men derfor ikke med Forstemthed; thi fra Tid til anden oplivedes d'Artagnans Ansigt af et af disse fine Smil, der var ejendommelige for ham, naar han var i godt Humør. Porthos bemærkede disse Smil, og ved ethvert af dem udstødte han et Udraab.

Ved Desserten lagde d'Artagnan sig tilbage paa sin Stol, slog det ene Ben over det andet og gyngede sig frem og tilbage med en overordentlig selvtilfreds Mine.

Porthos støttede sin Hage mod begge sine Hænder, lagde Albuerne paa Bordet og betragtede d'Artagnan med dette tillidsfulde Blik, der gav denne Kolos et saa beundringsværdigt Udtryk af Troskyldighed.

„Nu", sagde d'Artagnan efter et Øjebliks Forløb.

„Nu", gentog Porthos.

„De sagde altsaa, kære Ven...".

„Jeg! Jeg har ikke sagt et Ord."

„Jo vist, De sagde, at De havde Lyst til at gaa Deres Vej."

„Ah! hvad det angaar, saa er det ikke Lysten, der mangler mig."

„Og De føjede til, at man for at slippe bort herfra blot behøvede at sprænge Døren eller gøre et Hul i Muren."

„Det er sandt, det sagde jeg, og det siger jeg endnu."

„Og jeg svarede Dem, Porthos, at det var et daarligt Middel, og at vi ikke vilde gøre hundrede Skridt, førend vi atter blev grebet, medmindre vi havde en Forklædning og Vaaben til at forsvare os med."

„Det er sandt, vi maa have Vaaben og Klæder."

„Nuvel", vedblev d'Artagnan og rejste sig op, „vi har dem, min Ven, og oven i Købet noget endnu bedre."

„Bah!" udbrød Porthos, seende sig omkring.

„Det er forgæves at lede efter det, det kommer, naar vi skal bruge det. Paa hvilken Tid omtrent er det, at vi har set Svejtserne spadsere forbi?"

„En Times Tid efter, at det er blevet mørkt, tror jeg."

„Hvis De kommer i Dag ligesom i Gaar, kan vi altsaa have den Fornøjelse at se dem om et Kvarterstid."

„Ja, i det seneste om et Kvarter."

„Deres Arm er endnu god, Porthos, ikke sandt?"

Porthos strøg sit Ærme tilbage, løste Skjorten op og betragtede med Velbehag sine muskuløse Arme, der var ligesaa tykke som andre Menneskers Laar.

„Ja“, sagde han, „de er ret gode.“

„Saa at De altsaa uden at anstrenge Dem for meget kan gøre et Tøndebaand af denne Ildtang og en Proptrækker af denne Ildskuffe?“

„Ganske vist,“ svarede Porthos.

„Lad mig en Gang se“, sagde d'Artagnan.

Kæmpen tog de to nævnte Genstande og iværksatte med den største Lethed og tilsyneladende uden at anstrenge sig de af hans Ven forlangte Forvandlinger.

„Se saa, nu er det gjort“, sagde han.

„Prægtigt!“ udbrød d'Artagnan, „De er i Sandhed begavet, min Ven.“

„Jeg har“, vedblev Porthos, „hørt Tale om en vis Milo fra Krotone, der gjorde overordentlige Ting, saasom at slynge et Tov om sin Pande og derpaa sprænge det, at dræbe en Okse med et Næveslag og bære den bort paa sine Skuldre, at standse en Hest ved Bagbenene osv. osv. Alt dette har jeg ladet mig fortælle paa Pierrefonds, og jeg har gjort det altsammen undtagen det Kunststykke med Tovet.“

„Det kommer af, at De ikke har Deres Styrke i Hovedet, Porthos“, sagde d'Artagnan.

„Nej, den sidder i mine Arme og Skuldre“, svarede Porthos naivt.

„Nuvel, min Ven, kom med hen til Vinduet og benyt Deres Kræfter til at tage en af Jernstængerne ud. Vent lidt, lad mig først slukke Lampen.“

Porthos traadte hen til Vinduet, tog med begge sine Hænder om en af Jernstængerne, trak den til sig, og bøjede den ligesom en Bue, saaledes at begge Enderne sprængte den Stenindfatning, hvori de havde siddet i over tredive Aar.

„Nuvel, min Ven“, sagde d'Artagnan, „det kunde Kardinalen aldrig have gjort, hvor stort et Geni han saa er.“

„Skal jeg ogsaa tage de andre ud?“ spurgte Porthos.

„Nej, det er nok med den ene, en Mand kan nu slippe igennem.“

„Stik nu Deres Arm ud.“

„Hvorfor det?“

„Det skal De faa at vide. Gør blot, som jeg siger.“

Porthos adlød ligesaa blindt som en Soldat og stak sin Arm ud mellem Jernstængerne.

„Prægtigt!“ udbrød d'Artagnan.

„Jeg kunde nok ønske at vide rigtig Besked“, sagde Porthos.

„Hør, min Ven, jeg skal forklare Dem det hele med to Ord. Døren til Vagtstuen bliver aabnet, som De ser.“

„Ja, det ser jeg.“

„De to Gardister, der skal ledsage Hr. de Mazarin, vil om et Øjeblik komme hen i vor Gaard, som Kardinalen skal igennem, naar han begiver sig til Orangeriet.“

„Der kommer de.“

„Blot de nu vil lukke Døren efter sig igen. Godt! De lukker den.“

„Og saa?“

„Stille! De kan let høre os.“

„Endnu er jeg da lige klog.“

„De vil forstaa det hele, alt som De udfører det.“

„Imidlertid vilde jeg fortrække...“.

„De vil faa den Fornøjelse at blive overrasket.“

„Ja, det er sandt“, sagde Porthos.

„Stille!“

Porthos forholdt sig tavs og ubevægelig.

De to Soldater kom ganske rigtigt hen mod Vinduet, gnidende sig i Hænderne; thi, som alt bemærket, var man i Februar Maaned, og det var meget koldt.

I det samme aabnedes Døren paa Vagtstuen, og der blev kaldt paa den ene Soldat.

Soldaten forlod sin Kammerat og vendte tilbage til Vagtstuen.

„Gaar det endnu godt?“ spurgte Porthos.

„Bedre end nogen Sinde“, svarede d'Artagnan. „Hør nu. Jeg vil kalde paa Soldaten og give mig i Snak med ham, ligesom jeg gjorde i Gaar med en af hans Kammerater, som De nok husker.“

„Ja, men jeg forstod ikke et Ord af, hvad han sagde.“

„Han havde ogsaa en temmelig utydelig Udtale. Men tab blot ikke et Ord af, hvad jeg vil sige, alt beror paa Udførelsen, Porthos.“

„Godt, det er min stærke Side.“

„For Pokker, det véd jeg nok; derfor gør jeg ogsaa Regning paa Dem.“

„Jeg vil kalde paa Soldaten og indlede en Samtale med ham."

„Det har De allerede sagt."

„Jeg vender mig til venstre, saa at han vil komme til at staa til højre for Dem, naar han stiger op paa Bænken."

„Men hvis han ikke stiger op paa den?"

„Det vil han, vær kun ganske rolig. I det Øjeblik, han stiger op paa Bænken, rækker De Deres frygtelige Arm ud og griber ham om Halsen. Derpaa tager De ham ved Gællerne, ligesom Tobias tog Fisken, og trækker ham ind i vort Værelse, idet De sørger for at klemme ham dygtigt, for at han ikke skal skrige."

„Javel", sagde Porthos, „men hvis jeg kvæler ham?"

„For det første vilde det kun være en Svejtser mindre, men jeg haaber, at De ikke vil kvæle ham; De lægger ham ganske sagte ned her, hvorpaa vi knevler ham og binder ham et eller andet Sted, lige meget hvor. Det vil altsaa skaffe os en Uniform og en Kaarde."

„Fortræffeligt!" udbrød Porthos, idet han betragtede d'Artagnan med den dybeste Beundring.

„Men en Uniformskjole og en Kaarde er ikke nok til to."

„Nu, har han ikke en Kammerat?"

„Det er rigtigt", sagde Porthos.

„Altsaa naar jeg hoster, er det Tid, og De rækker da Armen ud."

„Godt!"

De to Venner indtog deres Poster. Porthos var fuldkommen skjult i Vindueskrogen.

„God Aften, Kammerat", sagde d'Artagnan med sin venligste Stemme.

„God Aften, min Herre", svarede Soldaten.

„Det er temmelig koldt at spadsere", vedblev d'Artagnan.

„Brrrr!" sagde Soldaten.

„Jeg antager, at De ikke vil have noget imod et Glas Vin?"

„Et Glas Vin vil være mig meget velkommen."

„Fisken bider paa! Fisken bider paa!" mumlede d'Artagnan til Porthos.

„Jeg forstaar Dem", svarede Porthos.

„Jeg har her en Flaske", vedblev d'Artagnan, „og den er Deres, hvis De vil tømme den paa min Sundhed."

„Med Fornøjelse“, svarede Soldaten og traadte nærmere.

„Saa kom og tag den, min Ven“, sagde d'Artagnan.

„Gerne; jeg tror, at der er en Bænk.“

„Min Gud; man skulde næsten tro, at den var anbragt der for det samme. Stig op paa den... Se saa, nu er det godt, min Ven.“

Og d'Artagnan hostede.

I det samme Øjeblik sænkede Porthos sin Arm; hans Staalnæve lagde sig med Lyntes Hurtighed om Soldatens Hals, løftede ham halvkvalt i Vejret, trak ham ind gennem Aabningen og lagde ham paa Gulvet, hvor d'Artagnan, blot ladende ham Tid til at trække Vejret, knevlede ham med sit Skærf. Saa snart det var besørget, gav han sig Tid til at klæde ham af med en Mands Hurtighed og Behændighed, der har lært sin Haandtering paa Valpladsen.

Den plyndrede og knevlede Soldat blev derpaa lagt paa Ildstedet, hvis Ild vore Venner i Forvejen havde slukket.

„Det er altid en Uniform og en Kaarde“, bemærkede Porthos.

„Dem tager jeg“, sagde d'Artagnan. „Hvis De vil have en Uniform og en Kaarde, maa De begynde forfra. Pas paa, der ser jeg den anden Soldat komme ud af Vagtstuen og her henimod.“

„Jeg tror, at det vilde være uklogt at gentage den samme Manøvre“, sagde Porthos. „Efter hvad man har forsikret mig, lykkes sligt ikke to Gange. Hvis det gik galt for mig, vilde alt være tabt. Jeg vil stige ud af Vinduet, benytte Øjeblikket og levere Dem ham knevlet.“

„Ja, det er bedre“, svarede Gascogneren.

„Hold Dem parat“, sagde Porthos, idet han lod sig glide ud af Vinduet.

Det gik, som Porthos havde sagt. Kæmpen skjulte sig i Gaarden, og da Soldaten gik forbi ham, greb han ham i Nakken, knevlede ham, stødte ham ind gennem Aabningen mellem Jernstængerne og fulgte selv bagefter.

Den anden Fange blev afklædt ligesom den første. Han blev lagt paa Sengen og bundet med Sengegjorderne, og da Sengen var af massivt Egetræ og Gjorderne af dobbelt Tykkelse, kunde man være ligesaa sikker for ham som for den første.

„Naa“, sagde d'Artagnan, „det gik jo fortræffeligt. Prøv nu den Fyrs Kjole, Porthos; jeg tvivler om, at den passer Dem; men om den ogsaa skulde være for snæver til Dem, skal De ikke bryde Dem

derom; thi Gehænget vil være mere end tilstrækkeligt, ikke at tale om Hatten med de røde Fjer."

Tilfældigvis traf det sig saaledes, at den anden Svejtser var en gigantisk Karl, saa at alt gik fortræffeligt, naar man undtager, at Sømmene et Par Steder sprang.

„Og nu", sagde d'Artagnan, „vil De formodentlig ikke have noget imod at faa en Forklaring paa alt dette, Porthos."

„Nej, ikke det mindste."

„Nuvel, vi gaar ud i Gaarden og indtager disse to Skælmers Plads. Om et Øjeblik vil Kammertjeneren ligesom i Gaar og i Forgaars kalde paa Eskorten. Vi trykker Hatten ned i Øjnene og eskorterer Hans Eminentse."

„Hvorhen?"

„Hvor han gaar hen; til Athos. Tror De, at han vil blive bedrøvet over at se os?"

„O!" udbrød Porthos, „jeg forstaar Dem."

„Vent lidt med at give Deres Glæde Luft, Porthos; thi De har endnu ikke hørt alt", sagde Gascogneren skælmsk.

„Hvad skal der da ske?" spurgte Porthos.

„Følg mig", svarede d'Artagnan, „den, der lever, skal faa det at se."

Og han steg ud i Gaarden gennem Aabningen.

Porthos fulgte efter ham den samme Vej, skønt med mere Besvær og ikke saa hurtigt.

Man hørte de to i Kammeret liggende Soldater skælve af Angst.

D'Artagnan og Porthos var næppe kommet ned paa Jorden, førend en Dør aabnedes, og Kammertjeneren hørtes raabe:

„Eskorten!"

„Her", sagde d'Artagnan.

Derpaa vendte han sig om til Porthos og tilføjede:

„Hvad siger De hertil, Hr. du Vallon?"

„Naar det blot varer ved, siger jeg, at det er fortræffeligt."

De to improviserede Soldater marcherede gravitetisk bag efter Kammertjeneren, der aabnede en Dør i Vestibulen for dem og derpaa en anden, der førte ind til et Værelse, som syntes at være en Ventesal, pegende paa to Taburetter sagde han:

„Ordren er meget simpel; I maa kun lade en Person komme ind, kun én eneste, forstaar I? Det er det hele. Denne Person skal I

adlyde i ét og alt. Naar I vender tilbage, kan der ingen Fejltagelse ske, I skal vente her, indtil jeg henter eder."

D'Artagnan var godt kendt af denne Kammertjener, der ikke var nogen anden end Bernouin, som i de sidste seks eller otte Maaneder havde ført ham en halv Snes Gange ind til Kardinalen. I Stedet for at svare indskrænkede han sig derfor til at brumme et Ja med den mindst mulige gascogniske og mest mulige tyske Akcent.

Hvad Porthos angaar, da havde d'Artagnan taget det Løfte af ham, at han under ingen Omstændigheder maatte aabne Munden.

Bernouin fjernede sig atter og lukkede Døren efter sig.

„Oho!" udbrød Porthos, da han hørte Nøglen blive drejet om i Laasen, „det lader til, at det er Mode her at indespærre Folk. Som det synes mig, har vi kun skiftet Fængsel; den hele Forskel er, at vi er i Orangeriet i Stedet for hist henne, og jeg véd ikke, om vi har vundet ved Byttet."

„Stille!" sagde d'Artagnan, „der kommer han."

I den foran liggende Sal, det vil sige i Vestibulen, hørtes i det samme lette Trin. Døren drejede sig paa sine Hængsler, og en som Kavaller klædt, i en brun Kappe indhyllet Mand, der bar en bredskygget Hat, som var trukket helt ned i Øjnene, og som havde en Lygte i Haanden, traadte ind.

Porthos trykkede sig op mod Væggen, men han kunde ikke gøre sig saa usynlig, at Manden i Kappen bemærkede ham; han rakte ham Lygten og sagde:

„Tænd Lampen, der hænger ned fra Loftet."

Derpaa vendte han sig om til d'Artagnan og vedblev:

„De kender jo Feltraabet?"

„Ja", svarede Gascogneren, der havde besluttet at indskrænke sig til denne Prøve af det tyske Sprog.

„*Tedesco*", vedblev Kardinalen, „*va bene.*"

Og skridende hen til den Dør, der befandt sig lige overfor den, ad hvilken han var traadt ind, aabnede han den og forsvandt, idet han lukkede den i Laas efter sig.

„Hvad skal vi nu gøre?" spurgte Porthos.

„Nu skal vi tage vor Tilflugt til Deres Skuldre, hvis den Dør der er lukket af, min Ven Porthos. Hver Ting har sin Tid, og den, der forstaar at vente, kan opnaa alt. Men lad os først barrikadere den anden Dør, førend vi følger efter Kavaleren."

De to Venner gav sig straks til Værket og opstablede foran Døren alle de Møbler, der fandtes i Salen, hvorved Adgangen blev aldeles spærret, især da Døren gik indad.

„Se saa", sagde d'Artagnan, „nu er vi da sikre paa ikke at blive overrasket bagfra. Fremad."

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

Hr. Mazarins Oublietter.

De gik hen til den Dør, gennem hvilken Mazarin var forsvundet; den var lukket i Laas, og d'Artagnan prøvede forgæves paa at aabne den.

„Her kan De faa Brug for Deres Skuldre", sagde d'Artagnan. „Stød den ind, min Ven, men sagte, uden altfor megen Støj; slaa den ikke ind, men skyd blot Fløjene fra hinanden."

Porthos satte sine Kæmpeskuldre mod en af Fyldingerne, der gav efter, hvorpaa d'Artagnan stak Spidsen af sin Kaarde ind mellem Hagen og Riglen i Laasen. Denne gav efter, og Døren aabnedes.

„Jeg sagde Dem nok, Ven Porthos, at man kan faa det med Fruentimmere og Døre, som man vil, naar man blot tager dem med Lempe."

„Ja", sagde Porthos, „Sagen er, at De er en stor Moralist."

„Lad os træde indenfor", sagde d'Artagnan.

De traadte indenfor. Bag et Gitter saas ved Skinnet af Kardinalens Lygte, der stod midt paa Gulvet i Galleriet, Orange- og Grantræer, som var plantet i lange Rækker og dannede en stor og to mindre Sidealléer.

„Ingen Kardinal", sagde d'Artagnan, „men blot hans Lygte; hvor Fanden er han dog henne?"

Med disse Ord gav han sig til at rekognoscere den ene Sideallé, medens han ved Tegn opfordrede Porthos til at gøre det samme ved den anden. Pludselig saa han paa sin venstre Haand en Kasse, der var flyttet bort fra sin Plads, og hvor den havde staaet, et aabent Hul. Ti Mand vilde have haft Møje med at flytte denne Kasse, der ved en eller anden Mekanisme let bevægedes.

Som alt bemærket opdagede d'Artagnan et Hul, hvor den skulde staa, og i dette Hul Trinnene af en Vindeltrappe.

Han vinkede ad Porthos og viste ham Hullet og Trinene.

De to Mænd saa forbavset paa hinanden.

„Hvis vi ikke brød os om andet end Guld", hviskede d'Artagnan, vilde vi have fundet, hvad vi søgte, og være rige paa en Gang."

„Hvorledes det?"

„Fatter De ikke, Porthos, at ved Foden af denne Trappe findes efter al Sandsynlighed Kardinalens berømte Skatkammer, og vi behøver kun at gaa ned, tømme en Kiste, lukke Kardinalen inde, gaa bort igen med alt det Guld, vi kunde slæbe med os, og sætte Kassen atter paa sin Plads! Intet Menneske, ikke en Gang Kardinalen, vilde kunne spørge os, hvorfra vi havde faaet vor Rigdom."

I det samme, netop som d'Artagnan bøjede sig forover for at lytte, hørtes en Klang af Metal, ligesom naar man flytter en Pose med Penge; han fo'r sammen. Straks efter blev en Dør lukket op, og et Lysskær saas paa Trappen.

Mazarin havde ladet sin Lygte blive staaende i Orangeriet for at give det Udseende af, at han spadserede. Men han havde tændt et Vokslys, da han begav sig ned i sit Skatkammer.

„Hm!" sagde han, idet han steg op ad Trappen, befølende en omfangsrig Pose med Realer, „her er nok til at betale fem Parlamentsraader og to Pariser Generaler med. Ogsaa jeg er en stor General; kun fører jeg Krig paa min egen Maade...".

D'Artagnan og Porthos havde imidlertid skjult sig hver i sin Sideallé bag en Kasse og ventede.

Mazarin passerede d'Artagnan i tre Skridts Afstand og trykkede paa en i Muren skjult Fjeder. Stenflisen drejede sig rundt, og Orangetræet, der stod paa den, indtog atter sin Plads.

Kardinalen pustede nu sit Lys ud og puttede det i Lommen, derpaa tog han Lygten og sagde:

„Og nu vil vi begive os til Hr. de la Fère."

„Godt!" tænkte d'Artagnan, „det er den samme Vej, vi skal, og vi kan følges ad."

De begav sig alle tre paa Vejen, Mazarin følgende Hovedalléen, og Porthos og d'Artagnan Sidealléerne. De to sidste undgik omhyggeligt de lange Lyslinjer, som Kardinalens Lygte ved hvert Skridt kastede mellem Kasserne.

Mazarin ankom til en anden Gitterdør uden at opdage, at man

fulgte efter ham; thi det bløde Sand dæmpede Lyden af hans to Ledsageres Skridt.

Derpaa drejede han til venstre ind i en Gang, som Porthos og d'Artagnan endnu ikke havde lagt Mærke til; men ligesom han vilde til at aabne Døren, standsede han tankefuld.

„Ah! *Diavolo!*“ udbrød han, „jeg har rent glemt Comminges' Advarsel. Jeg maa hente Soldaterne og stille dem udenfor Døren, for ikke at overgive mig paa Naade og Unaade til denne skinbarlige Djævel.“

Og med en utaalmodig Gebærde vendte han sig om.

„De behøver ikke at gøre Dem den Ulejlighed“, sagde d'Artagnan og traadte frem med Hatten i Haanden og et smilende Ansigt, „vi har fulgt Deres Eminence Skridt for Skridt, og her er vi.“

„Ja, her er vi“, gentog Porthos, idet han ligeledes hilste meget venskabeligt.

Mazarin saa forvirret fra den ene til den anden.

„D'Artagnan!“ mumlede han forbavset.

„Ja, Deres Naade, det er mig, og jeg har den Ære at forestille Dem Hr. du Vallon, denne min fortræffelige Ven, som Deres Eminence en Gang har været saa god at interessere sig saa levende for.“

Og d'Artagnan holdt Lyset hen for Porthos' glædestraalende Ansigt. Denne begyndte nu at forstaa det hele og var ganske stolt deraf.

„De vilde nok til Hr. de la Fère“, vedblev d'Artagnan. „Lad Dem endelig ikke genere af os, Deres Naade. Vær saa god at vise os Vejen, saa skal vi følge bagefter.“

Mazarin begyndte at fatte sig lidt.

„Naa“, sagde han, „De har fanget mig i en Snare, mine Herrer, og jeg erklærer mig for overvundet. De vil bede mig om Deres Frihed, ikke sandt. Jeg skænker Dem den.“

„O, Deres Naade er meget god“, sagde d'Artagnan; „men Friheden, den har vi, og vi vil derfor hellere bede Dem om en anden Ting.“

„De har Deres Frihed?“ udbrød Mazarin ganske forskrækket.

„Naturligvis; det er tværtimod Deres Naade, der har mistet sin, og nu, hvad skal man sige, Deres Naade, det er Krigens Gang, maa De købe den tilbage.“

Det gøs i Mazarin. Hans ellers saa gennemtrængende Blik søgte forgæves at læse i Gascognerens spotske og Porthos' ubevægelige An-

sigt. Begge stod i Skyggen, og selv den kumæiske Sibylle havde ikke kunnet læse i dem.

„Købe min Frihed!“ gentog Mazarin.

„Ja, Deres Naade“.

„Og hvor meget skal den koste, Hr. d'Artagnan?“

„For Pokker! det véd jeg ikke endnu, Deres Naade. Vi vil spørge Grev de la Fère derom, hvis Deres Eminence vil tillade det. Naar Deres Eminence vil nedlade sig til at aabne den Dør, der fører ind til ham, skal det være afgjort inden faa Minutter.“

Mazarin fo'r sammen.

„Deres Naade“, vedblev d'Artagnan, „ser, hvor meget vi bestræber os for at iagttage Formerne; men vi maa dog underrette Dem om, at vi ingen Tid har at spilde; luk derfor op, Deres Naade, om De behager, og mærk Dem en Gang for alle, at hvis De gør det mindste Tegn til at flygte eller udstøder det mindste Skrig, maa De ikke tage os det ilde op, at vi gaar til Yderligheder; thi vor Stilling er meget prekær.“

„Vær kun rolig, mine Herrer“, svarede Mazarin, „jeg skal ikke gøre noget saadant, det giver jeg Dem mit Æresord paa.“

D'Artagnan gav Porthos et Tegn til at være paa sin Post og sagde, idet han atter vendte sig om til Mazarin:

„Lad os saa komme indenfor, Deres Naade.“

SEKS OG TYVENDE KAPITEL.

Underhandlinger.

Mazarin aabnede en Dør, paa hvis Tærskel Athos befandt sig, beredt til at tage imod det fornemme Besøg.

Da han fik Øje paa Mazarin, bukkede han.

„Deres Eminentce“, sagde han, „havde ikke behøvet at lade sig eskortere; den Ære, jeg nyder, er altfor stor til, at jeg skulde glemme den.“

„Derfor, min kære Greve“, sagde d'Artagnan, „brød Hans Eminentce sig heller slet ikke om at faa os med; Hr. du Vallon og jeg har tværtimod, maaske paa en temmelig paatrængende Maade, forlangt at følge med ham, i den Grad længtes vi efter at se Dem.“

Ved at høre denne spotske Stemme fo'r Athos forbavset op.

„D'Artagnan! Porthos!“ udbrød han.

„I egen Person, kære Ven."

„I egen Person!" gentog Porthos.

„Hvad skal det betyde?" spurgte Greven.

„Det skal betyde", sagde Mazarin, prøvende paa at smile og bidende sig i Læberne, „det skal betyde, at Rollerne er ombyttet, og at i Stedet for, at disse Herrer er mine Fanger, er jeg nu deres Fange og er nødt til at lade mig foreskrive Betingelser. Men jeg kan lade eder vide, mine Herrer, at med mindre I tager Livet af mig, skal eders Sejr ikke blive af lang Varighed; Turen kommer ogsaa til mig...".

„Tru ikke, Deres Naade", afbrød d'Artagnan ham, „det er et daarligt Eksempel. Vi er saa venlige og høflige mod Deres Eminentce. Lad os forjage vort onde Lune og passiare venskabeligt sammen."

„Jeg forlanger ikke bedre, mine Herrer", vedblev Mazarin, „men jeg vil ikke have, at I skal anse eders Stilling for bedre, end den er; paa samme Tid, som I har fanget mig i en Snare, er I selv faldet i en. Hvorledes vil I slippe ud herfra? Husk blot paa Portene, Skildvagterne og de af Soldater vrimlende Gaarde. Som I ser, gaar jeg ærlig til Værks mod Eder."

„Godt!" tænkte d'Artagnan, „vi maa være paa vor Post, thi han vil spille os et Puds."

„Jeg tilbød eder før Friheden", vedblev Ministeren, „og det samme gør jeg endnu. Hvad forlanger I mere? Inden en Time vil I være opdaget, arresteret og nødt til at dræbe mig, hvilket vil være en skrækkelig og for Adelsmænd som eder uværdig Forbrydelse."

„Han har Ret," tænkte Athos.

Og hans Tanker afspejlede sig i hans Øjne.

„Derfor", sagde d'Artagnan for at nedslaa det Haab, som Athos' tavse Bifald havde givet Mazarin, „vil vi kun i yderste Nødsfald gribe til saadanne voldsomme Midler."

„Hvis I derimod", vedblev Mazarin, „lod mig gaa paa den Betingelse, at jeg skænker eder Friheden..."

„Hvorledes skulde vi kunne gaa ind paa den Betingelse?" afbrød d'Artagnan ham, „eftersom De jo kan berøve os Friheden igen fem Minutter efter, at De har skænket os den, som De selv sagde for et Øjeblik siden? Og," tilføjede d'Artagnan, „efter hvad jeg kender til Deres Naade, vil De berøve os den igen."

„Nej, det giver jeg mit Ord som Kardinal paa!... De tror mig ikke?"

„Nej, jeg tror ikke paa Kardinaler, der ikke tillige er Præster, Deres Naade."

„Nuvel, jeg giver mit Ord som Minister."

„Det er De ikke længere, Deres Naade, De er Fange."

„Nu, som Mazarin da! Det er jeg, og det vil jeg altid være, haaber jeg."

„Hm!" bemærkede d'Artagnan, „jeg har hørt Tale om en Mazarin, der ikke brød sig meget om sine Eder, og jeg er bange for, at han er en af Deres Eminentces Forfædre."

„Hr. d'Artagnan", sagde Mazarin, „De er en meget klog Mand, og det gør mig særdeles ondt, at jeg har lagt mig ud med Dem."

„Lad os da forsone os igen, Deres Naade, jeg ønsker intet hellere."

„Nuvel", sagde Mazarin, „hvis jeg giver eder betryggende Garantier...".

„Ah! det er en anden Sag", sagde Porthos.

„Lad høre", sagde Athos.

„Lad høre!" gentog d'Artagnan.

„Sig mig først, om I gaar ind paa mit Forslag", sagde Kardinalen.

„Forklar os Deres Plan, Deres Naade, saa vil vi se."

„Glem ikke, at I er indespærret!"

„Deres Naade véd godt, at vi altid har en sidste Udvej tilbage", sagde d'Artagnan.

„Og den er?"

„At dø sammen."

Mazarin fo'r sammen.

„Hør", sagde han, „for Enden af Gangen er en Dør, hvortil jeg har Nøglen, og denne Dør fører ud til Parken. Hjælp eder ud med denne Nøgle. I er behændige, kraftige og bevæbnede. Naar I drejer til venstre, vil I i hundrede Skridts Afstand støde paa Parkmuren; stig over den, og I befinder eder paa Vejen. Jeg kender eder godt nok til at vide, at hvis man angriber eder, vil det ikke være nogen Hindring for eders Flugt."

„Naa, Deres Naade, det kan man kalde at tale!" udbrød d'Artagnan. „Hvor er den Nøgle, som De er saa god at overlade os?"

„Her."

„Hør, Deres Naade“, vedblev d'Artagnan, „De fører os vel nok selv til Døren?“

„Med Fornøjelse“, svarede Ministeren, „hvis det kan berolige Dem.“

Mazarin, der ikke havde ventet at slippe for saa godt Køb, gik straalende af Glæde hen til Gangen, aabnede Døren og gik hurtigt hen mod Muren, som de inden faa Minutter naaede alle fire.

„Er I nu fornøjede, mine Herrer?“ spurgte Mazarin.

„Det tror jeg; vi maatte ellers være meget ufornøjelige! Død og Plage! hvilken Ære for tre stakkels Adelsmænd at blive vist Vejen af en af Kirkens Fyrster! Apropos, Deres Naade, De sagde for et Øjeblik siden, at vi var tapre, behændige og bevæbnede?“

„Ja.“

„Men De tog fejl; kun Hr. du Vallon og jeg er bevæbnede, Hr. Greven er ubevæbnet, og hvis vi støder paa en Patrouille, maa vi kunne forsvare os.“

„Det er rigtigt.“

„Men hvorfra skal vi faa en Kaarde?“ spurgte Porthos.

„Hans Naade vil laane Greven sin, som han selv ingen Brug har for“, svarede d'Artagnan.

„Med største Fornøjelse“, sagde Kardinalen; „jeg vil endogsaa bede Greven beholde den til en Erindring om mig.“

„Jeg skulde mene, at det er et galant Tilbud, Greve“, sagde d'Artagnan.

„Derfor“, sagde Athos, „lover jeg ogsaa Hans Naade aldrig at skille mig ved den.“

„Godt, hvor det er rørende!“ sagde d'Artagnan. „Har De ikke Taarer i Øjnene, Porthos?“

„Jo“, svarede Porthos, „men jeg véd ikke, om det er Taarer eller om det er Blæsten, der bringer mine Øjne til at løbe. Jeg tror, at det sidste er Tilfældet.“

„Stig nu op, Athos“, sagde d'Artagnan, „og skynd Dem lidt.“

Ved Hjælp af Porthos, der løftede ham i Vejret, som om han havde været en Fjer, naaede Athos det øverste af Muren.

„Spring nu ned, Athos.“

Athos sprang ned og forsvandt paa den anden Side af Muren.

„Er De nede?“ spurgte d'Artagnan.

„Ja.“

„Uden Uheld?“

„Saa frisk som en Fisk.“

„Pas paa Hr. Kardinalen, Porthos, medens jeg klatrer op... Nej, jeg behøver ikke Deres Hjælp, jeg kan godt stige op alene. Hold blot Øje med Hr. Kardinalen.“

„Det gør jeg“, svarede Porthos, „...Nuvel?“

„De har Ret, det er vanskeligere, end jeg troede. Laan mig Deres Ryg, men slip ikke Hr. Kardinalen.“

„Jeg slipper ham ikke.“

Porthos laante d'Artagnan sin Ryg, og takket være denne Støtte, naaede denne i et Øjeblik Murkronen.

Mazarin smilte tvungent.

„Er De oppe?“ spurgte Porthos.

„Ja, min Ven, og ræk mig nu Hr. Kardinalen; ved den mindste Lyd, han giver fra sig, kvæler De ham.“

Mazarin vilde skrige, men Porthos slyngede sine Arme om ham og løftede ham op til d'Artagnan, der greb ham i Kraven og satte ham ved Siden af sig; derpaa sagde han i en truende Tone:

„Spring øjeblikkelig ned til Hr. de la Fère, min Herre, eller jeg dræber Dem, saa sandt jeg er en Adelsmand.“

„Min Herre! Min Herre!“ raabte Mazarin. „De bryder Deres Løfte.“

„Jeg! Naar har jeg lovet Deres Naade noget?“

Mazarin stønnede dybt.

„De er fri, min Herre“, sagde han, „Deres Frihed var mine Løsepenge.“

„Indrømmet, men Løsepengene for den umaadelige Skat, der ligger begravet under Galleriet og til hvilken man stiger ned ved at trykke paa en i Muren skjult Fjeder, der sætter en Kasse i Bevægelse, hvorunder en Trappe er skjult — skal vi ikke tale lidt om den, hvad Deres Naade?“

„Jesus!“ udbrød Mazarin næsten kvalt og slog Hænderne sammen, „Jesus, min Gud! jeg er fortabt!“

Uden at tage nogen Notits af hans Jamren tog d'Artagnan ham i Armen og firede ham langsomt ned til Athos, der var bleven staaende ubevægelig ved Foden af Muren.

D'Artagnan vendte sig nu om til Porthos og sagde:

„Grib fat i min Haand, jeg holder mig fast ved Muren.“

Porthos gjorde en Anstrængelse, der bragte Muren til at knage, og naaede ligeledes Toppen af den.

„Jeg forstod det ikke ganske, men nu forstaar jeg det," sagde han; „det er morsomt."

„Synes De? Saa meget desto bedre! Men for at det skal blive ved at være morsomt, maa vi ikke spilde et Minut."

Og han sprang ned fra Muren.

Porthos fulgte hans Eksempel.

„Eskorter Kardinalen, mine Herrer," sagde d'Artagnan, „medens jeg sonderer Terrainet."

Gascogneren trak sin Kaarde og skred foran.

„Deres Naade," sagde han, „hvor skal vi dreje af for at naa Hovedlandevejen? Betænk Dem vel, førend De svarer, thi hvis Deres Eminence tog fejl, kunde det let have ubehagelige Følger, ikke alene for os, men ogsaa for Dem."

„Følg Muren, min Herre," svarede Mazarin, „saa vil De ikke risikere at fare vild."

De tre Venner gik rask til, men efter nogle Øjeblikkes Forløb blev de nødt til at sagtne deres Gang, thi skønt Kardinalen gjorde sit bedste, kunde han dog ikke holde Skridt med dem.

Pludselig stødte d'Artagnan mod noget varmt, der rørte sig.

„Aha! en Hest," sagde han; „jeg har fundet en Hest, mine Herrer."

„Jeg ogsaa!" sagde Athos.

„Og jeg ligeledes!" sagde Porthos, der, adlydende den modtagne Ordre, holdt Kardinalen i Armen.

„Det kan man kalde et Held, Deres Naade," vedblev d'Artagnan; „i samme Øjeblik, som Deres Eminence beklagede sig over at skulle gaa ..."

Men i samme Øjeblik, som han sagde disse Ord, berørte et Pistolløb hans Bryst og han hørte følgende højtideligt udtalte Ord:

„Rør Dem ikke af Pletten!"

„Grimaud!" raabte han, „Grimaud! hvad bestiller du her? Er det Himlen, der sender dig?"

„Nej, min Herre," svarede den skikkelige Tjener, „det er Hr. Aramis, der har befalet mig at passe paa Hestene."

„Aramis er altsaa her?"

„Ja, min Herre, han har været her siden i Gaar."

„Og hvad foretager I eder?“
„Vi ligger paa Lur.“
„Hvad for noget! er Aramis her?“ gentog Athos.
„Ved den lille Slotsport. Der er hans Post.“
„I er altsaa flere?“
„Vi er tredsindstyve.“
„Underret ham om det passerede.“
„Straks, min Herre.“

Og Grimaud skyndte sig bort, medens de tre Venner blev tilbage, henrykte over endelig at have mødt hverandre.

Den eneste, der ikke glædede sig, var Mazarin.

SYV OG TYVENDE KAPITEL.

Hvori man begynder at tro, at Porthos endelig vil blive Baron og d'Artagnan Kaptajn.

Efter ti Minutters Forløb indfandt Aramis sig tilligemed Grimaud og en halv Snes Adelsmænd. Han kastede sig glædestraalende i sine Venners Arme.

„I er altsaa fri, Brødre! fri uden min Hjælp! Jeg skulde altsaa ikke kunne gøre noget for eder trods alle mine Anstrengelser?“

„Vær ikke saa forknyt, min Ven, hvad der er opsat, er ikke tabt. Hvad De ikke har gjort, vil De kunne gøre.“

„Og dog havde jeg taget mine Forholdsregler meget godt,“ vedblev Aramis. „Jeg har faaet tredsindstyve Mand af Hr. Koadjutoren; tyve af dem bevogter Muren om Parken, tyve Vejen fra Rueil til Saint-Germain og tyve er fordelt i Skoven. Paa Grund af disse strategiske Dispositioner har jeg været saa heldig at opsnappe to af Mazarins Kurerer, som han havde sendt til Dronningen.“

Mazarin spidsede Øren.

„Men,“ sagde d'Artagnan, „jeg haaber da, at De har været saa honnet at sende dem tilbage til Hr. Kardinalen.“

„Jovist!“ svarede Aramis, „nu skulde jeg nok behandle ham med Delicatesse! I den ene af Depecherne underretter Kardinalen Dronningen om, at Kassen er tom og at Hans Majestæt ikke har flere Penge; i den anden melder han, at han vil flytte sine Fanger til Melun, da Rueil ikke forekommer ham at være sikker nok. Men hvorledes er I

slupne fra denne Kujon af Mazarin? I har sikkert megen Grund til at være misfornøjede med ham."

„Aa, nej," svarede d'Artagnan.

„Virkelig!"

„Efter min Mening har han endog behandlet os saaledes, at vi ikke kan andet end rose ham."

„Umuligt!"

„Jovist! det er ham, vi kan takke for, at vi er frie."

„Ham?"

„Ja, han har ladet sin Kammertjener, Hr. Bernouin, føre os ned i Orangeriet og derfra til Grev de la Fère. Der tilbød han os Friheden, vi tog imod Tilbudet og han drev endog sin Forekommenhed saa vidt, at han viste os Vejen og fulgte os til Parkmuren, som vi netop heldigt var slupne over, da vi stødte paa Grimaud."

„Meget vel," sagde Aramis, „det forsoner mig noget med ham, og jeg vilde ønske, at han var her, for at jeg kunde sige ham, at jeg ikke har troet ham i Stand til en saa smuk Handling."

„Deres Naade," sagde d'Artagnan, ikke længere i Stand til at styre sig, „tillad mig at forestille Dem Hr. Chevalier d'Herblay, der, som Deres Eminence hører, ønsker at gøre Dem sin underdanige Opvartning."

Og han traadte til Side for Mazarin, der følte sig ganske forlegen ved at møde Aramis' forundrede Blik.

„Oho!" udbrød denne, „Kardinalen? En herlig Fangst! Halløj, mine Venner! hid med Hestene! hid med Hestene!"

Nogle Ryttere ilte til.

„For Pokker!" vedblev Aramis, „jeg vil altsaa dog kunne gøre nogen Nytte. Tillad mig at bringe Deres Naade min ydmyge Hylding! Jeg tør vædde paa, at det igen er denne Porthos, der har været paa Spil! Apropos, jeg har rent glemt..."

Og han hviskede noget til en af Rytterne.

„Jeg tror, at det vilde være klogest at tage afsted," bemærkede d'Artagnan.

„Javel, men jeg venter blot paa en — en Ven af Athos."

„En Ven af mig?" sagde Greven.

„Ja, men der kommer han jo galopperende."

„Hr. Greve! Hr. Greve!" raabte en ungdommelig Stemme, der bragte Athos til at fare sammen.

„Raoul! Raoul!“ raabte Grev de la Fère.

Den unge Mand glemte et Øjeblik sin sædvanlige Tilbageholdenhed og kastede sig om sin Faders Hals.

„Se en Gang, Hr. Kardinal, vilde det ikke være Synd at skille Folk ad, der holder saa meget af hinanden, som vi gør? Mine Herrer,“ vedblev Aramis, henvendende sig til Rytterne, der indtraf i stedse større Mængde, „mine Hrrer, slut Dem sammen om Hans Eminence for at gøre Ære af ham; han vil tilstaa os Fornøjelsen af sit Selskab, hvorfor jeg haaber, at I vil være ham taknemmelige. Tab ikke Hans Eminence af Syne, Porthos.“

Og Aramis sluttede sig til Athos og d'Artagnan, der holdt Raad.

„Naa,“ udbrød d'Artagnan, efter at de et Par Minutter havde talt sammen, „lad os komme afsted!“

„Men hvor skal vi tage hen?“ spurgte Porthos.

„Til Dem, kære Ven, til Pierrefonds; Deres smukke Slot vil være et værdigt Opholdssted for Hans Eminence. Desuden ligger det saa bekvemt, hverken for nær ved eller for langt fra Paris. Man kan derfor let sætte sig i Forbindelse med Hovedstaden. Kom, Deres Naade, De skal blive behandlet som en Fyrste, hvilket De ogsaa er.“

Mazarin lod sig slæbe afsted uden at sige et Ord.

Ved Daggry havde man tilbagelagt tolv Mil uden at standse en eneste Gang; den halve Eskorte var bleven tilbage og nogle Heste var styrtede.

„Hestene nuomstunder er ikke saa gode som dem, man havde i gamle Dage,“ bemærkede Porthos. „Alt vanslægter.“

„Jeg har sendt Grimaud til Dammartin,“ sagde Aramis, „og han vil tilføre os fem friske Heste, en til Hans Eminence og de fire andre til os. Hovedsagen er, at vi ikke forlader Hans Naade; de øvrige kan senere støde til os; har vi først Saint-Denis bag os, behøver vi ikke mere at frygte noget.“

Grimaud kom virkelig tilbage med fem Heste; da den Herre, til hvem han havde henvendt sig, var en Ven af Porthos, havde han skyndt sig, ikke med at sælge dem, som man havde foreslaaet ham, men med at tilbyde dem til Laans. Ti Minutter senere gjorde Eskorten Holdt i Ermenonville, men de fire Venner galopperede videre med Hr. de Mazarin.

Ved Middagstid red de ind i Alléen, der førte op til Porthos' Slot.

„Ah!“ udbrød Mousqueton, der red i Nærheden af d'Artagnan og

paa hele Turen ikke havde mælet et Ord, „De maa tro mig, om De vil, min Herre, men det er første Gang siden min Afrejse fra Pierrefonds, at jeg aander let."

Og han satte sin Hest i Galop for at melde de andre Tjenere Hr. du Vallons og hans Venners Ankomst.

„Vi er fire," sagde d'Artagnan til sine Venner, „vi vil skiftes til at holde Vagt hos Hans Naade, saa at vi hver tager tre Timer. Athos skal besigtige Slottet, som maa gøres uindtageligt, hvis det skulde blive belejret; Porthos vil sørge for Provianteringen og Aramis for, at Adgangene til Pladsen bliver besatte. Athos skal med andre Ord være kommanderende Ingeniør. Porthos Generallieutenant og Aramis Fæstningens Guvernør."

Imidlertid blev Mazarin ført ind i det smukkeste Værelse paa Slottet.

„Mine Herrer," sagde han, da han havde taget sit Værelse i Besiddelse, „jeg antager, at I ikke har i Sinde at holde mig længe her inkognito."

„Nej, Deres Naade," svarede d'Artagnan, „vi agter tvertimod snarest muligt at bekendtgøre, at vi har Dem i vor Magt."

„I saa Fald vil man belejre eder."

„Det er vi ogsaa belavede paa."

„Og hvad vil I gøre?"

„Forsvare os. Hvis salig Hr. Kardinal de Richelieu levede endnu, vilde han kunde fortælle Dem en vis Historie om en Bastion, kaldet Saint-Gervais, hvori vi Fire med vore fire Tjenere og tolv Døde har holdt Stand mod en hel Armé."

„Saadanne Vovestykker gaar kun en Gang godt, min Herre."

„Det er heller ikke nødvendigt ved denne Lejlighed at udvikle en saadan Heroisme; i Morgen vil Pariser Armeen være bekendt med det passerede og i over Morgen vil vi have den her. Slaget vil følgelig komme til at staa ved Compiègne eller Villers-Cotterets i Stedet for ved Saint-Denis eller Charenton."

„Hr. Prinsen vil slaa eder denne Gang som altid."

„Det er muligt, Deres Naade, men før Slaget begynder, transporterer vi Deres Eminence til et andet af vor Vens du Vallons Slotte, og han har tre som dette her. Vi vil ikke udsætte Deres Eminence for Krigens Tilfældigheder."

„Naa, jeg ser nok, at jeg maa kapitulere," sagde Mazarin.

„Før Belejringen?

„Ja, Betingelserne vilde maaske i saa Fald blive bedre."

„Aa, hvad Betingelserne angaar, vil Deres Naade faa at se, at vi er meget rimelige."

„Lad mig da høre eders Betingelser."

„Udhvil Dem først, Deres Naade, og imedens vil vi holde Raad."

„Jeg trænger ikke til Hvile, mine Herrer, jeg ønsker blot at vide, om jeg er mellem Venner eller Fjender."

„Mellem Venner, Deres Naade, mellem Venner."

„Naa, saa sig mig straks, hvad I vil, for at jeg kan se, om et Arrangement er muligt imellem os. Tal De først, Hr. Grev de la Fère."

„Deres Naade," svarede Athos, „jeg forlanger intet for mig selv, men maaske altfor meget for Frankrig. Jeg træder derfor tilbage og giver Ordet til Hr. Chevalier d'Herblay."

Og med et Buk traadte Athos tilbage og blev staaende, lænet til Kaminen, som en simpel Tilskuer.

„Tal da, Hr. Chevalier d'Herblay," sagde Kardinalen. „Hvad ønsker De? Ingen Omsvøb eller Udflugter, men ud med Sproget."

„Jeg skal lægge Kortene paa Bordet, Deres Naade."

„Naa, begynd saa."

„Jeg har i min Lomme," sagde Aramis, „de Betingelser, som Deputationen, hvori jeg var med, i Forgaars stillede Dem i Saint-Germain. Først og fremmest maa vi respektere gamle Rettigheder; de Fordringer, der opstilles i disse Betingelser, maa opfyldes."

„Dem er vi næsten blevne nige om," sagde Mazarin, „gaa derfor over til Deres private Betingelser."

„De antager altsaa, at jeg har saadanne?" spurgte Aramis smilende.

„Jeg antager blot, at De ikke er saa uegennyttig som Hr. Grev de la Fère," svarede Mazarin, idet han vendte sig om til Athos og bukkede for ham.

„Ja, Deres Naade har Ret," vedblev Aramis, „og det glæder mig at se, at De endelig viser Greven Retfærdighed. Hr. de la Fère er et overlegent Væsen, der er hævet over almindelige Ønsker og menneskelige Lidenskaber; han er en antik og stolt Karakter. Hr. Greven er en ualmindelig Mand. Deres Naade har Ret, vi andre staar langt under ham og vi er de første til at indrømme det."

„Gør De Nar ad mig, Aramis?" spurgte Athos.

„Nej, nej, min kære Greve, nej, jeg siger kun, hvad vi tænker

og hvad alle tænker, der kender Dem. Men De har Ret, det er ikke om Dem, vi skal tale, det er om Hans Naade og hans uværdige Tjener Chevalier d'Herblay."

„Nuvel, hvad forlanger De da, min Herre, foruden de almindelige Betingelser, hvortil vi senere skal komme tilbage?"

„Jeg forlanger, Deres Naade, at man skal give Fru de Longueville Normandiet samt fuldstændig Tilgivelse, og desuden fem hundrede tusinde Livres. Jeg forlanger, at Hans Majestæt Kongen viser hende den Ære at staa Fadder til den Søn, hvormed hun nylig er bleven forløst, og endelig, at Deres Naade, efter at have overværet Daaben, gør vor hellige Fader Paven sin Opvartning."

„Det vil med andre Ord sige, at jeg skal tage min Afsked som Minister, forlade Frankrig og gaa i Landflygtighed?"

„Jeg ønsker, at Deres Naade skal blive Pave ved første Vakance, forbeholdende mig til den Tid at udbede mig fuldstændig Aflad for mig og mine Venner."

Mazarin gjorde en ubeskrivelig Grimasse.

„Og De, min Herre?" spurgte han d'Artagnan.

„Jeg, Deres Naade," sagde Gascogneren, „er i enhver Henseende af samme Mening som Hr. Chevalier d'Herblay, med Undtagelse af det sidste Punkt, hvori jeg fuldstændigt afviger fra ham. Det er saa langt fra, at jeg vil have, at Deres Naade skal forlade Frankrig, at jeg tvertimod ønsker, at De forbliver i Paris; langt fra at ønske, at De skulde blive Pave, ønsker jeg, at De maa vedblive at være Premierminister, thi Deres Naade er en stor Politiker. Jeg skal endog, saavidt det staar til mig, anstrenge mig for, at De kan faa Bugt med Fronden, men paa den Betingelse, at De husker Kongens tro Tjenere og giver det første ledige Musketerkompagni til en Mand, som jeg nærmere skal betegne. Og De, du Vallon?"

„Ja, tal nu De, min Herre," sagde Mazarin.

„Jeg," sagde Porthos, „vilde ønske, at Hr. Kardinalen for at hædre mit Hus, som har givet Dem Ly, vilde til Minde om dette Eventyr erigere mine Godser til et Baroni, samt love mig en Orden til en af mine Venner den første Gang, Hans Majestæt udnævner nye Riddere."

„De ved nok, min Herre, at der maa aflægges Prøver for at kunne faa en Orden."

„Min Ven vil aflægge dem. For Resten vilde Deres Naade i Nødsfald kunne finde paa en Udvej til at undgaa denne Formalitet."

Mazarin bed sig i Læberne, thi det var en drøj Snert, og svarede temmelig tørt:

„Alt dette forekommer mig at forliges temmelig slet, mine Herrer, thi naar jeg tilfredsstiller den ene, maa jeg nødvendigvis gøre de andre misfornøjede. Hvis jeg bliver i Paris, kan jeg ikke rejse til Rom; bliver jeg Pave, kan jeg ikke vedblive at være Minister, og naar jeg ikke er Minister, kan jeg ikke gøre Hr. d'Artagnan til Kaptajn og Hr. du Vallon til Baron."

„Det er sandt", sagde Aramis, „og da jeg er i Minoriteten, vil jeg derfor tage min Fordring tilbage med Hensyn til Rejsen til Rom og Deres Naades Afskedigelse."

„Altsaa vedbliver jeg at være Minister?" spurgte Mazarin.

„Ja, De vedbliver at være Minister, og det er en afgjort Sag", sagde d'Artagnan; „Frankrig kan ikke undvære Dem."

„Og jeg giver Afkald paa mine Fordringer", sagde Aramis, „Deres Eminentce skal vedblive at være Minister, ja endog Hendes Majestæts Favorit, hvis De vil tilstaa mig og mine Venner, hvad jeg forlanger for Frankrig og for os selv."

„Bryd Dem kun om Dem selv, mine Herrer, og lad Frankrig komme til Rette med mig, som det bedst kan," sagde Mazarin.

„Nej, nej!" udbrød Aramis, „der maa sluttes et Forlig med Frondørerne, og Deres Eminence vil have den Godhed selv at opsætte det og underskrive det i vor Nærværelse samt forpligte Dem til at erhverve Dronningens Ratifikation deraf."

„Jeg kan kun svare for mig selv," sagde Mazarin, „og ikke for Dronningen. Hvis Hendes Majestæt nu nægter at ratificere dette Forlig?"

„O!" sagde d'Artagnan, „Deres Naade ved godt, at Hendes Majestæt ikke kan nægte Dem noget."

„Se her, Deres Naade," vedblev Aramis, „her er det af Frondens Deputation foreslaaede Forlig; Deres Eminence behage at læse og overveje det."

„Jeg kender det," svarede Mazarin. — „Saa underskriv det."

„Betænk vel, mine Herrer, at en under saadanne Omstændigheder som de nærværende given Underskrift let kan blive betragtet som aftvunget ved Vold."

„Men Deres Naade vil kunne bevidne, at den er bleven given frivilligt."

„Men hvis jeg nu nægter at underskrive?"

„Saa maa Deres Naade tilskrive sig selv Følgerne af denne Nægtelse," svarede d'Artagnan.

„Vil I driste eder til at lægge Haand paa en Kardinal?"

„Deres Naade har lagt Haand paa Hans Majestæts Musketerer."

„Dronningen vil hævne mig, mine Herrer!"

„Det tror jeg ikke, skønt jeg ikke tvivler om, at hun har Lyst nok dertil; men vi vil tage til Paris med Deres Eminentce, og Pariserne er Mænd for at forsvare os."

„Hvor man i dette Øjeblik maa være urolig i Rueil og Saint-Germain!" sagde Aramis; „man spørger hinanden, hvor Kardinalen er, hvad der er blevet af Ministeren og Favoriten. Man leder efter Deres Naade i alle Kroge og Smuthuller. Man gør sine Bemærkninger, og hvis Fronden kender Deres Eminentces Forsvinden, hvor maa den da ikke triumfere!"

„Det er skammeligt!" mumlede Mazarin.

„Saa underskriv Forliget, Deres Naade", sagde Aramis.

„Men hvis jeg underskriver, og Dronningen nægter at ratificere det?"

„Jeg paatager mig at tage til Hendes Majestæt og erholde hendes Underskrift", svarede d'Artagnan.

„Vogt Dem", sagde Mazarin, „for at De ikke faar en Modtagelse i Saint-Germain, som De mindst venter Dem."

„Bah!" svarede Gascogneren, „jeg vil indrette det saaledes, at man skal modtage mig med aabne Arme; jeg kender et Middel."

„Og det er?"

„Jeg vil overlevere Hendes Majestæt det Brev, hvori Deres Naade melder hende Finansernes fuldstændige Udtømmelse."

„Og saa?" spurgte Mazarin blegnende.

„Og saa, naar jeg ser Hendes Majestæts Forlegenhed, vil jeg føre hende til Rueil, lade hende træde ind i Orangeriet og vise hende en vis Fjeder, der sætter en Kasse i Bevægelse."

„Nok, min Herre, nok!" mumlede Kardinalen. „Hvor er Forliget?"

„Her", sagde Aramis.

„Som De ser, er vi meget ædelmodige“, sagde d'Artagnan; „thi vi kan udrette ganske andre Ting med en saadan Hemmelighed.“

„Naa, underskriv saa“, sagde Aramis og rakte ham en Pen.

Mazarin rejste sig op, gik nogle Øjeblikke frem og tilbage, mere tankefuld end nedslaaet; pludselig standsede han og sagde:

„Og naar jeg saa har underskrevet, hvad Sikkerhed vil jeg saa have, mine Herrer?“

„Mit Æresord, min Herre“, svarede Athos.

Mazarin fo'r sammen, vendte sig om mod Grev de la Fère, betragtede et Øjeblik hans ædle Ansigt og sagde derpaa, idet han tog Pennen:

„Det er nok, min Herre.“

Og han skrev sit Navn under Dokumentet.

„Og nu, Hr. d'Artagnan,“ tilføjede han, „gør Dem nu færdig til at rejse til Saint-Germain med et Brev til Dronningen fra mig.“

OTTE OG TYVENDE KAPITEL.

Hvorledes man med en Pen og Trusler kommer langt videre end med Sværdet og Troskab.

D'Artagnan kendte sin Mythologi og vidste, at man maa gribe Lejligheden ved Haarene. Han indrettede sin Rejse paa den hurtigste og sikreste Maade, idet han sendte friske Heste i Forvejen til Chantilly, saaledes at han kunde være i Paris paa fem eller seks Timer. Men førend han tog af Sted, faldt det ham ind, at det i Grunden var en ganske ejendommelig Stilling at befinde sig i for en forstandig og erfaren Karl, nemlig at gaa det uvisse i Møde og lade det visse ligge bag ved sig.

„I Sandhed!“ sagde han til sig selv, idet han steg til Hest for at udføre det farefulde Hverv, Athos er en Romanhelt, hvad Ædelmodighed angaar; Porthos har en fortræffelig Karakter, men er let at indvirke paa; Aramis har et hieroglyfisk, det vil sige altid uforstaaeligt Ansigt. Hvad skal der komme ud af disse tre Elementer, naar jeg ikke længere er til Stede for at holde dem sammen? — maaske Kardinalens Løsladelse. Men Kardinalens Løsladelse er Tilintetgørelsen af vore Forhaabninger, og vore Forhaabninger er hidtil

den eneste Belønning for tyve Aars Arbejder, imod hvilke Herkules' er for intet at regne."

Han opsøgte Aramis.

„De, min kære Chevalier d'Herblay", sagde han til denne, „er den inkarnerede Fronde. Stol derfor ikke paa Athos, der har ingens, ikke en Gang sine egne Interesser for Øje. Men pas især paa Porthos, der for at behage Greven, hvem han betragter som Guddommen paa Jorden, vil hjælpe ham med at lade Mazarin slippe bort."

Aramis smilte polisk.

„Vær ikke bange", svarede han, „jeg har mine Betingelser. Jeg arbejder ikke for mig selv, men for andre."

„Godt!" tænkte d'Artagnan, „fra den Side kan jeg være rolig."

Han trykkede Aramis' Haand og opsøgte Porthos.

„Min Ven", sagde han til ham, „De har i Forening med mig arbejdet saa ufortrødent paa at grundlægge vor Lykke, at det i det Øjeblik, vi staar i Begreb med at høste Frugten af vore Anstrengelser, vilde være dumt, om De lod Dem beherske af Aramis, hvis Snuhed De kender, en Snuhed, der, mellem os sagt, ikke er ganske fri for at være egoistisk; eller af Athos, der vel er en ædel og uegennyttig Mand, men tillige saa afstumpet, at han, fordi han ikke ønsker noget for sig selv, ikke kan forstaa, at andre kan have Ønsker. Hvad vil De sige, hvis en af vore Venner foreslog Dem at lade Mazarin løbe?"

„Ih, jeg vilde sige, at vi har haft altfor meget Besvær med at faa fat i ham, til at vi skulde lade ham slippe saaledes."

„Bravo, Porthos! og De vilde have fuldkommen Ret, min Ven; thi med ham vilde De miste Deres Baroni, som De næsten har i Hænderne, ikke at tale om, at Mazarin, naar han først var vel borte herfra, vilde lade Dem hænge."

„Tror De virkelig?"

„Jeg er vis derpaa."

„I saa Fald dræber jeg ham, førend jeg skulde lade ham undslippe."

„Og det vilde være fuldkommen rigtigt gjort af Dem. De indser nok, at der her ikke kan være Tale om at tage Hensyn til Frondørerne, der for Resten heller ikke opfatter de politiske Spørgsmaal paa samme Maade som vi, der er gamle Soldater."

„Vær ikke bange, kære Ven", svarede Porthos; „jeg ser Dem stige til Hest fra Vinduet, jeg følger Dem med Øjnene, til De er forsvundet,

og derpaa vender jeg tilbage og tager Post udenfor Kardinalens Dør, der er forsynet med Glasruder. Derfra vil jeg kunne se alt, og ved det mindste mistænkelige Tegn dræber jeg ham."

Han trykkede Porthos' Haand og begav sig til Athos.

„Jeg tager nu bort, min kære Athos", sagde han. „Jeg har kun én Ting at sige Dem: jeg kender Anna af Østerrig og véd altsaa, at Hr. de Mazarins Fangenskab er en Sikkerhed for mit Liv; lader De ham løbe, er jeg om en Hals."

„Min kære d'Artagnan, der udfordredes virkelig intet mindre for at formaa mig til at spille en Fangevogters Rolle. Jeg giver Dem mit Ord paa, at De skal finde Kardinalen, hvor De har forladt ham."

„Dette Løfte beroliger mig mere end alle kongelige Underskrifter", tænkte d'Artagnan. „Nu, da jeg har Athos' Ord, kan jeg tage bort."

D'Artagnan rejste alene uden anden Beskyttelse end sit Sværd og med et simpelt Lejdebrev fra Mazarin, der skulde skaffe ham Adgang til Dronningen. Seks Timer efter sin Afrejse fra Pierrefonds naaede han Saint-Germain.

Mazarins Forsvinden var endnu ubekendt; kun Anna af Østerrig kendte den, men skjulte sin Angst endog for sine fortroligste. I d'Artagnans og Porthos' Værelse havde man fundet to knevlede og bagbundne Soldater. Man havde ufortøvet gengivet dem Brugen af deres Lemmer og Tunger, men de kunde ikke sige andet, end hvad de vidste, nemlig hvorledes de var blevet grebet, bundet og udplyndret. Men hvad Porthos og d'Artagnan havde foretaget sig, efter at de var gaaet bort den samme Vej, ad hvilken Soldaterne var kommet ind, det var de ligesaa uvidende om som alle Slottets andre Beboere.

Kun Bernouin vidste mere end de andre. Da hans Herre ikke var kommet tilbage ved Midnat, havde han taget Mod til sig og var trængt ind i Orangeriet. Den første, med Møbler barrikaderede Dør havde allerede vakt hans Mistanke; men dog havde han ikke meddelt sin Mistanke til nogen og taalmodig banet sig Vej gennem de opstablede Forhindringer. Derefter var han kommet til Korridoren, hvis Døre han alle havde fundet aabne. Det samme var Tilfældet med Døren til Athos' Værelse og den, der førte ud til Parken. Fra denne sidste var det let at følge Sporene i Sneen. Han saa, at disse Spor hørte op ved Muren; paa den anden Side af denne traf han de samme Spor af Menneskefødder samt desuden af Hestehove, der vendte mod Enghien. Fra nu af nærede han ingen Tvivl om, at Kardinalen var blevet

bortført af de tre Fanger, eftersom disse var forsvundet samtidig med ham, og han skyndte sig til Saint-Germain for at underrette Dronningen om denne Begivenhed.

Anna af Østerrig havde paalagt ham Tavshed, og Bernouin havde samvittighedsfuldt adlydt hende. Derpaa havde hun ladet Hr. Prinsen kalde, hvem hun havde fortalt alt, og Hr. Prinsen havde straks udsendt fem eller seks hundrede Ryttere med Ordre til at gennemstøve hele Omegnen og bringe enhver mistænkelig Trup, der fjernede sig fra Rueil, i hvilken Retning det end maatte være, til Saint-Germain.

Da d'Artagnan ikke udgjorde nogen Trup, men var ganske alene, da han ikke fjernede sig fra Rueil, men drog ad Saint-Germain til, lagde ingen Mærke til ham, og han fortsatte uhindret sin Rejse.

Den første, vor Gesandt mødte i det gamle Slots Gaard, var Mester Bernouin i egen Person, der stod i Porten og ventede paa at høre nyt om sin forsvundne Herre.

Ved Synet af d'Artagnan, der red ind i Æresgaarden, gned Bernouin sine Øjne; thi han troede at drømme. Men d'Artagnan nikkede venskabeligt til ham, steg af Hesten og nærmede sig, efter at have kastet Tømmen til en forbigaaende Tjener, Kammertjeneren med et Smil paa Læberne.

„Hr. d'Artagnan!" udbrød denne ligesom en Mand, der plages af Mareridt og taler i Søvne, „Hr. d'Artagnan!"

„Ham selv, Hr. Bernouin."

„Og hvad har De at gøre her?"

„Bringe Efterretninger om Hr. de Mazarin, og det endog ganske friske."

„Hvad er der blevet af ham?"

„Han befinder sig ligesaa godt som De og jeg."

„Der er altsaa ikke tilstødt ham noget ondt?"

„Aldeles intet. Han har blot følt Trang til at gøre en Rejse til Ile-de-France og bedt os, Grev de la Fère, Hr. du Vallon og mig, om at ledsage ham. Vi var ham altfor hengivne til at kunne afslaa en saadan Anmodning. Vi rejste i Gaar Aftes, og her er vi igen."

„Her er De igen!"

„Hans Eminentce har noget at meddele Hendes Majestæt, noget i Hemmelighed og Fortrolighed, et Ærinde, der kun kunde betros til en paalidelig Mand, og derfor har han sendt mig til Saint-Germain.

Hvis De derfor, min kære Bernouin, vil vise Deres Herre en Tjeneste, saa underret Dronningen om, at jeg er kommet og i hvilket Ærinde."

Hvad enten d'Artagnan talte alvorligt eller spøgende, var det indlysende, at han under de nærværende Omstændigheder var den eneste, der kunde betage Anna af Østerrig hendes Angst, og Bernouin gjorde derfor ingen Indvendinger mod at melde hende den besynderlige Gesandt, og, som han havde forudset, befalede Dronningen øjeblikkelig at indføre Hr. d'Artagnan.

D'Artagnan traadte frem for sin Suveræn med alle Kendetegn paa den dybeste Underdanighed. I tre Skridts Afstand fra hende knælede han og overrakte hende Brevet.

Som alt fortalt var det et slet og ret Brev. Dronningen læste det, genkendte Kardinalens Haandskrift, skønt den var noget rystende, og da Brevet intet indeholdt om, hvad der var passeret, forlangte hun nærmere Oplysninger.

D'Artagnan fortalte hende alt med denne troskyldige og aabne Mine, som han under visse Omstændigheder saa godt forstod at paatage sig.

Alt som han kom videre i sin Beretning, betragtede Dronningen ham med stedse stigende Forbavselse; hun kunde ikke begribe, at et Menneske turde vove sligt, og endnu mindre, at han havde Dristighed til at fortælle det til den, hvis Pligt det næsten var at straffe hans Forvovenhed.

„Hvorledes, min Herre!" udbrød Dronningen, da d'Artagnan havde talt ud, rød af Forbitrelse, „De vover at tilstaa mig Deres Forbrydelse! at fortælle mig Deres Forræderi!"

„Tilgiv mig, Madame, men enten maa jeg have udtrykt mig daarligt, eller ogsaa har Deres Majestæt ikke forstaaet mig rigtig. Der har hverken været Tale om Forbrydelse eller Forræderi. Hr. de Mazarin holdt os, Hr. du Vallon og mig, i Fængsel, fordi vi ikke havde kunnet tro, at han har sendt os til England for rolig at se paa, at Hovedet blev hugget af Kong Karl den Første, Deres afdøde Gemals Svoger og gift med Madame Henriette, Deres Søster og Gæst, hvorfor vi har gjort alt, hvad vi kunde, for at frelse den kongelige Martyrs Liv. Min Ven og jeg var derfor overbeviste om, at der maatte være en Fejltagelse med i Spillet, for hvilken vi var blevet Ofre, og at en Forklaring mellem Hans Eminentce og os var nødvendig. Men for at en Forklaring kan føre til noget, maa den foregaa i Ro, fjernt fra al

Larm. Vi har derfor bragt Kardinalen til min Vens Slot, og det er kommet til en Forklaring imellem os. Nuvel, Madame, det gik, som vi havde tænkt, der var virkelig en Fejltagelse med i Spillet. Hr. de Mazarin troede, at vi havde tjent General Cromwell i Stedet for at tjene Kong Karl, hvilket vilde have været en Skændsel, der vilde være faldet tilbage paa ham og Deres Majestæt; en Nederdrægtighed, der vilde have sat en Plet paa Deres berømmelige Søns Ære. Vi har nu givet ham Beviser paa det modsatte, hvilke Beviser vi ligeledes er villige til at forelægge Deres Majestæt, idet vi appellerer til den ophøjede Enke, der græder i det samme Louvre, hvor Deres kongelige Højmodighed har skænket hende Husly. Disse Beviser har i den Grad tilfredsstillet ham, at han som Tegn paa sin Tilfredshed har sendt mig, som Deres Majestæt kan se, for at tale med Dem om den Oprejsning, der naturligvis tilkommer Adelsmænd, der er blevet uretfærdigt bedømt og forfulgt."

„Jeg hører og beundrer Dem, min Herre", svarede Anna af Østerrig. „I Sandhed, jeg har sjælden set en saadan Uforskammethed."

„Nu er det Deres Majestæt, der tager fejl af vore Hensigter, ligesom Hr. de Mazarin har gjort", sagde d'Artagnan.

„De svæver i Vildfarelse, min Herre", sagde Dronningen, „jeg tager saa lidt fejl, at De om ti Minutter skal være arresteret, og jeg selv inden en Time paa Vejen i Spidsen for min Armé for at befri min Minister."

„Jeg er vis paa, at Deres Majestæt ikke vil begaa en saadan Uforsigtighed", sagde d'Artagnan, „fordi den vilde være til ingen Nytte og let kunde have meget alvorlige Følger. Førend Hr. Kardinalen bliver befriet, vil han være død, og Hans Eminentce er saa overbevist om Sandheden heraf, at han tværtimod har bedt mig om, hvis jeg skulde træffe Deres Majestæt i en saadan Stemning, at gøre alt, hvad jeg kunde, for at formaa Dem til at opgive slige Planer."

„Nuvel! saa vil jeg lade mig nøje med at lade Dem arrestere."

„Ligesaa lidt, Madame; thi i det Tilfælde, at jeg kunde blive arresteret, er ligesaavel bleven forudset som det, at Kardinalen kunde blive befriet. Hvis jeg i Morgen paa en bestemt Tid ikke er kommet tilbage, vil Kardinalen i Overmorgen blive ført til Paris."

„Man ser nok, min Herre, at De lever fjernt fra Menneskene og Begivenhederne; thi ellers maatte De vide, at Hr. Kardinalen fem eller seks Gange har været i Paris, efter at vi har forladt Byen, og at han

har talt med Hr. de Beaufort, Hr. de Bouillon, Hr. Koadjutoren, Hr. d'Elbeuf, af hvilke ingen har tænkt paa at lade ham arrestere."

„Om Forladelse, Madame, jeg véd alt; derfor vil mine Venner heller ikke bringe Hr. Kardinalen til Hr. de Beaufort eller Hr. de Bouillon eller Hr. Koadjutoren eller Hr. d'Elbeuf; thi disse Herrer fører Krig for deres egen Fordels Skyld, og hvis Hr. Kardinalen vil tilstaa dem deres Fordringer, vil han snart blive færdig med dem; men de vil bringe ham til Parlamentet, hvis enkelte Medlemmer maaske kan købes, men som Hr. de Mazarin ikke er rig nok til at købe *en masse*."

„Jeg tror", sagde Anna af Østerrig med et gennemborende Blik, der vilde have været foragteligt hos enhver Kvinde, men som hos en Dronning blev frygteligt, „jeg tror, at De truer Deres Konges Moder."

„Madame", svarede d'Artagnan, „jeg truer, fordi man tvinger mig dertil. Men De maa være overbevist om, Madame, at ligesaa vist som der i dette Bryst slaar et Hjerte for Dem, ligesaa vist har De været vort Livs stadige Ideal, og har vi, som De meget godt véd, over tyve Gange vovet vort Liv for Deres Majestæt. Vil Deres Majestæt ikke have Medlidenhed med Tjenere, der i tyve Aar har vegeteret i Skyggen uden at røbe de hellige og højtidelige Hemmeligheder, som de har haft den Ære at dele med Dem? Betragt mig, som har talt til Dem, Madame, mig, som De beskylder for at være højrøstet og tale i en truende Tone. Hvad er jeg? En stakkels Officer uden Formue og Fremtid, hvis min Dronnings Blik, som jeg saa længe har søgt, ikke et Øjeblik vil fæste sig paa mig. Se til Hr. Grev de la Fère, en Typus for en Adelsmand, Ridderskabets Blomst; han har taget Parti mod sin Dronning, eller rettere sagt mod hendes Minister. Betragt endelig Hr. du Vallon, denne trofaste Sjæl, denne Staalarm; han har i tyve Aar ventet paa at høre af Deres Mund et Ord, der ved Hjælp af et Vaabenskjold kan gøre ham til, hvad han ved sin Karakter og sit indre Værd allerede er. Betragt sluttelig Deres Folk, der dog maa være noget for en Dronning, Deres Folk, som elsker Dem og lider, som De elsker, men som ikke desto mindre sulter, der ikke ønsker noget hellere end at kunne velsigne Dem, og som alligevel... Nej, det mener jeg ikke, Deres Folk vil aldrig forbande Dem, Madame. Nuvel, sig et Ord, og alt er forbi, Fred vil afløse Krigen, Glæde Taarerne og Lykke den almindelige Elendighed."

Anna af Østerrig stirrede med en vis Forbavselse paa d'Artag-

nans martialske Ansigt, der bar et umiskendeligt Præg af hans bevægede Stemning.

„Hvorfor har De ikke sagt alt det, førend De skred til Handing?“ spurgte hun.

„Fordi jeg maatte overtyde Deres Majestæt om noget, som det forekommer mig, at De har tvivlet om, nemlig at der endnu er Kraft i os, og at vi er berettigede til at fordre, at der bliver gjort noget for os.“

„Og denne Kraft gyser ikke tilbage for noget, som jeg ser“, bemærkede Anna af Østerrig.

„Den har ikke gjort det i den forløbne Tid,“ svarede d'Artagnan, „og hvorfor skulde den da gøre det i Fremtiden?“

„Men hvis jeg nu giver Dem et Afslag, og vi følgelig kommer til at staa som Fjender lige overfor hinanden, vil De da gaa saa vidt at bortføre mig selv midt imellem mit Hof og overlevere mig til Fronden, saaledes som De agter at gøre med min Minister?“

„Det har vi aldrig tænkt paa, Madame“, svarede d'Artagnan, „men hvis vi imellem os selv havde fattet en saadan Beslutning, vilde vi ganske vist ogsaa udføre den.“

„Jeg burde vide det“, mumlede Anna af Østerrig, „det er Jernmennesker.“

„Ak, Madame!“ sagde d'Artagnan, „det viser mig, at Deres Majestæt først i Dag har faaet en rigtig Forestilling om os.“

„Godt, men hvis jeg nu har denne Forestilling...?“

„Saa vil Deres Majestæt yde os Retfærdighed og ikke mere behandle os som obskure Personer. De vil da i mig anerkende en Gesandt, der er værdig til at underhandle om de vigtige Interesser. som det er mig overdraget at forhandle med Dem.“

„Hvor er Forliget?“

„Her.“

NI OG TYVENDE KAPITEL.

Fortsættelse.

Anna af Østerrig lod sine Øjne fare over det Dokument, som d'Artagnan rakte hende.

„Jeg ser kun almindelige Betingelser her“. sagde hun. „Der er

kun taget Hensyn til de Herrer de Contis, de Beauforts, de Bouillons, d'Elbeufs og Koadjutorens Interesser, men Deres?"

„Vi har anset det upassende, Madame, at lade vore Navne figurere ved Siden af disse store Navne."

„Men dog har De ikke anset det upassende mundtlig at forebringe mig Deres Fordringer?"

„Jeg tror, at De er en stor og mægtig Dronning, Madame, og at det vilde være uværdigt for Deres Storhed og Magt ikke værdigt at belønne de Mænd, der vil bringe Hans Eminence tilbage til Saint-Germain."

„Det er min Hensigt", sagde Dronningen. „Tal."

„Den, der har indledet Underhandlingerne (tilgiv mig, at jeg begynder med mig selv, men jeg maa tillægge mig selv nogen Vigtighed, eftersom andre gør det); den, der har indledet Underhandlingerne om Hr. Kardinalens Løsladelse, maa, for at Belønningen kan blive Deres Majestæt værdig, blive f. Eks. Kaptajn over Musketererne."

„Det er Hr. de Trevilles Post, De der forlanger af mig."

„Posten er vakant, Madame; Hr. de Treville har for et Aar siden fratraadt den, og den er ikke endnu bleven besat."

„Men det er en af de første militære Poster!"

„Hr. de Treville var en slet og ret yngre Søn fra Gascogne ligesom jeg, Madame, og dog har han beklædt denne Post i tyve Aar."

„De har Svar til al Ting, min Herre", sagde Anna af Østerrig.

Med disse Ord tog hun paa sit Skrivebord en Bestalling, som hun udfyldte og underskrev.

„I Sandhed, Madame", sagde d'Artagnan, idet han med et dybt Buk tog imod Bestallingen, „det er en smuk og ædel Belønning, men de menneskelige Ting er ustadige, og en Mand, der faldt i Unaade hos Deres Majestæt, vilde i Morgen miste denne Post."

„Hvad forlanger De?" sagde Dronningen, rødmende over at blive gennemskuet af denne Mand, der var ligesaa klog som hun.

„Hundrede tusinde Livres til den stakkels Musketerkaptajn, at betale den Dag, da Deres Majestæt ikke længere har Brug for hans Tjeneste."

Anna betænkte sig.

„Pariserne", vedblev d'Artagnan, „tilbød forleden Dag i et Parlamentsdekret seks hundrede tusinde Livres til den, der overleverede

dem Kardinalen død eller levende, i sidste Fald for at hænge ham og i første for at slæbe ham til Rakkerkulen."

„Naa, saa er De jo meget rimelig", sagde Anna af Østerrig, „eftersom De kun forlanger af en Dronning en Sjettedel af det, Parlamentet har tilbudt."

Og hun udstedte en Anvisning paa hundrede tusinde Livres.

„Og saa?" spurgte hun.

„Madame, min Ven du Vallon er rig og behøver følgelig ikke at ønske sig Penge; men, saa vidt jeg mindes, har der mellem ham og Hr. de Mazarin været Tale om at gøre hans Godser til Baroni. Det er endog, om jeg husker ret, et ligefremt Løfte."

„En Bonde!" udbrød Anna af Østerrig, „Folk vil blot le deraf".

„Det er muligt", svarede d'Artagnan, „men jeg er vis paa, at de, der vil le ad ham i hans Nærværelse, ikke vil gøre det mere end én Gang."

„Lad ham da blive Baron", sagde Anna af Østerrig.

Og hun underskrev Udnævnelsen.

„Der er nu kun Chevalier eller Abbed d'Herblay, ligesom Deres Majestæt vil, tilbage."

„Han vil vel være Biskop?"

„Nej, Madame, hans Ønske er lettere at realisere."

„Hvad ønsker han da?"

„At Kongen vil være saa naadig at staa Fadder til Fru de Longuevilles Søn."

Dronningen smilte.

„Fru de Longueville er af kongelig Herkomst, Madame," bemærkede d'Artagnan.

„Ja", sagde Dronningen, „men hendes Søn!"

„Hendes Søn, Madame... maa ogsaa være det, eftersom hans Moders Mand er det."

„Har Deres Ven ikke mere at forlange for Fru de Longueville?"

„Nej, Madame; thi han forudsætter, at Hans Majestæt Kongen, naar han er saa naadig at staa Fadder til hendes Barn, ikke kan gøre Moderen en ringere Foræring ved hendes første Kirkegang end fem hundrede tusinde Livres, samt lade Faderen beholde Posten som Guvernør i Normandiet."

„Hvad det sidste angaar, tror jeg nok at kunne love det", sagde Dronningen, „men med Hensyn til de fem hundrede tusinde Livres,

da forsikrer Hr. Kardinalen mig bestandig, at der ikke er flere Penge i Statens Kasse."

„Vi vil i Fællesskab søge derefter, Madame, hvis Deres Majestæt tillader det, og vi skal nok finde nogle."

„Og saa?"

„Og saa, Madame...?"

„Ja."

„Det er det hele."

„Har De da ikke en fjerde Kammerat?"

„Ganske vist, Madame, det er Grev de la Fère."

„Hvad forlanger han?"

„Intet."

„Intet?"

„Ja."

„Gives der virkelig et Menneske, der, naar han kan forlange noget, ikke gør det?"

„Med Grev de la Fère er det Tilfældet, Madame, men han er heller ikke et Menneske."

„Hvad er han da?"

„Hr. Grev de la Fère er en Halvgud."

„Har han ikke en Søn, et ungt Menneske, en Neveu, som Comminges har omtalt for mig som et tappert Barn, og som tilligemed Hr. de Chantillon hjembragte Fanerne fra Lens?"

„Han har, som Deres Majestæt siger, en Myndling, der hedder Vicomte de Bragelonne."

„Hvad vilde Formynderen sige, hvis man gav den unge Mand et Regiment?"

„Han vilde maaske tage imod det."

„Maaske?"

„Ja, hvis Deres Majestæt selv bad ham derom."

„Det maa, som De siger, min Herre, være en besynderlig Mand. Nuvel! vi vil tænke derover og maaske bede ham derom. Er De tilfreds, min Herre?"

„Ja, Deres Majestæt. Men der er én Ting, som Deres Majestæt har glemt."

„Og det er?"

„Det aller vigtigste."

„At ratificere Forliget?"

„Ja."

„Hvortil skulde det nytte. I Morgen underskriver jeg Forliget."

„Der er én Ting, som jeg med Bestemthed tror at kunne sige Deres Majestæt", sagde d'Artagnan, „og det er, at hvis Deres Majestæt ikke underskriver det i Dag, vil De ikke faa Tid til at gøre det senere. Hav derfor den Godhed, jeg bønfalder Dem, at skrive paa Foden af dette Dokument, der, som De ser, helt og holdent er forfattet af Mazarin:

„Jeg samtykker i at ratificere det af Pariserne foreslaaede Forlig."

Anna var fanget, hun kunde ikke længere træde tilbage og underskrev derfor. Men næppe havde hun gjort det, førend hendes Stolthed fik Luft, og hun gav sig til at græde.

D'Artagnan skjalv ved Synet af hendes Taarer. Siden den Tid har Dronninger grædt ligesom almindelige Fruentimmere.

Gascogneren rystede paa Hovedet. Disse kongelige Taarer brændte ham paa Hjertet.

„Madame", sagde han knælende, „betragt den ulykkelige Adelsmand, der ligger for Deres Fødder; han beder Dem tro, at alt vil være ham muligt blot paa et Vink af Deres Majestæt. Han har Tillid til sig selv og til sine Venner og vil ogsaa have Tillid til sin Dronning; som Bevis paa, at han intet frygter og ikke spekulerer i noget, vil han føre Hr. de Mazarin tilbage til Deres Majestæt uden Betingelser. Se her, Madame, her er Deres Majestæts Underskrift; De kan give mig dem tilbage, naar De tror at burde gøre det. Men fra dette Øjeblik forbinder De Dem i ingen Henseende."

Og endnu stedse knælende, med et stolt og mandigt Blik overleverede d'Artagnan under ét Anna af Østerrig alle de Papirer, som han ét for ét og med saa megen Møje havde fravristet hende.

Der gives Øjeblikke — thi er alt end ikke godt, saa er alt dog heller ikke ondt i denne Verden — der gives Øjeblikke, i hvilke der i selv de koldeste Hjerter fremspirer en ædel Følelse, som Beregning og Stolthed kvæler, hvis ikke en anden Følelse bemægtiger sig den. Et af disse Øjeblikke havde Anna. Idet d'Artagnan gav efter for sin Bevægelse, havde han udført en overordentlig fin diplomatisk Streg, og han blev næsten øjeblikkelig belønnet for sin Snuhed eller sin Uegennyttighed, hvad man nu vil kalde det.

„De har Ret, min Herre, jeg har miskendt Dem. Her er de

underskrevne Dokumenter, som jeg nu frivilligt giver Dem; gaa og bring mig snarest muligt Kardinalen tilbage."

„Madame", sagde d'Artagnan, „det er tyve Aar siden — jeg har en god Hukommelse — at jeg, staaende bag et Tæppe i Hotel de Ville, havde den Ære at kysse en af Deres smukke Hænder."

„Her er den anden", sagde Dronningen, „og for at den venstre ikke skal være mindre gavmild end den højre (med disse Ord tog hun en Diamantring, der lignede den første, af sin Finger), saa bær denne Ring og tag den til en Erindring om mig."

„Madame", svarede d'Artagnan, idet han atter rejste sig op, „jeg nærer kun ét Ønske, nemlig at det første, Deres Majestæt vil forlange af mig, maa være mit Liv."

Og med den ham ejendommelige Holdning rejste han sig og gik.

„Jeg har miskendt disse Mænd", sagde Anna af Østerrig, idet hun med Øjnene fulgte d'Artagnan, „og nu er det for silde at bruge dem. Om et Aar vil Kongen være myndig."

Femten Timer senere førte Porthos og d'Artagnan Mazarin tilbage til Dronningen og modtog, den ene sin Bestalling som Kaptajn i Musketererne, den anden sit Diplom som Baron.

„Er De nu fornøjet?" spurgte Anna af Østerrig.

D'Artagnan bukkede, men Porthos vendte og drejede sit Diplom mellem Hænderne, idet han saa paa Mazarin.

„Hvad er der mere?" spurgte Ministeren.

„Som Deres Naade vil mindes, har De givet mig Løfte om en Ridderorden ved den første Udnævnelse."

„Men De véd nok, Hr. Baron", sagde Mazarin, „at man ikke kan blive Ridder af en Orden uden at have aflagt Prøver."

„O", svarede Porthos, „jeg har ikke forlangt det blaa Baand til mig selv, Deres Naade."

„Til hvem da?" spurgte Mazarin.

„Til min Ven, Hr. Grev de la Fère."

„O, med ham er det en anden Sag", tog Dronningen Ordet, „han har aflagt sine Prøver."

„Han vil altsaa faa den?"

„Han har den."

Den samme Dag blev Freden med Paris undertegnet, og man fortalte alle Vegne, at Kardinalen havde lukket sig inde i tre Dage for at udarbejde den saa omhyggeligt som muligt.

Det, enhver opnaaede ved dette Forlig, var følgende:

Hr. de Conti fik Damvilliers, og da han havde staaet sin Prøve som General, fik han Lov til at vedblive at være Kriger og at slippe for at blive Kardinal. Der var desuden faldet nogle Ord om et Giftermaal med en Niece af Mazarin; disse Ord havde fundet et gunstigt Øre hos Prinsen, hvem det var ganske ligegyldigt, med hvem han giftede sig, naar man blot skaffede ham en Kone.

Hr. Hertugen af Beaufort viste sig ved Hoffet, efter at han havde faaet al den Oprejsning, der tilkom ham paa Grund af de Krænkelser og Fornærmelser, han havde lidt, og med alle de Æresbevisninger, han paa Grund af sin Rang havde Ret til at fordre. Man tilstod ham fuldstændig Amnesti for dem, der havde hjulpet ham ved hans Flugt, gav ham Løfte om Admiralsposten, som hans Fader, Hertugen af Vendôme, beklædte, og tilstod ham en Skadeserstatning for hans Huse og Slotte, som Parlamentet i Bretagne havde ladet ødelægge.

Hertugen af Bouillon fik Ejendomme til samme Værdi som hans Fyrstendømme Sedan, en Skadeserstatning for de otte Aar, han havde været ude af Besiddelsen af dette Fyrstendømme, samt Titlen af Prins for ham og hans Familie.

Hr. Hertugen af Longueville blev Guvernør i Pont-de-l'Arche, fik fem hundrede tusinde Livres til sin Kone og nød den Ære, at hans Søn blev holdt over Daaben af den unge Konge og den unge Henriette af England.

Aramis udvirkede, at Bazin kom til at fungere ved denne Højtidelighed, og at Planchet leverede Kagerne.

Hertugen af Elbeuf fik nogle Summer udbetalt, som skyldtes hans Kone, hundrede tusinde Livres til sin ældste Søn og fem og tyve tusinde til hver af de andre tre.

Kun Koadjutoren fik intet; man lovede ham rigtignok at udvirke hos Paven hans Udnævnelse til Kardinal, men han vidste godt, hvor meget han kunde stole paa saadanne Løfter af Dronningen og Mazarin. I Modsætning til Hr. de Conti var han nødt til at vedblive at være Militær, da han ikke kunde blive Kardinal.

Medens derfor hele Paris glædede sig over Kongens, til den næst følgende Dag bestemte, Tilbagekomst, var Gondi alene midt under den almindelige Glæde og Jubel i saa slet Humør, at han sendte Bud efter to Mænd, som han plejede at lade hente, naar han befandt sig i denne Stemning.

Disse to Mænd var Grev de Rochefort og Tiggeren fra Saint-Eustache.

De indfandt sig med deres sædvanlige Punktlighed, og Koadjutoren tilbragte en Del af Natten med dem.

TREDIVTE KAPITEL.

Hvoraf det ses, at det undertiden kan være vanskeligere for Kongerne at komme ind i deres Hovedstad end at slippe ud af den.

Medens d'Artagnan og Porthos førte Kardinalen tilbage til Saint-Germain, vendte Athos og Aramis, der havde forladt dem i Saint-Denis, tilbage til Paris.

De havde begge en Visit at aflægge.

Saa snart Aramis havde klædt sig om, ilede han til Hotel-de-Ville, hvor Fru de Longueville boede. Ved de første Ord om den afsluttede Fred udstødte den smukke Hertuginde høje Skrig. Krigen havde gjort hende til Dronning. Freden vilde tvinge hende til at abdicere; hun erklærede derfor, at hun aldrig vilde underskrive Freden, men føre en evig Krig.

Men da Aramis havde sat denne Fredsslutning i dens rigtige Lys, det vil sige fremstillet alle dens Fordele, da han havde vist hende til Gengæld for hendes prekære og omtvistede Kongedømme over Paris Vicekongedømmet i Pont-de-l'Arche; med andre Ord over hele Normandiet; da han havde ladet de af Kardinalen lovede fem hundrede tusinde Livres klinge for hendes Øren; da han havde forestillet hende, hvilken Ære Kongen viste hende ved at holde hendes Barn over Daaben, protesterede Fru de Longueville kun paa Skrømt og forsvarede sig kun for at overgive sig.

Aramis lod, som om han antog hendes Modstand for alvorligt ment, og vilde ikke i egne Øjne berøve sig Fortjenesten af at have overtalt hende.

„Min Frue", sagde han til hende, „De har villet slaa Deres Broder, Hr. Prinsen, med andre Ord Tidsalderens største Hærfører, og naar udmærkede Kvinder vil noget, lykkes det altid for dem. De har naaet Deres Maal, Hr. Prinsen er bleven slaaet, eftersom han ikke længere kan føre Krig. Drag ham nu over paa vort Parti.

Fjern ham med Lempe fra Dronningen, som han ikke elsker, og fra Mazarin, som han foragter. Fronden er en Komedie, af hvilken vi kun har spillet den første Akt. Lad os vente med Slutningen, til Hr. Prinsen, takket være Dem, er bleven vendt mod Hoffet."

Fru de Longueville blev overtalt. Hun var saa overbevist om sine smukke Øjnes Magt, at hun intet Øjeblik tvivlede om deres Indflydelse, selv paa Hr. de Condé, og Datidens *chronique scandaleuse* beretter, at hun havde Ret.

Da Athos forlod Aramis paa Place Royale, begav han sig til Fru de Chevreuse. Det var ligeledes en Frondøse, der skulde overtales, men hun var langt vanskeligere at overbevise end hendes unge Medbejlerinde; der var ikke bleven optaget nogen Betingelse i Fredstraktaten til Fordel for hende. Hr. de Chevreuse var ikke Guvernør i nogen Provins, og hvis Dronningen skulde samtykke i at staa Fadder, kunde det kun være til et af hendes Børnebørn.

Ved de første Ord om Freden rynkede Fru de Chevreuse derfor Panden, og trods alle Athos' Anstrengelser for at vise hende, at en fortsat Krig var en Umulighed, blev hun ubøjelig.

„Min smukke Veninde", sagde Athos, „tillad mig at sige Dem, at alle Mennesker er kede af Krigen, at med Undtagelse af Dem og Hr. Koadjutoren maaske alle ønsker Fred. De vil blive forvist af Landet ligesom paa Ludvig den Trettendes Tid. Tro mig, at vi er kommet ud over den Tid, da Intriger lykkes, og Deres smukke Øjne er ikke bestemt til at miste deres Glans ved at begræde Paris, hvor der altid vil være to Dronninger, saa længe De opholder Dem der."

„O!" udbrød Hertuginden, „jeg kan ikke føre Krig ganske alene, men jeg kan hævne mig paa denne utaknemmelige Dronning og denne ærgerrige Favorit..., og, saa sandt jeg er Hertuginde! jeg skal hævne mig."

„Jeg beder Dem, Frue", sagde Athos, „skab ikke Hr. de Bragelonne en bekymret Fremtid; nu er han i Skudet, Hr. Prinsen protegerer ham, han er ung, og lad blot en ung Konge komme til Roret. Ak! undskyld min Svaghed, Frue, der kommer en Tid, da Mennesket lever igen og forynges i sine Børn."

Hertuginden smilte halvt rørt og halvt ironisk.

„Greve", svarede hun, „jeg er bange for, at De er halvvejs vundet for Hoffet. Har De ikke et eller andet blaat Baand i Deres Lomme?"

„Jo, min Frue", sagde Athos, „jeg har Hosebaandsordenen, som Kong Karl den Første gav mig nogle Dage før sin Død."

Greven sagde sandt; thi han var uvidende om Porthos' Begæring og vidste ikke, at han havde faaet en Orden til.

„Naa", sagde Hertuginden tankefuld, „man maa bekvemme sig til at blive en gammel Kone."

Athos tog hendes Haand og kyssede den. Hun saa paa ham og sukkede.

„Greve", sagde hun, „Bragelonne maa være et smukt Opholdssted. De er en Mand med Smag og har formodentlig Vand, Skov og Blomster?"

Hun sukkede atter og støttede sit smukke Hoved til sin koket bøjede Haand, der endnu stedse var beundringsværdig ved sin Form og sin Hvidhed.

„Hvad var det, De sagde for et Øjeblik siden, Frue?", svarede Greven. „Jeg har aldrig set Dem saa ung og smuk."

Hertuginden rystede paa Hovedet.

„Bliver Hr. de Bragelonne i Paris?" spurgte hun.

„Hvad tænker De paa?" spurgte Athos.

„Lad mig beholde ham", vedblev Hertuginden.

„Nej, Frue, hvis De har glemt Historien om Oedip, saa husker jeg den."

„De er virkelig fortryllende, Greve, og jeg kunde have stor Lyst til at tilbringe en Maaned paa Bragelonne."

„Er De ikke bange for, at jeg vilde faa altfor mange Misundere, Hertuginde?" svarede Athos galant.

„Nej, jeg vilde rejse inkognito, Greve, under Navnet Marie Michon."

„De er tilbedelsesværdig, Frue."

„Men Raoul maa De ikke beholde hjemme hos Dem."

„Hvorfor?"

„Fordi han er forelsket."

„Han, et Barn!"

„Derfor er det ogsaa et Barn, han elsker."

Athos faldt i Tanker.

„De har Ret, Hertuginde", sagde han, „denne besynderlige Kærlighed til et syvaars Barn kan en Gang gøre ham meget ulykkelig; man slaas i Flandern, der skal han tage hen."

„Og naar han kommer tilbage, skal De sende ham til mig, jeg skal væbne ham med et Kyrads mod Kærligheden."

„Ak, min Frue", svarede Athos, „det gaar nu om Stunder med Kærligheden som med Krigen, Kyradset er blevet ubrugeligt."

I det samme traadte Raoul ind; han kom for at melde Greven og Hertuginden, at hans Ven, Grev de Guiche, havde underrettet ham om, at Kongens, Dronningens og Ministerens højtidelige Indtog vilde finde Sted den følgende Dag.

Den næste Dag ved Daggry traf Hoffet virkelig Forberedelser til at forlade Saint-Germain.

Aftenen i Forvejen havde Dronningen ladet d'Artagnan kalde.

„Min Herre", sagde hun til ham, „man forsikrer mig, at Paris ikke er rolig. Jeg er bange for Kongen; tag Plads ved Døren til højre."

„Vær Deres Majestæt kun ganske rolig", svarede d'Artagnan, „jeg indestaar for Kongen."

Og med et Buk for Dronningen gik han bort.

Da han kom ud fra Dronningen, mødte han Bernouin, der kom for at sige ham fra Kardinalen, at denne ventede paa ham i Anledning af en meget vigtig Sag.

Han begav sig øjeblikkelig til Kardinalen.

„Min Herre", sagde denne til ham, „man taler om Oprør i Paris. Jeg vil befinde mig ved Kongens venstre Side, og da jeg især er udsat for Fare, skal De holde Dem ved Døren til venstre."

„Bryd Deres Eminentce sig om ingenting", svarede d'Artagnan, „der skal ikke blive krummet et Haar paa Deres Hoved."

„For Fanden!" mumlede han, da han var kommet ud i Forværelset, „hvorledes skal jeg trække mig ud af denne Klemme? Jeg kan ikke paa en Gang være baade paa venstre og højre Side. Aa, hvad! Jeg passer paa Kongen, saa kan Porthos tage sig af Kardinalen."

Dette Arrangement behagede alle, hvilket sjældent er Tilfældet. Dronningen nærede megen Tillid til d'Artagnans Mod, som hun kendte, og Kardinalen til Porthos' Styrke, som han havde prøvet.

Følget begav sig paa Vejen til Paris i den forud bestemte Orden; først kom Guitaut og Comminges i Spidsen for Garden, derpaa den kongelige Vogn med d'Artagnan paa den ene og Porthos paa den anden Side, og endelig Musketererne, der i to og tyve Aar havde været d'Ar-

tagnans Venner, hvis Lieutenant han havde været i tyve Aar, og hvis Kaptajn fra den foregaaende Dag.

Da Vognen kom til Barrieren, hilstes den af Raabene: Kongen leve! Dronningen leve! Nogle enkelte raabte ogsaa; Mazarin leve! men disse Raab fandt intet Ekko.

Man begav sig til Notre-Dame, hvor der skulde synges et *Tedeum*.

Hele Paris' Befolkning var paa Benene. Svejtserne var blevet opstillet paa hele Vejen; men da denne var lang, stod de syv eller otte Skridt fra hinanden og kun en Mand høj. Denne Sikkerhedsvagt var derfor aldeles utilstrækkelig; fra Tid til anden blev Linjen gennembrudt af Folkesværmen og havde Møje med atter at samle sig.

Ved hvert Gennembrud, der forøvrigt intet foruroligende havde ved sig, da de kun skrev sig fra Parisernes levende Ønske om at gense deres Konge og Dronning, som de et helt Aar havde været berøvet, saa Anna af Østerrig ængstelig paa d'Artagnan, men denne beroligede hende med et Smil.

Mazarin, der havde udgivet et tusinde Louisdorer for at faa Folket til at raabe: Mazarin leve! og som ikke havde vurderet de Raab, han havde hørt, højere end til tyve Pistoler, saa ligeledes med Ængstelighed paa Porthos; men hans gigantiske Beskytter besvarede hans Blik med et saa tillidsfuldt: „Vær rolig, Deres Naade," at Mazarin virkelig blev mere og mere rolig.

Ved Palais-Royal var Sværmen endnu tættere; den var strømmet sammen hertil gennem alle de tilstødende Gader, og man saa dette Hav af Hoveder ligesom en bred Strøm komme rullende imod Vognen og bølge i Gaden Saint-Honoré.

Da Toget naaede Pladsen, genlød denne af høje Vivatraab for Majestæterne. Mazarin bøjede sig ud af Vinduet. Nogle faa raabte: Mazarin leve! men de overdøvedes næsten af Piben og Hujen. Mazarin blegnede og kastede sig hurtigt tilbage i Vognen.

„Det Pak!" mumlede Porthos.

D'Artagnan sagde intet, men snoede sin Knebelsbart med en ejendommelig Mine, der tydede paa, at hans gascogniske Blod begyndte at komme i Kog.

Anna af Østerrig bøjede sig over til den unge Konge og hviskede til ham:

„Se lidt venlig ud og sig et Par Ord til Hr. d'Artagnan, min Søn."

Den unge Konge hældede sig ud af Vinduet.

„Jeg har endnu ikke hilst paa Dem, Hr. d'Artagnan, og dog kendte jeg Dem straks. Det var Dem, der stod bag Omhænget paa min Seng den Nat, da Pariserne vilde se mig sove."

„Og hvis Kongen tillader det", svarede d'Artagnan, „vil jeg være i Deres Nærhed, hver Gang en Fare truer Dem."

„Hvad vil De gøre, min Herre", spurgte Mazarin Porthos, „hvis Sværmen skulde kaste sig over os?"

„Jeg vilde dræbe saa mange som muligt, Deres Naade", svarede Porthos.

„Hm!" sagde Mazarin, „hvor tapper og stærk De ogsaa er, kan De dog ikke dræbe dem alle sammen."

„Det er sandt", sagde Porthos og rejste sig i Stigbøjlerne for bedre at overse den umaadelige Mængde, „det er sandt, der er temmelig mange."

„Jeg tror, jeg vilde foretrække den anden", sagde Mazarin og kastede sig tilbage i Vognen.

Dronningen og Ministeren havde Grund til at være noget ængstelige, i det mindste den sidste; thi endskønt Mængden bevarede Skinnet af den største Ærbødighed og Kærlighed for Kongen og Regentinden, begyndte der dog at komme stærkt Røre i den. Man hørte den dumpe Mumlen, der plejer at være Forløberen for et Opløb.

D'Artagnan vendte sig om til Musketererne og gav ved at blinke med Øjnene et af Mængden ubemærket, men for det tapre Elitekorps meget forstaaeligt Tegn.

Hestene sluttede tættere sammen og en let Gysen gennemfo'r Mændene.

Ved Barrieren des Sergens var man nødt til at gøre holdt. Comminges forlod Fortroppen og red tilbage til Dronningens Vogn. Dronningen saa spørgende paa d'Artagnan, der svarede i det samme Sprog.

„Fremad!" sagde Dronningen.

Comminges vendte tilbage til sin Post. Man gjorde en Anstrengelse, og den levende Barriere blev gennembrudt med Vold.

Der hørtes nogen Knurren blandt Mængden, hvilken denne Gang gjaldt Kongen ligesaa vel som Ministeren.

„Fremad!" raabte d'Artagnan med kraftig Stemme.

„Fremad!" gentog Porthos.

Det var, ligesom om Mængden blot havde ventet paa denne De-

monstration for at bryde løs; thi paa en Gang gav den hele sin fjendtlige Stemning Luft. Ned med Mazarin! Død over Kardinalen! lød det fra alle Sider.

Paa samme Tid stormede to nye Sværme frem fra Gaderne de Grenelle-Saint-Honoré og du Coq, hvilke gennembrød Svejtsergardens svage Linje og trængte frem lige til Porthos' og d'Artagnans Heste.

Dette sidste Anfald var farligere end de andre; thi det udførtes af bevæbnede Folk, og det endog bedre bevæbnede, end Almuesmænd ved saadanne Lejligheder plejer at være. Man saa tydeligt, at denne sidste Bevægelse ikke var Virkningen af et Tilfælde, der havde samlet enkelte misfornøjede paa samme Punkt, men derimod et organiseret Angreb.

De to Hobe anførtes hver af sin Anfører, af hvilke den ene syntes at høre ikke til Folket, men Tiggernes hæderlige Korporation; i den anden kendte man med Lethed Adelsmanden, trods hans Bestræbelser for at efterligne Folkets Lader.

Begge lededes aabenbart af en og samme Tanke.

Der opstod en frygtelig Tumult, der mærkedes lige til Dronningens Vogn; skrækkelige Skrig opfyldte Luften, blandet med enkelte Geværskud.

„Herhid, Musketerer!" raabte d'Artagnan.

Eskorten delte sig i to Rækker, af hvilke den ene sluttede sig til den højre, den anden til den venstre Side af Vognen.

Og nu begyndte et Haandgemæng, der var saa meget frygteligere, som det intet Maal havde, saa meget sørgeligere, som man ikke vidste, hvorfor og for hvem man sloges.

Ligesom alle folkelige Bevægelser var ogsaa denne skrækkelig; Musketererne, der ikke var synderlig mandstærke, slet ordnet og ude af Stand til at tumle deres Heste mellem denne Mængde Mennesker, begyndte at vige. D'Artagnan havde villet slaa Vinduerne ned paa Vognen, men den unge Konge havde rakt Haanden ud og sagt:

„Nej, Hr. d'Artagnan, jeg vil se."

„Hvis Deres Majestæt vil se", svarede d'Artagnan, „nuvel, saa se Dem om!"

Og gørende omkring med det Raseri, der gjorde ham saa frygtelig, fo'r d'Artagnan løs paa Anføreren for Urostifterne, der med en Pistol i den ene Haand og et bredt Sværd i den anden søgte at bane sig Vej til Karetdøren, idet han kæmpede med to Musketerer.

„Plads, for Djævelen!“ brølte d'Artagnan, „Plads!“

Ved at høre denne Stemme løftede Manden med Pistolen og det brede Sværd Hovedet i Vejret; men det var for sent, d'Artagnans Sværd havde allerede gennemboret hans Bryst.

„Ah! *ventre-saint-gris!*“ udbrød d'Artagnan, idet han for sent søgte at standse sin Kaarde, „hvad Fanden har De her at bestille, Greve?“

„Opfylde min Skæbne“, svarede Rochefort, idet han sank i Knæ. „Tre af Deres Kaardestød er jeg sluppet godt fra, men det fjerde overlever jeg ikke.“

„Greve!“ vedblev d'Artagnan med en vis Bevægelse. „Jeg har slaaet til uden at vide, at det var Dem. Jeg vil blive utrøstelig, hvis De skulde dø med hadefulde Følelser imod mig.“

Rochefort rakte d'Artagnan Haanden. D'Artagnan tog den. Greven vilde tale, men en Blodstrøm kvalte hans Stemme; han grebes af Dødskrampen og drog sit sidste Suk.

„Tilbage, Kanaljer!“ raabte d'Artagnan. „Eders Anfører er død, og I har intet mere at gøre her.“

Ligesom om Grev de Rochefort havde været Sjælen i Angrebet paa denne Side af Kongens Vogn, tog hele den Skare, der var fulgt med ham og adlød ham, Flugten, da den saa ham falde. D'Artagnan forfulgte den ned ad Gaden du Coq med en Snes Musketerer, og denne Afdeling af Oprøret forsvandt saa totalt, som om den var bleven blæst bort, i Retning af Kajerne.

D'Artagnan vendte tilbage for at hjælpe Porthos, hvis denne skulde trænge til Hjælp; men Porthos havde besørget sin Del af Arbejdet med lige saa megen Samvittighedsfuldhed som d'Artagnan. Den venstre Side af Vognen var bleven ryddet ligesaa hurtigt som den højre, og man slog atter Vinduet ned, som Mazarin, der var mindre krigerisk end Kongen, havde været saa forsigtig at slaa op.

Porthos saa meget melankolsk ud.

„Hvad Fanden er det for et Ansigt, De sætter op, Porthos? De ser ikke ud som en Sejrherre.“

„Men De forekommer mig selv at være meget bevæget“, sagde Porthos.

„For Pokker! jeg har ogsaa Grund dertil; thi jeg har for et Øjeblik siden dræbt en gammel Ven.“

„Virkelig!“ udbrød Porthos, „og hvem var det?“

„Den stakkels Grev de Rochefort...!“

„Nuvel, det er gaaet mig ligesaa, jeg har ogsaa dræbt et Menneske, hvis Ansigt ikke var mig ubekendt; uheldigvis ramte jeg ham lige i Hovedet, og i et Øjeblik var hans Ansigt bedækket af Blod.“

„Sagde han ikke noget, da han faldt?“

„Jovist, han sagde ... Uf!“

„Jeg forstaar Dem“, sagde d'Artagnan, der ikke kunde lade være at le; „naar han ikke har sagt andet, skal De ikke være bleven meget klogere.“

„Nuvel, min Herre?“ spurgte Dronningen.

„Vejen er aaben, Madame“, svarede d'Artagnan, „og Deres Majestæt kan drage videre.“

Uden videre Hændelser naaede Toget Notre-Dame Kirken, i hvis Portal hele Kleresiet med Koadjutoren i Spidsen ventede paa Kongen, Dronningen og Ministeren.

Henimod Slutningen af Gudstjenesten styrtede en Dreng med et forvildet Udseende ind i Kirken, ilte op til Sakristiet, iførte sig hurtigt sin Kordragt, trængte sig gennem Mængden, der opfyldte Templet, og nærmede sig Bazin, der, iført sin blaa Kjole og med sin sølvbeslaaede Stav i Haanden, stod gravitetisk lige overfor Svejtseren ved Indgangen til Koret.

Bazin mærkede, at nogen trak ham i Ærmet. Han sænkede sine mod Himlen løftede Øjne og genkendte Friquet.

„Nu, Skælm, hvad er der, siden du vover at forstyrre mig i mine Forretninger?“ spurgte Klokkeren.

„Der er det, Hr. Bazin,“ sagde Friquet, „at Hr. Maillard, De véd nok, Vievandsuddeleren i Saint-Eustache...“.

„Ja vel, og hvad saa?“

„Nu, han har faaet et Kaardestød i Hovedet i Haandgemænget; det er den store Kæmpe der, der er broderet baade for og bag, der har givet ham det.“

„I saa Fald maa han have det meget slet“, sagde Bazin.

„Saa slet, at han dør; men førend han dør, vilde han gerne skrifte for Hr. Koadjutoren, der efter hvad man siger, har Magt til at give Aflad for de største Synder.“

„Og han bilder sig ind, at Hr. Koadjutoren vil gøre sig den Ulejlighed for hans Skyld?“

„Javel, det lader til, at Hr. Koadjutoren har lovet ham det.“

„Hvem har fortalt dig det?“

„Hr. Maillard har selv sagt det.“ — „Du har altsaa set ham?“

„Javist, jeg var til Stede, da han faldt.“

„Og hvad havde du der at gøre?“

„Ih! jeg raabte: Ned med Mazarin! Død over Kardinalen! i Galgen med Italieneren! Var det ikke det, De sagde, at jeg skulde raabe?“

„Vil du tie, din Skælm!“ sagde Bazin og saa sig ængstelig omkring.

„Den stakkels Maillard sagde til mig: „Gaa og opsøg Koadjutoren, Friquet, og hvis du bringer ham til mig, gør jeg dig til min Arving.“ Tænk blot, Fader Bazin! Hr. Maillards, Vievandsuddeleren fra Saint-Eustaches Arving! Men det er det samme, jeg vilde ønske, at jeg kunde gøre ham den Tjeneste, hvad mener De?“

„Jeg skal sige det til Hr. Koadjutoren“, sagde Bazin.

Han skred virkelig ærbødigt og langsomt hen til Prælaten, hviskede ham nogle Ord i Øret, som denne besvarede med et Nik, og vendte derpaa tilbage med den samme højtidelige Gang.

„Sig til den døende“, sagde han, „at han maa have Taalmodighed; Hans Naade vil være hos ham inden en Time.“

„Godt!“ udbrød Friquet, „nu er min Lykke gjort.“

„Apropos!“ sagde Bazin, „hvorhen har han ladet sig bringe?“

„Til Taarnet ved Saint-Jacques-la-Boucherie.“

Henrykt over det heldige Udfald af sin Ambassade forlod Friquet, uden at aflægge sin Kordrengedragt, Kirken og begav sig saa hurtigt, som det var ham muligt, til Taarnet Saint-Jacques-la-Boucherie.

Saa snart *Tedeum*'et var til Ende, begav Koadjutoren, som han havde lovet, og uden at afføre sig sit præstelige Ornat, sig ligeledes til det gamle Taarn, som han kendte saa godt. Han kom netop i rette Tid. Den saarede var endnu ikke død, skønt han med hvert Øjeblik blev svagere.

Man aabnede Døren til det Værelse, hvor den døende Tigger laa.

Et Øjeblik efter kom Friquet ud med en Pose i Haanden, hvilken han straks aabnede, og som han til sin store Forbavselse fandt fuld af Guld.

Tiggeren havde holdt Ord og gjort ham til sin Arving.

„O, Mo'r Nanette!“ raabte Friquet halvkvalt, „o, Mo'r Nanette!“

Han kunde ikke sige mere; men manglede han Kræfter til at tale, saa havde han nok til at handle. Han rendte som en gal gen-

nem Gaderne til Raadsherre Broussels Hus, hvor han faldt om, strøende Louisdorerne paa Gulvet.

Mo'r Nanette begyndte med at opsamle Louisdorerne og derpaa Friquet.

Imidlertid drog Toget til Palais-Royal.

„Denne Hr. d'Artagnan er en meget tapper Mand, Moder", bemærkede den unge Konge.

„Ja, min Søn, og han har gjort Deres Fader meget store Tjenester. Bestræb Dem for at knytte ham til Dem."

„Hr. Kaptajn", sagde den unge Konge, idet han steg ud af Vognen, til d'Artagnan, „Dronningen har anmodet mig om at invitere Dem og Deres Ven, Baron du Vallon, til Taflet i Dag."

Det var en stor Ære for d'Artagnan og Porthos, hvorfor den sidste ogsaa var i den syvende Himmel af Henrykkelse. Imidlertid var den værdige Adelsmand meget tankefuld under hele Taflet.

„Men hvad fejler Dem dog, Baron?" spurgte d'Artagnan, medens de gik ned ad Palais-Royals Trapper; „De saa saa tankefuld ud under Dineren."

„Jeg søgte at komme paa, hvor jeg har set den Tigger, som jeg formodentlig har dræbt", svarede Porthos.

„Og De kan ikke mindes det?"

„Nej."

„Nu, bliv ved at søge, min Ven; naar De er kommet paa det, siger De mig det jo, ikke sandt?"

„Naturligvis", svarede Porthos.

Slutning.

Ved deres Hjemkomst forefandt de to Venner et Brev fra Athos, der opfordrede dem til at møde i Grand-Charlemagne den følgende Morgen.

De gik begge tidlig til Sengs; men ingen af dem kunde sove; man naar ikke saaledes alle sine Ønskers Maal, uden at dette har den Indflydelse at forjage Søvnen, i det mindste den første Nat.

Den næste Morgen begav de sig til den bestemte Tid til Athos; de traf Greven og Aramis rejseklædt.

„Naa", sagde Porthos, „vi rejser nok alle sammen? Jeg har ogsaa i denne Morgen truffet mine Forberedelser."

„Ih, min Gud, ja", svarede Aramis, „da Fronden for Øjeblikket ikke længere eksisterer, er der jo intet at gøre i Paris. Fru de Longueville har indbudt mig til at tilbringe nogle Dage i Normandiet og bedt mig om, medens hendes Søn bliver døbt, at sørge for en Lejlighed til hende i Rouen. Dette Ærinde agter jeg at besørge, og naar der saa ikke sker noget usædvanligt, begraver jeg mig atter i mit Kloster i Noisy-le-Sec."

„Og jeg", sagde Athos, „vender tilbage til Bragelonne. De véd nok, min kære d'Artagnan, at jeg ikke er andet end slet og ret Adelsmand. Raoul, stakkels Barn, har ikke andet, end hvad han kan vente sig efter mig, og jeg maa derfor passe min Ejendom."

„Men hvad vil De gøre med Raoul?"

„Ham overlader jeg til Dem, min Ven. Man vil kriges i Flandern, tag ham med dertil; jeg er bange for, at Opholdet i Blois skal være farligt for hans unge Hoved. Tag ham med Dem og lær ham at blive ligesaa tapper og ridderlig, som De selv er."

„Siden jeg ikke længere kan beholde Dem, Athos, vil jeg dog i det mindste have det kære Barn om mig; da han er et tro Billede af Dem, min kære Athos, vil jeg altid tro, at De er i Nærheden af mig."

De fire Venner omfavnede hinanden med Taarer i Øjnene.

Derpaa skiltes de uden at vide, om de nogen Sinde skulde genses.

D'Artagnan vendte tilbage til Gaden Tiquetonne med Porthos, der uafladeligt spekulerede paa, hvem det Menneske vel kunde være, som han havde dræbt. Da de ankom til Hotel de la Chevrette, holdt Baronens Vogn forspændt, og Mousqueton sad i Sadlen.

„Hør, d'Artagnan", sagde Porthos, „forlad den militære Stand og tag med mig til Pierrefonds, Bracieux eller Vallon; vi vil tilbringe vor Alderdom med at tale om vore Kammerater."

„Nej", svarede d'Artagnan, „Felttoget vil snart blive aabnet, og der vil jeg være med; jeg haaber at vinde noget i det."

„Og hvad mener De da at blive?"

„For Pokker! Marechal af Frankrig!"

„Ah!" udbrød Porthos og stirrede paa d'Artagnan, til hvis Gasconader han aldrig havde kunnet vænne sig.

„Følg med mig, Porthos," sagde d'Artagnan, „jeg vil gøre Dem til Hertug."

„Nej", svarede Porthos, „Mouston vil ikke mere gaa i Krig. For Resten har man beredt mig en højtidelig Modtagelse, der vil bringe alle mine Naboer til at revne af Misundelse."

„Hertil har jeg intet at sige", genmælede d'Artagnan, der kendte den nybagte Barons Forfængelighed. „Saa Farvel da, min Ven."

„Farvel, kære Kaptajn", sagde Porthos. „De véd, at De, naar De vil besøge mig, er velkommen paa mit Baroni."

„Javel", sagde d'Artagnan, „efter Felttoget besøger jeg Dem."

„Hr. Baronens Vogne venter", sagde Mousqueton.

De to Venner skiltes med et varmt Haandtryk. D'Artagnan blev staaende i Porten og saa melankolsk efter Porthos.

Denne var imidlertid ikke kommet tyve Skridt bort, før han pludselig holdt stille, slog sig for Panden og vendte om igen.

„Nu husker jeg det", sagde han.

„Hvilket?" spurgte d'Artagnan.

„Hvem Tiggeren, som jeg dræbte, er."

„Ah, virkelig! hvem er det da?"

„Denne Kanalje af Bonacieux".

Og henrykt over at have lettet sit Sind, skyndte Porthos sig tilbage til Mousqueton, med hvem han kort efter forsvandt om Gadehjørnet.

D'Artagnan blev et Øjeblik staaende i dybe Tanker; da han vendte sig om, fik han Øje paa den smukke Madeleine, der stod paa Dørtærskelen med et Ansigt, der røbede nogen Uro i Anledning af den Lykke, d'Artagnan havde gjort.

„Madeleine", sagde Gascogneren, „giv mig Lejligheden paa første Sal; nu, da jeg er Musketerkaptajn, maa jeg leve paa større Fod. Men hold alligevel Kammeret i femte Etage aabent til mig; thi man kan ikke vide, hvad der kan ske."
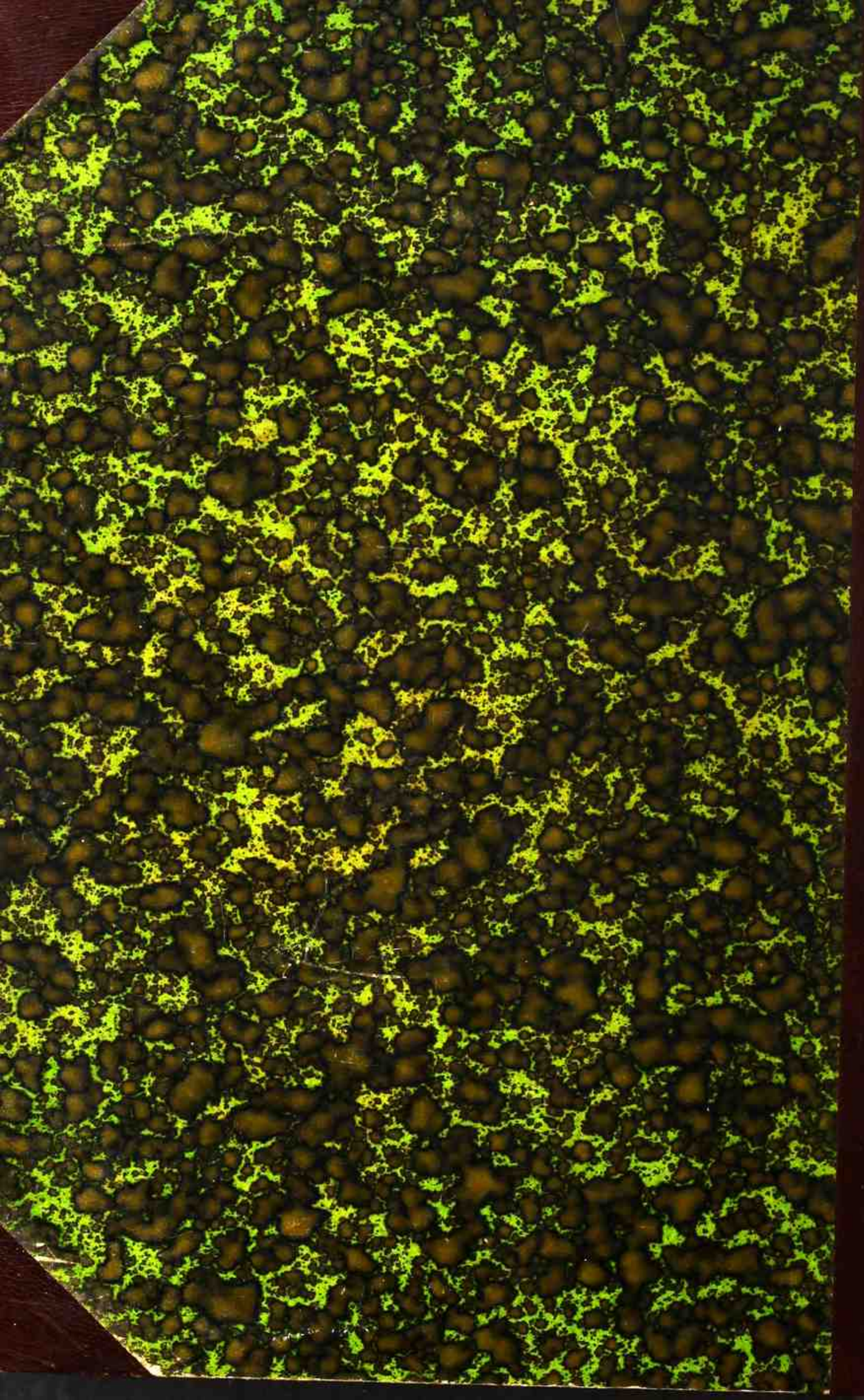
JANSENS BINDERI KØBENHAVN